

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

15. 8. 31
ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
OPERA
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN SEPTIMUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CHITTEUX
DISIATE

B. St.

~~I Ga 3~~
~~IV~~

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ

Η ΤΗΡΝΕΦΕΛΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

ΜΕΝ. ΟΥΚΟΥΝ τρισχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς στάδιοι ἕως
μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τὸν-

ΙΚΑΡΟΜΕΝ. Η ΥΠΕΡΝΕΦ.)
Ἰκαρομένηππος ὁ προκείμενος ἐπιγί-
γραπται λόγος, διὰ μὲν τὸ πτητὸν,
εἰσάγεισθαι τὸν τῷ δράματι ὑπο-
κείμενον εἰς Ἰκαρον τὸν Δαίδαλου
ὑποφερόμενος, διὰ δὲ τὸ μεγαλο-
πράγμον καὶ περιέργον καὶ φασμα-
τώδες, εἰς Μένιππον τὸν Κυνικὸν φι-
λόσοφον ἀρμολόμενον, ὃς Πατάρων
ὑπάρχων τῆς Λυκίας, καὶ τὴν Ἀρ-
τιδοόρου δόξαν ὑποκιοῦμενος, γιν-
ναῖος ἦν καὶ συγκαροτημένος τὸ σῶ-
μα, καὶ οὐκ ἀδύκιμος, οὐδὲ τὴν ὄψιν,
ὅσα πρὸς αἶρα εὐπρόσωπον ὑπεφέρει-
ται καὶ οὕτως ὥστε εἰ πίστις ὑπῆσται
Φιλοστράτου τῷ Τυρίῳ τὸν Ἀπολλω-
ρίου τοῦ Τυανεύς ἀναγράφοντι βίον,

καὶ ὑπὸ Ἐμπεύσας ἐρασθῆναι κατὰ
Κόρινθον τῆς Πελοποννήσου. καὶ ἀπὸ
τούτου ἐπεὶ περίετυχεν Ἀπολλωνίῳ
τῷ προειρημένῳ γόμφῳ ἀνθρώπῳ, ὁ
μοῖος, φασὶν, ὁμοίᾳ εὐτέφθῃ. καὶ τὸ
τοῦ βίου λοιπὸν δυσασπαστὸς ἐ-
σχεκεῖ τούτου, τερατείαις τε συγκαί-
ραν, καὶ εἰς μηδὲ ὀγυῖς διανοίας τὴν
σχολὴν ἀποδιатρίβων. διδ καὶ ὁ
παρὰν Λουκιάδος φασματολογῆσαι
τοῦτο διὰ τὸ σύνθετος αὐτῷ προση-
μένος, καὶ ὑπερέφειλα τερατεύσα-
σθαι, συζεύγνυσι τούτῳ τὸν Ἰκαρον,
λίνοι λίνα συνάπτων, ὥς οἱ παροι-
μιαζόμενοι φάσκουσι. V. Sed sup-
pletis deficientib. ex C.

5 Σταθμὸς) Μοῖν. V.

ICAROMENIPPUS

SIVE HYPERNEPHELUS.

MENIPPUS ET SODALIS.

Men. **I**ESTUR ter mille haec erant a Terra inde stadia ad
Lunam usque, quae prima nostra mansio. Hinc ad Solem
Lucian. Vol. VII. A

τεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω παρασάγγαι που πεντακόσιοι. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν τοῦ Διὸς, ἀνοδὸν, καὶ ταῦτα γένοιτο εὐζώνῳ αἰετῷ μίᾳς ἡμέρας.

ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σου παρακολουθῶν, ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ Φορτικὰ ταῦτα σταθμούς τινας, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος.

MEN. Μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ διαέρια δὲκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἑμαυτὸν λογιζομαι τῆς ἑναγχοῦς ἀποδημίας.

1 Παρασάγγαι) Μίτρον Περι-
κειν ὁ παρασάγγης, οὐδὲ σταδίους λ'.
τὸ δὲ στάδιον, ὀργυῖαι ρ'. ὅσπερ καὶ
τὸ πλείθρον ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον,
στάδια ζ'. τινὲς δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων
δέκα βούλονται σταδίων τὸ μίλιον
εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, η'.
ἄλλοι δὲ ζ'. V.

Παρασάγγαι) Ὁ παρασάγγης
μίτρον ἐστὶ παρ' Αἰγυπτίοις μεθ' οὗ
μετροῦσι διὰ τὴν τοῦ Νείλου ἐπί-
πλυσιν τὴν γῆν, ἔχον σταδίους λ'.
ὁμοίως δὲ καὶ ὁ σχεῖτος ζ'. ὁ δὲ

στάδιος ἔχει πόδας χ'. τὸ δὲ ὄνομα
τὸ παρασάγγης τοῦτο εὐρήσεις πολ-
λάκις ἐν τῇ ἀναγνώσει (lege αναβά-
σει) τοῦ Κύρου. G. (Perfica est
mensura, non Aegyptia; de qua
non Xenophon tantum, sed Hero-
dotus aliique. Solan.)

9 Ὑποξενίζοντος) Ξένους καὶ
ἀγνώστους διαλεγόμενον. V.

12 Λογίζομαι) Ἀριθμῶ. G.
ibid. Τῆς ἑναγχοῦς) Τῆς χθονίης.
G.

furfum parafrangae circiter quingentae. Hinc vero in ipsum coelum, & arcem Iovis arduam... & haec fuerint expedite aquilae unius diei.

Sod. Quid haec, per Gratiās, Menippe, de astris disputas, & immurmurans ea velut dimetiris? olim enim, dum sequor, te audio, Soles & Lunas, insuper vero etiam grandia nomina, mansiones quasdam & parafrangas, peregrina ratione memorate.

Men. Noli mirari, Sodalis, si sublimia atque aëria videar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repeto.

ΕΤΑΙΡ. Εἴτα, ὦ ἄγαθε, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν;

ΜΕΝ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιοῦμην τὴν ἀποδημίαν.

ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ γε σαυτὸν ἔλαβες κατακοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

ΜΕΝ. Ὁνειρον γὰρ, ὦ τῶν, δοκῶ σοι λέγειν, ὅς ἀρ- 2
τίως ἀφῖγμαι παρὰ τοῦ Διός;

ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἐφησθα; Μένιππος ἡμῶν Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ;

ΜΕΝ. Καὶ μὴν ἐγώ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πά-
νυ Διὸς ἤκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδὼν
εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑπερενφραίνομαι, τὸ
πέρα πίστεως εὐτυχεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἐγώ γε, ὦ θεοπέδτε καὶ Ὀλύμ-
 6 Παρασάγγας ὅλους) Ὀλοκλά- Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πρὸν. V.
φου. V. 13 Τὸ πέρα πίστεως) Ὑπὲρ τὴν
9 Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ) πίστη. V.

Sod. Tum tu, o noster, sicut Phoenices stellis signabas viam?

Men. Non, ita me Iuppiter; sed ipsis in astris peregrinatus sum.

Sod. Longum Hercte somnium narras, si imprudens parafrangas totas dormisti.

Men. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de Iove tibi adsum.

Sod. Quid ais? Menippus nobis a Iove demissus e coelo adest?

Men. Ego vero ab ipso tibi illo summo Iove advenio hodie, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at ego hoc ipso nomine vehementer delector, quod ultra fidem beatus sum.

• *Sod.* Et quomodo ego, divine atque Olympiæ Menippe;

πτε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ ἐπίγειος ὢν, ἀπὶ
στεῖν δυναίμην ὑπερνεφέλω' ἀνδρὶ, καὶ, ἵνα καθ' Ὀμη-
ρον εἶπω, τῶν οὐρανόων ἐνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι Φράσον,
εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἦρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλί-
μακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν
ὄψιν οὐ πάνυ ἔοικας ἐκείνῳ τῷ Φρυγί, ὥστε καὶ ἡμᾶς
εἰκάζειν καὶ σὲ οἰνοχοήσοντά που ἀνάρπαστον γεγόνε-
ναι πρὸς τοῦ αἰετοῦ.

MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυ-
μαστὸν οὐδέν, εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθῳ δοκεῖ
προσΦερές· ἀτὰρ οὐδὲν ἔδεξέ μοι πρὸς τὴν ἀνοδὸν, οὔτε
τῆς κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ αἰετοῦ. οἰκεία
γὰρ ἦν μοι τὰ πτερὰ.

ETAIP. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον
ἔφησθα, εἴγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἰεράξ
τις ἢ κολοῖος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος.

6 Ἐκεῖνα τῷ Φρυγί) Ὁ Γανυ-
μήδης ἢ Φρυξ μαιρακίσκος εὐπρο-
πής· τούτου ἡράσθη ὁ Ζεὺς, καὶ με-
ταβληθεὶς εἰς αἰετὸν, ἤρπασεν αὐτόν,

καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον. V. ...

11 Προσφερές) Ὁμοῖον. V.

12 Οὔτε παιδικὰ) Ἐρόμενον.

V.

natus ipse & terrestris qui sim, fidem negare possim viro
supra nubes elato, &, ut secundum Homerum dicam, coe-
licolarum uni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione
furfurum sublatu sis, & unde copia tibi tantarum scalarum
obtrigerit? Quantum enim ad speciem, non valde similis
illi Phrygi es, ut etiam conicere possumus, te quoque ad
pincernae forte officium in sublime raptum ab aquila.

Men. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a
vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed
nihil opus mihi ad ascensum neque scalis fuit, neque ut
amarius fierem aquilae, qui meas mihi alas habuerim.

Sod. Iam supra ipsum Daedalum est, quod narras, si qui-
dem praeter cetera, nobis non sentientibus, accipiter vel
graculus ex homine factus es.

MEN. Ὀρβῶς, ὦ ἐταῖρε, καὶ οὐκ ἀπὸ σκοπῶν εἰκάσας. τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκείνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

ΕΤΑΙΡ. Εἴτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδοίκεις 3
μὴ καὶ σύ που τῆς θαλάσσης καταπεσὼν, Μενίππειόν
τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ
σεαυτοῦ ὀνόματι;

MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος, ἅτε κηρῷ τὴν
πτέρωσιν ἡρμοσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον
ἐκείνος ἐτάκη, πτερορρύθσας, εἰκότως κατέπεσεν· ἡμῶν
δὲ ἀκήρωτα ἦν τὰ ὠκύπτερα.

ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡρέμα
με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως.

MEN. Ὡδέ πως· αἰτὸν εὐμεγέθῃ συλλαβῶν, ἔτι δὲ

8 Ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος.) Ἰκαρος
υἱὸς ἦν τοῦ Δαιδάλου. ὅτε οὖν ἐπί-
τοντο αὐτὸς καὶ ὁ πατήρ, ὡς καὶ ὁ
Ἰκαρος ἀνελθὼν εἰς ὕψος, τοῦ κηροῦ
λυθέντος τῶν πτερῶν, εἰς τὴν θα-
λάσσαν ἔπεσε. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη

Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ Δαιδάλος δὲ
μικρὸν ἐπετάσθη διάστημα· ἀλλ'
οὕτως αὐτὸν καὶ εἰς αὐτὸν ἔφθι ἀνα-
βιβηκίνας τὸν οὐρανόν. V,

11 Τὰ ὠκύπτερα.) Τὰ ἄκρα τῶν
πτερῶν, τὰ εἰς ὄζον καταλήγοντα. V.

Men. Recte, Sodalis, nec procul a scopo coniecisti. Dae-
daleum enim illud alarum commentum ipse quoque machi-
natus sum.

Sod. Tum tu, audacissime omnium, non metuebas, ne
tu quoque, in quamcunque maris regionem delapsus, Me-
nippeum quoddam pelagus nobis, sicut Icarium, tuo signa-
tum nomine faceres?

Men. Nequaquam. Nam Icarus, cuius pennae cera aptae
erant, cum primum illa ad solem liquefacta esset, deflue-
ntibus pennis non potuit non decidere: at nostrae sine cera
fuerunt alae.

Sod. Quid ais? iam enim nescio quomodo sensim me ad
veritatem narrationis perducis.

Men. Sic fere. Aquilam cepi bene magnam, & vulturem

γῦπα τῶν καρτερῶν, ἀποτεμὼν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ, μᾶλλον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἴ σοι σχολή, δίδειμι.

ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὡς ἐγὼ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχνηα τῆς ἀκροάσεως. μὴ δὲ πρὸς Φιλίου με περιϊδῆς, ἄνω που τῆς διηγήσεως ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρτημένον.

- 4 MEN. Ἀκούε τοῖνον. οὐ γὰρ ἀστεῖόν γε τὸ θῆμα, κεχρηνότε Φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα, ὡς σὺ Φῆς, ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρτημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπεὶ δὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κατὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινὰ, καὶ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὗρισκον, πλούτους λέγω, καὶ ἀρχὰς, καὶ δυναστείας, καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἐνακύντειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀποβλέπειν ἐπειρώμεν. καὶ μοι ἐνταῦθα, πολλὴν τινα παρ-

ἢ Αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ) Σὺν αὐταῖς ὠλέναις. ὠλένας δὲ λέγουσι καὶ τοὺς ἄμους. V. 8 Ἀστεῖον) Ἡδύ. G.

de robustis illis: horum alis abscissis... fed potius totum ab initio inde consilium, si tibi otium est, persequar.

Sod. Omnino vero. Suspensus enim sum expectatione narrationis tuae, & fini auditionis inhiō. Ne vero, per ego te Philium Iovem obsecro, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quasi suspensum.

Men. Audi ergo: nec enim lepidum est spectaculum, hiantem amicum destituere, eumque suspensum, ut tu ais, auribus. Ego enim cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, & humilia, & infirma, humana omnia deprehendissem, divitiis dico, & imperia, & potestates: contemtis illis, (qui studium circa ista ob stare putarem, ne rebus studio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, & ad ipsum hoc universum respicere, tentabam. Et hic mihi mul-

εἶχε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν σφ
 Φῶν καλούμενος κόσμος, οὐ γὰρ εἶχον εὐρεῖν οὐθ' ὅπως
 ἐγένετο, οὔτε τὸν δημιουργόν, οὔτε ἀρχήν, οὐθ' ὅ, τι τὸ
 τέλος ἐστὶν αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν,
 πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζομένην τοὺς τε γὰρ ἀστέ-
 ρας εἰρων ὡς ἔτυχε τοῦ οὐρανοῦ διερριμμένους, καὶ τὸν
 ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπόθουν εἰδέναι, μάλιστα δὲ
 τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἄτοπα μοι, καὶ παντελῶς παρά-
 δοξα κατεφαίνετο, καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τῶν σχημά-
 των ἀπόρρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. οὐ μὲν
 ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴ διαίξασα, καὶ βροντὴ καταρρά-
 γεισα, καὶ ὑετός, ἢ χιών, ἢ χάλαζα κατενεχθεῖσα,
 καὶ ταῦτα δυσεῖκαστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν. Οὐκ- 5
 οὔν ἐπειδὴ περ αὐτῶ διεκείμην, ἄριστον εἶναι ὑπελάμ-
 βανον παρὰ τῶν φιλοσόφων ταύτων ταῦτα ἕκαστα ἐκ-
 μαθεῖν. ὧμην γὰρ ἐκείνους πᾶσάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν

11 Διαίξασα) Ὁρμήσασα. V. 13 Καὶ ἀτέκμαρτα ἦν) Ἄδελ. V.

tam dubitationem obiecit primo quidem ipse hic, qui a sa-
 pientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram,
 quomodo exstitisset, neque opificem, neque principium,
 neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum con-
 siderarem, multo magis etiam cogebar dubitare, Stellae
 enim videbam forte fortuna per coelum sparsas; & Solem
 ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praefer-
 tim vero Lunae natura mihi admirabilis, & omnino a sen-
 tentiis meis aliis remota videbatur: & multiplicem illius fi-
 gurarum diversitatem, occultam quandam causam habere
 putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens,
 & prorumpens tonitru, & pluvia, aut nix, aut grando de-
 labens; haec quoque omnia vel coniectura, vel signis erant
 mihi impervestigabilia. Ita igitur animo affectus cum essem,
 optimum factu iudicabam, de philosophis hisce discere sin-
 gula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, pos-

ἀλήθειαν. οὕτω δὴ τοὺς ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνῆν τεκμήρασθαι, προσώπου τε σκυθρωπότητι, καὶ χροᾶς ὠχρότητι, καὶ γενείου βαθύτητι, (μάλα γὰρ ὑφαγόραι τινές, καὶ οὐρανογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι κατεφάνησαν) τούτοις ἐγχειρίσας ἑμαυτὸν, καὶ συγχὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαυθὺς ἀποδώσειν ἐπὶ κεφαλαίῳ τῆς σοφίας διομολογησάμενος, ἤξιον μετεωρολέσχης τε διδάσκεσθαι, καὶ τὴν τῶν ὅλων διακόσμησιν καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσούτον ἄρα ἐδέξαν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας, καὶ τέλη, καὶ αὐτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ιδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὀσημέραι μου καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἔμοιγ' οὖν ἑδόκει χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἄτερος θατέρῳ λέγοντες ἀκόλουθον,

4 Ὑφαγόραι τινές) Ὑφαγόραι, ὑψηλὰ λέγοντες. Οὐρανογνώμονες δὲ, οὐράνιαν φρονούοντες. V.

8 Ἐξίου μετεωρολέσχης τε)

Περὶ τῶν οὐρανίων φιλοσοφῶν. V.

10 Ἐδέσας) Ἀντὶ τοῦ οὐκ

ἴσχυσαν. V.

se dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus tristitia, & colore pallido, & menti hirsutiae, valde enim altiloqui & coeli consulti homines statim mihi videbantur: his ergo me cum commississem, magna vi pecuniae partim e vestigio repraesentata, partim in futurum pro summa & fastigio sapientiae promissa, postulabam doceri, quomodo de sublimitate rerum disputandum esset, & ornatum huius universi edificare. At illi, tantum aberat, ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo etiam maiores me dubitationes coniicerent, principia quaedam, & fines, & atomos, & inania, & materias, & formas, & talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, illud erat, quod, cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed

ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθεσθαι τέ με ἡξίου, καὶ πρὸς τὸν αὐτοῦ λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο.

ΕΤΑΙΡ. Ἀποπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ἄντες οἱ ἄνδρες, ἐστασίαζον πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἐταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τήν τε 6 ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τήν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν· οἷγε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' οὐδὲ ὀξύτερον τοῦ πλησίον δεδορκότες, ἐνιοὶ δὲ ὑπὸ γήρως, ἢ ἀργίας ἀμβλυώττοντες, ὅμως οὐρανοῦ τε πέρατα διορᾶν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιμετροῦν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευσον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες, μεγέθει τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήεσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχῃ, μηδὲ ὅποσοι στάδιοι Μεγαροῖεν Ἀθηναῖς

8 Τερατουργίαν) Ματαιολογίαν.

V.

9 Τῶν χαμαὶ ἐρχομένων) Ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. V.

pugnantia omnia & sibi contraria, tamen persuadere mihi postulabant, & ad suam quisque rationem tentabant traducere.

Sod. Mira narras, si viri sapientes de natura rerum inter se diffederant, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

Men. Quin tu ridebis, Sodalis, si audias superbiam illorum, & prodigiosam in disputando audaciam: qui primum constituti in terra, & nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, sed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae senectute vel pigritia caecutientes, tamen & coeli se fines pervidere dicerent, & Solis circuitum menirentur, & per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: & tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum & formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse, neque Megaris quot stadia sint Athenas usque, accurate

εἰσιν ἀκριβῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης, καὶ τοῦ ἡλίου χωρίον ὁπόσων εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, αἶρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάσις, καὶ γῆς περιόδους ἀναμετροῦντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα ἐπὶ τετραγώνοις διασχηματίζοντες, καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τὸν οὐρανὸν δῆθεν αὐτὸν 7 ἐπιμετροῦντες. Ἐπειτα δὲ καὶ κείνῳ πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτῶν, καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν οὕτως ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαι τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν, μονονουχὶ διομνυμένους, μύθρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ τὴν σελήνην, ὕδατοποτεῖν δὲ τοὺς ἀστέρας, τοῦ ἡλίου καθάπερ ἰμο- νῖα τινι τὴν ἰκμάδα ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνασπῶντος, καὶ 8 ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς διανέμοντος. Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὁπόση τῶν λόγων, ῥάδιον καταμαθεῖν. καὶ

7 Ἄγλαμος) Ἀνέκτον. G. 11 Μύδρον μὲν) Σίδηρον πεπυρωμένον. V.

noscent, interiecta inter Lunam & Solem regio quot fit ulnarum, auderent dicere : aërisque altitudines, & profunditates maris, & terrae circuitus dimetientes, insuper vero describentes circulos, & triangula super quadratis formantes, & sphaeras quasdam varias, coelum nempe ipsum permetientes. Deinde vero illud etiam quis neget impudens & omnino inflatum? quod de rebus adeo obscuris cum agant, nihil pro coniectura proferunt, sed ultra modum contendunt, nec ullam aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum non deierant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, & omnibus deinceps potum dispenset. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Io-

σκόπει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολὺ διεστηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη διάφορος, εἵγε τοῖς μὲν ἀγέννητός τε, καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· οὓς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μὲν τινα τεχνίτην τῶν ὅλων ἐφιστάντας, οὐ προστιθέντας δὲ οὔτε ὅθεν ἦκων, οὔτε ὅπου ἐστῶς, ἕκαστα ἐτεκταινέτο. καίτοι πρό γε τῆς τοῦ παντός γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρόνον καὶ τόπον ἐπινοεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Μάλας τινὰς, ὦ Μένιππε, τολμητὰς, καὶ θαυματοποιούς ἄνδρας λέγεις.

MEN. Τί δ' εἰ ἀκούσεις, ὦ θαυμάσιε, περὶ τε ἰδεῶν, καὶ αἰσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός

1 Εἰ ἐν γειτονίᾳ ἐστὶ) Εἰ γειτο-
νοῦσιν ἀλλήλοις, καὶ πλησιάζουσιν.

V. 8 Ἐτεκταινέτο) Κατεσκέυαζε. V.

13 Τί δ' εἰ ἀκούσεις) Εἰς Πλά-
τωνα αἰνίττεται καὶ Ἀριστοτέλην. V.

14 Ἡ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός τε)

Δύο γὰρ ταῦτα τὰ πέρας τε καὶ τὴν ἀπειρίαν, αἷτια εἶναι φασὶν οἱ μαθηματικοὶ τῆς τοῦ παντός γενέσεως. τοῦ πέρατος μὲν εἰδοποιούντος καὶ ἐπὶ στάσιν ἄγοντος τὰ ἡμέτερα καὶ περιορίζοντος· τῆς δὲ ἀπειρίας οὐδὲν τῇ γενέσει ἐνδιδοῦσης, καὶ ἀαζαν-
των.

vem te rogo, utrum vicinae sint hae sententiae, & non plurimum inter se diffidentes. Primo enim illis sententia de mundo diversa est, quandoquidem aliis generationis & interitus expers esse videtur; alii vero opificem illius & modum constructionis dicere ausi sunt, quos vel maxime admiratus sum, qui Deum quidem aliquem artificem huius universi constituerunt, non adiecerunt autem, neque unde veniens, neque ubi consistens, fabricatus sit omnia: cum tamen ante exortum huius universi neque tempus, neque locum cogitare possimus.

Sod. Audaces sane quosdam & praestigiatores homines narras.

Men. Quid vero si audias illos, carissime, de ideis & incorporeis quae disputant, aut illorum de fine & infinito

τε καὶ ἀπείρου λόγους; καὶ γὰρ αὐτὴ καὶ αὐτὴ νανικὴ αὐτοῖς ἢ μάχῃ τοῖς μὲν τέλει τὸ πᾶν περιγράφουσι, τοῖς δὲ ἀτελές τοῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παμπόλλους τινὰς εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαινόντο, καὶ τῶν ὡς περὶ ἐνὸς αὐτοῦ διαλεγομένων κατεγνώσκον. ἕτερος δὲ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξαζε. Περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅπου τοῖς μὲν ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν· αἱ δὲ κατὰ κυνῶν, καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπόμενοντο. καὶ οἱ μὲν τοὺς ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, ἐνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον· ὥστε ἡρέμα καὶ ἄχθεσθαί με, τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα. οἶδ' ἔμπαλιν ἐπιδαψιλευόμενοι, πολλοὺς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὸν μὲν τινὰ πρῶτον θεὸν ἐπεκάρουσι τὸ ἦδη πρὸς παύλαν ἀποκλιόμενον καὶ κεκμηκὸς τῶν γινομένων τῇ ἀσθενείᾳ τῆς ὕλης, καὶ βίου πάλιν ἄλλου σπέρματα παρεχομένης τῇ ἐνδύεσθαι τῆς διαδοχῆς καὶ ἀπεράντῃ τῆς κινήσεως. V.

4 Πυμπόλλους) Δημόκριτον διαπαίζει. G.

6 ἕτερος) Ἐμπεδοκλῆα μωμάται

διὰ τὸ νεικος. G.

8 Ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν) Πυθαγόραν λέγει. V.

ibid. Οἱ δὲ κατὰ χηνῶν) Σοκράτην λέγει. V.

11 Τῶν ὅλων ἀρχὴν) Εἰς Μωσίδα ἀποτίνεται τάχα. V. (Tu lege Lactantium. Sed paulo supra de Pythagora intelligitur. C.)

fermones? Nam haec rursus vehemens illis pugna est, aliis finē quodam totum hoc circumscribentibus, alijs autem infinitum hoc esse putantibus. Verum etiam, multos quosdam esse mundos, pronuntiabant, & eos, qui tanquam de uno disputarent, damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus, bellum patrem univerforum esse, sentiebat. De Diis enim quid opus etiam est dicere? ubi quibusdam numerus erat Deus; alii vero per canes, & anseres, & platanos deierabant. Et alii quidem, reliquis Diis omnibus exactis, uni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, & multos pronuntiabant, & divisus provinciis, unum quendam primum Deorum voca-

λουν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος. ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον ἡγούντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς περὶ σώματος αὐτοῦ διανοοῦντο. εἴτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἦσαν τινες, οἱ τῆς συμπάσης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφίεντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τῶν λειτουργιῶν τοὺς παρηβηκότας· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν εἰκότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δὲ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι θεοῦς τινος ἐπίστευον, ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον. Τοιγάρτοι 10 ταῦτα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις

1 Τοῖς δὲ τὰ δεύτερα) Τοῦ Σωκρατικοῦ λέγει. V.

2 Ἐτι δὲ, οἱ μὲν) Ἀριστοτέλη διαγελᾷ. V. Mox. ibidem: "Ἐτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον) Τῇ Πλάτωνα· καὶ γὰρ αὐτὸς τὸν θεόν καὶ τὴν ὕλην ἀσώματα ἔφασκεν, ἐξ ἀναλογίας ταῦτα κατασκευάζων. V.

3 Οἱ δὲ) Τοῦ Στωϊκοῦ λέγει. G. In C. est μὲν. Epicharmus ante eos, ventos, aquam, terram, solem, & astra Deos fecerat. Grot. Flor. 573, in Eragm. Menandri.

Solan.

ibid. Εἴτα καὶ προνοεῖν) Ἐπικουρείους φησὶ. V.

7 Τοὺς παρηβηκότας) Γεγραχακότας. V.

8 Δορυφορήμασιν) Δορυφορήματα καλεῖται παρὰ τοῖς Κωμικοῖς τὰ κωφὰ πρόσωπα, ἅτινα συνίσχεται μὴ τοῖς κωμωδοῦσιν, αὐτὰ δὲ οὐδὲν διαλέγεται, καθάπερ οἱ δοῦλοι. V.

10 Ἀδέσποτον) Διαγόρας ταῦτά φησιν. G.

12 Ὑψιβρεμέταις τε) Ἐν ὕψι βροντᾶσιν, ὅ ἐστιν ὑπερφάνοις. V.

bant, alijs secundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam & forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum nostrarum non omnibus videbantur Dii: sed erant quidam, qui omni illos cura solverent, uti nos solemus seniores liberare ministriis. Nulla enim in re non comicis satellitibus similes illos introducunt. Alii, haec omnia supergressi, nec esse omnino Deos credebant, sed, sine domino, sine duce ferri mundum, patiebantur. Haec igitur audiens, fidem negare non au-

τε καὶ ἡυγενεῖοις ἀνδράσιν. οὐ μὲν εἶχόν γε ὅπη τῶν λόγων τραπόμενος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὖροιμι, καὶ ὑπὸ πατέρου μηδαμῇ περιτρεπόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἐπασχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἀνώρμησα πιστεύειν τινὶ αὐτῶν, ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρκεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν, ἐπὶ γῆς μὲν ἀκούσεσθαι τι περὶ τούτων ἀληθές, ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν ὥμην ἔσσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς πῶς, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν. τούτου δέ μοι παρῆρχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἴσωπος, ἀετοῖς καὶ κανθάροις ἐνίστε, καὶ καμήλοις βάσιμον ἀποφαίνων τὸν οὐρανόν. αὐτὸν μὲν οὖν πτεροφυῆσθαι ποτε οὐδεμιᾷ μηχανῇ δυνατόν εἶναί μοι κατεφαίνετο. εἰ δὲ γυπὸς ἢ ἀετοῦ περιθείμην πτερὰ, (ταῦτα

2 Ἀνεπίληπτόν τι) Εἰ ληπτὸς ἔστι τῶν ἄλλων ὁ τεχνίτης, οὐ περ τῷ λόγῳ πᾶν τοῦτο συνέστη μόνῳ, Λουκιανοῦ κάκιστον ἄθεον στόμα, ληπτὸς θεὸς πέφυκεν οὐ θεὸς ἄρα. V.

4 Ἀτεχνῶς) Πάνυ. V.

5 Ἐτερος δέ με θυμὸς) Λογισμός. V.

11 Αἴσωπος ἀετοῖς καὶ κανθάροις) Ὁ μυθεποιόος· πλάττει δὲ μύθοι ἐν ᾧ τὸν κάμηλον εἰσάγει διαλεγόμενον τῷ Διὶ. V.

debam altifremis & bene barbatis viris; nec tamen habebam, ad quam partem disputationum conversus aliquid reprehensione vacuum reperirem, & ab alio nusquam eversum. Itaque plane Homericum illud usu mihi venit. Nam saepe quidem impetus me capiebat, ut uni illorum crederem, prohibebat at impetus alter. Propter quae omnia expertus consilii, in terra auditurum me de hisce rebus verum, desperabam. Unam autem dubitationis liberationem putabam futuram, si ipse volucris quacunque ratione factus in coelum ascenderem. Huius autem rei mihi spem praebebat maxime quidem cupiditas, tum vero & fabularum auctor Aesopus, qui aquilis aliquando & scatabaeis, quin camelis, viam in coelum aperuit. Atque ut ipsi mihi nascerentur alae, id quidem nulla ratione fieri posse apparebat: si vero vulturis aut aquilae mihi applicarem alas, has enim so-

γὰρ μόνα διαρκέσαι πρὸς μέγεθος ἀνθρωπίνου σώματος) τάχα ἂν μοι τὴν πείραν προχωρήσαι. καὶ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, πατέρου μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα, τοῦ γυπὸς δὲ τὴν ἐτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα διαδήσας, καὶ κατὰ τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρτεροῖς ἀρμοσάμενος, καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβὰς τινὰς ταῖς χερσὶ παρασπενάσας, ἐπειρώμην ἑμαυτοῦ τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν ὑπηρετῶν, καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες ἐτι χαμαιπετῶς ἐπαιρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον ἢ δὴ τῆς πείρας ἠτόμην· καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἑμαυτόν κατὰ τοῦ κρημνοῦ φέρον ἐς αὐτὸ τὸ θέατρον. Ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτόμην, ὑψηλὰ ἢ δὴ καὶ μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρινης ἢ ἀπὸ Ὑμηττοῦ, μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἴτ' ἐκείθεν ἐπὶ τὸν Ἀκροκόρινθον ἄνω· εἶτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυ-

6 λαβὰς τινὰς) Κρατήματα. V.

15 Ὑμηττοῦ) Ὅρη τῆς Ἀττικῆς. V.

16 Εἶτα ὑπὲρ Φολόης) Ταῦτα Πιλοπονήσου ὅρη τῆς Ἀργολικῆς

μοίρας. τὸν Ταῦγον δὲ τῆς Λακωνικῆς, ἐν δεξιᾷ τῆς Σπάρτης. V.

ibid. Ἐρυμάνθου) De Erymantho ceterisque lege Strabonem aliosque. G.

las sufficere ad humani corporis magnitudinem, forte successurum mihi experimentum. Comprehensis ergo avibus, alterius dextram alam, vulturis autem alteram curiose amputavi. Tum revinctas cum circa humeros loris validis aptassem, & ubi extremae pennae sunt, ansas quasdam parasssem manibus; ipse me primum experiebar, exultans & subserviens manibus, tollens me, anserum instar, de humo paululum, & cum volatu extremis etiam digitis progrediens. Cum vero obediret mihi negotium, iam audacius tentabam experimenta, atque consensa arce inde me per praeceps in theatrum ipsum demisi. Cumque sine periculo devolasssem, alta iam & sublimia sapiebam; solvensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam usque volabam, atque hinc deinde ad summam Corinthi arcem: deinde supra

μάνθου, μέχρι πρὸς τὸν Ταύγετον. ἤδη δ' οὖν μοι τοῦ
τολμήματος μεμελετημένου, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης
γενόμενος, οὐκ ἔτι τὰ νεοττῶν ἐφρόνου' ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀ-
λυμπον ἀναβάς, καὶ ὡς ἐνὴν μάλιστα κούφως ἐπισι-
τισάμενος, τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν
πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ τοῦ βάθους, μετὰ δὲ ἔφερον καὶ
τοῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγε-
γόνειν, πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ἡσθόμην
κάμνοτος ἑμαντοῦ, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἀριστεράν
πτέρυγα τὴν γυπίνην. προσελάσας οὖν, καὶ καβεζόμενος
ἐπ' αὐτῆς, διανεπαύμην, ἐς τὴν γῆν ἀνωθεν ἀποβλέ-
πων καὶ ὥσπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς ἐκεῖνος, ἄρτι μὲν
τὴν τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν
Μυσῶν μετ' ὀλίγον δέ, εἰ δόξειέ μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν

3 Ἄλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμπον ἀναβάς)
τὸν Μακεδονικὸν Ὀλυμπον λέγει.
ὅς ἐπ' ἀριστερᾷ τοῦ Πηλίου καὶ τῶν
Θησσαλικῶν ἐστὶ Τεμπῶν, ὅρος ὑ-
φθλὸν καὶ μέγα, καὶ μέχρι Πύλ-

λης παρατεῖνον. V.

4 Ὡς ἐνὴν) Ὡς δυνατὸν ἔν. V.

9 Κάμνοτος) Κοπτομένου. V.

13 Τῶν ἵπποπόλων Θρ.) Τῶν περὶ
τοὺς ἵππους ἀναστρεφόμενων. V.

Pholoën & Erymanthum, usque ad Taygetum. Iam igi-
tur meditatus audax facinus, cum perfectus essem & alti-
volus, non amplius quae pullorum sunt cogito, sed con-
scenso Olympo, viatico assumpto, quam poterat fieri levif-
simo, ceterum recta versus coelum tendo, primo quidem
vertigine mihi ob profunditatem oboriente, deinde autem
id ipsum quoque fero facilius. Cum vero ad ipsam iam Lu-
nam delatus essem, multum relictis a tergo nubibus, fari-
gatum me sensi, & maxime ala sinistra, vulturina. Appul-
sus ergo ibi affedi, interquiescens & in terram de superiori
loco despicieus, & ut Homericus ille Iuppiter, iam eque-
strium Thracum terram adspiciens, iam Mysorum, paulo
post autem, si videretur mihi, Graeciam, Persidem, & Indiam:

Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἀπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην.

ΕΤΑΙΡ. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἂν, ὦ Μένιππε, ἵνα μὴδε καθ' ἐν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τι σοι καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἱστορήται, καὶ τοῦτο εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι, σχήματος πέρι γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἀπάντων, οἷά σοι ἀνωθεν ἐπισκοποῦντι κατεφαίνετο.

MEN. Καὶ ὁρθῶς γάρ, ὦ ἑταῖρε, εἰκάξεις. διόπερ ὡς οἶόν τε ἀναβάς ἐπὶ τὴν σελήνην, τῷ λόγῳ συναποδήμει τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διάβεισιν. Καὶ 12 πρῶτόν γε μοι πάνυ μικρὰν δοκεῖ τινὰ τὴν γῆν ὄραν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν· ὥστε ἐγὼ ἄφνω κατακύψας ἐπὶ πολὺ ἠπόρουν, πού εἴη τὰ τηλικαῦτα ἔρη, καὶ ἡ τσαύτη θάλασσα. καὶ εἶγε μὴ τὸν Ῥόδιον

15 Καὶ εἶγε μὴ τὸν Ῥόδιον Κολοσσόν; Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ῥόδιος ἀνδρίας ἦν χαλκοῦς, ἥλιον ἀνακείμενος, καθ' ὅτι καὶ αὐτὸ ἡ νῆσος ἥλιον ἀνείματο· ἐξήκοστα μὲν πηγῶν τὸ ὕψος,

ἔργον δὲ Λοσιόπου τοῦ ἀγαλματοποιού.

Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίᾳ Αἰγύπτου Ἀλεξανδρεία, ἀκοδομεταί τετραγώνος; στα-

e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar.

Sod. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat; sed si quid etiam obiter tibi observatum sit, illud quoque sciamus. Nec enim pauca me auditurum exspecto equidem, de figura terrae, omniumque, quae in illa sunt, qualia tibi, e loco superiore intuenti, visa sint.

Men. Recte istuc, Sodalis, coniicis. Itaque, quatenus fieri potest, escendens in Lunam, cogitatione mecum peregrinare, & universam eorum, quae in terra sunt, positionem considera. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut ego subito despiciens multum dubitarem, ubi essent tanti montes, & ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Co-

κολοσσὸν ἔβασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι, παντελῶς ἂν με ἡ γῆ διέλαβε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ὑπερανεστηκότα, καὶ ὁ Ὀκεανὸς ἡρέμα πρὸς τὸν ἥλιον ὑποστίλβων, διεσήμενέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὀρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἅπαξ τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρευσάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι κατεφαίνετο, οὐ κατὰ ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλείοντες, οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γυναῖκα, τὰ θηρία, καὶ πάνθ' ἀπλῶς, ὅποσα τρέφει ζεῖδωρος ἄρουρα.

ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθانا Φῆς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὅς γὰρ ἀρτίως, ὦ Μένιππε, τὴν γῆν ἐξήτεις ὑπὸ τοῦ μεταξὺ διαστήματος ἐς βραχὺ συνεσταλμένην, καὶ εἶγε μὴ ὁ κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι

διαῖος τὴν πλευρὰν, ἐπὶ πολὺ τοῦ αἵρος ἀνίχων, ὥς ἀπὸ ρ' ὀραῖσθαι μιλίων. ἀνεστάθην δὲ τοιοῦτος, ἐν' ἣ ἡμέρας μὲν σημείον τοῖς πλείουσι, νυκτὸς δὲ πυρρὸς, πρὸς ὃν οἱ πλείοντες ἀπευθυνόμενοι, μὴ ἔχοιεν ἐμπέκτοντες τοῖς τοῦ Παραϊτονίου ἔρμασι διαφθείρεσθαι. γίγνεται δὲ προστάγ-

ματι μὲν Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδης, ἀρχιτεκτονίστατος δὲ Σαστράτου τοῦ Κνιδίου, ὃς καὶ ἐπύγραψε τῷ πύργῳ ἐπὶ τῶν λίθων, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΥΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΣΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΟΙΖΟΜΕΝΩΝ. V.

lossum vidissem, & illam ad Pharum turrim, plane me, bene noris, tellus effugisset. Iam vero illa excelsa & eminentia, & placide refulgens ad Solem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel visum intentum fixissem, tota iam hominum vita mihi apparuit, non per gentes modo & urbes, sed ipsi distincte, qui navigarent, qui proelium committerent, qui colerent agrum, qui causas agerent, tum mulierculae, animalia, & simpliciter quae tellus alma nutrit omnia.

Sod. Omnino improbabilia sunt, quae dicis, & sibi invicem contraria. Qui enim modo Terram, Menippe, quae-rebas ab interiecto spatio in parvitatem contractam, & nisi Colossus eam tibi indicasset, forte aliud videre tibi visus es-

ωήθης ὄραν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικροῦ δεῖν, τὰς τῶν ἐμπίδων νεοττίας;

MEN. Εὖ με ὑπέμνησας. ὃ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰ- 13

πεῖν, τοῦτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ δ' ἄλλα οὐχ οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι ἐφικνουμένης, πάνυ μ' ἦνία τὸ χρέμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. κατηφεῖ δέ ὄντι μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ κατωπτημένος. καὶ γὰρ μὲν, ὡς εἶδον (εἰρήσεται γὰρ) ὑπεταράχθην, καὶ τίνα σεληναῖον δαίμονα ὤηθην ὄραν. ὃ δέ, Θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε;

Οὔτις τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἴσκεις;

i Καθάπερ Λυγκεύς) Ὁ Λυγκεύς οὕτως λέγεται οὕτως ἢν ὀξύδερκύτατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν

βλέπειν. V.

ii Σποδοῦ πλέως) Ἀνάπλεως. V.

ses: quomodo nunc, tanquam Lynceus aliquis factus subito, quaecunque supra tellurem sunt cognoscis, homines, animalia, & parum abest, quin culicum pulliciem?

MEN. Bene facis, quod me admones. Quod enim maxime dicendum erat, illud nescio quomodo praetermiserim. Cum enim ipsam quidem terram visu agnoscerem, reliqua vero perspicere ob profunditatem non possem, visu iam non amplius pertingente, valde me ea res angebat, & multam praebebat sollicitudinem. Cum autem demisso essem animo, & tantum non lacrimarer, a tergo mihi adstat sapiens Empedocles, carbonarius ad speciem, & cinere oppletus, & affatus. Ego vero cum viderem, (diceretur enim) aliquantum perturbatus Lunarem quendam me genium videre putabam equidem. At ille, Bono, inquit, anima esto, Menippe,

Non tibi Divus ego: quid me immortalibus aequas?

ὁ Φυσικὸς οὗτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς τοὺς
κρατῆρας ἐμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνὸς με ἀπὸ τῆς
Αἵτης ἀναρπάσας, δεῦρο ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελή-
νῃ κατοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι δρό-
σον. ἤκω τοίνυν σε ἀπολύσω τῆς παρούσης ἀπορίας.
ἀνὴρ γὰρ σε, οἶμαι, καὶ στρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ἐπὶ
γῆς ὄραν. εὐγε ἐποίησας, ἣν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπε-
δοκλεῖς, ἀπειδὴν τάχιστα καταπτῶμαι πάλιν ἐς τὴν
Ἑλλάδα, μεμνήσομαι σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνο-
δόχης· καὶ ταῖς νομηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρίς ἐγχα-
κὼν προσέχεσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμῖωνα, ἧδ' ὅς,
οὐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀφίγμαι· πέπονθα δέ τι τὴν ψυ-
χὴν, ἰδὼν σε λελυπημένον. αἰτὰρ οἶσθα ὅ, τι δράσας,
14 ὁξυδερκὴς γενήσῃ; Μὰ Δί', ἣν δ' ἐγὼ, ἣν μὴ σύ μοι τὴν
ἀχλὺν πῶς ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων. νῦν γὰρ δὴ λη-

9 Ἐπὶ τῆς καπνοδόχης) Καλῶς
εἶπεν ἐπὶ τῆς καπνοδόχης, ὡς ἀπολο-
μίνῃ διὰ πυρός. V.

11 Μὰ τὸν Ἐνδυμῖωνα) Τοῦ Ἐν-
δυμῖωνος ἱρασθῆναι ἢ σελήνῃ συνῆν
αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς,
ὡς περὶ τὴν σελήνῃ διάγων, κατὰ

αὐτοῦ Ἐνδυμῖωνος ὄναυσι. V.

13 Ἀτὰρ) Ἀλλὰ οὐ. V.

15 Νῦν γὰρ δὴ ληγόν) Ὁφθαλ-
μιῶν, λῆμα γὰρ ὁ συναγόμενος ἐν τῷ
ὀφθαλμῷ ῥύπος. V. (Ippire, lip-
pitude, vulgo ai τζιμβλα. C.)
Non plane scriptum.

*Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in crateras ipse me de-
iecissem, vapor me de Aetna correptum huc apparuit. Et iam in
Luna habito multum incedens per aëra, & rore pascor. Venio igitur
exfoluturus te praesenti sollicitudine. Angit enim te, puto, &
torquet, quod non distinēte, quae in terra sunt, vides. Bene sane
facis, inquam, optime Empedocles, & cum primum in Graeciam
iterum devolavero, memor ero, ut libem tibi in fumario, & nocti-
lunius ad lunam ter hians te adorem. Verum ita me Endymion,
inquit, non huc veni mercedis causa. Sed animo commotus sum,
cum te tristem viderem. Verum scin', quo facto acutum visum nan-
cisci possis? Non equidem, per Iovem, inquam, nisi tu mihi ca-
liginem quodammodo abstergas ab oculis; nunc enim lippire non*

μαίνου μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν οὐδέν γε, ἦδ' ὅς, ἐμοῦ
 δεῖσῃ. τὸ γὰρ ὀξυδερκὲς αὐτὸς ἦδη γῆθεν ἤκεις ἔχων. τί
 οὖν τοῦτό ἐστιν; οὐ γὰρ οἶδ', ἔφη. οὐκ οἶσθα, ἦδ' ὅς,
 αἰετοῦ τὴν πτέρυγα τὴν δεξιὰν περικείμενος; καὶ μάλα,
 ἦν δ' ἐγώ. τί οὖν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; ὅτι
 ἦδ' ὅς, παραπολὺ τῶν ἄλλων ζώων αἰετός ἐστιν ὀξυ-
 πέστατος, ὥστε μόνος ἀντίον δέδορκε τῷ ἡλίῳ καὶ τοῦτό
 ἐστιν ὁ βασιλεὺς, καὶ γνήσιος αἰετός, ἦν ἀσκαρδαμυκτὶ
 πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπῃ. Φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ καί
 μοι ἦδη μεταμέλει, ὅτι δεῦρο ἀνιῶν οὐχὶ τῷ ὀφθαλμῷ
 τοῦ αἰετοῦ ἐνεθέμην, τοὺς ἐμοὺς ἐξελὼν, ὡς νῦν γε ἡμιτε-
 λὴς ἀφῶμαι, καὶ οὐ πάντα βασιλικῶς ἐσκευασμένος·
 ἀλλ' εἰκα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύκτοις. καὶ μὴν
 παρὰ σοί, ἦδ' ὅς, αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν
 ἔχειν βασιλικόν. ἦν γὰρ ἐβελήσης, μικρὸν ἀναστὰς, ἐπι-
 σχῶν τοῦ γυπὸς τὴν πτέρυχα, πατέρα μόνῃ πτερύξαι-

13 Καὶ μὴν παρὰ σοί) Ἐν σοί
 ἔστι, φησὶ, τὸν ἑνα ὀφθαλμὸν βασι-
 λικὸν κτῆσασθαι. V.

16 Πτερύξασθαι) Ταῖς πτέρυξι
 τὸν αἶρα πλάττειν, ἢ πτέρυγα κτῆ-
 σθαι. V.

*mediocriter mihi videor. Quin tu, inquit, nihil mea opera indi-
 gebis, qui acumen illud ipse iam de terra allatum habeas. Quid
 igitur hoc est? neque enim novi, inquam. An nescis, inquit, te
 dextram aquilae alam alligatam habere? Ego vero, inquam.
 Quid vero alae & oculo commune est? Quod, inquit, multum
 visus acumine reliquis animantibus praestat aquila: adeo ut so-
 la contra solem obstruatur: & ob id ipsum est rex & vera germa-
 naque aquila, si nihil nictans radios intueatur. Aiunt ista, in-
 quam. Et iam poenitet me, quod, huc cum escenderem, non ere-
 ptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi imposui: qui sic im-
 perfectus venerim, nec regie per omnia instructus; sed similis sum
 spuris istis & abdicatis. Quin penes te est, inquit, statim alto-
 rum oculum habere regium. Si enim volueris surgens paulum, re-
 tenta vulturis ala, alteram solam movere, pro ratione alae dex-*

σθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυγος, τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν
 ὀξυτερῆς ἔσθ'· τὸν γὰρ ἕτερον, οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ
 ἀμβλύτερον δεδορκέναι, τῆς μερίδος ὄντα τῆς χειρόνος.
 ἄλλης, ἣν δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος αἰετῶδες βλέποι.
 οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο* ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας
 πολλάκις ἐωρακέναι μοι δοκῶ, πατέρω τῶν ὀφθαλμῶν
 ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦ-
 τα εἰπὼν, ἐποίουν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παρ-
 ηγγελμένα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπαπιῶν, ἐς καπνὸν ἡρέμα
 15 διελύετο. Καίπειδ' ἰσχυρὰ ἐπτερυζάμην, αὐτίκα με
 Φῶς πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λανθάνοντα
 πάντα διεφαίνετο, κατακύψας γοῦν ἐς τὴν γῆν, εἴρων
 σαφῶς τὰς πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ
 οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅποσα οἴκοι ἔπρατ-
 τον, οἰόμεναι λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελ-
 Φῇ, Λυσίμαχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλεύοντα, τὸν Σελεύ-

9 Κατ' ὀλίγον ὑπαπιῶν) Κατὰ
 μικρὸν ἀπερχόμενος. V.

15 Πτολεμαῖον μὲν συνόντα)
 Πτολεμαῖος ὁ ἐπίκλην Φιλάδελφος
 Στρατογένην τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε

γυναῖκα. Λυσίμαχος δὲ ἦν τοῦ Ἀ-
 λεξάνδρου διαδόχου, οὗτος Ἀγαθο-
 κλέα τὸν υἱὸν διαβληθέντα ἐπιβου-
 λεύειν αὐτὸν ἀπέκτεινε, V.

tro oculo acutum cernes: alter enim oculus fieri non potest, quin
 obtusius cernat, qui deterioris partis sit. Satis fuerit, inquam,
 & si dexter solus aquilinum cernat: neque enim quidquam mihi
 decesserit: quandoquidem fabros etiam vidisse mihi videor alteru-
 tro oculorum melius ad regulas ligna dirigere. Cum his verbis
 simul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille vero sen-
 sum se subducens, in fumum paulatim dissolvitur. Vix coe-
 peram movere alam, cum statim ingens me lux circumful-
 get, & quae adhuc latuerant, apparent omnia. Despicieus
 enim in terram, dilucide video urbes, homines, eorum-
 que facinora, neque ea solum, quae sub divo fierent, sed
 quae domi etiam, cum latere se putarent: Ptolemaeum
 coeuntem cum sorore, insidiantem Lysimacho filium, Se-

κου δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκη διανεύοντα λάβρα τῇ μη-
 τριᾷ, τὸν δὲ Θετταλὸν Ἀλέξανδρον ὑπὸ τῆς γυναικὸς
 ἀναιρούμενον, καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τοῦ υἱοῦ τὴν γυ-
 ναῖκα, καὶ Ἀττάλῳ τὸν υἱὸν ἐγχεόντα τὸ Φάρμακον.
 ἐτέρωθι δ' αὖ Ἀρσάκην Φονεύοντα τὸ γύναιον, καὶ τὸν
 εὐνούχον Ἀρβάκην, ἔλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ τὸν Ἀρσάκην
 Σπαρτίνοσ δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τῶν δορυ-
 Φορούντων εἴλκετο ἔξω τοῦ ποδὸς, σκύφῳ χρυσῷ τὴν
 ὀφρὺν κατηλομήνος. ὅμοια δὲ τούτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ
 παρὰ Σκύθαις, καὶ Θραξί γιγνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις
 ἦν ὁρᾶν, μοιχεύοντας, Φονεύοντας, ἐπιβουλεύοντας, ἀρ-
 πάζοντας, ἐπιορκούντας, δεδιότας, ὑπὸ τῶν οικειοτάτων
 προδιδόμενους. Καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων τοιαύτην παρέ- 16
 σκε μοι τὴν διατριβὴν τὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν πολὺ γε-

1 Στρατονίκη) Γυνὴ τοῦ Σιλεῦ-
 κου. Tu tamen haec quaere dili-
 gentius; nam erat additum τῇ
 ἀδελφῇ. Ἀρσινόη erat similiter ad-
 ditum; tum in margine aliter
 erat. Ideo quaere diligenter. Ἀτ-
 τάλῳ τῷ Φιλαδέλφῳ, erat itidem
 additum, G.

8 Τὴν ὀφρὺν κατηλομήνος) Δια-

τεθρυμμένος, τεθερισμένος, συντε-
 τριμμένος. ἄλλοι γὰρ τὸ συντρίβειν,
 ἢ τύπτειν. V. (Unde πατραλοίας.
 C.)

14 Διατριβὴν) Τὴν διατριβὴν ἐν-
 ταῦθα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημασινομένου
 παρείληφεν, ἵφ' οὗ καὶ ἐν τῷ Προ-
 μηθεῖ πρότερον. V.

leucum, Antiochi filium, furtim innuentem novercae, in-
 terfectum ab uxore Alexandrum Thessalum, & Antigonum
 stupro socrum suam polluentem, & miscentem Attalo ve-
 nenum filium: & rursus ab altera parte mulierculam, quam
 Arsaces interficeret, & Eunuchum Arbacem, dum gladium
 stringit in Arsacen. Spartinus autem Medus e convivio a
 satellitibus foras trahebatur pede, scypho aureo contusus
 circa supercilium. Similia hisce & apud Scythas & Thraces
 fieri in regiis videre erat, adulteros, homicidas, insidia-
 tores, raptos, periuros, metuentes, proditos a familia-
 rissimis. Ac regum quidem res sic me derinuerunt. Privato-
 rum autem multo magis ridiculae. Nam illos etiam vi-

λοιότερα. καὶ γὰρ αὖ καίκεϊνους ἑώρων, Ἑρμόδωρον μὲν τὸν Ἐπικούρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμῶν ἐπιιορκοῦντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ μισθοῦ τῷ μαθητῇ διακαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τοῦ Ἀσκληπείου Φιαλὴν ὑφαιρούμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι, τοὺς τοιχωρυχοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς δανείζοντας, τοὺς ἀπαιτοῦντας; ὅλως γὰρ ποικίλη καὶ παντοδαπὴ τις ἦν ἡ θῆα.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλὴν σοι παρῆσχῃσθαι.

MEN. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ Φιλότης, ἀδύνατον, ὅπου γε καὶ ὄραν αὐτὰ ἔργον δυσχερὲς ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, οἷα Φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· οὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλα-

5 Ἐν τῇ χαμαιτυπείῳ) Πορ-
τείφ. V. 1

(Aliter videtur legisse, quam in
hodiernis Codd. Solan.)

11 Τερπωλὴν) Τέρπιν. V.

16 Εἰλαπίται) Εὐωχίας, ἄρι-

14 Ἐνεργον ἂν) Δυσχερὲς. V. στοί. V.

debam, Hermodorum Epicureum propter mille drachmas peierare, Stoicum Agathoclem de mercede litigare cum discipulo, Cliniam rhetorem ex Aesculapii templo phialam subducere, Cynicum Herophilum pernoctare in fornice. Quid enim dicam alios? qui parietes perfoderent, qui causas haberent, qui fenori darent, qui exigerent? in universum enim varium quoddam & omnigenum erat spectaculum.

Sod. Verum etiam talia bene esset si diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praebuisset voluptatem.

Men. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non potest, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum summa rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuisse in scuto expressa. Hic enim epulae erant ac nuptiae,

πίναι, καὶ γάμοι, ἐτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλη-
σίου, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθνε τις ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν
ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαι-
μι, πολεμοῦντας ἀν' ἐώρων τοὺς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίην
ἐπὶ τοὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἦν ἰδεῖν.
μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τοὺς
Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοῖνιξ δὲ
ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήστευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμα-
στιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο. Ἀπάντων τούτων 17
ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινόειν
ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις
παραστησόμενος πολλοὺς χορευτάς, μᾶλλον δὲ πολ-
λοὺς χοροὺς, ἐπεῖτα προστάξειε τῶν ἀδόντων ἐκάστῳ,

3 Τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι) Τὴν
τῶν Γετῶν χώραν. οἱ δὲ Γέταις ἔθνος
βάρβαρον καὶ ἰσχυρὸν, ὃ Ῥωμαίων
κατεξαναστὰν, καὶ μέχρι φέρου
ἀπαγωγῆς ταπεινώσαν Ῥωμαίους,
ὑπὸ Τραϊανοῦ ὑστερον οὕτως ἐξολο-
θρεύθη. Δικεβάλῳ χρώμενον βασι-
λεῖ, ὥστε τὸ πᾶν ἔθνος εἰς τισσάρα-
κοντα περιστῆναι ἀνδρας. ἐκάστου δὲ
ἔθνους ἐπιτίθευμα λέγει. V. (Κρίτ-
των ἐν ταῖς Γετικαῖς. Gens fera &
barbara & immitissima. G.)

11 Ὅποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος)
Κυκεὼν πῶμα ἐστὶν ἐξ οἴνου καὶ μέ-
λιτος καὶ ἀλφίτων καὶ ὕδατος συγ-
κεκραμένον. ἐπεὶ δὲ οὖν ἀπὸ πολ-
λῶν σύγκειται ὁ βίος, διὰ τοῦτο αὐ-
τὸν κυκεῶνα ἐκάλεσαν. V.

12 Παραστησόμενος) Παρίστα-
σαι, καταδουλοῦν· ὅθιν παραστησά-
μενος, παραλαβὼν, ἰλὸν, καταστρε-
φόμενος. παραστήτομαι, ἐνώπιον συ-
στήσομαι. V.

ab altera parte iudicia & conciones; alia parte sacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam respicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plaustris: paulum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, & Cilix latrocinabatur, flagellis caedebatur Laco, Athenienfis ligabatur. Cumque eodem tempore fierent haec omnia, iam potes cogitare, quis iste cinnus visus sit. Velut si quis, saltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde iubeat, canentium unumquemque,

τὴν συνῳδίαν ἀφέντα, ἴδιον ἄδειν μέλος. Φιλοτιμουμένου
 δὲ ἐκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τὸν πλησίον
 ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμουμένου, ἄρα
 ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδή;

ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοιος καὶ
 τεταραγμένη.

MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἐταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ
 ἐπὶ γῆς χορευταί, καὶ τοιαύτης ἀναρμοστίας ὁ τῶν ἀν-
 θρώπων βίος συντέτακται, οὐ μόνον ἀπῶδα φθεγγόμε-
 νων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ τὰναντία
 κινουμένων, καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐπινοούντων, ἄχρις ἂν αὐ-
 τῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηῆς, οὐκ ἔτι δει-
 σθαι λέγων. τοῦντεῦθεν δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη σιωπῶν-
 τες, οὐκ ἔτι τὴν συμμιγῇ ἐκείνην καὶ ἄτακτον ᾠδὴν ἀπά-
 δοντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ καὶ πολυειδεῖ τῷ θεά-

5 Γέλοιος) Γέλοιος καὶ γέλοῖος διαφέρουσι. γέλοιος μὲν γὰρ ὁ γέλα-
 τος ἄξιος· γέλοῖος δὲ ὁ γέλωτοςποιός. V. 9 Ἀπαδ.) Ἐξ αὐτῆς αὐτῆς. V.

relictis concentu, suum sibi carmen canere: studiose au-
 tem faciente unoquoque, & suum peragente *canticum*, &
 superare vocis magnitudine alios conante, numquid cogi-
 tatione comprehendis, per Iovem, qualis ille cantus futu-
 rus sit?

Sod. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime &
 confusus.

Men. Verum, Sodalis, tales sunt omnes in terra saltato-
 res: & ex tali inconcinnitate vita hominum constructa est,
 non voces modo dissonas edentium, sed figura etiam & ha-
 bitu dissimilium, contrarioque se motu moventium, & ni-
 hil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de sce-
 na choragus exigit, non amplius illo opus esse dicens. Ab
 eo inde tempore similes omnes iam tacentes, nec amplius
 confusum illum & inordinatum cantum invicem turbantes.
 Verum in ipso hoc vario & multifor mi theatro ridicula

τῶν πάντα μὲν γελοῖα δῆπουθεν ἦν τὰ γιγνόμενα. Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆει μοι γελᾶν τοῖς περὶ γῆς ὄρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα Φρονοῦσιν ἐπὶ τῷ τὸ Σικυώνιον πεδῖον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνόνην, ἢ Ἀχαρῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. τῆς γοῦν Ἑλλάδος ὅλης, ὥς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων οὔσης τὸ μέγεθος τεττάρων, κατὰ λόγον, οἶμαι, ἢ Ἀττικῇ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνένουον ἐφ' ὁπόσῳ τοῖς πλευσίοις τούτοις μέγα Φρονεῖν κατελείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλεβρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν Κυνουρίαν γῆν ἰδὼν, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσου χωρίου, κατ' οὐδὲν Φακοῦ Αἰγυπτίου

3 Τὸ Σικυώνιον πεδῖον) Σικυῶν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ἡ δὲ Οἰνὸν περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρῆσι δὲ ὡς Ἀθῆναι. καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ ὡς Ἀθῆναι.

12 Τὴν Κυνοσουρίαν) Περὶ τῆς Κυνοσουρίας γῆς ἡμφισβήτουσαν ἀλλήλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἰδοῦν ὡς τετρακοσίους ἀφ' ἑκατέρου πλευροῦ μάχεσθαι, καὶ τοῦ νικᾶντος εἶναι τὴν χώραν. μαχομέ-

των δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντας ἀπώλοντο, δύο Ἀργεῖων, καὶ ἐνὸς Λακεδαιμονίου. εἶτα δοξάζοντες Ἀργεῖων νενικηκέναι, καὶ διὰ τοῦτο ἀνακαχωρηκότων, ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χώρας μέινας, τὸ νενικηκέναι ἐκρίθη, Ἀργεῖων ὡς φυγόντων κατακριθίντων. V.

13 Φακοῦ πλατύτερον) Φακὸς, ὁ ὁμός. φακῇ δὲ, ἡ ἐφ' ἧδεῖσα. V.

scilicet erant, quae fierent, omnia. Maxime vero illos ridere subiit, qui de terrae finibus contendunt, & qui magni sibi videntur eo, quod Sicyonium campum exercent, aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oenoe, aut Acharnis iugera mille possident. Cum enim universa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata esset; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum esset, in quo divitibus illis, ut magni sibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illorum plurima iugera possidet, unam de Epicuri individuis particulis mihi videbatur colere. Despiciens autem in Peloponnesum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns, recordatus sum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia

πλατυτέρου, τοσούτοι ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μίᾳς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα φρονούντα, ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτὼ, καὶ Φιάλας τέτταρας, πάνυ καὶ ἐπὶ τούτῳ ἂν ἐγέλων. τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

- 19) ΕΤΑΙΡ. ὦ μακάριε Μένιππε, τῆς παραδόξου θέας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλικοί διεφαίνοντο ἄνω;

MEN. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἑωρακέναι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἐνίους δ' ἐξιόντας, ἑτέροους δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις, τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἀρπάσας ποθεῖν ἢ κυάρου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον τοῦ μυρμήκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ δημαγωγούς, καὶ πρυτάνεις, καὶ μουσικούς,

⁴ Τὸ γὰρ Πάγγαιον) Τὸ Πάγγαιον ὅρος περὶ Φιλίππους ἐστὶ τῆς Μακεδονίας χρυσοῦ μέταλλα ἔχον. V. 14 Θίει φέρων } Τρίχει. V.

latior non videretur, tot Argivorum & Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro sibi placentem si quem viderem, quod anulos haberet octo, & phialas quatuor, vehementer hunc quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum milii magnitudine aequabat.

Sod. O beate Menippe, admirabilis spectaculi nomine. Urbes autem, per ego te Iovem, & ipsi viri quanti superne videbantur?

Men. Puto iam saepe te formicarum forum viderisse, discurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque alia stercus egerit, alia raptum undecunque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Verisimile autem est, esse apud illas, pro portione vitae formicarum, & architectos quosdam, & demagogos, & senatores, & musicos, & philosophos. Verum

καὶ Φιλοσόφους. πλὴν αἶγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς
μυρμηκίαις μάλιστα ἐώκεσαν. εἰ δέ σοι δοκεῖ μῖζαν τὸ
παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμηκῶν πο-
λιτείᾳ, τοὺς παλαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θεττα-
λῶν. εὐρήσεις γὰρ τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον
Φῦλον, ἐκ μυρμηκῶν ἀνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' οὖν
πάντα ἱκανῶς ἐωρᾶτο, καὶ κατεγεγέλαστό μοι, δια-
σείσας ἐμαυτὸν, ἀνεπτώμην

Δώματ' ἐς αἰγιοόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

Οὐπω στάδιον ἀνελλύθειν, καὶ ἡ Σελήνη, γυναικίαν 20
Φωνὴν προῖεμένη, Μένιππε, Φησιν, οὕτως ὄναιο, δια-
κόνησαί μοι τι πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἂν, ἣν δ' ἐγὼ, βαρὺ
γὰρ οὐδέν, ἣν μὴ τι φέρειν δέη. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ
οὐ χαλεπὴν καὶ δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Δίῳ.

1 Ταῖς μυρμηκίαις) Τοῖς τῶν
μυρμηκῶν τόποις. V.

2 Τοὺς Μυρμιδόνας) Ὁ Αἰακὸς
τοῦ Διὸς ἢ υἱὸς καὶ ἑβασίλευσε. λέ-
γεται οὖν ὅτι Ξερῶν τὴν αὐτοῦ χά-
ραν ἀλγαυοῦρευσαν, νύξαιτο τῷ Δίῳ.
ὁ δὲ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίη-
σε. καὶ διὰ τοῦτο Μυρμιδόνες κί-
κλυνται. V.

9 Ἐς αἰγιοόχοιο Διὸς) Λέγεται ὁ
Ζεὺς ὑπὸ αἰγὸς τραφῆναι, καὶ διὰ
τοῦτο δερμα τῆς αἰγὸς ἐντὶ ἀσπίδος
βασιτάζειν. αἰγιοόχος οὖν ὁ αἰγίδα
κατέχων. V.

12 Βαρὺ γὰρ οὐδέν, ἣν μὴ τι
φέρειν δέη) Οὐδὲν βαρὺ τὸ διακονῆ-
σαι σοι, εἰ μὴ χρεία ἔσται βασιτά-
σαι τι. V.

ipfa cum suis viris oppida formicetis maxime similia sunt.
Si vero parva tibi videatur comparatio, conferre homines
formicarum civitati, antiquas Theſſalorum fabulas confi-
dera. Invenies enim Myrmidonas, pugnacissimam gentem,
homines ex formicis ortos. Cum ergo satis omnia visa mi-
hi pariter ac derisa essent, concusso corpore evolavi

Adque Iovem aegida habentem & cetera numina Divum.

Stadium nondum evolaveram, cum muliebrem Luna vo-
cem emittens, Menippe, inquit, ita tibi bene succedat! mini-
stra mihi apud Iovem aliquid. Dixeris, inquam: nihil enim gra-
ve est, nisi forte ferendum aliquid sit. Legationem, inquit, ~~me~~
difficilem, & preces defer a me ad Iovem. Patientiam enim con-

ἀπείρηκα γὰρ, ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ
 τῶν φιλοσόφων ἀκούοντα, οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον,
 ἢ τὰμὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη, ἢ καὶ
 δι' ἣν τινα αἰτίαν διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος γίγνομαι. καὶ
 οἱ μὲν κατοικεῖσθαι τέ με Φασίν· οἱ δέ, κατόπτρου δί-
 κην ἐπικρέμασθαι τῇ θαλάσῃ· οἱ δέ ὅ, τι ἂν ἕκαστος
 ἐπινοήσῃ, τοῦτό μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δέ, καὶ
 τὸ Φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναι Φασί μοι,
 ἄνωθεν ἦκον παρὰ τοῦ ἡλίου, καὶ οὐ παύονται, καὶ πρὸς
 τοῦτόν με, ἀδελφὸν ὄντα μου, συγκροῦσαι, καὶ στα-
 σιάσαι προαιρούμενοι. οὐ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἅ περὶ αὐ-
 τοῦ εἰρήκασι τοῦ ἡλίου, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον
 21 διάπυρον. Καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπίσταμαι αὐτοῖς, ἃ
 πράττουσι τῶν νυκτῶν, αἰσχροὶ καὶ κατάπτυστα, οἱ μεθ'
 ἡμέραν σκυθρῶποι, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ
 σχῆμα σεμνοὶ, καὶ ὑπὸ τῶν ιδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι·
 καὶ γὰρ μὲν ταῦτα ὀρώσα, ὅμως σιωπῶ. οὐ γὰρ ἡγοῦ-

8 Τὸ Φῶς) Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ φυσικός. V.

*sumsi, Menippe, omnem, multa illa & molesta audiendo a philo-
 sophis, quibus nullum aliud opus est, quam curiose de me dispu-
 tare, quae sim? quanta? utrum, & quam ob causam dimidiata
 aut gibbosa fiam? Et alii etiam habitari me aiunt, alii, speculi
 instar impendere mari, alii, quidquid quisque excogitaverit, illud
 mihi applicant. Denique, ipsam quoque lucem furtivam esse mihi
 & adulterinam, aiunt, quae desuper a Sole veniat: nec desinunt
 etiam cum hoc fratre me meo committere, & dissidium inter nos
 excitare velle. Nec enim satis illis erant, quae de ipso Sole dixe-
 runt, lapidem illum esse, & massam ignitam. Quamquam quot
 ego illis conscia sum, quae noctibus faciunt turpia & despuenda,
 severi interdū, & viriles obtutu, & habitu graves, & conspicien-
 di plebeis? Atque ego videns ista tamen taceo: nec enim decere*

μαι πρέπει ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας διατριβάς, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκάστου βίον. ἀλλὰ καὶ τινὰ ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθύς ἐπισπασαμένη τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δεῖξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πάγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχημονοῦντας. οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιάσι, διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες ὥστε, νῆ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβουλευσάμην μετοικῆσαι ὅτι πορρωτάτω, ἢ αὐτῶν τὴν περίεργον ἂν γλωτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτά γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Διὶ, καὶ προσθεῖναι δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐστὶ μοι κατὰ χώραν μένειν, ἣν μὴ τοὺς Φυσικοὺς ἐκείνους ἐπιτρίψῃ, καὶ τοὺς διαλεκτικοὺς ἐπιστομίσῃ, καὶ τὴν στοὰν κατασκάψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν περιπάτῳ διατριβάς· οὕτω γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὅσημέραι πρὸς αὐ-

2 Καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκάστου βίον) Τὴν ἐκάστου κατοικίαν λέγει. εἰ μὴ δριμύως καὶ τοῦτο λέγει δραματούργων, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων διαβιούντος, ἅτε ἄλ-

λου μὲν ὄντος, ἄλλου δὲ ἀξιοῦντος δοκῇν. V.

10 Ἰνα) Τοπικῶς τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὅπου. V.

arbitror revelari atque illuminari illas nocturnum transigendarum rationes, & illam uniuscuiusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me involvo, ne ostendam multitudini viros senes, in barba proluxa, & in virtutis professione turpiter se gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me sermonibus, & omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogitavi migrare quam longissime, ut illorum linguam male sedulam effugerem. Memento igitur ista renuntiare Iovi, & adiicere, non posse me loco meo manere, nisi Physicos illos obterat, & os obturet Dialecticis, & Porticum evertat, & comburat Academiam, finemque imponat illis in Peripato commorationibus: ita enim forte quietem agam, quam quotidie isti di-

22 τῶν γεωμετρουμένη. Ἔσται ταῦτα, ἣν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἀνάντες ἔτεινον μὲν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ,

Ἐνθα μὲν οὔτε βοῶν, οὔτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα. μετ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καθεωρᾶτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, διὰ τῶν ἀστέρων πετόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μοι, ὥς εἶχον εὐθύς εἰσὼ παριέναι, ραδίως γὰρ ὤμην διαλαθεῖν, ἅ τε ἐξ ἡμισείας ὦν αἰτός· τὸν δὲ αἰτὸν ἠπιστάμην ἐκ παλαιοῦ συνῆβη τῷ Διί. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὥς τάχιστα καταφωράσουσί με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον γοῦν κρίνας τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔκπτον προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τοῦνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῆει κατὰ σπουδὴν φράσων τῷ Διί, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήβην πάνυ δεδιώς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους,

metiuntur. Fiet istuc, inquam, & simul ardua via coelum versus tendo,

Nulli ubi comparent hominumve boumve labores.

Paulo post ipsa quoque Luna parva mihi videbatur, terramque iam occultabat. A dextris autem relicto Sole inter astra volans, tertio die appropinquavi coelo. Ac primo quidem statueram statim sicut eram ingredi: facile enim futurum putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte essem aquila; aquilam autem ab antiquo inde familiarem Iovi esse, noveram. Deinde vero cogitabam, celeriter me deprehensum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non subire, accedens pulso ianuam. Exaudit Mercurius, & explorato nomine, abit celeriter nuntiaturus Iovi. Ac paulo post intro vocor, metuens fane ac tremens, deprehendoque simul asfidentes omnes, neque vero sollicitudinis expertes: inspe-

οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχίᾳ τὸ πα-
ράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀν-
θρώπους ἀφίξομαι πρσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτε-
ρωμένους. Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερώς δριμύ τε καὶ τι- 23
τανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδῶν, Φησί·

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἦδὲ τοκῆς;
ἐγὼ δέ, ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικροῦ μὲν ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ
δύους, εἰστήκειν δὲ ὁμῶς ἀχανῆς, καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλο-
φωνίας ἐμβεβρονημένους· χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν,
ἅπαντα διηγούμεν σαφῶς, ἀνωθεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπι-
θυμήσαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἐλθοίμι παρὰ τοὺς
Φιλοσόφους, ὡς τάναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς
ἀπαγορεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων, εἴτα
ἔξῃς τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πτερὰ, καὶ τᾶλλα πάντα,

2 Καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώ-
πους ἀφίξομαι) Ὁμοίον τοῦτο τῷ
τοῦ Εὐριπίδου ἔκκινον· Ἦξει δ' Ὁ-
δυσσεύς, ὅσον οὐκ ἦδη. ἦδη πρὸ ἐλί-
γου, καὶ οὐκ εἰς μακρὰν. V.

4 Δριμύ τε καὶ τιτανῶδες) Κα-
ταπληκτικὸν καὶ φοβερὸν ἀπὸ τῶν
Τιτάνων. Τιτᾶνες δὲ οἱ παλαιοὶ

θεοί. V.

9 Ἐμβεβρονημένους) Γραι. ἐξη-
χθεῖς. G.

13 Ἀπαγορεύσαιμι) Ἀπαρτή-
σαιμι. V.

ibid. Διασπώμενος ὑπὸ τῶν λό-
γων) Ὑπὸ διαφορῶν δοξῶν ἀνθελ-
κόμενος. V.

rata quippe ista mea peregrinatio aliquantum illos com-
moverat; & exspectabant, omnes non ita multo post ad-
venturos homines eodem modo alatos. Iuppiter autem,
terribili me acerboque & Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, quis es? unde virum? quae patria? quique parentes?
Ego vero, his auditis, parum aberat, quin mortem prae
metu oppeterem. Adstebam tamen obstupescens, & a ma-
iestate vocis attonitus. Tempore autem cum recepissem
animum, enarro diserte omnia, re ab initio inde repetita,
quam cuperem sublimia edificare, ut venerim ad philoso-
phos, ut pugnancia dicentes audiverim, ut sermonibus il-
lorum distractus animum desponderim, tum commentum
meum deinceps, & alas, & reliqua ad coelum usque omnia.

Lucian. Vol. VII.

C

μέχρι πρὸς τὸν οὐρανόν. ἐπὶ πᾶσι δὲ προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς
σελήνης ἐπισταλμένα. ρειδιάσας δ' οὐν ὁ Ζεὺς, καὶ μι-
κρὸν ἐπανεῖς τῶν Ὀφρύων, Τί ἂν λέγοις, Φησὶν, Ὡτου
πὲρι καὶ Ἐφιάλτου, ὅπου καὶ Μένιππος ἐτόλμησεν εἰς
τὸν οὐρανὸν ἀναλθεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενία σε καλοῦ-
μεν, αὖριον δέ, ἔφη, περὶ ὧν ἡκεῖς χρηματίσαντες, ἀπο-
πέμψομεν. καὶ ἅμα ἐξαναστάς, ἐβαδίζειν εἰς τὸ ἐπη-
κοώτατον τοῦ οὐρανοῦ. καιρὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν καθε-

3 Ὑπατις) Ὑποχαλάσας. V.
ibid. Τί ἂν λέγοις φησὶ Ὡτου
πὲρι καὶ Ἐφιάλτου) Ὡτος καὶ Ἐ-
φιάλτης ἠθέλησαν διαμάχῃ οὐκ
εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναλθεῖν. V. In al-
tero Voss. in Fol. sic: Καὶ Ἐφιάλ-
του) Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν
εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναλθεῖν, καὶ ἡδὴ
ὄρν ἐπιβήντες ἄλλο ἐπ' ἄλλο, ἀνέ-
βαιον. Ἀπὸλλων τούτους ἐτόξευσε.
καὶ ὁ μὲν μῦθος οὗτος. ἡ δὲ γὰρ ἄλ-
λῃ γορία. οὗτοι φυσικοὶ φιλόσοφοι
ὄντες Θεσσαλοὶ Ἀλκίως παῖδες,
πρῶτοι ἀνέμετρεῖν ἐπειράθησαν τὰ
τῶν οὐρανίων σώματα ἀπὸ τῆς γῆς,
ἐχρῶντο τε τοῖς ὄρεσιν ὀφειλοτάτοις
τῆς Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ
ἐκείνων οὐκία, συνέβη δὲ αὐτοὺς ἐπιβ-
θεῖν πρὸς τὸν οὐρανὸν. ὅθεν καὶ
ὁ μῦθος πᾶσι μάλιστα, ὡς ἰστορεῖ
Δημοκρίτης. V.

Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης διαμάχῃ
ὄντες voluerunt in coelum ascen-
dere, & superponentes montibus
montes ascenderunt, donec Apol-

lo eos sagittis confecit. Allego-
rice autem sic. Ὡτος καὶ Ἐφιάλ-
της Physici Philosophi Thessali,
Ἀλκίως παῖδες, primi metiri co-
nati sunt distantiam Lunae a ter-
ra, & Solis a Luna. At quoniam
hoc contingit ἐξ ὀπτικῆς ἐπιστή-
μης, ipsa autem ex analogia θη-
ρᾶ hoc, & ab umbra ab excelsis
montibus ἡλίου ἀνίσχοντος ἀποβ-
εῖσθαι: haec autem κατὰ Θεσσα-
λίαν ὄρη altissima, ἡ Ὀσσα, τὸ Πί-
λιν, ὁ Ὀλυμπος, ex quorum
umbra ἐδέχοντο analogiam aliquam
mensurae accipere: καὶ δὴ πρὸς
τοῖς ἐχρηματισμένοις ἀνίσχοντι οὐρανῷ
τοῦτο τοῦ ἀναλογεῖσθαι τῆς οὐκίας,
κατὰ τὴν ἀναλογίαν ἀπέλογοντο. hinc
confictum, montes hos compo-
nentes, ut ascensibile facerent
coelum, ab Apolline sagittis con-
fixos. G.

6 Χρηματίσαντες) Διοικήσαν-
τες. V.

Post reliqua etiam Lunae mandata addicio. Subridens autem
Iuppiter, & remittens aliquantulum supercilia, *Quid dicas,*
inquilt, de Oto & Ephialte, cum Menippus etiam in coelum
ascendere ausus sit? sed nunc quidem ad hospitalem te coenam
vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac dein-
de te dimitemus. Cum his dictis surgens ad eum coeli locum
pergit, unde facillime exaudiri possunt omnia. Tempus
enim erat precum audiendarum causa assidendi. Dum pro-

ξοῦθαι. Μεταξύ τε προῶν, ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν τῇ 24
 γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκείνα, πόσου νῦν ὁ πυ-
 ρὸς ἐστὶν ὄνις ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; καὶ εἰ σφόδρα ὑμῶν ὁ
 πέρυσι χειμῶν καβίκετο; καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείο-
 νος ἐπομβρίας; μετὰ δὲ ἡρώτα, εἴ τις ἔτι λείπεται τῶν
 ἐκ τοῦ Φειδίου; καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐλλίπαιεν Ἀθηναῖοι τὰ
 Διάσια τοσούτων ἐτῶν; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐτῶν ἐπι-
 τελέσαι δαπανοῦνται; καὶ εἰ συνέληφθησαν οἱ τὸν ἐν Δω-
 δωνῇ καὶ ἐν στεφυλικότες; ἐπεὶ δὲ περὶ τούτων ἀπεκρινά-
 μην, εἶπέ μοι, Μένιππε, ἔφη, περὶ θεῶν οἱ ἄνθρωποι
 τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφη, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσε-
 βεστάτην, βασιλέα σὲ εἶκαι πάντων θεῶν; παίζεις
 ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ Φιλόπαιμον αὐτῶν ἀκριβῶς οἶδα, καὶ

6 Τὰ Διάσια τοσούτων ἐτῶν) Διάσια ἱερὰ Ἀθηνῶν, ἐν ἑπετέ-
 λουσι μετὰ τοῦ στυγίου, δύνου-
 τος ἐν αὐτῇ Διὶ Μενελίῳ. τὸ δὲ
 Ὀλύμπιον ὅπερ ἐστὶν ἱερὸν τοῦ Ὀ-
 λυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, διὰ με-
 γαλουργίαν ἀποροῦντων Ἀθηναίων
 χρημάτων εἰς τὴν κατασκευὴν,
 ἡλείον τῶν τ' ἐτῶν πορεύεται κτη-
 ζήμιον, ὡς καὶ ὁ ἐν Κυζίκῳ νοθεῖ,
 καὶ οὐκ ἂν συντηρήσθων ἄμφω,
 αἱ μὲν Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ρο-

μαίων ἀμερόνως ἀναλόμασι σπανι-
 τήβετο τῶν ἔργων. V. (Addunt
 Exc. G. ὅτι δὲ τὴ ἔνομα τοῦ δια-
 σπαινταιν τὸ δὲ τῶν.)

8 Ἐν Δωδωνῇ νοθεῖ) Δωδωνή πό-
 λιν ἐστὶ Θετταλίας, ἐν ᾗ ἱερὸν τοῦ
 Διὸς καὶ μαιτίου. V.

12 Παίζεις ἔχων, ἔφη) Τὸ ἔχων
 φράσσεται καὶ καὶ, μὴδὲ σημαί-
 ναι. Φιλόπαιμον δὲ εἶπει, ὅτι ἀπὸ
 φιλοῦσι τὰ ξίνα. V.

greditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo
 quidem illa, Quamvis nunc sit in Graecia eriticum? &c, An vehe-
 menter nos superiori anno hiems perstrinxerit? &c, Utrum pluribus
 imbribus indigeant olera? postea vero interrogabat, Numquid
 adhuc reliquus esset de genere Phidiae? &c, Quam ob causam in-
 termitterent Athenienses tot annis Iovialia? &c, Utrum Olym-
 pium suum templum exaedificare cogitent? &c, Utrum compre-
 hensi essent, qui Dodonaeum templum spoliaverant? De his cum
 respondissem, Dic mihi, inquit, Menippe, de me quid sentiunt
 homines? Quid, inquam, Domine, aliud, quam religiosissimum
 illud, regem te esse omnium Deorum? Quis tu quidem, inquit.

μη λέγης. ἦν γάρ πατε χρόνος, ὅτε καὶ μάντις ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἰατρὸς, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ, μεστὰι δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη τε καὶ ἡ Πῖσα λαμπραί, καὶ περιβλεπταὶ πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τοῦ καπνοῦ τῶν θυσιῶν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεστήσατο, ἐν Περγᾶμῳ δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιὸς, καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ Ἀνουβείδιον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ, ἐπὶ ταῦτα μὲν ἅπαντες θέουσι, καὶ πανηγυρεῖς ἀναγοῦσι, καὶ ἑκατόμβας παριστᾶσιν, ἐμὲ δὲ ὥσπερ παρηβηκότα ἱκανῶς τετιμηκέναι νομίζουσιν, ἂν διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. τοιγαρὺν ψυχρότερος ἂν μου τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νό-

4. Ἡ Πῖσα) Ἐνθα ἔταλειτο τὰ Ὀλύμπια εἰς τιμὴν τοῦ Διός. V. — Pisa urbs Elidis Peloponnesi, in qua templum Olympii Iovis, & certamen quinquennale, quod Herculeus instituit, ut ait Pindarus. G.

13. Τοιγαρὺν ψυχρότερος) Ἐπεὶ καὶ οἱ Πλάτωνος νόμοι ἐν γραμμασι

μόνοις, καὶ ἡ πολιτεία ἐν πλάσμασι λόγων, ὁσαύτως καὶ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σφισματόδεῖς ὄντες, καὶ οὐδὲν ἴσταν τῶν Πλάτωνος νόμων τὸ χρεῖδες ἐπιφαίνοντες, ἀργολογὴ καί νται καὶ ἀνέπιστοι καὶ μηδὲς ἀνθρώπων μεταχειρίζεσθαι τοῦτους προθυμουμένου, διὰ τὸ ἀνωφελές τε καὶ ἀκαρπὸν. V.

Quam novarum rerum studiosi sint, accurate novi, etsi non dicas. Fuit enim quondam tempus, cum & divinus ipsis viderer, & medicus, & ego essem in universum omnia: compita plena Iovis, fora tum Iovis omnia plena: ac Dodona & Pisa splendidae conspiciuaeque erant omnibus, prae fumo autem sacrificiorum nec prospicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis quidem Apollo divinandi officinam constituit, Pergami autem sanandi Aesculapius, & Bendideum factum in Thracia, & Anubideum in Aegypto, & Ephesi Dianeum; ad illa currunt omnes, & celebritates agunt, & hecatombas statuum: mihi vero tanquam decrepito satis habitum honoris putant, si quinque solidis annis interiectis sacrificent mihi Olympiae. Quare frigidiora mea altaria vi-

μων, ἡ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν. Τοιαῦτ' ἅττα 25
 διεξιόντες, ἀφικνούμεθα ἐς τὸ χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν
 καβεζόμενον διακαῦσαι τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς,
 τοῖς στομίοις τῶν φρεάτων εἰκνῶσαι, πώματα ἔχουσαι,
 καὶ παρ' ἐκάστη θυρῶς ἕκειτο χρυσοῦς. καθίσας οὖν
 ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα,
 παρέιχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτόν. ἤρχοντο δὲ πανταχόθεν
 τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικίλα. συμπαρακύψας γὰρ καὶ
 αὐτὸς, ἐπήκουον ἅμα τῶν εὐχῶν ἦσαν δὲ τοιαῖδε, ὦ
 Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι γένοιτο ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμνιά μοι
 Φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι ταχέως
 ἀποθανεῖν. ὁ δὲ τις αὖ Φαίη, εἴθε κληρονομήσαιμι τῆς γυ-
 ναικός, εἴθε λάθοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτο
 μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν
 πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἠύχετο ἐπιπνεῦσαι, ὁ δὲ Νό-
 τον· ὁ δὲ γεωργὸς ἤτει ὑετὸν, ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπα-

*deas Platonis legibus, aut syllogismis Chrysippi. Haec talia quae-
 dam colloqui pervenimus ad locum, ubi assidentem illum
 preces audire oportebat. Erant autem fenestrae deinceps pu-
 teorum orificiis similes, habentes opercula: & ad unam-
 quamque sella aurea posita. Ad primam harum assidens
 Iuppiter, remoto operculo precantibus se dabat. Orabant
 vero undique terrarum diversa & varia. Ego enim ipse
 quoque capite admoto preces simul audiebam. Erant vero
 eiusmodi: Iuppiter, regnare mihi contingat! Iuppiter, cepae mihi
 nascantur & allia! Iuppiter, pater mihi mox moriatur! Alius qui-
 dam diceret: Utiqum heres sim uxoris! uinam lateam, dum
 struo fratri insidias! contingat mihi causam vincere, coronari
 Olympia! Navigantium vero unus Boream adspirare roga-
 bat, alter vero Notum. Agricola pluviam petebat, solem*

κούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἐκάστην ἀκριβῶς ἐξετά-
ζων, οὐ πάντα ὑπισχρεῖτο·

Ἄλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε.
τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν, προσίετο ἄνω διὰ τοῦ
στομίου, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει Θέρων, τὰς δὲ ἀνο-
σίους, ἀπράκτους αὖτις ἀπέπεμπεν ἀπορυσσῶν κάτω,
ἵνα μὴδὲ πλῆσιον γένοιτο τοῦ οὐρανοῦ, ἐπὶ μίᾳ δὲ τῇ
εὐχῇ, καὶ ἀπορῶντα αὐτὸν ἐθεσάμην, δύο γὰρ ἀνδρῶν
τάναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχρου-
μένων, οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύσειεν αὐτῶν·
ὥστε δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκείνο ἐπεπόνθει, καὶ οὐδὲν τι
ἀποφῆναισθαι δυνατός ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ἡ Πύρρων ἐπέ-
26 χεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε
ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὸν ἐξῆς μεταβὰς θρόνον, καὶ τὴν δευ-
τέραν θυρίδα, κατακύψας, τοῖς ὅρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς

11 Τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκείνο ἐπε-
πόνθει). Οὐκ ἀκριβὲς τὸν Ἀκαδη-
μαϊκὸν τοῖς Πυρρωνίοις ἦτοι Ἐφεκτι-
κοῖς ἀπορίμει, Λουκιανὸς ἀντιδια-
στέλλονται γὰρ τοῖς οἱ δὲ Ἀκα-
δημαῖας ὡς αὐτῶν ἰστίον ἡμεῖς τῶν

Πυρρωνίων ἀκούσαι ἢ ταῖς ὑπο-
τιπάζουσιν. ἰσάσχοι γὰρ τοῦτο ὑπὸ
τῆς ἰσοσθηνίας τῶν ἀντιπάλων λό-
γων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ παρά-
σχοιεν αὐτοῖς ἢ ἐξ ἐναντίας. V.

fullo. Audiens vero Iuppiter, precibus singulis accurate
examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propius pater hac dede, abnuis illud.

Iustas etenim preces fursum, admissas per fenestellam repo-
nebat ad dextra; nefarias autem infectas deorsum flando re-
mittebat, ut ne quidem prope coelum venirent. In unis ve-
ro precibus dubium illum vidi. Duobus enim viris contra-
ria petentibus & hostias pollicentibus aequales, non habe-
bat, utri illorum magis annueret. Itaque illud Academicum
usu ei venit, neque quidquam poterat pronuntiare; sed
Pyrrhonis instar, sustinebat se adhuc & dispiciebat. Cum
autem satis operam dedisset precibus, in proximam transiit
tellam, ad fenestram alteram, admotoque capite, iuriiuran-

ἔμενουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὸν Ἐπικού-
ρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, μεταβαίετο ἐπὶ τὸν ἑξῆς
θρόνον, κληδόνι, καὶ Θήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέξων.
εἴτ' ἐκείθεν ἐπὶ τὴν τῶν θυσιαῶν θυρίδα μετέει, δι' ἧς ὁ
καπνὸς ἀνιῶν ἀσπῆγγελλε τῷ Διὶ τοῦ θύαντος ἐκάστου
τὸννομα. ἀποστὰς δὲ ταύτων, προσέταπτε τοῖς ἀνέμοις,
καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δέῃ ποιεῖν. Τήμερον παρὰ Σκύθαις
ὑέτω, παρὰ Λίβυσιν ἀστραπτέτω, παρ' Ἑλλήσι νυ-
φέτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας, πνεῦσον ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νό-
τος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διακυμαι-
νέτω, καὶ τῆς χαλάζης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι διασκεδα-
σθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας. Ἀπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν 27
αὐτῷ διακημένων, ἀπῆμιν ἐς τὸ συμπόσιον. δείπνου γὰρ
ἤδη καιρὸς ἦν, καὶ μετ' ὃ Ἑρμῆς παραλαβὼν κατέκλυε
παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν Ἄττιν,
καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μεταίους τούτους καὶ ἀμφι-
βόλους θεοὺς. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ παρέιχε, καὶ

16 Τοὺς μεταίους) Ἐξ ἀνθρώπων γὰρ οὗτοι θεοὶ ἐκλήθησαν. V.

do vacavit & iurantibus. Ubi his quoque se praebuisset, &
Hermodorum Epicureum obtinisset, in proximam fellam
transiit, ut omnibus, & vocibus, & auguriis attenderet.
Tum inde ad sacrificiorum fenestram transgressus est, per
quam ascendens fumus renuntiabat Iovi sacrificantis unius-
cuiusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempestati-
bus quid faciendum esset iniunxit: *Hodie apud Scythas pluat,*
apud Libyes fulguret, apud Graecos ningat: tu, Boreas, flato per
Lydiam; tu, Notus, quiescis esto; Zephyrus autem. flustibus agat
Adriam: & grandinis mille circiter medimni spargantur per Cap-
padociam. Omnibus fere ab illo peractis, ad convivium abii-
mus. Iam enim coenae tempus erat: meque assumptum Mer-
curius assidere iussit apud Panem, & Corybantes, & Attin,
& Sabazium, inquilinos illos & ancepites Deos. Hic pa-

ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα ἢ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν ραινίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμβροσίας ἡρέμα καὶ τοῦ νέκταρος παρεγενόμεν. ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ Φιλανθρωπίας, εἰ θεάσαιτο ἀποβλέποντά ποι τὸν Δία, κοτύλην ἂν ἢ καὶ δύο τοῦ νέκταρος ἐνέχει μοι φέρον· οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὀμηρὸς που λέγει, καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τακεῖ τεθραμένους, αὐτε σίτον ἐδούσιν, οὔτε πίνουσιν αἶδουπα οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν παρατίθενται, καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκονται, μάλιστα δὲ ἔδονται σιτούμενοι τῶν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ κνίσσῃ ἀνηνεγμένον, καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ δείπνῳ, ὃ, τε Ἀπόλλων ἐκιδάρισε, καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα ὠρχήσατο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τῆς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῶν, καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν

1 Μύρτα). Ὁ καρπὸς τῆς μυρ-
σίνης. V.

11 Αὐτῇ κνίσσῃ). Σὺν αὐτῇ τῇ
λίπῃ. V.

7 Καὶ αὐτὸς) Ut Homerus, sic &
Menippus τὰ οὐράνια εἶδε. Et ut
Menippus, sic & Lucianus βωμο-
λόχος. G.

13 Καὶ ὁ Σειλ. κόρδακα) Κόρδαξ
ἐστὶν ἡ μετὰ μέθης ὄρχησις. V.

15 Καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν) Τὸ
ἄριστον μὲν ὕμνον. V.

nem ministrabat Ceres, & Bacchus vinum, & carnes Her-
cules, & myrta Venus, & Neptunus maenas. Simul verò
etiam ambrosiam & nectar clanculum gustavi. Optimus
enim Ganymedes, humanitate ductus, si qua despicientem
animadverteret Iovem, cotylam unam aut duas etiam ne-
ctaris mihi infusas ferebat. Dii vero, ut alicubi dicit Home-
rus, qui & ipse, puto, non minus quam ego, ista vide-
rit, nec frumento vescuntur, nec vinum bibunt nigricans,
sed apponitur ipsis ambrosia, & nectare inebriantur: maxi-
me autem delectantur, si pro cibo hauriant ascendentem
cum nidore victimarum fumum, & sanguinem hostiarum,
quem altaribus sacrificantes affundunt. In coena porro ci-
thara canente Apolline cordacem sacrauit Silenus, surgen-
tesque Musae Hesiodi de nativitate Deorum carmina, &

τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου. κα̐πειδὴ κόρος ἦν, ἀνεπαυό-
μεθα ὥς εἶχεν ἕκαστος, ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἱπποκορυσταὶ 28

Εὐδὸν παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.

ἀνελογιζόμεν γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον δὲ
ἐκεῖνα, πῶς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ Φύει πώ-
γωνα, ἢ πῶς γίνεται νύξ ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου παρόντος
αἰεὶ, καὶ συνευωχουμένου. τότε μὲν οὖν μικρόν τι κατέ-
δαρθον. ἔωθεν δὲ διαναστὰς ὁ Ζεὺς προσέταττε κηρύττειν
ἐκκλησίαν. Κα̐πειδὴ παρήσαν ἅπαντες, ἀρχεται λέ- 29
γειν. Τὴν μὲν αἰτίαν τοῦ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς οὗ-
τος ξένος παρέσχηται· πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν κοινώ-
σασθαι περὶ τῶν φιλοσόφων, μάλιστα γὰρ ὑπὸ τῆς σε-
λήνης, καὶ ὧν ἐκεῖνη μέμφεται, προτραπείς ἔγνων μη-
κέτ' ἐπὶ πλεῖον παρατεῖναι τὴν διάσκεψιν, γένος γὰρ τι
ἀνθρώπων ἐστίν, οὐ πρὸ πολλοῦ τῷ βίῳ ἐπιπολάζον, ἀρ-

2 Ὑποβεβρεγμένος) Ἀντὶ τοῦ
μεθύων. V.

8 Κατίδραθον) (Lege κατίδαρ-
θον) Κατεκοιμήθην. G.

primum hymnorum Pindari nobis canebant. Cum satias ef-
set, unusquisque, ut erat, acquievimus, bene madidi.

Ac reliquos pariter mulcet Divosque hominesque

Tota nocte quies: sed me fugit alma volentem,

qui cogitarem tum multa alia, tum prae ceteris illa, quo-
modo in tanto tempore Apollo barbaram non gignat? aut quo-
modo nox fiat in coelo, praesentem semper sole, & una epu-
lante. Post paulum obdormiscebam. Mane autem surgens
Iuppiter praeconio vocari concionem iubet. Et praesenti-
bus omnibus dicere incipit: *Causam vos convocandi hesternus*
hic noster hospes praebeuit. Cum autem olim voluerim communicare
vobiscum de philosophis, maxime a Luna, illiusque querelis in-
citatus decrevi non diutius illam deliberationem differre. Est enim
hominum genus, non ita diu seculo spumae instar innatans, prae

γόν, Φιλόνεικον, κενόδοξον, ἑξύχρλον, ὑπόλιχον, ὑπό-
 μωρον, τετυφωμένον, ὑβρεως ἀνάπλεων, καὶ ἵνα καθ'
 Ὅμηρον εἶπω, ἐτάσιον ἄχθας ἀρούρης, οὗτοι τοῖνυν εἰς
 συστήματα διαιρεθέντες, καὶ διαφόρους λόγων λαβυ-
 ρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ
 δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ Περιπατη-
 τικοὺς, καὶ ἄλλα πολλῶ γελοιότερα τούτων. ἔπειτα δὲ
 ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν περιθέμενοι, καὶ τὰς ὀΦρῦς
 ἐπ' ἀραντες, καὶ πῶγ' ὡνας ἐπισπασάμενοι, περιέρχονται
 ἐπιπλάστῳ σχήματι κατὰ πτυστα ἦδη περιστέλλοντες,
 εἰκοτὲς μάλιστα ταῖς τραγικοῖς ἐκείκοις ὑποκριταῖς, ὧν
 ἦν ἀφέλης τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην
 στολὴν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι γελοῖον, ἀνδρώπιον
 30 ἐπτά δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμισθωμένον. Τοιοῦτοι
 δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἀπάντων καταφρονοῦσι, περὶ
 θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνάγοντες εὐεξα-
 πάτητα μεिरάκια, τὴν τε πολυβρύλλητον ἀρετὴν τραγω-

1 Ὑπόμορον) Δυσθανότα. V. 2 Τετυφωμένον) Ὑπερίφανον. V.
 31 Ἐοικότες) Γραι. ἰμοφιλεῖς. G.

grum, contentiosum, inanis gloriae cupidum, incontinentem, gulae
 obnoxium, stolidum, inflatum, contumeliosum, ut Homericò ver-
 bo utar, Telluris inutiles pontus. Hi ergo in turmas divisi, ex-
 cogitatis diversis disputationum labyrinthis, alii Stoicos se voca-
 runt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peripateticos, & alijs
 nominibus multo etiam magis ridiculis. Deinde circumposito sibi
 angusto virtutis nomine, superciliis sublati, demissis barbis, cir-
 cumeunt p̄sto habitu despuendos mores occultantes, similes maxi-
 me Tragicis illis actoribus, quorum si personas auferas, & ami-
 ctum illum auro inextum, quod relinquitur ridiculum quiddam est,
 homuncio septem drachmis ad certamen illud conductus. Tales ve-
 ro cum sint, homines quidem omnes contemnunt, de Diis autem
 absurda narrant, conductisque adolescentulis ad decipiendum op-
 portunitis, cum virtutem illam multis sermonibus aritam tragico

δοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδοῦσθαι· καὶ
 πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν αἰεὶ καὶ σωφροσύνην
 ἐπαίνουσι, καὶ πλούτου καὶ ἡδονῆς καταπτύουσιν, μόνοι
 δὲ καὶ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι, τί αὖν λέγοι τις, ὅσα μὲν
 ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ περιλείχου-
 σι τῶν ὀβολῶν τὸν ῥυπαρὸν, τὸ δὲ πάντων δαιμότατον, ὅτι
 μηδὲν αὐτοὶ μῆτε κοῦσθαι, μῆτε ἰδὼν ἐπιτελοῦντες, ἀλλ'
 ἀχρεῖοι καὶ περικτὸι καθεστῶτες. Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ
 ἐναρμόμιοι, οὔτ' ἐν βασιλῇ ὅμως τῶν ἄλλων κατηχαροῦ-
 σι, καὶ λόχεις τινὰς σιμῶντες συμφορήσαντες, καὶ λοι-
 πορίας τινὰς ἡμεμελεσσηκότες, ἐπικιμῶσι, καὶ λοιδοροῦ-
 σι τοῖς πᾶσι, καὶ οὗτος αὐτῶν τὰ πράγματα φέρεσθαι
 δοκεῖ, ὅς αὖν μεγαλοφρονέτατός τε ἦ, καὶ ἱταμότατος,
 καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας δραστήριος. Καίτοι τὸν δαι- 31
 μονόμηνον αὐτῶν, καὶ βασίλῃ, καὶ κατηχαροῦντα τῶν
 ἄλλων, ἦν ἔρη. Σὺ δὲ δή τί πράττειν τυχόνεις; ἢ τί
 Φῶμεν πρὸς θεῶν περὶ τὸν βίον συντελεῖν; Φαίη αὖν,

16 *Hn ipn) 'Ean ipatōns. G.

clamore praedicant, cum disputationes edocent, quae cultum non
 habent. Et apud discipulos quidem tolerantiam semper & temper-
 antiam laudant, divitiasque & voluptatē despiciunt; soli vero,
 & sibi cum sunt relictī, quid dicat aliquis, quae edant, quam ve-
 nerem exerceant, ut sordes delingant obolorum! Gravissimum ve-
 ro omnium hoc est, quod nullam ipsi neque communem rem ne-
 que suam conferentes in medium, sed inutiles & supervacanei,
 Non habiles bello, non consultantibus apti, tamen accusant
 reliquos; & sermonibus quibusdam amaris congestis, maledicta
 quaedam meditati, increpant, & reprehendunt aēos: atque ille in-
 ter ipsos ferre primas videtur, qui & vocalissimus fcs, & impuden-
 tissimus, & ad maledicta audacissimus. Atqui si eum, qui consen-
 dit & clamat, & accusat alios, interroges, Tu vero quid agis?
 aut quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam conferre: &

εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θεοὶ λέγειν, ὅτι πλεῖν μὲν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινα τέχνην μετιέναι περιττόν εἶναι μοι δοκεῖ κέκραγα δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ ἀνυπόδετος τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γυγνόμενα συκοφαντῶ· καὶ εἰ μὲν τις ὠφείληκε τῶν πλουσίων πολυτελῶς, ἢ ἐταῖραν ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ· εἰ δὲ τῶν φίλων τις ἢ ἐταίρων κατὰκειται νοσῶν, ἐπικουρίας τε καὶ θεραπειάς δεόμενος, ἀγνοῶ τοιαῦτα.

32 μὲν ἐστὶν ἡμῖν, ὦ θεοί, ταῦτα τὰ θρέμματα. Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὑβρισταὶ εἰσι, καὶ οὐ μετρίως ἡμῶν κατὰπτόνται, μήτε ἐπιμαλεῖσθαι τῶν ἀνθρώπων λέγοντες τοὺς θεοὺς, μήτε ὅλως τὰ γυγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥστε ὧρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἢν ἀπαξ αὐτοὶ πεῖσαι τὸν βίον δυνήθωσιν, οὐ μετρίως πενήσητε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον οὐ-

5 Ὁ Μῶμος) Ταῦτον τὸν Μῶμον ὁ Λευκιανὸς θεὸν ὑποτίθειται μεμφόμενον τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γυγνόμενα. V.

cat sane, si iusta & vera velit dicere, Navigare quidem, aut agrum colere, aut militare, aut artem quamcunque tractare, superfluum mihi videtur: sed clamo, & squalleo, & frigida labor, & nudis pedibus per hiemem circumeo, & velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior. Et si quis divitum sumtuose obsonavit, aut meretricem habet, de hoc laboro atque indignor: si vero amicorum aliquis aut sodalium decumbit aegrotus, auxilio & curatione indigens, ignoro. Tales sunt nobis, Di, istae beluae. Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maxime contumeliosi sunt, nec mediocriter nos perstringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis, neque omnino, quae fiunt, inspicere. Itaque tempus est, ut rationem harum rerum habeamus. Nam si semel huc persuadere seculo poterunt, non mediocriter esurietis. Quis enim adhuc sacra vobis fa-

δὲν ἔξεν προσδοκῶνς· ἃ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιάται, πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθές διηγουμένου. πρὸς ταῦτα βουλευέσθε ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ἡμῖν ἀσφαλέστατα. Εἰπόντος ταῦτα 33 τοῦ Διὸς, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλητο· καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραύνωσον, κατὰφλεξον, ἐπιτρίψον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὐθις παραγγείλας, Ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ἐπιτρίφονται αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν τόγε ὦν εἶναι, οὐ θέμις κολασθῆναί τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε, μηνῶν τούτων τεττάρων, καὶ ἤδη τὴν ἑκχειρίαν ἐπηγγειλάμην. ἐς νέωτα οὖν ἀρχομένου ἧρός, κακοὶ κακῶς ἀπολοῦνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

Ἡ, καὶ κυανέησιν ἐκ' ἐφρύσι νεύσε Κρονίων.

3 Διετεθρύλλετο) Θεοῦ βούλησιν καὶ παραχῆς ἐπακούοντο. V.

11 Τὴν ἐκχειρίαν) Τὴν πρὸς ὅλοιον εἶρήνην. V.

12 Ἐς νέωτα) Εἰς τὸ ἐξῆς, ὅτοι τὸ ἐπὶ ἀρχόμενον ἔτος. ἴσθι δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπίρρημα τοῦ μέλλοντος, τοῦ μὲν γὰρ παρὰ χρομίου δηλωτικὸν

τὸ πέρυσι, τοῦ δὲ ἐπὶ ἐκείνῳ τὸ τῆς, τοῦ δὲ μέλλοντος, ἐς νέωτα. V. (Est autem temporis adverbium futuri: praeteriti namque significativum τὸ πέρυσι· praesentis autem τὸ τῆς· futuri, ἐς νέωτα. Haec in principio τοῦ Λεξιφάνους. G.)

ciat, si hoc nihil sibi profuturum speret? Quae quidem Luna accuset, omnes heri, narrante hospite, audivistis. Ad haec iam, quae & hominibus utilissima, & securissima nobis sint, consulite. Haec ubi dixit Iuppiter, crebris concio vocibus personuit, cum omnes statim clamarent, fulmina! combure! obtere! in barathrum! in Tartarum ad Gigantes! Imperato rursus silentio, Iuppiter, Erunt ista, ut vultis, inquit, & omnes cum ipsa dialectica peribunt. Verum, ut nunc est, puniri quemquam nefas. Fecisti enim, ut nostis, dies sunt per menses hosce quatuor: & iam imperavi iussum. Novo igitur anno, ineunte vere, mali male terribili fulmine peribunt.

Haec ubi dicta, superciliis pater annuit atris.

- 34 Περὶ δὲ Μενίππου τὰυτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, περιαιρεθέν-
 τα αὐτὸν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ καὶ αὖθις ἔλθῃ ποτὲ, ὑπὸ
 τοῦ Ἑρμοῦ ἐς τὴν γῆν κατενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν
 τὰυτα εἰπὼν, διέλυσε τὸν σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος
 τοῦ δεξιοῦ ὠτὸς ἀποκρεμάσας, περὶ ἐσπέραν χθὲς κατέ-
 θηκε Φέρων ἐς τὸν Κεραμεικόν. Ἄπαντα ἀκήκοας, ἅπαν-
 τα, ὦ ἑταῖρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν
 τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν Φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα
 εὐαγγελιούμενος.

2 Τὰ πτερὰ) Καὶ τί τὸ κα-
 λόν, καὶ αὖθις ἀναβάντα ἀπὸ τοῦ
 πτέρυγας καὶ γυῖων ἀναπνεῖν ταύ-

ταις καὶ πάλιν; G.

4 Ὁ Κυλλήνιος) Ἑρμῆς ὁ ἐν
 Κυλλήνῃ τιμώμενος. V.

*De Menippo autem, ait, haec mihi placent. Amputatis alis, ne
 qua iterum huc veniat, a Mercurio hodie deferatur in terram. His
 dictis, concionem dimisit. Ma vero Cyllenius dextra aure
 suspensum heri circa vesperam in Ceramico deposuit. Omnia
 audisti, Sodalis, allata e coelo, omnia. Abeo iam, ambu-
 lantibus in Poecile philosophis bonum illum nuntium al-
 taturus.*

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ

Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ
 ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ,
 ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ,
 ΣΥΡΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

ΖΕΥΣ. **Α**ΛΛ' ἐπιτριβεῖεν ἐπόσα τῶν Φιλοσόφων ἰ
 παρὰ μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν Φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ
 γοῦν ἤθεσαν ἐπόσα τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ
 ἂν ἡμᾶς τοῦ νέκταρος ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον.
 Ὅμηρῳ πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γῆτι, μάκα-
 ρας καλεῶντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγουμένῳ, ὅς
 οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθαράν ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν

B I S A C C U S A T U S
S E U T R I B U N A L I A.

IUPPITER, MERCURIUS, IUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS,
 ALIUS ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS,
 VIRTUS, MOLLITIES, DIOGENES, RHETORICE,
 SYRUS, ET DIALOGUS.

Iup. **D**ISPEREANT vero, quotquot philosophorum apud
 solos felicitatem esse Deos contendunt. Si enim sciant, quot
 hominum causa subeamus molestias; non sane necesse aut
 ambrosiae nos nomine beatos praedicent, Homero nimi-
 rum fidem habentes, caeco homini atque impostori, bea-
 tos vocanti nos, & coelestia enarranti, qui neque videre,
 quae in terra sunt, poterat. Iam Sol quidem hicce curru iun-

ἥλιος οὐτ' οὐδ' ἑνδεδυκώς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀπο-
 στίλβων, οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, Φασι, σχολὴν
 ἄγων. ἦν γάρ τι καὶ ὀλίγον ἐπιρραθυμήσας λάβη, ἀφη-
 νιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδοῦ παράτραπόμενοι, κατέ-
 φλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ
 περιέρχεται, φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς ἄωρὶ
 ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπανιούσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ πολυ-
 πράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ὦτα
 ἐκκεκώφωται πρὸς τῶν ἐνοχλοῦντων κατὰ χρεῖαν τῆς
 μαντικῆς· καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶ-
 ναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, καὶ κεῖθεν εἰς Ξάν-
 θον μεταβαίνει, καὶ δρομαῖος αὖθις εἰς τὴν Κλάρων, εἴτα
 εἰς Δήλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα. ἂν ἡ πρό-
 μαντις, πιούσα τοῦ ἱεροῦ νάματος, καὶ μασησαμένη
 τῆς δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διασεισαμένη, κελεύῃ παρ-
 εῖναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρεστάναι συνείραντα

³ Κνήσασθαι τὸ οὖς) Aurem
 scilpere. G.

⁴ Ἀφηνιάσαντες) Τὸν χαλινὸν
 ἀπορρίψαντες. V.

fit per totum diem coelum obit, igni indutus, & reful-
 gens radiis, neque tantum otii agens, quantum auri scal-
 pendae, quod aiunt, sufficiat. Si enim vel paulum per im-
 prudentiam remittat, excussis frenis equi, & via deflecken-
 tes, comburant omnia. Luna vero pervigil & ipsa cir-
 cumit, lucens comissantibus, & intempesta nocte de coena
 redeuntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem qui sibi de-
 legerit, parum abest, quin obsurdescat ab his, qui divina-
 tionis indigentes negotium illi faceffunt: & iam quidem
 Delphis esse cogitur, paulo post currit Colophonem, &
 inde Xanthum transfit, tum curriculo rursus Clarum, tum
 in Delum, aut ad Branchidas: & in universum, quocunque
 illum Antistita, sacro liquore poto, & commansa lauro, &
 commoto tripode, adesse iubeat, impigrum oportet con-

τοὺς χρησμούς, ἢ οἷχεσθαι οἱ τὴν ὁδὸν τῆς τέχνης. εἰ
 γὰρ λέγειν ὅποσα ἐπὶ πείρα τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται
 αὐτῶ, ἄρνεια κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ εἴποντες ὥστε
 εἰ μὴ τὴν ρῖνα ἐξὺς ἦν, καὶ ἀπῆλθεν αὐτοῦ ὁ Λυδὸς κατα-
 γελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνο-
 χλούμενος, ὀρῇ τε δεινὰ, θιγγάνει τε ἀηδέων, ἐπ' ἀλ-
 λωτρίῃσι τε συμφοραῖς ἰδίας καρποῦται λύπας. τί γὰρ
 αἶν, εἰ τοὺς ἀνέμους φυτουργοῦντας λέγοιμι, καὶ παρα-
 πέμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λιμνῶσιν ἐπιπνέοντας;
 ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντας πετόμενον, ἢ τὸν ὄνειρον μετὰ τοῦ
 ὕπνου διανυκτερεύοντα, καὶ ὑποφθεύοντα αὐτῶ; πάν-
 τα γὰρ ταῦτα ὑπὸ Φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ ποιοῦσι, καὶ
 πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον ἐκάστοις συντελοῦσι. Καίτοι 2
 τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βα-
 σιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ
 πράγματα ἔχω πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένος;
 ὥ πρώτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν

festim praesto esse, confluentem oracula, nisi velit perire
 sibi artis gloriam. Omitto enim dicere, quas ipsi artis ten-
 tandae causa insidias struant, dum agninas carnes atque te-
 studines una coquunt, adeo ut nisi acutas nares haberet,
 deriso illo abiret Lydus. Aesculapius quidem, vexatus ab
 aegrotantibus, videtque aspera, & insuavia tangit, & ex
 alienis calamitatibus suos haurit dolores. Quid vero si ven-
 tos dicam, plantarum cultum adiuvantes, & navigia dedu-
 centes, & adspirantes ventilantibus; aut advolantem ad
 omnes somnum; aut somnia, quae cum somno pernoctant,
 & oracula illi subiciunt? Haec enim omnia Dii prae ho-
 minum amore elaborant, & ad vitam in hac terra singulis
 conferunt. Et tamen reliquorum *negotia* mediocria. Ego ve-
 ro ipse rex & pater omnium, quot iniucunda sustineo,
 quot negotia habeo, inter tot curas distractus? cui primum

ἀναγκαῖον, ὅπόσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττουσι τῆς ἀρχῆς, ὥς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῷ μυρία ἅττα πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτότητος. οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος, καὶ διατάζας, πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους Φροντίδων ἀπηλλαγμένος· ἀλλὰ με δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπανταχόσε, καὶ πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιорκοῦντας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν ἢ κνίσσας καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτατον, ὕφ' ἑνᾶ καιρὸν ἐν τε Ὀλυμπίᾳ τῇ ἐκατόμβῃ παρεῖναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς

2 Ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς) Ἀντὶ τοῦ μετὰ ἀργίας διαμέλλοντες τῶν ἔργων ἄπτανται. τὸ γὰρ βλακεύειν ἐπὶ τῶν μετὰ θρύψεως τι ἐπιτελοῦντων λέγεται. V.

9 Ὡς περ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον) Νεμία ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κερυνθίᾳ παρὰ Τριτὸν λεγόμενον, οὗ

Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φοιτούσας, τὰ Νέμεια ἐπιτελεῖσθαι κατήρξατο. ἐν ταύτῃ τῇ Νεμέᾳ πρὸ τοῦ Ἡρακλῆ τὸν λέοντα κατέρχασθαι, οἱ βουκόλοι ἀγρυπνότατοι καὶ φιλοπράγμονες ἦσαν, φάβῃ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λέοντος τὰ βουκόλια. V.

ipsa Deorum opera inspicere necesse sit, quotquot imperii nostri aliquam partem nobiscum administrant, ne quid negligenter faciant; ac deinde sexcenta alia per me peragenda, quae vix assequi propter tenuitatem licet. Non enim, cum illa tantum, quae ad summam administrationis pertinent, pluvias, grandines, ventos, & fulgura ipse dispensavi atque ordinavi, quietus sum & particularibus curis liber: verum facere quidem ista me oportet, sed eodem tempore usque quaque respicere ad omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad fures, ad peierantes, ad sacrificantes, si quis libavit, unde nidor & fumus veniat, quis aegrotus aut navigans vocaverit? quodque omnium laboriosissimum est, eodem tempore adesse Olympiae ad hecatombam, &

πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χαλαρᾶν, καὶ
ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεριψίμοιρον οὐδὲ οὕτως
διαφυγεῖν ῥάδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοί
τε, καὶ ἄνδρες ἱπποκορυσταί, εὐδοοσι παννύχιοι τὸν Δία
δὲ ἡμεῖς, οὐκ ἔχει νήδυμος ὕπνος. εἰ γάρ που καὶ μικρὸν
ἐπινυστάζομεν, ἀληθὴς εὐθύς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονοήτους
ἡμᾶς ἀποφαινὼν τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων· καὶ ὁ κίν-
δυνός οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ τὰῦτα οἱ ἄνθρωποι πι-
στεύουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἄστεΘάνωτοί μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ
ἔσονται, ἀκνίσσωτοί δὲ αἱ ἀγυιαί, ἄσπονδοὶ δὲ οἱ κρα-
τῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως ἄβυτα καὶ ἀκαλ-
λίεργα, καὶ ὁ λιμὸς πολὺς. τοιγάρουν, ὥσπερ οἱ κυ-
βερνήται, ὑψηλὸς μόνος ἐπὶ τῆς πρύμνης ἕστηκε τὸ πη-
δάλιον ἔχων ἐν ταῖν χερσίν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐπιβάται
μεθύουσι, καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν· ἐγὼ δὲ ἀγρυ-

2 Ἐν Αἰθίοψιν) Homericum *πιτο δαιτί· καὶ τὰ ἐξῆς. Odyss. I.*
hoc, ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεχίαθε *(v. 22.) G.*
ἐκλόθ' ἔοντας. Ἐτ μοχ, εἰθ' ὄγστ' ἰπ-

Babylone ad inspiciendos belligerantes, & grandinem de-
mittere apud Geras, & epulari apud Aethiopes. Sed ne sic
quidem effugere querelas facile est: verum saepe,

Dique, equitesque viri dulcem per membra quietem

Per noctem capiunt: nostros, Iovis, almus ocellos

Nondum somnus habet. Si qua enim vel paulum conniveamus;
ilicet verus est Epicurus, qui pronuntiat, rebus nos terre-
stribus nihil providere: nec contemnendum periculum, si
homines ista illi credant; verum sine coronis ac vittis etunt
nobis aedes, nidor nullus per compita, sine libamentis cra-
teres, frigida altaria. In universum nec mactabitur, nec fi-
tabitur, & fames multa *ingruet*. Quae cum ita sint, guber-
natoris instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum
tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt, & forte
dormiunt: at ego pervigil, cibi expertus, pro omnibus

πνος καὶ ἄσιτος ὑπὲρ πάντων μερμηρίζω κατὰ Φρένα,
καὶ κατὰ θυμὸν, μόνῳ τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν τετιμη-
3 μένος. Ὡστε ἡδέως ἂν ἐροίμην τοὺς φιλοσόφους, οἱ μό-
νους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, πότε καὶ σχολάζειν ἡ-
μᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα
ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ γοῦν ὑπ' ἀσχολίας τσάυτας
ἑώλους δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένους, ὑπ' εὐρώτος
ἤδη, καὶ ἀραχνίων διεφθαρμένους· καὶ μάλιστα ὀπόσαι
ταῖς ἐπιστήμαις καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συν-
εστᾶσι, πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασι
ἀπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην ἐπι-
βοῶνται, καὶ τῆς βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες
ὡς οὐκ ὀλιγωρία τὰς κρίσεις ὑπερήμερους συνέβη γενέ-
σθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ἥ συνεῖναι ἡμᾶς ὑπο-
λαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.

7 Ἐώλους δίκας) Ἐώλος ἐστὶν
δ'χθισινὸς ἄρτος, ὃ μὴ δαπανώμενος
τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. ἑώλους οὖν δίκας
λέγει τὰς μὴ ποτε τελειοθείσας, ἀλλὰ
φυλάττομένας. V.

ibid. Ὑπ' εὐρώτος) Σήψως. V.

8 Καὶ μάλιστα ὀπόσαι) Καὶ μά-
λιστα ὅσαι εἰσὶ περὶ τῶν τεχνῶν.
οἷον ὅτι γραμματικῇ κρείττων ἰα-
τρικῆς, ἢ ῥητορικῇ γραμματικῆς. V.
13 Ὑπερήμερους) Παραβαίνουσας
τὴν προθεσίαν, τοῦτίστι διαπαρη-
συρούσας. V.

tra animum curas, ac per praecordia verso, eo solo honoratus,
quod dominus videor. Itaque libenter interrogaverim phi-
losophos, qui solos Deos beatos praedicant, quando vaca-
re nos nectari & ambrosiae putent, qui infinita adeo ha-
beamus negotia? Ecce enim prae otii inopia antiquos tot
causarum libellos servamus repositos, a rubigine & aranea-
rum telis corruptos; ex eo praesertim genere, quos scien-
tiae atque artes contra homines quosdam detulere, anti-
quos sane quosdam illorum. At illi clamant undique, &
indignantur, & iudicium invocant, & tarditatis me accu-
sant, ignari, non negligentia contigisse, ut diu adeo differ-
rentur iudicia, sed prae illa felicitate, in qua vivere nos
arbitrantur: sic enim vocant nostras occupationes.

ΕΡΜ. Καὺτός, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀκούων δυσ- 4
 χεραινόντων, λέγειν πρὸς σὲ οὐκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ
 περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω. πάνυ
 ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ σχετλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ
 Φανερόν μιν οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτονβορῶζουσι. δὲ συγ-
 κεκυφότες, αἰτιώμεναι τὸν χρόνον· οὓς ἔδει πάλαι τὰ καθ'
 αὐτοὺς εἰδότες, στέργειν ἕκαστον τοῖς δειδικασμένοις.

ΖΕΥΣ. Τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ; προτίθεμεν αὐτοῖς
 ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις εἰς νεάτα παραγχελοῦμεν;

ΕΡΜ. Οὐ μένουν, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω ποιεῖ. σὺ μὲν κήρυττε καταπτώμενος,
 ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἐστὶ κατὰ τάδε, πάντας ὅποσοι τὰς
 γραφὰς ἀπενηνόχασιν, ἥκειν τήμερον εἰς Ἀρεῖον πάγον,
 ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀπακληροῦν σφίσι· τὰ δὲ δικαστήρια
 κατὰ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων.
 εἰ δὲ τις ἄδικον οἶοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξείναι

16 Ἐξείναι ἰφίντων) Ἐκκλησιον δειδικώτων. V.

Merc. Ipse quoque, Iuppiter, multa in hoc genere que-
 rentes cum audirem, dicere ad te non sum ausus. Quando
 vero tute sermonem de his iniiecisti, dieo nimirum. Omni-
 no graviter ferunt, pater, & conqueruntur, & aperte qui-
 dem dicere non audent, submutmurant vero collatis capiti-
 bus, moras accusantes: quos oportebat olim, conditione
 sua cogitata, rebus iudicatis unumquemque acquiescere.

Iup. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus illis forum
 iudiciorum? an vis, ut in proximum annum denuntiemus?

Merc. Non fane: sed iam proponamus.

Iup. Ita fac: devola, praeconio edic, forum esse iudi-
 ciorum, in hanc formulam: Quicumque detulere causas, ut ve-
 niant hodie in Arcum pagum: ibi vero Iustitiam sorte assignatu-
 ram illis iudices pro portione aestimationum ex omnibus Athenien-
 sibus. Si quis vero iniustum putet factum esse iudicium, licere ipsi

ἐφέντι ἐπ' ἐμέ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὥς εἰ μὴδὲ τὰ παράπαν ἐδεδίκαστο. σὺ δὲ, ὦ θύγατερ, καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνάς θεάς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ ἐπισκόπει τοὺς δικάζοντας.

5 ΔΙΚ. Αὐθις ἐς τὴν γῆν; ἢ ἐξελαινομένη πρὸς αὐτῶν ἀραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν Ἀδικίαν ἐπιγελῶσαν οὐ φέρουσα;

ΖΕΥΣ. Χρηστὰ ἐλπίζειν γε δεῖ πάντως γὰρ ἤδη πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ Φιλόσοφοι σὲ τῆς Ἀδικίας προτιμᾶν, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερεπαγγέας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφήνας.

ΔΙΚ. Πάνυ γοῦν ὃν Φῆς αὐτὰν ἐκείνον ἀνῆσαν οἱ περὶ ἐμαῦ λόγοι· ὅς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμπεσὼν, ἔπιεν ἄβλιος τοῦ κωνείου, μὴδὲ τοῦ

1 Ἐξ ὑπαρχῆς) Ἀναθην. V.

3 Παρὰ τὰς σεμνάς θεάς) Σεμνάς θεάς τὰς Ἐρινύδας· τούτων γὰρ τὸ ἱερὸν πλοῖον ἦν τοῦ Ἀρείου πάγου. V.

10 Ὁ τοῦ Σωφρονίσκου) Τὴν Σωκράτη λέγει. V.

14 Μὴδὲ τὸν ἀλεκτρυόνα) Ὁ γὰρ

Πλάτων ἐν τῷ Φαίδρῳ τὴν θάνατον Σωκράτους διηγούμενος, εἰσάγει αὐτὸν ἐν τῷ μέλλειν τελευτᾶν, ἐπιτρέποντά τυθῆναι τῷ Ἀσκληπιῷ τὸν ἀλεκτρυόνα ὃν συντάξατο. V.

ad me provocanti, iudicari de novo, quasi plane iudicatum non esset. Tu vero, filia, affidens ad Severas Deas, fortire dicas, & iudicantibus attende.

Iust. Rursus in terram? ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Iniustitiam non possim?

Iup. Bona sperare fas est. Omnino enim iam persuaserunt illis philosophi, ut Iniustitiae te praeferant, Sophronisci praesertim *filius*, qui summis iustum laudibus extulit, & bonorum maximum esse ostendit.

Iust. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui undecim viris traditus & coniectus in carcerem, de cicuta bibit infelix, cum nec gallum red-

ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ, ἀποδεδωκώς, παρὰ τοσοῦτον ὑπερέσχον οἱ κατήγοροι τὰναντία περὶ τῆς Ἀδικίας Φιλοσοφούντες.

ΖΕΥΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς Φιλοσοφίας ἦν 6 τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ Φιλοσοφούντες, ὥστε εἰκότως ἐς τὸν Ἄνυτον καὶ Μέλιτον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὅρας ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ πῆραι, καὶ ἀπανταχῇ πάγων βαθυς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ Φιλοσοφῶσι; μεστοὶ δὲ οἱ περίπατοι κατὰ ἴλας, καὶ Φάλαγγας, ἀλλήλοις ἀπαντῶντων, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τρόφιμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολλοὶ γοῦν τὰς τέχνας ἀφέντες, αἷς εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν πῆραν αἰῶντες, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον ἐπιχράναντες, αὐτοσχέδιοι Φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περιέρχονται, σὲ καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν ἐπαινοῦντες. ὥστε κατὰ τὴν παροιμίαν, Θᾶπτον ἂν τις ἐν πλοίῳ

didisset Aesculapio: in tantum superabant accusatores, contraria philosophati de Iniustitia.

Iup. Peregrina adhuc vulgo ista tempestate erat philosophia, pauci erant philosophantes: itaque non mirum erat, in Anytum & Melitum inclinata iudicia. Ut vero nunc res sunt, non vides, quot pallia, & baculi, & perae, & ubique barba proluxa, & in sinistra liber, & ut pro te philosophentur omnes? plenae sunt ambulationes turmatim & per phalanges sibi invicem occurrentium, & nemo est, quin virtutis videri alumnus velit. Multi enim, relictis, quae ad eum diem habebant, opificiis, ad peram ruentes & pallium, corpusque ad Solem Aethiopum colore inficientes, extemporales philosophi ex cerdonibus aut fabris circumeunt, te tiamque laudantes virtutem. Itaque, quod est in proverbio, facilius aliquis in navigio cadens lignum non contin-

πεισάν διαμάρτοι ξύλου, ἢ ἔνθα αὖ ἀπὶδῃ ὁ ὀφθαλμός,
ἀπορήσει Φιλοσόφου.

- 7 ΔΙΚ. Καὶ μὴν αὐτοὶ με, ὦ Ζεῦ, δεδίδτονται, πρὸς
ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς
περὶ ἐμοῦ διεξέρχονται. Φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐ-
τῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαι με' ἐπὶ δὲ τῶν
πραγμάτων μηδὲ τὸ παράπαν ἐς τὴν οἰκίαν παραδέχε-
σθαι, ἀλλὰ δήλους εἶναι ἀποκλείοντας, ἣν ἀφίκα-
μαί ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν Ἀδικίαν
προεπέξενώσθαι αὐτοῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροὶ εἰσιν· ἱκα-
νὸν δὲ καὶ ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχης. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη,
ὥς καὶ ὀλίγαι τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

- 8 ΕΡΜ. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν
ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ

3 Δεδίδτονται) Ταράττουσι. V. 6 Προσποιεῖσθαι με) Ἰδιοποιεῖ-
σθαι. V. 10 Προεπέξενώσθαι) Ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχηθῆναι. V.

gat, quam oculus quocunque respiciens non incidat in
philosophum.

Iup. Quin illi ipsi metum mihi incutiant, Iuppiter, qui
contentant inter se, & ipsi, quae de me disputant, igno-
rent. Aiunt vero etiam, plerisque illorum in suis quidem
disputationibus me affectare, in rebus autem gerendis ne
in domum quidem recipere, sed sine dubio exclusuros, si
quando ad fores illorum veniam: olim enim Iniustitiam ho-
spitio ante ab illis receptam.

Iup. Non omnes, filia, pravi sunt. Satis autem fuerit,
si vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite iam,
ut vel paucae hodie *causae* iudicentur.

Merc. Abeamus, Iustitia, recta Sunium versus, paulum
sub Hymetto ad sinistram Parnethis, ubi duo illa cacumina:

δύο ἐκείναι ἄκραι. σὺ γὰρ ἔοικας ἐκλελῆσθαι πάλαι τὴν ὁδόν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ σχετλιάζεσαι; μὴ δέδιθαι. οὐκ ἔστι ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθνῶσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βουσίριδες, καὶ Φαλάρειδες, οὓς ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδημία, καὶ Στοά, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχοῦ σε ζητοῦσι, καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κεχρηνότες εἰ ποτεν εἰς αὐτοὺς καταπτοῖο πάλιν.

ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τάληδες, ὦ Ἑρμῆ, ἂν εἴποις μόνος, ἅτε συνῶν αὐταῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρίβων, ἐν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, (καὶ ἀγοραῖας γὰρ εἶ καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὅποιοι γεγένηται, καὶ εἰ δυνατὴ μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, ἀδικοῖσιν γὰρ ἂν, πρὸς ἀδελφὴν σε οὔσαι μὴ λέγων. οὐκ ὀλίγα γὰρ πρὸς τῆς Φιλοσοφίας

1 Ἐκλελῆσθαι πάλαι) Ὅτι τὸ ἐκλελῆσθαι αἰτιατικῇ συντάττεται. V.

4 Σκείρωνες) De his consule Scholia ad *Iovem Tragœdum* (Vol. VI, pag. 249.) G.

ibid. Βουσίρ.) Φαλάρ.) Hic ad *Ion. Trag.* remittebat Solan. Sed iam dedi bina haec Scholia ad 2 *Ver. Hist.* c. 23, ubi eadem nomina occurrunt. Reitz.

videris enim olim viae oblita esse. Sed quid lacrimaris & lamentaris? Noli metuere: non iam similis est seculi conditio. Mortui sunt illi Scirones, & Pityocamptae, & Bufirides, & Phalarides, quos tum metuebas. Iam vero Sapientia, & Academia, & Porticus tenent omnia: & undique te quaerunt, & de te disputant, inhiantes, sicunde ad illos rursus devoles.

Iust. Tu enimvero, Mercuri, solus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis sis, atque verferis in gymnasiis & in foro, (forensis enim es, & in concionibus praeconium facis) quales facti sint, & utrum fieri possit, ut apud illos maneam.

Merc. Sane potest: iniustus enim sim, si tibi, forori, non dicam: non parvum enim e philosophia fructum vulgus il-

ὠφέληνται οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μηδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν τοῦ σχήματος, μετριώτερα διαμαρτάνουσι· πλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ γὰρ οἶμαι τάλλῃ λεγείν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφάυλοις. ἐπεὶ γὰρ αὐτοὺς μετέβαπτεν ἡ Φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὅποσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπετελέσθησαν, ἀμιγεῖς ἑτέρων χρωμάτων, καὶ πρὸς γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν οὗτοι ἐτοιμότατοι· ὅσοι δὲ ὑπὸ τοῦ πάλαι ρύπου μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὅσον δουσσοπιδόν τοῦ Φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μιξόλευκοι, καὶ κατεστγμένοι, καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χροάν. εἰσὶ δ' οἱ καὶ μόνον ψάυσαντες ἔκτοσθεν τοῦ λέβητος ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχρισάμενοι τῆς ἀσβόλου, ἱκανῶς οἴονται καὶ οὗτοι μεταβεβάφθαι. σοὶ μέντοι δῆλον ὅτι μετὰ τῶν ἀρίστων ἡ

9 διατριβὴ ἔσται. Ἀλλὰ μετὰ τὸν λόγον ἤδη πλησιάζομεν

10 Δουσσοπιδόν) Τὸ ἀνέκλυτον βάμμα. V.

lorum cepit. Etenim, si nihil aliud, reverentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enimvero etiam in pravos illorum quosdam incidet, nam verum, puto, dicendum est; in quosdam vero semisapientes & semipravos. Cum enim illos novo colore inficiendos philosophia suscepit, quotquot ad saturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti sunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi sunt paratissimi. Qui vero prae antiquis sordibus non satis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, hi meliores reliquis, imperfecti tamen, & ex albo varii, & punctis pardalium instar maculosi. Sunt vero, qui, ubi extra solum summo digito ahenum contingere, fuligine inuncta, satis ipsi quoque mutasse colorem sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis. Sed dum loquimur, iam appropinquamus At-

τῇ Ἀττικῇ ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπω-
μεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύωμεν ἤδη. καὶ ἐπεῖπερ
καταβεβάρκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθα που ἐπὶ τοῦ πάγου
κάθησο, τὴν πνύκα ὁρῶσα, καὶ περιμένουσα ἐς τ' ἂν κη-
ρύξω τὰ παρὰ τοῦ Διὸς· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνα-
βας, ῥᾶον οὕτως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκα-
λέσομαι.

ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθης, ὦ Ἑρμῆ, πρὶν εἰπεῖν
ὅστις οὗτος ὁ προσίων ἐστίν, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύριγ-
γα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῶν.

ΕΡΜ. Τί φῆς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τῶν Διονύσου θε-
ραπόντων τὸν βακχικώτατον; οὗτος ὥκει μὲν τὸ πρόσθεν
αἰὰ τὸ Παρβένιον· ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος ἐπέπλουν, καὶ τὴν

4 Τὴν πνύκα ὁρῶσα) Τὴν ἐκκλη-
σίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πε-
ποικῶσθαι· πάγος δὲ ὁ ὑψηλὸς τό-
πος παρὰ τὸ πεπνυγῆναι καὶ συνεστῆ-
ναι πρὸς ὕψος. V.

6 Ἐπηκόου) Ἐπήκοος χῆρος ὁ
πρόσφορος τῇ φωνῇ ἰσακουσθῆναι.
ἔται α περιμπ. G.

11 Τὸν Πᾶνα τοῦ Διονύσου) Ἀρ-

μοδίως ὡς ἴδον υἱὸν ἰπαινεῖ αὐτόν.
V.

13 Τὸ Παρβένιον) Ὁρος Ἀρκα-
δίας. V.

ibid. Ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος) Δα-
ρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τῆς
Ἑλλάδος στρατεύων, οὗ δι' ἑαυτοῦ
ἄλθην, ἀλλ' ἐπιμύθε Δάτιν στρατη-
γόν. ὅς ἐλθὼν εἰς Μαραθῶνα, ἀν-
τήθη παρὰ Ἀθηναίων. V.

ticae. Itaque, relicto a dextris Sunio, ad arcem iam deflecta-
mus: & quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem
hic in colle confidere poteris, concionem prospiciens, ex-
spectansque, dum *mandata* a Iove edixero. Ego vero con-
scensa arce sic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto
advocavero.

Iust. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit
ille, ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsu-
tis cruribus.

Merc. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum
maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium ha-
bitabat, post appulsum vero Datidis, & exscensionem bar-

Μαραθῶναδε τῶν βαρβάρων ἀπόβασιν, ἦκεν ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγγα ταύτην ἀπολαβόμενος, οἰκεῖ μικρὸν ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ, ἐς τὸ μετοικικὸν συντελῶν, καὶ νῦν, ὡς τὸ εἶκος, ἰδὼν ἐκ γειτόνων, πρόσεισι δεξιωσόμενος.

10 ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῇ καὶ Δίκῃ.

ΕΡΜ. Καὶ . . .

ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πᾶν, μουσικώτατε καὶ πηδητικώτατε Σατύρων ἀπάντων, Ἀθήνησι δὲ καὶ παλεμικώτατε.

ΠΑΝ. Τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῇ, δεῦρο χρεῖα ἤγαγεν;

ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα.

ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πᾶν, κατέπεμψε με ἀποκληρώσουσας τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει;

3 Σπήλυγγα) Σπήλαιον. V. 4 Ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ) Τόπος Ἀθηνῶν ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῇ οἰκισάντων, γράφεται καὶ διὰ τοῦ ρ'. V.

barorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Atheniensibus, & ab eo inde tempore istam sub arce speluncam nactus, ibi habitat prope Pelasgicum, censeturque inter inquilinos, & nunc, ut videtur, ex propinquo nos vi-
fos salutarum accedit.

Pan. Salvete, Mercuri & Iustitia.

Merc. Et...

Iust. Tu quoque salve, Pan, canendi & saltandi inter Satyros omnes peritissime, Athenis autem etiam pugnacissime!

Pan. Quod vero vos, Mercuri, negotium huc deduxit?

Merc. Haec tibi narrabit omnia: ego ad arcem & praeconium.

Iust. Demisit me, Pan, ad fortienda iudicia, Iuppiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur?

ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦτα τηλικούτον ἀπώσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων. ὅμως δὲ οἷς ἢ τρεῖς τοῦ ἔτους ἀνιόντες, ἐπιλεξάμενοι τράγον ἑνορχιν θύουσί μοι, πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντα, ἐπ' εὐωχῶνται τὰ κρέα, ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ ψιλῶ τιμήσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινά μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δέ, ὦ Πάν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν ἱ ἐγένοντο ὑπὸ τῶν φιλοσόφων;

ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τοὺς φιλοσόφους; ἄρ' ἐκείνους τοὺς κατηφεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς ξυνάμα πολλοὺς, τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, τοὺς λάλους;

ΔΙΚ. Καὶ μάλα.

ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι καὶ λέγουσιν, οὐδὲ συνήμι
3 Ἀπώσάμενος κυδοιμὸν) Πόλι- τοῖς Ἀθηναίοις ἐν Μαραθῶνι, πολ-
 μόν. λέγεται γὰρ Παιὶ συμμαχίας λους τῶν βαρβάρων φονεῖσθαι. V.

Pan. In universum non pro dignitate apud illos ago, sed multo, quam speraveram, tenuius, idque cum tantum defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter anno ascendentes, delectum caprum non castratum mihi sacrificant, hircosissime olentem: tum carnes epulantur, testem me advocantes laetitiae, & tenui honorantes plausu. Verumtamen affert quandam mihi oblectationem risus illorum & iocus.

Iust. Ceterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis?

Pan. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mento tenuis mihi similes, loquaces illos?

Iust. Sane.

Pan. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intel-

τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρειος γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομίσας
ταῦτα ῥημάτια, καὶ ἀστικά, οὐ μεμάθηκα, ὦ Δίκη.
πύθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι
τοῦ πλαγίου καλάμου, καὶ τῆς σύριγγος, ἐγὼ σοφός·
τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτὴς, καὶ πολεμικός, ἢ
δὲ. πλὴν ἀλλ' ἀκούω γε αὐτῶν αἰ κεκραγόντων, καὶ
ἀρετὴν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξ-
ιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶ-
τα μὲν εἰρηνικῶς ἐνάρχονται τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων·
προϊούσης δὲ τῆς συνουσίας ἐπιτείνουσι τὸ φθέγμα μέ-
χρι πρὸς τὸ ὄρθιον· ὥστε ὑπερδιατεινομένων, καὶ μεγά-
λα λέγειν ἐβελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυθρίᾳ, καὶ ὁ
τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ
τῶν αὐλητῶν, ὅπότεν εἰς στενὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιά-
ζονται. διαταράξαντές γε οὖν τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρ-

1 *Ορειος γὰρ ἔγωγε) 'Εν ὄρεισι
διαϊτάμενος. V.

2 'Αστικά) Πολεμικά. V. Ια-
πο πολιτικά. Quamvis ne hoc fa-
tis recte. Solan.

10 Συνουσίας) 'Ες τὸ ἀκριβέστα-

τον ἔγραφε τὸ τῶν φιλοσόφων ἐν
ταῖς διαλογικαῖς συνουσίαις σύμ-
πτωμα. V.

ibid. Μέχρι πρὸς τὸ ὄρθιον) 'Αντὶ
τοῦ ἐπὶ τὸ μέγαν καὶ ἐξυ τῆς φωνῆς. V.

ligo: monticola enim ego, & conculca ista dicta atque ur-
bana non didici, Iustitia: unde enim in Arcadia Sophista
aut Philosophus? ad obliquam arundinem usque, & fistu-
lam ego sapiens: ceterum caprarum pastor, & saltator, &
si opus sit, pugnat. Verum audio tamen illos semper cla-
mantes, & virtutem quandam, & species, & naturam, &
experientia corporis profertre, ignorabilia mihi & peregrina
nomina. Ac primo quidem pacifice occipiunt suos inter se
sermōnes: procedente vero disputatione, ad orthium us-
que modum vocem intendunt; adeo ut a nimia contentio-
ne, atque alta voce dicendi studio, & vultus rubescat, &
intumescant cervices, & venae surgant velut tibicinum,
cum in angusta inflanda sibi vim sibi adhibent. Perturba-

χῆς ἐπισκοπούμενον συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοί, τὸν ἰδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλω τῷ δακτύλῳ ἀπέξεσμένοι. καὶ οὗτος κρατεῖν ἔδοξεν ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεῶς ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτούς· καὶ μάλιστα ἐπόσους μὴδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιασχρεῖ· καὶ παρεστᾶσι, πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοήν κεκληλημένοι. ἐμοὶ μὲν οὖν ἀλαζόνες τινὲς ἔδοκουν ἀπὸ τούτων, καὶ ἡνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πώγωνος ὁμοιότητι. εἰ δέ γε δημοφελές τι ἐῆν τῇ βοῇ αὐτῶν, καὶ τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἶπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἶγε δεῖ μὴδὲν ὑποστειλάμενον τάληβες διηγῆσασθαι, (οἰκῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὄρας) πολλοὺς αὐτῶν πολλαῖς ἤδη ἐθεασάμην περὶ δείλην ὀψίαν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχεις, ὦ Πάν· οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε;

ἢ Τεθήπασι) Θαιμῶζονσι. V.

tis igitur invicem sermonibus, & confuso quaestionis statu abeunt plerique conviciantes sibi invicem, sudorem de fronte digito incurvato detergentes: & ille vicisse videtur, qui vocalior est audaciorve. Interim vulgus illos stupet, maxime si quos nihil magis necessarium occupatos tenet, atque adstant, audacia illorum atque clamoribus defixi ac delinisi. Mihi igitur his indiciiis vani homines esse videbantur, aegreque ferebam illam barbae similitudinem. Utrum vero aliquid publice utile insit in illo eorum clamore, aut quid illis boni ex verbis istis exoriatur, non equidem dixerim. Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere fas est, (habito enim hic, ut vides, in specula) multos illorum saepe iam vidi, sero vespere.

Lucr. Expecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi visus est?

ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Ἀκούετε, λεῶς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ καταστησόμεθα τήμερον, Ἐλαφβολιῶνος ἐβδόμη ἰσταμένου. ὅποσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἤκειν εἰς Ἀρείον πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δικαστήριον, καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώβολον ἐκάστης δίκης· ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν κατὰ λόγον τοῦ ἐγκλήματος. ὅποσοι δὲ ἀποθέμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τούτους ὁ Δίακὸς ἀναπεμφάτω. ἦν δέ τις ἄδικα δεδικάσθαι οἴηται, ἐφέσιμον ἀγωνιέται τὴν δίκην. ἡ δὲ ἐφεσις ἐπὶ τὸν Δία.

ΠΑΝ. Βαβαὶ τοῦ Θορύβου, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν. ὥς δὲ καὶ σπουδῇ συνθέουσιν ἔλκοντες ἀλλήλους πρὸς τὸ ἄνακτες εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου, καὶ ὁ Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχετε, καὶ ἀποκληροῦτε, καὶ διακρίνετε, ὥσπερ ὑμῶν νόμος.

Pan. Nempе.

Merc. Audito, popule. Forum iudiciorum, quod felix faustumque sit, agemus hodie, Februarii ineuntis septimo. Quicunque causas detulerunt, veniant in Areopagum: ibi Iustitia sortietur dicas & ipsa aderit iudicantiibus. Iudices ex omnibus Atheniensibus: merces uniuscuiusque causae triobolum. Numerus iudicum pro portione criminis. Quicunque vero dato libello ante, quam in iudicium venirent, mortui sunt, eos quoque remittat Aeacus. Si quis iniuste in sua causa iudicatum esse putet, provocatione certabit: est autem ad Iovem provocatio.

Pan. Vah tumultus! Quantos tollunt, Iustitia, clamores! Quam studiose vero concurrunt trahentes alii alios arduo ascensu in collem Martium! Iam vero adest etiam Mercurius. Itaque vos quidem occupaminor in iudiciis, & fortiminor, & iudicatote, ut vobis legitimum est. Ego ve-

ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίζομαι τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν, ὡς τὴν Ἥχην εἰώθα ἐπικερτόμεν· ἀκροάσεων δὲ, καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἄλλος ἐμοίγε, ὅσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν.

13

ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἀθροοί γοῦν, ὡς ὁρᾷς, προσίασιν θορυβοῦντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες τὴν ἄκραν.

ΑΘΗΝ. Εἴληθ' αὖ σε, ὦ κατάρατε.

ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς.

ΑΛΛ. Δῶσεις ποτὲ ἤδη τὴν δίκην.

ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον.

ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον.

ΑΛΛ. Ἐπου, μίαιρ', πρὸς τὸ δικαστήριον.

ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με.

ΔΙΚ. Οἷσθα ὃ δράσομεν, ὦ Ἐρμῆ; τὰς μὲν ἄλλας

3 Ἄλλος ἔχομι) Ἀπὸ τοῦ ἄλλοι τὰς, μήτε ἀπὸ ὑποτακτικοῦ ῥήματος. οἷον· οὗτος δὲ ὁπότε εἰσελθεῖ, κακὰ πολλὰ με εἰργάζετο, ἀπὸ τοῦ εἰσῆλθεν. V.

ro, discedens in speluncam, fistula canam amatoriam quandam cantilenam, qua cavillari soleo Echonem. Auditio-
num vero & iudicialium orationum satis mihi fuerit, qui
quotidie in Areopago litigantes audiam.

Merc. Age, Iustitia, advocemus.

Iust. Bene mones. Denſi enim, ut vides, cum tumultu
accedunt, vesparumque instar bombum circa arcem faciunt.

Athen. Teneo te, scelestē.

Alius. Calumniator es.

Alius. Dabis tandem aliquando poenas.

Alius. Convincam te fecisse horribilia.

Alius. Mihī prius fortire.

Alius. In ius veni, impure.

Alius. Noli mihi collum obtorquere.

Iust. Scin', quid agamus, Mercuri? Causas alias differe-

Lucian, Vol. VII.

E

δικας εἰς τὴν αὐρίον ὑπερβαλῶμεθα, σήμερον δὲ κληρῶ-
μεν τὰς τοιαύτας, ὅποσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστή-
μαις, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμένοι. καὶ μοι ταύτας
ἀνάδος τῶν γραφῶν.

ΕΡΜ. Μείη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος
ἀνδραποδιαμοῦ.

ΔΙΚ. Ἑπτὰ κληρώσου.

ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ κατὰ τῆς Ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν
ἐραστὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησε.

ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Τρυφῇ πρὸς Ἀρετὴν.

ΔΙΚ. Πέντε καὶ τούτοις δικασάτωσαν.

ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμοῦ Διογένει.

ΔΙΚ. Τρεῖς ἀπακλήρου μόνους.

ΕΡΜ. Ἡ Γραφικὴ κατὰ Πύρρωνος λειποταξίου.

ΔΙΚ. Ἐννέα κρινέτωσαν.

13 Ἀργυραμοιβικὴ) Τραπεζιτικὴ. V.

mus in crastinum: hodie vero fortiamur illas, quae ab ar-
tibus, vel vitae generibus, vel scientiis, contra viros dela-
tae sunt. Et cedo huius mihi generis libellos.

Merc. Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagū.

Iust. Sortire septem iudices.

Merc. Porticus [Stoa] contra Voluptatem, iniuriarum, quod
suum amatorem Dionysium abduxit.

Iust. Quinque sufficiunt.

Merc. De Aristippo Voluptas contra Virtutem.

Iust. Quinque & his litem iudicanto.

Merc. Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.

Iust. Tres solos sortire.

Merc. Pistoria contra Pyrrhonem deserti ordinis.

Iust. Novem iudicent.

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληροῦμεν, ὦ Δίκη, τὰς 14
 δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπενηνεγμένας κατὰ τοῦ ῥήτορος;

ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν· αὗται δὲ
 εἰς ὕστερον δεδικάσονται.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὅμοιαι γέ καὶ αὗται, καὶ τὸ ἐγ-
 κλημα, εἰ καὶ νεαρόν, ἀλλὰ παραπλήσιον τοῖς προαπο-
 κεκληρωμένοις· ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον.

ΔΙΚ. Ἐοικας, ὦ Ἑρμῇ, χαριζομένῳ τὴν δέησιν· ἀπο-
 κληρῶμεν δ' ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας,
 ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὸς τὰς γραφάς.

ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως τῷ Σύρῳ· Διάλογος τῷ
 αὐτῷ, ὕβρεως.

ΔΙΚ. Τίς δὲ οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ ἐγγέγραπται
 ταῦτομα.

ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου, τῷ ῥήτορι τῷ Σύρῳ· κω-
 λύσει γὰρ οὐδὲν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνομάτος.

2 Κατὰ τοῦ ῥήτορος) Ὁ ῥήτωρ οὗτος ἔῃ αὐτός, κακῶδαιμον Λουκιανέ. V.
 11 Κακώσεως τῷ Σύρῳ) Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. V.

Merc. Visne illas quoque sortiamur, Iustitia, duas nupe-
 ras, delatas contra rhetorem?

Iust. Antiquas prius dirimamus: hae postridie iudicabuntur.

Merc. Verum similes illae quoque, & crimen, licet no-
 vum, tamen finitimum his, quae modo sortiti sumus. Ita-
 que inter haec iudicari aequum est.

Iust. Videris, Mercuri, gratificari velle alicuius precibus.
 Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas haec: satis mul-
 tae enim iudices sortitae sunt. Cedo libellos.

Merc. *Rhetorica malae tractationis dicam scribit Syro: Dia-*
logus eidem, contumeliae.

Iust. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen.

Merc. Sic modo sortire, *Rhetori Syro*: nihil enim impe-
 diet, etiam sine nomine.

ΔΙΚ. Ἴδου καὶ τὰς ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ἅς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶχε δεικνῆσθαι· πλὴν ἀποκλήρου ἕνδεκα τοὺς αὐτοὺς ἑκατέρᾳ τῶν δικῶν.

ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Δίκη, Φεῖδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκεσθαι τὸ δικάστικόν.

15 ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. προτέρα δὲ σὺ λέγε ἢ Μέθῃ. τί σιγᾷς, καὶ διανεύῃ; μάθε, ὦ Ἑρμῇ, προσελθὼν.

ΕΡΜ. Οὐ δύναμαί, Φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου τὴν γλῶτταν πεπεδημένη, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλω ἐν τῷ δικάστηρίῳ, μόγις δὲ καὶ ἔστηκα, ὡς ὄρας.

ΔΙΚ. Οὐκοῦν συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν δεινῶν τούτων τινὰ· πολλοὶ γὰρ οἱ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ διαρρηγῆναι ἔτοιμοι.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐδεὶς ἐβελήσει ἐν γε τῷ Φανερῷ συναγορεῦσαι Μέθῃ· πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν ἀξιῶν.

Iust. En transmontanas iam etiam Athenis in Areopago fortiemur dicas; quas trans Euphratem iudicatas esse oportebat. Verum fortire undecim, eisdem utrique dicæ.

Merc. Bene tu quidem, Iustitia, parca es, ne multum infumatur in sportulas iudicium.

Iust. Primi sedeant Academiae & Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas. Quid taces, & nutas? Accede, Mercuri, & audi.

Merc. Non possum, ait, causam meam agere mero compedita lingua, ne ludibrium debeam in iudicio. Vix autem sto, ut vides.

Iust. Itaque patronum adhibeat, de acribus illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli causa dirumpere se parati.

Merc. Sed nemo temere volet causam Ebrietatis palam suscipere. Et tamen cum ratione istuc videtur petere.

ΔΙΚ. Τὰ ποῖα;

ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία αἰεὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκεύασται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ' ἀσκεῖ, τὰναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, Φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ πρότερα εἰπάτω· εἴτα ὕστερον ὑπὲρ ἐαυτῆς ἐρεῖ.

ΔΙΚ. Καὶνὰ μὲν ταῦτα· εἰπέ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία, τὸν λόγον ἐκάτερον, ἐπεὶ σοὶ ῥάδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρότερον τὰ 16 ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γὰρ τόγε νῦν ῥέον. ἡδίκηται δὲ ἡ ἀβλία τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐμοῦ, ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὖνουν καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν ὦν προστάξειεν οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμωνα ἐκείνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμενος ἔωθεν εἰς ἐσπέραν, μεθύων αἰεὶ καὶ κραυπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηνησμένος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀ-

Iust. Quid?

Merc. Academia semper in utramque partem dicere parata est; & hoc ipsum meditatur, contraria bene posse dicere. Haec ergo, ait, pro me primum dicat, deinde posterius pro se verba faciet.

Iust. Nova quidem ista ratio. Sed dic tamen, Academia, utramque causam, quando tibi facile est.

Acad. Audite, Iudices, primum quae pro Ebrietate dicentur: illius enim nunc aqua fluit. Maxima vero, infelix iniuria a me, Academia, affecta est, mancipio, quod solum habebat amicum & fidele sibi, quod nihil eorum, quae ipsa imperabat, turpe putaret, privata, isto, dico, Polemone: qui interdium comissabundus vagabatur per forum medium, cum psalteria, canentibus aures praebens a mane inde ad vesperam, ebrius, vino gravis, floreo caput sermo redimitus. Haec vera esse, testes Athenienses universi, qui

Θηναῖοι ἅπαντες, οἱ μὲν πῶποτε νήφοντα Πολέμωνα εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰσβεί, ἀνδραποδισαμένη αὐτόν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἀρπάσασα μετὰ βίας, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀγαγοῦσα, ὑδροποτεῖν τε κατηνάγκασε, καὶ νήφειν μετεδίδαξε, καὶ τοὺς στεφάνους περιέσπασε, καὶ δεόν πίνειν κατακείμενον, ῥημάτια σκολιὰ καὶ δύστηνα, καὶ πολλῆς Φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν ὥστε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθούντος αὐτῷ ἐρυνήματος, ὠχρὸς, ἄβλιος, καὶ ῥικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ὥδας ἀπάσας ἀπομαθὼν, ἄσιτος ἐνίστε καὶ διψαλέος εἰς μέσσην ἑσπέραν κάθηται ληρῶν, ὅπως πολλὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ ληρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμοῦ ἐπαρβείς, καὶ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἴρηται σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ ὑπὲρ ἐμαυτῆς ἐρῶ καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ ρευσάτω.

ne unquam quidem sobrium videre Polemonem. Cum autem ad Academiae portam commissatum veniret infelix, ut ad alias omnes solebat; illa plagio usa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad se deduxit, aquam hiberi coëgit, sobrium esse de novo instituit, coronas ei detraxit, & cum in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam veculas, miserasque, & multae sollicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso efflorescebat, rubore pallidus, miser, & rugosus corpore factus est: & cantilenarum omnium oblitus, sine cibo nonnunquam & sitiens ad mediam usque vesperam desidet inter nugas, quas multas ego, Academia, doceo. Maximum vero illud, quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, & sexcenta de ea mala narrat. Dicta sunt fere, quae pro Ebrietate debebant. Iam etiam pro me agam. Et hinc mihi sicut *clepsydra*.

ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα εἶπες; πλὴν ἀλλ' ἔγχει τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὕτως μὲν ἀκούσαι πάνυ εὐλογα, ὃ ἂν 17
δρες δικασταί, ἡ συνήγορος εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς Μέθης· εἰ
δὲ καὶ μοῦ μετ' εὐνοίας ἀκούσετε, εἴσεσθε ὡς οὐδὲν αὐτὴν
ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Πολέμωνα τοῦτον, ὃν Φησὶν ἑαυτῆς οἰ-
κέτην εἶναι, πεφυκότα οὐ Φαύλως, οὐδὲ κατὰ τὴν Μέ-
θην, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ, καὶ τὴν Φύσιν ὁμοιον, προαρπά-
σασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, συναγωνιζομένης τῆς
Ἡδονῆς, ἥπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυμπουργεῖ, διέΦθειρεν
ἄθλιον, τοῖς κάμοις, καὶ ταῖς ἐταίραις παρασχούσα ἐκ-
δοτον, ὡς μηδὲ μικρὸν αὐτῷ τῆς αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι
καὶ ἄ γε ὑπὲρ ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἔμπροσθεν ἄετα,
ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρῆσθαι νομίσατε. περιήει γὰρ ἔωθεν ὁ ἄθλιος
ἔστεφανωμένος, κραιπαλῶν, διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης
καταυλούμενος, οὐδέποτε νήφων, κομμάζων ἐπὶ πάντας,

Iust. Quid tandem ad haec dicet? sed aequum vicissim infunde.

Acad. Sic quidem omnino rationabilia auditu pro Ebrietate dixit patrona. Sin vero me etiam benevole audieritis, quam nulla istam iniuria affecerim, cognoscetis. Nam Polemonem illum, quem suum ait servum, non male natum, neque pro Ebrietate, sed familiarem mihi & ingenio similem, praeripuerat iuvenem adhuc & tenerum, adiuvante Voluptate, quae & ipsi frequenter ministrat, corruptitque miserum, comissionibus & meretricibus dedinicum tradens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea vero, quae pro se dici paulo ante putabat, pro me dicta putatote. Circumibat enim infelix a mane inde, coronatus, crapula gravis, per medium forum, tibiis aureas intendens, nec unquam sobrius, comissatum veniens ad quoscumque,

ὑβρις τῶν προγόνων, καὶ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γέλωσ
 τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μέντοι παρ' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον,
 ὥσπερ εἴωθα ποιεῖν, ἀναπαύταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς
 τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων λόγους τινὰς περὶ ἀρετῆς καὶ
 σωφροσύνης διεξιούσα, ὁ δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν
 στεφάνων ἐπιστάς, τὰ μὲν πρῶτα ἐβόα, καὶ συγχέων
 ἡμῶν ἐπείρατο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράσσας τῇ βοῇ. ἐπεὶ
 δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ, κατ' ὀλίγον (οὐ
 γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ Μέθῃ) ἀνένηφε πρὸς τοὺς
 λόγους, καὶ ἀφῆρει τε τοὺς στεφάνους, καὶ τὴν αὐλη-
 τρίδα κατεσιώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορφυρίδι ἡσχύνετο. καὶ
 ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθείος ἀνεγρόμενος, ἑαυτὸν τε εἴωρα
 ὅπως διέκειτο, καὶ τοῦ πάλαι βίου κατεγίγνωσκε, καὶ
 τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπῆνθει, καὶ ἡφανίζετο.
 ἡρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος, ἀποδράς
 ὥσπερ εἶχεν, ἡτομόλησε παρ' ἐμὲ, οὔτε ἐπικαλεσαμέ-
 νης, οὔτε βιασαμένης, ὡς αὐτὴ Φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ' ἐκῶν

contumelia maiorum suorum, & totius civitatis, risus ho-
 spitibus. Verum ad me cum venisset; equidem, ut facere
 soleo, apertis ianuis ad sodalium quosdam praesentes verba
 forte faciebam de virtute & temperantia. At ille cum tibia
 & coronis adstans primo quidem clamabat, tentabatque
 nos confundere, turbans clamore nostram disputationem.
 Cum vero nihil illum curaremus; paulatim, neque enim
 plane ab ebrietate permaduerat, ad sobrietatem ab illa dis-
 putatione rediit, abstulitque coronas, & tacere iussit ti-
 bicinam, & purpurae illam puduit: & tanquam e profun-
 do somno expergestus, tum se, quomodo affectus esset,
 inspexit, tum vitam condemnavit superiorem. Hinc ille ab
 ebrietate rubor deflorescens evanuit, cum a pudore potius
 eorum, quae fecerat, arubesceret: & tandem, ut erat, ad
 me venit transfuga, neque vocantem, neque vim adhi-

αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καὶ μοι ἤδη
 κάλει αὐτὸν, ὅπως καταμάβητε ὃν τρόπον διάκειται πρὸς
 ἐμοῦ. τοῦτον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, παραλαβοῦσα, γε-
 λοίως ἔχοντα, καὶ μήτε Φωγὴν ἀφίεναι, μήτε ἐστάναι
 ὑπὸ τοῦ ἀκράτου δυνάμενον, ἐπέστρεψα, καὶ ἀνένηψα,
 καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ
 πολλοῦ ἄξιον τοῖς Ἑλλήσιν ἀπέδειξα. καὶ μοι αὐτὸς τε
 χάριν οἶδεν ἐπὶ τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ αὐτοῦ.
 εἰρηκαῖ ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρᾳ ἡμῶν ἀμεινόν ἦν
 αὐτῷ συνέναι.

ΕΡΜ. Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, ἀνά- 18
 στητε, καὶ ἄλλοις χρὴ δικάζειν.

ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς.

ΕΡΜ. Παράδοξον οὐδέν, εἶναι τινα καὶ τῇ Μέβῃ τιθε-
 μενον. Καθήσατε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν Ἡδονὴν λαχόν- 19

1 Καὶ μοι ἤδη κάλει αὐτὸν) Εἰσελθὼν ὁ Πολέμων εἰς τὸ δικαστήριον,
 παρίσταται τοῖς δικασταῖς. V.

bentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte haec me-
 liora putaret. Et iam illum mihi voca, ut discatis, quo-
 modo erga me affectus sit. Hunc ego, Iudices, cum ac-
 cepissem ridicule se habentem, & neque vocem mittere,
 neque stare prae mero valentem, converti, ad sobrietatem
 reduxi, & pro mancipio virum honestum, & sobrium,
 & quantivis preii Graecis reddidi. Et mihi tum ipse gra-
 tiam habet harum rerum causa, tum pro ipso necessarij.
 Dixi. Vos autem iam considerate, cum utra nostrum esse
 illi fuerit melius.

Merc. Age sane, nolite cunctari, ferte suffragia, surgite.
 Iudicare oportet etiam alios.

Iust. Omnibus, una excepta, vincit Academia.

Merc. Mirum non est, esse aliquem, qui suum Ebrietati
 calculum adiecerit. Sedete iam, quibus sortito obvenit iu-

τες περὶ τοῦ ἐραστοῦ δικάζεν. ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

- 20 ΣΤΟΑ. Οὐκ ἀγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμοῦ δὲ καταφρονούντας, ὅτι ἐν χρῶ κέκαρμαι, καὶ ἀρρενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρῶπὴ δοκῶ· ὅμως δὲ, ἣν ἐβελήσατε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θαρρῶ πολὺ δικαιότερα ταύτης ἐρεῖν. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἔγκλημά ἐστιν, ὅτι οὕτως ἑταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὀψείας, ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε σῶφρονα τὸν Διονύσιον φενακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν περιέσπασε. καὶ ἦν γε οἱ πρὸ ὑμῶν δίκην ἐδίκασάν τῃ Ἀκαδημία, καὶ τῇ Μέρβῃ, ἀδελφῇ τῆς παρούσης δίκης ἐστίν· ἐξετάζετε γὰρ ἐν τῷ παρόντι, πότερα χοίρων δίκην νενευκότας κάτω, ἡδομένους δεῖ ζῆν, μηδὲν μεγα-

7 Ὅτι ἐν χρῶ κέκαρμαι) Ὅτι οἱ Σταῖκοι τὰς κεφαλὰς ἦσαν διόλου κεκαρμένοι, ὡς οἱ Μοναχοὶ νῦν. V.

dicare causam Porticus contra Voluptatem de amatore. Infusa iam est aqua. Tu iam, varie picta, [*Pocile*] dicito.

Port. Non ignoro equidem, Iudices, quam speciosam contra adversariam mihi dicendum sit, quin vestrum etiam plerosque video coniectis in istam oculis ei arridere, me autem despicere, quod in cute sum tonsa, virili vultu, & tristis atque severa videor. Tamen si volueritis audire me dicentem, confido, multo me iustiora prae ista dicturam. Nimirum hoc ipsum etiam praefens crimen est, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem, virum tunc temperantem, Dionysium, deceptum ad se traduxit: quamque ante vos modo causam iudicarunt iudices inter Academiam atque Ebrietatem, ea praesenti causas gemina est. Dispicite enim nunc, utrum porcorum instar humum spectantes in voluptate vivere debeat, magnanimum nihil

λόφρον ἐπινοοῦντας, ἢ ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγη-
 σαμένους τὸ τερπνόν, ἐλευθέρους ἐλευθέρως Φιλοσόφειν·
 μήτε τὸ ἀλγυνόν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀν-
 δραποδωδῶς προαιρουμένους, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦν-
 τας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχάσι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη
 δειλάτα τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη
 τῷ πόνῳ, προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλοὺς, ἐν οἷς καὶ
 τὸν δείλαιον ἐκεῖνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν πεποίηκε, νοσοῦντα
 τηρήσασα. οὐ γὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσήκατο τοὺς
 παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ'
 αὐτῆς, ὅπου μὴδὲ τῶν θεῶν φεῖδεται, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέ-
 λειαν αὐτῶν διαβάλλει; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσε-
 βείας ἂν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. ἤκουον δὲ ἐγώ γε ὡς
 οὐδὲ αὕτη παρεσκευάσται ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλ-
 λὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάζεται συναγορεύοντα· οὕτως

6 Μορμολυττομένη) Ταρβήτου-
 σζ. V.

8 Ἀφηνιάσαι) Φυγεῖν. V.

11 Ὅπου μὴδὲ τῶν θεῶν φεῖδε-

ται) Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους ὑπέ-
 κρινεσαν ἀθίους μὲν ὄντας, ἡδονὰν
 δὲ προσβέοντας. V.

cogitantes; an post honestatem collocato, quod delectat;
 liberos liberaliter philosophari, neque dolorem, ut invi-
 dum quiddam, metuentes, neque suave quod est manci-
 piorum more sequentes, quaerentesque felicitatem in melle
 & ficibus? Tales enim eficas imprudentibus ista proponens,
 & laborem velut terculamentum quoddam ostentans, ple-
 rosque ad se allicit: in quibus etiam miserum istum, no-
 stras ut habenas excuteret, adduxit, cum observasset ae-
 grotantem: neque enim sanus unquam orationem illius ad-
 missurus erat. Verum quid ego isti indigner, quae ne Dis
 quidem parcat, sed eorum calumnietur providentiam? Ita-
 que si sanum sequi iudicium volueritis, impietatis etiam
 poenam ab ista sumferitis. Audivi equidem, neque ipsam ad
 dicendum se comparasse, sed Epicurum adducturam esse
 patronum: adeo tribunalis maiestatem per delicias concul-

ἐντροφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷους ἂν οἶεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ πεισθέντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πόρους; οὐδὲν γὰρ ἂν ἐκώλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, οὐ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐβελήσειε κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι μοι συνερωτωμένη, τάχιστα ἂν γνωσθεῖν τὸ μὴδὲν οὔσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τοῦ ὅρκου μνημονεύσαντες, ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὐάρκα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μὴδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγνομένων τοὺς θεούς.

ΕΡΜ. Μετάσθηβι. Ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς Ἡδονῆς λέγε.

- 21 ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρὸς ὑμᾶς ἔρῳ. δεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἐπωδαῖς τισιν, ἢ Φαρμάκοις, ὃν Φησὶν ἐραστὴν ἑαυτῆς ἢ

2 Τὸν ἡμέτερον Θησέα.) Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Θησεύς, Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δικάζοντες. V.

cat. Verum illud certe istam interrogate, quales putet futuros fuisse Herculem & vestrum Theseum, si, voluptatis castra secuti, fugissent labores. Nihil enim impediabat, quo minus iniustitiae plena esset terra, illis detrectantibus laborem. Haec dixi, non vehementer gaudens longis orationibus. Si vero voluerit in brevi altercatione mihi respondere, celerrime, quam nihil sit, intelligatur. Verum vos iurisiurandi memores, religiose iam ite in suffragia, nec Epicuro credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae apud nos fiunt, Deos.

Merc. Transi. Tu, Epicure, pro Voluptate dicito.

Epic. Non longa apud vos oratione utar, ludices: neque enim multis mihi argumentis opus est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem

Στοὰ τὸν Διονύσιον κατηνάγκασε, ταύτης μὲν ἀπέχισθαι, πρὸς ἑαυτὴν δὲ βλέπειν ἡ Ἥδονη, Φαρμακίς ἂν εἰκότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκριτο, ἐπὶ τοὺς ἀλλοτρίους ἐραστὰς μαγγανεύουσα. εἰ δέ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὴν παρὰ ταύτης ἀηδίαν μυσαχθεῖς, καὶ ἦν Φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεῖς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐδραπέτευσεν, ὥσπερ δεσμὰ τινα διακόψας τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα καὶ οὐ βλακώδη φρονήσας· καὶ τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεῖς, ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι προσνέοντα, καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, συνωθοῦντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸν πόνον, καὶ ἑκδοτὸν τὸν ἄβλιον παρέχειν ταῖς

7 Τοὺς μὴ ἀγκύλους ἐκείνους λόγους) Τοὺς περιστραμμένους. λόγῳ δὲ τοὺς συλλογισμούς. V.

suum dicit Porticus, Dionysium, adegit Voluptas, ab ista ut segregatus ad se respiceret; venefica videatur merito, & damnetur iniuriarum, usq̃ nimirum veneficii in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exosus istius insuavitatem, & quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, nugas esse ratus, evitatis tortuosis illis argumentationibus & labyrinthorum similibus, ad voluptatem transfugit lubens, rescissis velut vinculis quibusdam illis argumentorum cirris, hominem sapiens, non stipitem, & laborem, id quod est, malum, suavem autem voluptatem arbitratus: huncne excludere oportebat, tanquam ex naufragio adnatantem ad portum, & tranquillitatis cupidum, praecipitemque impellere ad laborem, & velut dediticium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut sup̃

ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ ἰκέτην ἐπὶ τὸν τοῦ ἑλέου
βωμόν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφεύγοντα; ἵνα τὴν πολυβύλ-
λητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὄρθιον ἰδρῶτι πολλῶ ἀνελθῶν
ἴδῃ, κατὰ δὲ ὅλου πονήσας τοῦ βίου, εὐδαιμονήσῃ μετὰ
τὸν βίον; καίτοι. τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δοξείεν αὐτοῦ
ἐκείνου, ὃς καὶ τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδὼς, εἰ καὶ τις ἄλ-
λος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι,

1 Τοῦ ἑλέου βωμόν) Βωμὸς ὑπὲρ-
χε παρ' Ἀθηναίους τοῦ ἑλέου, ἐν ᾧ
οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέ-
φευγον. V.

7 Τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶ-
ναι) Τριχῶς ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὸ
ἀγαθόν· τὸ μὴ γὰρ πρῶτον καὶ οἷον
πυγῆς ἔχον ἔχειν, ὃ καὶ ἀφορίζον-
ται, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ' οὗ
συμβαίνει ἀφελείσθαι τῇ πρώτῃ
εἶναι αἰτίαν καὶ ὑφ' οὗ. δεύτερον,
καθ' ὃ συμβαίνει ἀφελείσθαι ὅσ-
περ εἰ θερμαινόμενός τις ψύχους τῆς
νύσου ἀπαλλάττεται, οὐ γὰρ τὸ θερ-
μαίνειν, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἰ-
τιον τῆς ἀφελείας. καὶ τρίτον ἔλε-
γον ἀγαθὸν κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ
εἰρημινὰ διατείνειν, τὸ οἰστέι ἀφε-
λοῦν, ὅπερ οὐ τοῦ ὄντως ὄντος περι-
δράττεται, ἀλλὰ τοῦ ἐν ὑπολήψει.
Ὁμοίως τούτοις καὶ τὸ κακὸν εἶναι
τρίττον. τό, τι ἀφ' οὗ συμβαίνει
βλάβησθαι, ὥς ὁ καίόμενος ἀπὸ
πυρός· καὶ τὸ καθ' ὃ, ὥς ὁ χειμῶνος
ὑπερθρος διακυκτερεύσας· καὶ τὸ κοι-
νότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερό-
μενον, ὥς εἰ φάσκοι τις, πρὸς τὴν
ἀίσθησιν ἀποβλέπων ἴδον σφοδρῶ-
ν ἐνέκειναι πόνοισι αὐτὸν ἐκδόντα πάντα.

ῥᾶς διακρίσθαι. τούτων δὲ τῶν ἀγα-
θῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχῆν, τὰ δὲ
ἐκτός. εἴτε περὶ σώματος, εἴτε καὶ περὶ
τὰ κυρίως ἐκτός, τὰ δὲ οὔτε κατὰ
ψυχὴν, οὔτε ἐκτός. ὥσπερ ὅστις φι-
λίαν μὴ πρὸς ἡμᾶς ἢ τινος σχέσιν οὐκ
ἔχεισι, τῇ μὲν γνώσει ἡμῖν εἶναι,
ἀλλὰς δὲ σπουδαίαι ἐῖσι καὶ ἔχοντες
ἀρετάς. ἀναλόγως τούτοις καὶ τὰ
κακὰ τρίτην ἔχει διαφορὰν. καὶ εἴτε
τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι φασὶ δια-
θίσεις, ὥς τὰς ἀρετάς· τὰ δὲ, ἔξεις,
ὥς τὰ ἐπιτηδεύματα· σὰ δὲ οὔτε
ἔξεις, οὔτε διαθίσεις, ὥς αἱ κατὰ τὰς
ἀρετάς ἐνέργειαι, οἷον ἡ φρονιμυσις,
ἡ δικαιοσύνη, καὶ τὰ παραπλήσια.
ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχὴν κα-
κίαι, ὥς φθόνος, καὶ φθονερὸς, καὶ
φθόνους. καὶ αὖθις τῶν ἀγαθῶν τὰ
μὲν εἶναι τιλικὰ, τὰ δὲ ποιητικὰ, τὰ
δὲ καὶ τιλικὰ καὶ ποιητικὰ. ὁ μὲν
οὖν φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ ὁ φίλος,
ποιητικὰ ἀγαθὰ· χαρὰ δὲ καὶ εὐ-
φροσύνη καὶ θάρρος, καὶ φρονίμη
παραπάνοσις, τιλικὰ μόνον· αἱ δὲ
ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τιλικὰ καὶ ποιη-
τικὰ. καὶ γὰρ ἀποτελεῦσι τὴν εὐ-
δαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μέρη
αὐτῆς γιγνόμενα. ἀναλόγως δὲ καὶ

plex ad misericordiae aram, sic ad voluptatem confugerit:
ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua mul-
to sudore enifus, videat, ac deinde tota vita in aerumnis
consumpta, beatus sit post vitam? Ecquis vero iustior iu-
dex hoc ipso videri potest? qui etiam eorum, quæ a Porticu
docentur, gnarus, si quis alius, & solum, quod honestum
est, idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde di-

μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος * ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἁμφοῖν δοκιμάσας εἴλετο. ἑώρα γὰρ, οἶμαι, τοὺς περὶ τοῦ καρ-

πιδι τῶν κακῶν κατὰ τὸ ἐναντίον τῆς εὐδαιμονίας προΐουσιν. καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἄφρων, καὶ ὁ ἔχθρος, ποιητικὰ κακὰ λύπη δὲ, καὶ δυσεπιτυχία, καὶ φόβος, καὶ ἀφρονικὴ περιπάτης, καὶ πλημελὲς κίνησις, τελευτὰ μόνον· αἱ δὲ κακίαι πάσαι, καὶ τελευτὰ καὶ ποιητικὰ. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν κακοδαίμωνιαν· σῶμα δὲ εὐδξαζον καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἀρετάς· ψυχὴν μὲν τὸ συμφυὲς καὶ ἐνθέρμιον ἐν ἡμῖν πνεῦμα λέγουσιν, καὶ ζῶον εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῆν καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὰ ὑγερμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διάνοιαν καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἀρετὴν ζῶον φασὶν, ζῶον δὲ τοῦ ἀνθρώπου ὅντος λογικοῦ, διανοῦ, φύσει πολιτικοῦ. καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαν τὴν περὶ ἀνθρώπου καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασὶ. καὶ τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζῶον ἀκολουθεῖν εἶναι καὶ ὁμολογουμένῃ τῇ φύσει· τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δὲ ἐστὶ τὸ κατὰ ἀνάλογον καὶ σύμφωνον ζῆν, ὡς τῶν μαχομένων ζῶντων κακοδαίμονοντων. οἷοι δὲ αὐτὴν εὐλόγιστον ζῶν, ἐν τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀπειλογῇ. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασὶ, τὸ τελευτὴν ἀγαθόν, ὡς ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι τέλος εἶναι· καὶ τὸν σκοπὸν, οἷον τὸν ὁμολογούμενον βίον· καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἔσχατον τῶν ἀρετῶν, ἐφ' ὃ πάντα τὰ ἄλλα διαφέρειται. τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀδιάφορα λέγουσιν, οἷον ὅσον, ὑγίαιαν, πλοῦτον, πέναν, σχολὴν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα διχῶς νοοῦσι· καθ' ἕνα μὲν τρόπον τὸ μῆτε ἀγαθόν, μῆτε κακόν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μῆτε ὀρθμὲς μῆτε ἀφορμὴς ποιητικόν, ὡς τὸ

περιττὰς ἢ ἄρτιους ἔχειν τὰς τρίχας. ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν ἡμῖν καὶ περὶ ἡμᾶς τὰ μὲν εἶναι φασὶν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἰσχυρὸν, ὑγίαιαν, αἰσθητηρίαν ἀρτιότητα· παρὰ φύσιν δὲ νόσον, ἀσθένειαν, πῆρωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν ψυχῆς παραστάσι καὶ σώματος, καθὼς ἡ μὲν ἐστὶ φάσμα ψευδὲς δεκτικὴ, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἐνισταμένων καὶ καρτερούντων, τὸ δὲ τρωτόν καὶ περᾶσας δεκτικὴν, καὶ τὰ ὁμοία τούτοις. τῶν δὲ ἀδιαφόρων τὰ μὲν λέγουσι προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδότερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφροσύνη, προκοπή, γνῶμη, δέξυττα διανοίας, καὶ τὰ παραπλήσια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίαιαν, ἰσχυρὴν, εὐμεισθησίαν, καὶ τὰ ὁμοία· ἐκτὸς δὲ ἐστὶ τέχνη, κτῆσις σύμμετρος, ἀποδοχὴ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὁμοία. τριχῶς δὲ καὶ τὰ ἀποπροηγμένα φασὶν ἀναλόγως τοῖς προηγμένοις, καὶ ἀπενέμουνσιν ἐνὶ ἑκάστῳ τῶν τριῶν τῶν ἐπ' ἑκείνοις ἀποδοθέντων τὰ ἀντικείμενα· οἷον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα, ἀφροσύνη, ἀπροκοπή, δυσμεισθησίαν, τωρότητα διανοίας, καὶ τὰ ὁμοία· περὶ δὲ σῶμα καχεξία, ἀσθένεια, δυσαισθησίαν. περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πῆρωσιν, τεκνοποιίαν, καταφρόνησιν παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὁμοία, οὔτε δὲ προηγμένα, οὔτε ἀποπροηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲν φαντασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λευκότητα, καὶ χαροπότητα, καὶ ἕδονα πᾶσαν καὶ πότον· ἐκτὸς δὲ ὅσα εὐτελεῖ ὄντα, καὶ μηδὲν χρῆσιμον προσφερόμενα, μικρὰ πατιλῆς παρέχεται χρεία, ὡς ἡ καὶ παρὰ

dicisset malum esse laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit. Videbat nempe, arbitror, eos, qui

τερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ μέχρι μὲν τοῦ λόγου νεανειουμένους, οἴκοι δὲ κατὰ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιούοντας, αἰσχυνομένους μὲν, εἰ φανοῦνται χαλῶντες τοῦ τόνου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονηδότες δὲ ἀθλίως τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἔνθα ἂν λήσῃν καὶ ἀσφαλῶς παρανομῆσιν ἐλπίσωσι, χανδὸν ἐμπιπλαμένους τοῦ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν, ὥς περιβεμένους μὴ ὀρᾶσθαι, ἢ τὴν τοῦ Ἀΐδος κυ-

τῶν αἰσθητῶν ἀποδοχὴ· τῆς δὲ ψυχῆς κυριωτέρας οὐσης τοῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν, δαλονότι καὶ τὰ περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα καὶ προηγούμενα, τὴν ἀξίαν ἔχει τῶν περὶ τὸ σῶμα, καὶ τῶν ἐκτός· οἷον εὐφροσύνη ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει τῆς τοῦ σώματος εὐφροσύνης, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἔτι τῶν ἀδιαφόρων, ὁρμῆς μὲν κινητικὰ ἔστιν, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχύς· ἀφορμῆς δὲ τὸ παρὰ φύσιν, ὡς νόσος· τὰ δὲ οὐθ' ὁρμῆς, οὔτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ περιττὰς, ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μὲν ἔστιν πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κινήσεις ἢ σχέσεις κατὰ τοὺς σπερματικούς λόγους γενομένη, οἷον ὑγίεια καὶ αἰσθησις· λέγου δὲ τὴν κατάληξιν καὶ ἰσχύον· κατὰ μοτοχὴν δὲ, ὅσα μετέχει κινήσεως καὶ σχέσεως κατὰ τοὺς σπερματικούς λόγους, οἷον χεῖρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγιεινόν,

καὶ αἰσθησις μὲν πεποιημένη· πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν ληπτὰ ἔστι, φασίν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἀληπτα. καὶ τῶν κατὰ φύσιν δι' ἑαυτὰ εἶναι ληπτὰ· ὅσα ὁρμῆς ἔστι κινητικὰ καταστροφικῶς ἐπ' αὐτὰ, ὃ ἐπὶ τὸ ἀντίχεσθαι αὐτῶν, οἷον ὑγίεια, εὐαισθησία, ἀπονία, κάλλος σώματος· τὰ δὲ δι' ἑτέρα ὅσα ὁρμῆς ἔστι κινητικὰ, ἀντικτικῶς ἐφ' ἑτέρα, καὶ μὴ καταστροφικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ τὰ ὅμοια. οὐδὲν γὰρ τούτων δι' ἑαυτὸ αἰρετόν ἔστιν· ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος διὰ τρυφῆς ἢ εὐαργεσίας τοῦ πέλας, ἢ δι' ὀξείας δι' ἀλαζύνειας, ἢ δι' ὑγίειας καὶ εὐαισθησίας δι' ἑαυτὰ αἰρετά. V.

* (Ὡς κακὸν ὁ πόν.) Κακὸν ἡγῶ τὸν πότον; καί· τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; πάνυ μὲν οὖν. V. (Locus est huius ipsius opusculi. V. c. 22. Salan.)

9 Τὴν τοῦ Ἀΐδος κυτίνην) Τὴν τοῦ ἄδου περικεφαλαιάν. λέγουσι

de tolerantia & patientia doloris multa disputant, privatim colere Voluptatem: & quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Voluptatis leges vivere: atque erubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, & sua prodere decreta: verum miserum in modum Tantali illud supplicium sustinere; & ubi latendi spem habeant, & secure leges violandi, pleno se haustu ingurgitare suavibus. Si quis igitur Gygis anulum det istis, quo induxi non videamur, aut Orci galeam; bene novi, futu-

νήην, εὖ οἶδ' ὅτι μακρὰ χαίρειν τοῖς πόνοις Φράσαντες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν, καὶ ἐμιμοῦντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς νόσου, ἤλπιζεν ὠφελήσειν τὶ αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὴν δὲ ἤλγησε καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος ἀληθέστερον αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τὰναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ἐπίστευσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ, λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει. εἰρηκαὶ ὑμεῖς δ' ἐπὶ τούτοις ψηφοφορήσατε.

δὲ, ὅτι ταύτην φέρων οὐκ ἔτι ἐφαίμετο. V.

9 Οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος) Τοῦτο γὰρ δόγμα τῶν Στοῶν, ὡς ἀνδριάντι χρῆσθαι τῷ σώματι. V. *Hic erat in margine longa disputatio, cuius initium: κακὸν δὲ.* (ut in V. ad ὠφελείσθαι usque, post quod ibi sequitur, οἱ δερμαινόμνοι) & multa alia. Deinde: Horum autem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam extra, sive circa corpus: quae-

dam vero neque secundum animam, neque extra. *Et rursus:* Bonorum quaedam esse τελικά· quaedam ποικτικά· quaedam vero καὶ τελικά καὶ ποικτικά. χαρὰ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάρρος, τελικά μόνον. αἱ δὲ ἄλλα πᾶσαι καὶ τελικά καὶ ποικτικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, & quae propter aliud. Nam finis est, ἡ δὲ ὑγίεια καὶ εὐαισθησία δὲ ταῦτα αἰρετά. G.

rum, ut, longum valere iussis laboribus, ad Voluptatem trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque agrotaret, ferioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, & contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque hominem esse, & hominis habere corpus, agnovit, atque perrexerit illo non tanquam statua uti, bene gnarus, qui aliter dicat, & voluptatem accuset, *gaudere verbis, mentem habere ibi tamen.* Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

22 ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερωτῆσαι ἐπιτρέψατε.

ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀποκρινούμαι γάρ.

ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον;

ΕΠΙΚ. Ναί.

ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;

ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶσθα ὅ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον;

ΕΠΙΚ. Μάλιστα.

ΕΡΜ. Οὐ φασιν, ὦ Στόα, συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ δυσύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. ψηφοφορήσουσι γάρ.

ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἂν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι.

ΔΙΚ. Τίς ὑπερέσχεν;

ΕΡΜ. Πάσαις ἡ Ἡδονή.

Port. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite.

Epic. Interroga: respondebo enim.

Port. Malum putas laborem?

Epic. Nempe.

Port. Voluptatem autem bonum?

Epic. Omnino equidem.

Port. Quid vero? nosti quid differens & indifferens, productum & reiectum?

Epic. Omnino.

Merc. Negant Iudices, intelligere se dissyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim suffragia.

Port. Verum viceram, si peregissem interrogationes in tertia figura indemonstrabilium.

Iust. Quis superavit?

Merc. Omnibus calculis Voluptas.

ΣΤΟΑ. ἘΦίημι ἐπὶ τὸν Δία.

ΔΙΚ. Τύχη τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφὴ, καὶ 23
Ἀριστίππος δὲ αὐτὸς παρέστω.

ΑΡΕΤ. Προτέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ
ἐστὶν Ἀριστίππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα.

ΤΡΥΦ. Οὐ μένουν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφὴν· ἐμὸς γάρ ὁ
ἀνὴρ, ὡς ἐστὶν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τῆς πορφυ-
ρίδος, καὶ τῶν μύρων.

ΔΙΚ. Μὴ Φιλονεικῇτε, ὑπερκίσεται γὰρ καὶ αὕτη
ἡ δίκη· ἔστ' ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τοῦ Διονυσίου, παρα-
πλήσιον γάρ τι καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι, ὥστε ἂν μὲν ἡ
Ἥδονη κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀριστίππον ἔξει ἡ Τρυφὴ· νι-
κώσης δὲ αὐτῆς Στοᾶς, καὶ οὗτος ἔσται τῆς Ἀρετῆς
κεκριμένος. ὥστε ἄλλοι παρέστωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι

15 Τὸ δεῖνα μὲν τοι· ὧς καὶ ἐν τῇ
συνηθείᾳ εἰσθεὶς μὲν λέγεσθαι ἀρι-
στως τὸ τοιοῦτο· οὕτω καὶ νῦν οὗτος
τὸ δεῖνα εἶπεν, ἵσως διὰ τὴν εὐτέ-
λειαν οἰγύσας, καὶ ἀορίστως προ-

σέγγας, καὶ ὅτι τοῦτο δείκνυσιν.
δείσαν γὰρ καὶ ἀρισμμένως εἰπεῖν οὐ-
δὲ οὕτως τὸ τρίβολον εἶπεν, ἀλλὰ τὸ
δικαστικόν· ἡσχύνθη γὰρ διὰ τὸ εὐ-
τελὲς τὸ τρίβολον. V.

Port. Provoco ad Iovem.

Iust. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

*Merc. De Aristippo Virtus & Luxuria. Aristippus autem
ipse quoque adfit.*

*Virt. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus enim
est Aristippus, ut sermones illius indicant & opera.*

*Lux. Nequaquam; sed me, Luxuriam. Meus enim vir
est, ut videre licet e coronis, & purpura, & unguentis.*

*Iust. Nolite contendere. Differetur enim haec quoque
causa, usque dum Iuppiter pronuntiet de Dionysio. Vici-
num enim quiddam etiam hoc esse videtur. Igitur si vice-
rit Voluptas, etiam Aristippum habebit Luxuria: vincente
contra Porticu, etiam hic Virtuti adiudicatus erit. Quare*

μη λαμβανέτωσαν οὔτοι, τὸ δικαστικὸν, ἀδίκαστος γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Μάτην οὖν ἀνεληλυθότες ὥσι γέροντες ἄνδρες οὕτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν.

ΔΙΚ. Ἰκανὸν; εἰ τριτημόριον λάβοιεν. ἅπτε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὐθις δικάσετε.

24 ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρεῖναι καιρὸς, καὶ σὺ τοῖνυν ἡ Ἀργυραμοιβικὴ λέγε.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν ἂν γε μὴ παύσῃται ἐνοχλοῦσα, ὡς Δίκη, οὐκ ἔτι δρασμῷ δικάσεται μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ.

ΔΙΚ. Τί τοῦτο; ἀπέφωγεν ἡ Ἀργυραμοιβικὴ, ὃ δὲ διώκει ἐπηρμένος τὸ βῆστρον. οὐ μέτρίον τι κακὸν ἡ ἀβλία εἴσκει λήψεσθαι. τὸν Πύρρωνα κήρυττε.

13. Πέφυγεν) Τοῦ Διογένους ταῦτα λέγοντος ἡ Ἀργυραμοιβικὴ φεβηθεῖσα ἔφυγε. V.

alii iam adfundo. Verum illud ne capiant hi... sportulam dico. Neque enim iudicarum causam.

Merc. Nequidquam ergo ascenderint viri senes viam tam longam.

Iust. Satis fuerit, si tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rursus iudicabitis.

Merc. Diogenem Sinopensem adesse tempus est. Tu igitur, Mensaria, dic.

Diog. Verum, Iustitia, si non defierit mihi molesta esse, non amplius fugae mihi litem intendet, sed multorum profundorumque vulnerrum. Ego enim iam statim fuste illum percutiam.

Iust. Quid hoc? Fugit Mensaria, ille vero sublatο eam baculo persequitur: non leve malum misera nanciscetur, puto. Pyrrhonem praedica.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἡ μὲν Γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὁ 25
Πύρρων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ ἑώρακει τοῦτο
πράξειν.

ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγεῖται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι.

ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν.
τὸν λογογράφον ἥδη κάλει τὸν Σύρον· καίτοι πρῶην ἀπη-
νέχθησαν κατ' αὐτοῦ αἱ γραφαί, καὶ οὐδὲν ἠπείγην ἥδη
κεκρίσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, προτέραν εἰσαγε τῆς
Ῥητορικῆς τὴν δίκην. βαβαί, ἄσαι συνεληλύθασι ἐπὶ τὴν
ἀκρόασιν.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε γὰρ μὴ ἑωλὼν εἶναι
τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, χθές, ὥσπερ ἔφης,
ἐπηγγελμένην, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι Ῥητορικῆς
μὲν καὶ Διαλόγου ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολο-
γούμενου δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦ Σύρου, τοῦτο πολ-

1 Ὁ Πύρρων δὲ) Ὁ Πύρρων ζω-
γράφος προτεμὼν ὄν, γέγενε μετὰ
ταῦτα φιλόσοφος, ὅστις εἶχε σκο-

πὸν πάντα ἀναιρεῖν τὰ ἐν ἐπιστά-
μας, V.

12 Ἑωλὼν) Παλαιῶν, V.

Merc. Verum Pictoria quidem adest, Iustitia: Pyrrho au-
tem ne venit quidem, & *olim* sic facturum putabam.

Iust. Quid ita, Mercuri?

Merc. Quia nullum verum putat esse iudicium.

Iust. Itaque defertae illum litis condemnent. Librorum au-
ctorem Syrum iam voca: quamquam nuper demum nomen
ipsius delatum est, nec quidquam urgebat, eas causas nunc
iudicari. Verum quando ita visum est, primam agi iube
causam Rhetorices. Vah quot convenerunt ad audiendum!

Merc. Nec immerito, Iustitia. Quod enim non obsoleta
est causa, sed nova & insolens, heri demum, ut dicebas,
delata; & quod sperant, se audituros Rhetoricen & Dia-
logum per vices accusantes, causam vero adversus ambo

λοὺς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτὲ,
ὦ Ῥητορικῇ, τῶν λόγων.

- 26 ΡΗΤ. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς Θεοῖς εὖ-
χομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσῃν εὖνοιαν ἔχρουσα διατελῶ
τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ'
ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα. εἴβ', ὅπερ ἐστὶν μάλιστα δι-
καιον, τοῦτο παραστήσαι τοὺς Θεοὺς ὑμῖν, τὸν μὲν ἀν-
τίδικόν σιωπᾶν κελεύειν· ἐμὲ δὲ, ὡς προήρημαι καὶ βε-
βούλημαι, τὴν κατηγορίαν ἑᾶσαι ποιήσασθαι. οὐχὶ
τ' αὐτὰ δέ μοι παρίσταται γιγνώσκειν, ὅταν τε εἰς ἀ πέ-
πονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω.
τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς οὗτος ἐρεῖ
πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα ὄψε-
σθε, ὥστε, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτοῦ,
σκέψασθαι δέον. ἀλλὰ γάρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιᾷ-
ζωμαι, τοῦ ὕδατος πάλαι εἰκῇ ῥέοντος, ἄρξομαι τῆς

*dicentem Syrum: ea res multos allexit ad iudicium. Ve-
rum incipe tandem orationem, Rhetorice.*

Rhet. Primum quidem, Athenienses, Deos Deaque pre-
cor universos, ut quanta est semperque fuit mea adversus
urbem & vos omnes benevolentia, talis a vobis mihi in
praesenti certamine tribuatur. Deinde, quod iustissimum
est, eam vobis mentem dare Deos, ut adversarium tacere
iubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi,
accusationem peragere patiamini. Non idem autem mihi
sentiendum videtur, cum ad ea, quae acciderunt mihi, respi-
cio, & cum ad verba, quae audio. Verba enim quam si-
millima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo per-
tinere videbitis, ut omnino, ne quod maius detrimentum
ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enimvero, ne
longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accusatio-

κατηγορίας. Ἐγὼ γὰρ, ὧ ἄνδρες δικασταί, τοῦτον κο- 27
μιδῇ μαιράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν Φωγὴν, καὶ μο-
νονουχὶ κἀνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ
τὴν Ἰωνίαν εὐροῦσα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χρήσαιτο
ἐαυτῷ οὐκ εἰδότα, παραλαβοῦσα ἐπαίδευσά· καὶ ἐπει-
θὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὲς εἶναι, καὶ ἀτενὲς ὄραν εἰς ἐμὲ, ὑπέ-
πτησέ τε γὰρ ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνῃ ἐθαύ-
μαζεν, ἀπολιποῦσα τοὺς ἄλλους, ὅποσοι ἐμνήστευόν
με πλούσιοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ προγονικά,
τῷ ἀχαρίστῳ τούτῳ ἐμαυτὴν ἐνεγγύησα πένητι, καὶ
ἀφανεῖ, καὶ νέῳ, προῖκα οὐ μικρὰν ἐπεσενεγκαμένη,
πολλοὺς καὶ θαυμασίους λόγους. εἴτα ἀγαγοῦσα αὐ-
τὸν εἰς τοὺς Φυλέτας τοὺς ἐμούς, παρενέγραψα, καὶ
ἀστὸν ἀπέφηνά· ὥστε τοὺς διαμαρτόντας τῆς ἐγγύης
ἀποπνίγεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ περιουστῆν ἐπιδειξομένῳ
τοῦ γάμου τὴν εὐπορίαν, οὐδὲ τότε περιελείφθην· ἀλλὰ

3 Κἀνδυν ἐνδεδυκότα) Ἰμάτιον Περσικόν, ὃ τινες λέγουσιν Ἀρκα-
δικόν. V.

nem aggrediar. Ego enim, Iudices, istum admodum ado-
lescentem, lingua adhuc barbarum, & tantum non Candye
Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc,
& quid se faceret dubium, assumsi, atque institui. Et cum
docilis mihi videretur, & intentis me oculis respicere, (tum
nempe reverebar me adhuc, & colebat, & solam admi-
rabatur) relictis aliis, quicumque me petebant, divites, &
honesti, & claris maioribus, ingrato me isti desponsavi,
pauperi, ignobili, iuveni, dotem afferens non parvam,
multas admirabilesque orationes: deinde ad tribules illum
meos deductum, adventitium hominem tabulis adscripsi, &
civem feci: adeo ut qui spe nuptiarum mearum exciderant,
angerentur. Cum vero illi visum esset circumire ad divites
nuptias ostentandas, neque tum destitui; sed ubicunque

πανταχοῦ ἐπομένη, ἄνω καὶ κάτω περιηγόμην, καὶ κλεινὸν αὐτὸν καὶ αἰοίδιμον ἐποίουν, κατακοσμοῦσα καὶ περιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι ἐθέλησαντι αὐτῷ, τὸν Ἴονιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ πάντα μοι ἐπεΐθετο, καὶ συνῆν μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος
 28 παρ' ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσαστο, καὶ τὰ πρὸς τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὁφρὺς ἐπάρας, καὶ μεγαλοφρονήσας, ἐμοῦ μὲν ἡμέλησε, μᾶλλον δὲ τέλεον εἶασεν· αὐτὸς δὲ τὸν γενειήτην ἐκείνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος τὸν Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑπεραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐτοῦ ὄντα, τούτῳ σύνεστι· καὶ οὐκ αἰσχύνεται, τὴν μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἄνυστον τῶν ἐν ἐμοὶ λόγων συντεμνών·

12 Αὐτὸς δὲ τὸν γεν.) Γενειήτην λέγει τὸν διάλογον, ἐπεὶ τοῖς εἰσθεῖσιν αὐτῷ χρῆσθαι φιλοσόφοις μάλα

σημνῶς ἢ βαθεῖα ὑσκέτο ὑπὸν. V. 16 Τὸ ἀμετρον) Ἄνετρον. V. Inverte, ut recte habeat. Solan.

illum secuta, fursum deorsum circumduci me passa, celebrem illum & nobilem ornando & componendo reddidi. Mediocria sunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo finum traieci: & denique in Celticam usque cum illo solvens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obsequebatur, eratque mecum, ut ne semel quidem abnotaret. Cum vero fatis sibi iam viaticatus esse, & fatis gloriae habere videretur: sublati superciliis, & sumta superbia, me neglexit, vel potius plane deseruit; istum vero barbatum, istum habitu *noscendum facile*, qui Philosophiae dicitur filius, supra modum & amatoris instar, se licet seniore, diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem: nec erubescit, libertatem, & illud meis in verbis solutum, con-

εἰς μικρά δὲ καὶ κομματικὰ ἐρωτήματα κατακλείσας
 ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν ὅ, τι βούλεται μεγάλη τῇ
 Φωνῇ, βραχεῖς τινὰς λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλα-
 βίζων ἅφ' ὧν ἀθρόος μὲν ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς, οὐκ ἂν
 ἀπαντήσκειν αὐτῷ, μειδίαμα δὲ παρὰ τῶν ἀκουόντων,
 καὶ τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὧρων, καὶ μακρὰ
 ἐπινεῦσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐπιστενάζαι τοῖς λεγομένοις.
 τοιούτων ἡράσθη ὁ γενναῖος, ἐμοῦ καταφρονήσας. Φασὶ
 δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τοῦτον εἰρήνην ἄγειν,
 ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνον, οἶμαι, ὑβρίζειν. Πῶς οὖν οὐκ 29
 ἀχάριστος οὗτος, καὶ ἐνοχος τοῖς περὶ κακώσεως νόμοις,
 ὃς τὴν μὲν νόμῳ γαμετὴν, παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ
 δι' ἣν ἐνδοξὸς ἐστίν, οὕτως ἀτίμως ἀπέλιπε, καὶ καινῶν

4 *Ἡ κρότος πολὺς) Κρότος μὲν
 ἐπὶ τῶν ρητορικῶν λόγων, καὶ μάλι-
 στα τῶν ἐπιδεικτικῶν ἐν διατρεφῶ λα-
 λουμένων, καὶ πᾶν ρητόρων, ὡς ἔθος
 αὐτοῖς, πεπαρησιασμένως χειροτο-
 νοῦνται ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐ-
 τῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς διαλόγοις τοιοῦτον
 οὐδὲν, ἀλλὰ τι πρὸς ἕπος τῶν ἀντι-
 λόγονται γινομένων τῶν λόγων. ἐν

οἷς [εἰ] ποτε ἀστέριον ῥηεῖν μειδία-
 μα ἄχρι τοῦ τὰ χεῖλη διαρῆαι, τὸ
 πρῶτον διαθεῖνόν. καὶ εἴπου
 βραχύ τι δέησι ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα,
 καὶ τὸ κατὰ μέτρον ἐξαυτεῖται. V.

11 Περὶ τῆς κακώσεως νόμοις)
 Κακώσεις ἐστὶν ὄνομα δίχως κατὰ
 τῶν ἀμαρτανόντων περὶ τὸ ἴδιον γένος
 ἢ τοι γυναῖκα. V.

cidere, atque in parvas, incisorum instar, interrogatiuncu-
 las se ipsum concludere, ac pro eo, quod dicere debebat,
 si quid vellet, magna voce, breves quosdam sermones con-
 texere, & tanquam colligere syllabas: a quibus conferta
 quidem laus, aut plausus multus, illi non redierit; sed il-
 lud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, in-
 tra terminos tamen, moveant, aut multum capite annuant,
 aut ad ea, quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamavit ge-
 nerosus, me contemta. Aiunt autem, illum neque cum suo
 isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbi-
 tror, contumeliosum esse. Quidni igitur ingratus sit iste, &
 legibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxo-
 rem, a qua tanta bona acceperit, & per quam sit nobilis,
 ita ignominiose tamen deseruerit, & novas res appetierit:

ᾠρέχθη πραγμάτων· καὶ ταῦτα νῦν, ὅποτε μόνην ἐμὲ
 θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην
 ἑαυτῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω, τοσούτων μνηστευόν-
 των, καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τὴν θύραν, καὶ τοῦνομα ἐπι-
 βοωμένοις μεγάλη τῇ Φωνῇ, οὔτε ἀνοίγειν, οὔτε ὑπα-
 κούειν βούλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλεον τῆς βοῆς
 κομίζοντας. οὗτος δὲ οὐδὲ οὕτως ἐπιστρέφεται πρὸς ἐμὲ,
 ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοί, χρηστὸν
 παρ' αὐτοῦ λήψεσθαι προσδοκῶν; ὃν τοῦ τρίβωνος οὐ-
 δὲν ὁρᾷ πλεον ἔχοντα. εἰρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὑμεῖς
 δὲ, ἦν εἰς τὸν ἐμὸν τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέ-
 λη, τοῦτο μὲν μὴ ἐπιτρέπετε· ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν
 ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾶν. κατὰ δὲ τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον τὸν
 Διάλογον, οὗτος ἀπολογεῖσθαι, ἦν δύνηται.

ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ Ῥητο-
 ρικῇ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι κατὰ σχῆμα τοῦ Δια-
 λόγου, ἀλλὰ ῥῆσιν καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

idque hoc ipso tempore, cum solam me admirantur homi-
 nes, & suam videri antistitam volunt. Ego vero tot pro-
 cis adhuc renitor, & fores pulsantibus, nomenque meum
 magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire
 quidem. Video quippe, nihil praeter clamorem illos afferre.
 Iste autem ne sic quidem ad me convertitur, sed ad amasium
 suum respicit, quid tandem, Dii boni, bonum recepturum
 se ab illo exspectans? quem praeter pallium nihil habere vi-
 deat. Dixi, Iudices. Vos autem, si mea ratione in causa di-
 cenda uti voluerit, hoc nolite concedere. Neque enim con-
 venit, meum me in me ipsam gladium acuisse. Contra ama-
 sium autem suum, Dialogum, causam sic dicat, si potuerit.

Merc. Hoc quidem probari non potest, Rhetorica. Ne-
 que enim fieri potest, ut solus ipse causam dicat dialogi
 habitu, sed perpetua oratione ipse quoque utatur.

ΣΥΡ. Ἐπεὶ καὶ τοῦτο, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, ἡ ἀντιδι- 30
 κος ἡγανάκτησεν, εἰ μακρῶ χρήσομαι τῷ λόγῳ, καὶ
 αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ
 μὲν οὐκ ἔρω πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ αὐτὰ ἐπιλυ-
 σάμενος τῶν κατηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν
 περὶ πάντων. πάντα γὰρ ὅποσα διηγήσατο περὶ ἐμοῦ,
 ἀληθῆ ὄντα διηγήσατο· καὶ γὰρ ἐπαιδέυσε, καὶ συναπε-
 δήμησε, καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε, καὶ κατὰ γε
 τοῦτο χάριν ἂν εἰδέειν τῷ γάμῳ δι' ἧς δὲ αἰτίας ἀπο-
 λυπῶν αὐτὴν ἐπὶ τούτῳ τὸν Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκού-
 σατε, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, καὶ με μῆδεν τοῦ χρησίμου
 ἕνεκα ψεύδεσθαι ὑπολάβοιτε. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην 31
 οὐκ ἔτι σωφρονοῦσαν, οὐδὲ ἐμμένουσαν ἐπὶ τοῦ κοσμοῦ

12 Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην) Τὸ
 φορτικὸν τοῦτο τῶν νέων ῥητόρων, ὃ
 ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας κομωδικῶς
 διεξέρχονται λέγων. διὸ καὶ ταῖς
 θρίξιν αὐτὴν ἀπεικάζει, καὶ τῷ τού-
 των εὐθουσιμῳ, διὰ τὸ τοῖς παρίσοις
 αὐτοὺς χαίρειν τῶν κώλων, καὶ ταῖς
 παρρησιαῖς, καὶ οἷς τισι τοιοῦτοις
 ἄλλοις. τὸ δὲ μεθύοντας καὶ κομώ-
 ζοντας, εἰς τοὺς χρωμένους τοῖς λό-

γοις εἰς ἐπιθαλαμίους καὶ γαμ-
 λίους μεταλαμβάνει. οὐδὲ γὰρ τού-
 των χάριν ῥητορικῶς, ἀλλὰ τοῦ ἐπαν-
 ορθωτικοῦ τοῦ βίου. τὸ δὲ ἴσθιν ἐν
 συμβουλαῖς τε καὶ δίκαις. καὶ εἰπε-
 ῖρα ἐν ἐγχαρμοῖς, καὶ ἱπαινοῖς τῶν
 ἀρετῶν κατορθούντων, οὐ τῶν ἐν τοῖς
 πόταις ἀσελγαίνοντων, καὶ κόμους
 λαμπροὺς ἐκτελούντων, καὶ γάμους
 περιφανεῖς ἐνισταμένων. V.

Syr. Quandoquidem hoc etiam, Iudices, indigne tulit
 adversaria, si longa oratione utar, qui ipsam hanc dicendi
 facultatem a se habeam: multa quidem apud vos non di-
 cam. Capitibus vero ipsis eorum, quae crimini mihi dedit,
 dissolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecun-
 que nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim insti-
 tuit me, peregrinata est mecum, Graecis me adscripsit, &
 harum rerum nomine gratissimum mihi fuerit illius coniu-
 gium. Quas vero ob causas, relicta illa, ad hunc me Dialo-
 gum converterim, audite, Iudices: neque quidquam utili-
 tatis me meae causa mentiri cogitaveritis. Ego namque vi-
 dens istam non amplius temperantem esse, neque in decen-

σχήματος, οἷόν ποτε ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς ἐκείνος ἡγάγετο, κοσμουμένην δέ, καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζουσάν εἰς τὸ ἑταιρικόν, καὶ Φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὸ ὀφθαλμῷ ὑπογραφομένην, ὑπώπτειον εὐθὺς, καὶ παρεφύλαττον ὅποι τὸν ὀφθαλμὸν φέροι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἔω· καθ' ἑκάστην δὲ τὴν νύκτα ὁ μὲν στενωπὸς ἡμῶν ἐνεπύμπλατο μεθυόντων ἑραστῶν, κωμαζόντων ἐπ' αὐτὴν, καὶ κοπτόντων τὴν θύραν, ἐνίων δέ, καὶ εἰσβιάζεσθαι σὺν οὐδενὶ κόσμῳ τολμώντων. αὕτη δὲ ἐγγέλα, καὶ ἤδετο τοῖς ὀρῳμένοις, καὶ τὰ πολλὰ ἢ παρέκυνπτεν ἀπὸ τοῦ τέγους, ἀδόντων ἀκούουσα τραχεῖα τῇ φωνῇ ὡδὰς τινὰς ἐρωτικὰς, ἢ καὶ παρανοίγουσα τὰς θύρας, ἐμὲ οἰομένη λαβεῖν, ἡσέλγαινε, καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῶν. ὅπερ ἐγὼ μὴ φέρων, γράψασθαι μὲν αὐτὴν μοιχείας οὐκ ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ αἰκοῦντι τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἡξίου καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτοῦ.

32 Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλην ἠδίκησα.

ti illo habitu permanere, quo usam olim Paeanianis ille Rhetor duxerat; sed ornare se, & capillos meretricio more disponere, & infucare faciem, & genas pingere: statim suspicabar aliquid, &, quo oculum ferret, observabam. Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus implebatur vicus noster ebriis amatoribus, ad illam comissatum euntibus, pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrumperere sine more modoque audentibus. At illa ridere, & his, quae fierent, delectari: ac saepe aut de tecto despicere, & audire aspera voce canentes amatoria quaedam cantica; aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, ignaro, lascivire, & cum illis adulterari: quod ego non ferens, nomen illius de adulterio deferendum non putavi; sed accedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo petii. Hae sunt magnae illae, quibus affeci Rhetoricen, in-

καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπρακτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἥδη τετταράκοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι, θορύβων μὲν ἐκεῖνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τοὺς ἀνδρας τοὺς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἔαν, καὶ τυράννων κατηγορίας, καὶ ἀριστεῶν ἐπαίνους ἐκφυγόντι· ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἣ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα συνδιαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἥδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὖορκον τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ;

ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιᾶς.

ΔΙΚ. Ῥῆτῳρ τις εἴκειν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος. Ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγε. ὑμεῖς δὲ περιμεῖνατε, διπλασίονα ἀποισόμενοι τὸν μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις. 33

ΔΙΑΛ. Ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταί, μακροὺς μὲν

4 Καὶ τυράννων κατηγορίας) Διὰ τοὺς τὰς λεγομένης μελέτας ἐπιτηδεύοντας, ἐν αἷς τυραννοκτόνοι τιμῆς μελετῶνται, καὶ τιν' ἄλλ' ἄττα τοιαῦτα. V.

iuriae. Quamquam si vel nihil eiusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi erat, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis & litibus discedere, & quiescere pati iudices: evitatisque tyrannorum accusationibus & huiusmodi virorum fortium, in Academiam aut Lyceum ingredi, ibique cum optimo hoc Dialogo inambulare, placide disputantem, [laudes ac plausum non desiderantem.] Multa cum dicere habeam, iam definam. Vos vero religiosum ferre suffragium.

Iust. Quis vincit?

Merc. Omnibus Syrus, praeter unum.

Iust. Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit. Iam tu dic, Dialoge, iisdem iudicibus. Vos autem manete, duplicem laturi mercedem utriusque causae.

Dial. Ego vero, Iudices, longam extendere apud vos

ἀποτείνειν τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὥσπερ εἶωθα. ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, οὕτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώτης παντάπασι καὶ ἄτεχνος τῶν τοιούτων ἄν. καὶ μοι τοῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς τὸ προοίμιον. ἃ δὲ ἡδίκημαι, καὶ περιύβρισμαι πρὸς τούτου, ταῦτά ἐστιν ὅτι με σεμνὸν τέως ὄντα, καὶ θεῶν τε πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῆς τῶν ὅλων περιόδου σκοπούμενον, ὑψηλὸν ἄνω που τῶν νεφῶν ἀεροβατοῦντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται, κατασπάσας αὐτὸς ἡδὴ κατὰ τὴν αἰψίδα πετόμενον, καὶ ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδαίτον τοῖς πολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο καὶ σωφρονικὸν προσω-

13 Καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο) Τὰ Πλάτωνος τοιαῦτα, ἐν εἰς σοφοὺς ἄνδρας καὶ μεγαλόφρονας καὶ γενναίους εἰσάγει τοῖς διαλόγοις. εἰκότως καὶ τραγικὴν μίμησιν ταῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἀμείλει κωμικὰ πάλιν καὶ σατυρικὰ τὰ τοῦ Σύρου καλεῖ. κωμικὰ μὲν, διὰ τὸ γελοῖον· σατυρικὰ δὲ, διὰ τὸ πολλάκις καὶ αἰσχρότατα προσενεῖρειν τοῖς διαλόγοις. οἳ τε γὰρ Σάτυροι καταγέλαστοι ὀρᾶσθαι, αἱ τε κωμῳδαὶ γέλοιον καὶ πλήρεις σκαμμάτων. οἱ

Σάτυροι δὲ μεθύοντες αἰεὶ καὶ παρασφαλλόμενοι εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῷ ἄλλοκότῳ τοῦ σώματος τῆς μερῆς, ἔτι καὶ ὀρμητικαὶ πρὸς συνουσίας αἰσχροί. ἐπὶ τοῖνυν κίχρηται καὶ τοιούτοις ὁ Λουκιανὸς διαλόγοις, ὡς ἐπὶ τοῦ συμποσίου αὐτοῦ τὸν Ἀλκιμάμαντα εἰσάγει, καὶ τινες ἄλλους τῶν φιλοσόφων, ἔφη, νῦν τοῦτο, ὡς πρὸς τοῖς κωμικοῖς προσωποῖσι καὶ σατυρικοῖς διεσκεύασται τὰ αὐτοῦ. καὶ τὸν ἱάμβον δὲ, καὶ τὸν κυνισμὸν ἔφη παραλαμβάνειν. τὸν μὲν ἱάμβον

orationem nolim, sed breviter more meo agere. Tamen ut in iudiciis fert consuetudo, sic accusationem instituiam, ignarus licet undique sim talium & rudis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. Iniuriæ autem & contumeliæ, quibus ab isto sum affectus, hae fere sunt: quod me gravem ad eum diem, atque de Dis, ac natura, & universi circuitu disputantem, sublimem, supra nubes incedentem per æra, ubi magnus in coelo Iuppiter volucrum currum agens fertur, detractum inde, cum ad ipsam iam absidem volarem, & supra coeli terga pararem escendere, contractisque alis, ad vulgi consuetudinem detruxit, &, tragica illa modestaque

πέϊον ἀφείλέ μου. κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέ-
θηκε μοι, καὶ μικροῦ δέιν γελοῖον. εἴτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ
φέρων συγκαθεῖρξε τὸ σκῶμμα, καὶ τὸν ἴαμβον,
καὶ κυνισμόν, καὶ τὸν Εὐπολιν, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην,
δεινούς ἀνδράς ἐπικερτομήσαι τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι
τὰ καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δέ, καὶ Μένιππον τινα
τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικόν, ὡς δοκεῖ, καὶ
κάρχαρον ἀνορύξας, καὶ τοῦτον ἐπεισήγαγέ μοι Φοβερόν
τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα λαβραῖον, ὅσω καὶ
γελῶν ἅμα ἔδακνε. πῶς οὖν οὐ δεινὰ ὕβρισμαί μηκέτ'
ἐπὶ τοῦ οἰκείου σχήματος διαμένων, ἀλλὰ κωμωδῶν,
καὶ γελωτοποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινό-
μενος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσίν τινα
παράδοξον κέκραμαι, καὶ οὔτε πεζὸς εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν

ὡς χλευαστικόν, τὸν κυνισμόν δὲ ὡς
πᾶσι διαλοιδρούμενον. τῷ τε γὰρ
ἰάμβῳ Ἀρχίλοχος, ὃν καὶ πρῶτον
φασὶ τῷ μέτρῳ χρῆσασθαι πρὸς
ἕβριν τῶν Λυκαμβίδων, διεχειρίσα-
το, οἱ τε Κυνικοὶ λεγόμενοι φιλόσο-
φοι, ἅπασι διαλοιδροῦντο, τοῦτο διὰ

βίου ἐπιτήδευμα ἔχοντες, ὃν καὶ
Μένιππος εἰς ἡν. V.

14 Οὔτε πεζός) Καταγινώσκει
τοῦ ῥήτορος ὁ διάλογος, ὅτι γράφει
διὰ λόγου ἀνθρωπότερον καὶ κροτου-
μένου. τοῦτο γὰρ τῶν φιλοσόφων
διαλόγων ἀλλότριον. V.

persona detracta, aliam comicam Satyricamque mihi, ac
tantum non ridiculam, imposuit. Deinde in unum collatā
inclusit mecum, iocum mordacem, & Iambum, & Cy-
nicam licentiam, cum Eupolide Aristophanem, homines
idoneos ad traducendum, quae sunt maxime severa, ad
irridendum, quae bene habent. Denique Menippum quen-
dam de antiquis canibus, latrantem valde & mordacem,
ut videtur, effossum ad me introduxit terribilem vere ca-
nem, & occulte mordacem, quatenus ridens etiam mordet.
Quidni ergo gravi iniuria affectus sim, qui non servem
habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, &
ridicularia, & prodigiosa quaedam argumenta agere cogar?
Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quadam
permixtione temperatus sum, neque pedestris sum, neque

μέτρων βέβηκα· ἀλλὰ ἵπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τέ
καὶ ξένον Φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ.

34 EPM. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε;

ΣΥΡ. Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν ἀγῶνα
τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν
ἤλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν
παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα,
καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληρότα, καὶ
ταύτῃ αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοκοῦντα, οὐ πάντῃ δὲ ἡδύν,
οὐδὲ τοῖς πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ
γῆς βαίνειν ἐς τὸν ἀνθρώπινον εἰδισα τοῦτον τρόπον. μετὰ
δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν, ἀποπλύνας, καὶ μειδιᾶν κατ-
αναγκάσας, ἡδῶ τοῖς ὁρώσι παρσκευάσας. ἐπὶ πᾶσι
δὲ τὴν κωμωδίαν αὐτῷ παρέξευξα, καὶ κατὰ τοῦτο πολ-

10 Πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαί-
νειν) Ὅπερ ἀνωτέρω ὑπέθετο τὸν
διάλογον λέγοντα, ἵνα ὁ μέγας ἐν
οὐρανῷ Ζεὺς, πτηνὴν ἄρμα ἐλαύνων,
διασυρμῷ τέθεικεν ἵνα. τῷ γὰρ

ἔνν λέγειν ὅτι χαμαὶ βαίνειν εἰδισα
καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον, οὐκ
ἄλλο οὐδὲν, ἢ διαγελῶντος τὸ δῶθεν
ὑψηλὸν ἐκείνο τῆς μεγαλουργίας.
V.

per metra incedo: sed hippocentauri instar, compositum
quoddam & peregrinum spectrum audientibus videor.

Merc. Quid igitur ad ista, Syre, dicis?

Syr. Nec opinatum, Iudices, hoc certamen apud vos
fubeo. Quidvis enim potius de Dialogo sperabam, quam
ista de me dicturum: quem ego talem cum accepissem, qui
tristis adhuc vulgo videretur, & a perpetuis interrogatio-
nibus in ariditatem quandam contractus, eamque ipsam ob
causam venerabilis ille quidem, sed non omnino suavis,
neque gratosus multitudini haberetur; primo quidem hu-
mi incedere illum hoc humano more docuerim; deinde
multo illo squalore purgatum, & subridere coactum, iucun-
diorem reddiderim videntibus. Super omnia vero comoe-
diam illi coniunxi, ea quoque re multam ipsi machinatus

λὴν οἱ μηχανώμενος τὴν εὐνοίαν παρὰ τῶν ἀκουόντων, οἱ τέως τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες, ὥσπερ τὸν ἐχθρὸν, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ Θεὸς, ὅποτε τὸν κόσμον εἰργάσατο, τῆς ἀμιγροῦς καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας ἐνέχεεν εἰς τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ τὰ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ Ῥητορικὴ πολιτικῆς μορίου εἰδῶλον, κολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει γάρ, οὐκ οἶδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα λεπτολογῶν, καθάπερ οἱ τὴν ψῶραν ἡδέως κνῶμενοι. καὶ τὸ Φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα Φρονεῖ, ἣν λέγεται ὡς οὐ παντὸς ἀνδρός ἐστὶ συνιδεῖν ἅ περὶ τῶν ιδεῶν ὀξυδορκεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν οὐχ ὄρων. ἐπεὶ τῶν γε

16 Τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν) Τὸ τῆς ἐκείνη ἀπίστωσιν εἰς Θάλατταν τὸν Θράττης τοῦτο ἐκεῖνο, δ' εὐφυῶς φησικόν. V.

ab audientibus benevolentiam: qui ante illum diem spinas, quae in illo sunt, veriti, tanquam erinacium, in manus illum sumere cavebant. Sed novi ego, quid maxime illum male habeat: quod non subtilia ista atque tenuia, assidens, minutim cum illo disputo, Utrum immortalis sit anima? &, Quot sextarios Deus, cum mundum faceret, illius incommiscibilis, & quae semper unius modi suique similis erat, materiae in illam temperationem, in qua miscebantur omnia, infuderit? &, Utrum Rhetorice civilitatis particulae simulacrum sit, & quarta pars adulationis? Gaudet enim, nescio quomodo, minutis id genus disputatiunculis, ut illi, qui libenter scalpunt scabiem: & illa cura iucunda illi videtur, & vehementer sibi placet, si dicatur, non cuiusvis esse perspicere, quae ipse acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me etiam postulat, & alas illas quae-

ἄλλων ἕνεκα οὐκ ἂν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς Σοιμάτιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπᾶσας αὐτοῦ, βαρβαρικὸν μετενέδουσα· καὶ ταῦτα βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἡδίκουν γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν παρανομῶν, καὶ τὴν πάτριον ἐσθλῆτα λωποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατόν ἐμοί· ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

35 EPM. Βαβαί, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστι. ἀμέλει τοῦτο ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ· αὔριον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

1 (Ὡς Σοιμάτιον τοῦτο) Τὸν Ἀττικισμὸν φησι καὶ τὸ τῆς λέξεως ἀνθηρὸν καὶ διασημιευμένον. οὐ γὰρ φησιν, ὡς Σύρος καὶ ἐκ βαρβάρων τὴν λέξιν ἐκιβδήλουσα τοῦ λόγου, βαρβαρισμοῖς αὐτὸν διαλαβὼν καὶ σολοικισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρίπον αὐτὸ διετήρησα τῇ λέξει Πλατωνικὸν τρόπον. V.

9 Τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει) Ἐπὶ τῶν δικάζομένων δύο ψῆφοι.

ἐτίθειντο· ἡ μὲν πλήρης, ἡ δὲ τετρυπημένη. εἰδίδοτο δὲ τοῖς μὲν νικῶσιν ἡ πλήρης, τοῖς ἡττωμένοις δὲ ἡ τετρυπημένη, καὶ μάρτυς τούτων Αἰσχίνης ἐν τῇ κατὰ Τιμάρχου. τὴν γὰρ τετρυπημένην ἀξιοῖ Τιμάρχου δοθῆναι. εἰ γὰρ καὶ εἰς ραδιουργίαν ὁ λόγος αὐτῷ ἀπονεύει, ἀλλ' οὐκ πάντως καὶ ἡττημένῳ Τιμάρχῳ ταύτην δοθῆναι ἀξιοῖ. V.

rit, ac circumspicit, non videns interim, quae sunt ante pedes. Nam ceterarum rerum causa nihil, puto, mihi obiciet, quasi hac veste Graeca detracta, Barbaricam sibi, ipse Barbarus cum videar, induerim. Iniustus enim fuisset, si talia contra leges in ipsum designassem, & patria illum veste spoliaffem. Causam dixi, ut potui. Vos vero similem superiori ferte calculum.

Merc. Vah, ipsis decem vincis: idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem eiusdem est sententiae. Nimirum haec confuerudo est, pertusum omnibus iste fert calculum, nec defierit optimis quibusque invidere. Sed vos quidem discedite nunc feliciter. Cras iudicabimus reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ

ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

ΤΥΧ. **Τ**Ι ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, τέχνην ἑκαστός τινα ἐπί-
 στανται, δι' ἧς ἑαυτοῖς τέ εἰσι καὶ ἄλλω χρήσιμοι· σὺ
 δέ, ὡς ἔοικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' οὗ ἂν τι ἢ αὐτὸς
 ἀπόναιο, ἢ ἄλλω μεταδοίης;

ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδῃ, οὐδέπω οἶδα.
 πειρῶ δὴ σαφέστερον ἐρωτᾶν.

ΤΥΧ. Ἔστιν ἢν τινα τυγχάνεις ἐπιστάμενος τέχνην,
 οἷον μουσικὴν;

ἢ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ) Τῶν πάντων τῶν πλείων, ὅσων καὶ γελοιότατος εἶ-
 σπουδαιοτάτων ὁ λόγος, καὶ τοσοῦ-
 ναι ὑπεδύεται. G.

DE PARASITO

SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

TYCHIADES ET PARASITUS.

Tych. **Q**UID tandem igitur est, Simo, quod alii homi-
 nes, liberi pariter ac servi, artem unusquisque aliquam
 norunt, per quam & sibi sunt & alii utiles; tu vero, ut
 videtur, opus habes nullum, unde vel ipse iuveris, vel alii
 quidquam impertias?

Par. Quid sibi haec tua, Tychiade, interrogatio velit,
 nondum intelligo. Stude ergo interrogare apertius.

Tych. Estne ars, quam tu forte noris? verbi causa Mu-
 sicam?

ΠΑΡ. Μὰ Δία.

ΤΥΧ. Τί δέ, ἰατρικήν;

ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύτην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς.

ΤΥΧ. Τί δέ ρητορικήν; Φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσοῦτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, εἰ οἶόν τε εἶναι, καὶ πλείον. ὥστε μὴ δόκει τοῦτο καθάπερ ἀγνοοῦντι ὀνειδίσαι. Φημὶ γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς.

ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαβες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν· τῶν δὲ δη-

1 Μὰ Δία) Ἡ ἀπομοτικὴ συνακαλουμένην ἔχει τὴν ἄρνησιν, καὶ οὐδὲ προσκίτται. V.

8 Ἐγὼ μὲν εἰ οἶόν τε εἶναι) Ἐγὼ μὲν, εἰ δυνατόν καχὸν με εἶναι, πλείον, ἢ σὺ φῆς, βούλομαι κακὸς εἶναι, φημὶ γὰρ ἑμαυτὸν καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς. ὥστε μὴ ἀγνοοῦντι μοι τοῦτο δοκεῖ ὀνειδίζων, ἀλλ' ὥς εἰδότες καὶ σημειωμένῳ ἐπὶ τῷ κακῷ

εἶναι. ἢ οὐτως ἀπλούστερον, ἐγὼ μὲν, εἰ οἶόν τε εἶναι ὃ βούλομαι, καὶ πλείον ἀπέχειν βούλομαι, ὥς μηδὲ δοκῆς παρέχειν ἄγνοιαν, ὅπνῃκα με τις τοῦτο ὀνειδίζει, ἀλλὰ πράγματα ἀληθῆ καὶ καθ' ἑκούσιον γινώσκων τὸ τοιοῦτον ὑποδυόμενον ἐπιτήδευμα, καὶ πλείον τῆς παρὰ σοὶ δοκίσεως. V.

Par. Non, per Iovem.

Tych. Quid vero, Medicinam?

Par. Neque dum hanc.

Tych. Sed Geometriam?

Par. Nequaquam.

Tych. Quid igitur? Rhetorice? A Philosophia enim tantundem abes, quantum abest pravitas.

Par. Equidem si fieri posset, longius etiam abesse optem. Itaque noli putare, te hoc mihi obiicere tanquam ignorantem. Aio enim malum me esse, & peiorem etiam, quam tu putes.

Tych. Sit ita. Verum has forte artes non didicisti propter magnitudinem illarum ac difficultatem; sed popula-

μοτικῶν τίνα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικὴν; καὶ γὰρ οὐ-
δὲ τᾶλλα οὕτως ἔχει σοι, ὥς μὴ καὶ τοιαύτης ἂν δεηθῇ-
και τέχνης.

ΠΑΡ. Ὅρθῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδῃ· οὐδὲ γὰρ τούτων
οὐδεμιᾶς ἐπιστήμων εἰμί.

ΤΥΧ. Τίνος οὖν ἑτέρας;

ΠΑΡ. Τίνος; ὥς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας· ἢν εἰ μάθοις,
καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἶομαι. ἔργῳ μὲν οὖν κατορθῶν Φημι
ἤδη, εἰ καὶ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΤΥΧ. Τίνα ταύτην;

ΠΑΡ. Οὕπῳ μοι δοκῶ τοὺς περὶ ταύτην ἐκμεμελε-
τηκέναι λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μὲν τίνα ἐπίσταμαι,
ὑπάρχει ἤδη σοι γινώσκειν, καὶ μὴ διὰ τοῦτο χαλε-
πῶς μοι ἔχει· ἢν τίνα δὲ, αὐθις ἀκούσῃ.

ΤΥΧ. Ἄλλ' οὐκ ἀνέξομαι.

rium unam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alio-
quin res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas.

Par. Recte istuc, Tychiade: neque enim harum ullius
peritus sum.

Tych. Cuius igitur alterius?

Par. Cuius? Praeclarae, ut ego puto: quam si didice-
ris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipsa recte
in illa me iam versari aio; quamquam verbis non habeo
tibi dicere.

Tych. Quam ergo?

Par. Nondum videor mihi praecepta illius satis esse me-
ditatus. Itaque artem me aliquam scire, nec eam ob cau-
sam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere:
Quam vero artem sciam, alias audies.

Tych. Sed moram non sustinebo.

ΠΑΡ. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον ἴσως. Φανεῖται σοι ἀκούσαντι.

ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπουδάζω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Εἰσαυθίς, ὦ Τυχιάδη.

ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ.

ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

2 ΤΥΧ. Κατὰ εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην φαίῃ ἄν;

ΠΑΡ. Ἐγώ γε· εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τοῦ μηδεμίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τὴν μανίαν δόκει, καί με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίει. Φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παραιτεῖσθαι δὲ τῶν ἀμαρτημάτων αὐτοὺς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ παιδαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας.

14 Παραιτεῖσθαι) Ἀπολύειν. V.

Par. Novum tibi & mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista.

Tych. Atqui eam ipsam ob causam cupio discere.

Par. Alias, Tychiade.

Tych. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impediris.

Par. Parasitica.

Tych. Tum aliquis, qui non idem insaniat, hanc artem dixerit?

Par. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar, at *in* *eiam* insaniam illam in causa esse putato, quod aliam nullam artem novi, & criminibus me iam absolve. Aiunt enim, Deam illam, *Insaniam*, gravem ceteroquin esse se habentibus, sed excusare illorum peccata, quorum causas, magistri aut paedagogi instar, in se recipiat.

ΤΥΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστὶ;

ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. καὶ γὰρ ταύτης δημιουργός.

ΤΥΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;

ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχεύς.

ΤΥΧ. Ἄλλ' οὐκ ἐρυθρίας, παράσιτον σαυτὸν καλῶν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἂν, εἰ μὴ λέγοιμι.

ΤΥΧ. Καὶ νῆ Δία, ὅποταν σε βουλάμεθα γνωρίζειν τῶν οὐκ ἐπισταμένων τῷ, ὅτε χρήζοι μαθεῖν, ὁ παράσιτος δηλονότι φήσομεν;

ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμέ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἥττον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Διί.

ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοποῦντι προοῖσται γέλως πάμπολυς.

ΠΑΡ. Τὸ ποῖον;

4 Πάνυ) Εἰρωνεία. V.

Tych. Igitur, Simon, Parasitica ars est?

Par. Ars quippe. Et ego illius auctor.

Tych. Et tu Parasitus ergo?

Par. Egregie vero maledixisti.

Tych. Sed non erubescis, cum Parasitum te vocas?

Par. Nequaquam: sed si non ita me vocarem, erubescerem.

Tych. Et, per Iovem, si designare te velimus eorum alicui, qui te non norunt, isque cupiat nosse; nempe dicemus, Parasitus?

Par. Multo magis designaveritis istuc dicentes, quam si Phidiam vocetis statuarium. Nec minus enim ego hac arte, quam suo ille Iove, gaudeo.

Tych. Atqui illud mihi consideranti multus erupit risus.

Par. Quid?

ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἀνωθεν, ὥσπερ ἔθος, ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτω.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίῳ ἐπιγράφων Φιλοσόφῳ.

3 ΤΥΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλούμενος, οὐδὲν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν.

ΠΑΡ. Τίνα μὴν;

ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥστε ἐπειδὴν πυνθάνηταί τις ὅποιά τις αὕτη τέχνη ἐστί; λέγειν, οἷον γραμματικὴν, ἰατρικὴν, παρασιτικὴν.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδῃ, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἂν· εἰ δέ σοι φίλον ἀκούειν, καὶ ὅπως οἶομαι, λέγοιμι ἂν, καίπερ οὐ παντάπασιν ᾧ, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευασμένος οὐδέν.

ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διαίσει.

Tych. Si epistolis in summo, uti moris est, inscribamus, *Simoni Parasito.*

Par. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam si *Dioni* inscribas, *Philosopho.*

Tych. Verum tu quomodo vocari gaudeas, nihil aut parum curo. Sed videnda etiam absurda reliqua.

Par. Quae ergo?

Tych. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis, Qualis haec *vel illa* ars sit, respondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Parasitica.

Par. Equidem, Tychiade, multo hanc magis, quam ullam aliam, artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo istud ita putem, dixerō, licet non omnino, ut modo dicebam, ad hoc ulla ex parte paratus.

Tych. Dic. Parum vero veritatis intererit.

ΠΑΡ. Ἴθι δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ οὔσα τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. οὕτως γὰρ ἐπακολουθήσαιμεν ἂν καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὀρθῶς μετέχοιμεν αὐτῆς.

ΤΥΧ. Τί ποτ' οὖν ἐστὶ τέχνη, ὥς ἐπίστασαι;

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν αὖν.

ΤΥΧ. Μὴ τοῖνυν ὄκνει λέγειν αὐτὴν, εἴπερ οἶσθα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστὶν, ὥς ἐγὼ διαμνημονεύω, σοφοῦ 4 τινος ἀκούσας, σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐγγεγεγυμνασμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστων τῶν ἐν τῷ βίῳ.

ΤΥΧ. Ὅρθῶς ἐκείνου γε εἰπόντος, οὕτως ἀπεμνημόνευσας.

ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἀπάντων ἡ παρασιτικὴ, τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη;

ΤΥΧ. Τέχνη γὰρ, εἴπερ οὕτως ἔχοι.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς τῆς τέχνης εἰδέσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνάδει, σκοπῶμεν,

Par. Age ergo, primum de arte, si tibi videtur, quae tandem sit genere, videamus. Sic enim assequamur forte etiam artes speciatim: si quidem recte illius participes sint.

Tych. Quid tandem ergo est ars? Nam scis videlicet.

Par. Omnino equidem scio.

Tych. Noli ergo cunctari eam dicere, si quidem nosti.

Par. Ars, ut memini ex homine docto audire, constat ex perceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem.

Tych. Ita, ut recte ille dixit, retulisti.

Par. Si vero omnia haec convenient in Parasiticam; quid aliud ipsa quoque, quam ars, sit?

Tych. Ars enimvero, si quidem res ita se habeat.

Par. Age ergo singulatim artis formis applicantes Parasiticam, an conveniat ratio illius, videamus, nec, ut vi-

καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ
 χύτραι διακρουόμεναι, μὴ σαβρὸν ἀποφθέγγηται. δεῖ
 τοίνυν εἶναι καὶ ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύ-
 στημα ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, καὶ
 διακρίνειν ὅστις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτόν· καὶ
 ὅτῳ παρασιτεῖν ἀρξάμενος, οὐκ ἂν μεταγνοίῃ. ἢ τὸν μὲν
 ἀργυρογνώμονα τέχνην τινὰ φήσομεν ἔχειν, εἴπερ ἐπί-
 σταιτο διαγιγνώσκειν τὰ τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων,
 καὶ τὰ μὴ· τοῦτον δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τοὺς τε κι-
 βδήλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ ταῦτα,
 ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ Φανερῶν
 εὐθύς ὄντων; αὐτὰ μέντοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης
 καταμέμφεται, λέγων·

Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,

Οὐδείς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

ὧ δὲ καὶ μείζων ἢ τοῦ παρασίτου τέχνη πέφυκεν, εἴγε

1 Μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι)
 Πλεονάζει Ἀττικῶς ἢ ἀπαγόρευσις
 μὴ, καθάπερ μὴ σαβρὸν· ἥρκει γὰρ

κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἢ μία ἀπα-
 γόρευσις, ἢ τοὶ ἢ πρῶτον, ἢ ἢ δευτέ-
 ρα. V. (Γραι. ἀλλὰ μὴ &c. G.)

tiosae cum pulfantur testae, maligne respondeat. Oportet
 ergo hanc, ut unamquamque artem, compagem esse re-
 rum certo perceptarum. Primum quidem est explorare ac
 discernere, quis idoneus sit ad se nutriendum, quique prae-
 bere sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sen-
 tentiam. Nisi forte nummularium habere artem quandam
 dicemus, si dignoscere sciat adulterina numismata ab his,
 quae non sunt talia; hunc autem sine arte dignoscere fal-
 laces homines a bonis: idque cum non, velut nummi, sic
 homines aperti statim sint. Verum id ipsum accusat etiam vir
 sapiens Euripides, dicens:

In qua virum queas malum dignoscere,

Innata nulla corpori certa est nota.

Unde etiam natura maior Parasiti ars est, si quidem ea res

καὶ τὰ οὕτως ἄδηλα καὶ ἀφανῆ, μᾶλλον τῆς μαντικῆς
γνωρίζει τε καὶ οἶδε. Τὸ δὲ γε ἐπίστασθαι λόγους λέ- 5
γειν ἐπιτηδείους, καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰ-
κειώσεται, καὶ εὐνούστατον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀπο-
δείξει, ἂρ' οὐ συνέσεως καὶ καταλήψεως ἐρρωμένης εἶ-
ναι σοι δοκεῖ;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Τὸ δὲ γε ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως παν-
τὸς ἀπέλθῃ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῶν τοὺς μὴ τὴν
αὐτὴν αὐτῷ κεκτημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ
σοφίας πλάττεσθαι οἶει;

ΤΥΧ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας
τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πολυπραγμοσύνην ἀτέχνου
τινὸς εἶναι σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα τοῦ γενναϊοτάτου Πλά-
τωνος οὕτωςι λέγοντος, Τοῦ μέλλοντος ἐστιάσεσθαι μὴ
μαγειρικῷ ὄντος, σκευαζομένης θοίνης ἀκυροτέρα ἢ κρί-

quoque obscuras adeo, & minime manifestas, magis quam
divinatio, intelligit ac novit. Scire vero dicere ac facere
idonea, quibus in familiaritatem perveniat, & benevolen-
tissimum se alenti ostendat, nonne intelligentiae, & robu-
stae ad percipiendum facultatis esse tibi videtur?

Tych. Omnino.

Par. Ut vero in ipsis coenis meliori quam quisquam con-
ditione discedat aliquis, & iucundior conviva habeatur il-
lis, qui non eandem, quam ipse, artem habent, idne sine
ratione ac sapientia putas effici?

Tych. Minime vero.

Par. Quid vero, nosse virtutes & vitia obsoniorum ci-
borumque, curiositatem inertis viri esse, tibi videtur? id-
que cum generosissimus Plato sic dicat: *Si is, qui epulatu-
rus est, coquinariae non sit peritus, paratae coenae minus firmum*

6 σις. Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συ-
γεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μάθοις ἂν ἐνθένδε
ῥαδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις καὶ
ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτοὺς πολλά-
κις ἀσυγγύμαστοι μένουσι, καὶ ὁμῶς οὐκ ἀπόλλυνται
παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τοῦ παρασίτου
καταλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ, ἀπόλ-
λυσιν οὐ μόνον, οἶμαι, τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν
7 τεχνίτην. Τό γε μὴν, πρὸς τὶ τέλος εὐχρηστον τῷ βίῳ,
μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τοῦ Φαγεῖν καὶ τοῦ
πιεῖν οὐδὲν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὃν, οὐδὲ ζῆν
γε ἄνευ τούτου ἐστί.

ΤΤΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

6 Παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχ-
ναι) Καὶ μὴν, μάταιε, διὰ τοῦτο οὐ
τέχνη τῆς τέχνης πεφυκυίας καὶ --
αὐτῆς ἐμποιεῖν -- τεχνῖται, καὶ
τέλος ὅτι ε -- παρὰ τὴν ἐνέργειαν
κεκτηῖσθαι. Ὡς περ οἰκοδομικὴ, οἰ-
κίαν· εἰ δὲ τὴν κιθαριστικὴν καὶ ὀρ-
χηστικὴν ἀντιτιθῆς, οὐδὲν γὰρ αὐταὶ
τὰς ἐνεργείας ἔχουσι τέλος. πρῶτον
μὲν οὐδεὶς φθόνος τῆς ὁμοιότητος,

οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὐταὶ τῶν σπουδαίων
τεχνῶν, τοῦ κατὰ βίον εὐχρήστου
σεσυλημένοι. Εἴτα δ' ὅτι καὶ τούτων
ἡ παρασιτικὴ τῶν μηδεμίαν ἔξιν ἐν-
τίθεται παρασίτω ἀπολειπομένη,
καθὼς αὐτὸς σημνύων αὐτὴν ἀπι-
φύω πρὸς τὸ ἀνυπαρκτόν σε --
τῆς τῶν τεχνῶν ὑποστάσεως ἐξοστρα-
κιζομένη. V.

iudicium. *Esse autem non ex perceptione modo, sed coexercitatam etiam Parasiticam, ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium & dies, & noctes, & menses, & annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; & tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sit in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem. De illo vero, ad finem vitae utilem, nonne insanum fuerit quae-rere? Ego enim nihil in vita utilius invenio, quam edere & bibere: ac ne vivere quidem absque illo licet.*

Tych. Sic est fane.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, 8
ἐποῖον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχὺς, ὥστε τέχνην μὲν μὴ δο-
κεῖν αὐτήν, δύναμιν δὲ τινα τοιαύτην.

ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἀλλὰ μέντοι οὐδὲ ἀτεχνία ἐστίν. ἡ γὰρ ἀτε-
χνία οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ τῷ κεκτημένῳ. Φέρε γὰρ,
εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι,
μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σωθείης ἄν;

ΤΥΧ. Οὐχ οὕτω.

ΠΑΡ. Τί δὴ ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς δυ-
κίσεις σῶζειν ἑαυτόν;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶ παράσιτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς,
εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο;

ΤΥΧ. Ναί.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνη σῶζεται, ἀτεχνία δὲ οὐ;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

Par. Verum nec ex illo genere est Parasitica, qualis for-
ma & robur, ut ars non videatur, sed talis facultas.

Tych. Vera dicis.

Par. Sed neque inertia est. Inertia enim nunquam quid-
quam recte peragit ei, qui illam habet. Age enim, si ipsa
tibi committas in mari ac tempestate navim, gubernandi
imperitus, sperasne te servatum iri?

Tych. Non ita.

Par. Quare tandem, nisi quod non habeas artem, qua
servare te possis?

Tych. Sic est.

Par. Ergo etiam a Parasitica non servaretur Parasitus,
si ea inertia esset?

Tych. Nempe.

Par. Ergo arte servatur, inertia autem non?

Tych. Scilicet.

ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτική.

ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς ἔοικε.

ΠΑΡ. Καὶ μὲν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνίο-
χους τεχνίτας ἐκπεσόντας τῶν δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλά-
κις, καὶ τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν
διαφθαρέντας· παρασίτου δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἰς ἔχει τοι-
οῦτον εἰπεῖν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνία ἐστὶν ἡ παρασιτι-
κή, μήτε δύναμις, σύστημα δέ τι, καὶ ἐκ καταλήψεων
γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν
σήμερον.

9 ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τούτου εἰκάζω ἄλλ' ἐκείνο, ὅπως
καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῶς τῆς παρασιτικῆς.

ΠΑΡ. Ὅρθῳς σύγε λέγων. δοκεῖ γὰρ δὴ μοι οὕτως
ἂν μάλιστα διωρίσθαι, παρασιτική ἐστὶ τέχνη ποτέων,
καὶ βρωτέων, καὶ τῶν διὰ ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ
αὐτῆς τὸ ἡδύ.

11 Ἄλλ' ἐκεῖνο σκόπει) Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους αἰνίττεται, οὗ τέλος τοῦ
ἀγαθοῦ τὴν ἡδονὴν ἀπεφῆγαντο. V.

Par. Ars igitur est Parasitica.

Tych. Ars, ut videtur.

Par. Atqui gubernatores quidem bonos, & aurigas arti-
fices sedibus ego novi saepe excussos, & contusos alteros,
alteros autem omnino pereuntes: Parasiti vero naufragium
tale nemo dixerit. Ergo si neque inertia est Parasitica, ne-
que facultas, sed corpus quoddam concinnatum e com-
prehensionibus exercitatis, artem nempe esse, inter nos
hodie convenit?

Tych. Quantum ex istis colligo. Verum illud *supere*st,
ut etiam finitionem nobis bonam reddas Parasiticae.

Par. Recte tu illud postulas. Videtur enim mihi recte ita
finiri: *Parasitica est ars esculentorum & poculentorum, atque
propter ista dicendorum, finis autem illius voluptas.*

ΤΥΧ. Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὀρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνίους τῶν Φιλοσόφων μάχῃ σοι περὶ τοῦ τέλους ᾗ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γέ, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς. Φανεῖται δὲ οὕτως. 10 ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος,

Οὐ γὰρ ἐγώ γε τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι,
Ἥ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,

— — παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι

Σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων

Οἰνοχόος Φορέησι, καὶ ἐγχεΐη δεπάεσσι.

καὶ ὡς οὐχ ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τὴν αὐτοῦ γνώμην ποιεῖ Φανερωτέραν, εὖ λέγων·

Τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι,
οὐχ ἕτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὐδαιμον

Tych. Pulcherrime definiisse mihi tuam artem videris. Sed illud dispice, ne cum philosophorum quibusdam pugna tibi sit de fine.

Par. Quin sufficit, modo sit idem finis felicitatis & Parasiticae. Apparebit autem ita. Sapiens enim Homerus, admiratus Parasiti vitam, beatam nempe & invidendam esse solam,

*Non, inquit, finis quisquam iucundior exstat,
Quam si laetitiae populum tenor occupet omnem.*

— — *Si mensa exstructa sit alte*

Pane ac carne, merumque cavis crateribus haustum

Circum omnes pincerna ferat, cyathisque ministret.

Et quasi non fatis illa admiratus esset, suam ipsius sententiam manifestiorem reddit, bene dicens:

*Haec nostro nobis pulcherrima corde videntur:
nihil aliud, quantum dicit, beatum putans, quam parasiti-*

νομίζων. καὶ μὴν οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ περιτέθεικε τού-
τους τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ σοφωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων.
καίτοι γε εἴπερ ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τοὺς Στωϊ-
κοὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φι-
λοκτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λήμνου, ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπόρ-
θησεν, ὅτε τοὺς Ἕλληνας Φεύγοντας κατέσχευεν, ὅτε εἰς
Τροίαν εἰσῆλθεν, ἐαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ καὶ
Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος
χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικουρείων βίῳ
γενόμενος αὐθις παρὰ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν
ἐν ἀργίᾳ τε. βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτ-
λαντος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς λεῖας κινή-
σεις, οὐδέποτε εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ
τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλοῦντο δὲ δαιτυμόνες οἱ
παρασίτοι τότε. πῶς οὖν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀνα-
μνησθῆναι τῶν ἐπῶν· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκούειν αὐτῶν,
μὴ πολλάκις λεγομένων·

tari. Ac non vulgari viro illos sermones tribuit, sed Grae-
corum sapientissimo. Atqui si voluisset Ulysses Stoicum il-
lum finem laudare, poterat ea dicere, cum Philocteten re-
ducit e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Grae-
cos retinet, cum Troiam ingreditur, flagellis a se ipso se-
ctus, malosque & Stoicos indutus pannos. Verum eo tem-
pore non dixit hunc *iucundio rem finem*. Quin etiam in Epi-
cureorum vivendi ratione constitutus rursus apud Caly-
psonem, cum liceret ipsi in orio vivere, & luxuriari, &
Atlantis filiam subigere, & mollibus omnibus moveri mo-
tibus, nunquam hunc dixit *finem iucundio rem*, sed vitam Pa-
rasitorum. Vocabantur autem eo tempore Parasiti *convivae*.
Quomodo igitur dicit? Rursus enim versus ipsos memo-
rare operae pretium est; neque enim satis intelligere licet,
nisi saepius recitentur:

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἐξείης. καί

Παραπλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρεῶν.

ἽΟγε μὲν Ἐπίκουρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος 11
τὸ τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ' αὐτὸν εὐδαιμονίας,
τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμα ἔστι, καὶ
οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδύ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, οὐ-
τῷ μάθοις ἄν. ἐγώ γε ἡγοῦμαι τὸ ἡδύ πρῶτον μὲν τὸ τῆς
σαρκὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς
τὴν ψυχὴν ἐμπεπλήσθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν παράσι-
τος ἐκατέρων τυγχάνει· ὁ δὲ Ἐπικούρειος οὐδὲ πατέρου.
ὁ γὰρ ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας,
καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρῶτων
στοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ,
καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους αἰεὶ πολεμῶν, καὶ διαφερό-
μενος πρὸς τινὰς, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν
κοσμικαῖς ἐστὶν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα

5 Καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει) οὐ γινικῇ συνέταξι τοῦτο, ἢ ἀπὸ
Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν. ὁμοιον τῷ, τοῦ πεφρόντισται, σπουδῆς ἡξία
μελήσουσι δέ μοι ἴπποι. εὐθεία γὰρ, ται. V.

Convinaeque sedent deinceps. Et:

Mensa exstructa sit alte Pane & carne.

Atque Epicurus valde impudenter suffuratus Parasiticae fi-
nem, felicitatis, quam ipse statuit, finem facit. Hoc au-
tem esse furtum, neque curae esse voluptatem Epicuro,
sed Parasito, sic discas. Equidem arbitror, voluptatem pri-
mo quidem inesse in corporis a molestia vacuitate: deinde
in eo, si neque anima tumultus vel perturbationis plena
sit. Utrumque horum consequitur Parasitus: at Epicureus
neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de
mundis infinitis, de magnitudine solis, ac distantis, de pri-
mis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso
bonorum fine semper pugnat, & ab aliis diffidet; ille non
in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestiis. At

Lucian. Vol. VII.

H

καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπιστευκῶς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος, ἐσθίει, καὶ κοιμᾶται ὑπτιος, ἀφεικῶς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας ἀποπλέων οἶ-
 12 καδε. Καὶ μὴν οὐχὶ κατὰ ταῦτα μόνον οὐδὲν προσήκει τὸ ἡδῦ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκείνα. ὁ γὰρ Ἐπικουρος οὗτος, ὅστις ποτέ ἐστιν ὁ σοφός, ἦτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ οὐ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται, ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν οὖν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχοι, παράσιτός ἐστι, καὶ οὐχ ὡς λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτοῦ, οὐχ ἡδέως ζήσεται.

ΤΥΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως;

ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχοι τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτοῦ, πολλὰ τοι, ὦ Τυχιάδη, τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀνάγ-

Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque, non meliori haec esse loco posse, quam sunt: cum securitate multa & tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante, edit & dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut Ulysses in rate domum navigans. Quin non hanc solum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicumque demum est, sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abest, ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Parasitus est, & non, ut ait, *Philosophus*: si vero a se, non vivet suaviter.

Tych. Quomodo non suaviter?

Par. Quia si cibum a se habeat, multa sane, Tychiade, hanc vitam consequi necesse est. Et vide, quot ac quanta?

κη καὶ ἄθρει πόσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν τὰς ἐγγυνομένας ὀρέξεις ἀπάσας ἀναπληροῦν. ἢ τί Φῆς;

ΤΥΧ. Κάμοι δοκεῖ.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει. τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν, οὐκέτι ὥστε πένης οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνοῖτο τοῦ τέλους· λέγω δὲ τοῦ ἡδέος. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τῆς οὐσίας ἀφθόνως ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τοῦδε ἐφικέσθαι. τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτοῦ πολλαῖς περιπίπτειν ἀηθίαις, τοῦτο μὲν τῷ μαγεῖρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, Φαῦλα παρὰ τοῦτο ἐσθίωντα τὰ ὄψα, καὶ τοῦ ἡδέος ὑστερεῖν· τοῦτο δὲ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοίῃ, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτω;

ΤΥΧ. Νῆ Δία, κάμοι δοκεῖ.

Oportet eum, qui suaviter vivere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid *contra* dicis?

Tych. Etiam mihi sic videtur.

Par. Igitur ei, qui multa possidet, hoc forte suppeditaverit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat sapiens, neque ad finem perveniat, dico autem voluptatem. Sed neque dives, de suis opibus copiose ministrans cupiditatibus, poterit ad illum pervenire. Quid ita? quia necesse est, eum, qui sua impendat, in multas incidere iniucunditates: cui nunc pugnandum sit cum coquo, si male paravit cibum, aut, si non pugnet, mali ab hoc edendi cibi, & voluptate carendum: nunc cum dispensatore rei familiaris, si male dispenfer, pugnandum. An non ita est?

Tych. Per Iovem, mihi quoque videtur.

ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικούρῳ πάντα συμβαίνειν εἰκὸς, ὥστε οὐδέποτε τεύξεται τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ οὐτε μάγειρός ἐστιν, ὃ χαλεπήνῃ, οὔτε ἀγρός, οὔτε οἰκονόμος, οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθεῖν, καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ Φάγοι καὶ πίοι, μόνος οὗτος
 13 ὑπὸ μηδενός, ὧν ἐκεῖνος, ἀνάγκη ἐνοχλούμενος. Ἄλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἢ παρασιτικὴ, καὶ τούτων καὶ τῶν ἄλλων ἰκανῶς δέδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη δεικτέον, καὶ τοῦτο οὐχ ἀπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης. κοινῇ μὲν οὖν ἀπασῶν οὕτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ὥστε οὐκ ἐστὶν ὅστις οὐκ ἂν ἀπεύξαιτο. ταύτην δὲ τὴν τέχνην, ὡς εἴοικε, μόνῃν ἔξεστι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκάλων ὀρῶμεν; τίς δ' ἐπὶ δείπνον ἀπιών, ὠφθῇ

Par. Epicuro quidem evenire ista possunt omnia. Itaque nunquam consequetur finem. Sed Parasito neque coquus est, cui irascatur, neque ager, neque dispensator, neque pecuniae, de quibus deperditis gravetur; & habet omnia, ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus iste necessario conflictatur, molestiarum a nulla interpellatus. Verum artem esse Parasiticam, tum ex his, tum ex reliquis satis demonstratum est. Supere est, ut demonstremus, etiam esse optimam: idque non simpliciter; sed primo quidem, communiter artibus omnibus esse praestantiorē; deinde etiam singulatim unaquaque. Communiter ergo omnibus ita praestat, quod omnis ars necessario adhibet disciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo est, quin abominetur. Hanc vero solam, ut videtur, artem discere licet sine labore. Quis enim de coena unquam discessit plorans, ut quosdam de magistris videmus? Quis vero ad coenam iens

σκυθρωπός, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα Φοιτῶντές; καὶ μὴν ὁ μὲν παράσιτος ἐκὼν αὐτὸς ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες, μισοῦσιν αὐτάς, ὥστε ἐνιοὶ δι' αὐτάς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ οὐ κακῆϊνο ἐννοῆσαί σε δεῖ, ὅτι καὶ τοὺς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸν παράσιτον; Καλῶς, ἢ Δία, ἔγραφεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε αὐτῷ Φαγεῖν· οὐκ ἔγραφεν ὀρθῶς, μὴ δότε. οὕτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἐντιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται. Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχραι τὸ ὕστερον τοῦ- 14
το ἔχουσι μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τοὺς καρποὺς ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. πολλὴ γάρ, καὶ ὀρθὸς οἶμος ἐς αὐτά. ἢ δὲ παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τῷ μανθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. αἱ μέντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν οὐ τινες, ἀλλὰ

³ Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μαθ.) γὰρ αὐταὶ πορισμοῦ χάριν βίου τοῖς
Τὰς βαναύτους λέγει τέχνας· καὶ κερτημένοις μεταχειρίζονται. V.

visus est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Parasitum quotidie? *Pulchre per Iovem*, inquiunt, *scripsit puer; date illi cibum: non recte scripsit; ne date.* Adeo ea res & ad honorem gravis & ad poenam videtur. Verum aliae artes postremum hoc habent post disciplinam, & hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim, & ardua ad illum via est. Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso disciplinae tempore, sua arte fruitur; & simul, dum incipit, finem etiam suum consequitur. Ac non quaedam reliquarum artium,

πᾶσαι ἐπὶ μόνῃν τὴν τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ παράσιτος
 εὐδὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἄρξασθαι τῆς τέχνης. ἢ
 οὐκ ἐννοεῖς ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, οὐ τοῦ γεωργεῖν
 ἕνεκα, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνεται, οὐ τοῦ τεκταίνεσθαι
 ἕνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, οὐχ ἕτερον μέντοι διώκει, ἀλλὰ
 τὸ αὐτὸ καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ οὗ ἕνεκα γίγνεται;

- 15 Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε οὐδεὶς ἐστὶν ὅστις οὐκ ἐπίσταται, ὅτι
 οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἄλλον
 χρόνον ταλαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέ-
 ρας ἱερὰς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι' ἔτους,
 τὰς δὲ ἐμμήνους ἑορτὰς διατελοῦσι, καὶ εὐφραίνεσθαι
 λέγονται τότε. ὁ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκονθ'
 ἡμέρας ἱερὰς ἄγει· πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν
 16 θεῶν. Ἐτι οἱ μὲν βουλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας κατορ-
 θῶν, ὀλιγοσιταῖαι καὶ ὀλιγοποσίαις χρῶνται, καθάπερ
 οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις δὲ καὶ πολυσιταῖαις οὐκ ἐστὶν
 17 εὐφραϊνόμενον μανθάνειν. Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χω-

fed universae ad sola alimenta paranda natae sunt: Parasitus autem statim cum incipit artem, alimenta habet. An non cogitas, agrum coli ab agricola non agriculturae causa; & struere fabrum domos non struendi causa: sed Parasitus nihil sequitur aliud; verum idem & opus ipsius est, & illud, cuius causa suscipitur? Etiam reliqua nemo est qui nesciat: *ut*, qui in reliquis artibus elaborant, reliquo tempore aerumnabili labore fungi, unum autem aut duo solos in mense dies festos habere; ipsasque civitates, alios annuos, alios autem menstruos dies festos obire, ac tum exhilarari dici: Parasitum vero triginta mensis dies festos agere. Omnes enim Deorum esse illi videntur. Porro qui in reliquis artibus recte versari volunt, ii paucio cibo & potu paucio utuntur, aegrotorum instar: qui enim copioso potu aut cibo gaudeat, ille non didicerit facile. Et re-

ρὶς ὀργάνων οὐδαμῶς τῷ κεκτημένῳ ὑπηρετεῖν δύνανται·
 οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἐνὶ χωρὶς αὐλῶν, οὔτε ψάλλειν ἄνευ
 λύρας, οὔτε ἱππεύειν χωρὶς ἵππου. αὕτη δὲ οὕτως ἐστὶν
 ἀγαθὴ, καὶ οὐ βαρεῖα τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ ὑπάρχει
 μηδὲν ἔχοντι ὄπλον χρῆσθαι αὐτῇ. Καὶ, ὡς εἴοικε, τὰς 18
 ἄλλας τέχνας· μανθάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ
 λαμβάνοντες. Ἐτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκα- 19
 λοὶ τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδεὶς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιη-
 τικὴ, κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη τινὶ μοίρᾳ παραγίγνε-
 ται. Καὶ κεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας οὐδεὺς 20
 ὄντες, ἢ πλείοντες, οὐ δυνάμεθα διαπράττεσθαι· ταύτη
 δὲ ἐστὶ χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλείοντι.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Καὶ μέντοι, ὦ Τυχιάδῃ, αἱ μὲν ἄλλαι τέ- 21
 χαι δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, αὕτη δὲ οὐδεμῶς
 ἐτέρας.

liquae artes sine instrumentis nullo modo ministrare pos-
 sunt artificii: neque enim tibia canere licet sine tibia, ne-
 que psallere sine lyra, neque sine equo equitare. Haec ve-
 ro ita commoda, ita non gravis artificii, ut etiam nihil ar-
 morum habens uti ea possit. Et, quod nec iniquum est,
 alias artes discimus mercede data; hanc accepta. Insuper
 aliarum artium quidam sunt magistri; Parasiticae autem
 nullus: sed quemadmodum poetica, auctore Socrate, ita
 haec divina sorte contingit. Etiam illud mihi considera,
 quod reliquas artes, qui iter faciunt, aut navigant, exer-
 cere non possunt; hac in via etiam & naviganti licet uti.

Tych. Utique.

Par. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere
 artes aliae, haec alterius non item.

ΤΥΧ. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκοῦσι;

ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΤΥΧ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, οὐκ ἀδικεῖ μόνος;

22 ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν. Καὶ μὲν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ Φαῦλαι τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναῖα τις. τὸ γὰρ θρυλλούμενον τοῦτο τῆς Φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὐροῖς, ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς.

ΤΥΧ. Πῶς λέγεις;

ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνώστα ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ συνήβη μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ δεῖ πρότερον, οἶμαι, τοῦτον γενέσθαι Φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς τέχνης ταύτης μυστηρίων. ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, ποταπὸς δὲ οὗτος ὁ Φίλος, ὅστις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέ-

Tych. Quid vero? nomne qui aliena sumunt, iniuste agere tibi videntur?

Par. Quidni?

Tych. Quomodo igitur Parasitus, sumens aliena, solus non iniuste agit?

Par. Non habeo, quod dicam. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud invenies, quam Parasiticae initium.

Tych. Quid ita?

Par. Quia nemo inimicum aut ignotum hominem, sed neque mediocriter familiarem ad coenam vocat: sed oportet, puto, hunc prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum & mensae, & artis huius mysteriorum. Ego ergo saepe audiui dicentes, Qualis autem hic sit amicus, qui

πακε μεθ' ἡμῶν; ὡς δηλονότι τὸν συμπίνοντα καὶ συνε-
 σθίοντα μόνον πιστὸν ἡγουμένων Φίλον. Ὅτι γε μὴν ἡ 23
 βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν ἐστὶν αὕτη, μάθοις ἂν καὶ ἐκ
 τοῦδε οὐχ ἥκιστα. τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον
 κακοπαθοῦντες, καὶ ἰδρῶντες, ἀλλὰ, νῆ Δία, καθή-
 μενοι καὶ ἐστῶτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δοῦλοι τῶν
 τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρίζεται τὴν αὐτοῦ τέ-
 χνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος. Ἐκεῖνα μὲν γὰρ τί 24
 δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ, ὅτι δὴ μόνος κατὰ
 τὸν σοφὸν Ὅμηρον οὔτε Φυτεύει χερσὶ Φυτόν, οὔτε ἄροϊ,
 ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνήροτα πάντα νέμεται;
 Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκέα οὐδὲν 25
 κωλύει τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, εἴαν τε πονηρὸς,
 εἴαν τε καὶ μωρὸς ᾗ, παρασιτεῖν δὲ οὐδεὶς δύναται ἢ μω-
 ρὸς ὢν, ἢ πονηρὸς.

ΤΥΧ. Παπαί. οἷον χρῆμα ἀποφαίνει τὴν παρασι-

neque comedit neque bibit nobiscum, ut qui putarent vi-
 delicet solum, qui una bibat atque cibum capiat, fidelem
 amicum. Hanc vero maxime regiam esse artium, etiam hinc
 non minimum intelligas. Reliquas artes enim non cum mo-
 lestia tantum & sudore exercent, sed, per Iovem, seden-
 tes atque stantes, nempe velut servi artium: at Parasitus
 suam artem tractat accumbens, velut rex. Illa enim quid
 dicere attinet de illius felicitate, quod solus, ut docti Ho-
 meri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat;
 sed sine semine & aratro depascitur omnia? Porro Rhetor-
 em & Geometram & fabrum nihil prohibet artem exer-
 cere suam, etsi malus sit vel stultus: parasitari autem ne-
 mo potest, qui vel stultus sit, vel malus.

Tych. Vah, quantam rem ostendis esse Parasiticam! Ita-

τικὴν ὥστε καὶ αὐτὸς ἤδη βούλεσθαι δοκῶ μοι παράσιτος εἶναι ἀντὶ τούτου ὅς εἰμι.

- 26 ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοῖνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδεῖχθαι μοι δοκῶ. Φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις παραβάλλειν αὐτήν, ἀνόητόν ἐστι καὶ μᾶλλον πως καθαιρουντος τὸ ἄξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεικτέον. ὡμολόγηται γὰρ δὴ πρὸς πάντων, τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναιότητα καὶ ἐπιστήμης ἀποφαίνονται τινες. ἐπειδὴν γοῦν καὶ τούτων ἀποδείξαίμι τὴν παρασιτικὴν πολὺ κρατοῦσαν, σχολῇ δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν δόξει προφερεστάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικάα τῶν θεραπαινίδων. Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν διαφέρει, καὶ τῆς ῥητορικῆς, καὶ τῆς φιλοσοφίας, πρῶτον κατὰ τὴν ὑπόστασιν. ἡ μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ οὔ.
- 27

12 Πολὺ κρατοῦσαν) Ἀντὶ τοῦ περιττῶς καὶ διαφερόντως. G. *ibid.* Σχολῇ δὴλον) Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν, ἀντὶ γὰρ τοῦ περιττῶς ἢ διαφερόντως κεῖται. V.

que ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

Par. Quantum ergo communiter omnibus praestet artibus, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatim unaquaque sit praestantior, consideremus. Ac sellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, & potius illius, qui destruere dignitatem artis velit. Sed quantum maximis pulcherrimisque praestet artibus, ostendendum. In confesso est enim apud omnes, Rhetoricam & Philosophiam *esse principes*: quas propter praestantiam etiam scientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiorum esse Parasiticam ostendero; sine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nauficaa, videbitur. Ergo communiter quidem ambabus praestat, & Rhetorica & Philosophia, primo ob id ipsum, quod in rerum natura adest: nam de hac constat; de istis non

οὔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορικὴν ἔν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τούναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Φιλοσοφίαν κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσιν. ἐτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τοῦ Περιπάτου, καὶ ἀπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιῶ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, οὔτε οἱ αὐτοὶ γνώμης κρατοῦσιν, οὔτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσθαι καταλείπεται. ἀρχὴν γὰρ Φημι μῆτε εἶναι τέχνην, ἧς οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τί δὴ ποτε ἀριθμητικὴ μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ δις δύο παρά γε ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ τὰυτα καὶ παρὰ Ἑλλήσι καὶ βαρβάροις; Φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφόρους ὁρῶμεν, καὶ οὔτε τὰς ἀρχὰς οὔτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν.

item. Neque enim Rhetoricen quoque unum idemque putamus omnes: sed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Philosophiam, quae eodem se modo atque aequaliter habet, non idem putamus omnes: aliter enim se res habere videntur Epicuro, aliter vero Stoicis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; simpliciterque aliam alius putat esse Philosophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem sententia iidem manent, neque ars illorum una esse videtur. Ex quibus nempe conicere licet reliqua. Neque enim omnino artem esse dico, quam ne esse quidem certum sit. Nam quid tandem? Arithmetica una est & eadem; & bis duo apud nos pariter & apud Persas, quatuor sunt; & convenit de his inter Graecos pariter & Barbaros: Philosophias vero multas ac diversas videmus; & neque principia omnium, neque fines consentire.

ΤΥΧ. Ἀληθῇ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιοῦσι πολλὰς.

- 28 ΠΑΡ. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιῶσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη. Φιλοσοφίαν δὲ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μὴδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων; μία μὲν οὐκ ἔστι Φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἀπειρον οὖσαν. πολλὰ δὲ οὐ δύνανται εἶναι· ἐπειδὴ περ ἡ
- 29 Φιλοσοφία μία. Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ρητορικῆς ταῦτα φαίη τις ἂν. τὸ γὰρ περὶ ἑνὸς προ-

7 Φιλοσοφίαν δὲ τίς) Ἐντεῦθεν διασύρει τὸν Ἀναξαγόραν καὶ τὸν Παρμενίδην, οἵτινες ἔλεγον ἐν τῷ ὄν καὶ ἀπειρον. εἰπαδ. . . . καὶ τὸν Ἀριστοτέλην τὴν τοιαύτην δοῦσαν . . . πρέπει διὰ συλλογισμῶν γενναίαν ἐν τῇ φυσικῇ ἀκρόασει, καὶ διὰ συγμάτων, καὶ ἔλεγειν τρία, ὕλην, εἶδος, στήρην . . . τε δὲ δύο, ὕλη καὶ εἶδος. καὶ ἡ μὲν ὕλη αἰεὶ ὑπάρχειται

ἀπὸ τὰ δύο ἐξανάγκης τὸ ἐν. ἀφ' εἶδους γὰρ ὄντος ἐξανάγκης στήρην οὐκ ἔστι, καὶ στήρην οὖσης, οὐκ ἔστιν εἶδος. ταῦτα δὲ ὡς ἐν παρόδῳ διδάσκει ἐν τῷ . . . βιβλίῳ· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ἀκριβέστερον καὶ ἀγωνιστικώτερον, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν, ὡς φυσικῶς γὰρ τούτους . . . διότι τὰ αὐτῶν βιβλία ἐπιγράφαν φυσικοῦς, οὐ μόντοιγε δὲ ὡς Στολάρχους. V.

Tych. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

Par. Verum artes reliquas, ut etiam aliquid in iis sit parum consentiens, si in medium progressus aliquis venia dignas censeat, eo quod mediae cuiusdam *incipit* videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae veritatis disciplinam, ferre possit non unam esse, neque magis inter se consonare, quam *diversi generis instrumenta musica*? Iam una quidem non est Philosophia: infinitam enim esse video. Multae autem non possunt esse: quandoquidem una est, si est Philosophia. Ergo nulla est. Similiter de eo, utrum sit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno *argumento* propo-

πειμένου ταῦτά μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι
Φορᾶς ἀντιδόξου, ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν
εἶναι τοῦτο, οὐ μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν
τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἔστι, καὶ τὸ μηδέποτε ὁμολογεῖν
μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναίρει τοῦ ζητουμένου τὴν οὐσίαν.

Ἡ μέντοι παρασιτικὴ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλ- 30
λησι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἔστι, καὶ κατὰ ταῦτα, καὶ
ὡσαύτως. καὶ οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲν τούσδε, ἐτέ-
ρωσ δὲ τοὺς, παρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσὶν ὡς εἴκεν ἐν παρασί-
τοις τινες, οἷον Στωϊκοί, ἢ Ἐπικουρείοι, δόγματα ἔχον-
τες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς
ἔστι, καὶ συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε
ἔμοι γε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατὰ γε τοῦτο,
καὶ σοφία εἶναι.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὡς δὲ 31

9 Ὡς ζοικεν ἐν παρασίτοις) Τὸ
ἔχει, οὐδὲ εἰσιν, ὡς εἴκεν, οἱ Στωϊκοί
διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς πα-

ρασίτοις. V. Non affecutus est Lu-
ciani sensum. Sic tamen etiam
Coll. Solan.

sito non eadem dicunt omnes, sed pugna est euntium in
diversa sententiarum, ex illo ipso maxime demonstratur,
plane non esse in rerum natura illud, cuius una non sit
perceptio. Quod enim disputatur, Quid eorum potius il-
lud sit? & nunquam in uno aliquo convenitur; illud ipsam
tollit eius, de quo quaeritur, substantiam. Verum non ita
se habet Parasitica: sed inter Graecos pariter ac Barbaros
una est, & circa eadem eodem modo *versatur*: neque est,
ut dicat quisquam, aliter hos, aliter vero illos parasitari:
neque sunt, ut videtur, in Parasitis quidam velut Stoici
aut Epicurei, decreta habentes diversa, sed omnibus re-
spectu omnium est consensus aliquis & convenientia actio-
num pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Pa-
rasitica forte hoc respectu etiam sapientia fuerit.

Tych. Satis omnino de his dixisse mihi videris. Verum

καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἢ Φιλοσοφία τῆς σῆς τέχνης, πῶς ἀποδεικνύεις;

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι Φιλοσοφίας μὲν οὐδέποτε ἠράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς δὲ πάμπολλοι ἐπιθυμήσαντες μνημονεύονται Φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἔρῳσι.

ΤΥΧ. Καὶ τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν Φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάζαντας;

ΠΑΡ. Οὐς τινὰς μέντοι, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνη ἀγνοεῖν καὶ μὲ, ὥς κατὰ τινὸς αὐτοῖς αἰσχύνῃς ἐντεῦθεν γιγνομένης, οὐχὶ τιμῆς.

ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν Δί', ὦ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ οὐς τινὰς καὶ εὖροις εἰπεῖν.

ΠΑΡ. ὦ γενναῖε, σύ μοι δοκεῖς ἀνήκοος εἶναι καὶ τῶν ἀναγραφάντων τοὺς ἐκείνων βίους, ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ἐπιγνῶναι οὐς τινὰς λέγω, δύναιο.

quantum ad reliqua etiam deteriorem esse tua arte Philosophiam, quomodo demonstras?

Par. Igitur illud primum dicendum est: Philosophiam nemo unquam Parasitus adamavit: Parasiticam vero appetiisse, multi memorantur Philosophi, & in hunc diem appetunt.

Tych. Et quos dicere possis Philosophos, parasitandi studiosos?

Par. Quos nimirum tu quoque, Tychiade, cum benenoris, ignorare me quoque simulas, velut turpitudine quaedam illis inde, non honos accedat.

Tych. Non, ita me Iuppiter, Simon: sed vehementer dubito, quos inventurus sis.

Par. Videris mihi, vir optime, non audisse eos, qui vitas illorum scripsere, alioquin omnino posses, quos dicam, agnoscere.

ΤΥΧ. Καὶ μέντοι, νῆ τὸν Ἡρακλέα, ποθῶ δὴ ἀκούειν
τίνες εἰσίν.

ΠΑΡ. Ἐγὼ σοι δείξω, καὶ καταλέξω αὐτοὺς ὄντας
οὐχὶ τοὺς Φαύλους, ἀλλ' ὧν ἐγὼ δοκῶ, τοὺς ἀρίστους,
καὶ οὓς ἥκιστα οἶει. Αἰσχίνης μέντοι ὁ Σωκρατικὸς οὐ- 32
τος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστείους διαλόγους γράψας,
ἡκέ ποτε εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτοὺς, ὅπως, εἰ δύναι-
το, δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ τὸν
Μιλτιάδην ἀναγνοῦς, καὶ δόξας εὐδοκιμηκεῖναι, λοιπὸν
ἐκάθητο ἐν Σικελίᾳ παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς
Σωκράτους διατριβαῖς ἑρῶσθαι Φράσας. Τί δὲ καὶ 33
Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεται
σοι Φιλοσόφων;

ΤΥΧ. Καὶ πάνυ.

ΠΑΡ. Καὶ οὗτος μέντοι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον διέ-
τριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων
γούν ἀμέλει τῶν παρασίτων αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ·

Tych. Verum cupio, mehercules, audire, qui sint.

Par. Ego tibi ostendam, & recensabo, eosque non vi-
les, sed, ut mihi videtur, praestantissimos, & quos tu mi-
nime putes. Igitur Aeschines quidem Socraticus ille, qui
longos illos urbanosque dialogos scripsit, venit quondam,
secum illos ferens, in Siciliam, ut per illos, si posset, Dio-
nysio Tyranno innotesceret; lectoque Miltiade, cum pro-
batus videretur, reliquo tempore in Sicilia, parasitans Dio-
nysio, defedit, longum valere iussis Socratis disputationi-
bus. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de nobilibus
tibi videtur Philosophis?

Tych. De nobilissimis.

Par. Verum hic etiam eodem tempore versabatur Syra-
cusis parasitatus Dionysio. Quin omnium ipse Parasitorum
princeps apud illum audiebat: & erat sane praeter ceteros

καὶ γὰρ ἦν πλέον τι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφύης·
 ὥστε τοὺς ὀψοποιούς ὀσημέραι ἔπεμπε παρὰ τοῦτον ὁ
 Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένου. οὗτος μέντοι
 34 δοκεῖ καὶ κοσμήσαι τὴν τέχνην ἀξίως. Ὁ δὲ Πλάτων
 ὑμῶν ὁ γενναϊότατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν
 ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράν-
 νῳ, τοῦ παρασιτεῖν ὑπὸ ἀφύιας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν
 Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρα-
 σκεύασας ἑαυτὸν, αὖθις δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ
 Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ
 ἀμαβίας ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ συμφορὰ Πλάτωνι περὶ
 Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίῳ.

ΤΥΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

35 ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ ὁ μου-
 σικός, πολλοῦ λόγου ἀξίος, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος
 Νηλέως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρ'

12 Ὅμοια δοκεῖ γενέσθαι τῇ Ν.) δαίμονιαν περὶ Συρακούσας γενέ-
 ῃς μέμνηται Θουκυδίδης, θαυμα- σθαι, καὶ καταναυμαχηθῆναι ὑπὸ
 χίας τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Λαχι- Γυλίππου τοῦ Λαχιδαιμονίου. V.

ingenio ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum quo-
 tidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent. Atque hic
 etiam, prout dignum erat, ornasse artem videtur. At Pla-
 to ille vester praestantissimus, venit & ipse quidem hoc
 consilio in Siciliam: cum vero paucis diebus parasitatus
 Tyranno fuisset, illa parasitatione, quod fatis ad eam in-
 genii non haberet, excidit: atque Athenas regressus, ubi
 multo se labore ad eam rem paraverat, altero cursu de-
 nuo navigavit in Siciliam, coenatusque paucos dies pro-
 pter inscitiam excidit: similisque videtur illa, quae Plato-
 ni in Sicilia evenit calamitas, cladi ad eandem Nicias.

Tych. Et quis, Simon, hac de re narrat?

Par. Cum alii multi, tum Aristoxenus Musicus, vir
 commemorabilis, qui & ipse Parasitus fuit Nelei. Iam Eu-

τοῦ θανάτου παρεσίτει, καὶ Ἀνάξαρχος Ἀλεξάνδρῳ,
 πάντως ἐπίστασαι. Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασι- 36
 τικῆς ἤρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.
 Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασιτία σπουδά- 37
 σοντας ἐδείξα. παράσιτον δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι φιλο-
 σοφεῖν ἐβελήσαντα. Καὶ μέντοι εἰ ἔστιν εὐδαιμον τὸ μὴ 38
 πεινῆν, μηδὲ διψῆν, μηδὲ ριγοῦν, ταῦτα οὐδενὶ ἄλλῳ
 ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε Φιλοσόφους μὲν ἂν τις
 πολλοὺς καὶ ριγοῦντας καὶ πεινῶντας εὖροι, παράσιτον
 δὲ οὐ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχὴς τις, ἢ
 πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ Φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἰκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ 39
 διαφέρει Φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς ἢ παρασιτικῆς, πῶς
 ἐπιδεικνύεις;

ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὧ βέλτιστε, καιροὶ τοῦ τῶν ἀνθρώπων
 βίου, ὃ μὲν τις εἰρήνης, εἶμαι, ὅδ' αὖ πολέμου. ἐν δὴ

ripidem Archelao ad mortem usque parasitatum esse, & Anaxarchum Alexandro, omnino nosti. Aristoteles vero inchoavit tantum, ut reliquas artes, ita & Parasiticam. Ergo Philosophos, sicut dicebam, Parasiticae vitae operam dantes, ostendi: Parasitum vero nemo dicere potest, philosophari qui voluerit. Iam si beatum est non esurire, neque sitire, neque rigere; haec nulli adsunt alii, nisi Parasito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos & rigentes inveniat, & esurientes: Parasitum vero non inveniat; aut ille non fuerit Parasitus, sed infelix aliquis aut mendicus mortalis, aut Philosopho similis.

Tych. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philosophiae ac Rhetoricae Parasiticam, quomodo demonstras?

Par. Sunt, vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror, alterum vero belli. In hisce vero ne-
Lucian. Vol. VII.

τούτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τοὺς ἔχοντας ταύτας ὅποιοί τινές εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνες ἂν εἴεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστος αὐτῷ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει.

ΤΥΧ. Ὡς οὐ μέτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν· καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ κατ' ἐμαυτὸν, ἐννοῶν ποῖος ἂν εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ φιλόσοφος.

40 ΠΑΡ. Ἴνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγμα σοὶ δοκῇ χλεύης ἄξιον, φέρε προτυπωσώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἡγγέλθαι μὲν αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολεμίους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξιέναι, καὶ μὴ περιορᾶν ἔξω θηϊουμένην τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ παραγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ χωρεῖν τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τούτοις, φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. πρῶτον

cesse omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, consideremus tempus belli, & quales maxime videantur tum privatim sibi, tum reipublicae utilissimi.

Tych. Quam non mediocre certamen virorum denuntias! & olim intra me rideo equidem, qualis sit collatus Parasito Philosophus.

Par. Ut igitur non nimis admireris, nec ludibrio tibi digna res videatur, age, apud animum ipsi nostrum fingamus, nuntiatum subito, hostes irruptionem in patriam nostram fecisse, necessitatem autem postulare, ut contra ipsos erumpamus, nec agros vastari extra patiamur: imperatorem ad numeros vocare, quicumque militari sunt aetate, & venire sane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, & Rhetoras, & Parasitos. Primo igitur illos

τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐτοὺς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλον-
τας ὀπλίζεσθαι, γυμναῖσθαι πρότερον. θεῶ δὴ τοὺς ἄν-
δρας, ὡ γυναιῖς, κατ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώ-
ματα. τοὺς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἰδίῃς ἀν λε-
πτούς, καὶ ὠχρούς πεφαικότας, ὥσπερ ἤδη τραυματίας
παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην σταδιαίαν,
καὶ ὠθισμόν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ἢ
λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινὸς
δεομένους ἀναλήψεως; Ἄβρει δὲ πάλιν μεταβάς τὸν 41
παράσιτον, ὁποῖός τις φαίνεται, ἃρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα
πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδύς, οὐ μέλας δέ, οὐδὲ
λευκός, (τὸ μὲν γὰρ γυναικί, τὸ δὲ δούλῳ προσέοικεν).
ἔπειτα θυμοειδής, δεινὸν βλέπων, ὁποῖον ἡμεῖς, μέγα

10 Ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶ-
τον) Ἀπαγε, κατάρτα, οἰνοποσία
καὶ μέθη τοὺς ὀφθαλμοὺς διεφθορᾷς
καὶ κρείους ἐκκηραγᾷς, δίδει θυ-
μοειδὴς τις εἶναι· οὐ μὲν τοι κατ'
ἴσται, ἀλλὰ παράφρων καὶ παρά-
φορος κατὰ τοὺς λυσσάδεις τῶν κυ-
νῶν. ὅς καὶ διὰ τὸ πολυσάρκεια κα-
ταπιφορτίσθαι καὶ καταρσαστανεύ-
σθαι τὴν γνάμην — οὐδὲν γυναιῶν
οἷς τε δεδεῖχθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν

πρώτῃ τοῦ πολέμου βοῇ φροῦδος ἀν
γένοιτο, οὐδὲ τὸ βραχύτατον ὑπο-
μείνας τολαιωρίαν. οὐ μὲν Σακρά-
της -- οὗτος γὰρ ἐπὶ Δηλίῳ -- ἀλλ'
αὐτός τε ἂ -- ἀν κατελάμβαν -- καὶ
ἄλλους ὑποκαίρων τῆς μάχης καὶ
διασάζων, λεπτός τε καὶ ὠχρὸς καὶ
σκληρώδης, ὥτε φιλόσοφος. Sic
Cod. V. admodum, ut vides,
mancus.

exuamus. Oportet enim, qui armandi sunt, primum nuda-
ri. Inspice vero viros, o bone, singulatim, & proba cor-
pora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis te-
nues & pallidos horridosque, quasi iam faucios in acie re-
lictos. Certamen quidem, & pugnam statariam, & impres-
sionem, & pulverem, & vulnera, nonne ridiculum fuerit
dicere, perferre posse homines, quales illi sunt, re qua-
dam indigentes? Vide autem contra in alteram partem trans-
gressus Parasitum, qualis appareat. Nonne iste multum
primo corporis habet, & colore est iucundo, neque ni-
ger neque albus, quorum alterum mulieri, servo alterum
convenit. Deinde animosus, vultu, ut nos, minaci, & san-

καὶ Ὑφαιμον. οὐ γὰρ καλὸν δεδοικότα καὶ θῆλυν ὀφθαλ-
μὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἄρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γέ-
νοιτ' ἂν, καὶ ζῶν ὀπλίτης, καλὸς δὲ καὶ εἰ ἀποθάνοι κα-
42 λῶς; Ἀλλὰ τί δέ τι ταῦτα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν παρα-
δείγματα; ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πάποτε
ρητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω
τοῦ τείχους προελθεῖν. εἰ δέ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρε-
τάξατο, φημί τούτων λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν.

ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχνῇ
μέτριον.

ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως. τῶν μὲν τοίνυν ρητόρων Ἰσο-
κράτης οὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξῆλθέ ποτε, ἀλλ' οὐδ'
ἐπὶ δικαστήριον ἀνέβη, διὰ δειλίαν, οἶμαι, ὅτι οὐδὲ τὴν
Φωνὴν διὰ τοῦτο εἶχε. τί ἔτι; οὐχὶ Δημάδης μὲν, καὶ
Αἰσχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέους εὐθὺς τῇ καταγ-

8 Λείψαντα τὴν τάξιν) Εἰς Δημοσθένην αἰνιττεται, τοῦτο παθόντα. V. Ἰσας δὲ καὶ εἰς Σοκράτην addunt C.

guine repleto: non enim honestum est oculum timidum & effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis & pulcher fuerit, dum vivet miles, & pulcher, si pulchre moriatur? Sed quid opus est coniecturis ista effingere, cum ipsarum rerum habeamus exempla? Ut enim simpliciter dicam, in bello, quicumque usquam fuerunt Rhetores vel Philosophi, parum extra muros progredi non sunt ausi; si vero quis etiam coactus in aciem prodiit, hunc aī ordinibus desertis refugisse.

Tych. Ut mira omnia, & mediocre nihil promittis!

Par. Tamen dico. E Rhetoribus ergo Isocrates tantum abest, ut in proelium progressus unquam sit, ut neque in tribunal escenderit prae timiditate; opinor neque vocem illi ob id ipsum suppeditasse. Quid porro? Nonne Demades, & Aeschines, & Philocrates prae metu, denuntiatio

γελία τοῦ Φιλίππου πολέμου, τὴν πόλιν προὔδοσαν καὶ σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ, καὶ διετέλεσαν Ἀθήνησιν αἱ τὰ ἐκείνου πολιτεύόμενοι, ὡς εἶγε τις καὶ ἄλλος Ἀθηναῖος κατ' αὐτὰ ἐπολέμει, καὶ κείνος ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος. ὁ Ὑπερίδης δὲ, καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκούργος, οἱ γε δοκοῦντες ἀνδρείότεροι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις αἰεὶ θορυβῶντες καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί ποτε ἀπειργάσαντο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; καὶ Ὑπερίδης μὲν καὶ Λυκούργος οὐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ' ἐντειχίδιοι κάθητο παρ' αὐτοῖς, ἤδη πολιορκούμενοι, γνωμίδια καὶ προβουλευμάτια συντιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυφαῖος αὐτῶν, ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνεχῶς· Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδόνων ὀλέβρος, ὅθεν οὐδὲ ἀνδράποδον πρίατο τίς ποτε, τολμήσας προσλθεῖν εἰς τὴν Βοιωτίαν, πρὶν ἢ συμμίξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ συμ-

11 Ἐντειχίδιοι) Ἐντὸς τοῦ τείχους. G.

statim Philippi bello, & patriam & se Philippo prodiderunt, manseruntque Athenis sic, ut semper rempublicam ad illius voluntatem tractarent. Itaque si quis etiam Atheniensis alius in illis partibus militaret, ipse quoque inter ipsorum erat amicos. At Hyperides, & Demosthenes, & Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in concionibus tumultus semper ciebant, maledicebantque Philippo, quod tandem egregium facinus in bello contra ipsum patrarent? Ac Hyperides quidem & Lycurgus non exierunt, quin ne caput quidem exferere ultra muros ausi sunt, sed post moenia desidentes, domi suae iam obsessi, sententio-las quasdam & consultatiunculas componebant. Sed princeps illorum, qui ista perpetuo discitaret in concionibus, *Philippus ille Macedoniae perniciēs, a quo neque servitium quis erat; progredi ausus in Boeotiam, ante quam committe-*

βαλεῖν εἰς χεῖρας, ῥίψας τὴν ἀσπίδα ἔΦευγεν. ἢ οὐδέπω ταῦτα πρότερον διήκουσας οὐδενός, πάνυ γνώριμα ὄντα, οὐχ ὅπως Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκείνο τὸ κάβαρμα ἦν.

- 43 ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' οὗτοι μὲν ῥήτορες, καὶ λόγους λέγειν ἡσκηκότες, ἀρετὴν δὲ οὐ. τί δὲ περὶ τῶν Φιλοσόφων λέγεις; οὐ γὰρ ὅη τούτους ὥσπερ ἐκείνους ἔχεις αἰτιάσθαι.

ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδῃ, οἱ περὶ τῆς ἀνδρίας ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῶ μᾶλλον τῶν ῥητόρων φανοῦνται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὴ οὕτω. πρῶτον μὲν, οὐκ ἔστιν ὅστις εἰπεῖν ἔχει Φιλόσοφον ἐν παλέμῳ τετελευτηκότα. ἥτοι γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρατεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν οὖν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων,

³ Ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις) Περὶ Δημοσθένους λέγει, Σκυθίδος γὰρ ἦν. V.

rentur acies, & ventum ad manus esset, abiecto clypeo fugit. An nunquam ista prius a quoquam audisti, quae sint notissima, non dico Atheniensibus, sed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

Tych. Novi ista. Sed hi Rhetores, & verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item. Quid vero ais de Philosophis? neque enim sane habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses.

Par. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine disputantes quotidie, & virtutis nomen conterentes, multo etiam timidiores oratoribus apparebunt mollioresque. Considera vero ita. Primo non est, qui nominare queat Philosophum in proelio mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut, si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes quidem, & Diogenes, & Crates, & Zeno, & Plato, & Aeschines, &

καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς οὗτός ὁ ὄμιλος, οὔτε εἶδον παράταξιν· μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, Φεύγων ἐκεῖθεν ἀπὸ τῆς Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυρέου παλαιστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἑδόκει μετὰ τῶν μεираκυλλίων καθεζόμενον ὠραίσειν, καὶ σαφισμάτια προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι.

ΤΥΧ. ὦ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη καὶ παρ' ἄλλων ἐπιβόρη, οὐ, μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοὺς καὶ ὀνειδίζειν βουλομένων ὥστε αὐδέν τι μοι δοκαῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ τέχνῃ καταψεύδεσθαι τῶν ἀνδρῶν. Ἀλλ' εἰ 44 δοκεῖ, ἤδη Φέρε καὶ σὺ τὸν παράσιτον ὁποῖός τις ἔστιν ἐκ πολέμου, καὶ λέγε, καὶ εἰ ὅλως λέγεται παράσιτός τις γενέσθαι τῶν παλαιῶν;

ΠΑΡ. Καὶ μὲν, ὦ Φιλότης, οὐδὲς ἀνήκοος Ὀμήρου, οὐδ' ἂν κάμπαι ἰδιώτης τύχη, ὅστις οὐκ ἐπίσταται

4 Φεύγων ἐκεῖθεν) Μὴ συκοφάντι, κατάρτε· οὐχ οὕτω γὰρ, ἀλλ' ἀριστεύων διέτλει. V.

Aristoteles, & omnis illa turba, ne viderunt quidem aciem. Solus vero ausus progredi in pugnam sapiens illorum Socrates, inde a Parnethe fugiens in Taureae se palaestram abdidit. Multo enim illi videbatur urbanius sedentem cum adolescentulis amatorias nugas garrere, & argutiolas obicere in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare.

Tych. Vir optime, ista iam ex aliis quoque audivi, non profecto irridere volentibus illos, aut maledictis incessere. Itaque non videris mihi quidquam tuae arti condonans contra illos mentiri. Sed, si videtur, age iam & tu, Parasitus in belle qualem se praestet, dicito: & an omnino antiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur?

Par. Atqui nemo, amice, Homerum non audivit, et si aliarum omnium rerum rudis sit: nemo ergo est, qui nesciat,

παρ' αὐτῷ τοὺς ἀρίστους τῶν ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὅτε γὰρ Νέστωρ ἐκείνος, οὐκ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως παράσιτος ἦν, καὶ οὔτε τὸν Ἀχιλλέα, ὅσπερ ἐδόκει τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γενναϊότατος, καὶ δικαιοτάτος, οὔτε τὸν Διομήδην, οὔτε τὸν Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαινῇ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τὸν Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὐχεται γενέσθαι αὐτῷ, οὔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' ἂν ἐαλωκέναι τὴν Τροίαν, εἰ τοιούτους ὁποῖος ἦν οὗτος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρων ὢν, στρατιώτας εἶχε δέκα, καὶ τὸν Ἰδομενέα τὸν τοῦ Διὸς ἐγγονον, παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγει.

45 ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι· οὕτω γέ μην δοκῶ μοι γιγνώσκειν, πῶς δὴ τὸ ἄνδρ' ἐπὶ Ἀγαμέμνονι παράσιτος ἦσαν.

ΠΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπ' αὐτῶν ἐκείνων, ὥσπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει.

apud illum praestantissimos Heroum Parasitos esse. Nam & Nestor ille, cuius a lingua mellis instar destinebat oratio, ipsius Parasitus regis fuit: & neque Achillem, qui cum videbatur, tum erat & corpore praestantissimus & iustissimus, neque Diomedem, neque Aiacem Agamemnon ita laudatque & admiratur, velut Nestorem. Neque enim Aiaces decem sibi contingere optat, neque decem Achilles: sed olim ~~ai~~ futurum fuisse, ut caperetur Troia, si tales, qualis hic Parasitus, senex licet, milites decem habuisset. Idomeneum etiam Iove natum, Parasitum similiter dicit Agamemnonis.

Tych. Ista quidem ipse etiam novi; nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint.

Par. Recordare, vir optime, versuum illorum, quos ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum.

ΤΥΧ. Ποίων;

ΠΑΡ. — Σὸν δὲ πλεόν δέπα αἰεὶ

Ἔστηχ' ὥσπερ ἐμοὶ, πῖεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.

ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλεόν δέπας εἴρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ ποτήριον διὰ παντὸς πλήρες ἐσθήκει τῷ Ἰδομενεΐ, καὶ μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ δι' ὅλου τοῦ βίου μόνῳ συνεδίπνευ ὑπῆρχε τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' οὐχ ὥσπερ τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς προσκαλομένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε τῷ Ἑκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, Φησὶ, κατὰ τιμὴν ἀξιοθέντα ὀψὲ τοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ δεῖπνου· ὁ δὲ Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὅσημέραι συνεδίπνουσαν τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτὸς Φησι. Νέστωρ δὲ παράσιτός μοι δοκεῖ τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. οὐ γὰρ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄρξασθαι τῆς τέχνης, ἀλλὰ ἀνωθεν ἐπὶ Καινέως καὶ Ἐξαδίου· δοκεῖ δὲ οὐ

Tych. Quorum?

Par. — Tibi pocula semper

Plena steterē, velut mihi, si potare luberet.

Hic enim *plena semper pocula* dixit, non quo poculum perpetuo plenum steterit Idomeni, & pugnanti & dormienti; sed quod ipsi per totam vitam liceret soli coenare cum rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibusdam diebus vocarentur. Aiace enim solitaria contra Hectorē pugna praeclare defunctum, *Ad divum*, ait, *Agamemnona ducunt*, honoris causa coenae regis adhibendum. Idomeneus vero atque Nestor coenabant cum rege quotidie, ut ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur regum maxime artifex & bonus fuisse, nec enim coepisse artem in Agamemnone, sed superiori tempore in Caeneo

δὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Οὗτος μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος, εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶσθα, πειρῶ λέγειν.

46 ΠΑΡ. Τί οὖν, ὦ Τυχεάδῃ, οὐχὶ καὶ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα οὐδενὸς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Φαυλότερος, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὢν; ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρῳ εἶναι· τὸν τε γὰρ Ἑκτορα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν εἶσω μαχόμενον, οὗτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτεσίλαου καὦν ἤδη καιομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπεβάτευον αὐτῆς οὐχ οἱ Φαυλότατοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὀπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ Διὸς υἱόν, ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ'

& Hexadio: videtur autem nec defuisse parasitari, nisi mortuo Agamemnone.

Tych. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

Par. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achilles fuit Patroclus, isque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc iuvenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriore esse, ex operibus illius intelligere mihi videor. Hectorum enim perruptis portis, ad naves intra vallum pugnantes hic expulit, & navem Protefilai iam ardentem restinxit: licet vectores in ea essent non vilissimi, sed Ajax & Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter sagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Iovis filium, Parasitus Achilles: nec sicut alii mor-

αὐτὸν μὲν Ἑκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, εἷς ἓνα, καὶ
αὐτὸν Ἀχιλλέα Πάρις· τὸν δὲ παράσιτον θεὸς καὶ δύο
ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ Φωνᾶς ἀφῆκεν, οὐχ οἷας ὁ
γενναϊότατος Ἑκτωρ προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα, καὶ
ικετεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ τοῖς οἰκείοις ἀποδοθῇ, ἀλλ'
οἷας εἰκὸς ἀφείναι παράσιτον.

ΤΥΧ. Τίνας δὴ ταύτας;

ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἶπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν,

Πάντες ἂν αὐτόθ' ἄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες,

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ 47
παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, πειρῶ λέγειν.

ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιάδῃ, τὸν Πάτροκλον ὅτι παρά-
σιτος ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι.

ΤΥΧ. Θάυμαστὰ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἄκουε τοίνυν αὐτῶν τῶν ἐπῶν·

Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅστε', Ἀχιλλεῦ,

tuus est; cum ipsum Hectorem Achilles interfecerit solum
solus, & ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, &
homines duo. Moriensque voces edidit, non quales He-
ctor fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplica-
vit, ut cadaver suum reddatur suis; sed quales convenit
emittere Parasitum.

Tych. Quas ergo?

Par. *Viginti tales si me contra arma tulissent,*

Unusquisque mea domitus iacuisset ab hasta.

Tych. Sufficiunt ista. Ast, non amicum fuisse Patroclum,
sed Parasitum, illud tenta dicere.

Par. Ipsum, Tychiade, Patroclum praebebo tibi, dicen-
tem, se Parasitum fuisse.

Tych. Mira narras.

Par. Ipsa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul offibus ossa recondo,

Ἄλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.
καὶ πάλιν ἀποβὰς,

Καὶ νῦν με δεξάμενός, Φησι, ὁ Πηλεὺς

Ἐτρεφεν ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε,

τούτέστι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοίνυν Φίλον ἐβούλετο
τὸν Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράπον-
τα· ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει
θεράποντας, εἰ μῆτε τοὺς δούλους, μῆτε τοὺς Φίλους·
τοὺς παρασίτους δηλονότι; ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τοῦ Ἰδο-
μενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει· οὕτως, οἷμαι,
καλουμένων τότε τῶν παρασίτων. σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐν-
ταῦθα τὸν μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱόν, οὐκ ἄξιόν λέ-
γειν ἀτάλαντον Ἀρηί, Μηριόνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτοῦ.

48 Τί δέ; οὐχὶ καὶ Ἀριστογείτων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης,
ὥσπερ Θουκυδίδης Φησὶ, παράσιτος ἦν Ἀρμοδίου; τί δέ;
οὐχὶ καὶ ἐραστής; ἐπεικεῶς γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἐρα-

Verum una, ut vestris una sumus aedibus alti.

Et rursus, iam discedens,

Hic me susceptum, inquit, Peleus

Et studiose aluit, iussuque tibi esse ministrum:

hoc est, Parasitum. Si enim amicum voluisset dicere Pa-
troclum, non nominasset Ministrum; liber enim erat Pa-
troclus. Quos ergo vocat Ministros, nisi hos, qui neque
servi essent, neque amici, nempe Parasitos? Qua ratione
etiam Merionem Idomenei & ipsum Ministrum nominat:
cum sic, puto, tum vocarentur Parasiti. Vide autem, quam
hic etiam Idomeneum, Iovis qui filius esset, non dignetur
vocare *Marii equiparandum*, sed Merionem illius Parasitum.
Quid vero? nonne & Aristogiton, plebeius homo & pau-
per, ut ait Thucydides, Parasitus erat Harmodii? Quid
vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim est, ut

σταὶ τῶν τρεφόντων εἰσίν. οὗτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσι-
 τος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννουμένην εἰς ἐλευθερίαν
 ἀφείλετο· καὶ νῦν ἔστηκε χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ
 τῶν παιδικῶν. οὗτοι μὲν δὴ, τοιοῖδε ὄντες μάλα ἀγαθοί,
 παράσιτοι ἦσαν. Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάξεις ἐν πολέ- 49
 μῳ τὸν παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος ἀριστο-
 ποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ
 Ὀδυσσεὺς ἀξιόϊ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι
 Φησιν ἐστιάσει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι· καὶ
 ὃν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον ὑπὸ δέους, ὁ μὲν τις ἀκριβῶς
 ἀρμόζει τὸ κράνος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ τὸ
 δεινὸν ὑποπτέων τοῦ πολέμου, τρέμει, οὗτος δὲ ἐσθίει
 τότε μάλα Φαιδρῶ τῷ προσώπῳ, καὶ μετὰ τὴν ἐξοδὸν
 εὐθὺς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται· ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὅπι-
 σθεν ὑποτέτακται τῷ παρασίτῳ, καὶ κείνος αὐτὸν ὥσ-
 περ ὁ Αἴας τὸν Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει, καὶ

Parasiti iidem etiam sint alentium se amatores. Hic igitur
 rursus Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppressam,
 vindicavit in libertatem. Et nunc stat aeneus in foro suo
 cum amasio. Hi ergo, viri fortissimi cum essent, fuere
 iidem Parasiti. Tu vero qualem suspicaris in bello futurum
 Parasitum? Nonne primum talis pransus ibit in aciem, sic-
 ut etiam Ulysses aequum esse censet? Etenim quem in
 proelio pugnare iubet, eum etiam excipiet epulis, etsi sta-
 tim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore mili-
 tes alii prae metu, alius quidem accurate aptat galeam,
 thoracem induit alius, alius ipsa belli metuenda suspicans
 tremit; eo tempore hic noster hilari vultu cibum capit,
 & post egressionem in primis statim pugnam capeffit: sed
 qui illum alit, altero stat ordine post Parasitum, quem ille,
 ut Teucrum Ajax, suo clypeo occultat, emissisque telis,

τῶν βελῶν ἀφιεμένων, γυμνώσας ἑαυτὸν, τοῦτον σκέ-
 50 πει. βούλεται γὰρ ἐκείνον μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτόν. Εἰ
 δὲ δὴ καὶ πέσοι παράσιτος ἐν πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ
 δήπου οὔτε λοχαγὸς οὔτε στρατιώτης αἰσχυνθεῖη, με-
 γάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς
 κατακειμένῳ ὥς ἄξιόν γε Φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τούτῳ
 παρακείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πωγώνιον ἔχον-
 τα, προτεθνηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἄνθρωπον. τίς οὐκ
 ἂν καταφρονήσειε ταύτης τῆς πόλεως, τοὺς ὑπασπιστάς
 αὐτῆς οὕτω κακοδαίμονας ὁρῶν; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι
 χλωροὺς καὶ κομήτας ὁρῶν ἀνδραπίσκους κειμένους,
 τὴν πόλιν ἀποροῦσαν συμμαχῶν, τοὺς ἐν τῇ εἰρκτῇ κα-
 κούργους ἐπιλῦσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ
 51 πρὸς ῥήτορας καὶ Φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. Ἐν εἰ-
 ρῇ δὲ τοσοῦτόν μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν παρασιτικὴ Φι-

6 Ὡς ἄξιόν γε) Εἰρωνεία. V.

fuo nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc potius, quam se, fervare cupiat. Si vero cadat etiam in proelio Parasitus, non sane illius *interfecti* neque ductorem ordinis, neque militem pudeat, magni nempe corporis, & sicut in convivio pulchre iacentis. Et operae pretium est iuxta iacens videre Philosophi cadaver aridum, squalidum, longam habens barbulam, iam ante pugnam demortuum, imbecillum homuncionem. Quis non contemnat eam civitatem, propugnatores illius ita miseros si videat? Quis vero non coniiciat, pallidos & comatos homunciones si iacentes videat, civitatem auxilii egentem maleficos de carcere belli causa solvisse? Tales quidem in bello ad Philosophos & oratores *comparati* sunt Parasiti. In pace vero tantum mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quan-

λοσοφίας, ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία.

ΤΥΧ. Οὐπω ξυνήμι ὅ, τι τοῦτό πως βούλεται. σκοπῶμεν δὲ ὁμως.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε φαῖν ἂν πόλεως χωρία;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια οὐ πάρεισιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι οὐδὲν μέτριόν ἐστι τῶν ἐν τούτοις γιγνομένων τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ Φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀποδύς, ἄξιός συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ τούτων ὀφθεῖς, οὐκ αἰσχύνῃ τοῦ χωρίου μᾶλλον ἐστι; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν

tum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis.

Tych. Nondum intelligo, quid hoc tibi velit. Videamus tamen.

Par. Nonne igitur forum, & iudicia, & palaestras, & gymnasia, & venationes, & coenationes, loca urbis dixerim?

Tych. Omnino.

Par. Igitur Parasitus in forum quidem & ad iudicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, & quod nihil moderatum fieri in his solet. At palaestras & gymnasia, & convivium persequitur, & ornat solus ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnasio visus, non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat

ὑποσταίῃ θηρίον ὁμόσε ἰόν· ὁ δὲ παράσιτος αὐτὰ τε ἐπι-
 όντα μένει, καὶ δέχεται ραδίως, μεμελετηκώς αὐτῶν ἐν
 τοῖς δειπνοῖς καταφρονεῖν· καὶ οὐτ' ἔλαφος, οὔτε σῦς αὐ-
 τὸν ἐκπλήττει πεφρικώς, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτὸν ὁ σῦς τὸν
 1 ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος ἐπὶ τὸν σὺν ἀντιθήγει.
 τοὺς μὲν γὰρ λαγώς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ
 συμπόσιῳ, τίς ἂν καὶ ἀμιλλήσαιο παρασίτῳ, ἥτοι
 παίζοντι, ἢ ἐσθίωντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον εὐφράναι τοὺς
 συμπότας; πότερόν ποτε οὗτος ἄδων καὶ σκώπτων, ἢ
 ἄνθρωπος μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμενος, εἰς γῆν ὀρῶν,
 ὥσπερ ἐπὶ πένθος, οὐχὶ συμπόσιον ἤκων; καὶ ἔμοι γε
 δοκεῖ, ἐν συμπόσιῳ φιλόσοφος τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἐν
 52 βαλανείῳ κύων. Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἤδη
 βαδίζωμεν τὸν βίον τοῦ παρασίτου, σκοποῦντες ἅμα,
 καὶ παραβάλλοντες ἐκείνῳ. πρῶτον τοίνυν ἴδοι τις ἂν τὸν

5 Ἀντιθήγει) Ἀλλὰ καὶ λείον-
 τα ἀντιβρυχίσεται; ἢ καὶ λύκον
 ἀνταρμήσειται αἶψ; τούτῳ μοι λέ-
 γει. V.

Ἀντιθήγει) Οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ
 εἶπε, καὶ πρὸς λείοντα ἀντιβρυχίσει-
 σθαι τὸν παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον
 ἀνταρμήσεσθαι. G.

occurrentem feram : at Parasitus invadentes manet, & fa-
 cile excipit, coenarum meditatione edoctus illas contemne-
 re : & neque cervus illum, neque horridus aper percellit ;
 sed etiam si aper dentem in illum acuatur, contra in aprum
 acuit Parasitus. Nam lepores magis ipsis canibus persequi-
 tur. In convivio autem Parasito quis certare audeat, sive
 iocanti, sive edenti? Uter magis exhilarare convivas pote-
 rit? hicne tandem canens & disteria iaciens, an homo ri-
 dens nunquam, in palliolo accumbens, deiecto vultu, ut
 qui ad funus venerit, non ad convivium? Ac mea senten-
 tia tale quid in coena Philosophus, quale canis in balneo.
 Sed age, his relictis, ad ipsam iam vitam Parasiti veniamus,
 ita ut istorum simul vitam inspiciamus & comparemus. Pri-
 mo igitur Parasitum gloriae contemptorem semper videas,

μὲν παράσιτον αἰεὶ δόξης καταφρονούντα, καὶ οὐδὲν μέ-
 λον αὐτῷ, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἴονται. περὶ ῥήτορας δὲ καὶ
 φιλοσόφους εὐροί τις ἂν, οὐ τινὰς, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ
 τύφου καὶ δόξης τριβέντας. καὶ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ
 καὶ ὁ τούτου αἰσχίον ἐστίν, ὑπ' ἀργυρίου. καὶ ὁ μὲν πα-
 ράσιτος οὕτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὥς οὐκ ἂν τις οὐδὲ
 πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι, καὶ
 οὐδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τοῦ πυρός. οἱ γε
 μὴν ῥήτορες, καὶ ὁ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν
 φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ οὕτω διάκεινται κακοδαιμόνως,
 ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ
 μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην
 δάροις ἐπ' αὐτῇ ἐάλω· ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστεύων εἰσ-
 πράττεται τοὺς μανθάνοντας. ὁ δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως
 ὑπὲρ τοῦ συνεῖναι ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνε-
 ται. ἔτι πρεσβύτης ἀνὴρ διὰ τοῦτο ἀποδημεῖ, καὶ μι-

I Δόξης καταφρονούντα) Οὕτω νεῖν, αἰεὶ τῷ κορβόρῳ πλαττόμενοι.
 καὶ χοῖροι λεχθεῖν δόξης καταφρο- V. (κίλυνδούμενοι. C.)

neque curae ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhe-
 tores autem ac Philosophos invenias, non quosdam, sed
 omnes, a superbia & gloria conteri, & non a gloria so-
 lum, sed, quod turpius illo est, a pecunia. Ac Parasitus
 quidem ad pecuniam ita affectus est, ut vix aliquis spar-
 fos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam
 ipsi videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum
 enimvero Rhetores, &, quod indignius est, illi, qui phi-
 losophari se dicunt, ad eadem infelicitate adeo animati sunt,
 ut e numero Philosophorum, qui maxime iam celebrantur,
 (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res
 iudicat, corruptionis munerum damnatus sit; alius merce-
 dem argutiarum a discipulis exigit; alius pro suo con-
 victu mercedem a rege & ipse, nihil erubescens, poscat.
 Propter hanc senex iam vir adhuc peregrinatur, & mer-

σθοφορεῖ, καθάπερ Ἴνδος ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει. Εὐροῖς δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάβῃ· οἷον λύπας, καὶ ὀργὰς, καὶ Φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυμίας. ὁ γε μὴν παράσιτος ἔξω τούτων ἐστὶν ἀπάντων· οὔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξικακίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὅτῳ ὀργισθεῖν. καὶ εἰ ἀγανακτήσειε δέ ποτε, ἡ ὀργὴ αὐτοῦ χαλεπὸν μὲν, οὐδὲ σκυθρωπὸν οὐδὲν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλῳτα, καὶ εὐφραίνει τοὺς ζυνόντας. λυπεῖταιί γε μὴν ἥκιστα πάντων, τοῦτο τῆς τέχνης παρασκευαζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτου λυπηθεῖν. οὔτε γὰρ χρήματά ἐστιν αὐτῷ, οὔτε οἶκος, οὔτε οἰκέτης, οὔτε γυνή, οὔτε παῖδες, ὧν διαφθειρομένων πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτὰ, [ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται] ἐπιθυμεῖ δὲ οὔτε δόξης, οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὠραίου τινός.

1 Καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα) Οἷον ὅτι μισθός. V.

cede, ut Indus aliquis aut Scythia captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit, mercedem esse nimirum, quod accipit. Invenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, & iras; & invidias, & omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, & quia nec est, cui irascatur. Si vero etiam indigneretur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur; hanc ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, ut non habeat, quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque servus, neque uxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici, qui illa habeat, necesse est, cum tamen soleant interire. Sed neque gloriae cupidus est, neque opum, neque formosi cuiusquam.

ΤΥΧ. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδεία τροφῆς λυ- 54
πηθῆναι αὐτόν.

ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς, ὦ Τυχιάδῃ, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ πα-
ράσιτος ἐστὶν οὗτος, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. οὐδὲ γὰρ ἀν-
δρείος ἀπορία ἀνδρίας ἐστὶν ἀνδρείος, οὐδὲ Φρόνιμος ἀπο-
ρία Φρενῶν ἐστὶ Φρόνιμος· ἄλλως γε οὔτε παράσιτος ἀν-
εῖη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν ὄντος, οὐχὶ
μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρείος ἄλλως ἢ παρουσία ἀνδρείο-
τητος, καὶ ὁ Φρόνιμος παρουσία Φρονήσεως, καὶ ὁ παρά-
σιτος δὲ παρουσία τοῦ παρασιτεῖν παράσιτος ἐσται. ὥς
εἴγε τοῦτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινός, καὶ οὐχὶ
παρασίτου, ζητήσομεν.

ΤΥΧ. Οὐκοῦν οὐδέποτε ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς.

ΠΑΡ. Ἐοικεν ὥστε οὔτ' ἐπὶ τούτῳ, οὔτ' ἐπ' ἄλλῳ
ἐστὶν ὅτῳ λυπηθεῖν αὐν. Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμοῦ φιλό- 55
σοφοι, καὶ ῥήτορες φοβοῦνται μάλιστα τοὺς γέ τοι

Tych. Verum, Simo, victus penuria angere illum probabile est.

Par. Ignoras, Tychiade, illum omnino Parasitum non esse, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab illo fortitudo, fortis est; neque prudens, cum destituitur prudentia, est prudens. Alioquin enim neque Parasitus fuerit. Propositum vero nobis est quaerere de eo, qui Parasitus est, non de eo, qui non est. Si vero fortis non aliter, quam praesente fortitudine, & prudens, prudentia praesente; etiam Parasitus praesente parasitandi facultate Parasitus censetur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de alio, nec iam de Parasito, quaeramus.

Tych. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasitus?

Par. Sic videtur. Itaque neque hac re, neque alia ulla, est ut doleat. Iam Philosophi simul omnes & Rhetores maxime timent. Plerisque certe illorum cum clava prodire

πλείστους αὐτῶν εὐροι τις ἂν μετὰ ξύλου προϊόντας· οὐκ ἂν δὴ που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὠπλισμένους, καὶ τὰς θύρας δὲ μάλ᾽ ἐρρωμένως ἀποκλείοντας, μὴ τις ἄρα νύκτωρ ἐπιβουλεύσειεν αὐτοῖς δεδιότας. ὁ δὲ τὴν θύραν τοῦ δωματίου προστίθῃσιν· εἰκὴ καὶ τοῦτο, ὡς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθεῖη. γενομένου δὲ ψόφου νύκτωρ, οὐδέν τι μᾶλλον θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ ἀπίων, ἄνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ οὐδὲν οὐδαμοῦ. Φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ, οὐδενὸς ὄντος δεινοῦ, τόξα ἐνεσκευασμένους. ξύλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλα-

56 νεῖον ἀπίνοντες, καὶ ἐπ' ἄρστον. Παρασίτου μέντοι οὐδεὶς ἔχει κατηγορῆσαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἀρπαγὴν, ἢ ἄλλο τι ἀδίκημα ἀπλῶς· ἐπεὶ ὁ γε τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐπεῖνος ἀδικεῖ. ὥστ' εἰ μοιχεύσας τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τούνομα μεταλαμβάνει τοῦ ἀδικήματος. ὥσπερ δὲ ὁ κακός, οὐ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕτως, οἶμαι, ὁ πα-

videas, non armatos nempe, nisi metuerent: etiam ianuas firmiter occludere, timentes igitur, ne quis noctu sibi infidietur. At hic ianuam obdit conclavi, temere hoc quoque, ne aperiat a vento. Strepitus vero si noctu exoriatur, nihilo movetur magis, quam si non ortus esset. Et si per desertum eat, sine gladio iter facit. Nihil enim usquam metuit. Philosophos autem saepe ego vidi, telis instructos, cum nihil usquam esset metuendum. Clavas enim habent, etiam cum in balneum eunt, aut ad prandium. Porro Parasitum nemo accuset adulterii, aut de vi, aut raptus, aut cuiuscunque simpliciter criminis. Nam talis quidem Parasitus non fuerit, sed ipse se iniuria afficiat. Itaque si forte adulterium committat, simul cum iniuria nomen etiam iniuriæ recipit. Quemadmodum vero malus non hoc inde habet, ut sit bonus, sed ut improbus: sic, puto, Parasit-

πάσιτος, εἴαν τι ἀδικῇ, αὐτὸ μὲν τοῦτο ὅπερ ἐστίν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δὲ ὁ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ φιλοσόφων ἄφθονα οὐ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγυότα καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἡδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων σχεδὸν τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν παρασίτου δὲ οὐκ ἐστὶν ἀπολογία, οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν τινα γεγραμμένην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ, νῆ Δία, ὁ μὲν βίος τοῦ παρασίτου 57 κρείττων ἐστὶ τοῦ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ὁ δὲ θάνατος φαιλότερος;

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν τούναντίον παραπολὺ εὐδαιμονέστερος. φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας, ταῦς μὲν ἐκ καταδίκης ἐαλωκότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι,

8 Οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην) καὶ τίς γὰρ κατὰ κυνὸς ἀποίεται
Εὐτελοὺς καὶ παρασιταμένου τίς δι- γραφὴν; V.

tus, si quid sceleris committat, ipsum hoc, quod est, amittit, id vero, quod commisit, suscipit. Scelera vero talia Oratorum & Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis novimus, sed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis, & Aeschinis, & Hyperidis, & Demosthenis, & plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest quisquam memorare litum Parasito intentatam.

Tych. Sed, per Iovem, vita quidem Parasiti melior forte Rhetorum & Philosophorum vita: at mors miserior?

Par. Quin contra eo multo beatior. Philosophos enim novimus, aut omnes, aut plerosque certe, male malos periisse, alios de sententia iudicum, maximorum criminum

Φαρμάκῳ τοὺς δὲ καταπρησθέντας τὸ σῶμα ἅπαν' τοὺς δὲ ἀπὸ δυσουρίας Φθινήσαντας, τοὺς δὲ Φυγόντας. παρασίτου δὲ θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐδαιμονέστατον, Φαγόντος καὶ πίνοντος. εἰ δέ τις καὶ δοκεῖ βιαίῳ τετελευτηκέναι θανάτῳ, ἀπεπτήσας ἀπέθανε.

58 ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημίλληται σοι τὰ πρὸς τοὺς Φιλοσόφους ὑπὲρ τοῦ παρασίτου. λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσιτελές ἐστὶ τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, πειρῶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ εὐεργετοῦντες καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνῃ τῷ τρεφομένῳ.

ΠΑΡ. Ὡς ἡλίθιά γέ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι γιγνώσκειν ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ Γύγου χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ προῖων

1 Φαρμάκῳ) Ὡς Σωκράτης. V. *ibid.* Καταπρησθέντας τὸ σῶμα)
2 Ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος. V.

2 Φθινήσαντας) Ὡς Ἀντισθένης. *ibid.* Φυγόντας) Hoc verbum in edd. eodem tenore cum prioribus connexum, & lacunae nota appo-

sta. Sed nulla in V. est lacuna. Excidit tamen Scholion aliquod: nam vox haec Antisthenem non respicit; & in textu reperitur ad alium spectans. In C. non exstat hoc Schol. *Solan.*

damnatos, veneno; alios toto corpore combustos; alios ex urinae difficultate interiisse, alios in exilio: Parasiti autem mortem id genus nemo dixerit, sed beatissimam edentis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videatur finisse, ille cruditate mortuus est.

Tych. Satis tibi hoc contra Philosophos pro Parasito certatum certamen est. Superest, ut dicere coneris, An etiam honesta atque utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi videntur tanquam a patronis, & liberalitate quadam pasci a divitibus; id ipsum autem pudori esse ei, qui sic pascitur.

Par. Quam puerilis esses, Tychiade, si non posses intelligere, virum divitem, si vel Gygis haberet aurum, solus si cibum capiat, pauperem esse; & si progrediat in

ἄνευ παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ στρατιώτης
χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ ἐσθῆς ἄνευ πορφύρας,
καὶ ἵππος ἄνευ Φαλάρων, οὕτω καὶ πλούσιος ἄνευ πα-
ρασίτου ταπεινός τις καὶ εὐτελής φαίνεται. καὶ μὴν ὁ
μὲν πλούσιος κοσμεῖται ὑπ' αὐτοῦ· τὸν δὲ παράσιτον
πλούσιος οὐδέποτε κοσμεῖ. Ἄλλως τε οὐδὲ ὄνειδος αὐτῷ 59
ἐστίν, ὡς σὺ Φῆς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς
κρεῖττονι χεῖρονα. ὅπως γε μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυ-
σιτελές ἐστι, τὸ τρέφειν τὸν παράσιτον, ὧγε μετὰ τὸ
κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀσφάλεια πολλή ἐκ τῆς
τούτου δορυφορίας ὑπάρχει. οὔτε γὰρ μάχῃ ῥαδίως ἂν
τις ἐπιχειρήσῃ τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὁρῶν παρεστῶτα·
ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποβάνοι Φαρμάκῳ οὐδεὶς, ἔχων παράσι-
τον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεύσαι τινὶ, τούτου
προεσθίοντος καὶ προπίνοντος; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὶ
κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων
ὑπὸ τοῦ παρασίτου σώζεται. οὕτω μὲν ὁ παράσιτος διὰ

14 Τούτου προεσθίοντος) Τοῦτο ἰκανίσταται μυῖαι προγευομένη τῶν
καὶ μυῖαι ποιοῦσιν. ἀλλ' οὐδεὶς ἀνθρώπων τῶν εἰσμάτων. V.

publicum sine Parasito, mendicum videri. Et quemadmo-
dum miles sine armis eo contemptior, & vestis sine purpu-
ra, & sine phaleris equus, sic etiam dives sine Parasito,
humilis homo vilisque videtur. Quin ornatur ab illo di-
ves: Parasitum autem dives ornat nunquam. Alioquin nec
probrum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam
praestantiori viliores; cum diviti hoc utile sit, nutrire Pa-
rasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam
securitas multa ab huius satellitio contingat. Neque enim
temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adstantem vi-
dens: sed neque veneno facile moriatur, Parasitum qui ha-
beat. Quis enim insidiari alicui audeat, hoc cibum potum-
que praegustante? Itaque dives non ornatur modo, sed
maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Pa-

Φιλοστοργίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν πα-
ραχωρήσειε τῷ πλουσίῳ Φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπο-
θανεῖν αἰρεῖται συμΦαγών.

- 60 ΤΥΧ. Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὥστε-
ρήσας οὐδέν τῆς σεαυτοῦ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς
ἐΦασκες, ἀμελέητος ὢν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν τις ὑπὸ τῶν
μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἴσχιον αὐτὸ
τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγε-
σθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς
τὸ ἐρωτώμενον ἢ ἄριστα αἶει. Φέρε γὰρ, τὸν σῖτον οἱ πα-
λαιὸι τί καλοῦσι;

ΤΥΧ. ΤροΦήν.

ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθίειν;

ΤΥΧ. Ναί.

rafitus, quidquid est periculi, amore ductus subit, ac non
tantum in edendo diviti nihil concefferit; verum etiam in
convictu illius mori non detrectat.

Tych. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque
ulla in re artem tuam destituisse, non, ut dicebas ipse,
imparatus, sed ut exercitatus aliquis in rebus maximis. Su-
perest, ut audiam, an non ipsum Parasiticae nomen turpi-
culum sit.

Par. Vide ergo responsionem, an satis tibi videatur di-
ci, & tenta ipse vicissim ad quaesita responderè, quomo-
do optimum tibi videbitur. Age enim, *siton* veteres quid
vocabant?

Tych. *Cibum.*

Par. Quid autem *sitisthai*? nonne *edere*?

Tych. Sic est.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστί;

ΤΥΧ. Τοῦτο γὰρ, ὦ Σίμων, ἐστίν, ὃ αἰσχρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκρίναί μοι, πότερόν σοι δοκεῖ διαφέρειν, καὶ προκειμένων ἀμφοῖν, πότερον αὐτὸς ἔλοιο, ἢ ἄρα γε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν;

ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν;

ΤΥΧ. Τὸ παριππεύειν.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως ἔβ' ἔλοιο καὶ τοῦ ἐσθίειν μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν;

Par. Nonne igitur constat, *parasitari* nihil esse aliud?

Tych. Hoc ipsum enim est, quod turpe videtur, Simon.

Par. Age ergo rursus mihi responde: utrum tibi videtur praestare, & utrum propositis duobus elegeris, *navigarene*, an *iuxta navigare*?

Tych. Equidem *iuxta navigare*.

Par. Quid vero, *currerene*, an *iuxta currere*?

Tych. *Iuxta currere*.

Par. Quid vero, *equitarene*, an *iuxta equitare*?

Tych. *Iuxta equitare*.

Par. Quid autem, *iaculari*, an *iuxta iaculari*?

Tych. *Iuxta iaculari*.

Par. Nonne ergo similiter etiam malis *iuxta edere*, cum aliis, (hoc enim est *parasitari*) quam *edere simpliciter*?

ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη· καὶ σοὶ λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες, ἀφίξομαι καὶ ἔως καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην· σὺ δὲ με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόνης, ἐπεὶ καὶ πρῶτος μαθητὴς σοὶ γίγνομαι. Φασὶ δὲ καὶ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

Tych. Necessse est tibi assentiri. Atque in posterum ego tibi, ut pueri, mane veniam & post prandium, discendae huius artis causa. Aequum autem est, ut eam tu me sine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi sum discipulus. Aiunt vero, a matribus etiam magis amari primogenitos.

Α Ν Α Χ Α Ρ Σ Ι Σ

Η Π Ε Ρ Ι Γ Υ Μ Ν Α Σ Ι Ω Ν.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

ANAX. **Τ**ΑΥΤΑ δὲ ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίγος ἔνεκα οἱ ἱ
 νέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους
 ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι καὶ λυγίζουσι, καὶ ἐν
 τῷ πηλῷ συναναθύρονται καλινδούμενοι, ὥσπερ σύες.
 καίτοι κατ' ἀρχὰς εὐθὺς ἀποδυσάμενοι (ἑώρων γὰρ)
 λίπα τε ἡλείψαντο, καὶ κατέψῃσε μάλα εἰρηνικῶς
 ἄτερος τὸν ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μετὰ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι πα-
 θόντες, ἀβουσί τε ἀλλήλους συννενευκότες, καὶ τὰ μέτ-
 ωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ ἦν ἰδοῦ ἀρά-
 μενος ἐκείνοσιν τὸν ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ
 7 Καλινδούμενοι) Ἀπὸ τοῦ κυλιόμενοι. G.

Α Ν Α Χ Α Ρ Σ Ι Σ

SIVE DE EXERCITATIONIBUS

(vulgo de Gymnasiis.)

ANACHARSIS ET SOLON.

Anach. **Ι**STA vero, Solon, apud vos iuvenes cuius rei gratia faciunt? Alii complexi se invicem alter alterum supplantant: alii angunt, & inflectunt, & in luto volutati se mutuo conspurcant ut fues. Quamquam ab initio cum primum se exuerunt, (vidi enim) pingui se ungere solent, & mutuo mulcere alter alterum plane pacate: deinde vero, nescio quo instinctu, trudent se invicem pronis capitibus, & frontibus arietum instar concurrunt. Et ubi ecce iste alterum cruribus sublatum prostravit humi, ipse deinde su-

- ἔδαφος· εἴτ' ἐπικαταπεσὼν, ἀνακύπτειν οὐκ ἔα, συνω-
 θῶν κάτω εἰς τὸν πηλόν· τέλος δὲ ἤδη περιπλέξας αὐτῷ
 τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέρα, τὸν πῆχυν ὑποβαλὼν τῷ
 λαιμῷ, ἄγχει ἄβλιον· ὃ δὲ παρακροτεῖ εἰς τὸν ὦμον, ἐκε-
 τεύων, οἶμαι, ὥς μὴ τέλεον ἀποπνιγείη. καὶ οὐδὲ τοῦ
 ἐλαίου ἕνεκα Φεῖδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ' ἀφανί-
 σαντες τὸ χρίσμα, καὶ τοῦ βορβορίου ἀναπλησθέντες,
 ἐν ἰδρώτι ἅμα πολλῷ, γέλωτα ἐμοὶ γοῦν παρέχουσιν,
 2 ὥσπερ οἱ ἐγχέλυες ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες. Ἐτε-
 ροὶ δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ ταῦτο δρῶσιν· οὐκ
 ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑπα-
 βαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι πάττουσιν τε ἀλλήλους,
 καὶ αὐτοὶ ἐκόντες ἐπαμῶνται τὴν κόνιν ἀλεκτρύονων δί-
 κην, ὥς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι,
 τῆς ψάμμου τὸν ὀλισθόν ἀφαιρούσης, καὶ βεβαιωτέραν
 3 ἐν ξηρῷ παρεχούσης τὴν ἀντίληψιν. Οἱ δὲ ὀρθοστάδην

perincumbens tollere se illum non finit, contruditque deor-
 sum in lutum. Tandem vero iam cruribus suis illius ven-
 trem complexus, suoque cubitu gutturi illius subiecto,
 suffocat miserum, qui istius interim humerum plaudit, sup-
 pliciter eo gestu rogans, puto, ne plane fauces sibi elidan-
 tur. Ac ne olei quidem causa parcent, quo minus inquini-
 entur, sed deterso unguento, oppleti stercore, sudore
 insuper multo *diffuentes*, risum mihi quidem praebeant, an-
 guillarum instar alterius alter elabentes manibus. Alii in
 subdivali aulae idem faciunt, non in luto hi quidem, sed
 arenam istam profundam substratam habentes in cavea,
 conspergunt se invicem, & sponte sua pulvere se, gallo-
 rum gallinaceorum instar, accumulunt, puto, ut minus in-
 ter complectendum elabi possint, lubricitatem illam aufe-
 rente arena, & firmiorem praestante in sicco comprehen-
 dendi facultatem. Illi vero conspersi, recto statu, verberi-

πεκονιμένοι καὶ αὐτοὶ παίουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες, καὶ λακτίζουσιν. οὗτοσὶ γοῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ἔοικεν ἀποπτύσειν ὁ κακοδαίμων· οὕτως αἵματος αὐτῷ καὶ ψάμμου ἀναπέπλησται τὸ στόμα, πῦξ ὡς ὀρᾶς παταχθέντος ἐς τὴν γνάβον. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων οὗτοσὶ δίσσῃσιν αὐτούς, καὶ λύει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ πορφυρίδι τῶν ἀρχόντων τινὰ τοῦτον εἶναι. Ὁ δὲ καὶ 4 ἐποτρύνει, καὶ τὸν πατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκονοῦσι, καὶ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θεόντες, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένοντες, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν ἀέρα. Ταῦτα οὖν ἐβέλω εἰδέναι τίνος 5 ἀγαθοῦ ἂν εἴη ποιεῖν· ὥς ἔμοι γε μανία μᾶλλον εἰσικέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ραδίως μεταπίσειέ με ὡς οὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ 6 γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπλου τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπάδοντα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ

bus se invicem calcibusque impetunt. Hic ergo miser ipfos videtur dentes exspuere: adeo sanguine illi atque arena os oppletum est, pugno, ut vides, mala illi percussa. Sed neque iste praefectus illos separat, aut pugnam solvit: e purpura enim, de magistratu aliquem hunc esse, colligo. Quin incitat etiam, &, qui percussit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter se movent, & exsultant quasi currentes, cum eodem in loco maneant; & iactato in altum corpore calcibus aëra petunt. Haec igitur, scire velim, cui bono sit facere: nam mihi furori potius similis res videtur, nec est, qui facile hoc mihi eripiat, non insanire, qui ista faciunt.

Sol. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic fiunt, videri, cum peregrina tibi sint, & multum a Scythicis moribus abhorrentia; quemadmodum vicissim vobis

εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἑλλη-
 σιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι δοξάντα ἂν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ
 σὺ νῦν ἐπισταίῃ αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γαβέ.
 οὐ γὰρ μανία τὰ γιγνόμενά ἐστιν, οὐδ' ἐφ' ὕβρει οὗτοι
 παίουσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ ἐπι-
 πάττουσι τὴν κόνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρεῖαν οὐκ ἀτερπῆ.
 τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν οὐ μικρὰν ἐπάγει τοῖς σώμα-
 σιν. ἢν γοῦν ἐνδιατρίψῃς, ὥσπερ οἶμαί σε ποιήσῃ, τῇ
 Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἰς καὶ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπη-
 λωμένων, ἢ κεκοιμένων. οὕτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδὺ τε
 ἅμα καὶ λυσιτελεὲς εἶναι δοξεῖ.

ANAX. Ἀπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ
 ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι
 διαθείῃ, εἴσεται ὡς οὐ μάτην διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην.
 7 Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γιγνομένοις; ἢ
 τί Φῶμεν ποιεῖν αὐτούς;

multas & disciplinas esse & studia verisimile est, quae alie-
 na videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu iam
 hisce, illis adstet. Sed crede mihi, vir optime; non sunt
 furor, quae fiunt, neque iniuriae causa isti se invicem per-
 cutiunt, & in luto provocant, aut conspergunt pulvere;
 verum utilitatem ea res habet non iniucundam, & robur
 non parvum corporibus conciliat. Si proinde moraberis,
 quod facturum te spero, aliquamdiu in Graecia, non ita
 multo post unus & ipse eris de illis luto aut pulvere opple-
 tis: adeo tibi ea res iucunda pariter atque utilis videbitur.

Anach. Apage, Solon, vobis eveniant utilia ista atque
 iucunda. Mihi quidem si vestrum aliquis tale quid faciat,
 sentiet, non frustra nos accinctos acinace. Verum dic mihi,
 quod nomen posuistis his, quae hic fiunt, aut quid facere
 istos dicamus?

ΣΟΛ. Ὁ μὲν χώρος αὐτὸς, ὃ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ Λυκίου· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὄρας, τὸν ἐπὶ τῇ στήλῃ κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαύομενον δείκνυσι τὸν Θεόν. Τῶν 8 γυμνασμάτων δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οἷο' ἐν τῇ κόνει παλαίουσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάθην παγκρατιάζειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἔστι γυμνάσια τοιαῦτα πυγμῆς, καὶ δίσκου, καὶ τοῦ ὑπεράλλεσθαι, ὧν ἀπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὐτὸν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἄλλα.

ANAX. Τὰ δὲ ἄλλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν; 9

ΣΟΛ. Ὀλυμπίᾳσι μὲν στέφανος ἐκ κοτίνου, Ἰσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένος· Πυθαῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ Θεοῦ παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς

Sol. Locus ipse, Anacharsi, Gymnasium a nobis appellatur, & est illud Apollini Lycio sacrum. Vides signum illius, illum ad columellam se acclinantem, sinistra habentem arcum: dextra vero supra caput reflexa velut e longo labore requiescentem ostendit Deum. Exercitationum autem istarum ea, quae fit in luto isto, lucta vocatur; isti in pulvere, luctantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore se invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, & disci, & saltus: quorum omnium certamina proponimus, & qui vicerit, ille praestantissimus inter suos videtur, & reportat praemia.

Anach. Quae sunt autem illa apud vos praemia?

Sol. Olympiae corona oleagina; in Isthmo de pinu; Nemeae de apio plexa; in Pythiis poma de sacris Deo, apud

Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ διότι μικρά σοι ταῦτα εἶναι δοκεῖ;

ANAX. Οὐκ ἄλλα πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας τὰ ἄβλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαβεῖσιν αὐτὰ Φιλοτιμεῖσθαι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερσπουδακεῖναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μῆλων ἕνεκα, καὶ σελίνων, τοσαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους, ὥς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μῆλων ὅτῳ ἐπιθυμία, ἢ σελίνῳ ἔστεφανῶσθαι, ἢ πίτῳ, μῆτε πηλῷ καταχρίόμενον τὸ πρόσωπον, μῆτε λακτίζόμενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

10 ΣΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γάρ ἐστι σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἳ τινες οἱ κρατήσαντες ἢ δὲ παρακολουθοῦσα τούτοις δοῖα, τοῦ παντὸς ἀξία τοῖς νεικηκόσιν ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς

nos Panathenaicis, oleum ex Minervae olea. Quid rides, Anacharshi? an quod parva tibi videntur ista?

Anach. Non: sed magna dixisti praemia, & digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea constituerunt; digna, pro quibus auferendis supra etiam, quam possunt, contendunt athletae: adeo ut malorum causa & apiorum tantum laboris praecipiant, & periculum incurrant, ne alter ab altero suffocentur, & luxentur; quasi non liceret sine molestia copiam malorum, cui volupe sit, consequi, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab adversariis contundatur.

Sol. Sed, vir optime, non ad nuda ista munera respicimus. Haec enim victoriae signa sunt, & indicant, qui vice-rint. Verum quae consequitur gloria, ea vero quantivis pretii est victoribus: pro hac etiam calcibus peti praecla-

θηρωμένοις τὴν εὐκλειαν ἐκ τῶν πόνων. οὐ γὰρ ἀπονητὶ προσγένοιτο αὐτῇ· ἀλλὰ χρὴ τὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότε ἤδη τὸ λυσιτελές, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων περιμένειν.

ANAX. Τοῦτο Φῆς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσιτελές, ὅτι πάντες αὐτοὺς ὄψονται ἑστέφανωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐπαινέσονται, πολὺ πρότερον οἰκτείραντες ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινά ἔχοντες.

ΣΟΛ. Ἀπειρος εἶ, Φημί, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μετὰ μικρὸν δὲ ἄλλα σοι δόξει περὶ αὐτῶν, ἐπειδὴν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπίων, ὁρᾷς τοσούτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θέαν τῶν τοιούτων, καὶ θέατρα μυρίαῖνδρα συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινουμένους, τὸν δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

ANAX. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰκτιστόν ἐστιν, I I

rum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venantur: nec enim ea sine labore contigerit; sed oportet, qui illam appetat, multa ab initio subire difficilia, ac tum demum utilem illum honestumque finem e laboribus exspectare.

Anach. Hunc nempe ais finem iucundum atque utilem, quod omnes illos videbunt coronatos, & victoriae causa laudabunt, qui diu ante miserati illos fuerant propter plagas. Atqui hi iam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant & apia.

Sol. Imperitus es, inquam, rerum nostrarum adhuc: paulo post aliter de iis senties, cum delatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem talium spectaculorum causa, & impleta theatra tot millium capacia, & laudatos athletas, & honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

Anach. Ipsum hoc vero, Solon, miserrimum est, si non
Lucian. Vol. VII.

εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις
 θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἱ δηλαδὴ εὐδαιμο-
 νίσουσιν αὐτοὺς, αἵματι ραινομένους ὁρῶντες, ἢ ἀγχο-
 μένους πρὸς τῶν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέ-
 στατα πρόσεστι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύ-
 θαις, ἢν τις, ὧ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ
 ἀνατρέψῃ προσπεσὼν, ἢ θοιμάτιον περιρρήξῃ, μεγάλας
 οἱ πρεσβύται τὰς ζημίας ἐπάγουσι, καὶ ἐπ' ὀλίγων
 τῶν μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· οὔτε γὰρ ἐν τηλικούτοις θεά-
 τροις, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἴσθμοι, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. οὐ
 μὴν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστάς, οἰκτεῖρῃ μοι ἔπεισιν,
 ὧν πάσχουσι· τῶν δὲ θεατῶν, οὓς Φῆς ἀπανταχόθεν
 τοὺς ἀρίστους παραγίγνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ
 πάνυ θαυμάζω, εἰ τὰναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν
 ἐπὶ τοῖς τοιούτοις. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι κατα-
 νοῆσαι, ὅτι τοῦτο τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾶν παιομένους γε,

paucis arbitris ista subeunt, sed apud tot spectatores, ac
 testes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt,
 videntes ut sanguine fluant, aut angantur ab adversariis.
 Haec enim beatissima sunt in illorum victoria. Apud nos
 vero Scythas, Solon, si quis aut pulset civium quem-
 quam, aut impetur facto evertat, aut vestem deripiat, ma-
 gnas illi poenas nostri seniores infligunt, etiam si cui pau-
 cis testibus hoc eveniat, nec in tantis theatris, quanta tu
 narras, Isthmi atque Olympiae. Verum certatorum qui-
 dem misereri subit *ob ea*, quae patiuntur: spectatores au-
 tem, quos ais undique convenire praestantissimos ad istas
 celebritates, & ipsos valde miror, si necessariis relictis
 otium sibi sumunt ad talia. Nondum enim illud possum
 intelligere, quae sit illis iucunditas, videre ferientes se &

καὶ διαπληκτιζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν
ἀραττομένους, καὶ συντριβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ 12
Ἰσθμίων, ἢ Παναθηναίων, αὐτὸ ἂν σε τὸ γιγνόμενον
ἐδίδαξεν, ὥς οὐ μάτην ἐσπουδάκαμεν ἐπὶ τούτοις. οὐ
γὰρ οὕτω λέγων ἂν τις προσβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν
ἐκεῖ δρωμένων, ὥς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς
θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμά-
των, καὶ εὐεξίας θαυμαστὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ
ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώ-
μας ἀηττήτους, καὶ σπουδὴν ἀληκτον ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ
γὰρ δὴ οἶδα, ὥς οὐκ ἂν ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ ἐπιβοῶν,
καὶ ἐπικροτῶν.

ANAX. Νῆ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε προσέτι 13
καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὅποσα κατηριθμῆσω
ἐκεῖνα, τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη,

confliantes homines, & terrae allifos, & alterum ab al-
tero contritos.

Sol. Si tempus esset, Anacharfi, Olympiorum, aut Isth-
miorum, aut Panathenaeorum, ipsa te res doceret, quam
non temere studium in his rebus ponamus. Neque enim
dicendo quisquam ita te admovere quasi possit voluptati
eorum, quae ibi fiunt, quam si sedens ipse inter medios
spectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines cor-
porum, & habitus ad valetudinem admirabiles, & horri-
biles peritias, & robur invictum, & audaciam, & honoris
cupiditatem, & animos insuperabiles, & studium nun-
quam deficiens victoriae: bene equidem novi, finem te
laudandi, & inclamandi, & plaudendi non facturum.

Anach. Per Iovem, Solon, & irridendi insuper atque ca-
villandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, virtu-
tes, & habitus bonos, & pulchritudines, & audaciam, vi-

καὶ τόλμαν, ὁρῶ οὐδενὸς μεγάλου ἕνεκα παραπολλυ-
 μένας ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας
 πορθουμένης, οὔτε Φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγο-
 μένων. ὥστε τοσούτῳ γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μὲν, ὡς
 Φῆς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαι-
 πωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη
 τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις, ὡς μῆλου καὶ κοτίνου
 ἐγκρατεῖς γένοιντο νικήσαντες. ἡδὺ γάρ μοι αἰεὶ μεμνη-
 σθαι τῶν ἄλλων, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάν-
 τες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί;

ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἰς ἐξ ἀπάντων, ὁ κρατήσας
 αὐτῶν.

ANAX. Εἴτ', ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀδήλῳ καὶ ἀμφιβό-
 λῳ τῆς νίκης τοσούτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ
 μὲν νικῶν εἰς ἔσται πάντως, οἱ δὲ ἡττώμενοι πάμπολ-

7 Ὑπάπια) Ὑπάπια, genae. τὰ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξιόντα ποιά. ὅπως
 ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς πελάματα, ἢ γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. G.

deo nullius magnae rei causa vobis disperire, cum neque
 patria sit in periculo, neque regio vastetur, neque amici
 aut familiares abripiantur ad contumeliam. Itaque tanto
 fuerint magis ridiculi, si, cum sint, ut ais, praestantissimi,
 nequidquam tot ac tanta patiantur, & malis conflidentur,
 ac pulchritudines istas ac magnitudines arena foedent
 ac livoribus, ut pomo aut oleae ramo potiantur victores.
 Suave enim mihi semper meminisse praemiorum, quae tan-
 ta sint scilicet. Sed dic mihi, omnesne ea accipiunt, qui
 decertant?

Sol. Minime, sed unus ex omnibus, qui illos superavit.

Anach. Tum igitur, Solon, de obscura & ancipiti victo-
 ria tot homines laborant, idque cum sciant, victorem

λοι μάτην ἄθλοιοι πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα λαμβάνοντες;

ΣΟΛ. Ἐοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέπω ἐννενοηκέναι 14
πολιτείας ὀρθῆς περὶ μηδέν· οὐ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν
ἔθων ἐν ψόγῳ ἐτίθεσο. ἦν δὲ σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι ὅπως
ἂν τὰ κάλλιστα οἰκηθεῖν πόλις, καὶ ὅπως ἂν ἀρίστοι γέ-
νοιτο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις
ταύτας, καὶ τὴν Φιλοτιμίαν, ἣν Φιλοτιμούμεθα πρὸς
αὐτάς, καὶ εἰσὴ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκατα-
μεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζεσθαι
δοκοῦσι.

ANAX. Καὶ μὲν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ
τῆς Σκυθίας ἤκω παρ' ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύ-
σας, μέγαν δὲ τὸν Εὐξείνον, καὶ δυσχείμερον, περᾶσ-
θεῖς, ἢ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ
ἔβη παρ' ὑμῖν κατανοήσαιμι, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην
ἐκμελετήσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα φίλον ἐξ πάντων

unum omnino futurum, victos autem plurimos, qui frustra miseri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

Sol. Videris, Anacharsis, nondum quidquam de recta reipublicae gerendae ratione cogitasse: nec enim instituta pulcherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquando scire, quomodo pulcherrime condi possit civitas, & qua ratione optimi fiant illius cives, laudabis tunc etiam exercitationes hasce, & honoris studium, quo in illis versamur, & scies, multam habere admixtam laboribus utilitatem, etiamsi frustra nunc laborare videantur.

Anach. Quin ego, Solon, nulla alia causa e Scythia ad vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum Euxinum ac procellosum transvectus, nisi ut leges Graecorum edificam, & qui sint apud vos mores, cognoscam, & formam reipublicae optimam meditando assequar: qua de cau-

Ἀθηναίων καὶ ξένον, προειλόμην κατὰ κλέος, ἐπεὶ περ ἤκουον νόμων τε τινῶν συγγραφέα εἶναι σε, καὶ ἐβῶν τῶν ἀρίστων εὐρετὴν, καὶ ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλως πολιτείας τινὸς συναρμοστήν· ὥστε οὐκ ἂν Θβάνοις διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἔγωγε ἡδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἄποτος παρακαθεζόμενος, εἰς ὅσον ἂν αὐτὸς διαρκοίης λέγων, κεχρηνὼς ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας τι καὶ νόμων διεξιόντος.

- 15 ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα οὐ ράδιον, ὦ ἐταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεὶ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιῶν, εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων δοκεῖ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γιγνώσκουμεν, καὶ ὅπως αὐταῖς χρῶμεθα, ἐπειδὴν πρῶτον ἄρξωνται συνιέναι τε τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι τοὺς πόνους· ταῦτα ἤδη σοι διέξειμι, ὡς μάθοις οὐ τινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκα-

sa etiam te maximè amicum ex omnibus Atheniensibus hospitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram, legum te quarundam scriptorem esse, & morum optimorum inventorem, teque instituta utilia introduxisse, atque in universum rempublicam quandam constituisse. Igitur quamprimum me doce, & discipulum tibi habe: nam ego iucunde vel sine cibo & potu tibi affidens, quousque ipse durare dicendo possis, hiansque audiam te de republica & legibus aliquid disputantem.

Sol. Univerſa quidem, ſodalis, breviter enarrare non facile est: ſed ſi per partes obire ea mecum velis, ſingula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquiſque rebus nobis placeant. Quae vero de iuvenibus decernamus, & quomodo illos tractemus, ubi primum intelligere, quid ſit melius, incipiunt, & virile robur accipere, & pares eſſe laboribus; haec iam tibi enarro, uti

ρεν αὐτοῖς, καὶ διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, οὐ μόνον ἕνεκα τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ ἄλλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι· ἐπ' ἐκεῖνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἀπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ μείζον τι ἀπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώμενοι. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἄλλος ἀπασὶ τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ στέφανος οὐ πίτυς, οὐδὲ κατίνου, ἢ σελίνων, ἀλλ' ὅς ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν, οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτοῦ τε ἐκάστου ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἐορτῶν πατριῶν ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν· καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὧν ἂν τις εὖξαιτο γενέσθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὃν Φημι, συναναπέπλεκται, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου περιγίγνεται· ἐφ' ὃν αἱ ἀσκήσεις αὗται, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

ANAX. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ 16

discas, cuius rei gratia hasce illis exercitationes proposuerimus, & labore subigere corpus illos cogamus: *nempe* non propter certamina solum, ut auferre possint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: sed maius quiddam toti civitati ex ea re bonum, atque ipsis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus civibus propositum est: & corona non ex pimu, neque olea, aut apio, sed quae hominum in se felicitatem complectatur, velut libertatem privatim uniuscuiusque, & communiter patriae, & divitias, & gloriam, & feriarum patriarum fructum, & rei familiaris conservationem, & in universum pulcherrima quaevis, quae a Diis contingere sibi aliquis optaverit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa sunt omnia, & certamine illo parantur, ad quod exercitationes istae & labores ducunt.

Anach. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta

τηλικαῦτα ἔχων ἄλλα διεξιέναι, μῆλα καὶ σέλινά διηγού, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν;

ΣΟΛ. Καὶ μὴν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ' ἐκείνά σοι ἔτι δοξε μικρὰ εἶναι, ὅποταν ἂ λέγω καταμάθης. ἀπὸ γάρ τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐστι μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφάνου, ὃν κατέλεξα τοῦ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπερβάς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθῃ, τῶν Ἰσθμοῖ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἀλλὰ νῶ, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς Φῆς, προθυμῇ ἀκούειν) ἀναδραμούμεθα ῥαδίως πρὸς τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν Φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι.

ANAX. Ἀμεινον, ὦ Σόλων, οὕτω καθ' ὁδὸν γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ τούτων πεισθείην, μὴδ' ἐκείνων ἔτι καταγελαῖν, εἴ τινα

praemia cum recensenda haberes, mala narrabas & apia, & silvestris olivae ramum, & pinum?

Sol. Verum, Anacharsi, nec illa parva tibi videbuntur, si, quae dico, perceperis. Eodem enim consilio ista fiunt, & partes ista omnia parvae sunt illius certaminis, & coronae illius, quam modo enarrabam, undique beatae. At sermo meus, migrato, nescio qua ratione, ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in Isthmo fiunt, & Olympiae, & Nemeae. Sed nos iam, otiosi enim sumus, & tu, ut ais, audiendi cupidus, recurtemus facile ad principium, ad commune illud certamen, propter quod aio studiose omnia illa agi.

Anach. Melius ita, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis sermo processerit: & forte celeriter hinc didicero non amplius illos irridere, si quem videam olea sibi pla-

ἴδοιμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἔστεφανωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκείσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν ἐπὶ τῶν θαίκων, ὡς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίοισιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ τὸν ἥλιον ἐτι ῥαδίως ἀνέχομαι, ὃξυν καὶ φλογώδῃ ἐμπύπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸν γὰρ πῖλόν μοι ἀφελὼν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὡς μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ἄρα τοῦ ἔτους, ὅτιπερ τὸ πυρωδέστατόν ἐστι τοῦ ἀστέρος (ὃν ὑμεῖς κύνα φατέ) πάντα καταφλέγοντος, καὶ τὸν αἶρα ξηρὸν καὶ διακαῆ τιθέντος, ὃ, τε ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, φλογμὸν τοῦτον οὐ φορητὸν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καὶ σου θαυμάζω ὅπως γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδεῖς πρὸς τὸ θαλάπος, ὥσπερ ἐγὼ, οὔτε ὅλως ἐνοχλουμένῳ ἔοικας, οὐδὲ περιβλέπεις σύσκιον τι, ἐνθα ὑποδύση, ἀλλὰ δέχη τὸν ἥλιον εὐμαρῶς.

ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γὰρ οὗτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι,

centem, aut coronatum apio. Sed, si videtur, in umbrosum illum locum progressi affideamus in sedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luctantibus. Alioqui, dicetur enim, neque solem facile fero, qui acutus & fervidus incidit nudo capiti: pileum enim relinquere domi visum est, ne solus inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus autem anni, quae fervidissima pars est astri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, & siccum aridumque aëra reddentis; atque sol circa meridiem iam ipsi imminens capiti, aestum hunc intolerabilem corporibus inducit. Itaque te admiror, quomodo senex iam homo, neque fudes ad aestum, ut ego, neque omnino incommodi quidquam sentire videaris, nec umbrosum locum circumspicias, quo subeas, sed facile excipias solem.

Σολ. Nempe vani isti labores, Anacharshi, & perpetuae

καὶ αἱ συνέχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις, καὶ αἱ ὑπαί-
θριοι ἐν τῇ ψάμμῳ τάλαιπωρίαί, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυν-
τήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἔτι
πίλου δεόμεθα, ὅς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθικνεῖσθαι
17 τῆς κεφαλῆς. ἀπῶμεν δ' οὖν. Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ
νόμοις, προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντος
πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' εἴθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι
δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. δυοῖν
γὰρ πατέρου πάντως οὐκ ἂν ἀμάρτοιμεν, ἢ σὲ βεβαίως
πεισθῆναι ἐκχέαντα ὅποσα οἶμι ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ
ἀναδιδαχθῆναι ὡς οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ
ἐν τούτῳ πᾶσα ἂν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθά-
νοι χάριν ὁμολογοῦσα. ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσης, καὶ

5 Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ) Ἑλλι-
πὺς ἢ φράσις τοῦ συμπερικλείοντος
προσταχτικοῦ ῥήματος, καὶ συνήθως
Ἀθηναίοις. οἷον ὡς ἐπὶ τούτου· ἀλλ'
ἔπος μοι μὴδὲν δυσχερὲς ἀκούσῃ,
προσυνακούεται γὰρ τὸ μέμνησο. οὐ-
τως οὖν καὶ ἐνταῦθα ἑλληπτικῶς
πρὸς τὸν λόγον. καὶ ὅπως μὴ καθά-
περ νόμοις προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς
σέ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς·
ἀλλ' εἴθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγε-
σθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ

διευθύνειν τὸν λόγον. Ἑλλαίπει γὰρ
τὸ σκόπει, ἢ τὸ τέλειον οὕτως.
ἀλλ' εἴθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγε-
σθαι δοκῇ, σκόπει ἀντιλέγειν εὐθὺς
καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. ἀνταβάν
αὖν ἀνωθεν τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ καὶ
ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξεις,
καὶ ὅλον ἐπιλθὼν, εἴσῃ σαφίστερον
τὸ λεγόμενον. ὅτι οὕτως χρὴ ἑλλι-
πῶς ἔχοντα τοῦτο νοεῖν. καὶ οὕτως
τοῦ ἑλλιπτοῦς ἀναπληρούμενον. V.

in luto volutationes, & subdivales in arena aerumnae, hoc
nobis contra solis iacula propugnaculum praebent: nec
iam indigemus pileo, qui prohibeat ad caput pervenire ra-
dium. Sed abeamus nempe. Et fac, ut non tanquam legibus
his attendas, quae dicturus sum, ut omnino illis fidem ha-
beas: sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, con-
tradicare statim & examinare meum sermonem memineris.
Alterutrum enim duorum omnino consequemur, aut fir-
miter ut in hanc traducare sententiam, effusis, quae con-
tra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edocear,
tanquam qui recte de hisce rebus non sentiam: eaque in
re tota Atheniensium civitas gratiam se tibi habere profi-

μεταπείσης πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἔση
ὠφελικώς. οὐδὲν γὰρ ἂν ἀποκρυφαίμην αὐτὴν, ἀλλ'
εὐθύς εἰς τὸ μέσον καταθήσω Φέρων, καὶ καταστάς ἐν τῇ
πνυκί, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν
ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἷους ἂν ᾤμην ὠφελιμωτά-
τους ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος οὗτοσὶ (δείξας σέ, ὦ
Ἀνάχαρσι) Σκύθης μὲν ἐστὶ σοφὸς δὲ ὢν, μετεπαί-
δευσέ με, καὶ ἄλλα βελτίω μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύ-
ματα ἐδιδάξατο· ὥστε εὐεργέτης ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγε-
γράφθω, καὶ χαλκοῦν αὐτὸν ἀναστήσατε παρὰ τοὺς
ἐπανύμους ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν. καὶ εὖ ἴσθι ὡς
οὐκ αἰσχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου καὶ
ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

ANAX. Τοῦτο ἐκείνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἤκουον 18
τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἶπτε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν
ἂν ἐγὼ, νομάς καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἀμάξης βε-

tebitur: quatenus enim me institueris, & ad meliorem tra-
duxeris sententiam, maximo illam beneficio affeceris. Ni-
hil enim illam equidem celaverò: sed in medium statim
illud conferam, ac stans in concione dicam omnibus, *Ego*
quidem, Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas fore
civitati putabam. At hic hospes, (hic te ostendam, Anachar-
si) Scythia ille quidem, sed vir sapiens, aliter me instituit, &
aliam me meliorem discendi ac vivendi rationem docuit. Itaque
tanquam beneficus erga vos scribatur hic vir, & aeneum illum
statuite iuxta conditores, in urbe, iuxta Minervam. Et bene no-
ris, non ducturam sibi pudori Atheniensium civitatem,
a barbaro & peregrino discere, quae profunt.

Anach. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis Athe-
nienſibus, irrisores cum diffimulatione vos esse in sermo-
nibus. Nam unde ego, pastoricius & vagus homo, qui in

βιωκῶς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε οἰκήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν ἑωρακῶς, περὶ πολιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκοιμι αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομία κατωκηκότας; καὶ μάλιστα σέ, ὦ Σόλων, ὦ τοῦτο, ὡς Φασίν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίστασθαι ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένῃ, εὐδαιμονήσειε. πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτη πειστέον σοι· καὶ ἀντερῶ, ἣν τι μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ συνηρεφεῖ ἔσμεν· καὶ καθέδρα μάλα ἡδεῖα καὶ εὐκαιρος, ἐπὶ ψυχροῦ τοῦ λίθου. λέγε οὖν τὸν λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους παραλαβόντες, ἐκ παιδῶν εὐθὺς διαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ τί ἡ κόνις, καὶ τὰ κυβιστήμα-

plaustro consumsi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeterquam nunc vidi, de civitate disputem, & doceam homines solum, in quo primum orti sunt, incolentes, qui urbem hanc antiquissimam per tot iam secula bonis legibus habuerunt? & te praesertim, Solon, cui haec, aiunt, ab initio statim disciplina fuerit, scire, quomodo optime civitas instituat, & quibus usque legibus beata esse queat. Verum enimvero illa quoque in re parendum tibi, velut legislatori: & contra dicam, si quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo discam firmitus. Et ecce iam evitato sole, in opaco fumus, & iucunda hic sedes atque opportuna in saxo frigidum. Itaque ab initio inde *exorsus* rationem doce, cur assumptos a pueris inde adolescentulos statim labore subigatis, & quomodo vobis optimi viri evadant a luto, & ab exercitationibus hisce; & quid pulvis & volutatio-

τα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπόθουν ἀκοῦσαι· τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με κατὰ καιρὸν ἕκαστον ἐν τῷ μέρει· ἐκείνου μέντοι, ὦ Σόλων, μέμνησό μοι παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἔρεῖς. λέγω δὲ, ὡς μὴ περιπλέκης, μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ἐπιλανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα πολλὰ ἐπιρρέῃ.

ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον, 19
 ἔνθα ἂν σοι δοκῇ μὴ πάνυ σαφὴς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόρρω ποι ἀποπλανᾶσθαι εἰκὴ ῥέων. ἐρήσῃ γὰρ μεταξὺ ὅ, τι ἂν ἐβέλῃς, καὶ διακόψῃς αὐτοῦ τὸ μῆκος. ἦν μέντοι μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πόρρω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ἢ, κωλύσει αὐδέν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ καὶ τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου, ἥπερ τὰς Φονικὰς ἡμῖν δίκας δικάζει, πάτριον οὕτω ποιεῖν. ὁπότεν γὰρ ἀνελεύσῃς εἰς

nes ad virtutem illis conferant? Hoc enim praefertim ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in posterum per partes suo quodque loco me docebis. Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memineris, te acturum esse cum barbaro: hoc eo dico, ne implices aut producas sermonem. Metuo enim, ne priorum obliviscar, si multa postea affluant.

Sol. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis melius, ubicunque tibi visa fuerit non nimis plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere fusa aberrare. Interpellabis enim, ut volueris, & longitudinem intercides. Si vero non aliena sint a disputatione, neque procul a scopo *quasi feriant*, quae dicuntur, nihil, puto, prohibebit, etiamsi dicantur longiuscula: quandoquidem etiam Areopagitarum consilio, quod caedis apud nos causas iudicat, patrio more receptum est sic facere. Cum enim ascendens in collem confedit ad

τὸν πάγον συγκαθέζεται Φόνου, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς δικάσοντες, ἀποδίδεται λόγος ἐκατέρω τῶν κρινομένων· καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώκων, ὁ δὲ Φεύγων, ἢ αὐτοὶ, ἢ ῥήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ἐροῦντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς τ' ἂν μὲν περὶ τοῦ πράγματος λέγωσιν, ἀνέχεται ἡ βουλὴ, καθ' ἡσυχίαν ἀκούουσα· ἣν δὲ τις ἢ Φροῖμιον εἶπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνοστέρους ἀπεργάσασαι αὐτοὺς, ἢ οἶκτον, ἢ δεινῶσιν ἐξωθεῖν ἐπάγοι τῷ πράγματι, (οἷα πολλὰ ῥητόρων παῖδες ἐπὶ τοὺς δικαστὰς μηχανῶνται) παρελθὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθύς, οὐκ ἔων ληρεῖν πρὸς τὴν βουλήν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγεννημένα οἱ Ἀρεωπαγῖται βλέποιν. ὥστε καὶ σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεωπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιῶμαι ἔγω-

1 Φόνου) Ὅτι ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλὴ Φόνου ἐδίκασεν ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς. οἱ δὲ Παῦλον τὸν θεῖον μηδὲν τούτων πεποιηκότα ἔχει Ἀθηναῖοι ἀνῆγον, [Agor. XVII, 19.] οὐ χρὴ θαυμάζειν ἢ διαπορεῖν. καινότητά εἰσηγούμενον δογμάτων τινὶ ἂν ἄλλῳ ὑπόδικον καθι-

στῆσαι ἢ τοῖς ἐπισκέπτεσθαι δυναμένοις, ἢθι τε σεμνῶν καὶ λόγην περιουσία; οἷοι τοῦ κριτηρίου τούτου προκάθηντο, ἐκ Σταϊκῶν τὰ μάλιστα συγκακροτημένοι, οἷς ἢ περιττότερος τοῦ λέγειν παρ' Ἑλλήσιν προσμαρτυρεῖται. M.

iudicandum causas caedis, aut voluntarii vulneris, aut incendii; facultas dicendi datur litigantium utrique, & alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, oratore. Hi quamdiu de re ipsa dicunt, patitur consilium, & audit silentio. Si vero quis aut prooemium dicat ante orationem, ut benevolentiores illos reddat; aut miserationem, vel indignationem, extrinsecus arcessitam inducat causae, qualia multa iudicibus struunt Rhetorum filii: progressus in medium praeco silentium statim imponit, neque patitur ineptias agere apud iudices, aut oblinere quasi & involvere causam verbis, ut nuda, quae facta sunt, videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharsi, Areopagitam in praesens mihi constituo equi-

γε, καὶ κατὰ τὸν τῆς βουλῆς μου νόμον ἄκουε, καὶ σιω-
πᾶν κέλευε, ἣν αἰσθῆ καταρρήτορευόμενος· ἄχρι δ' ἂν
εἰκεῖα τῷ πράγματι λέγεται, ἐξέστω ἀπορηκύνειν. οὐ-
δὲ γὰρ ὑφ' ἡλίῳ ἐτι ποιησόμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἄχθε-
σθαι εἰ ἀποτείνοιτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ ἡ τε σκία πυκνὴ, καὶ
ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.

ANAX. Εὐγνώμονά σου ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγω-
γε ἤδη χάριν οὐ μικρὰν οἶδά σοι καὶ ἐπὶ τούτοις, ὅτι πάρ-
εργον τοῦ λόγου καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγω γιγνόμενα ἐδι-
δάξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευ-
τῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὴν ψῆφον. ἐπὶ τούτοις
οὖν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεωπαγίτης ἐγὼ, (τοῦτο γὰρ
ἔβου με) κατὰ σχῆμα τῆς βουλῆς ἀκούσομαί σου.

ΣΟΛ. Οὐκ οὖν διὰ βραχέων προακούσαι χρή σε, ἀ 20
περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῶν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς
οὐ τὰ οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ
ἱερὰ, καὶ νεωσοίκους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι

dem: & ex mei consilii lege audi, & tacere iube, si sen-
tias, rhetoricas tibi insidias strui: quamdiu domestica cau-
sae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim sub
sole iam disputabimus, ut molestum sit, si extendatur ora-
tio: verum & umbra densa est, & nos otiosi sumus.

Anach. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi iam
habeo non mediocrem ea causa, quod obiter etiam, quae
in colle Martio fiunt, me docuisti, admiranda fane & bo-
norum iudicium opera, qui ex vero calculum laturo finit.
Hac ergo conditione iam dicito: & ego Areopagita, hunc
enim tibi me posuisti, ad formam illius consilii te audiam.

Sol. Igitur paucis ante reliqua audiendum tibi est, quae
de civitate statuamus ac civibus. Civitatem enim non in
aedificationibus inesse iudicamus, ut sunt moenia, & tem-
pla, & navalia: sed ista quidem uti corpus quoddam fir-

ἑδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφαλῆ-
 λειαν τῶν πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κύρος ἐν τοῖς πολί-
 ταις τιθέμεθα. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας,
 καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυ-
 λάττοντας· οἷόν τι ἐν ἡμῖν ἐκάστω ἐστὶν ἡ ψυχὴ. τοῦτο δὴ
 τοῖνυν κατανοήσαντες, ἐπιμελοῦμεθα μὲν, ὡς ὁρᾷς, καὶ
 τοῦ σώματος τῆς πόλεως, κατακοσμοῦντες αὐτὸ, ὡς
 κάλλιστον ἡμῖν εἶη, ἐνδοθὲν τε οἰκοδομήμασι κατεσκευ-
 ασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν ταύταις περιβολαῖς, ἐς τὸ
 ἀσφαλέστατον περιπεφραγμένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξά-
 παντος τοῦτο προνοοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν
 τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνοιτο. τοὺς γὰρ
 τοιοῦτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρήσεσθαι ἐν εἰρήνῃ
 συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώσειν τὴν πόλιν,
 καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξειν. τὴν μὲν δὴ
 πρώτην ἀνατροφὴν αὐτῶν μητράσι, καὶ τίτθαις, καὶ
 παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίσις

num, & immobile esse, ad receptionem & securitatem ci-
 vium; vim vero omnem ponimus in civibus: hos enim
 esse, qui ista impleant, & gubernent, & perficiant omnia,
 & custodiant, quale quid in unoquoque nostrum est ani-
 ma. Hoc igitur considerantes, curamus quidem, ut vides,
 etiam corpus civitatis, ornamusque, uti quam pulcherri-
 mum nobis sit, cum intus paratum aedificiis, tum etiam
 externis illis munimentis ad summam securitatem circum-
 septum. At maxime & ex omni parte illud providemus,
 uti cives boni quantum ad animas, & valentes fiant cor-
 poribus. Tales enim & suae vitae modum pulchre habitu-
 ros re publica in pace gerenda, & in bello servaturos civi-
 tatem, liberamque & beatam custodituros. Ac primam qui-
 dem illorum educationem matribus, & nutricibus, & pae-
 dagogis permittimus, ut liberali eos disciplina educant. at-

ἀγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς, ἐπειδὴν δὲ συνετοὶ ἤδη γίνονται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδώς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων ἀναφύηται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιοχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς πόνους, παγιάτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τηλικαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς διδάσκομεν, ἄλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον Φῦναι ὥς ἔφυ ἕκαστος, ἥτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοὺς δόμεθα, ὅφ' ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω παρὰ πολὺ γίγνοιντο ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἱ τὰ φυτὰ, μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νηπιά ἐστί, σκέπουσι, καὶ περὶφράττουσιν, ὥς μὴ βλάπτοντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπειδὴν δὲ ἤδη παχύνηται

que nutrant. Cum vero iam intelligentes fiunt eorum, quae bene se habent; ac pudor, & rubor, & metus, & rerum optimarum cupiditas, enascitur in illis, & ipsa iam corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt, & ad robur maius consistentia: tum assumptos docemus, aliis animae disciplinis atque exercitationibus propositis, alia vero ratione labori corporibus assuefaciendis. Neque enim satis nobis videtur, eo modo ingenio esse unumquemque, uti natus est, sive quantum ad corpus, sive quod ad animum; verum institutione apud illos indigemus ac disciplina, a quibus cum ea, quae feliciter nata sunt, meliora multo fiant, tum quae male habent, transformentur in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas, quamdiu humiles sunt ac tenerae, regunt ac sepeliunt, ne laedantur a ventis; cum vero iam crassitiem aliquam sur-

τὸ ἔρνος, τήνικαῦτα περιτέμνουσί τε τὰ περιττὰ, καὶ
 παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ διασαλεύειν,
 21 καρπιμώτερα ἐξεργάζονται. Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μου-
 σικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναρρίπιζομεν, καὶ γράμ-
 ματα γράψασθαι, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξασθαι δι-
 δάσκομεν· προῖοῦσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ
 ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις κατα-
 κοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ῥαψωδῶμεν αὐ-
 τοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀριστείας τινάς, καὶ πράξεις
 ἁοιδίμους, ὀρέγονται κατὰ μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπε-
 γείρονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ᾄδοντο, καὶ θαυμάζοντο ὑπὸ
 τῶν ὕστερον· οἷα πολλὰ Ἡσίοδος τε ἡμῖν, καὶ Ὀμηρὸς
 ἐποίησαν. ἐπειδὴν δὲ πλησιάσωσι πρὸς τὴν πολιτείαν,
 καὶ δὴ αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινά. καίτοι ἔξω
 τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν
 ἀσκοῦμεν, ἐξ ἀρχῆς προὔκειτο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς

culus habet, tum & superflua putatione refecant, & ven-
 tis eos quatiendos agitandosque dum permittunt, ferti-
 liores efficiunt. Ac mentem quidem Musica primum atque
 Arithmetica quasi flatu agitatum accendimus, & literas
 pingere, & clara voce legere docemus. Progredientibus
 iam virorum sapientium sententias, & opera antiqua, &
 sermones utiles, versibus exornata, ut memoria facilius
 complectantur, praecinimus. Illi vero audientes praeclara
 quaedam facinora, & actiones celebres, paulatim concu-
 piscunt, & ad imitationem excitantur, ut & ipsi canantur,
 & admirationi sint posteris, qualia multa nobis Hesiodus
 Homerisque fecerunt. Cum vero ad rempublicam acce-
 dunt, & oportet illos iam tractare communia... Quam-
 quam extra causam ista forte: neque enim quomodo ani-
 mos exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat pro-
 positum; sed cur talibus illos laboribus exercendos pute-

τοιαύτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιούμεν ὥστε αὐτὸς ἐμαυτῷ σιωπᾶν προστάτω, οὐ περιμένοντας τὴν κήρυκα, οὐδὲ τὸν Ἀρεοπαγίτην σέ, ὃς ὑπ' αἰδοῦς, οἶμαι, ἀνέχη ληρῶντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος.

ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων, πρὸς δὲ δὴ τοὺς τὰ ἀναγκαϊότατα μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγω, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, οὐδὲν τῇ βουλῇ πρόστιμον ἐπινενόηται;

ΣΟΛ. Τί τοῦτο ἤρου με; οὐδέπω γὰρ δῆλον.

ANAX. Ὅτι τὰ κάλλιστα, καὶ ἐμοὶ ἀκοῦσαι ἥδι-
στα παρὶς τὰ περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἥττον ἀναγκαῖα λέ-
γειν διανοῇ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμάτων.

ΣΟΛ. Μέμνημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῶν ἀπ' ἀρχῆς
προρρήσεων, καὶ ἀποπλανᾶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μὴ
σου ἐπιτεράξῃ τὴν μνήμην ἐπιρρέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦ-
τα ἐρῶ διὰ βραχείαν, ὡς οἶόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ
αὐτῶν διασκέψεως ἑτέρου ἂν εἴη λόγου. *Ῥυθμιζομεν οὖν 22*

mus. Itaque silentium ipse mihi impero, non exspectato praetone, aut ipso te Areopagita, qui prae pudore, credo, sustines iam tantum extra causam blaterare.

Anach. Dic mihi, Solon, in eos, qui necessaria non dicunt in colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poena excogitata est?

Sol. Quid hoc me interrogasti? nondum enim apparet.

Anach. Quia praetermissis, quae pulcherrima sunt, & mihi ad audiendum iucundissima, minus necessaria dicere cogitas, gymnasia, & laboriosas exercitationes corporum.

Sol. Nempe memor sum, vir optime, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo inde sermonem abducere, ne copiose nimis affluens memoriam tuam turbet. Verumtamen ista quoque dicam breviter, quoad eius fieri potest: accurata enim earum rerum consideratio alterius disputationis fuerit: Mentis igitur illorum ad concinnitatem quan-

τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινούς ἐκδιδάσκοντες, εἰ δημοσία πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλαις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅτε χρή ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχεσθαι καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δεόντα ἐκμανθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν αἰσχυρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες οὗτοι σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμῶν ὀνομάζονται. καὶ μέντοι καὶ ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτοὺς δημοσία παιδεύουρεν ὑπὸ κωμωδίαις, καὶ τραγωδίαις, ἀρετὰς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θεωμένους, ὡς τῶν μὲν ἀποτρέποντο, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ σπεύδοιεν. τοῖς δὲ γε κωμωδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίμεν ἐς τοὺς πολίτας, οὓς ἂν αἰσχυρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως ἐπιτηδεύοντας αἰσθῶνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμεί-

dam formamus, partim communes leges dum illos edocemus, quae publice omnibus propositae ad legendum magnis literis uno in loco descriptae, tum quae facienda sunt iubent, tum quibus abstinendum; partim virorum bonorum consuetudine, a quibus & dicere, quae opus est, discant, & quae iusta sunt facere, & ex aequo capeffere rempublicam, neque concupiscere turpia, & honesta appetere, nihil autem quidquam per vim agere. Illi porro viri Sophistae apud nos & Philosophi appellantur. Verum etiam in theatrum conductos publice erudimus in Comoediis & Tragoediis, virtutes dum spectant veterum virorum & vitia: ab his ut avertantur, ad illa vero contendant. Comoedis vero etiam ridicula iacere in cives, & male illis dicere permittimus, quos quidem turpia, & indigna hac civitate agentes sentiant, idque cum illorum ipsorum cau-

νους γὰρ οὕτω γίγνονται ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν πολλῶν
ὡς Φεύγοντες τὴν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἐλεγχον.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, οὓς Φῆς, τοὺς τραγῳδοὺς, 23
καὶ κωμῳδοὺς, εἴγε ἐκεῖνοί εἰσιν. ὑποδήματα μὲν βαρέα,
καὶ ὑψηλὰ ὑποδεσμεμένα, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὴν ἐσθῆ-
τα πεποικιλμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια,
κεκηνότα παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἐνδοθεν μέγαρα τε ἐκ-
κράγεσαν, καὶ διέβαιναν οὐκ οἶδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς
ὑποδήμασι. Διόνυσω δὲ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις ἐώρταζεν.
οἱ δὲ κωμῳδοί, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, καὶ περὶ καὶ
ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἥττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γε-
λοιότερα, καὶ τὸ θεᾶτρον γούνη ἅπαν ἐγέλασεν ἐπ' αὐτοῖς.
ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἤκουον, οἱ-
κτείροντες, οἶμαι, αὐτοὺς, πέδας τηλικαύτας ἐπισυρο-
μένους.

ΣΟΛ. Οὐκ ἐπείσας, ὦ γὰρ, ἄκτειραν, ἀλλὰ ποιη-
τὴς ἰσως ἀρχαίαν τιὰν ἀνυφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεα-

fa, meliores enim sic fiunt maledictis; cum multitudinis,
ut fugiant propter similia reprehendi.

Anach. Vidi, Solon, quos dicis Tragoedos & Comoe-
dos, si quidem illi sunt. Calceos habent graves & altos,
vestem taeniis distinctam aureis, galeas impositas gestant
omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipsi vero in-
tus magnos ciebant clamores, & nescio quam firmiter il-
lis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror ferias tum
agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem istis,
& pedestres, & humaniores, & minus clamabant; galeae
autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum univer-
sum illos ridebat: excelsos vero illos tristes audiebant uni-
versi, miserati illos, puto, qui compedes tantas traherent.

Sol. Non illos miserabantur, bone vir, sed poeta forte
antiquam spectatoribus calamitatem ostendebat, & verba

ταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῶδει πρὸς τὸ θεᾶτρον·
 ὕφ' ὧν ἐς δάκρυα κατέσπῳντο οἱ ἀκούοντες, εἰκὸς δὲ σε
 καὶ αὐλοῦντας ἰωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλους συνά-
 δοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. οὐδ' αὐτὰ, ὦ Ἀνάχαρσι,
 ἀχρεῖα ἄσματα καὶ αὐλήματα. τούτοις δ' οὖν ἅπασι,
 καὶ τοῖς τοιούτοις πᾶραβηγόμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνους
 24 ἡμῶν γίνονται. Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπό-
 θεις ἀκοῦσαι, ὧδε καταγυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐ-
 τὰ, ὡς ἔφην, οὐκέτι ἀπαλὰ καὶ τέλειον ἀσυμπαγῇ ὄν-
 τα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιούμεν πρὸς τὸν αἶρα, συνοι-
 κειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἐκάσταις, ὡς μήτε θάλπος
 δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν· ἔπειτα δὲ
 χρίομεν ἐλαίῳ, καὶ καταμαλάττομεν, ὡς εὐτονώτερα
 γίγνουντο. ἄτοπον γάρ, εἰ τὰ μὲν σκύτῃ νομίζομεν ὑπὸ
 τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυστραγέστερα καὶ πολλὰ
 διαρκέστερα γίνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα· τὸ δ' ἔτι

miserabilia tragico cantu versus theatrum proferebat, a
 quibus ad lacrimas, qui audiebant, pertraherentur. Verisimi-
 le est autem, te etiam tibi canentes quosdam tum vidisse,
 & alios concinentes, consistentes in circulo. Neque ista,
 Anacharsi, inutilia sunt cantica, & moduli tibiarum. His
 ergo omnibus, ac quae his sunt similia, dum mentes illo-
 rum acuiuntur, meliores nobis fiunt. Corpora vero, quod
 audire cupiebas maxime, sic exercemus. Dum illa exui-
 mus, cum non amplius teneta & minime compacta sunt,
 primo assuefacere volumus aëri, ac singulis tempestatibus
 familiaria quasi reddere, ut neque aestum aegre ferant, ne-
 que frigori non possint parae esse. Deinde oleo unguimus &
 subigimus, ut contentionem sustinere maiorem possint. Ab-
 surdum enim fuerit, si coria quidem putemus ab oleo mol-
 lia rumpi difficilius, & diutius durare, quae tamen mortua

ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡγοίμεθα ὑπὸ τοῦ ἐλαίου διατεθήσεσθαι. τούντεῦθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους ἐκάστων ἐπίστησαντες, τὸν μὲν τινα πυκτεύειν, τὸν δὲ παγκρατιάζειν διδάσκομεν, ὥς τοὺς τε πόνους καρτερεῖν ἐθίζοντο, καὶ ὁμοσεχωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέποντο δέει τῶν τραυμάτων. τοῦτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοειδεῖς τε παρασκευάζον ἐς τοὺς κινδύνους, καὶ τῶν σωμάτων ἀφειδεῖν, καὶ προσέτι ἐρρῶσθαι καὶ καρτεροὺς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω συννευκότες παλαίουσι, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι ἡμαρῶς, καὶ ὠθισμούς, καὶ περιπλοκάς, καὶ λυγισμούς, καὶ ἄγχεσθαι δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ οὔτοι ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἐν μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτῶμενοι. δυσπαθέστερα γάρ, καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίνονται αὐτοῖς διαπονούμενα.

iam sint; corpus autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fieri non putemus. Hinc diversis exercendi rationibus excogitatis, & magistris uniuscuiusque constitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare studemus, ut labores tolerare discant, & excipere e proximo plagas, nec vulnerum metu avertantur. Illud vero duas nobis res utilissimas in illis efficit, dum animosos reddit illos ad pericula, & qui corporibus non parcant, & insuper ut robusti ac patientes sint. Quotquot vero illorum deorsum vergentes luctantur, ii cadere discunt sine periculo; & facile surgere, & impulsiones, & complexus, & inflexiones, & ut angī se pati queant, & in altum tollere adversarium, non inutilia exercentes isti quoque, sed unum quidem primum & maximum sine controversia sibi parantes. Minus enim obnoxia malis, & patientiora corpora illis, dum ita labo-

ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοντο εἰς χρείαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολεμῶ ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος συμπλακείς, καταρρίψει τε θάττον ὑποσκελίσας, καὶ καταπεσὼν εἴσεται ὡς ῥᾶστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκείνων τὸν ἀγῶνα ποριζόμεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμείνοσι χρήσασθαι τοῖς οὕτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὴν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλάξαντες καὶ διαπνήσαντες, ἐρρωμένεστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ κοῦφα, καὶ εὐτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς
 25 ἀνταγωνισταῖς. Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μετὰ τοῦτο, οἷους εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τοὺς καὶ γυμνοὺς ἀνὸ φόβον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσοντας, οὐ πολυσαρκίαν ἀργὸν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ὠχρότητος ἐπιδεικνύμενους, οἷα γυναικῶν σώματα ὑπὸ σκιά μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἰδρῶτί τε εὐθὺς πολλῶν ρέόμενα, καὶ ἀσθμαί-

re subiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipsum parvum est. Ufu enim inde edocentur, si quando opus sit ista disciplina in armis. Manifestum enim est, futurum, ut celerius hostem etiam talis vir complexus supplantatum deiciat, & ipse si ceciderit, surgere facilius possit. Nempe, Anacharsi, ad illud in armis certamen suppeditare studemus omnia, putamusque multo melioribus nos ufuros his, qui ita exercitati sint, cum prius nuda illorum corpora subigendo laboribus valentiora & robustiora reddiderimus, & levia, & contentioni apta, & ob id ipsum gravia adversariis. Vides enim, puto, quid sequatur, quales futuros esse armatos probabile sit, qui nudi etiam metum hostibus iniiciant: qui non pigram carnis albamque molem, neque pallidam maciem prae se ferant, qualia sunt mulierum corpora in umbra marcescentia, trementia, sudore statim multo fluen-

νοντα ὑπὸ τῷ κράνει, καὶ μάλιστα ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγει. οἷς τί ἂν τις χροῖσάτο διψῶσι, καὶ τὸν κόνιορτόν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἰδοίεν, εὐθὺς ταραττομένοις, καὶ πρᾶποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. οὗτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι, καὶ ἀρρενωποὶ, πολὺ τὸ ἔμφυχον, καὶ θερμόν, καὶ ἀνδρώδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐεξίας ἀπολαύοντες, οὔτε ρικνοὶ, καὶ κατεσκληρότες, οὔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῶν σαρκῶν, καὶ περιττόν, τοῖς ἰδρῶσιν ἐξαναλωκότες· ὁ δὲ ἰσχὺν καὶ τόνον παρῆιχεν, ἀμιγῆς τοῦ Φαύλου περιλελειμμένον, ἐρραμένως φυλάττοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τὸν πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τοὺς ἀθήρας ἀποφυσῶντα,

16 Ἀθήρας) Τὰ τοῦ ἀσάχους κέντρα M.

tia, & spiritum difficulter sub galea trahentia, praesertim si etiam sol, ut nunc, circa meridiem aestum augeat: quibus quid facias? sitientibus, pulverem non ferentibus, qui ad solum sanguinis conspectum turbentur statim, praemorianturque ante, quam intra teli iactum & ad manus hostibus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuscum a sole colorem trahentes, & virili adspectu iuvenes, multum animi, & caloris, & virtutis ostendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugosi atque aridi, neque sua sibi mole graves, sed ad iustam quasi proportionem circumscripti; qui si quid inutile est carniū & superfluum, sudoribus absumserint, quod autem vim ac tenorem praestat, sincerum omnis virii relictum valide fervent. Quod enim ventilantes tritico, hoc nobis exercitationes praestant in corporibus, glumam nempe atque paleas flatu abigunt,

καθάρων δὲ τὸν καρπὸν διευκρινιούντά, καὶ προσωρεύοντά.
 26 Καὶ διὰ τοῦτο ὑψαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ ἐπιμήκιστον
 διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. οἷός τε ἂν ἴδῃεν ὁ τοιοῦτος ἄρ-
 ξαπτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀσθενῶν φανεῖν ὥσπερ ἂν, εἰ
 πῦρ τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πυρὸν αὐτὸν, καὶ ἐς τὴν
 καλάμην αὐτοῦ, καὶ ἐς τὴν ἄχην· (αὐτὸς γὰρ ἐπὶ τὸν
 λικμῶντα ἐπάνειμι) θᾶπτον ἂν, οἶμαι, παραπολὺ ἢ
 καλάμη ἀναφλεγείη. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, οὔτε φλο-
 γὸς μεγάλης ἀνισταμένης, οὔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ, ἀλ-
 λά κατὰ μικρὸν ὑποσυφόμενος, χρόνῳ ὑστερόν καὶ αὐ-
 τὸς ἂν κατακαυθεῖη. οὐ τρίνον οὐδὲ νόσος, οὐδὲ κάματος,
 ἐς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ραδίως ἐλέγξειεν ἂν, οὐδ'
 ἐπικρατήσειεν εὐμαρῶς. τὰ ἐνδοθεν γὰρ εὖ παρεσκευά-
 σται αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφρακται
 πρὸς αὐτὰ, ὥς μὴ παρίεναι ἐς τὸ εἶσω, μηδὲ παραδέχε-
 σθαι μήτε ἥλιον αὐτὸν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώ-
 ματος. πρὸς τε τὸ ἐνδιδοῦν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερ-

fructum autem purum separant, & acervant. Hinc valere illos necesse est, & quam longissima durare in laboribus: feroque sudare talis incipiat, raro infirmus esse deprehendatur. Quemadmodum si quis ignem simul iniciat in triticum atque eius stipulam, atque in paleas, redeo enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius stipula conflagret, triticum vero paulatim, neque flamma surgente magna, neque uno impetu, sed paulatim fumigans, aliquamdiu post & ipsum comburatur. Non igitur neque morbus, neque labor, in tale corpus incidens facile illud redarguat, aut superet temere. Nam interiora bene parata sunt, & exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copiosum illud

μόν τὸ ἐνδόθεν ἐπιρρέον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρασκευασμένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρεῖαν ἀποκείμενον, ἀποπληροῖ εὐθὺς ἐπάρδον τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἐπιπλείστον παρέχεται. τὸ γὰρ προπονήσαι πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, οὐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται, καὶ ἀναρρίπιζομένη πλείων γίγνεται. Καὶ μὴν 27 καὶ δρομικούς εἶναι ἀσχοῦμεν αὐτοὺς ἐς μῆκος τε διαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεὶ ὠκύτατον ἐπικουφίζοντες. καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ στερρόν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθεῖα, ἐνθα οὔτε βεβαίως ἀπερεῖσαι τὴν βάσιν, οὔτε ἐπιστηρίξαι ῥάδιον, ὑποσυρομένου πρὸς τὸ ὑπεῖκον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφρον εἰ δέοι, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο ἀσχοῦνται ἡμῖν ἔτι, καὶ μολυβοῖνας χειροπλήθεις ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντες. εἴτα περὶ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται. εἰδὲς δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκαῦν, περὶ

16 Χαλκαῦν περιφίρις) Τὸν δίσκου λέγει. ἡ γὰρ σφαῖρα σόλιον ἰκαλεῖτο. G.

calidum intestinum affluens, tanquam olim paratum & ad necessarios usus repositum, supplet statim, & vigorem recreat, & labori propemodum invictos praestat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumptionem virium, sed incrementa efficiunt; quibus illae quasi ventilatae maiores fiunt. Verum etiam, ut cursu valeant, eos exercemus, cum assuefacientes illos, ut in longitudinem sufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis conciliantes. Et cursus instituitur non in solido & resistente solo, sed in arena profunda, ubi neque firmum ponere vestigium, neque inniti facile est, subtracto a cedente materia pedē. Verum etiam saltu fossam transire si opus sit, aut si quid obstat aliud; etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum de proiciendis in longum iaculis certant. Vidisti vero etiam

Φερές, ἀσπίδι μικρᾷ εἰκὸς ὄχανον οὐκ ἐχούσῃ, οὐδὲ τε-
 λαμῶνας. καὶ ἐπειράθῃς γὰρ αὐτοῦ, κειμένου ἐν τῷ μέ-
 σω· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον ὑπὸ λειότητος.
 ἐκεῖνο τοίνυν ἄνω τε ἀναρρίπτουσιν εἰς τὸν αἶρα καὶ ἐς τὸ
 πόρρω, Φιλοτιμούμενοι, ὅστις ἐπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ
 28 αὐτῶν κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθησιν. Ὁ πη-
 λὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἅπερ σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν,
 ἀκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἕνεκα ὑποβέβληνται. πρῶ-
 τον μὲν, ὡς μὴ ἐπὶ τὸ κραταῖον ἢ πτώσις αὐτοῖς γίγνοι-
 το, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτουσιν. ἔπειτα,
 καὶ τὸν ὀλισθόν ἀνάγκη πλείω γίγνεσθαι, ἰδρύντων
 ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς ἐγχέλυσιν εἰκάζεις, οὐκ ἀχρεῖον,
 οὐδὲ γελοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ
 ὀλίγα συντελεῖ, ὅποταν οὕτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγ-
 κάζωνται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν

1 Ὁχανον) Ὁ λῆρος τῆς ἀσπίδος. G.

aliud quid in Gymnasio aeneum, rotundum, parvo cly-
 peo simile, ansam non habenti neque lora: ac tentasti il-
 lud, cum iaceret in medio, videbaturque tibi grave, &
 difficile ob laevitatem comprehensu. Illud igitur & sursum
 iactant in aërem, & in longinquum, certamine quodam,
 quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste
 tum humeros illorum roborat, tum contendendi faculta-
 tem conciliat artubus. Lutum vero & pulvis, quae ali-
 quantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster,
 cuius rei causa subiecta sint. Primo quidem ne in durum
 impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magia
 omnia lubrica fiant necesse est, cum madescunt in luto,
 quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile est neque
 ridiculum, sed ipsum quoque ad robur & contentionem
 non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter
 alteri alteros prehendere, & continere elabentes: tollere.

διολισθαίνοντας. αἶρεσθαι τε ἐν πηλῷ ἰδρωκότες μετ' ἐλαίου ἐκπεσεῖν, καὶ διαρρήσθαι τῶν χειρῶν σπουδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἰ δέος Φίλον τραβήντα ῥαδίως ἀράμενον ὑπεξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἤκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ διὰ τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκοῦμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέμεντες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέροιεν. Τὴν μέντοι κόνιν τούναντίον χρησίμην οἰόμεθα εἶναι, ὡς 29 μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὴν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι συνέχειν τὸ διαδιδράσκον ὑπὸ γλισχροτήτος, ἐβίζονται καὶ ἐκφεύγειν αὐτοὶ ληφθέντες ἐκ τῶν χειρῶν καὶ ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὸν ἰδρωτὰ συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐκχεόμενον ἐπιπατομένη, καὶ ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιεῖ τὴν δύναμιν, καὶ κώλυμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραι-

sane eum, qui praeter oleum in luto permaduit, elabi & effluere manibus studentem, noli parvum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem comprehensum sublimem rapere. Ac propter hoc ultra modum illos exercemus, propositis difficilioribus, uti minora multo ferant facilius. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem putamus, ne de complexu elabantur: postquam enim in luto edocti sunt continere illud, quod prae lubricitate facile effugit, assuescunt etiam effugere, ipsi comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiam si, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: & facit, uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxa-

οἷς τότε καὶ ἀνεωγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. ἄλ-
 λως τε καὶ τὸν ῥύπον ἀποσμάῃ, καὶ στιλπνότερον ποιᾷ
 τὸν ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἡδέως ἂν παραστησάμενος πλη-
 σίον τῶν τε λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιά διδιδυ-
 μένων, καὶ ὃν ἂν ἔλῃ τῶν ἐν τῷ Λυκείῳ γυμναζομένων,
 ἀποπλύναι τὴν κόνιν καὶ τὸν πηλόν, ἐροίμην ἂν σε πο-
 τέρῳ ἂν ὁμοίος εὖξαινο γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα
 ἔλοιό ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων
 πειραθείης ἑκατέρου, συνεστηκώς καὶ συγκεκροτημένος
 εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαρρεῖν, καὶ λευκὸν
 30 εἶναι ἀπορία καὶ φυγῇ εἰς τὰ εἶσω τοῦ αἵματος. Ταῦτ'
 ἐστίν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσκούμεν, οἰδ-
 μένοι Φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι,
 καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτούς κρατοῦντες μὲν
 τῶν δυσμενῶν εἰ ἐπίοιεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς περιοίκοις ὄντες,
 ὡς ὑποκτῆσσειν τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείστους
 αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε αὖ πολὺ ἀμείνοσιν αὐταῖς χρώμεθα.

tis tum atque apertis corporibus incidunt. Ceterum fordes
 etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego
 libenter, in proxime collocatis cum alborum istorum uno,
 qui sub umbra vixere, tum quemcunque delegeris ex eo
 numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem & lu-
 tum abluat; interrogaverim te, utri similis fieri praeoptes?
 Novi enim, te statim ex primo adspectu electurum, etiam-
 si neutrum factis tentaveris, consistentem & compactum
 esse potius, quam esse delicatum, & diffluere, & album
 esse defectu, & fuga interiora versus, sanguinis. Haec sunt,
 Anacharsi, ad quae iuvenes nos exercemus, rati, custo-
 des nobis civitatis bonos futuros, & fore ut in libertate
 ipsorum opera vivamus, devictis, si invadant, hostibus;
 terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, & tri-
 buta pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus,

περὶ μηδὲν τῶν αἰσχυρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφη τὸ κοινὸν ἀγαθόν, καὶ τὴν ἅκρην πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἐστὶ λέγειν, ὅπότεν ἐς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἀρίστα παρεσκευασμένα φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἦν ποτε ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ 31 πολέμιοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, πρόϊτε καὶ αὐτοὶ, πῦξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι· καὶ κεῖνοι δηλαδὴ ὑποπτήσσοῦσιν ὑμᾶς, καὶ Φεύγουσι δεδιότες, μὴ σφίσι κεχηνέσι, πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ στόμα, ἢ περιπηδήσαντες, ὡς κατὰ νώτου γένησθε, περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διαύγχητε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸν πῆχυν. καὶ νῆ Δί', οἱ μὲν τοξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμῶν δὲ, ὥσπερ ἀνδριάντων, οὐ καθίξεται τὰ βέλη, κεχρω-

qui de re turpi nulla aemulentur, neque ex otio vertantur in contumeliosam libidinem; sed in talibus rebus agant; & otium omne confumant. Et quod dixi commune bonum & summam civitatis felicitatem, hoc significat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur iuventus, in iis, quæ pulcherrima nobis sunt, elaborantes.

Anach. Igitur, Solon, si quando invadunt vos hostes, uncti oleo & pulvere sparsi etiam vos proceditis, pugnosque contra illos expeditis. Et ipsi nempe metuunt vos & fugiunt, timentes, ne sibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore saltu circumacto, quo terga possitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angarisque ipsos cubitu subiecto sub galeam: &, per Iovem, alij sagittas arcu mittent nimirum, & iaculabuntur; in vos vero, tanquam in statuas, non penetrabunt tela, qui colorem a

σμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων. οὐ γὰρ καλάμη καὶ ἀβέρες ὑμεῖς ἐστέ, ὥς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ ὁψέ ποτε ἂν, καὶ μόλις κατατεμνόμενοι βαθέσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον ὑποδείξετε. τοιαῦτα γὰρ Φῆς, εἰ μὴ πάνυ παρήκου-
 32 σα τοῦ παραδείγματος. Ἡ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψετε, τὰς τῶν κωμῶδων τε, καὶ τραγωδῶν. καὶ ἣν προτεθῇ ὑμῖν ἔξοδος, ἐκείνα τὰ κράνη περιβήσεσθε τὰ κεχρηότα, ὥς φοβερώτεροι εἴητε τοῖς ἐναντίοις, μορμολυττόμενοι αὐτοὺς, καὶ ὑποδήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκείνα δηλαδή· Φεύγουσὶ τε γὰρ, ἣν δέη, κούφα, καὶ ἣν διώκτητε, ἄφουκτα τοῖς πολεμίοις ἔσται, ὑμῶν αὐτῶ μεγάλα διαβαινόντων ἐπ' αὐτούς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ἦ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ διατριβαὶ ἀργοῦσι καὶ ραθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανίσκοις. εἰ δὲ βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ εὐδαίμονες εἶναι,

sole traxeritis, & multo sitis sanguine instructi: neque enim stipula vos estis aut paleae, qui celeriter cedatis plagis; sed fero tandem aliquando, & vix profundis confossi vulneribus, paulum sanguinis subostenderitis. Talia enim dicis, nisi plane aberravi a sensu similitudinis. Aut forte illa tunc arma fumetis Comoedorum & Tragoedorum, & si eruptio vobis proposita sit, galeas illas imponetis hiantes, ut formidabiliores sitis hostibus, quos sic larvati perterreatis: alioque illos induetis calceos nimirum, leves enim, si ita opus sit, fugientibus, &, si ipsi persequamini, effugere ea hostes non poterunt, magnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Verum enimvero vide, ne illa, quae ita lepida vobis videntur, nugae sint & ludus temere susceptus, & occupatio otiosorum, ac remittere animum volentium adolescentulorum. Si vero volueritis liberi omnino ac beati

ἄλλων ὑμῶν γυμνασίων δεήσει, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς
τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἀμιλλα οὐ πρὸς ἀλλήλους
μετὰ παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσται, μετὰ
κινδύνων μελετᾷσι τὴν ἀρετὴν. ὥστε ἀφέντας τὴν κόνιν
καὶ τὸ ἔλαιον, διδάσκετε αὐτοὺς τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν,
μὴ κοῦφω διδόντες τὰ ἀκόντια, καὶ οἷα διαφέρεσθαι
πρὸς τὸν ἄνεμον, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μετὰ συ-
ρισμοῦ ἐλπιτομένη, καὶ λίθος χειροπληθής, καὶ σάγαρις,
καὶ γέρρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος. Ὡς 33
δε νῦν ἔχετε, θεῶν τινας εὐμενεῖα σώζεσθαι μοι δοκεῖτε,
οἱ μηδέπω ἀπολώλατε ὑπὸ τινῶν ἀλίγων ψιλῶν ἐπιτε-
σόντων. ἰδοὺ γέ τοι ἦν σπασάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο ξιφέ-
διον τὸ παρὰ τὴν ζώνην, μόνος ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν

8 Καὶ σάγαρις καὶ γέρρον) Γέρρον
νετράγωνι σκέπασμα ἐκ στερεᾶς
ξύρου, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο
Σκύθαι ἐν τοῖς πολέμοις ἰσχυροί-
μοι. φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων
σημαινόμενον παρὰ τοῖς παλαιοῖς.
παρ' Ἑπεχάρμῳ μὲν γὰρ γερραι-
ναξία καὶ αἰνται ἐπὶ τῶν αἰδοίων.
Ἄλκιμων δὲ ἐπὶ τῶν οἰστῶν τάβικας
τὴν λέξιν. Δημοσδίνης δὲ ἐπὶ τῶν

σκηνῶν, καὶ τῶν περιφραγμάτων,
οἷον καὶ τὰ γέρρα ἐν ἐπιμνησασιν. καὶ
παρ' Αἰγυπτίοις δὲ τὸ κατὰ τὸ Πη-
λούσιον καλούμενον, διὰ τοῦτο ἀνο-
μάσθῃ, ἐπὶ σκηνώματι ἐστὶν ἡ οἷς
παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους δια-
τρέβουσι. καὶ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ
φυλακῆς τινας καὶ μετ' αὐτοῦ, τρω-
κῶς παρέλαβε τὴν λέξιν. V.

esse, aliis vobis gymnasiis opus erit, & exercitatione vera,
quae fit sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo,
sed contra inimicos vobis instituetur, inter pericula virtu-
tem meditantibus. Itaque, relicto pulvere atque oleo, fagit-
tare illos docete & iaculare, nec date levia illis iacula,
quae ventis ferantur; sed esto lancea longa, quae cum fi-
bilo contorta feratur, & lapis manum implens, & secu-
ris, & in sinistra scutum, & thorax, & galea. Ut vero
nunc habetis, Deorum cuiusdam benevolentia servari mi-
hi videmini, qui nondum ab ingruentibus paucis levis
armaturae militibus perieritis. Certe, si stricto isto parvo
ad zonam gladiolo solus irruam in iuvenes illos vestros

ἅπασιν, αὐτοβοεῖ ἂν ἔλοιμι τὸ γυμνάσιον, Φυγόντων
ἐκείνων, καὶ οὐδενὸς ἀντιβλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος·
ἀλλὰ περὶ τοὺς ἀνδριάντας ἂν περιϊστάμενοι, καὶ περὶ
τοὺς κίονας κατακρυπτόμενοι, γέλωτα ἂν μοι παρά-
σχοιεν, δακρύντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότε
ἂν ἰδοῖς οὐκ ἔτι ἐρυθρίωντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν
εἰσιν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' ἂν, ὑπὸ τοῦ
θεοῦ μεταβαφέντες. οὕτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη διατέθεικε
βαθεῖα οὔσα, ὥς μὴ ἂν ραδίως ἀνασχεσθαι λόφον ἕνα
κράνους πολεμίου ἰδόντας.

- 34 ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι, Θρακῶν
τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ
γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἱππολύτης ἐλάσασαι ἐπὶ τὴν
πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράβησαν. ἡμεῖς
γὰρ, ὦ μακάριε, οὐκ ἐπειδὴ περ οὕτω γυμνὰ τὰ σώμα-
τα ἐκπονοῦμεν τῶν νέων, διὰ τοῦτο καὶ ἀνοπλὰ ἐξάγο-
μεν ἐπὶ τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτοὺς ἄριστοι

omnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fugien-
tibus illis, & nemine contra intueri ferrum auso, sed cir-
cumstantes statuas, & occultati circa columnas, risum mi-
hi lacrimis plerique suis ac trepidatione praebeant. Ac tunc
videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pal-
lidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos
statum longinqua pax adduxit, ut non facile cristam usam
hostilis galeae videre sustineatis.

Sol. Non dicebant ista, Anacharfi, Thracum illi, quot-
quot cum Eumolpo expeditionem contra nos susceperunt,
neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem
nostram invadere, neque alii, quicunque periculum nostri
fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda
sic iuvenum corpora labore subigimus, propterea etiam
inermia educimus ad pericula: sed ubi pro se sunt optimi,

γένωνται, ἀσκούνται τὸ μετὰ τοῦτο ζῶν τοῖς ὅπλοις, καὶ πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς, οὕτω διακείμενοι.

ANAX. Καὶ πῶς τοῦτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις; οὐ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐδέν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθών.

ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπιπλέον ἡμῖν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα ἐκάστῳ μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους, καὶ Φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν. τὸ μέντοι ὅπλοφορεῖν αἰεὶ, καὶ ἀκινάκην παρεζῶσθαι, περιττὸν ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόστιμόν γ' ἐστίν, ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροῖη μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξευέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοὶ, ἐν ὅπλοις αἰεὶ βιοῦντες. τότε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ράδιον ἐς ἐπιβουλήν· καὶ οἱ πόλεμοι μάλα πολλοὶ, καὶ ἄδηλον ὁπότε τις ἐπιστὰς, κοιμώμενον κατασπάσας ἀπὸ τῆς ἀμά-
 10 ἰο Ἀκινάκην) Ἀκινάκης, ἡ ῥομφαία ἢ σπάθη παρὰ τοῖς Σκύθαις. V.

postea exercentur cum armis; quibus sic affecti multo iam utantur melius.

Anach. Et ubi est illud vobis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil in urbe vidi, quam undique totam lustraverim.

Sol. Sed videre poteris, Anacharsi, si diutius apud nos moreris, & arma unicuique nostrum multa, quibus utimur, quoties opus est, & cristas, & phaleras, & equos, & equites quartam fere partem civium. Verum arma gestare semper, & cinctum esse acinace, superfluum in pace putamus: ac poena sancita est, si quis in urbe cum ferro sit, ubi opus non est, aut arma in publicum efferat. Vobis vero ignoscendum, quod in armis semper vivitis. Cum enim habitetis sine munimentis, expositi estis insidiis; & bella vobis bene multa; obscurumque, quando aliquis subito astitans detractum de plauistro dormientem interficiat.

ξης, Φανεύσειεν. ἢ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία αὐθαρσέ-
τως, καὶ μὴ ἐν νόμῳ συμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον αἰετὸν
σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦντα εἴ τις βιάζοιτο.

35 ANAX. Εἴτα, ὦ Σόλων, σίδηροφορεῖν μὲν οὐδενὸς
ἀναγκαῖον ἕνεκα περιττὸν ὑμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν ὅπλων
Φείδεσθε, ὡς μὴ διὰ χειρὸς ὄντα Φθείροιτο· ἀλλὰ Φυ-
λάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, τῆς χρείας
ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, οὐδενὸς δεινοῦ ἐπεί-
γοντος, καταπονεῖτε παίοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ιδρώτων
καταναλίσκοντες, οὐ ταμιευόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον
τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκὴ ἐν τῷ πηλῷ καὶ τῇ κόνει
ἐκχέοντες.

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοῖον δέ τι δυνάμει
πὲρ ἐννοεῖν, ὡς οἶνω ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλω τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν
αὐτὴν οὖσαν· δέδιας οὖν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμείου
λάβῃ διαρρῦεῖσα ἐν τοῖς πόνοις, κατὰ ἡμῖν κενὸν καὶ ξηρὸν
εἰχεται τὸ σῶμα καταλιπούσα, ὑπὸ μηδενὸς ἐνδοθεν

*Etiam mutua inter vos diffidentia, & quod suo quisque
arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis,
necessarium semper ferrum faciunt, ut prope sit, quo de-
fendatis, si quis vim inferat.*

Anach. Tum vobis, Solon, ferrum quidem sine neces-
sitate gestare superfluum videtur, & armis parcendum, ne,
si in manibus sint, perdantur; sed reposita custoditis, ut,
cum opus fuerit, utamini: corpora autem iuvenum, nullo
urgente incommodo, labore subigitis, feriendo & exhau-
riendo sudoribus, non reponentes ad necessitatem illorum
robora, sed temere in luto atque pulvere effundentes.

Sol. Videris, Anacharfi, tale quid cogitare de viribus,
quasi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae sint similes:·
metuis ergo, ne velut ex fictili vase furtim inter labores
effluant, ac deinde inane nobis & aridum corpus relinquen-

ἀναπληρούμενον. τὸ δὲ οὐχ αὐτῷ ἔχει σοὶ ἀλλ' ὅσω τις
 ἀν' αὐτὴν ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῶδε μᾶλλον ἐπιήρει,
 κατὰ τὸν τῆς Ἰδρας μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας, ὡς αὐτὴ
 μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, δύο αὖτε ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἦν
 δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτονος ἦ, μηδὲ διαρκῆ τὴν
 ὕλην ἔχῃ υποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμμάτων βλά-
 πτοίτο ἂν, καὶ καταμαραίνοιτο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ
 λύχου γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ Φυσήματι, τὸ μὲν
 πῦρ ἀνακαύσεως ἂν, καὶ μείζον ποιήσεως ἐν βραχεῖ,
 παραδήγων τῷ πνεύματι καὶ τὸ τοῦ λύχου Φῶς ἀπο-
 σβέσεως, οὐκ ἔχον ἀποχωρῶσαν τῆς ὕλης τὴν χρηγίαν,
 ὡς διαρκῆ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνεῖν. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς
 οἶμαι τῆς ρίζης ἀναφύετο.

ANAX. Ταυτὶ γὰρ, ὦ Σόλων, αὐτὸ πάντων συνήμην. 36
 λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβοῦς τινος Φρον-
 τίδος, καὶ διανοίας ὅζῃ θεωρητικῆς δέοντα. ἐκεῖνα δὲ μοι
 8 Τοῦ λύχου) De hoc habes apud Theophrastum ἐν τῷ περὶ πυρὸς. G.
 tes abeant, cum nihil sit, a quo intus suppleatur. At illud
 non ita se habet: verum quanto quis magis illas labori-
 bus exhauriat, tanto magis affluunt, secundum illam Hy-
 drae fabulam, si quam audisti, ut pro uno abscisso capite,
 duo semper alia succreverint. Si vero ab initio non exer-
 ceantur, neque contenduntur, nec satis ipsis suppeditetur
 materiae, tum demum laedatur a laboribus & consuma-
 tur: quale quid in igne & lucerna solet fieri. Eodem enim
 statu vel accendas ignem, & maiorem brevi tempore fa-
 cias, quippe quem spiritu quasi acuas; vel exstinguis flam-
 mam lucernae, si non satis materiae illi suppeditetur, ut
 durare adversus vim flatus possit: nec enim *flamma eius-*
modi satis firma de radice existit.

Anach. Ista enimvero, Solon, non plane intelligo. Sub-
 tiliora enim, quam pro meo captu, dixisti, accurata qua-
 dam cogitatione & meate acutum cernente indigentia. H

πάντως εἶπε, τίνας ἕνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ἐπότε πολλοὶ, ὡς Φῆς, συνίασιν ὀψόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομένους, οὐδέ ποτε ἐν ὅπλοις ποιεῖσθε τὴν ἀμιλλαν, ἀλλὰ γυμνοὺς ἐς τὸ μέσον παραγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παιομένους ἐπιδέκνυτε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε; ἄξιον γὰρ εἶδέναι τοῦτό γε, οὐ τίνας ἕνεκα τοῦτο ποιεῖτε.

ΣΟΛ. Ἡγούμεθα γὰρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν οὕτως ἂν πλείω ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τοὺς ἀριστεύοντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυκτομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἑλλήσι, καὶ διὰ τοῦτο ὡς ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελοῦνται, ὡς μὴ αἰσχύνοντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικότατον ἕκαστος αὐτὸν ἀπεργάζεται. καὶ τὰ ἄλλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, οὐ μικρά, ὁ ἔπαινος ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημώτατον γενέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ,

lud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympiis certaminibus, & in Isthmo, & Pythone, & reliquis, cum multi, ut ais, conveniunt visuri iuvenes certantes, interdum in armis institutis pugnam, sed nudos in medium producit, calcibusque petendos & feriendos ostenditis, victoribusque mala datis atque oleam? Dignum enim scitu est, cur hoc faciatis.

Sol. Putamus enim, Anacharsi, maiorem ita exercitiorum amorem in illis oriturum, si eos, qui primas in his tulerint, ita honorari videant, & in mediis Graecis celebrari praeconio. Ac propterea, ut qui apud hos exuendi sint, & bono habitu esse student, ne pudeat ipsos nudari, & dignissimum se reddit unusquisque victoria. Praemia vero, ut ante dicebam, non parva, laus a spectatoribus, & quod maxime fit insignis, & digito monstratur, tanquam

ἄριστον εἶναι τῶν καθ' ἑαυτὸν δοκοῦντα. τοιγάρτοι πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔτι ἡ ἀσκήσις, ἀπί-
 ασιν οὐ μετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀρετῆς καὶ πόνων ἐρα-
 σθέντες· ὥς εἰ γέ τις, ὦ Ἀράχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας
 ἔρωτα ἐκβάλοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῶν γέ-
 νοιτο; ἢ τίς ἂν τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε;
 νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἂν σοι, ὅποῖός
 ἐν πολέμοις ὑπὲρ πατρίδος, καὶ παιδῶν, καὶ γυναι-
 κῶν, καὶ ἱερῶν γένοιτ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου
 πέρι καὶ μῆλων γυμνοὶ τσαύτην προθυμίαν ἐς τὸ νικᾶν
 εἰσφερόμενοι. Καίτοι τί ἂν πάθοις, εἰ θεάσαιο καὶ ὀρ- 37
 τύγων καὶ ἀλεκτρονίων ἀγῶνας παρ' ἡμῶν, καὶ σπου-
 δὴν ἐπὶ τούτοις οὐ μικράν; ἢ γελάσῃ δηλονότι, καὶ μά-
 λιστα ἢ μάθῃς ὥς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ προστέ-
 τακται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὄραν τὰ ὄρνεα
 διαπυκνεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ'
 αὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ὑποδύεται γάρ τις ἡρέμα ταῖς ψυ-

aequalium fuorum praestantissimus. Proinde multi specta-
 torum, quibus tempestiva adhuc propter aetatem exerci-
 tatio, discedunt non mediocri ab hisce virtutis ac laborum
 amore inflammati. Nam si quis, Anacharsi, bonae famae
 amorem e vita expulerit, quid iam boni nobis contingat?
 aut quis splendidum quiddam cupiat perficere? Iam vero
 ex his quoque coniciendum tibi praebeant, quales sint in
 bellis pro patria, & liberis, & uxoribus, & sacris, arma-
 ti, qui pro olea & malis, nudī tantam vincendi cupidita-
 tem afferant. Verum quid diceres, si coturnicum & gal-
 lorum apud nos pugnās videres, & studium ea in re non
 parvum? Ridebis nimirum: praesertim si audias, legē nos
 istuc facere, & imperatum esse adultis omnibus adesse, &
 videre aves ad ultimam usque animi defectionem pugnan-
 tes. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim sensim aliquis in

χαῖς ὄρμῃ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ
 ἀτολμότεροι φαίνονται τῶν ἀλεκτρυόνων, μὴδὲ προαπα-
 γαρεύουσιν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου
 δυσχεροῦς. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶσθαι αὐτῶν, καὶ
 ὄραν τιτρωσκομένους, ἅπαγε· θηριῶδες γὰρ, καὶ θειῶς
 σκαιόν, καὶ προσέτι γε ἀλυσitteλές ἀποσφάττει τοὺς
 ἀρίστους, καὶ οἷς ἂν τις ἄμεινον χρήσαιο κατὰ τῶν
 38 δυσμενῶν. Ἐπεὶ δὲ Φῆς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην
 Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἣν ποτε καὶ ἐς Λα-
 κεδάιμονα ἔλθης, μὴ καταγελάσαι μὴδὲ ἐκείνων, μὴδὲ
 οἶεσθαι μάτην πονεῖν αὐτοὺς, ὅπόταν ἡ σφαίρας πέρι ἐν
 τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες, παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χω-
 ρίον ἐσελθόντες, ὕδατι περιγεγραμμένον, ἐς Φάλαγγα
 διαστάντες, τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζωνται, γυ-
 μνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τοῦ περιγράμμα-
 τος τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς κατὰ Λυκοῦργον
 οἱ κατ' Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ.

animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur &
 minus audaces gallis, nec prius quam illi deficiant a vulne-
 ribus; aut laboribus, aut difficultate quacunq̃ue alia. In ar-
 mis autem tentari illos, & videri vulnerari, apage. Belui-
 num enim, & plane sinistrum, atque insuper inutile, in-
 terficere optimos, quibus melius aliquis utatur adversus ini-
 micos. Cum autem dicas, Anacharsi, te reliquam etiam
 Graeciam peragratum, memento, ubi Lacedaemonem
 veneris, ne derideas illos, neque putes, frustra illos labo-
 rare, cum aut de pila in theatro certantes impetu facto,
 alteri alteros caedunt; aut ingressi in locum aqua circum-
 datum, divisiq̃ue in suam quisq̃ue phalangem, hostiliter, nu-
 di & ipsi, se mutuo invadunt, donec circumscripto illo
 loco alterum agmen alteri eiiciant, nempe Lycurgi factio-
 nem Herculani, aut contra, detrudentes in aquam; hoc

(τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπὸν) καὶ οὐδεὶς ἂν ἔτι παί-
 σιτε. μάλιστα δὲ ἦν ὁράς μαστιγουμένους αὐτοὺς ἐπὶ
 τῷ βαμῶ, καὶ αἵματι ρεομένους, πατέρας δὲ καὶ μη-
 τέρας παρεστώσας, οὐχ ὅπως ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνο-
 μένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, ἦν μὴ ἀντέχοιεν πρὸς τὰς
 πληγὰς, καὶ ἱκετευούσας ἐπιμήκιστον διαρκέσαι πρὸς
 τὸν πόνον, καὶ ἐγκατερεῖναι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ
 ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶν-
 τες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μὴδὲ εἶξαι τοῖς σώ-
 μασιν ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὄφει τιμωμένους δημοσίᾳ,
 ὑπὸ τῆς Σπάρτης ἀνασταθέντας. ὅταν τοίνυν ὁράς καί-
 κεινα, μῆτε μάλισθαι ὑπολάβης αὐτοὺς, μῆτε εἴπης,
 ὡς οὐδεμιᾶς ἔνεκα αἰτίας ἀναγκαίᾳς ταλαιπωροῦσι,
 μῆτε τυράννου βιαζομένου, μῆτε πολέμιον διατιβέντων.
 εἶποι γὰρ ἂν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκοῦργος ὁ νομοθέ-
 τῆς αὐτῶν πολλὰ τὰ εὐλογα, καὶ ἃ συνιδὼν κολάζει

enim factō pax ceterum, neque quisquam alterum percuf-
 ferit: maxime vero si videas, cum flāgris caeduntur ad
 altare, & sanguine fluunt; patres vero aut matres adstan-
 tes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam mi-
 nentur, si non durent ad plagas, atque illis supplicent, ut
 quam longissime ferant molestiam, & mala tolerant. Mul-
 ti ergo huic certamini immortui sunt, cum nollent se vi-
 ctos fateri, dum vita superesset, in oculis suorum, neque
 cedere corpore: quorum etiam statuas videbis honorari
 publice, a Spartanorum republica positas. Etiam ista proin-
 de cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, il-
 los nulla idonea causa aerumnas sustinere, neque tyranno
 cogente, neque hostibus illam necessitatem imponentibus.
 Dicat enim pro illis etiam Lycurgus illorum legislator mul-
 ta rationabilia, quidque spectans illos ita castiget, qui non

αὐτοὺς, οὐκ ἐχθρὸς ὢν, οὐδὲ ὑπὸ μίσους αὐτὸ δρᾶν, οὐδὲ τὴν νεολαίαν τῆς πόλεως εἰκὴ παρναλίσκων, ἀλλὰ, καρτερικωτάτους, καὶ παντὸς δεινοῦ κρείττονας ἀξίων εἶναι τοὺς σῶζειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καίτοι καὶ μὴ ὁ Λυκούργος εἶπη, ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὡς οὐκ ἂν ποτε ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, ἀπορρήτον τι ἐξεῖποι τῆς Σπάρτης, αἰκιζομένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγε-
λῶν αὐτῶν, μαστιγοῦτο ἂν, ἀμυλλώμενος πρὸς τὸν παίοντα, ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

- 39 ANAX. Ὁ Λυκούργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρόθεσμος ὢν ἤδη τοῦ ἀγῶ-
νος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεανιεύσατο;

ΣΟΛ. Πρεσβύτης ἤδη ὢν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν ἀφικόμενος· ἀποδοδήμηκε δὲ παρὰ τοὺς Κρη-
τας, ὅτι ἤκουσεν εὐνομωτάτους εἶναι, Μίνως, τοῦ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς.

ut hostis, neque odio illud faciat, nec qui sobolem civita-
tis ita consumere velit temere, sed quod postulet, ut pa-
tientissimi, & malo omni superiores sint, qui servaturi sint
patriam. Quamquam, etsi non dicat Lycurgus, ipse, puto,
intelligis, quam non unquam captus in bello talis arcanum
quoddam Spartaee enuntiaturus sit, hostibus ipsum torquen-
tibus; sed, derisis illis, ita flagellandum se praebiturum, ut
ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

Apach. Utrum vero ipse quoque, mi Solon, Lycurgus,
iuvenis cum esset, pulsatus est; an egressus iam aetatem
certaminis illius propriam, secure talia iuvenili velut pe-
tulantia constituit?

Sol. Senex iam erat, cum has illis leges scriberet, e Cre-
ta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Cretenses,
quod optimis illos legibus florere audierat, quarum Minos,
Iovis filius, conditor fuerit.

ANAX. Τί οὖν οὐ καὶ σὺ, ὦ Σάλων, ἐμιμήσω Λυκοῦργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστίν.

ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεῖα ὄντα· ζηλοῦν δὲ τὰ ξενικὰ οὐ πάνυ ἀξιούμεν.

ANAX. Οὐκ' ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγοῦσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἐνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῶ ἐκάστω, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὥς ἔγωγε ἦν ποτε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν καιρὸν ταῦτα θρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθῆσεσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἐκάστοις, ὅποταν ὀρῶ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λωποδύτας, ἢ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἑλλεβόρου δεῖσθαι μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, οὕτω καταγέλαστα ὑφ' ἑαυτῆς πάσχουσα.

Anach. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, & flagellas adolescentulos? pulchra enī ista, & vobis digna.

Sol. Quod istae nobis sufficiunt exercitationes, domesticae quae sint: peregrina autem aemulari non fane dignum nobis putamus.

Anach. Non? Verum intelligis nempe, quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protensis, nullius bonae rei causa, quae vel ad unumquemque singulatim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur si quando peregriner Spartae, equidem, quo tempore ista faciunt, metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar, si ad singula rideam, videas, pulsari illos tanquam fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omipino enim bello horo mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publice patiatur.

40 ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἴου κρατεῖν. ἔσται γάρ τις ὁ καὶ ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἀλλ', ἐπεὶπερ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξέληλυθα, σὺ δὲ οὐ πάνυ ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσῃν ἔοικα παρὰ σοῦ, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθης πρὸς με, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι διασκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ' ὑμῖν, καὶ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίνονται.

ANAX. Δικαιοτάτα μὲν οὖν, ὦ Σόλων, καὶ ἐγωγε διηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, οὐ σεμνὰ ἴσως, οὐδὲ καθ' ὑμᾶς, οἷγε οὐδὲ κατὰ κόρης κατασχῆναι τολμήσαιμεν ἂν μίαν πληγὴν· δειλοὶ γάρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεται γε ὅπῃα ἂν εἴη. ἐς αὔριον μέντοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλόμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἂν τε αὐτὸς ἔφης, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσαιμι καθ' ἡσυχίαν, ἃ τε χρὴ εἰπεῖν, συναγά-

Sol. Ne puta, o generose, te desertam litem, vel absentibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Sparta, qui pro istis etiam ea, quae par est, tibi respondear. Verum quandoquidem ego nostra tibi enarravi, tu autem non fatis illa probare videris, nihil iniusti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam vicissim enarres mihi, quomodo vos Scythae iuvenes vestros quibusque in exercitationibus educens, & quomodo honesti apud vos viri fiant.

Anax. Iustissime tu quidem istuc, Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita splendida fortasse, neque vestris similia, qui neque aliam mala unam excipere audeamus, meticulosi homines; sed dicetur tamen, qualia sint. Verum in crastinum, si videretur, differamus disputationem, ut & quae ipse dixisti, magis adhuc silentio perpendam, & quae dicenda sint, memoria percurrere cogi-

γοίμι τῇ μηνίμῃ ἐπελθών· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπώμεν ἐπὶ
τούτοις, ἑσπέρα γὰρ ἤδη.

tem. Nunc autem ut se res habet, his ita dictis abeamus.
Iam enim est vespера.

Π Ε Ρ Ι Π Ε Ν Θ Ο Υ Σ.

1 **Α**ΞΙΟΝ γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν παραμυθουμένων δῆθεν αὐτοὺς αὖθις λεγόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκείνοις οὓς ὀδύρονται, οὐ, μὰ τὸν Πλούτωνα, καὶ Περσεφόνην, κατ' οὐδὲν ἐπιστάμενοι σαφῶς, οὔτ' εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, οὔτε εἰ τούναντίον ἡδὺ καὶ βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ καὶ συνηθείᾳ τὴν λύπην ἐπιτρέποντες. ἐπειδὴν τοίνυν ἀποθάνῃ τις, οὕτω ποιοῦσι. μᾶλλον δὲ πρότερον εἶπεῖν βούλομαι ἅς τινες περὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου δοξὰς ἔχουσιν. οὕτω γὰρ ἔσται Φανερόν, οὗ τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκείνα ἐπιτη-
2 δεύουσιν. Ὁ μὲν δὲ πολὺς ὄμιλος, οὓς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ

D E L U C T U.

OPERAE pretium sane fuerit observare, quae a vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque vicissim ab his, qui consolantur istos, dicuntur; & ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae sibi eveniunt ipsis, tum quae illis, quorum vicem dolent: non illi, per Plutonem ac Proserpinam! ulla ex parte scientes dilucide, nec sintne mala ista ac dolore digna, neque an contra ea suaviora sint ac meliora his, quibus eveniunt; sed institutis & consuetudini illum dolorem suum condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis, sic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de morte ipsa quas habeant sententias: sic enim apparebit, cuius rei causa in supervacuis illis elaborent. Vulgus igitur promiscuum, quos idiotas appellant docti, Ho-

καλοῦσιν, Ὀμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυ-
θοποιοῖς περὶ τούτων πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὴν
ποίησιν αὐτῶν, τόπον τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθύν, Ἄδην ὑπει-
λήφασιν, μέγαν δὲ καὶ πολυχῶρον τοῦτον εἶναι, καὶ ζο-
φερὸν καὶ ἀνήλιον, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δο-
κούντα, πρὸς τὸ καὶ καθορᾶν τῶν ἐνόντων ἕκαστον. βα-
σιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελφὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα
κεκλημένον (ὥς μοι τῶν τὰ τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ
τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τετιμημένον. τοῦ-
τον δὲ τὸν Πλούτωνα τὴν παρ' αὐτῷ πολυτείαν, καὶ τὸν
κάτω βίον καταστήσασθαι τὸν τοιοῦτον. κεκληρῶσθαι
μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων· καταδεξάμενον
δὲ αὐτοὺς, καὶ παραλαβόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύ-
κτοις, οὐδενὶ τὸ παράπαν τῆς ἀνόδου ὑφιέμενον, πλὴν ἐξ
ἅπαντος τοῦ αἰῶνος πάνυ ὀλίγων ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις.
Περίρρευσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ ποταμοῖς μεγάλοις τε 3

mero atque Hesiodo, & fabularum auctoribus ceteris, fi-
dem qui habeant, & legem sibi statuunt illorum fictio-
nem, locum quendam sub terra profundum esse putant in-
feros, eumque magnum & spatiosum esse, & tenebrico-
sum, ac sole carentem; eundem tamen nescio qua ratione
illustrem in tantum, ut, quae in eo sunt, conspici possint
omnia. Imperare autem in magno illo hiatus fratrem Iovis,
Plutonem [*f. Ditem*] nomine, qua quidem appellatione
(ut aliquis mihi talium peritissimus retulit) ideo cohone-
status est, quod *ἄνερ* sit mortuis. Hunc porro Ditem suae
civitatis, & vitae illius apud inferos, haec habere insti-
tuta. Nam forte ipsi obtigisse mortuorum imperium, quos
ille receptos atque assumptos vinculis contineat, quae effu-
gere nemo possit, nec ulli omnino redeundi facultatem
tribuat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni aevo
paucissimis. Circumflui autem ipsius regionem fluviis ma-

καὶ Φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνομάτων· Κωκυτοὶ γάρ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ τοιαῦτα κέκληνται. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη προῦκειται, πρώτη δεχομένη τοὺς ἀπαντῶντας, ἣν οὐκ ἐνὶ διαπλευῖσαι, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ τοῦ πορθμέως· βαθεῖά τε γὰρ περάσαι τοῖς ποσὶ, καὶ διανῆξασθαι πολλή· καὶ ὅλως, οὐκ ἂν αὐτὴν
 4 διαπταίῃ οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀνέων. Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, καὶ πύλῃ, οὔσῃ ἀδαμαντίνῃ, ἀδελφιδοῦς τοῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι, τὴν Φρουρὰν ἐπιτετραμμένος, καὶ παρ' αὐτῶ, κύων τρικέφαλος, μάλα κάρχαρος, τοὺς μὲν ἀφικνουμένους Φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέπων, τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν, καὶ τῷ
 5 χάσματι δεδιττόμενος. Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην εἰς τὸ εἶσω, λειμῶν ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γοῦν διὰ τοῦτο ὠνόμασται. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγήσαντο τοῖς

gnis, & terrorem vel ipso nomine iniicientibus: Coccyi enim [*ploratus*], & Pyriphlegethontes [*ignicremi*], & similiter appellantur. Quod vero maximum, Acherusia palus obiacet, quae primum venientes excipit, quam transire non licet, nec praeterire sine portitore, cum profundior sit, quam ut pedibus transiri possit, & latior, quam ut natatu transireas; adeo ut neque volucres mortui eam transvolare possint. Ad ipsum porro descensum, & portam, quae adamantina est, Aeacus est, fratre regis genitus, cui custodia filius credita, & prope illum triceps canis, asperimus, qui advenientes quidem amico vultu & pacato adspiciat, fugere autem si qui conentur, latratu atque rictu terreat. Hunc qui lacum superarunt, eos intus pratum suscipit magnum, consitum asphodelo, & potus expugnator memoriae: Lethes [*oblivionis*] enim potus propter hoc ipsum appellatus est. Haec nūquid narrarunt antiquis, qui inde

πάλαι ἐκεῖθεν ἀφιγμένοι Ἀλκηστίς τε, καὶ Πρωτεσί-
 λαος οἱ Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τοῦ Αἰγέως, καὶ ὁ τοῦ
 Ὀμήρου Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιοπίστοι μάρ-
 τυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, οὐ πίνοντες τῆς πηγῆς, οὐ γὰρ ἂν ἐμέ-
 μνηντο αὐτῶν. Ὁ μὲν οὖν Πλούτων, ὡς ἐκείνοι ἔφασαν, 6
 καὶ ἡ Περσεφὼν, δυναστεύουσι, καὶ τὴν τῶν ὅλων δε-
 σποτείαν ἔχουσιν· ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν
 συνδιαπράττουσιν, ὄχλος πολὺς, Ἑρωννύες τε, καὶ Ποι-
 ναὶ, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· οὗτος μένγε οὐκ αἰεὶ
 συμπάρων. Ὑπάρχουσι δὲ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ 7
 κάθηνται δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς, Κρητὲς ὄντες,
 καὶ υἱοὶ τοῦ Διός· οὗτοι δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν,
 καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὴν
 συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινὰ, πέμ-
 πουσιν ἐς τὸ Ἥλύσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσο-
 μένους. Ἄν δέ τινες τῶν πονηρῶν λάβωσι, ταῖς Ἑρινύσι 8
 παραδόντες, ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χώρον ἐκπέμπουσι,

redierunt, Alceftis atque Protefilaus, Theffali, & Aegei
 Thefeus filius, & Homericus Ulyffes, graves & digni fide
 testes, ut mihi videtur, qui de fonte illo non biberunt,
 neque enim alias memoriam eorum retinuiſſent. Dis ergo,
 ut illi dixerunt, & Proſerpina, imperant, atque in domi-
 nio habent omnia; miniſtrant vero illis, & imperium una
 exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, &
 Mercurius: hic quidem non ſemper praefens. Magiſtratus
 vero & Satrapae & iudices ſedent duo, Minos ac Rhada-
 manthus Cretenſes, & Iovis filii. Hi vero bonos quidem
 viros & iuſtos, qui cum virtute vivere, ubi plures con-
 venerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in cam-
 pum Elyſium, ubi vitam agant beatiffimam. Si vero ma-
 los deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum de-
 Lucian. Vol. VII. O

- κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας καλασθησομένους. ἔνθα δὲ τῶν κακῶν οὐ πάσχουσι, στρεβλούμενοι τε καὶ καίρμενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῶν συμφερόμενοι, καὶ λίθους ἀνακυλίωντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὔρος ἔστηκε, κινδυνεύων ὑπὸ τοῦ δί-
 9 ψους ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν. Οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου πολλοὶ ὄντες οὗτοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶνται ἀνευ τῶν σωμάτων, σικαὶ γενόμενοι, καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ καβάπερ καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων ὡς εἴ τῳ μὴ εἴη καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, ἢ συγγενής, ἄσιτος οὗτος νεκρὸς, καὶ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολιτεύε-
 10 ται. Ταῦτα οὕτως ἰσχυρῶς περιελήλυθε τοὺς πολλοὺς, ὥστε ἐπειδὴν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰκεῶν, πρῶτα μὲν φέροντες ὀβολὸν, ἐς τὸ στόμα κατέθηκον αὐτῷ, μετὰ δὲ τῷ πορθμῇ τῆς ναυτιλίας γενησόμενον· οὐ πρότερον ἐξετά-

¹⁴ Φέροντες ὀβολὸν) Nec habet, quem porrigat ore, quadrantem. *Juvenal. G.*

trudunt, pro portione suae iniustitiae puniendos. Ibi vero quid non malorum patiuntur? torti, ustulati, carpti a vulturibus, a rota circumacti, saxa per arduum volventes. Tantalus quidem, ad ipsum stans lacum ficcus, siti mori miser metuit. Sed mediae cuiusdam vitae homines, magnus sane numerus, per pratum oberrant sine corporibus, umbrae facti, quique sub ipso tactu fumi instar evanescant. Nutriuntur ergo libaminibus nostris, & inferiis, quas tumulis illorum mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus, & fame cruciatus inter illos vitam agit. Haec firmiter adeo occuparunt vulgus, ut, si quis moriatur familiarium, primo quidem obolum in os illi imponant, mercedem futuram portitori traiectus, non explorato prius, quod numi genus le-

σωτες ὁποιον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ
 παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς,
 ἢ Μακεδονικὸς, ἢ Αἰγιναιὸς ὀβολός· οὐδ' ὅτι πολὺ κάλ-
 λιον ἦν μὴ ἔχειν τὰ πορθημῖα καταβαλεῖν. οὕτω γὰρ ἂν,
 οὐ παραδεξαμένου τοῦ πορθημέως, ἀναπόμπιμοι πάλιν
 εἰς τὸν βίον ἀφικνούντο. Μετὰ ταῦτα δέ, λούσαντες αὐ- 11
 τοὺς, ὥς οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λουτρὸν εἶναι τοῖς
 ἐκεῖ, καὶ μύρῳ τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς
 δυσωδίαν ἤδη βιαζόμενον, καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὠραί-
 οῖς ἄνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς ἀμφέσαντες, ἵνα μὴ
 ῥιγῶεν δηλονότι παρὰ τὴν ὁδὸν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποντο
 τῷ Κερβέρῳ. Οἰμωγαὶ δὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ κωκυτὸς γυ- 12
 ναικῶν, καὶ παρὰ πάντων δάκρυα, καὶ στέρνα τυπτό-
 μενα, καὶ σπαραττομένη κόμη, καὶ φοινισσόμεναι πα-
 ρειαί. καὶ πού καὶ ἐσθῆς καταρρήγνυται, καὶ κόνις ἐπὶ
 τῇ κεφαλῇ πάσσεται, καὶ οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τοῦ νε-
 κροῦ. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ καλινδοῦνται πολλάκις, καὶ

ge ibi receptum sit? an apud inferos commeet? valeatne
 apud illos Atticus, an Macedonicus, an Aegineticus obo-
 lus? neque *illud cogitant*, multo esse melius, si qui pro ve-
 ctura solvere non possint, sic enim portitore non admit-
 tente reiecti in vitam rursus redeant. Postea vero cum ab-
 luerunt illos, (quasi non sufficiat pro lavacro inferus iste
 Iacus his, qui ibi sunt) & unguento optimo unxerunt pro-
 clive iam ad foetorem corpus, & floribus illud tempesti-
 vis coronarunt, splendide vestitum proponunt, ne videli-
 cet in via frigeant, vel nudi conspiciantur a Cérbero. In-
 ter hæc ploratus, & fletus mulierum, & lacrimæ ab omni-
 bus, & planctus pectorum, & laceratae comæ, & genæ
 cruentatae: alicubi vestis etiam laceratur, & pulvis insper-
 gitur capiti, & inferiores vivi mortuos. Nam illi quidem

τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐσχήμων
 καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐστεφανωμένος, ὑψηλὸς
 πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς πομπὴν κεκοσμη-
 13 μένος. Εἶθ' ἡ μήτηρ, καὶ, νῆ Δί', ὁ πατὴρ, ἐκ μέσων τῶν
 συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς αὐτῷ, (προκίεσθω
 γὰρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῷ
 τὸ δράμα ᾗ) Φωνὰς ἀλλοκότους, καὶ ματαίαιας ἀφίησι,
 πρὸς αἷς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἂν, εἰ λάβοι Φωνήν.
 Φήσει γὰρ ὁ πατὴρ, γοερὸν τι φθεγγόμενος, καὶ πα-
 ρατείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον ἥδιστον, οἶχχι
 μοι, καὶ τέβνηκας, καὶ πρὸ ὥρας ἀνηπάσθης, μόνον
 ἐμὲ ἐτι τὸν ἄθλιον καταλιπὼν, οὐ γαμήσας, οὐ παιδο-
 ποιησάμενος, οὐ στρατευσάμενος, οὐ γεωργήσας, οὐκ
 εἰς γῆρας ἐλθὼν, οὐ κωμάσῃ πάλιν, αὐδ' ἐρασθήσῃ,
 τέκνον, οὐδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν μεθύσθῃ-
 14 σι. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα Φήσει, οἰόμενος τὸν υἱὸν

humi saepe volvuntur, & capita allidunt solo: at iste de-
 corus & pulcher, & ultra, quam fas est, coronatus, subli-
 mis iacet & elatus, ornatus quasi ad pompam. Tum ma-
 ter, &, per Iovem, pater, de medio cognatorum agmine
 progressus, eumque complexus, (propositum enim finga-
 mus iuvenem, & pulchrum aliquem, ut magis in eo actus
 quasi fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas
 edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato, respon-
 deat. Dicet enim pater lugubri voce productis singulis no-
 minibus, *Fili dulcissime, sicne abis mihi, & mortuus es, & an-
 te maturam aetatem abreptus es, solo me relicto infelici, non
 uxore ducta, non susceptis liberis, non attigisti militiam, agrum
 non coluisti, non pervenisti ad senectutem! Non comissabis iterum,
 non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus!*
 Haec autem atque his similia dicet, putans, filium suum

δεῖσθαι μὲν ἔτι τούτων, καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ μετὰ τὴν τελευτήν, οὐ δύνασθαι δὲ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα Φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵππους, καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατάρουσαν, ὡς χρησομένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κάτω; Ὁ δ' 15 οὖν πρεσβύτης ὁ πενήτων οὕτωςι πάντα ταῦτα ὁπόσα εἴρηκα, καὶ ἔτι τούτων πλείονα, οὔτε τοῦ παιδὸς ἐνέκα τραγυρδεῖν ἔοικεν· οἶδε γὰρ οὐκ ἀκουσόμενον, αὐδ', ἀνμείζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέκτορος· οὔτε μὴν αὐτοῦ. Φρονεῖν γὰρ οὕτω, καὶ γινώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βαῖν. λοιπὸν οὖν ἐστὶν αὐτὸν τῶν παρόντων ἐνέκα ταῦτα ληρεῖν, οὐδ' ὅ, τι πέπρωθεν αὐτῷ ὁ πᾶς εἰδάτα, οὐδ' ὅποι κεχώρηκε, μᾶλλον δὲ οὔτε τὸν βίον αὐτοῦ ἐξετάσαντα ὁποῖός ἐστιν· οὐ γὰρ ἂν τὴν ἐξ αὐτοῦ μετέστασιν ὡς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχέραςι

adhuc indigere talibus, & appetere ea etiam post mortem, participem autem eorum non posse fieri. Quamquam, quid ista dico? Quot enim etiam equos, & pellices, alii vero etiam pocillatores iugularunt in funere, vestemque & alium mundum una combusserunt, defoderuntve, quasi usuris ibi & fruituris apud inferos? Senex igitur iste lugens, quaecunque dixit, & his etiam plura, neque filii causa tragica voce proclamasse videtur; novit enim non auditurum, et si plusquam Stentorea voce inclamet: neque sua ipse, cum sic sentire & arbitrari etiam sine clamore sufficiat; nemo quippe, ut ad se ipse clamet, opus habet. Relinquitur ergo, illum praesentium causa sic delirare, qui neque quid filio acciderit sciat, neque quorsum abierit; quin, qui neque vitam illius, qualis fuerit, explorarit: alioquin enim ipse inde transitum non tanquam malum quiddam gravi-

16 γεν. Εἶποι δ' ἂν οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τὸν Αἰακὸν καὶ τὸν Αἰδωνέα πρὸς ὀλίγον τοῦ στομίου ὑπερκύψαι, καὶ τὸν πατέρα παῦσαι ματαιάζοντα, ὦ κακὸδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσω· τί μοι λοιδορῇ, καὶ ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολὺ σου βελτίω καὶ μακαριώτερον γεγενημένον; ἢ τί σοι δεινὸν πάσχειν δοκῶ; ἢ διότι μὴ τοιούτοσι γέρων ἐγενόμην οἷος εἶ σὺ, Φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν δὲ ὄψιν ἐρρύτιδωμένος, κυφὸς, καὶ τὰ γόνατα νωθῆς, καὶ ὅλως ὑπὸ τοῦ χρόνου σαθρὸς, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παραπαίων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δοκεῖ παρὰ τὸν βίον, οὗ μηκέτι μεθέξομεν; ἢ τοὺς πάτους ἑρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δέδιας μὴ τούτων ἐνδεὴς γενόμενος, ἀπόλωμαι; οὐκ ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τοῦ

ter ferret. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco & Dite, ut paulum prospicere de illo inferorum ostio sibi liceat, & a vanis querelis patrem revocare, Quid clamas, homo infelix? quid molestias mihi facessis? Desine comas vellere, & faciei cutem cruentare. Quid maledicis mihi, & miserum me vocas, & facto malo usum, qui multum te melior factus sum ac beatior? Aut quid mali pati tibi videar? illudne, quod non talis, qualis tu es, senex factus sum, calvo capite, facie rugosa, incurvus, imbecillis genibus, atque in universum a tempore ipso veterinosus, post menses multos atque Olympiadas impletas denique sic delirans sub tot testibus? Stolidè, quid boni tibi videtur in vita, cuius non amplius futurus sum particeps? Potationes dices nimirum, & coenas, & vestes, & res Venereas; ac metuis, ne hisce carena miser sim? Non cogitas autem, non scire multo esse, quæ bi-

πεινῶν, καὶ τὸ μὴ πεινῶν, τοῦ φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ριγοῦν,
 τοῦ ἀμπεχόνης εὐπορεῖν; Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνο- 17
 εῖν, διδάξομαί σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀναλα-
 βῶν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄβλιον, οὐκέτι διψήσεις,
 οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ριγώσεις. οἴχη μοι, κακόδαιμον,
 ἐκφυγῶν τὰς νόσους, οὐ πυρετὸν ἔτι δεδιώς, οὐ πολέμιον,
 οὐ τύραννον· οὐκ ἔρω σε ἀνιάσει, οὐδὲ συνουσία παρα-
 τρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας,
 ὡς τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ καταφρονήβῃς, γέρων γενόμενος,
 οὐδ' ὀχληρὸς ἔσθι τοῖς νέοις βλεπόμενος. Ἄν ταῦτα λέ- 18
 γης, ὦ πάτερ, οὐκ οἶμι πολὺ ἀληθέστερα, καὶ γελοίο-
 τερα ἐκείνων ἐρεῖν; ἀλλὰ ὅρα μὴ τόδε σε ἀνιά, καὶ δια-
 νοῇ τὸν παρ' ἡμῖν ζόφον καὶ τὸ πολὺ σκότος, κατὰ δέ-
 διας μὴ σοι ἀποπνιγῶ κατακλεισθῆις ἐν τῷ μνήματι;
 χρὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν δια-
 σαπέντων, ἢ καὶ, νῆ Δία, καέντων μετ' ὀλίγον, εἴγε
 καῦσάι με διεγνώκατε, οὔτε σκότος, οὔτε Φῶς ὄραν δυ-

*bere, melius; & non esurire, quam edere; & non rigere, quam
 copiam habere vestium? Age vero, quandoquidem ignorare videris,
 docebo te lamentari verius. Maque reperto initio clama, Fili
 miser, non amplius sinites, non esuries amplius, non algebis. Ab-
 iisti mihi, infelix, effugisti morbos, febrim non amplius metuis,
 non hostem, non tyrannum. Non amor tibi facesset negotium,
 non coitus te atteret, neque insuper infercies te bis aut ter in die:
 o miseriam! Neque senex factus contemneris, neque molestus eris
 ipso conspectu iuvenibus. Haec si dicas, pater, nonne putas, te
 multo veriora istis & magis ridicula dicturum? Verum vide, an
 non illud te cruciet, & cogites tenebras, quae apud nos sunt, &
 multam caliginem; deinde illud metuas, ne tibi suffocer in sepul-
 cro conclusus? Oportet autem adcoitare illud, putrefactis oculis,
 aut etiam, per Iovem, combustis paulo post, si quidem cremare
 me decrevistis, neque tenebras neque lucem videre poterimus. Ac*

19 νησόμεθα. καὶ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια. Τί δέ με ὁ καυτός ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πρὸς τὸν αὐλὸν αὕτη στεγνωτοπία, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τὸν Θρῆνον ἀμετρία; τί δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστεφανωμένος; ἢ τί ὑμῖν δύναται τὸν ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε κατασταθεῖν αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τοῦ Ἄδου διῆξέσθαι; τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν καὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμαι, ὥς τὸ μὲν νοστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων ὁ καπνὸς παραλαβὼν, ἀνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἴχεται, μηδὲν τι ἡμᾶς ὀνήσας τοὺς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἀχρεῖον, ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστεύκατε. οὐχ οὕτως ἄσπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρχή, οὐδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μεταστελλώμεθα. ὥστε μοι, νῆ τὴν Τισιφώνην, πάλαι δὴ ἐφ' οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπ' ἡἱ ἀνακαγχάσαι· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀβόνη, καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγγατε.

2 Αὐλὸν) Αὐλητὰς γὰρ συνεχάλουν ἐπὶ τὰ πένθη τῶν ἀποικομένων,

ὡς δὴλον καὶ ἀπὸ τοῦ Θείου Εὐαγγελίου. V.

ista forte quidem tolerabilia. Quid vero me fletus ille vester imbat, & ille ad tibiam planctus pectorum, & mulierum illa immoderata lamentatio? Quid vero coronatum in sepulcro saxum? Aut quid apud vos valet infundere illi merum? an putatis destillaturum illud ad nos, penetraturumque esse ipsos ad inferos? Quod enim ad inferiarum sacrificia, & ipsi, puto, videtis, cum, quae facillime fugiunt, fumus auferat, ea ad superiora in coelum abire, neque quidquam nobis prodesse inferis: quod autem relinquitur, pulverem inutilem, nisi forte cineribus vesci nos creditis. Non adeo sterile nobis atque infrugiferum Diis imperium est, neque asphodelus nobis deficit, a vobis cibos ut arcessamus. Itaque, sic me Tisiphone, olim propter ea, quae faciebatis dicebatisque, clarum cachiinnari subit: at impeduit linteum ac lanae, quibus mihi devinxissetis maxillas.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε. 20
 πρὸς Διὸς δέ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστραφεὶς, ἀνα-
 κλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα δικαιοτάτω
 ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ
 μεταστειλόμενοι τινα θρήνων σοφιστήν, πολλὰς συνει-
 ληχότα παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ
 χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται, ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρ-
 χῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. Καὶ μέχρι μὲν θρή- 21
 νων, ὁ αὐτὸς ἅπασι νόμος τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ
 τούτων, διελόμενοι κατὰ ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλλην
 ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδοὺς ὕαλῳ περι-
 χρίει, ὁ δὲ Σκύθης κατεσθίει, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύ-
 πτιος. οὗτος μέντοι (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν,
 σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποιήσατο, πολλάκις δὲ καὶ
 διομένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσεν τὴν ἀπορίαν,
 ἐνέχυρεν ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν καιρῷ.

Haec orantem atris penitus mors abdidit aeth.

At per ego vos Iovem obsecro, si dicat talia conversus mor-
 tuus, & nixus cubito; nonne aequissima nobis videatur
 dicere? Sed tamen stolidi homines & vociferantur, & ar-
 cessito quodam lamentationum Sophista, qui veteres mul-
 tas calamitates collegerit, hoc adiutore & praecentore qua-
 si suae amentiae utuntur, & ubi ille incepit, suas quere-
 las illius cantui subiiciunt. Et quantum ad lamentationes,
 eadem omnibus lex ineptiarum. Quod vero superest, di-
 visi per gentes quantum ad sepulturae rationem, Graecus
 illos cremat, humat Persa, Indus vitro quodam oblinat,
 Scythia vero edit, succis velut muria condit Aegyptius. Hic
 vero (quae vidi, narro) siccatum cadaver convivam suum
 & compotorem solet facere. Saepe etiam pecuniae indi-
 genti Aegypto solvit inopiam pignori oppositus in tem-

- 22 Χώματα μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στήλαι, καὶ
ἐπιγράμματα, πρὸς ὀλίγον διαρκούντα, πῶς οὐ περι-
23 τὰ, καὶ παιδιαῖς προσεικότα; Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι
διέβησαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημά-
των, ὥσπερ συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς
24 κάτω δικασταῖς τῷ νεκρῷ. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περι-
δειπνον, καὶ πάρεσιν οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονέας
παραμυθοῦνται τοῦ τετελευτηκότος, καὶ πείθουσι γεύ-
εσθαι ὡς οὐκ ἀηδῶς, μὰ Δί', οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκα-
ζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπην-
δηκότας. καὶ μέχρι μὲν τινος, ᾧ οὗτος, ὀδυρόμεθα; ἔα-
σον ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρίτου δαίμονας· εἰ δὲ
καὶ τὸ παράπαν κλάειν διέγνωνας, αὐτοῦ τε τούτου ἐνε-
κα χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσης πρὸς τοῦ
πέθους τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἀπάντων ραΐψω-
φοῦνται δύο τοῦ Ὀμήρου στίχοι·

pore frater paterve. Aggesti quidem tumuli, & pyrami-
des, & cippi, & inscriptiones parvo tempore durantes,
quei non superflua, & lusibus similia? Verum etiam lu-
dorum certamina quidam instituerunt, & funebres ad mo-
numenta orationes habuerunt, quasi causam defuncti age-
rent, aut testimonium illi perhiberent apud illos inferorum
iudices. Post haec omnia sunt parentales epulae. Adfunt
cognati, & parentes consolantur defuncti, & gustare il-
los cogunt, ut qui non inviti, per Iovem, cogendos se
praebeant, sed iam trium dierum fame macerati ferre ine-
diam diutius non possint. Et, quo usque tandem, aiunt, lu-
gemus? amice. Patere requiescere felicitis pueri manes. Si vero
omnino plorare decrevisi, illius ipsius rei causa oportet cibo non
abstinere, ut magnitudini luctus sufficias. Tunc sane, tunc in
omnium ore sunt duo Homeri versus :

Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου. καὶ,
 Γαστέρι δ' οὐπὼς ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοῦς.
 οἱ δὲ ἄπτονται μὲν, αἰσχυνόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ
 δεδιότες, εἰ Φανοῦνται μετὰ τὴν τελευτὴν τῶν Φιλτά-
 των τοῖς ἀνθρωπίνοις πάβεσιν ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ
 πολὺ τούτων γελοιότερα εὔροι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πέν-
 θεσι γιγνόμενα, διὰ τὸ τοὺς πολλοὺς τὸ μέγιστον τῶν
 κακῶν τὸν θάνατον οἶσθαι.

Pulchricoma haud Niobe tamen est oblita ciborum.

Et: Non iam ventre licet functos lugere Pelasgis.

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio, & ve-
 riti, si videantur post carissimorum mortem humanis tamen
 passionibus obnoxii. Haec, & multo his magis ridicula,
 inveniatur aliquis, si observet, quae in luctu fiunt propter-
 ea, quod vulgus maximum malorum putat mortem.

ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.

Ι ΕΡΩΤΑΣ, ὦ μεираάκιον, ὅπως ἂν ρήτωρ γένοιο, καὶ τὸ σεμνότατον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα, σοφιστῆς αὐτὸς εἶναι ὀρῆς. ἀβίωτα γὰρ εἶναί σοι φῆς, εἰ μὴ τοιαύτην τινὰ τὴν δύναμιν περιβάλλοιο ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἄμαχον εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς πάντων, καὶ ἀποβλέπεσθαι, περισπούδαστον ἄκουσμα τοῖς Ἑλλησι δοκοῦντα. καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τοῦτο ἀγούσας ὁδοὺς, αἱ τινὲς ποτὲ εἰσιν, ἐβέλεις ἐκμαθεῖν. ἀλλὰ οὐδεὶς Φθόνος, ὦ παῖ καὶ μάλιστα ὅποτε νέος τις αὐτὸς ἂν ὀρεγόμενος

Ι ΡΗΤΟΡΩΝ) Φασὶν ὡς εἰς Πολυδύκη τὸν ὀνοματολόγον ἀποτεινόμενον Λουκιανόν, τοῦτον γράφει τὸν λόγον. τήν μὲν οὐδ' ἦν τινα λόγον παραδίδόντα, σαρὸν δὲ λέγειν ἀδιάκριτον ὑφιστάντα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἰρηταιῖ ἐπὶ καὶ συγχρόνως ἄμφω Λουκιανὸς καὶ Πολυδύκης. ἐπὶ γὰρ Μάρκου

τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

PHTOP.) Taxat Rhetores sui temporis ut luxuriosos nugacesque, & plenos ostentationis & ampullosos fluentisque deliciis. G. (Scholion hoc ego ad *Lexiph.* pertinere iudico. *Solan.*) Ideoque & illuc utrumque iam transtuli. *Reitz.*

RHETORUM PRAECEPTOR.

QUAERIS, adolescens, quomodo fieri possis Rhetor; atque honestissimum illud & omnium ore celebratum nomen, Sophista ipse esse videaris. Nec vitam enim tibi dulcem esse ais, nisi talem quandam in dicendo facultatem assequaris, ut invictus sis, neque quisquam consistere te contra audeat, admirabilis porro apud omnes, & conspicuus, & quem audire Graeci omnes vehementer studeant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quaecunque tandem sint, studes ediscere. Verum nulla, puer, invidia est: inprimis ubi iuvenis aliquis, optimarum ipse rerum cupidus, igna-

τῶν ἀρίστων, οὐκ εἰδὼς ὅθεν ἂν ταῦτα ἐκπορίσαιτο, ἱερὸν
 τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν οὔσαν, καβάπερ νῦν σὺ, τοῦτο
 αἰτοίῃ προσελθών. ὥστε ἄκουε τό γε ἐπ' ἐμοὶ, καὶ πάνυ
 θαρρῶν, ὡς τάχιστα δεινὸς ἀνὴρ ἔση γινῶναι τε τὰ δέον-
 τα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτὰ, ἣν τὸ μετὰ τοῦτο ἐθέλῃς
 αὐτὸς ἐμμένειν οἷς ἂν ἀκούσης παρ' ἡμῶν, καὶ φιλοπό-
 νως αὐτὰ μελετᾶν, καὶ προθύμως ἀνείναι τὴν ὁδόν, ἔστ'
 ἂν ἀφίκη πρὸς τὸ τέρμα. Τὸ μὲν οὖν θῆραμα οὐ σμυ- 2
 κρὸν, οὐδὲ ὀλίγης τῆς σπουδῆς δεόμενον· ἀλλὰ ἐφ' ὅτῳ
 καὶ πονῆσαι πολλὰ, καὶ ἀγρυπνήσαι, καὶ πᾶν ὀτιοῦν
 ὑπομῆναι ἄξιον. σκόπει γοῦν ὅποσοι τέως μὴδὲν ὄντες,
 ἔνδοξοι, καὶ πλούσιοι, καὶ, νῆ Δί', εὐγενέστατοι ἔδοξαν
 ἀπὸ τῶν λόγων. Ὅμως δὲ μὴ δέδιδι, μηδὲ πρὸς τὸ μέ- 3
 γεθος τῶν ἐλπίζομένων ἀποδυσπετήσης, μυρίους τινὰς
 τοὺς πόνους προπονήσῃν οἰθεῖς. οὐ γάρ σε τραχεῖάν τινα,
 οὐδὲ ὄρθιον, καὶ ἰδρῶτος μεστήν ἡμεῖς γε ἄξομεν, ὡς ἐκ

rus autem unde haec petat, illud *tanquam* consilium, rem
 sanctam, uti tu modo, rogatum veniat. Audi ergo, quod
 in mea potestate est, & cum fiducia, ut quam celerrime
 vir acer fias, tum ad cognoscendum quae opus est, tum
 ad explicandum, si postea manere in illis, quae a nobis
 audies, volueris, & diligenter ea meditari, & studiose viam
 pergere, donec ad metam perveneris. Atque illud, quod
 venaris, non parvum est, neque parvae curae indigum,
 sed in quo multum laborare, & vigilare, & nihil non su-
 stinere aequum fit. Vide enim, quot homines, qui antea
 nihil essent, nobiles, & divites, &, per Iovem, genero-
 sissimi, ob dicendi facultatem visi sint. Interim tamen noli
 metuere, neque te magnitudo eorum, quorum spes propo-
 nitur, ipsa assequendi difficultate reiciat, qui putes, infi-
 nitos tibi ante subeundos labores. Neque enim asperam te,
 neque arduam, & plenam sudoris viam ducemus, ut in me-

μέσης αὐτῆς ἀναστρέψαι καμόντα. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν συνήβη ἐκείνην ἡγούνται, μακρὰν, καὶ ἀνάντη, καὶ καματηρὰν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπεγνωσμένην. ἀλλὰ τόγε παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον τῆς συμβουλῆς, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡδίστην τε ἅμα καὶ ἐπιτοματάτην, καὶ ἱππῆλατον καὶ κατάντη, σὺν πολλῇ τῇ θυμηδίᾳ καὶ τρυφῇ, διὰ λειμώνων εὐανθῶν καὶ σκιάς ἀκριβοῦς, σχολῇ καὶ βάδην ἀνιών, ἀνιδρωτὶ ἐπιστήσῃ τῇ ἄκρᾳ, καὶ ἀγρεύσεις οὐ καμών, καί, νῆ Δί', εὐωχῆσθαι κατακεείμενος, ἐκείνους, ὅποσοι τὴν ἑτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τῆς ἀνόδου, ἔτι κατὰ δυσβάτων καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημνῶν μόλις ἀνέρποντας, ἀποκυλισμένους ἐπὶ κεφαλὴν ἐνίστε, καὶ πολλὰ τραύματα λαμβάνοντας περὶ τραχείαις ταῖς πέτραις· σὺ δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἑστειρανόμενος, εὐδαιμονέστατος ἔσῃ, ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ

dia illa fatigatus retro eas: alioqui nulla parte meliores es-
semus reliquis, qui consuetae illius duces sunt, longae, &
praeruptae, & laboriosae, & ut plurimum desperatae. Ve-
rum eximium in consilio nostro illud est, quod *per* iucun-
dissimam simul & maxime compendariam, & equos etiam
cipientem *viam*, atque declivem, multa cum voluptate at-
que oblectatione, per prata florida & umbram solidam,
otiose incedens, sine sudore stabis in summo, & praedam
nullo labore capies, &, ita me Iuppiter, epulabere iam
accumbens, cum anhelantes, quotquot alteram illam viam
secuti sunt, ab alto videbis, circa intum ascensum, adhuc
per difficultia & lubrica praecipitia vix repentes, devotus
nonnunquam in caput, & vulnera multa asperis in rupi-
bus accipientes: tu contra ea olim supra coronatus, feli-
cissimus eris, qui brevi tempore, quaecumque bona sunt,

παρὰ τῆς ῥητορικῆς μονονουχὶ καθεύδων λαβών. Ἡ μὲν 4
 δὴ ὑπόσχεσις οὕτω μεγάλη· ἀλλὰ πρὸς Φιλίου Διὸς,
 μὴ ἀπιστήσης, εἰ ῥᾶστα τε ἅμα καὶ ἡδιστά σοι ταῦτα
 ἐπιδείξειν Φαμέν. εἰ γὰρ Ἡσίοδος μὲν ὀλίγα φύλλα ἐκ
 τοῦ Ἑλικῶνος λαβών, αὐτίκα μάλα ποιητὴς ἐκ ποι-
 μένος κατέστη, καὶ ἦδε θεῶν καὶ ἥρώων γένη, κάτοχος
 ἐκ Μουσῶν γεγόμενος· ῥήτορα δὲ, ὃ πολὺ ἐνεργε τῆς ποιη-
 τικῆς μεγαληγυρίας ἐστίν, ἐν βραχεὶ καταστῆναι ἀδύ-
 νατον, εἴ τις ἐκμάθοι τὴν ταχίστην ὁδόν; Ὡς ἔγωγε καὶ 5
 διηγῆσασθαι σοι βούλομαι Σιδωνίου τινὸς ἐμποροῦ ἐπι-
 νοιαν, δι' ἀπιστίαν ἀτελεῖ γενομένην, καὶ τῷ ἀκούσαντι
 ἀνόητον. ἦρχε μὲν γὰρ ἤδη Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ
 τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην, Δαρεῖον καθηρηκώς. ἔδει δὲ
 πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν τοὺς γραμματοφόρους,
 τὰ ἐπιτάγματα τοῦ Ἀλεξάνδρου κομίζοντας· ἐκ Περ-
 σῶν δὲ παλλὴ ἐς Αἴγυπτον ἐγίγνετο ἡ ὁδός· ἐκπεριμέναι

a Rhetorice tantum non dormiens acceperis. Promissio fa-
 ne quam magna. Sed per ego te amicitiae praesidem Iq-
 vem rogo, ne fidem nobis deneges, si facillima simul &
 suavissima haec tibi nos ostensuros esse dicimus. Si enim
 Hesiodus, paucis ex Helicone sumtis foliis, poeta statim
 de pastore factus est, & Deorum genera atque hominum,
 a Musis obfessus cecinit: Rhetoremne, quod multum in-
 fra poetica magniloquentiam est, brevi tempore fieri pos-
 se negabimus, si celerrimam quis viam ediscat? Quorsum
 ego etiam enarrare tibi volo Sidonii cuiusdam mercatoris
 inventum, quod ob negatam illi fidem caruit successu, &
 utilitatem audienti nullam attulit. Imperabat iam Persis
 Alexander, post devictum proelio ad Arbela Darium. Opus
 autem erat per omnes imperii partes discurrere tabellarios,
 perferentes Alexandri imperia. Porro multum erat ex Per-
 sis in Aegyptum viae. Circumeundi enim montes, deinde

γὰρ ἔδει τὰ ὄρη, εἴτα διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν· εἴτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντας, ἀφικέσθαι ποτὲ μόλις ἐς Αἴγυπτον, εἴκοσι μηκίστους ἀνδρὶ εὐζώνῳ σταθμούς τούτους διανύσαντας. ἤχθετο οὖν Ἀλέξανδρος ἐπὶ τούτῳ, διότι Αἰγυπτίους τι παρακινεῖν ἀκούων, οὐκ εἶχε διαταχέων ἐκπέμπειν τοῖς σατράπαις τὰ δοκοῦντά οἱ περὶ αὐτῶν. τότε δὴ ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, ὑπισχνοῦμαι δεῖξειν ὁδὸν, οὐ πολλὴν ἐκ Περσῶν εἰς Αἴγυπτον· εἰ γὰρ τις ὑπερβαίῃ τὰ ὄρη ταῦτα, ὑπερβαίῃ δ' ἂν τριταῖος, αὐτίκα μάλα ἐν Αἰγύπτῳ οὗτός ἐστι· καὶ εἶχεν οὕτω· πλὴν ὅγε Ἀλέξανδρος οὐκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ γόητα εἶναι τὸν ἔμπορον ᾤετο. οὕτω τὸ παράδοξον τῆς ὑποσχέσεως ἄπιστον ἐδόκει τοῖς πολλοῖς. Ἀλλὰ μὴ σύ γε πάθῃς τὸ αὐτό· εἴσῃ γὰρ πειρώμενος ὥς οὐδέν σε κωλύσει ῥήτορα δοκεῖν μίας οὐδ' ὅλης ἡμέρας, ὑπερπετασθέντα τὸ ὅρος ἐκ Περσῶν ἐς Αἴγυπτον. ἰεθέλω δέ σοι πρῶτον, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος,

per Babyloniam pergendum in Arabiam, tum, deserta regione multa superata, pervenire denique in Aegyptum, viginti maximas expedito viro istas mansiones emensum. Molestè hoc ferebat Alexander, quia, audito, moliri aliquid Aegyptios, non poterat satis celeriter mittere ad Satrapas, quid de illis sibi placeret. Tum ergo Sidonius mercator, *Ego tibi, inquit, Rex, promitto, me ostensurum viam non longam e Persis in Aegyptum. Si quis enim montes istos superet, superaverit vero triduo, ille statim est in Aegypto.* Et res ita se habuit. Verum non credidit Alexander, sed impostorem esse mercatorem putavit. Itaque quod praeter spem promittebatur, incredibile visum vulgo. Tibi vero ne tale quid in mentem veniat. Experimento enim scies, nihil obflare, quin Rhetor videaris, intra unum nec solidum diem alis traiecto monte ex Persia in Aegyptum. Volo autem tibi

εἰκόνα γραφάμενος τῷ λόγῳ, ἐκατέραν ἐπιδείξαι τὴν ὁδὸν, (δύο γὰρ ἔστων, αἱ πρὸς τὴν ρητορικὴν ἄγουσι) ἧς ἑρᾶν οὐ μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἡ μὲν ἐφ' ὑψηλοῦ καθήσθω, πάνυ καλὴ, καὶ εὐπρόσωπος, τὸ τῆς Ἀμάλθειας κέρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ παντοίοις καρποῖς ὑπερβρύον· ἐν θατέρᾳ δέ μοι δοκεῖ τὸν πλούτον παρέστω-
 τας ὁρᾶν, χρυσοῦν ὅλον ὄντα, καὶ ἐπέραστον. καὶ ἡ δόξα δέ, καὶ ἡ ἰσχὺς παρέστωσαν, καὶ οἱ ἔπαινοι περὶ πᾶ-
 σαν αὐτὴν, ἔρωςι μικροῖς εἰκότες, πολλοὶ ἀπανταχό-
 θεν περιπλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι. εἴ που τὸν Νεῖλον εἶδες γραφῇ μεμιμημένον, αὐτὸν μὲν κείμενον ἐπὶ κρο-
 κοδείλου τινὸς ἢ ἵπποποτάμου, οἷον οἱ πολλοὶ γράφου-
 σιν ἐν αὐτῷ· μικρὰ δέ τινα παιδιὰ παρ' αὐτὸν παίζοντα (πῆχεις αὐτοὺς οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι) τοιοῦτοι καὶ περὶ
 τὴν ρητορικὴν οἱ ἔπαινοι. πρόσκει δὴ σὺ ὁ ἐραστὴς, ἐπιθυ-
 μῶν δὴ λαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἄκρας, ὥς

prius, ut ille Cebes, imagine verbis depicta utramque viam ostendere. Duae enim sunt, quae ducunt ad Rhetoricen, quam non mediocriter adamasse mihi videris. Nimirum ipsa iam in alto sedeat, pulchra undique, Amaltheae cornu dextra gerens, fructibus abundans omnigenis: ad alteram vero manum imaginare adstantem Plutem, aureum totum atque amabilem: adstent vero etiam Gloria, & Vis, & Plausus circa illam undique, parvis Cupidinibus similes, multi, amplexi se mutuo, circumvolent. Si quando Nilum depictum vidisti, ipsum quidem iacentem in crocodilo quodam aut hippopotamo, ut plerique in eo *repraesentando* pin-
 gunt; parvos autem ludentes circa illum puerulos, Cubi-
 tos illos vocant Aegyptii: tales etiam circa Rhetoricam sunt Plausus. Accede iam tu, amator, cupiens nimirum quam celerrime in summo esse, ut & ipsam uxorem du-

γαμήσειάς τε αὐτὴν ἀνελθάν, καὶ πάντα ἐκεῖνα ἔχῃς.
 τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τοὺς ἐπαίνους. νόμῳ γὰρ ἅπαν-
 7 τα γίγνεται τοῦ γεγαμηκότος. Εἴτα ἐπειδὴν πλησιά-
 σης τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶτον ἀπογινώσκεις τὴν ἀνοδὸν
 καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοίον σοι εἶναι δοκεῖ, οἷα ἡ Ἀορνος ἐφά-
 νη τοῖς Μακεδόσιν, ἀπόξυρον αὐτὴν ἅπανταχόθεν ἰδοῦ-
 σιν, ἀτεχνῶς οὐδὲ ὀρνέοις ὑπερπτήναι ῥαδίαν, Διονύσου
 τινός, ἡ Ἡρακλέους, εἰ μέλλοι καθαιρεθῆσθαι, δεο-
 μένην. ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ πρῶτον· εἴτα μετ' ὀλίγον ὁρᾷς
 δύο τινὰς ὁδούς· μᾶλλον δὲ ἡ μὲν ἀτραπὸς ἐστὶ στενὴ,
 καὶ ἀκανθώδης, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δῆψος ἐμφαίνου-
 σα, καὶ ἰδρώτα. καὶ ἔφθη γὰρ ἡδὴ Ἡσίοδος, εὖ μάλα
 ὑποδείξας αὐτὴν, ὥστε σὺδὲν ἐμοῦ δεήσει· ἡ ἐτέρα δὲ πλα-
 τεῖα, καὶ ἀνθηρὰ, καὶ εὐδρος, τοιαύτη, οἷαν μικρῶ
 πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ τὰ αὐτὰ λέγων πολλάκις,
 8 ἐπέχω σέ ἡδὴ ῥήτορα εἶναι δυνάμενον. Πλὴν τό γε τοσού-
 το προσθήσειν μοι δοκῶ, ὅτι ἡ μὲν τραχεῖα ἐκείνη, καὶ

cas, ubi escenderis, & omnia illa habeas, Plutum, Glo-
 riam, Plaufus: lege enim fiunt omnia mariti. Deinde cum
 ad montem accedis, primo quidem desperas ascensum, &
 similis tibi res videtur, qualis Aornus visa Macedonibus,
 cum praeruptam undique cernerent, neque avibus adeo
 ad transvolandum facilem, Baccho quodam aut Hercule,
 si capienda sit, indigentem. Haec tibi primum videntur.
 Tum post paulo vides duas quasdam vias: quia altera se-
 mita modo est angusta, & spinis obsita, & aspera, sitim
 multam ostentans ac sudorem. Et iam occupavit illam pul-
 chre ostendere Hesiodus, itaque nihil mea opera indige-
 bit. Altera autem lata, florida, irrigua, talis, qualem pau-
 lo ante dicebam; ne etiam eadem dicendo saepius retineam
 te, cum iam Rhetor esse posses. Verum illud modo adicien-
 dum puto, asperam illam atque arduam, non multa ha-

ἀνάντης, οὐ πολλὰ ἰχνη τῶν ὁδοιπόρων εἶχεν· εἰ δέ τινα, πάνυ παλαιά· καὶ ἔγωγε κατ' ἐκείτην ἀβλῖος ἀνῆλθον, τοσαῦτα καμῶν, οὐδέν δέον· ἢ ἑτέρα δὲ ἄτε ὁμαλὴ οὖσα, καὶ ἀγκύλον οὐδέν ἔχουσα, πόρρωθέν μοι ἐφάνη, οἷά ἐστιν, οὐχ ὁδεύσαντι αὐτῷ. οὐ γὰρ ἐώρων νέος ἔτι ὢν, τὸ βέλτιον· ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον ἀληθεύειν ὥμην, λέγοντα, ἐκ τῶν πόνων Φύεσθαι τὰ ἀγαθὰ. τὸ δ' οὐκ εἶχεν οὕτως. ἀπονητὶ γοῦν ὁρῶ τοὺς πολλοὺς μειζόνων ἀξιουμένους, εὐμοιρίᾳ τῆς αἰρέσεως τῆς τῶν λόγων καὶ ἑδῶν. ἐπεὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀΦικόμενος, εὖ οἶδα ὅτι ἀπορήσεις, καὶ ἤδη ἀπορεῖς ὁποτέραν καὶ τραπητέον. ὥς οὖν ποιήσας ἤδη, ῥᾶστα ἐπὶ τὸ ἀκρότατον ἀναβῆσθαι, καὶ εὐδαιμονήσεις, καὶ γαμήσεις, καὶ θαυμαστός πᾶσι δοῖς, ἐγὼ σοι φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὸ ἑαυτὸν ἐξαπατηθῆναι, καὶ πονῆσαι. σοὶ δὲ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα Φυέσθαι πάντα, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Κρόνου. Εὐθὺς οὖν πρόσεσις σοι 9

buiffe viatorum vestigia : si vero quaedam, ea omnino antiqua. Et ego etiam miser per illam ascendi, tot susceptis sine causâ laboribus. Altera vero, utpote aequabilis, anfractum habens nullum, e longinquo mihi, qualis sit, conspecta est : non qui ipse ea iverim, nec enim, iuvenis cum essem, videbam, quod sit melius, sed vera dicere poëtam illum putabam, ex laboribus nasci bona, dicentem. At illud non ita habebat. Video enim sine labore plerosque maiora consecutos quadam eligendarum rationum viarumque felicitate. Ad initium igitur *utriusque viae* delatus, dubitabis, scio, & iam dubitas, in utram te vertas? Quid igitur iam faciendo facillime escendas in summum, & beatus sis, & *illam* ducas, & admirabilis omnibus videre, ego tibi dicam. Satis enim est, quod ipse deceptus laboravi. At tibi sine semine & aratro nascantur omnia, ut sub Saturno. Statim ergo accedit ad te robustus vir quidam, subdurus,

καρτερός τις ἀνὴρ, ὑπόσκληρος, ἀνδρώδης τὸ βᾶδισμα, πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τοῦ σώματος δεικνὺς, ἀρρενωπὸς τὰ βλέμμα, ἐγρηγορῶς, τῆς τραχείας ἐκείνης ὁδοῦ ἡγεμῶν, λήρους τινὰς ὁ μάταιος διεξιὼν πρὸς σέ, ἐπεσθαί οἱ παρακελευόμενος, ὑποδεικνὺς τὰ Δημοσθένους ἴχνη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλλων τινῶν, μεγάλα μὲν, καὶ ὑπὲρ τοὺς νῦν, ἀμαυρὰ δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφῆ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου, καὶ Φήσει εὐδαίμονά σε ἔσεσθαι, καὶ νόμῳ γαμήσειν τὴν ῥητορικὴν, εἰ κατὰ τούτων ὁδεύσεις, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν κάλων βαίνοντες. εἰ δὲ καὶ μικρόν τι παραβαίης, ἢ ἔξω τῆς εὐθείας, ἢ ἐπὶ ἄτερα μᾶλλον κλιθείης τῇ βάσει, ἐκπεσεῖσθαι σε τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, καὶ ἀγούσης ἐπὶ τὸν γάμον, εἰτά σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἄνδρας, ἑῷα παραδείγματα παρατιθεῖς τῶν λόγων, οὐ ρᾶδιᾳ μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶ, Ὑγισίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράττητα, καὶ Νησιώτην, ἀπεσφριγμένα, καὶ νευρώδη, καὶ σκληρὰ,

12 Τῇ ῥοπή) Τῇ βάσει. V. Inverte.

virili incessu, multum in corpore solem ostendens, masculo vultu, vigilax, asperae illius dux viae, nugas quasdam stolidus ille apud te enarrans, uti se sequaris adhortans, monstrans tibi Demosthenis, & Platonis, & aliorum quorundam vestigia, magna illa quidem, & his, quae nunc sunt, maiora, sed obscura iam, & pleraque a tempore evanida: ac dicet, beatum te futurum, & lege ducturum esse Rhetoricen, per haec si incedas, ut qui per funes eunt; si vero vel pauxillum quiddam aut transgrediare extra lineam, aut in alterutram partem magis inclines vestigium, futurum esse, uti ducente ad nuptias recta via excidas. Deinde imitari te iubebit antiquos illos viros, obsoletis orationum exemplis propositis, nec facilibus ad imitandum, qualia sunt de illa veteri officina, Hegesiae, & Cratetis, & Insulani illius, adstrieta, & nervosa, & aspera, & ac-

καὶ ἀκριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς· πόνον δὲ καὶ
 ἀγρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίαν, καὶ τὸ λιπαρές, ἀναγ-
 καῖα ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα φήσει. ἀδύνατον γὰρ εἶναι
 ἄνευ τούτων διαῦσαι τὴν ὁδόν. ὃ δὲ πάντων ἀνιάρωτατον,
 ὅτι σοὶ καὶ τὸν χρόνον πάμπολυν ὑπογράφει τῆς ὁδοιπο-
 ρίας, ἔτη πολλὰ, οὐ κατὰ ἡμέρας, οὐ κατὰ τριακάδας,
 ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν, ὡς προαπο-
 καμῆν τὸν ἀκούοντα, καὶ ἀπαγορεύσαι, πολλὰ χαίρειν
 φράσαντα τῇ ἐλπιζομένῃ ἐκείνῃ εὐδαιμονίᾳ· πρὸς δὲ τού-
 τοις οὐδὲ μισθοὺς ὀλίγους ἀπαιτεῖ τῶν τοιούτων κακῶν·
 ἀλλὰ οὐκ ἂν ἠγῆσαιτό σοι, εἰ μὴ μεγάλα πρότερον λά-
 βῶς. Ὁ μὲν ταῦτα φήσει ἀλαζών, καὶ ἀρχαῖος ὡς ἀλη- 10
 θῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκροὺς εἰς μίμησιν πα-
 λαιοὺς προτιθεῖς, καὶ ἀνορύττειν ἀξίων λόγους πάλαι
 κατορωρυγμένους, ὡς τι μέγιστον ἀγαθόν, μαχαιρο-
 ποιῶν υἱόν, καὶ ἄλλον Ἀτρομήτου τινὸς γραμματιστοῦ,

15 Μαχ. υἱόν) Δημοσθένει λίγει. G. 16 Ἀτρομ.- γρ.) Αἰσχίνῃ λίγει.

curate intentis quasi lineis descripta : laborem porro & vi-
 giliam, & potum aquae, & cultum neglectiorem, necessa-
 ria esse dicet, & quae deprecari non liceat; fieri enim non
 posse, ut viam absque his emetiare. Quod vero omnium
 est molestissimum, illud est, quod plurimum etiam tibi tem-
 poris itineris huius praescribet, annos multos, non secun-
 dum dies aut menses, sed secundum totas Olympiades nu-
 merans, adeo ut, qui audit, ante succumbat & renuntiet
 labori, & longum valere speratam illam felicitatem iubeat.
 Praeter haec etiam mercedes non exiguas poscere ausit ta-
 lium malorum, neque viae se ducem praestiterit, nisi ma-
 gnum quiddam ante acceperit. Ille quidem ista dicet, inso-
 lens homo & obsoletus vere & Saturnum olens, qui mor-
 tuos antiquos ad imitationem proponat, & eruere te po-
 stulet rationes olim sepultas, tanquam maximum quoddam
 bonum gladiatorum fabri filium, & alium Atrometi gram-

ζηλοῦν ἀξίων, καὶ ταῦτα ἐν εἰρήνῃ, μήτε Φιλίππου ἐπι-
 όντος, μήτε Ἀλεξάνδρου ἐπιτάττοντος, ὅπου τὰ ἐκείνων
 τέως ἐδόκει χρήσιμα· οὐκ εἰδώς ὁποῖα νῦν κεκαινοτόμη-
 ται, ταχεῖα καὶ ἀπράγμων, καὶ ἐς τὸ εὐθύ τῆς ρητορι-
 κῆς οδός. σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι, μήτε προσέχειν αὐτῷ,
 μή σε ἐκτραχηλίσῃ που παραλαβὼν, ἢ τὸ τελευταῖον,
 προηγήσασαι τοῖς πόνοις παρασκευάσῃ. ἀλλὰ εἰ πάντως
 ἐράς, καὶ τάχιστα ἐθέλεις τῇ ρητορικῇ συνεῖναι, ἀκμά-
 ζων ἔτι, ὡς καὶ σπουδάζοιο πρὸς αὐτῆς, ἴθι τῷ μὲν δασεῖ
 τούτῳ, καὶ πέραν τοῦ μετρίου ἀνδρικῶ, μακρὰ χαίρειν
 λέγε, ἀναβαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλλους, ὁπόσους ἂν ἐξαπα-
 τᾶν δύνηται, ἀνάγειν, καταλιπὼν ἀσθμαίνοντας καὶ
 II πολλῶ ἰδρᾶτι συνόντας. Πρὸς δὲ τὴν ἑτέραν ἐλθὼν, εὐρή-
 σεις πολλοὺς μὲν καὶ ἄλλους, ἐν τούτοις δὲ καὶ πάνσο-

Σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι) Συνῆθες
 τοῦτο καὶ ποιηταῖς καὶ λογογρά-
 φοις ἀπαρεμφάτοις χρῆσθαι ἀντὶ
 προστακτικῶν, ὥς καὶ νῦν οὗτος·
 ἀντὶ γὰρ τοῦ μὴ πείθου, εἶπε πείθε-
 σθαι. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς ἔτυχε γίνε-
 ται, ἀλλ' ὥστε μετὰ ἀπαγορεύσεως

ἡ ἐννοια πρόεισιν, οἷον ἀλλὰ σε κε-
 λεύω μὴ τοῦτο ποιεῖν, ἀντὶ τοῦ μὴ
 τοῦτο ποιεῖν, καὶ ὡς τοῦ Θεολόγου
 Γρηγορίου, ἢ μὴ διδάσκειν τᾷ τρύ-
 πα· ἀντὶ γὰρ προστακτικῶν τὰ ἀ-
 παρίμφοτα κεῖται. V.

matistae, aemulari te iubens; idque in pace, neque Philip-
 po invadente, neque imperante Alexandro, ubi illorum
 ratio utilis tum videbatur; nesciens, quae nunc recens in-
 venta sit, brevis, & minime laboriosa, & directa via Rhe-
 torices. At tu noli credere, neque attendere illi, ne te for-
 te assumtum evertat, aut denique, ante tempus ut conse-
 nescas laboribus, efficiat. Verum si omnino amas Rheto-
 ricen, & quam celerrime illa vis potiri, pleno adhuc vi-
 gore dum frueris, ut etiam ab illa colare; videlicet hirsu-
 tum illum, & ultra mediocritatem virilem, longum valere
 iube, escendere ipsum, & alios, quotquot decipere potest,
 educere; anhelantesque & multo sudore diffuentes relin-
 que. Ad alteram vero viam transgressus, cum alios mul-
 tos invenies, tum in his omniscium quendam & usque-

ὄν τινα, καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διασεσαλευμένον τὸ βάδισμα, ἐπικεκλασμένον τὸν αὐχένα, γυναικείον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ φῶνημα, μύρων ἀπαπνέοντα, τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνήμενον. ὀλίγας μὲν ἔτι, οὐλας δὲ καὶ ὑακινθίνας τὰς τρίχας εὐθετίζοντα, πάντα βρόντῳ Σαρδανάπαλον, ἢ Κινύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθωνα, τὸν τῆς τραγωδίας ἐπέραστον ἐκείνῳ ποιητῇ. λέγω δὲ ὡς ἀπὸ ταύτων γνωρίζεις αὐτὸν, μὴδὲ σε οὕτω θεσπέσιον χρῆμα, καὶ φίλον Ἀφροδίτῃ καὶ Χάρισι, διαλάβοι. καίτοι τί φημι; καὶ εἰ μύοντι γὰρ σοι προσελθὼν εἴποι τι, τὸ Ὑμήττιον ἐκείνο ἀνοίξας στόμα, καὶ τὴν συνήθη φωνὴν ἀφίη, μάθοις ἂν ὡς οὐχὶ τῶν καθ' ἡμᾶς τίς ἐστιν, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλὰ τι ξένον φάσμα δρόσω ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμενον. τούτῳ τοίνυν προσελθὼν καὶ παραδούς σεαυτὸν, αὐτίκα μάλα ρήτωρ ἔσῃ, καὶ περίβλεπτος, καὶ ὡς ὀνομάζει αὐτὸς, βασιλεὺς ἐν τοῖς λό-

6' Ἀγάθωνα) Ἀγάθων τραγωδίας ποιητής, εἰς μαλακίαν σκαπτόμενος. V. quaque pulchrum hominem, fluctuante incessu, infracta cervice, vultu femineo, mellita voce, unguenta spirantem, summo digito scalpentem caput, paucos illos iam quidem, sed crispas ferrugineo colore capillos studiose componentem, delicatissimum quendam Sardanapalum, aut Cinyram, aut Agathonem ipsum, venustum illum poetam Tragoediae. Dico autem ideo, ut his illum indiciiis agnoscas, neque fugiat te res adeo divina, adeo Veneri cara atque Gratiis. Quamquam quid dico? Si enim ad te claudentem oculos accedens dicat aliquid, Hymettio illo aperto ore, & consuetam vocem emittat, statim agnoscas, non esse de nostro genere aliquem, qui terrae fructum edimus, sed peregrinum quoddam monstrum, rore pastum vel ambrosia. Ad hunc igitur si accesseris, huic te si tradideris, e vestigio Rhetor eris, & conspicuus, & ut ipse appellat, rex in dicendo sine labore constitueris, quadrigis ora-

γοις ἀπονητὶ καταστήσῃ, τὰ τέθριππα ἐλαύνων τοῦ λόγου. διδάξεται γάρ σε παραλαβὼν τὰ πρῶτα μὲν ἐκεί-

- 12 να. Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, Φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρίψω που πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. Φαίη ἂν τοιγαρὺν πρὸς σέ ὡδὲ πῶς, ἐπισπασάμενος ὅποσον ἐτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκείνο, καὶ ἀπαλὸν, οἷον εἴωθεν, Αὐτοβαῖδα τὴν κωμικὴν, ἢ Μαλθάκην, ἢ Γλυκέραν τινὰ μιμησάμενος τῷ προσηνεῖ τοῦ Φθέγματος. ἄγροικον γὰρ τὸ ἀρρενωπὸν, καὶ οὐ πρὸς
- 13 ἀβροῦ καὶ ἐρασμίου ῥήτορος. Φήσῃ δ' οὖν πᾶν μετρίᾳζων ὑπὲρ ἑαυτοῦ· μῶν σε, ὦ ἀγαθὲ, ὁ Πύθιος ἐπεμίψῃ πρὸς μέ, ῥητόρων τὸν ἀριστον προσειπῶν, ὥσπερ ὅτε Χαιρεφῶν ἤρετο αὐτὸν, ἐδείξεν αὐτῷ ὅστις ἦν ὁ σοφώτατος ἐν τοῖς τότε; εἰ δὲ μὴ τοῦτο, ἀλλὰ κατὰ κλέος αὐτὸς ἡκεις ἀκούων ἀπάντων ὑπερπεπληγμένων τὰ ἡμέτερα,

tionis invehctus: assumtum enim te prima statim ista docebit. Potius vero ipse te alloquatur: ridiculum enim fuerit, pro eo me Rhetore verba facere, malum forte talium tantorumque actorem, ut metus sit, ne lapsus alicubi personam Herois, quam ago, conteram. Dicat ergo ad te ita fere, ubi prius quantum adhuc superest comae demulserit, ac venustulum illud atque molle, ut solet, subriferit, Comicam Autothaidem, aut Malthacen, vel Glyceram quandam blanditia vocis imitatus: rusticus enim est virilis ille vultus, nec delicatum amabilemque Rhetorem decens. Dicit igitur modeste admodum de se: Numquid te, vir optime, Pythius misit ad me, quem Rhetorum vocavit optimum, ut Chae-rephonii se interroganti ostendit, quis esset eorum, qui tum viverent, sapientissimus? Si vero non istud, sed gloria invitatus sponae venis, cum omnes audias supra modum ad nostra percel-

καὶ ὑμνούντων, καὶ τεθνηπότων, καὶ ὑποπεπτηχότων,
αὐτίκα μάλα εἶση πρὸς οἷόν τινα δαιμόνιον ἄνδρα ἤκει.
προσδοκῆσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτον ὄψεσθαι, οἷον τῷδε ἢ τῷδε
παραβαλεῖν, ἀλλ' εἴ τις ἢ Τιτυὸς, ἢ Ὠτος, ἢ Ἐφιάλ-
της, ὑπὲρ ἐκείνους πάνυ φανεῖται σοι τὸ πρᾶγμα ὑπερ-
φύες, καὶ τεράστιον. ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους τοσοῦτον ὑπερ-
φωνοῦντ' αὐρήσεις, ὅποσον ἢ σάλπιγξ τοὺς αὐλοὺς, καὶ
οἱ τέττιγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας.
Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς ἐθέλει γενέσθαι, καὶ τοῦτο 14
οὐκ ἂν παρ' ἄλλου ῥᾶον μάθοις, ἔπου μόνον, ὧ Κλητίου
μέλημα, οἷς ἂν εἶπω, καὶ ζήλου πάντα, καὶ τοὺς νό-
μους, οἷς ἂν ἐπιτάξω χρῆσθαι, ἀκριβῶς μοι παραφύ-
λαττε. μᾶλλον δὲ ἤδη προχώρει, μηδὲν ὀκνήσας, μηδὲ
πτοηθεὶς, εἰ μὴ προετέλεσθης ἐκεῖνα τὰ πρὸ τῆς ῥητορι-
κῆς, ὅποσα ἢ ἄλλη προπαιδεία τοῖς ἀνοήτοις, καὶ μα-
ταίοις μετὰ πολλοῦ καμιάτου ὁδοποιοῖ· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν
10 Ὡ μέλημα) Ἀπὸ τοῦ φρόντισμα. οἶοναι ὑπὲρ οὗ μοι πολλὰ φρον-
τίς ἐστι. V.

li, & decantare eadem, atque stupere, & fasces nobis submittere:
statim sane scies, ad quam divinum virum veneris. Expectabis
vero, nihil te eorum visurum, quale huic vel illi queat compara-
ri: sed si quis aut Titymus, aut Otus, aut Ephialtes, supra il-
los omnino ingens tibi nostrum opus & prodigiosum videbitur;
quandoquidem ita superari meis clamoribus invenies alios, quan-
tum a tuba tibiae, & apes a cicadis, & a choris, qui tonos ac-
cinunt. Quando autem ipse quoque Rhetor vis fieri, & sane a ne-
mine facilius hoc didiceris, sequere tantum, o cura Clytiii, ea
quae dicam, & aemulare omnia. Et leges, quibus te uti iussero,
accurate mihi abserva. Quin potius iam procede, nihil cunctatus,
neque perterritus, si non iniunctus ante sis illis, quae ante Rhe-
toricem altera illa praevia disciplina dementibus & vanis homini-
bus multo cum labore tanquam viam subferrunt. Nihil enim iis

δεήσει. ἀλλ' ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν (ἡ παροιμία Φησὶν) ἔμβαινε, οὐ μείων ἔξω διὰ τοῦτο, οὐδ' ἂν τὸ κοινότατον, μηδὲ γράφειν τὰ γράμματα εἰδῆς. ἄλλο γάρ τι παρὰ
 115 πάντα ταῦτα ὁ ῥήτωρ. Λέξω δὲ πρῶτον μὲν ὅποσα χρή αὐτόν σε οἰκοθεν ἔχοντα ἤκειν ἐφόδια πρὸς τὴν πορείαν, καὶ ὅπως ἐπισιτίσασθαι, ὥς ἂν τάχιστα διανύσαι δυνηθείης. ἔπειτα καὶ αὐτὸς, ὃ μὲν προϊόντι ἐπιδεικνύς κατὰ τὴν ὁδόν, ὃ δὲ καὶ παραινῶν, πρὶν ἥλιον δῦναι, ῥητορά σε ὑπὲρ τοὺς πάντας ἀποφανῶ, οἷος αὐτὸς εἰμι, ἀναμφιλέκτως τὰ πρῶτα, καὶ μέσα, καὶ τελευταῖα τῶν λέγειν ἐπιχειρούντων ἔχων. κόμιζε τοίνυν τὸ μέγιστον μὲν τὴν ἀμαθίαν, εἶτα θράσος ἐπὶ τούτοις· καὶ ἄλλως δὲ τόλμαν καὶ ἀναισχυντίαν. αἰδῶ δέ, ἢ ἐπιείκειαν, ἢ μετριότητα, ἢ ἐρυθρῆμα, εἴκοι ἀπόλοιπε. ἀχρεῖα γάρ, καὶ ὑπεναντία τῷ πράγματι. ἀλλὰ μὴν καὶ βοήν ὅτι με-

7 Ἄ μὲν --- ὃ δὲ) Ἄ μὲν, ὃ δὲ μὴ εἴπῃς· ἀλλὰ τίνα μὲν, τίνα δέ. εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει ἐν ταῦθα οὐκ εἶδα ἅτε παίζων, εἴτε σπουδάζων. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι, διδοὺς ἅπασιν

τοῖς δομένοις, ὃ μὲν πίντι δραχμὰς, ὃ δὲ μίαν, ὃ δὲ ἡμιτάλαντον. ὃ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξελέγχει τοῦτο ἐν τῇ Ψευδοδολικιστῇ αὐτοῦ. V.

opus erit. Sed illotis pedibus, ait proverbium, ingredi, nihil propter hoc deteriore conditione futurus, etiam si neque communissimum illud scias scribere literas. Aliud enim quid Rhetor, supra ista omnia. Dicam vero prius, quae oporteat ipsum te viatici instar ad hoc iter domo afferre, & quomodo commeatum parare, ut quam celerrime emetiri illud possis. Tum ipse quoque partim progredienti in via ostendens, partim admonens, ante solem occasum Rhetorem supra omnes efficiam, qualis ipse sum, qui extra controversiam primas & medias & ultimas feram eorum, qui audens dicere. Affer igitur maximum quidem inscitiam, deinde confidentiam post haec, & praesertim audaciam atque impudentiam: pudorem vero, aut aequitatem, aut modestiam, aut ruborem, domi relinque: inutilia enim & contraria negotio. Verum enimvero clare

γίστην, καὶ μέλος ἀναίσχυντον, καὶ βάδισμα, οἷον τὸ ἐμόν. ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα πάνυ, καὶ μόνα ἐστὶν ὅτε ἱκανά. ἡ ἐσθῆς δὲ ἔστω εὐανθής, καὶ λευκή, ἔργον τῆς Ταραντίνης ἐργασίας, ὡς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα· καὶ ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές· ἡ ἐμβάς Σικυωνία, πῖλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπουσα, καὶ ἀκόλουθοι πολλοὶ, καὶ βιβλίον αἰεὶ. ταῦτα μὲν αὐτὸν χρή συντελεῖν. Τὰ δ' ἄλλα καθ' ὁδὸν ἤδη προῖων, ὅρα 16 καὶ ἄκουε. καὶ δὴ σοὶ τοὺς νόμους δίδειμι, οἷς χρώμενόν σε ἡ Ῥητορικὴ γνωριεῖ καὶ προσήσεται, οὐδὲ ἀποστραφίσεται καὶ σκορακιεῖ, καθάπερ ἀτέλεστόν τινα καὶ κατάσκαπον τῶν ἀπορρήτων. ἀλλὰ σχήματος μὲν τὸ πρῶτον ἐπιμεληθῆναι χρή μάλιστα, καὶ εὐμόρφου τῆς ἀναβολῆς, ἔπειτα πεντεκαίδεκά που, ἡ οὐ πλείω γέ τῶν εἴκοσιν Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποθέν, καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρας τῆς γλώτ-

5 Πολυσχιδές) Πολυσχιδές, τὸ πῖλοις αὐτὴν ἐπιπρέπουν τοῖς λευκοῖς, ὅγ' οὐκ ἂν ἐπὶ ἄλλου γένοιτο ἡμῶν καλλίγια. καὶ δὴλον ἂν ἦν ἂν ὑποδήματος. V.

morem quam maximum asser, & modulationem impudentem, inces-
sumque qualis meus est. Haec vero necessaria omnino, & quae so-
la interdum sufficiant. Vestis autem sit florida, & candida, de Ta-
rentino traxino, ut corpus perluceat: crepida Attica, & mulie-
bris, illa scissilis: aut calceus Sicyonius, qui in albis coactilibus
magis deceat. Sint etiam pedissequi multi, & semper liber. Et haec
ipsum te conferre oportet. Reliqua in via iam inter progrediendum
vide atque audi. Nimirum leges tibi explico, quibus utentem
agnoscet te Rhetorice atque admittet, neque averfabitur & iubebis
faceffere, tanquam non initiatum & mysteriorum exploratorem.
Sed primo maxima habitus cura habenda est, & decentis amictus.
Deinde quindecim circiter, non plura certe viginti, Attica nomi-
na undecunque collecta, eaque diligenti meditatione comprehensa,

της ἔχε, τὸ ἄττα, καὶ κᾶτα, καὶ μῶν, καὶ ἀμηγέπη,
καὶ λῶστε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ,
καθάπερ τι ἡδυσμα ἐπίπαττε αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν
τῶν ἄλλων, εἰάν ἀνόμοια τούτοις, καὶ ἀσύμφουλα καὶ
ἀπῳδά. ἡ πορφύρα μόνον ἔστω καλὴ, καὶ εὐανθής, καὶ
17 σισύρα τῶν παχειῶν τὸ ἱμάτιον ἦ. Μετὰ δὲ ἀπόρρητα
καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπανιάκεις ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρη-
μένα. καὶ ταῦτα συμφορήσας ἀποτόξευε προχειριζόμενος
ἐς τοὺς προσεμιλοῦντας. οὕτω γάρ σε ὁ λεῶς ὁ πολὺς
ἀποβλέφονται, καὶ θαυμαστὸν ὑπολήφονται, καὶ τὴν
παιδείαν ὑπὲρ αὐτοὺς, εἰ ἀποστλεγγίσασθαι μὲν τὸ
ἀποξύσασθαι λόγοις, τὸ δὲ ἡλίω θέρεσθαι, εἰληθερεῖ-
σθαι, τὸν ἀρραβῶνα δὲ προτίμιον, τὸν ὄρθρον δὲ ἀκροκνε-
φές. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸς ποίει καινὰ καὶ ἀλλόκοτα ὀνό-
ματα, καὶ ὀνοματοθέτει τὸν μὲν ἐρμηνεύσαι δεινὸν, εὐλε-
ξιν καλῶν, τὸν συνετὸν, σοφόνουν, τὸν ὀρχηστὴν δὲ χειρί-
σοφον. ἂν σολοικίσης δὲ, ἢ βαρβαρίσης, ἐν ἔστω Φάρ-

in promptu & extrema lingua habeto, illud ἄττα & κᾶτα & μῶν,
& ἀμηγέπη, & λῶστε, & similia, & in utraque oratione,
tanquam condimentum illorum adsperge: reliquorum vero nulla cu-
ra sit, si dissimilia his, & ex alia quasi tribu sint, & absona.
Purpura modo pulchra sit, & florida, licet crassa de pellibus pe-
nula sit ipsum vestimentum. Postea abstrusa sunt & peregrina ver-
ba, & rarenter a veteribus dicta. Atque haec collecta in promptu
habe, ut iaculari possis in eos, qui tecum loquuntur: ita enim
vulgus te respiciens, atque admirandum hominem putabunt, cuius
supra captum suum sit eruditio, si ἀποστλεγγίσασθαι dicas pro
destringi, & pro sole uti εἰληθερεῖσθαι, & arrhabonem nomines
προτίμιον, & diluculum ἀκροκνεφές. Interdum vero & ipse facies,
ac pones rebus, nova & absurda nomina, vocans eum, qui elo-
quendo valet, εὐλεξιν, & prudentem σοφόνουν, saltatorem
vero χειρίσοφον. Si vero vel in iungendis verbis peccaveris, vel

μακρον, ἢ ἀναισχυντία· καὶ πρόχειρον εὐθὺς ὄνομα, οὔτε ὄντος τινός, οὔτε γενομένου ποτὲ ἢ ποιητοῦ, ἢ συγγραφέως, ὃς οὕτω λέγειν ἐδοκίμαζε σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν φωνὴν εἰς τὸ ἀκρότατον ἀπηκριβωμένους. ἀλλὰ καὶ ἀναγίγνωσκε τὰ παλαιὰ μὲν μὴ σύ γε, μηδὲ εἴ τι ὁ λῆρος Ἰσοκράτης, ἢ ὁ χαρίτων ἄμοιρος Δημοσθένης, ἢ ὁ ψυχρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τοὺς τῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγον λόγους, καὶ ἅς Φασὶ ταύτας μελέτας, ὡς ἔχης ἀπ' ἐκείνων ἐπισιτισάμενος ἐν καιρῷ καταχρῆσθαι, καθάπερ ἐκ ταμείου προαιρῶν. Ἐπειδὴν δὲ καὶ δὴ λέγειν, καὶ οἱ παρ- 18 ὄντες ὑποβάλωσι τινὰς ὑποθέσεις, καὶ ἀφορμὰς τῶν λόγων, ἅπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἦ δυσχερῇ, λεγέσθω, καὶ ἐκφραυλιζέσθω, ὡς οὐδὲν ὅλως ἀνδρῶδες αὐτῶν ἐλομένων· καὶ μὴ μελλήσας, λέγε ὃ, τῆκεν ἐπὶ κε ρῆμα γλῶτταν ἔλθῃ, μηδὲν ἐκείνων ἐπιμεληθεὶς, ὡς τὸ πρῶτον, ὥς-

ἢ τὰ παλαιὰ) Δρυμίας ἄγαν ὁ βασιλόχος καὶ γόνος τῶ λόγῳ καθίκετο τῶν θαυμασίων ἀνδρῶν, εἰς τὸ διαντίον τὴν ἐκάστου λοιδορησάμενος ἀρετὴν. τοῦ μὲν γὰρ τὸ ἐπιμελὲς καὶ ὑπτιον, λῆρον ἐκάλεισε· τοῦ δὲ τὸ γερ-

γόν καὶ πυκνόν, εἰς τὸ ἀχαρὶ ἀπίσχα-
μα· τοῦ δὲ τὸ ἀφρόν τι καὶ ἐλευθί-
ριον καὶ κατὰ πᾶσαν ἰδίαν εὐμετα-
χείριστον, εἰς ψυχρολογίαν διέβα-
λε. V.

barbara singula protuleris; unum sit remedium, impudentia, ac in promptu statim nomen alicuius, qui neque sit; neque fuerit unquam, poëtae, vel solutae orationis scriptoris, qui ita dicendum probaverit, vir doctus, & linguae ad summam accuratorem peritus. Verum leges etiam non tu quidem vetera, neque si quid nugator ille Isocrates, aut expers Gratiarum Demosthenes, aut frigidus Plato, scripsere; sed libros paulo ante nostram aetatem editos, & istas, quas declamationes vocant, ut comæatu ab iis instructus habeas, quo in tempore abutaris, atque inde, tanquam e penu, depromas. Si vero etiam dicendum sit, & argumenta quaedam praesentes subiiciant, atque dicendi materiem; quaecunque difficilia sunt, facilia dicantur, & contemnantur, quasi virile omnino nihil ipsi elegerint: tu vero nihil cunctatus dicito, quodcunque tandem verbum in linguam venerit, nihil curans ista, ut primum, sicut nempe

περ οὖν καὶ ἔστι πρῶτον, ἑρεῖς ἐν καιρῷ προσήκοντι, καὶ τὸ δεύτερον μετὰ τοῦτο, καὶ τὸ τρίτον μετ' ἐκείνο· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐμπεσόν, πρῶτον λεγέσθω, καὶ ἦν οὕτω τύχη, περὶ τῷ μετώπῳ μὲν ἡ κνημὶς, περὶ τῇ κνήμῃ δὲ ἡ κόρυς. πλὴν ἀλλ' ἔπειγε, καὶ σύνειρε, καὶ μὴ σιώπα μόνον. καὶ περὶ ὕβριστοῦ τινος, ἡ μοιχοῦ λέγῃς Ἀθήνησι, τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις λεγέσθω. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθῶν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν οὐκ ἂν τι ἄνευ γένοιτο. καὶ αἰεὶ ὁ Ἄθως πλείεσθω, καὶ ὁ Ἑλλήσποντος πεζεεύεσθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν Περσικῶν βελῶν σκεπέσθω, καὶ Ξέρξης Φευγέτω, καὶ ὁ Λεωνίδας θυμαζέσθω, καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα ἀναγιγνωσκέσθω, καὶ ἡ Σαλαμὶς, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ αἱ Πλαταιαὶ, πολλὰ ταῦτα καὶ πυκνὰ καὶ ἐπίπαστα τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα ὀνόματα ἐπιπολαζέτω, καὶ ἐπαν-

7 Ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθῶν) Ταῦτα πάντα παρ' Ἡροδότου ἱστοροῦνται, ἢ ἐν Μαραθῶνι τῶν Περσῶν μάχῃ, Περσῶν μὲν Δάτιδος ἡγουμένου, Ἀθηναίων δὲ Μιλτιάδου, ἐν ἧ ὁ Καλλίμαχος πολέμῳ, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεθεὶς, ἐπὶ πολὺ νεκρὸς εἰστίχαι

ὑπὸ τῆς περὶ τὸν πόλεμον προθυμίας, οὐδέ τι πάθοι αἰσθόμενος. ἢ Ἑλλησπόντου ὑπὸ Ξέρξου γεφύρωσις, καὶ ἡ τοῦ Ἄθω διέρυξις, ἢ ἡ θάλασσα εἰσρυῖσα πλοῦτον ἀπεργάσατο τὸν Ἰσθμὸν τοῖς Ξέρξου σκάφισι, καὶ ὅσα ἄλλα. V.

primum est, suo tempore dicas, & secundum post hoc, & post illud tertium: sed quod subierit primum, primum dicatur; ac si ita usu veniat, fronti ocrea circumdetur, & galea cruri. Verum instat, & verba continua, & modo ne tace. Et si de stupratore aliquo aut adultero dicas Athenis, quae apud Indos aguntur & Ecba-tanis, dicantur: praeter omnia vero Marathon & Cynae-girus, sine quibus nihil fiat: & semper navigetur Athos, & pedibus transeat Helle-spontus, tegaturque sol a sagittis Persicis, & fugiat Xerxes, & Leonidas in admiratione sit, & legantur sanguineae Othryadis literae, & audiantur Salamis, & Artemisium, ac Plataeae. Multa haec sunt & crebra: tum adspersa pauca illa nomina in summo quasi natent, & florum instar prae-niteant:

θείτω, καὶ συνεχὲς τὸ ἅττα καὶ τὸ δῆπουθεν, καὶ μῆδα-
 μοῦ αὐτῶν δέη· καλὰ γὰρ ἔστι καὶ εἰκῇ λεγόμενα. Ἦν 19
 δέ ποτε καὶ ἄσαι καιρὸς εἶναι δοκῇ, πάντα ἀδέσθω,
 καὶ μέλος γινέσθω. καὶ ποτε ἀπορήσης πράγματος
 ὠδικοῦ, τοὺς ἄνδρας τοὺς δικαστὰς ὀνομάσας ἐμμελῶς,
 πεπληρωκένας οἴου τὴν ἁρμονίαν. τὸ δὲ οἶμοι τῶν κακῶν,
 πολλάκις· καὶ ὁ μῆρὸς πατασσέσθω, καὶ λαρύγγιζε,
 καὶ ἐπιχρέμπτου ταῖς λεγομένοις, καὶ βάδιζε μεταφέ-
 ρων τὴν πυγὴν. καὶ ἦν μὲν σε μὴ ἐπαινῶσιν, ἀγανάκτει,
 καὶ λαιδοροῦ αὐτοῖς· ἦν δὲ ὀρθοὶ ἐστήκωσιν, ὑπὸ τῆς αἰ-
 σχύνης ἥδη πρὸς τὴν ἐξοδὸν ἐτοιμοί, καθέζεσθαι κέλευε,
 καὶ ὅλως, τυραννὶς τὸ πρᾶγμα ἔστω. Ὅπως δὲ καὶ τὸ 20 !
 πλήθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν Ἰλιακῶν ἀρ-
 ξάμενος, ἢ καὶ, νῆ Δία, ἀπὸ τῶν Δευκαλίωνος καὶ
 Πύρρας γάμων, ἦν δοκῇ, καταβίβαζε τὸν λόγον ἐπὶ

7 Καὶ μῆρὸς πατασσέσθω) Οὐκ ἔμνη ταυτὶ τὸ μιὰρὸν καὶ κατὰ πτυ-
 στον ἔργον τὸ τὸν μῆρὸν πατάσσειν,
 ἀρχαῖον εἶναι. V.

ibid. Καλάρυγι) Λαρύγγιζε. V.
 Inverte. In altero Voss. hoc Scho-
 lion plenius legitur sic: Λαρύγγι-

ζε) Λαρύγγιζειν τὸ πλατύνειν τὴν
 φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθίγγι-
 σθαι, ἀλλ' ἐπιτηδεύειν περιεργάτε-
 ρον τῷ λαρύγγι χρῆσθαι. Sequeban-
 tur ibid. quinque alia Scholia ad 2
 Ker. Mist. pertinentia, quae eo
 retulimus.

perpetuumque sit illud ἅττα, atque δῆπουθεν, licet nusquam il-
 lis sit opus: pulchra enim sunt, etiam cum dicuntur temere. Si
 vero aliquando etiam cantandi tempus esse videatur, cantentur
 omnia & fiant cantilena. Et si quando non habeas, quod cantari
 aptum sit, appellandis, flexa in cantum voce, iudicibus impletam
 tibi harmoniam existima. Atque illud hei malorum! frequens esto,
 & percutiatur femur, tum modulanti gutture pronuntia, & screa-
 tu verba distingue, & inter agendum fluctuante podice ingredi-
 re. Et si te non laudent, indignator illis, & maledicto: sin pudore
 quodam stent suspensi, ad abeundum parati, assidere illos iubeto,
 atque in universum, regnum quoddam exerceto. Ut vero vulgus
 etiam admiretur orationem tuam, ab Iliacis inde temporibus fusto
 injitio, aut, per Iovem, a Deucalionis & Pyrrhae nuptiis, si vi-

τὰ νῦν καθεστῶτα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι, οἱ μάλιστα μὲν σιωπήσονται ὑπὸ εὐγνωμοσύνης· ἣν δὲ καὶ λέγωσί τι, ὑπὸ Φθόνου αὐτὸ δόξουσι δρᾶν· οἱ πολλοὶ δὲ καὶ σχῆμα, καὶ Φωνήν, καὶ βᾶδισμα, καὶ περίπατον, καὶ μέλος, καὶ κρηπίδα, καὶ τὸ ἅττα σου ἐκείνο θαυμάσονται, καὶ τὸν ἰδρῶτα ὀρῶντες, καὶ τὸ ἄσθμα, οὐχ ἔξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναί σε. ἄλλως τε καὶ τὸ ταχύ τοῦτο, οὐ σμικρὰν ἔχει τὴν ἀπολογίαν, καὶ θαῦμα παρὰ τοῖς πολλοῖς· ὥστε ὅρα μήποτε γράψης, ἢ σκεψάμενος

21 παρέλθης. ἔλεγχος γὰρ σαφὴς ταῦτά γε. Οἱ φίλοι δὲ πηδάτωσαν αἰεὶ, καὶ μισθὸν τῶν δειπνῶν ἀποτινέτωσαν, εἴ ποτε αἰσθαιντό σε καταπεσάμενον, χεῖρα ὀρέγοντες, καὶ παρέχοντες εὐρεῖν τὸ λεχθσόμενον ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν ἐπαίνων διαλείμμασι. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦδε μελέτω σοι τὸν χορὸν ἔχειν οἰκεῖον, καὶ συνάδοντα. ταῦτα μὲν

deatur, ad illum, qui nunc est status rerum, orationem deducito. Nam qui intelligunt, pauci; iique maximam partem bonitate quadam reticebunt: si quid vero dicant etiam, invidia quadam videbuntur facere. Sed vulgus habitum, & vocem, & incessum, & inambulationem, & cantillationem, & ceteridam, & illud tuum ἅττα admirabuntur, ac viso sudore tuo atque anhelatione, non poterunt non credere, formidandum te in dicendo certatorem esse. Inprimis vero etiam illa extemporalitas excusationem non parvam praestat, atque apud populum admirationem. Itaque vide, ne unquam scribas, aut post aliquam cogitationem ad dicendum prodeus: in ista enim aperte deprehendaris. Amici autem semper plaudant pedibus, & mercedem solvant coenarum, si quando labare te sentiant, praeberentes manum, & inter moras laudationum inveniendi quid dicas occasionem suppeditantes. Nam illud quoque tibi curae sit, chorum tibi tuum uiri habeas, qui concinat.

σοι τὰ ἐν τοῖς λόγοις. μετὰ ταῦτα δὲ προϊόντα σε δορυ-
 Φορεῖτωσαν, ἐγκεκαλυμμένον αὐτὸν, καὶ περὶ ὧν ἔΦης
 μεταξὺ διαλαμβάνοντα. καὶ ἢν τις ἐντύχη, θαυμάσια
 ὑπὲρ σαυτοῦ λέγε, καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθῆς γίγνου
 αὐτῷ. τί γάρ ὁ Παιανιεύς πρὸς ἐμέ; καὶ, πρὸς ἓνα ἴσως
 μοι τῶν παλαιῶν ὁ ἀγών; καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὁ δὲ μέ- 22
 γιστον, καὶ πρὸς τὸ εὐδοκίμεῖν ἀναγκασιότατον, ὀλίγου
 δεῖν παρέλιπον, ἀπάντων καταγέλα τῶν λεγόντων. καὶ
 ἢν μὲν τις καλῶς εἶπη, ἀλλότρια, καὶ οὐχ ἑαυτοῦ δει-
 κνύειν δοκεῖτω· ἢν δὲ μετρίως ἐνεχθῇ, πάντα ἔστω ἐπι-
 λήψιμα. καὶ ἐν ταῖς ἀκροάσεσι μετὰ πάντας εἰσιέναι
 χρή, ἐπίσημον γάρ· καὶ σιωπησάντων ἀπάντων, ξένον
 τινὰ ἔπαινον ἐπειπεῖν, τὰς ἀκοῶσι τῶν παρόντων ἐπιστρέ-
 Φοντα, καὶ ἐνοχλήσοντα, ὡς ναυτιῶν ἀπαντας ἐπὶ τῷ
 φορτικῷ τῶν ῥημάτων, καὶ ἐπιφράττεσθαι τὰ ὅσα,
 ἐπισείσης δὲ μὴ πολλάκις τὴν χεῖρα, εὐτελὲς γάρ, μὴδ'
 ἀναστῆς, πλὴν ἅπαξ γε ἢ δις τὸ πλεῖστον ὑπομειδία

*Haec quidem observanda tibi in ipsis orationibus. Post ea vero
 prodeuntem te deducant, suo testum satellitio, & de his, quae di-
 xisti, disputantem. Et si quis forte fiat obviam, admiranda de
 te dicito, & supra modum te ipse lauda, ut gravis ei sis: Quid
 enim ad me ille Paeanienfis? & Ad unum forte veterum
 mihi certamen est? & id genus alia. Quod autem maximum,
 & ad famam parandam in primis necessarium, fere praetermissis-
 sem. Quicumque dicunt, eos deride. Et si quis bene dixerit, aliena,
 non sua, proferre videatur: si feratur mediocriter, reprehensione
 digna sint omnia. In recitationibus ultimus omnium ingredi; facit
 enim te conspicuum: & tacentibus omnibus peregrinam quandam
 laudationem subiicere memento, quae aures praesentium advertat
 & offendat, ut nauscent omnes ad verborum insolentiam, & au-
 res obturent. Neque vero manum saepe ad laudandum moveas,
 vile enim id est: neque assurgas, nisi semel forte aut bis ad sum-*
Lucian. Vol. VII.

δὲ τὰ πολλὰ, καὶ δῆλος γίγνου μὴ ἀρεσκόμενος τοῖς λε-
γομένοις. ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφῃμαὶ τῶν μέμψεων τοῖς
συκοφαντικοῖς τὰ ὅλα. τὰ δὲ ἄλλα, χρὴ θάρρειν· ἡ
τόλμα γάρ, καὶ ἡ ἀναισχυντία, καὶ τὸ ψεῦσμα πρό-
χειρον, καὶ ὄρκος ἐπ' ἄρκους αἰεὶ τοῖς χεῖλεσι, καὶ φθόνος
πρὸς ἅπαντας, καὶ μῦθος, καὶ βλασφημία, καὶ δια-
βολαὶ πιθαναί. ταῦτά σε αἰοίδιμον ἐν βραχεὶ καὶ περι-
βλεπτον ἀποφανεῖ. τοιαῦτα μὲν τὰ φανερά καὶ τὰ ἔξω.
23 Ἰδίᾳ δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δέδοχθω, κυβεύ-
ειν, μεθύσκεσθαι, λαγνεύειν, μοιχεύειν, αὐχεῖν γε,
καὶ μὴ ποιήσης, καὶ πρὸς ἅπαντας λέγειν, καὶ γραμ-
μάτια ὑποδεικνύναι ὑπὸ γυναικῶν· δῆθεν γραφέντα· κα-
λὸς γὰρ εἶναι θέλε, καὶ σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν
σπουδάζεσθαι δοκεῖν· ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τοῦτο
ἀνοίσουσιν οἱ πολλοὶ, ὡς διὰ τοῦτό σου καὶ ἄχρι τῆς γυ-
ναικωνίτιδος εὐδοκίμουντος· καὶ τὸ δεῖνα δὲ μὴ αἰδέσθῃς,
καὶ πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἐτέρῳ ἐρασθαι δοκῆς· καὶ ταῦ-

num. Subride autem frequenter, & ostende, non placere tibi, quae dicuntur. Ancipites autem sunt reprehendendi occasiones apud eos, qui pronas ad calumniandum aures habent. Ceterum confidendum est: audacia enim, & impudentia, & mendacium in promptu, & iusiurandum in extremis semper labiis, & invidia contra omnes, & odium, & maledicentia, & calumniae probabiles. Haec celebrem te brevi & conspicuum facient. Atque talia sumo, quae extra sunt & apparent. In privato autem facinora omnia committere tibi decretum sit, aleatorem esse, inebriari, libidinari, moechari, gloriarique, etsi non feceris, idque apud omnes dicere, & literulas ostendere scriptas a mulieribus. Etenim pulcher esse velle debes, & hoc agere, ut mulieres studiosae videantur te sectari. Nam haec quoque ad Rhetoricen vulgo referent, quasi ea causa in ipsa quoque gynaeconitiide gratiosus sis. Verum nec illud, quod dicere nolo, tibi pudori sit, etsi a viris alterius rei causa amari videa-

τα γενειήτης, ἢ καὶ, νῆ Δία, Φαλακρὸς ἤδη ὢν. ἀλλ' ἔστωσαν οἱ καὶ ἐπὶ τούτῳ συνόντες· ἦν δὲ μὴ ὦσιν, οἱ οἰκέται ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου πρὸς τὴν ῥητορικὴν χρήσιμα παραγίγνεται. πλείων ἢ ἀναισχυντία, καὶ θράσος· θράς ὡς λαλίστεραι αἱ γυναῖκες, καὶ λοιδοροῦνται περισσῶς, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἄνδρας; εἰ δὴ τὰ ἕμοια πάσχοις, διοίσεις τῶν ἄλλων· καὶ μὴν καὶ πιττοῦσθαι χρή μάλιστα μὲν τὰ πάντα· εἰ δὲ μὴ, πάντως ἐκείνα. καὶ αὐτὰ δέ σοι τὰ στόμα πρὸς ἅπαντα ἡδέως κεχηνέτω, καὶ ἡ γλῶττα ὑπηρετεῖτω καὶ πρὸς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ἐπόσα αὐτὸ δύνηται. δύναται δὲ αὐτὸ σολοικίζειν μόνον, οὐδὲ βαρβαρίζειν, οὐδὲ ληρεῖν, ἢ ἐπιτρκεῖν, ἢ λοιδορεῖσθαι, ἢ διαβάλλειν, καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ νύκτωρ τι ἄλλα ὑποτελεῖν· καὶ μάλιστα ἦν πρὸς αὐτῷ πολλοὺς τοὺς ἔρωτας μὴ διαρκέσης. πάντα αὐτὴ γε ἐπιστάσθω, καὶ γονιμωτέρα γιγνέσθω, καὶ μηδὲν ἀποστρεφείσθω. Ἦν ταῦτα, ὦ παῖ. 24

re, idque barbatus cum iam sis, aus, ita me Iuppiter, calvus. Sed sint, qui etiam hac ipsa causa semper iecum sint. Si vero non sint, servi certe sufficient. Multa enim ex hac etiam re comoda facultati dicendi utilia accedunt: maior, certe impudentia, atque audacia. Vides, ut loquaciores sint mulieres, & abunde maledicant, ac supra viros. Si ergo idem quod illas patiaris, praeclles reliquis. Verum etiam pice velli oportet maxime sane per omnia; si vero minus, omnino quidem illa... Ipsum vero os tibi ad omnia hiet facile, & ministret lingua cum ad sermones, tum ad res, quaecumque poterit. Potest autem non solocismos tantum, committere aut barbarismos, neque iugari solum, aut puerare, aut maledicere, aut calumniari, ac mentiri; sed noctu aliud quoque subire ministerium, imprimis ad multos adeo amores si non sufficiat. Omnia quidem illa norit, & nativa magis fiat, neque quidquam aversetur. Haec si, puer, diligenter edidiceris, potes vero;

καλῶς ἐκμάθης, (δύνασαι δὲ οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ) θάρρῶν ἐπαγγέλλομαι οὐκ εἰς μακράν σε ἄριστον ῥήτορα, καὶ ἡμῖν ὅμοιον ἀποτελεσθήσεθαι. τὸ μετὰ τοῦτο δὲ οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ὅσα ἐν βραχεὶ παρέσται σοι τὰ ἀγαθὰ παρὰ τῆς Ῥητορικῆς. ὁρᾷς γὰρ ἐμὲ, ὅς πατρός μὲν ἀφανοῦς, καὶ οὐδὲ καθαρώς ἐλευθέρου ἐγενόμην, ὑπὲρ Ξοῖν καὶ Θμοῦν δεδουλευκός, μητρός δὲ ἀκεστρίας, ἐπ' ἀμφοδίου τινός· αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν οὐ παντάπασιν ἀδόκιμος εἶναι δόξας, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ ψιλῶ τῷ τρέφεσθαι συνῆν τινι κακοδαίμονι, καὶ γλίσχρῳ ἐραστῇ. ἐπεὶ δὲ τὴν ὁδὸν ταύτην ῥάστην οὔσαν κατεῖδον, καὶ διεκπεράσας, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐγενόμην, (ὑπῆρχε γὰρ μοι, ὦ Φίλη Ἀδράστεια, πάντα ἐκείνα, ἀ προεῖπον ἐΦόδια, τὸ θράσος, ἡ ἀμαβία, ἡ ἀναισχυντία) πρῶτον μὲν οὐκ ἔτι Ποσειδῶνος ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ

13 Ὡ φίλη Ἀδράστεια) Δαίμων ἡ Ἀδράστεια παρ' Ἕλλησι τοῖς μεγάλα καυχώμενοις ἐπιφυσμένη. ἐπεὶ οὖν καυχώμενος εἰσάγεται ὁ μιὰρὸς οὗτος διδάσκαλος, ὥσπερ ἐκμειλισσόμενος τὴν δαίμονα ἀνευφήμῃσι τῶν οὕτως αὐτὴν, ἥτοι ἐπεβοή-

σατο. V.

15 Ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς) Ἐπεὶ οὖν ἀναντίρρητος ἦδη ὡς Πολυδεύκης διασύρει ὁ παρὰν λόγος, εἶπε Κάστορος ἀδελφὸς Πολυδεύκης ὁ Ληδάς, ὃ οὗτος ὁμῶνυμος ὁ διασυρόμενος ῥητόρων διδάσκαλος. V.

neque enim quidquam est in illis difficile: confidenter tibi polliceor, non longo interiecto tempore optimum te Rhetora & nobis similem redditum iri. Quod sequitur, non opus est uti ego dicam, quod brevi bona a Rhetorice affutura tibi sint. Vides enim me, qui ignobili patre natus sim, & ne pure quidem libero, ut qui ultra Xoin & Thmūn servierit, matre autem sarcinatrice triviali. Ipse vero, qui forma viderer esse non omnino contemnenda, primo solorum alimentorum pretio fui cum amatore misero atque avaro. Cum autem viderem, hanc viam esse facillimam, eamque emensus in summo iam essem, (aderant mihi enim, parce, cara Adraſtea! praesidia illa, quae modo dicebam, omnia, confidentia, infictia, impudentia) primo quidem non amplius Potihinus nominor,

Λήδας παῖσιν ὁμώνυμος γεγένημαι· ἔπειτα δὲ γράϊ
 συνοικήσας, τὸ πρῶτον μὲν ἐγαστριζόμενῃ πρὸς αὐτῆς,
 ἔρᾶν προσποιούμενος γυναικὸς ἐβδερμηκοντούτιδος, τέτ-
 ταρας ἔτι λοιποὺς ὀδόντας ἐχούσης, χρυσίῳ καὶ τούτους
 ἐνδεδεμένους. πλὴν ἀλλὰ γε διὰ τὴν πενίαν ὕφιστάμην
 τὸν ἄθλον, καὶ τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα τὰ ἐκ τῆς σοροῦ Φιλή-
 ματα, ὑπερήδιστά μοι ἐποίει ὁ λιμός. εἶτα ὀλίγου δεῖν,
 κληρονόμος ὧν εἶχεν ἀπάντων κατέστην, εἰ μὴ κατάρρα-
 τὸς τις οἰκέτης ἐμήνυσεν, ὡς Φάρμακον εἶην ἐπ' αὐτὴν
 ἐωνημένος. Ἐξωσθεῖς δὲ ἐπὶ κεφαλὴν, ὅμως οὐδὲ τότε 25
 ἠπόρησα τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ δοκῶ, καὶ
 ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι, προδιδούς τὰ πολλὰ, καὶ τοὺς
 δικαστὰς τοῖς ἀνοήτοις καθυπισχνούμενος. καὶ ἡττῶμαι
 μὲν τὰ πλεῖστα· οἱ Φοίνικες δὲ ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἔστε-
 Φανωμένοι· τούτοις γὰρ ἐπὶ τοὺς δυστυχεῖς χρῶμαι τοῖς
 δελέασιν. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι πρὸς ἀπάντων, καὶ
 ἐπίσημον εἶναι με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ τοῦ τρόπου, καὶ πα-

sed iam Iovis & Ladae pueris cognominis factus sum. Deinde
 adiunxi me ad anum mulierem, a qua primum laute alebar, ama-
 re dum simulo mulierem septuagenariam, dentes adhuc quatuor
 habentem reliquos, auro revinctos & ipsos. Verumtamen pauper-
 iatis causa laborem sustinui, cum frigida illa de capulo oscula
 suavissima mihi fames redderet. Deinde parum aberat, quin heres
 constitutus essem, quae habebat, omnium, nisi servus execrabi-
 lis indicasset, venenum a me, quod illi darem, esse emtum. Prae-
 ceptus igitur eiectus, necessarius tamen ne sic quidem carui. Sed Rhe-
 tor esse videor, & in iudiciis probandum me praebeo, praevari-
 cans saepe, & iudicium corruptionem imprudentibus pollicens. Et
 plerumque causa equidem cado: sed palmae tamen in ianua viri-
 des, in coronam plexae. Illa enim ad infelices esca utor. Sed id
 ipsum quoque, quod odio sum omnibus, & quod insignis sum ob

λὺ πρότερον τῶν λόγων, καὶ τὸ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ
 τοῦτον ἐκείνον τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον,
 οὐ μικρὸν ἔμοι γε δοκεῖ. ταῦτά σοι παραινῶ, νῆ τὴν πάν-
 δημόν, πολὺ πρότερον ἑμαυτῷ παραινέσας, καὶ χάριν
 26 ἑμαυτῷ οὐ μικρὰν ἐπισπασάμενος. Εἴεν ὁ μὲν γεννάδας
 εἰπὼν ταῦτα πεπαύσεται· σὺ δὲ ἦν πεισθῆς τοῖς εἰρη-
 μένοις, καὶ δὴ παρῆναι νόμιζε οἷπερ ἐξαρχῆς ἐπόθεις ἐλ-
 θεῖν· καὶ οὐδὲν σε καλύσει ἐπόμενον τῷ νόμῳ ἔν τε τοῖς
 δικαστηρίοις κρατεῖν, καὶ ἐν τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν,
 καὶ ἐπέραστον εἶναι, καὶ γαμεῖν οὐ γραῦν τινα τῶν κα-
 μικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέτης καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ
 καλλίστην γυναῖκα τὴν Ῥητορικὴν, ὡς τὸ τοῦ Πλάτω-
 νος ἐκείνο πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνοντα φέρεσθαι, σοὶ μᾶλ-
 λον πρέπειν περὶ σεαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ ἐκείνῳ περὶ τοῦ Διός·
 ἐγὼ δὲ (ἀγεννὴς γὰρ καὶ δειλὸς εἰμι) ἐκστήσομαι ὑμῶν

3 Νῆ τὴν πάνδημον) Τὴν Ἀφρο-
 δίτην φησὶ. ὁμνυοὶ δὲ ταύτην οὖν, ἢ
 διὰ τὴν προηγνησαμένην αἰσχρότητα
 τῆς γραφῆς, ἢ διὰ τὸ ἀγαθὸς. ἐπὶ καὶ
 τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων κακῶν ἔχου-

σιν αἱ πόρται, δ μιμεῖσθαι καὶ αὐ-
 τὸς ὑποβάλλεται καὶ τοὺς ἄλλους
 διδάσκει. V.

4 Καὶ χάριν) Γράφεται καὶ χάριν
 οὐ μικρὰν ἐπιστάμενος αὐτοῖς. V.

morum perversitatem, & prius etiam orationis, quodque digito
 ostendor, atque ipse princeps in omni malitia dicor, non parvum
 mihi quidem videtur. Haec tibi, ita me popularis Venus! prae-
 cipio, quae multo prius ipse mihi praecepi, eaque ratione gra-
 tiam mihi non parvam conciliaui. Sint ista satis! Generosus
 ille post haec dicta tacebit. Tu vero si dictis ab illo mo-
 veare, etiam adesse te puta, quorsum venire initio desi-
 derabas; neque quidquam te prohibebit, quo minus legi
 illi obsecutus cum in iudiciis vincas, tum bene audias apud
 multitudinem, & amabilis sis, ducasque non animum quan-
 dam comicam, ut tuus ille legislator & magister, sed mu-
 lierem pulcherrimam Rhetoricen, adeo ut magis te deceat
 de te dicere, te Platonis illo volucris curru vestum ferri,
 quam ipsum de Iove dicere decuit. Ego vero, ignavus enim

τῆς ὁδοῦ, καὶ παύσομαι τῇ ῥητορικῇ ἐπιπολάζων, ἀσύμ-
βολος ὦν πρὸς αὐτὴν τὰ ὑμέτερα. μᾶλλον δὲ ἤδη πέ-
παυμαι. ὥστε ἀκονιτὶ ἀνακηρύττεσθε, καὶ θαυμάζε-
σθε, μόνον τοῦτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχει ἡμῶν κε-
κρατήκατε, ὠκύτεροι φανέντες, ἀλλὰ τῷ ῥάστην καὶ
πρηνῇ τραπέεσθαι τὴν ὁδόν.

& timidus sum, de via vobis decedam, & desinam Rhe-
toricen sectari; qui consiliis ad eam *obtinendam* vestris uti
non possim. Vel potius iam desii. Itaque sine pulvere prae-
dicandos vos atque admirandos praebete, illud solum re-
cordati; non celeritate vos vestra vicisse, qui velocio-
res iudicati sitis, verum quod facillimam & declivem viam
elegistis.

ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ Η ΑΠΙΣΤΩΝ.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΛΕΙΣ.

Ι ΤΥΧ. ΕΧΕΙΣ μοι, ὦ Φιλόκλεις, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ὃ τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπιθυμίαν τοῦ ψεύδεσθαι προάγεται, ὥς αὐτοὺς τε χαίρειν μηδὲν ὑγιὲς λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιούσι μάλιστα προσέχειν τὸν νοῦν;

ΦΙΛ. Πολλὰ, ὦ Τυχιάδῃ, ἐστὶν, ἃ τοὺς ἀνθρώπους ἐνίοις ἀναγκάζει τὰ ψευδῆ λέγειν, ἐς τὸ χρήσιμον ἀποβλέποντας.

ΤΥΧ. Οὐδὲν πρὸς ἕπος ταῦτα, Φασὶν, οὐδὲ περὶ τούτων ἡρόμην, ὅπόσοι τῆς χρείας ἕνεκα ψεύδονται. συγγνώμης τοιγαροῦν αὐτοὶ γε μᾶλλον καὶ ἐπαίνου τινὲς αὐτῶν ἄξιοι, ὅπόσοι ἢ πολεμίους ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῷ τοιούτῳ Φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δεινοῖς,

ΙΟ Οὐδὲν πρὸς ἕπος) Ἀπὸ τοῦ οὐδὲν πρὸς τὸν λόγον, δι' ἡρόμην. V.

PHILOPSEUDES SIVE INCREDULUS.

TYCHIADES AC PHILOCLES.

Tych. **P**OTESNE mihi, Philocles, dicere, quid sit tandem illud, quod ad mentiendi libidinem homines allicit, ut & ipsi gaudeant, cum nihil sani dicunt, & narrantibus talia maxime attendant?

Phil. Multa sunt, Tychiade, quae cogunt homines quosdam mendacia dicere, utilitatis suae respectu.

Tych. Nihil haec ad rem, neque de his ego rogabam, quotquot usus alicuius causa mentiuntur. Etenim venia hi potius, quidam etiam laude digni sunt, qui vel hostes deciperunt, vel ad salutem tali remedio in malis usi sunt,

οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίει, τὴν τε αὐτοῦ ψυχὴν ἀρνύμενος, καὶ τὸν νόστον τῶν ἐταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὦ ἄριστε, Φημί, αἱ αὐτὸ ἄνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται, ἠδόμενοι τῷ πράγματι, καὶ ἐνδιατρίβοντες ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει ἀναγκαίᾳ. τούτους οὖν ἐθέλω εἰδέναι, τίνος ἀγαθοῦ τοῦτο ποιῶσιν.

ΦΙΛ. Ἡ· που κατανενόηκας ἤδη τινὰς τοιούτους, οἷς 2
ἐμφοτος ἔρως οὗτός ἐστι πρὸς τὸ ψεῦδος;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα πολλοὶ εἰσιν οἱ τοιοῦτοι.

ΦΙΛ. Τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἄνοιαν χρὴ αἰτίαν εἶναι αὐτοῖς Φάναι τοῦ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε τὸ χεῖριστον ἀντὶ τοῦ βελτίστου προαιροῦνται;

ΤΥΧ. Οὐδὲν τοῦτο· ἐπεὶ πολλοὺς ἀν' ἐγώ σοι δείξαιμι, συνετοὺς τᾶλλα, καὶ τὴν γνώμην θαυμαστοὺς, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐαλωκότας τούτῳ τῷ κακῷ, καὶ Φιλοψευδεῖς

4 Περὶ πολλοῦ. Ἀπὸ τοῦ περὶ

12 Εἰ γε τὸ χεῖρ.) Αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ λόγῳ ἅμα ταῦτα διεξίειν. V.

quælia etiam Ulysses multa fecit, dum vel suam vitam redimeret, vel reditum sociorum. Verum de illis dico, vir optime, qui præter necessitatem longe mendacium veritati præponunt, eaque re delectantur, & nulla causa necessaria in ea versantur. De his scire velim ego, cuius boni causa hoc faciant.

Phil. Numquid nosti tales quosdam, quibus infusus sit talis amor mendacii?

Tych. Et plurimi quidem sunt tales.

Phil. Quid ergo aliud causæ illis esse, quam amentiam, dicendum est, quod verum non dicunt, quando quod pessimum est pro optimo eligunt?

Tych. Hoc nihil est: quandoquidem plurimos ego tibi ostenderim, prudentes alioqui, & admirabili sapientia, nescio quomodo illo malo captos & mendaciorum studiosos,

ὄντας, ὡς ἀνιάσθαι με, εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἄριστοι τὰ πάντα, ὅμως χαίρουσιν αὐτοὺς τε καὶ τοὺς ἐντυγχάνον-
 τας ἐξαπατῶντες. ἐκείνους μὲν γὰρ τοὺς παλαιούς πρὸ
 ἐμοῦ σε χρή εἰδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν Κνί-
 διον, καὶ πρὸ τούτων, τοὺς ποιητάς, καὶ τὸν Ὅμηρον
 αὐτὸν, ἀσιδήμους ἄνδρας, ἐγγράφῳ τῷ ψεύσματι κεχη-
 μένους, ὡς μὴ μόνον ἐξαπατᾶν τοὺς τότε ἀκούοντας αὐ-
 τῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρις ἡμῶν διικνεῖσθαι τὸ ψεῦδος, ἐκ
 διαδοχῆς ἐν καλλίστοις ἐπεσι καὶ μέτροις Φυλαττόμε-
 νον. ἐμοὶ γοῦν πολλάκις αἰδεῖσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἐπεισιν,
 ὅπταν οὐρανοῦ τομὴν, καὶ Προμηθεῶς δεσμὰ διηγῶν-
 ται, καὶ Γιγάντων ἐπανάστασιν, καὶ τὴν ἐν Ἄδου πᾶ-
 σαν τραγωδίαν, καὶ ὡς δι' ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος ἢ κύκνος
 ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις ἐς ὄρνεν ἢ ἐς ἄρκτον μετέ-
 πεσεν· ἐτι δὲ Πηγάσους, καὶ Χιμαιράς, καὶ Γοργό-
 νας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦτα, πᾶν ἄλλόκο-

14 Καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις Ὡς Πρόκην καὶ Φιλομήλα καὶ Καλλιόπην.
 ἢ μὲν εἰς ἄρκτον Πρόκην δὲ καὶ Φιλομήλα εἰς ὄρνεα μεταβληθεῖσαι. V.

adeo ut male me habeat, si tales viri, optimi reliqua omnia,
 tamen gaudent seque & illos, in quos incidunt, decipere. Pl-
 los enim antiquos prius, quam ego, ut noveris, oportet,
 Herodotum, & Ctesiam Cnidium, & ante hos, poëtas, Ho-
 merumque adeo ipsum, viros celeberrimos, scripto usos men-
 dacio, adeo ut non modo, qui tum erant, auditores suos
 deceiverint, sed ad nos etiam mendacium successione qua-
 dam, verbis versibusque pulcherrimis commendatum, per-
 venerit. Itaque saepe subit illorum vicem pudere, cum Coe-
 li castrationem & vincula Promethei enarrant, & seditio-
 nem Gigantum, & totam inferorum tragoediam, & ut pro-
 pter amorem Iuppiter sit taurus vel cycnus factus, & ut
 ex muliere in avem aut ursam aliqua mutata sit. Ad haec
 vero Pegasus, & Chimaeras, & Gorgones, & Cyclopes,
 & quae sunt ex eo genere, absurdæ omnino & porten-

τα, καὶ τεράστια μυθίδια, παίδων ψυχὰς κηλεῖν δυνά-
 μενα, ἔτι τὴν Μορμῶν, καὶ τὴν Λάμιαν δεδιότων. Καί 3
 τοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια. τὸ δὲ καὶ πόλεις
 ἤδη, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσθαι,
 ὥς οὐ γελοῖον; εἰ Κρήτες μὲν τοῦ Διὸς τάφον δεικνύον-
 τες οὐκ αἰσχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς
 γῆς ἀναδοθῆναί φασι, καὶ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ
 τῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα πολὺ
 σεμνότερον. οὗτοι τῶν Θηβαίων, οἱ ἐξ ὄψεως ὀδόντων,
 Σπάρτους τινὰς ἀναβεβλαστηκέναι διηγοῦνται. ὃς δ' ἂν
 σὺν ταῦτα καταγέλαστα ὄντα, μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι,
 ἀλλ' ἐμφρόνως ἂν ἐξετάζων ταῦτα, Κοροΐβου τινὸς, ἢ
 Μαργίτου νομίζοι τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἐλά-
 σαι διὰ τοῦ αἵματος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων, ἢ Πάνα

12 Ταῦτα Κοροΐβου τινὸς) Ὁ μὲν
 Κίρσιος μαρὸς τις ἀπομνημονεύ-
 εται ἄνθρωπος· καὶ οὕτως, ὥστε γυ-
 ναικα ἀγαγόμενος μὴ ἂν ἰδίσθαι
 συγκαθιδῆσαι αὐτῇ, διὰ τὸν εἰς
 πῖν πιθεράν αὐτοῦ φόβον. καὶ οὕ-
 τως ἰχθυόμενοι τοῦτον παρθινεύειν αὐ-
 τὴν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς σκηφα-

μῆτος, τὸ ἄρθρον ὀδύνη συνέχεσθαι,
 καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ
 τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καταφθείσας,
 οὕτως τὴν καινολίαν τότε τοῦ γάμου
 γινέσθαι. ὁ δὲ Μαργίτης μαρὸς καὶ
 αὐτὸς, τὰ κύματα μετρεῖν ἐπιχει-
 ρῶν. V.

tosae fabellae, puerulorum mentes mulcere aptae, qui Lar-
 vam Lamiamque metuunt. Quamquam poëtarum forte to-
 lerabilia fuerint *mendacia*. Quod vero iam civitates & gen-
 tes multae, communiter, & publice, mentiuntur, qui non
 ridiculum? Si Cretenses, Iovis sepulcrum ostendentes, non
 erubescunt, Athenienses vero Erichthonium de terra ex-
 stirpisse aiunt, primosque homines, olerum instar, de Atti-
 co solo enatos: multo hi quidem speciosius, quam The-
 bani, qui de serpentis dentibus Spartos [*sativos*] quosdam
 germinasse narrant. Si quis vero haec tam ridicula non pu-
 tet vera esse, sed, iis prudenter examinatis, Coroebi cu-
 iusdam aut Margitae iudicet, credere, aut Triptolemum
 per aëra vestum alatis draconibus, aut Pana venisse ex

ἤκειν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἡ Ὠρεΐ-
βυιαν ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀναρπασθῆναι, ἀσεβῆς οὗτός γε,
καὶ ἀνόητος αὐτοῖς ἔδοξεν, οὕτω προδήλοισ καὶ ἀληθεσί
πράγμασιν ἀπιστῶν ἐς τοσοῦτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος.

- 4 ΦΙΛ. Ἄλλ' οἱ μὲν ποιηταί, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ αἱ πό-
λεις δὲ συγγνώμης τυγχάνοιεν ἄν. οἱ μὲν τὸ ἐκ τοῦ μύθου
τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὄν, ἐγκαταμιγνύντες τῇ γραφῇ,
οὔτερ μάλιστα δεόνται πρὸς τοὺς ἀκροατάς· Ἀθηναῖοι
δὲ καὶ Θηβαῖοι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι, σεμινοτέρας ἀπο-
φαίνονται τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιούτων. εἰ γοῦν τις ἀφέ-
λοι τὰ μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲν ἂν κωλύσῃ
λιμῶ τοὺς περιηγητάς αὐτῶν διαφθαρῆναι, μηδὲ ἀμισθὶ
τῶν ξένων τὰ ληθές ἀκούειν ἐβελησάντων. οἱ δὲ μηδὲ μιᾶς
ἐνεκα τοιαύτης αἰτίας ὅμως χαίροντες τῷ ψεύσματι,
παγγέλοιοι εἰκότως δοκοῖεν ἄν.

- 5 ΤΥΧ. Εὖ λέγεις. ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτους ἤκω σοι

Arcadia auxiliatum in Marathonem, aut raptam a Borea
Orithyiam: ille impius & amens illis videri solet, qui ma-
nifestis adeo & veris rebus fidem neget. Eo usque menda-
cium invaluit.

Phil. Sed poëtae, Tychiade, & civitates veniam conse-
quantur; alteri suavitatem ex fabulis, quae tantam habeat
illecebram, suae scriptioni admiscentes, qua scilicet maxi-
me, ad auditores suos opus habent: Athenienses vero ac
Thebani, & si qui alii, augustiores talibus *commentis* red-
dunt patrias. Si quis enim tollat e Graecia fabulosa ista,
nihil prohibuerit fame eorum monstratores perire, cum ne
gratis quidem hospites audire verum velint. At qui nulla
tali causa inducti tamen gaudent mendacio, illi merito pla-
ne videantur ridiculi.

Tych. Recte istuc dicis. Ego enim ab Eucrate tibi ad-

τοῦ πάνυ, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώδη ἀκούσας·
μᾶλλον δὲ μεταξὺ λεγομένων ἀπιῶν ὠχόμεν, οὐ Φέρων
τοῦ πράγματος τὴν ὑπερβολὴν, ἀλλὰ με ὥσπερ αἱ
Ἑρινύες ἐξήλασαν, πολλὰ τεράστια καὶ ἀλλόκοτα
διεξιόντος.

ΦΙΛ. Καίτοι, ὦ Τυχιάδῃ, ἀξιοπίστος ὁ Εὐκράτης
ἐστὶ, καὶ οὐδεὶς ἂν οὐδὲ πιστεύσειεν, ὡς ἐκεῖνος, οὕτω
βαθὺν πώγωνα καθευμένος, ἐξηκοντούτης ἀνῆρ, ἔτι καὶ
Φιλοσοφία ξυνὼν τὰ πολλὰ, ὑπομείνειεν ἂν καὶ ἄλλου
τινὸς ψευδομένου ἀκοῦσαι παρὰν, οὐχ ὅπως αὐτός τι
τολμήσαι τοιοῦτον.

ΤΥΧ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἑταῖρε, οἷα μὲν εἶπεν, ὅπως
δὲ αὐτὰ ἐπιστάσατο, ὡς δὲ καὶ ἐπώμυντο τοῖς πλεί-
στοις, παραστησάμενος τὰ παιδία, ὥστε με καὶ ἀπο-
βλέποντα ἐς αὐτὸν; ποικίλα ἐννοεῖν. ἄρτι μὲν ὡς με-
μήνοι, καὶ ἔξω εἴη τοῦ καθεστηκότος, ἄρτι δὲ ὡς γόης

sum, praeclaro viro, ubi incredibilibus multis & fabulo-
sis audixis, vel potius in media eorum enarratione, disces-
si, qui ferre egressam modum licentiam non possem. Sed
tanquam Furiae quaedam me eiecerunt, illo portentosa
multa & absurda enarrante.

Phil. Atqui, Tychiade, fide dignus Eucrates est, neque
quisquam temere crediderit, illum, qui prolixam adeo bar-
bam submiserit, hominem sexagenarium, & in philoso-
phia diu versatum, vel sustinere posse, ut audiat alium se
praesente mentientem, nedum ut ipse tale quid audeat.

Tych. Nempe nescis, sodalis, qualia dixerit, quomodo
fidem illis facere studuerit, quomodo deieraverit ad plera-
que, pueros etiam suos (*per quorum caput iuraret*) interpo-
nens, ut etiam vultu in illum defixo varia cogitarem: iam
quidem furere hominem, & mente non constare; nunc,

ὦν, ἄρα τοσούτον χρόνον ἐλελήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γε-
λοῖόν τινα πίθηκον περιστέλλων, οὕτως ἄτοπα διηγείτο.

ΦΙΛ. Τίνα ταῦτα πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδης;
ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ἢ τινα τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τηλικούτῳ
τῷ πῶγωνι ἔσκεπεν.

- 6 ΤΥΧ. Εἴωθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὦ Φιλόκλεις, φοιτᾶν
πρὸς αὐτὸν, εἴ ποτε πολλὴν τὴν σχολὴν ἄγοιμι. τήμερον
δὲ Λεοντίχῳ συγγενέσθαι δεόμενος, (ἑταῖρος δέ μοι, ὡς
οἶσθα) ἀκούσας παρὰ τοῦ παιδὸς ὡς παρ' Εὐκράτην
ἔωθεν ἀπέλθοι, νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος, ἀμφοῖν ἕνεκα,
ὡς καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγενοίμην, καὶ κείνῳ ἴδοιμι,
(ἠγνοῖκεν γὰρ ὡς νοσοίη) παραγίγνομαι πρὸς αὐτόν·
εὐρίσκω δὲ αὐτόθι τὸν μὲν Λεόντιχον οὐκ ἔτι, (ἐφθάκει
γὰρ ὡς ἔφασκον, ὀλίγον προεξεληλυθώς) ἄλλους δὲ
συχνοὺς, ἐν οἷς Κλεόδημός τε ἦν ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου,
καὶ Δεινόμαχος ὁ Στωϊκός, καὶ Ἴων οἶσθα τὸν ἐπὶ τοῖς

³ Πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδης) καὶ τὸ πρόχειρον κατὰ τῆς ἐφεστίουα
τὴν Ἑστίαν εἰς ὄγκον παράλαβεν, ἐσχάρας αὐτὸν ἐξορκῶν. V.
ὡς κάποιον αὐτοῦ πυνθαίμενος,

impostorem esse, ac tandem me fugisse, qui leonina pelle
fimum tegeret ridiculum; adeo absurda narrabat.

Phil. Quzenam ista? per ego te Vestam rogo, Tychiade.
Volo enim scire, ecquam sub tanta barba tegat vanitatem.

Tych. Solebam etiam alias, Philocles, ventitare ad il-
lum, si valde otiosus essem. Hodie vero cum Leonticho
convento mihi opus esset, qui meus, ut nosti, sodalis est,
audissemque ab eius puero, mane abiisse ad Eucratem, ut
aegrotantem viseret; utriusque causa, ut nempe & Leonti-
chum convenirem, & viderem ipsum, ignarus aegrotum
esse, eo venio. Ac Leontichum quidem non amplius ibi
invenio, qui paulo ante, uti dicebant, discessisset: sed alios
frequentes, in quibus Cleodemus erat Peripateticus, & Stoi-
cus Dinomachus, atque Ion: nosti illum, qui Platoniarum

Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξιῶντα, ὡς μόνον ἀκριβῶς κατανενοηκότα τὴν γνώμην τοῦ ἀνδρός, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφητεῦσαι δυνάμενον. ὁρᾷς οἴους ἄνδρας σοὶ Φημί, πανσόφους, καὶ παναρέτους; ὃ, τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας, καὶ μονονουχὶ φοβεροὺς τὴν πρόσσωψιν. ἔτι καὶ ὁ ἰατρός Ἀντίγονος παρῆν, κατὰ χρεῖαν, οἶμαι, τῆς νόσου ἐπικληθεὶς, καὶ ῥᾶον ἐδόκει ἤδη ἔχειν ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τῶν συντρόφων ἦν. τὸ ρεῦμα γὰρ, ἐς τοὺς πόδας αὐθις αὐτῷ κατεληλύθει. καθέζεσθαι οὖν με παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλίνῃ ὁ Εὐκράτης ἐκέλευεν, ἡρέμα ἐγκλίνας τῇ φωνῇ ἐς τὸ ἀσθενικόν, ὅποτε εἶδε με, καίτοι βοῶντος αὐτοῦ καὶ διατεινομένου τί, μεταξὺ εἰσιῶν ἐπήκουον· καὶ γὰρ μάλα πεφυλαγμένως μὴ ψεύσασαι τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἀπολογησάμενος τὰ συνήθη ταῦτα, ὡς ἀγνοήσαιμι νοσοῦντα, καὶ ὡς ἐπεὶ ἔμαθον, δρομαῖος ἔλθοιμι.

4 Καὶ παναρέτους; ὅτι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας) Haec V.

Forſan ut reſtitueret integritatē textum: Scholii vero nihil. Solan.

disputationum causa admirationi esse postulat, tanquam qui solus accurate sententiam viri perceperit, & interpretari possit aliis. Vides, quos tibi viros narrem, sapientia omni & virtute praeditos, quodque caput rei est, de unaquaque secta, venerabiles omnes, ac tantum non adpectu ipso terribiles. Insuper vero aderat Antigonus Medicus, morbi causa, puto, advocatus. Ac iam mollius videbatur habere Eucrates, eratque familiaris illi morbus: defluxio enim iterum in pedes illi descenderat. Igitur affidere me apud se in lectulo iussit Eucrates, submissa paulum ad infirmitatem significandam voce, cum me vidisset, quamquam clamantem illum, & contenta voce aliquid dicentem, in ipso ingressu audirem. Et ego, summa cautione adhibita, ne forte pedes illius attingerem, excusatione illa vulgari prolata, me morbum ipsius ignorasse, audito au-

7 ἑκαβεζόμεν πλησίον. Οἱ μὲν δὲ ἐτύγχανον ἤδη ὑπὲρ τοῦ νοσήματος τὰ μὲν ἤδη προειρηκότες, τὰ δὲ καὶ τότε διεξιόντες, ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τινὰς ἑκαστος ὑποβάλλοντες. ὁ γοῦν Κλεόδημος, εἰ τοίνυν, Φησὶ, τῇ ἀριστερᾷ τις ἀνελόμενος χαμάθεν τὸν ὀδόντα τῆς μυγάλης, οὕτω Φονευθείσης, ὡς προεῖπον, ἐνδύσειεν εἰς δέρμα λέοντος, ἄρτι ἀποδαρέντος, εἶτα περιάψει περὶ τὰ σκέλη, αὐτὴν παύεται τὸ ἄλγος. οὐκ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, ἐγὼ ἤκουσα ἐλάφου δὲ θηλείας, ἔτι παρθένου καὶ ἀβάτου καὶ τὸ πρᾶγμα οὕτω πιθανώτερον ὥκῃ γὰρ ἡ ἐλάφος, καὶ ἔρρωται μάλιστα ἐκ τῶν ποδῶν καὶ ὁ λέων ἄλκιμος μὲν, καὶ τὸ λίπος αὐτοῦ, καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ, καὶ αἱ τρίχες ἐκ τοῦ πάγωνος αἱ ὀρθαὶ, μεγάλα δύναιντο, εἴ τις ἐπίστατο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς οἰκείας ἐπωδῆς ἑκάστῳ. ποδῶν δὲ ἴασιν ἥκιστα ἐπαγγέλλεται. καὶ αὐτὸς, ἦδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, οὕτω πάλαι ἐγὶ γινώσκον ἐλάφου χρῆναι τὸ δέρμα εἶναι, διότι ὥκῃ ἐλάφος. ἐναγχος δὲ Λίβυς ἀνὴρ σοφὸς τὰ τοιαῦτα,

tem, cursim statim venisse, prope illum affedi. Illi forte iam de morbo partim dixerant, partim adhuc disputabant, insuper vero etiam curationes unusquisque nonnullas subiiciebant. Nam Cleodemus, si ergo, inquit, sinistra aliquis humi tollat dentem mustelae, ita uti dixi interfectae, & exco-riati modo leonis pelle deliget, ac deinde circumponat cutibus, statim cessat dolor. Non leonina, inquit Dinomachus, audi- equidem, sed cervae virginis & nondum initae: & probabilior sic res est: celere enim cerva & robustum maxime pedibus. Et leo fortis ille quidem, atque adeps illius & manus dextra, & pili de barba recti, multum valeant, si quis cum suo quodque carmine adhibere possit. Pedum vero curationem minime promittit. Ipse quoque, inquit Cleodemus, ita olim putabam, cervae oportere pellem esse, propterea quod velox cerva. Sed nuper e Libya vir

μετεδίδαξέ με εἰπὼν ὠκυτέρους εἶναι τῶν ἐλάφων τοὺς
λέοντας. ἀμέλει, ἔφη, καὶ αἰροῦσιν αὐτὰς διώκοντες.
ἐπῆνεσαν οἱ παρόντες, ὥς εὖ εἰπόντος τοῦ Λίβυος. Ἐγὼ 8
δὲ, οἶεσθε γὰρ, ἔφην, ἐπαυδαῖς τισὶ τὰ τοιαῦτα παύε-
σθαι, ἢ τοῖς ἐξωθεν παραρτήμασι, τοῦ κακοῦ ἔνδον δια-
τρίβοντος; ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν
κατεγνωκότες μου. πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ἐπεὶ μὴ ἐπι-
σταίμην τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν ἂν οὐδεὶς Φρονῶν
ἀντείποι, μὴ οὐχὶ οὕτως ἔχειν. ὁ μέντοι ἰατρός Ἀντίγονος
ἐδόκει μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτῇ μοι· πάλαι γὰρ ἡμελεῖ-
το, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξίων τῷ Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης,
οἶνον τε παραγγέλλων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σιτεῖ-
σθαι, καὶ ὅλως ὑφαίρειν τοῦ τόνου. ὁ γοῦν Κλεόδημος,
ὑπομειδιῶν ἅμα, Τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ; ἀπι-
στον εἶναι σοι δοκεῖ τὸ ἐκ τῶν τοιούτων γίγνεσθαι τινὰς
ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοι γε ἦν δ' ἐγὼ· εἰ μὴ

7 Κατεγνωκότες μου) Κατεγνωκότες πολλὴν τὴν ἄνοιαν. αἰτιατικῇ
ἐπὶ γενικῇ Ἀττικῇ. V.

*sapiens talium, aliter me docuit, cum diceret, velociores esse leo-
nes cervis. Nimirum, dicebat, capiunt illos etiam persecuti. Lau-
dabant praesentes Libyn, qui recte dixisset. At ego, Pu-
eat enim, dicebam, incantationibus quibusdam talia sedari, aut
rebus extra appensis, cum tamen intus habitat malum? Ride-
bant in hoc sermone meo, ac manifestum erat, condemna-
ri ab illis multam meam inscitiam, quando nescirem, quae
essent manifestissima, ac de quibus nemo sanus contradi-
ceret, quasi non ita se haberent. Verumtamen Antigonus
Medicus videbatur delectari mea interrogatione: olim enim,
puto, negligebatur, qui auxilium de arte sua afferre vel-
let Eucrati, & vino illum abstinere iubens, & vesci oleri-
bus, & in universum de contentione remittere. Cleode-
mus ergo subridens, Quid ais, inquit, Tychiade? Incredibile
tibi videtur, quasdam exsistere e talibus utilitates ad morbos? Mi-*

πάνυ τὴν ῥῖνα κορύζῃς μεστὸς εἶην, ὡς πιστεύσειν τὰ ἔξω
καὶ μηδὲν ποινωνοῦντα ταῖς ἔνδοθεν ἐπεγείρουσι τὰ νοσή-
ματα μετὰ ῥηματίων, ὡς Φατὲ, καὶ γοητείας τινὸς ἐν-
εργεῖν, καὶ τὴν ἴασιν ἐπιτέμπειν προσαρτώμενα. τὸ δ'
οὐκ ἂν γένοιτο, οὐδ' ἦν ἐς τοῦ Νεμείου λέοντος τὸ δέρμα
ἐνόησῃ τις ἐκκαίδεκα ὅλας μυγαλας. ἐγὼ γοῦν αὐτὸν
τὸν λέοντα εἶδον πολλάκις χωλεύοντα ὑπ' ἀλγυθόνων,
9 ἐν ὀλοκλήρῳ τῷ αὐτοῦ δέρματι. Πάνυ γὰρ ιδιώτης, ἔφη
ὁ Δεινόμαχος, εἶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἐμέλησέ σοι ἐκ-
μαθεῖν, ὃν τινα τρόπον ὠφελεῖ τοῖς νοσήμασι προσφερό-
μενα. καὶ μοι δοκεῖς, οὐδὲ τὰ προφανέστατα ἂν παρα-
δέξασθαι ταῦτα, τῶν ἐκ περιόδου πυρετῶν τὰς ἀποπομ-
πὰς, καὶ τῶν ἐρπετῶν τὰς καταβέλξεις, καὶ βουβώνων
ιάσεις, καὶ τάλλα ὅποσα καὶ αἱ γράες ἤδη ποιοῦσιν.
εἰ δὲ ἐκεῖνα γίγνεται ἅπαντα, τί δὴ ποτε οὐχὶ ταῦτα
αἰήσῃ γίγνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέραντα, ἦν δ' ἐγὼ,
ξυμπεραίνῃ, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἤλω, Φασὶν, ἐκμρούεις

17 Καὶ ἤλω -- τὸν ἤλων) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσυμφορῶν ἀσύμφορα πι-
στομεύων, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ψευδῶν εἰρηται τῷ λίγῳ λίγον συνάπτεις. V.
*hi vero, inquam; nisi omnino pituita plenus mihi sit nasus, ut
credam, externa, & quae nihil communicent cum internis rebus,
morbos excitantibus, cum oculis quibusdam, ut dicitis, praesli-
giisque operosa esse, & sanationem, si appendantur, immittere?*
*Enimvero hoc non contigerit, neque si quis in pelle de Nemeaeo
leone sexdecim totas mustelas deliget. Ego enim leonem ipsum saepe
claudicantem prae dolore in integra sua pelle vidi. Omnino ni-
mirum idiota es, ait Dinomachus, neque talia discere curasti,
quemadmodum, cum morbis adhibentur, profint: ac videris mihi
ne manifestissima quidem ista recipere, febrium intermittentium de-
pulsiones, & serpentium mulcedines, & tumorum inguinalium sa-
nationes, & reliqua, quae iam & anus faciunt. Si vero illa sunt
omnia, quidni & ista putabis fieri a similibus? Ea, quae non con-
sequuntur, inquam, conclusis, Dinomache, & clavo, quod*

τὸν ἥλον. οὐδὲ γὰρ ἂ Φῆς, ταῦτα δῆλα μετὰ τοιαύτης
 δυνάμεως γιγνόμενα. ἦν γοῦν μὴ πείσης πρότερον ἐπά-
 γων τὸν λόγον διότι Φύσιν ἔχει γίγνεσθαι, τοῦ τε πυρε-
 τοῦ, καὶ τοῦ οἰδήματος δεδιότος, ἢ ὄνομα Θεσπέσιον, ἢ
 ῥῆσιν βαρβαρικὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ βουβώνος δρα-
 πετεύοντος, ἔτι σοι γραῶν μῦθοι τὰ λεγόμενά ἐστι. Σὺ 10
 μοι δοκεῖς, ἦ δ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, τὰ τοιαῦτα λέγων, οὐ-
 δὲ Θεοὺς εἶναι πιστεύειν, εἴγε μὴ οἶε τὰς ἰάσεις οἷόν τε
 εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων γίγνεσθαι. τοῦτο μὲν, ἦν δ'
 ἐγὼ, μὴ λέγε, ὦ ἄριστε· κωλύει γὰρ οὐδέν, καὶ Θεῶν
 ὄντων, ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῆ εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ Θεοὺς
 σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὀρῶ, καὶ ἂ ἐν ποιοῦσι τοὺς κά-
 μνοντας, ὑπὸ Φαρμάκων καὶ ἰατρικῆς, ἀνιστάντες. ὁ γοῦν
 Ἀσκληπιὸς αὐτὸς, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ἥπια Φάρμα-
 κα πάσσοντες, ἐθεράπευον τοὺς νοσοῦντας, οὐ λέοντας
 καὶ μυγάλας περιάπτοντες. Ἐὰ τοῦτον, ἔφη ὁ Ἴων, ἐγὼ 11
 δὲ ὑμῖν θαυμάσιόν τι διηγῆσομαι. ἦν μὲν ἐγὼ μεिरάκιον

*aiunt, clavum eiicis. Neque enim, quae dicis, ea tali potentia
 fieri manifestum est. Nisi enim prius eo conversa disputatione per-
 suaseris, quomodo fieri ista possint, metuente febris aut tumore,
 vel divinum nomen, vel sermonem Barbaricum, & propterea de
 inguinibus aufugiente; adhuc quae dicis, aniles sunt fabulae. Vi-
 deris tu mihi, ait Dinomachus, talia qui dicas, neque Deos
 credere, si quidem non putas fieri posse, ut per divina nomina sa-
 nationes contingant. Illud quidem, inquam, noli dicere, vir opti-
 me. Nihil enim prohibet, etiamsi Dii sunt, tamen talia esse men-
 dacia. Ego vero & colo Deos, & curationes illorum video, &
 quae bene faciant laborantibus, quos medicamentorum & medici-
 nae opera restituunt. Aesculapius enim ipse, eiusque filii, medi-
 camentis bonis miscendis sanabant aegrotos, non leonibus muste-
 lisque alligandis. Omitte istum, inquit Ion. Ego mirabile quid-
 dam vobis enarrabo. Adolescentulus eram circa quatuor & decem*

ἔτι, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν· ἦκε δέ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαν τὸν ἀμπελουργόν, ἐρρωμένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκέτην, καὶ ἐργατικόν, ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν, ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα, κείσθαι ἤδη σεσηπότα τὸ σκέλος. ἀναδύνει γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ ταῖς χάραξι περιπλέκοντι, προσερπύσαν τὸ θηρίον, δακεῖν κατὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν φθάσαι, καὶ καταδύναι αὖθις ἐς τὸν Φωλεόν, τὸν δὲ οἰμῶζειν, ἀπολλύμενον ὑπ' ἀλγηδόνων. ταῦτά τε οὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸν Μίδαν ἐρωῶμεν αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν ὁμοδούλων προσκομιζόμενον, ὅλον ἀσκήτοα, πελιδνόν, μυδῶντα τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λευπημένῳ δὴ τῷ πατρὶ, τῶν φίλων τις παρὼν, Θάρρει, ἔφη, ἐγὼ γάρ σοι ἄνδρα Βαβυλώνιον τῶν Χαλδαίων, ὡς Φασιν, αὐτίκα μέτειμι, ὃς ἰάσεται τὸν ἀνθρώπον. καὶ ἵνα μὴ διατρίβω λέγων, ἦκεν ὁ Βαβυλώνιος, καὶ ἀνέστησε τὸν Μίδαν, ἐπωδῆ τῷ ἐξελάσας τὸν ἰὸν ἐκ τοῦ σώματος, ἔτι καὶ προσαναρτήσας τῷ ποδὶ τεθνηκυίας

fere annos. Venit autem aliquis patri nuntians, Midam vinitorem, robustum cetera servum, & efficacem, pleno foro a serpente morsum, iacere iam putrescente crure. Deligant enim palmites, & palis applicanti, adrepentem vineam, morsu appetuisse pollicem, ac subito suam rursus cavernam subisse: illum vero plorare, qui periret doloribus. Haec igitur nuntiabantur: ac Midam videbamus ipsum in grabato afferri a conservis, totum tumorebus inflatum, luridum, putrescentem iam, quod oculis cerneret, aegre adhuc spirantem. Tristi autem patri amicorum aliquis, qui forte aderat, Bono es animo, inquit, ego enim tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos vocant, statim arcesso, qui sanabit hominem. Et ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, restituit Midam, carmine quodam euiciens de corpore venenum, cum alligaret insuper pedi illius lapidem, quem

παρθένου λίθον ἀπὸ τῆς στήλης ἐκκόψας. καὶ τοῦτο μὲν
 ἰσῶς μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀράμενος τὸν σκίμ-
 ποδα, ἐφ' οὗ ἐκεκόμιστο, ᾗχετο ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπιών.
 τοσοῦτον ἡ ἐπαρδὴ ἐδυνήθη, καὶ ὁ στηλίτης ἐκεῖνος λίθος.
 Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεσπέσια ὡς ἀληθῶς. ἐς γὰρ 12
 τὸν ἀγρὸν ἐλθὼν ἔωθεν, ἐπειπὼν ἱερατικά τινα ἐκ βίβλου
 παλαιᾶς ὀνόματα ἑπτὰ, θείῳ καὶ δαδὶ καθαγνίσας
 τὸν τόπον, περιελθὼν ἐς τρίς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἑρπετὰ
 ἐντὸς τῶν ὅρων. ἦκον οὖν ὥσπερ ἐλκόμενοι πρὸς τὴν ἐπα-
 ρδὴν ὄφεις πολλοὶ, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κερά-
 σται, καὶ ἀκοντίαι, Φρύνοι τε, καὶ Φύσαλοι· ἐλείπετο
 δὲ εἰς δράκων παλαιός, ὑπὸ γήρῳ, οἶμαι, ἐξερπύσαι
 μὴ δυνάμενος, παρακούσας τοῦ προστάγματος· ὁ δὲ
 μάγος, οὐκ ἔφη παρῆναι ἅπαντας, ἀλλ' ἓνα τινὰ τῶν
 ὀφείων τὸν νεώτατον χειροτονήσας, πρεσβευτὴν ἐπεμψεν
 ἐπὶ τὸν δράκοντα, καὶ μετὰ μικρὸν ἦκε καὶ κεῖνος. ἐπεὶ δὲ
 συνηλίσθησαν, ἐνεφύσησε μὲν αὐτὰ ὁ Βαβυλώνιος, τὰς

de columella sepulcrali virginis defunctae exciderat. Atque hoc
 fortassis mediocre videatur : quamquam ipse Midas, subito, in
 quo portatus fuerat, grabato, discedens rus abiit. Tantum car-
 men illud valuit & ille lapis de sepulcro. At ille alia quoque pa-
 travit vere divina. In praedium enim cum abiisset, mane, pronun-
 tiatis ex veteri libro sanctis septem nominibus, loco per sulphur
 & facem tribus circuitibus lustrato, quotquot intra fines illos fue-
 rant serpentes eiicit. Veniebant igitur velut tracti ad incantatio-
 nem angues multi & aspidēs, & viperae, ac ceraestae, & iaculi,
 & rubetae ac bufones. Remanserat draco unus vetulus, qui prae
 senio, arbitror, non poterat erepere, ac propterea dicto audiens
 non fuerat. At Magus negat omnes adesse, atque unum serpen-
 tium minimum natu electum, legatum mittit ad draconem. Et
 venit paulo post iste etiam. Cum vero congregati essent, affluvit

13 δὲ αὐτίκα μάλα κατεκαύθη ἅπαντα ὑπὸ τῷ Φυσήματι
 ἡμεῖς δὲ ἐθαυμάζομεν. Εἰπέ μοι, ᾧ Ἴων, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ
 ὄφεις, ὁ πρεσβευτὴς ὁ νέος, ἄρα καὶ ἐχειραγώγει τὸν
 δράκοντα ἤδη, ὡς Φῆς, γεγηρακότα, ἢ σκίπτωντα ἔχων
 ἐκείνος, ἐπεστηρίζετο; σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Κλεόδημος,
 ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπιστότερος ὢν σου πάλαι τὰ τοιαῦτα,
 (ᾧμην γὰρ οὐδενὶ λόγῳ δυνατόν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πι-
 στεῦσαι) ὅμως ὅτε τὸ πρῶτον εἶδον πετόμενον τὸν ξένον τὸν
 βάρβαρον, (ἐξ Ὑπερβορέων δὲ ἦν, ὡς ἔφασκεν) ἐπίστευ-
 σα, καὶ ἐνίκηθην, ἐπιπολὺ ἀντισχών. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν,
 αὐτὸν ὁρῶντα διὰ τοῦ αἵρος φερόμενον, ἡμέρας οὔσης, καὶ
 ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα, καὶ διὰ πυρὸς διεξιόντα, καὶ
 σχολῇ, καὶ βάδην; σὺ ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸν
 Ὑπερβόρεον ἄνδρα πετόμενον, ἢ ἐπὶ τοῦ ὕδατος βεβη-
 κότα; καὶ μάλα, ἥδ' ὅς, ὑποδεδεμένον γε καρβατίνας,
 οἷα μάλιστα ἐκείνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ

7 Δυνατὸν πιστεῦσαι) Γραι. δυνατόν γίγνεσθαι. G. 15 Καρβατίνας) Καρβατίναι τὰ τραχέα καὶ ποιμανικὰ ὑποδήματα, ἃ καὶ ἀρβύλας φασίν. V.

illos Babylonius: at illi confestim ab illo ipso flatu, nobis ad-
 mirantibus, combusti sunt. Dic mihi, Ion, dicebam ego, ser-
 pens ille legatus, iunior, numquid manu ducebat draconem vetu-
 lum, ut dicebas? an ille scipione nixus ingrediebatur? Tu qui-
 dem ludis, Cleodemus inquit: ego vero & ipse magis etiam,
 quam tu, incredulus circa talia cum essem, (fieri enim nullo mo-
 do posse putabam, ut ea crederem) tamen, ut primum volentem
 vidi peregrinum, barbarum, erat autem, ut disflabat, ex Hyber-
 boreis, credidi, & diu reluctatus tandem vinci me passus sum.
 Quid enim facerem, qui viderem illum, fudo die, per aërem ferri,
 super aqua incedere, per ignem transire otiose & gradatim? Tu
 haec, inquam ego, vidisti, Hyperboreum hominem volare, &
 super aqua incedere? Ego vero, inquit, calceatum quidem cru-
 do corio, ut plerumque illi calceantur. Nam parva illa quid di-

ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυτο, ἔρωτας
ἐπιπέμπων, καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ νεκροὺς ἑώλους
ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἑκάτην αὐτὴν ἐναργῆ παρίστας,
καὶ τὴν Σελήνην κατασπῶν. Ἐγὼ γοῦν διηγῆσομαι ὑμῖν 14
ἃ εἶδον γενόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξι-
κλέους. ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος,
παραλαβὼν τὴν οὐσίαν, ἠράσθη Χρυσίδος τῆς Δημαι-
νέτου θυγατρὸς. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρήτο πρὸς τοὺς
λόγους· καὶ εἰ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκείνος ἀπησχόλησεν αὐ-
τὸν, ἅπαντα ἂν ἤδη τὰ τοῦ Περιπάτου ἠπίστατο· ὅς καὶ
ὀκτωκαίδεκάτης ὢν, ἀνέλυε, καὶ τὴν Φυσικὴν ἀκρόασιν
μετεληλύθει εἰς τέλος· ἀμνηχανῶν δὲ ὅμως τῷ ἔρωτι,
μηνύει μοι τὸ πᾶν. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς ἦν, διδάσκαλον
ὄντα, τὸν Ὑπερβόρεον ἐκείνον μάγον ἄγω πρὸς αὐτὸν,
ἐπὶ μναῖς τέσσαρσι μὲν τὸ παραυτίκα· (ἔδει γὰρ προ-
τελέσαι τι πρὸς τὰς Θυσίας) ἐκμαίδεκα δὲ εἰ τύχοι τῆς
Χρυσίδος. ὁ δὲ αὐξομένην τηρήσας τὴν σελήνην, (τότε γὰρ
7 Δημαινέτου) Γράφεται καὶ Δημίου. V.

cere opus est, quae ostendit, immittendis amoribus, daemonibus
evocandis, mortuis veteribus revocandis in vitam, ipsa Hecate
manifesto sistenda, ac detrahenda Luna. Ego enim enarrabo vo-
bis, quae vidi ab eo fieri apud Glauciam Alexiclis. Glaucias
enim cum, patre vix mortuo, adisset hereditatem, amore captus est
Chrysidis Demaeneti filiae. Me autem philosophiae tum magistro
utebatur: ac nisi amor illum detinisset, omnia iam Peripateticae
scholae placita didicisset, qui duodeviginti annorum adolescens
iam analysi uteretur, & acroamaticos de natura libros ad finem
usque pertraxisset. Attamen consilii circa suum amorem inops,
omnia mihi indicat. Ego vero, quod magistrum decebat, Hyper-
boreum illum magum ad eum deduco, quatuor in praesens mina-
rum mercede interposita; oportebat enim statim numerare aliquid
ad sacrificia: sexdecim verp, si frui daretur Chryside. Ille vero
plenam cum servasset Lunam, (tum enim plerumque talia sacra

ὡς ἐπιτοπολὺ τὰ τοιαῦτα τελεσιουργεῖται) βόθρον τε ὀρυζάμενος ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς οἰκίας, περὶ μέσας νύκτας ἀνεκάλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τὸν Ἀναξικλέα τὸν πατέρα τοῦ Γλαυκίου, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν τεθνεῶτα· ἠγανάκτει δὲ ὁ γέρον ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ ὠργίζετο, τὰ τελευταῖα δὲ ὁμῶς ἐΦῆκεν αὐτῷ ἔρᾶν. μετὰ δὲ τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπαγομένην τὸν Κέρβερον, καὶ τὴν Σελήνην κατέσπασε, πολύμορφόν τι θέαμα, καὶ ἄλλοτε ἄλλοῖόν τι φανταζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικείαν μορφήν ἐπεδείκνυτο, εἶτα βούς ἐγένετο κάγκαλος, εἶτα σκύλαξ ἐφαίνετο. τέλος δ' οὖν ὁ Ὑπερβόρεας ἐκ πηλοῦ ἐρώτιόν τι ἀναπλάσας, Ἄπιθι, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπτωτο, καὶ μετὰ μικρὸν δὲ ἐπέστη κόπτουσά τὴν θύραν ἐκείνη, καὶ εἰσελθοῦσα περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν, ὥς ἂν ἐμμανέστατα ἐρῶσα, καὶ συνῇ ἄχρι δὴ ἀλεχτρονῶν ἠκούσαμεν ἀδόντων. τότε δὴ ἥτε σελήνη ἀνέπτωτο ἐς τὸν οὐρανόν, καὶ ἡ Ἑκάτη ἔδυ κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φάσματα ἠφανίσθη, καὶ τὴν Χρυσίδα

peraguntur) fossa in subdivali domus depressa, circa mediam noctem evocavit nobis primo quidem Anaxiclem, patrem Glauciae, ante menses septem defunctum. Graviter autem ferebat senex amorem, atque irascebatur: denique vero tamen amare illi permisit. Post vero Hecaten evocavit, quae Cerberum secum duceret, & Lunam detraxit, multiforme spectaculum, diversamque prae se speciem ferens. Primo quidem muliebrem prae se formam gerebat: tum bos fiebat pulcherrima: deinde catella videbatur. Tandem Hyperboreus de luto cum finxisset parvulum Cupidinem, Abi, inquit, adduc Chrysidem! Avolat luto, nec ita multo post adstitit illa pulsans ianuam: & ingressa Glauciam amplectitur, ut quae ad summum furorem usque amaret hominem, fuitque cum illo, dum gallorum cantum audiremus. Tunc nempe Luna evolavit in coelum, & terram Hecate subivit, & reliqua spectra evan-

ἐξεπέμψαμεν περὶ αὐτό που ἄσχεδον τὸ λυκαυγές· Εἰ 15
 ταῦτα εἶδες, ὦ Τυχιάδῃ, οὐκ ἂν ἐτι ἠπίστησας εἶναι πολ-
 λὰ ἐν ταῖς ἐπωδαῖς χρήσιμα. εὖ λέγεις, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπί-
 στευον γὰρ ἂν εἶγε εἶδον αὐτὰ, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμαι,
 εἰ μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὀξυδερκεῖν ἔχω· πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ
 τὴν Χρυσίδα ἣν λέγεις, ἐραστὴν γυναῖκα καὶ πρόχειρον·
 οὐχ ὁρῶ δὲ τίνος ἕνεκα ἐδεήθητε ἐπ' αὐτὴν τοῦ πηλίνου
 πρεσβευτοῦ, καὶ μάγου τοῦ ἐξ Ὑπερβορέων, καὶ σε-
 λήνης αὐτῆς, ἣν εἴκοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν ἐς Ὑπερβορέους
 δυνατόν ἦν. πάνυ γὰρ ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπωδὴν ἡ
 γυνή, καὶ τὸ ἐναντίον τοῖς Φάσμασι πέπονθεν. ἐκεῖνα
 μὲν γὰρ ἦν ψόφον ἀκούσῃ χαλκοῦ, ἢ σιδήρου, πέφευγε.
 καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς Φατε. αὐτὴ δὲ ἂν ἀργύριον που ψο-
 φῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἦχον ἄλλως τε καὶ θαυμάζω αὐ-
 τοῦ τοῦ μάγου, εἰ δυνάμενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν
 πλουσιωτάτων γυναικῶν, καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐ-
 τῶν λαμβάνειν, ὃ δὲ τεττάρων μνῶν, πάνυ μικρολόγος

nuere, & emisimus, circa ipsum fere diluculum, Chrysidem. Haec si vidisses, Tychiade, non amplius fidem negares dicentibus, esse multa in incantationibus utilia. Resse, inquam, mones. Crederem enim, ea si vidissem. Nunc autem venia, puto, parata est, si non ita acute, ut vos, videre talia possum. Verum enimvero, novi enim Chrysidem, quam dicis, amatricem mulierem, facilemque & promptam, non video, quam ab causam opus habueritis legato ad illam. luteo, aut mago ex Hyperboreis, ipsaque adeo luna; quam viginti drachmis ad ipsos abducere licebat Hyperbo-reos. Omnino tali carmini cedit mulier, & contrario spectris ingenio est. Nam illa si strepitum audiant aeris aut ferri, fugiunt; nempe & haec vos dicitis: haec autem argentum si qua tinniat, venit ad sonum. Alioquin ipsum quoque Magum admiror, si, cum possit ipse amari a ditissimis mulieribus, & solida ab illis talen-te accipere, pro quatuor minis sordidus homo Glauciam reddit

ὦν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται. γελοῖα ποιεῖς, ἔφη
 16 ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν. Ἐγὼ γοῦν ἡδέως ἂν ἐροίμην σε
 τί περὶ τούτων Φῆς, ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάτ-
 τουσι τῶν δειμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξάδοντες καὶ τὰ
 Φάσματα. καὶ ταῦτα οὐκ ἐμὲ χρή λέγειν, ἀλλὰ πάντες
 ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης, τὸν ἐπὶ τούτων
 σοφιστὴν, ὅσους παραλαβὼν καταπίπτοντας πρὸς τὴν
 σελήνην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ διαστρέφοντας, καὶ ἀφροῦ
 πιμπλαμένους τὸ στόμα, ὅμως ἀνίστησι καὶ ἀποπέμ-
 πει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δει-
 νῶν. ἐπειδὴ γὰρ ἐπιστῇ κειμένοις, καὶ ἔρηται ὅθεν εἰσε-
 ληλύθασιν εἰς τὸ σῶμα, ὁ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ, ὁ
 δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἑλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν
 ἂν αὐτὸς ᾖ, ὅπως τε καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν εἰς τὸν ἀνθρώπον· ὁ
 δὲ ὅρκους ἐπάγων, εἰ δὲ μὴ πεισθῇ, καὶ ἀπειλῶν, ἐξ-
 ελαύνει τὸν δαίμονα. ἔγω γ' οὖν καὶ εἶδον ἐξιόντα μέλανα,
 καὶ καπνώδῃ τὴν χροίαν. οὐ μέγα, ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦ-
 τά σε ὀρᾶν, ὦ Ἴων, ὥγε καὶ αἱ ιδέαι αὐταὶ φαίνονται,

*amabilem. Ridicule facis, inquit Ion, qui fidem neges omnibus. Itaque lubens interrogaverim te, de illis quid sentias, qui daemones liberos terroribus, aperte adeo ipsa quoque spectra ex-
 cantantes? Et haec me dicere nihil opus est: sed norunt omnes Syrum illum e Palaestina, talium curationum Sophistam: quos ille traditos sibi cadentes ad Lunam, distorquentes oculos, spuma os repletum habentes, tamen suscitatur, & sanos dimittit magna mercede malis liberatos. Cum enim adstat iacentibus, & interro-
 gat, unde intraverint in corpus? ipse quidem tacet aegrotius: re-
 spondet vero Graece vel Barbare datmon, tum unde sit ipse, tum quomodo atque unde venerit in hominem: tum iste adiuratione, & si non pareat, minis daemone expellit. Atque ego vidi etiam exeuntem nigro colore & fumoso. Non erat magnum, inquam, talia te videre, Ion, cui ipsae etiam ideae appareant, quas Plu-*

ἄς ὁ πατήρ ὑμῶν Πλάτων δείκνυσιν, ἀμαυρόν τι θέα-
 μα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. Μόνος γάρ 17
 Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ τοιαῦτα εἶδεν, οὐχὶ δὲ καὶ
 ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐντετυχήκεσαν, οἱ μὲν νύκτωρ,
 οἱ δὲ μεθ' ἡμέραν; ἐγὼ δὲ οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ μυριάκις
 ἤδη τὰ τοιαῦτα τεθέαμαι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐταραττό-
 μην πρὸς αὐτὰ, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ ἔθους, οὐδέν τι παράλο-
 γον ὄραν μοι δοκῶ, καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ οὗ μοι τὸν δα-
 κτύλιον ὁ Ἀραβὶς ἔδωκε, σιδήρου τοῦ ἐκ τῶν σταυρῶν πε-
 ποιημένον, καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐδίδαξε τὴν πολυώνυμον, ἐκτὸς
 εἰ μὴ καὶ μοὶ ἀπιστήσεις, ὦ Τυχιάδῃ. καὶ πῶς ἂν, ἦν
 δ' ἐγὼ, ἀπιστήσαιοι Εὐκράτει τῷ Δείωνος, σοφῷ ἄν-
 δρὶ μάλιστα, καὶ ἐλευθερίως τὰ δοκοῦντά οἱ λέγοντι οἴ-
 κοι παρ' αὐτῷ μετ' ἐξουσίας; Τὸ γοῦν περὶ τοῦ ἀνδριάν- 18
 τος, ἧδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ἅπασιν τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσαι
 νύκτες Φαινόμενον, καὶ παισὶ, καὶ νεανίαις, καὶ γέρου-
 σι, τοῦτο οὐ παρ' ἐμοῦ μόνον ἀκούσεις ἂν, ἀλλὰ καὶ
 παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀπάντων. ποίου, ἦν δ' ἐγὼ, ἀνδριάν-

to, pater vester, ostendit, evanidum ac tenue spectaculum, quan-
 tum ad nos, qui caecutimus. Nempe solus talia, Eucrates in-
 quit, vidit Ion? nonne etiam alii multi inciderunt in daemones,
 noctu partim, partim interdiu? Ego vero non semel, sed decies mil-
 lies iam vidi talia. Ac primo quidem ad ea perterrebar. Iam vero
 ob consuetudinem inusitatum nihil videre mihi videor: & nunc ma-
 xime, a quo tempore anulum mihi dedit Arabs, de ferro patibulorum
 factum, & carmen me multorum nominum docuit: nisi for-
 te nec mihi credis, Tychiade. Et quomodo, inquam, non cre-
 dam Eucrati Dinonis filio, sapientissimo viro, & libere, quae sibi
 videntur, & cum auctoritate, domi suae dicenti? Illud enim de
 statua, inquit Eucrates, quod domesticis omnibus quot noctibus
 apparet, & pueris, & adolescentibus, & senibus, illud igitur non
 ex me solo audias, sed ex nostris omnibus. De qua, inquam,

τος ; Οὐχ εἰσὶν αὖτις ἐν τῇ αὐλῇ ἐστηκότα
 πάγκαλον ἀνδριάντα, Δημητρίου ἔργον τοῦ ἀνθρωπο-
 ποιῶν; μὴν τὸν δισκεύοντα, ἦν δ' ἐγὼ, Φῆς, τὸν ἐπικε-
 κυφότα κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀΦέσεως, ἀπεστραμμένον
 εἰς τὴν δισκοφόρον, ἥρεμα ὀκλάζοντα τῷ ἐτέρῳ, εὐοικότα
 ξυνανασησομένῳ μετὰ τῆς βολῆς; οὐκ ἐκείνον, ἦδ' ὅς,
 ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔργων ἐν καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ δισκοβό-
 λος, ὃν λέγεις; οὐδὲ τὸν παρ' αὐτόν, Φημι, τὸν διαδοῦ-
 μενον τὴν κεφαλὴν τῇ ταινίᾳ τὸν καλόν. Πολυκλείτου
 γὰρ τοῦτο ἔργον. ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιὰ εἰσιόντων,
 ἄφες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κριτίου τοῦ Νησιώτου πλάσματα
 ἐστήκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δὲ εἴ τινα παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ
 ἐπὶ ῥέον εἶδες προγαστορά, Φαλαντίαν, ἡμίγυμνον τὴν
 ἀναβολὴν, ἡνέμωμένον τοῦ πάγωνος τὰς τρίχας ἐνίας,
 ἐπίσημον τὰς φλέβας, αὐτοανθρώπων ὁμοίον, ἐκείνον λέ-
 γω, Πέλιχος ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς εἶναι δοκεῖ. Νῆ Δί,

ἡ Πολυκλείτου γὰρ) Γραφεὺς ὁ καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσά-
 Πολύκλειτος ὡς περ καὶ ὁ Εὐφράτης. γεται θαυμάζω. V.

*statua? Non vidisti, inquit, ingrediens, in aula stans signum
 pulcherrimum, Demetrii opus, statuarum humanarum artificis?
 Num discobolon, inquam, dicis, incurvantem se ad habitum
 emittendi iam disci, reflexo vultu ad eam, quae discum attulit,
 paulum submisso genu altero, ut in ipso statim iactu surrecturus
 una videatur? Non, inquit, illud, quandoquidem Myronis ope-
 rum & ipsum est, discobolus, quem dicis. Neque illud iuxta stans
 dico, illud taenia redimitum caput, pulchrum; istud enim Poly-
 cleti opus. Sed omitte, quae sunt ad dextram introductum, in
 quibus Critiae Nesciotae opera stant, Tyrannicidae. Tu vero si
 quam vidisti statuam ad influentem aquam, ventre prominulo, cab-
 vam, seminudam amictu, cuius barbae pilos aliquot ventus vide-
 tur iactare, insignes habentem venas, indiscreta hominis similitu-
 dine, illam dico: Pelichus Corinthiorum dux videtur. Per Iovem,*

ἦν δ' ἐγὼ, εἰδὼν τινα ἐπὶ τὰ δεξιά τοῦ Κρόνου, ταινίας καὶ στεφάνους ξηροὺς ἔχοντα, κεχρυσωμένον πετάλοις τὸ στήθος. ἐγὼ δέ, ὁ Εὐκράτης ἔφη, ἐκεῖνα ἐχρύσωσα, ἐπότε μ' ἰάσατο διὰ τρίτης ὑπὸ τοῦ ἠπιάλου ἀπολλύμενον. ἦν γὰρ καὶ ἰατρός, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος οὗτος Πέλιχος; ἔστι, καὶ μὴ σκῶπτε, ἦδ' ὅς ὁ Εὐκράτης· ἢ σε οὐκ εἰς μακρὰν μέτεισιν ὁ ἀνὴρ; οἶδα ἐγὼ ὅσον δύναται οὗτος ὁ ὑπὸ σοῦ γελάμενος ἀνδρίας· ἢ οὐ νομίζεις τοῦ αὐτοῦ εἶναι καὶ ἐπιπέμπειν ἠπιάλους, οἷς ἂν ἐθέλοι; εἴγε καὶ ἀποπέμπειν δυνατόν αὐτῷ; ἴλεως, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστω ὁ ἀνδρίας, καὶ ἡπιος οὕτως ἀνδρείος ὢν. τί δ' οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὁρᾶτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ; ἐπειδὴν τάχιστα, ἔφη, νῦξ γένηται, ὁ δὲ καταβὰς ἀπὸ τῆς βάσεως, ἔφ' ἣ ἔστηκε, περίεειπεν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ πάντες ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ, ἐνίοτε καὶ ἄδοντι· καὶ οὐκ ἔστιν ὄντινα ἠδίκησεν, ἐκτρέπεσθαι γὰρ χρὴ μόνον· ὁ δὲ παρέρχεται, μὴδ' ἐν ἐνοχλήσας τοὺς ἰδόντας· καὶ μὴν

4 ἠπιάλου) ἠπιάλος εἶδος πυρετοῦ ἢ παροξυσμοῦ. G.

inquam, vidi quandam ad dextram Saturni, vittas habentem & corollas aridas, cuius pectus bracteis inauratum est. At ego, inquit Eucrates, inauravi illa, cum me sanasset, tertium iam febris querquera pereuntem. Fuit nempe medicus etiam optimus ille Pelichus? Est; & nobis irridere, inquit Eucrates, aut non ita multo post ille te vir ulciscetur. Novi ego, quid possit ista derisa a te statua. Aut non putas eiusdem esse immittere, quibus velit, querqueras, si expellere potest? Propiua, inquam, sit & placata virilis adeo statua! quid igitur aliud quoque facientem, quicumque in domo estis, videtis? Cum primum, inquit, nox oritur, descendens de sua basi, in qua stat, domum orbe quodam circumit, & omnes illi occurrunt, nonnunquam etiam cantanti, neque est, quem laeserit: modo opus est, ut illi decedatur: sic praeterit, nulla molestia afficiens

καὶ λούεται τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ὅλης νυκτός, ὥστε ἀκούειν τοῦ ὕδατος ψοφούντος. ὅρα τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ οὐχὶ Πέλιχος ὁ ἀνδρίας, ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρής ὁ τοῦ Μίνως ἦ. καὶ γὰρ ἐκεῖνος χαλκοῦς τις ἦν, τῆς Κρήτης περίπολος. εἰ δὲ μὴ χαλκοῦ, ὧ Εὐκράτες, ἀλλὰ ξύλου ἐπεποιήτο, οὐδὲν αὐτὸν ἐκώλυεν οὐ Δημητρίου ἔργον εἶναι, ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων. δραπετεύει γοῦν, ὡς
 20 Φῆς, ἀπὸ τῆς βάσεως καὶ οὗτος. Ὅρα, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ, μὴ σοι μεταμελήσῃ τοῦ σκώμματος ὕστερον. οἶδ' αὖ ἐγὼ, οἷα ἔπαθεν ὁ τοὺς ὀβολοὺς ὑφελόμενος, οὐς κατὰ τὴν νομηνίαν ἐκάστην τίθεμεν αὐτῷ. πάνδεινα ἐχρῆν, ὁ Ἴων ἔφη, ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς οὖν αὐτὸν ἡμίνατο, ὧ Εὐκράτες; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οὐτοσὶ Τυχιάδῃς ἀπιστήσῃ. πολλοὶ, ἦ δ' ὅς, ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ, καὶ ἄλλα νομίσματα ἕνια ἀργυρᾷ πρὸς τὸν μηρὸν, κηρῷ κεκολλημένα, καὶ πέταλα

7 Ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων) Τοῦτο οὐ μάλιστα εἶπεν. ἀλλ' ἐπειδὴ πρῶτος Δαίδαλος ἀγαλμα εἰργάσατο περισκέψας, τῶν πρὸ αὐ-

τοῦ πάντων τεχνημάτων συμβεβληκότα τὰ ποῦδ' ἀποτιλούνται, πέρις αὐτοῦ φησιν, ὡς τὰ τοῦ Δαιδάλου ἀγάλματα κινεῖται αὐτόματα. V.

videntes. Quin etiam lavat saepe, & tota nocte ludit, ut strepitus aquae exaudiat. Vide ergo, dicebam, ne non Pelichus sit illa statua, sed Cretensis Talus, Minois filius. Nam & ille aeneus erat Cretae circuitor. Si vero non ex aere, sed ex ligno factus esset, Eucrates, nihil prohiberet non Demetrii esse opus, sed unum de Daedali artificibus. Nam, ut ais, fugit de sua basi hic quoque. At tu vide, inquit, Tychiade, ne disti te postea poeniteat. Novi ego, quid usu venerit ei, qui obolos furatus fuerat, quos singulis novilunius ipsi offerimus. Gravissima quidem oportuit evenire, inquit Ion, sacrilego. Quomodo igitur ultus est illum, Eucrates? volo enim audire, etsi fidem vel maxime hic Tychiades negaturus sit. Multi, inquit, oboli ad pedes illius iacebant, & nummi aliquot alii argentei ad femur ipsius cera agglutinati, &

ἐξ ἀργύρου, εὐχαὶ τινὸς, ἢ μισθὸς ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὅποσοι
 δι' αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῶ ἔχόμενοι. ἦν δὲ ἡμῖν Λίβυς
 τις οἰκέτης, κατάρατος, ἱπποκόμος. οὗτος ἐπεχείρησε
 νυκτὸς ὑφελέσθαι πάντα ἐκεῖνα, καὶ ὑφείλετο κατα-
 βεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν
 τάχιστα ἔγνω περισυλημένος ὁ Πέλιχος, ὅρα ὅπως
 ἡμύνατο, καὶ κατεφώρασε τὸν Λίβυν. δι' ὅλης γὰρ τῆς
 νυκτὸς περίηκει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄβλιος, ἐξελθεῖν οὐ
 δυνάμενος, ὥσπερ ἐς Λαβύρινθον ἐμπεσὼν, ἄχρι δὴ
 κατελήφθη ἔχων τὰ Φώρια, γενομένης τῆς ἡμέρας. καὶ
 τότε μὲν πληγὰς οὐκ ὀλίγας ἔλαβεν ἀλούς· οὐ πολὺν δὲ
 ἐπιβιοῦς χρόνον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγούμε-
 νος, ὡς ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἐκάστην, ὥστε καὶ μώ-
 λωπας ἐς τὴν ἐπιούσαν φαίνεσθαι αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σώ-
 ματος. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ τὸν Πέλιχον σκώ-
 πτε, καί με, ὥσπερ τὸν Μίνωος ἡλικιώτην, παραπαίειν
 ἤδη δόκει. ἀλλ', ὦ Εὐκράτες, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστ' ἂν ὁ χαλ-
 κὸς μὲν χαλκός, τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἀλωπεκῆθεν

*argenti brasileolae, votum cuiusdam, aut sanationis merces eorum,
 qui per ipsum febris erant liberati. Erat vero nobis servus e Li-
 bya, sacer homo, equiso. Hic ausus est noctu suffurari omnia
 illa, & suffuratus est, observato tempore, ubi descenderat statua.
 Cum primum vero rediens cognovit, se spoliatum esse, Pelichus,
 vide quomodo ultius sit Libyn, ac deprehenderit. Tota enim nocte
 in aula in orbem circumiit infelix, qui exire non posset, velut
 in Labyrinthum delapsus, dum die exorto deprehenderetur cum
 rebus furtivis. Ac tum quidem deprehensus plagas accepit non
 paucas. Non diu vero cum supervixisset, malus male perit, qui
 diceret, singulis se noctibus flagellari, adeo ut vibices etiam po-
 stridie illius in corpore apparent. Post haec, Tychiade, & Pe-
 lichum deride, & me, ut Minois aequalem, delirare puta. Ve-
 rum, Eucrates, inquam, quamdiu quod aes est, aes erit, & opus*

εἰργασμένος ἦ, οὐ θεοποιός τις, ἀλλ' ἀνθρωποποιός ὢν,
οὔποτε φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Περίχου, ὃν οὐδὲ ζῶν-

21 τα πάντα ἐδεδίδειν, ἀπειλοῦντά μοι. Ἐπὶ τούτοις Ἀντί-
γονος ὁ ἰατρός εἶπε· καί μοι, ὦ Εὐκράτες, Ἱπποκράτης
ἐστὶ χαλκοῦς, ὅσον πηχυαῖος τὸ μέγεθος, ὃς μόνον ἐπει-
δὲν ἡ θρυαλλὶς ἀποσβῆ, περίεσι τὴν οἰκίαν ὅλην ἐν κύ-
κλῳ ψοφῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ Φάρ-
μακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ μάλι-
στα ἐπειδὲν τὴν θυρίαν ὑπερβαλώμεθα, ἣν κατὰ τὸ
ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύομεν. ἀξιοῖ γὰρ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ
Ἱπποκράτης ἥδη ὁ ἰατρός θύεσθαι αὐτῷ, καὶ ἀγανα-
κτεῖ, ἦν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαβῆ; ὃν
ἔδει ἀγαπᾶν, εἴ τις ἐναγίσσειεν αὐτῷ, ἢ μελίκρατον ἐπι-

22 σπείσειεν, ἢ στεφανώσειε τὴν κεφαλὴν. Ἀκούε τοίνυν,
ἔφη ὁ Εὐκράτης, τοῦτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ
ἐταῶν πέντε εἶδον. ἐτύγχανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος
ὃν ἐγὼ δὲ ἀμφὶ τὸν ἀγρὸν μεσούσης τῆς ἡμέρας τρυγῶν-

*illud Demetrius Alopecienfis elaboraverit, non Deorum faber,
sed hominum statuarius; nunquam ego statuam Pelichi timuero,
quem, neque si vivus mihi minatus esset, valde metuiffem. Post
haec Antigonus Medicus ait: Etiam mihi, Eucrates, aeneus
Hippocrates est, cubitali circiter magnitudine, qui tantum, ubi
linum lampadis exstinctum est, totam orbe domum circumit, per-
strepat, pyxides evertit, medicamenta confundit, convertit ianuam,
praesertim ubi rem sacram differimus, quam singulis annis ei fa-
cimur. Postulat ergo, inquam, modo etiam Hippocrates sacrifi-
cari sibi, & indignatur, si non suo tempore opimis epuletur ho-
stius? Quem contentum esse decebat, si quis inferias illi mittat,
aut libet mulsim, aut caput coronet. Audi ergo, inquit Eucra-
tes, idque sub testibus, quod ante quinque annos vidi. Erat tem-
pus anni circa vindemiam: ego vero, relictis in agro circa meti-*

τας ἀφείς τοὺς ἐργάτας, κατ' ἑμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην
 ἀπῆειν, μεταξύ Φροντίζων τι, καὶ ἀνασκοπούμενος. ἐπεὶ
 δ' ἐν τῷ συνηρεθεῖ ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὑλαγμός ἐγένετο
 κυνῶν· καὶ γὰρ εἰκάζον Μνάσωνα τὸν υἱὸν, ὥσπερ εἰώθει,
 παίζειν καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον μετὰ τῶν ἡλικιω-
 τῶν παρελθόντα. τόδ' οὐκ εἶχεν οὕτως, ἀλλὰ μετ' ὀλί-
 γον σεισμοῦ τινος γενομένου, καὶ βοῆς οἷον ἐκ βροντῆς,
 γυναικα ὁρῶ προσιοῦσαν Φοβεράν, ἡμισταδιαίαν σχε-
 δὸν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ δάδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ ξίφος
 ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον εἰκοσάπηχυ· καὶ τὰ μὲν ἐνερθεν ὀφιο-
 πους ἦν, τὰ δὲ ἄνω γοργόνι ἐμφερὲς τὸ βλέμμα, Φημί,
 καὶ τὸ Φρικῶδες τῆς πρᾶσώψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τοὺς
 δράκοντας βοστρυχηδὸν περιέκειτο, εἰλουμένους περὶ τὸν
 αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίους ἐσπειραμένους. ὁρᾶτε,
 ἔφη, ὅπως ἔΦριξα, ὦ Φίλοι, μεταξύ διηγούμενος; καὶ
 ἅμα λέγων, ἐδείκνυνε ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τοῦ πῆχους

8 Ἡμισταδιαίαν) Πεντάκοντα
 ὀργυῖαν. V.

13 Περιέκειτο) Γράφεται, καθ-
 ὅτο. V.

*diem operis, solus abii in silvam, cogitans interim aliquid & com-
 mentans. Iam in opaco eram, cum primo quidem latratus exori-
 tur canum: & ego arbitrabar, Mnasonem filium pro more ludere,
 & venatus causa in densam silvae partem progressum. At illud
 non ita se habebat. Sed post paulo motu quodam terrae facto, &
 sono, qualis est in tonitru, mulierem accedentem video terribilem,
 dimidii fere stadii altitudine. Habebat vero facem etiam in fini-
 stra, & in dextra gladium, viginti circiter cubitorum. Ac quan-
 tum ad inferiora anguipes erat: supra autem Gorgoni similis, vul-
 tu, inquam, & adspectu horribili: & pro coma dracones erant, cin-
 cinnorum in modum circumiacentes, & implexi circa collum, qui-
 dam etiam in humeris spirarum in modum se volventes. Hic, Vi-
 dete, inquit, amici, quam inter narrandum perhorruerim! &
 cum his verbis simul ostendit Eucrates omnibus pilos in*

23 τρίχας πᾶσιν, ὀρθὰς ὑπὸ τοῦ Φόβου. Οἱ μὲν οὖν ἀμφὶ τὸν Ἴωνα, καὶ τὸν Δεινόμαχον, καὶ τὸν Κλεόδημον, κεχη-
νότες αἰνέες, προσεῖχον αὐτῷ γέροντες ἄνδρες, ἐλκόμενοι
τῆς ρίνος, ἡρέμα προσκυνοῦντες οὕτως ἀπίθαρτον Κολοσ-
σὸν, ἡμισταδίαίαν γυναῖκα, γιγάντειόν τι μορμολύκειον.
ἐγὼ δὲ ἐνενόουν μεταξὺ οἷοι ὄντες αὐτοὶ νέοις τε ὁμιλοῦσιν
ἐπὶ σοφία, καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάζονται, μόνῃ τῇ πο-
λιδίᾳ καὶ τῷ πώγωνι διαφέροντες τῶν βρεφῶν τὰ δ' ἄλ-

24 λα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγαγότεροι πρὸς τὸ ψεῦδος. Ὁ
γούν Δεινόμαχος, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, οἱ κόνες
δὲ τῆς Θεοῦ πηλίοι τοῦ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων, ἦ δ'
ὅς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν, καὶ μέλανες καὶ αὐτοὶ, καὶ
λάσιοι, πιναρὰ καὶ αὐχμώση τῇ λάχνη. ἐγὼ μὲν οὖν
ιδὼν ἔστην, ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφραγίδα, ἣν μοι ὁ
Ἀραβὶ ἔδωκεν, εἰς τὸ εἶσω τοῦ δακτύλου. ἡ Ἐκάτη δὲ
πατάξασα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τοῦδαφος, ἐποίησε χά-
σμα παρμέγεθες, ἡλίκον ταρτάρειον τὸ μέγεθος· εἴτα

brachio horrentes a terrore. Ion igitur, & Dinomachus,
& Cleodemus, hiantes atque intenti hominem audiebant,
viri senes, qui naso se trahendos praeberent; & tacite ado-
rabant colossū plane improbabilem, mulierem dimidium
stadium altam, giganteum quoddam terriculamentum. Ego
vero interea cogitabam, quales hi homines & versentur
sapientiae causā cum adolescentulis, & multis admirationi
sint, qui tamen solo capillitio cano & barba distent a pue-
rulis, quibus ipsis ceteroquā facilius mendacio duciari se pa-
tiantur. Igitur Dinomachus, Dic mihi, inquit, Eucrates, ca-
nes Deae quanti erant? Elephantis, inquit ille, Indicis alci-
ores, nigri & ipsi, hirsuti, villis sordidis ac squalidis. Ego ita-
que cum viderem, consilii, conversus ad interiorem partem digiti
pala anuli, quem Arabs mihi dedit. Hecate vero, cum percus-
sisset anguino pede solū, hiatus effecit maximum, Tartarea

ἔρχετο μετ' ὀλίγον ἄλλομένη ἐς τὸ αὐτό· ἐγὼ δὲ θάρσῃσας ἐπέκνυφα, λαβόμενος δένδρου τινὸς πλησίον πεφυκότος, ὥς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλῇ· εἶτα εἰρων τὰ ἐν Ἄδου ἅπαντα, τὸν Πυριφλεγέθοντα, τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τοὺς νεκροὺς, ὥστε γνωρίζειν ἐνίους αὐτῶν. τὸν γοῦν πατέρα εἶδον ἀκριβῶς αὐτὰ ἐκεῖνα ἔτι ἀμπεχόμενον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεβάψαμεν. τί δὲ ἔπραττον, ὃ Ἴων ἔφη, ὦ Εὐκράτες, αἱ ψυχαί; τί ἄλλο, ἦδ' ὅς, ἢ κατὰ Φῦλα καὶ Φρήτρας μετὰ τῶν Φίλων καὶ συγγενῶν διατρίβουσιν ἐπὶ τοῦ ἀσσοδέλου κατακείμενοι; ἀντιλεγέτωσαν οὖν ἔτι, ἦδ' ὅς ὁ Ἴων, οἱ ἀμφὶ τὸν Ἐπικουρον τῷ ἱερῷ Πλάτῳ, καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λόγῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν, καὶ τὸν Πλάτωνα εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκράτην ἔγωγε, ἦδ' ὅς, οὐδὲ τοῦτον σαφῶς, ἀλλὰ εἰκάζων, ὅτι Φαλακρὸς, καὶ προγαστρωρ ἦν· τὸν Πλάτωνα δὲ οὐκ ἐγνώρισα· χρὴ γάρ, οἶμαι, πρὸς Φίλους ἄνδρας τάλῃθ' ἔλεγειν. ἅμα γοῦν

magnitudine: tum paulo post in illum desiliens evanuit. Ego sumto animo, protensusque capite introspexi, apprehensa tamen arbore in proximo enata, ne vertigine oborta praeceps inciderem. Tum vidi, quae sunt apud inferos, omnia, Pyriphlegethontem, lacum, Cerberum, mortuos, adeo quidem, ut quosdam illorum agnoscerem. Patrem quidem meum accurate noram, isdem adhuc indutum, in quibus eum sepeliveramus. Quid vero agebant, inquit Ion, animae, mi Eucrates? Quid aliud, inquit, quam pergentes & tribus cum amicis & cognatis agunt, accumbentes in asphodelo? Contradicant ergo adhuc, inquit Ion, Epicurei divino Platoni & libro de animis. Tu vero numquid ipsum etiam Socratem & Platonem vidisti inter mortuos? Socratem equidem, inquit, neque hunc dilucide, sed coniecturam inde faciens, quod calvus erat & ventricosus. Platonem vero non agnovi: oportet enim, arbitror, vera dicere apud amicos. Simul ergo ut omnia ac-

ἔγωγε ἅπαντ' ἀκριβῶς εἶώρακα, καὶ τὸ χάσμα συνέ-
 μνε, καὶ τινες τῶν οἰκετῶν ἀναζητοῦντές με, καὶ Πυρρίας
 οὗτος ἐν αὐτοῖς, ἐπέστησαν οὐπω τέλεον μεμυκότες τοῦ
 χάσματος· εἶπε, Πυρρία, εἰ ἀληθὴ λέγω; νῆ Δί', ἔφη ὁ
 Πυρρίας, καὶ ὑλακῆς δὲ ἤκουσα διὰ τοῦ χάσματος, καὶ
 πῦρ τι ὑπολάμπειν ἀπὸ τῆς δαδός μοι ἰδοίκει. καὶ γὰρ
 ἐγέλασα, ἐπιμετρήσαντος τοῦ μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ
 25 τὸ πῦρ. Ὁ Κλεόδημος δὲ, Οὐ καὶνὰ, εἶπεν, οὐδὲ ἄλλοις
 αἰόρατα ταῦτα εἶδες, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς οὐ πρὸ πολλοῦ νο-
 σήσας, τοῖόν δέ τι ἐθεασάμην. ἐπεσκόπει δέ με, καὶ ἐβε-
 ράπευεν Ἀντίγονος οὗτος. ἐβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα, ὁ δὲ πυ-
 ρετὸς, οἷος καύσωνος σφοδρότερος· ἅπαντες δέ με ἀπολι-
 πόντες ἐπ' ἐρημίας, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ἔξω
 περιέμενον. οὕτω γὰρ ἐκέλευσας, ὦ Ἀντίγоне, εἰ πως
 δυνηθεῖν εἰς ὕπνον τρέπεσθαι. τότε οὖν ἐφίσταταί μοι
 νεανίας ἐγρηγορότι, πάγκαλος, λευκὸν ἱμάτιον περιβε-

1. Ἀκριβῶς ἰώρακα) Γράφεται, ἰκανῶς ἰώρακει. V. 7. Ἐπιμετρήσαν-
 τος) Ἀντὶ τοῦ προσδύντος. V. In G. vero Ἐπιμαρτυρήσαντος) Γραι.
 ἐπιμετρήσαντος.

curate ego vidi, & hiatus clausus est, & quidam servorum re-
 quirentes me, & in illis hic ipse Pyrrhias, adstiterē, nondum
 plane clauso hiatus. Dic, Pyrrhia, utrum verum dicam? Per Io-
 vem, ait Pyrrhias, etiam latratum audivi per hiatus, & ignis
 subluce de face mihi videbatur. Et ego risi, corollarium
 addente teste latratum atque ignem. Cleodemus autem,
 Non nova, inquit, neque non visa aliis haec spectasti, cum
 ipse quoque non ita pridem aegrotans tale quid viderim. Vi-
 sebat me autem & curabat hic Antigonus. Dies erat septimus.
 Febris talis, ut ipsa ardentissima esset vehementior. Omnes au-
 tem, me solo relicto, clausis foribus extra exspectabant: ita enim
 iusseras, Antigone, si qua possem somnum capere. Tunc igitur
 adstat mihi iuvenis vigilantī undique pulcherrimus, veste candida

βλημένος· εἶτα ἀναστήσας, ἄγει διὰ τινὸς χάσματος ἐς τὸν Ἄδην, ὡς αὐτίκα ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδὼν, καὶ Τι-
 τυὸν, καὶ Σίσυφον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγοι-
 μι; ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δικαστήριον ἐγενόμην, (παρῆν δὲ καὶ
 ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι, καὶ αἱ Ἑριν-
 νύες) ὁ μὲν τις ὥσπερ βασιλεὺς (ὁ Πλούτων μοι δοκεῖ)
 καθῆστο, ἐπιλεγόμενος τῶν τεθνηξομένων τὰ ὀνόματα,
 οὓς ἥδη ὑπερήμερους τῆς ζωῆς συνέβαινεν εἶναι. ὁ δὲ νεα-
 νίσκος ἐμὲ Φέρων παρέστησεν αὐτῷ· ὁ δὲ Πλούτων ἡγαν-
 ἀκτῆσε τότε, καὶ πρὸς τὸν ἀγαγόντα με, Οὐπῶ πε-
 πλήρωται, Φησι, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥστε ἀπίτω. σὺ δὲ δὴ
 τὸν χαλκῆα Δημύλον ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὸν ἄτρακτον ἦδη
 βιοῖ. καὶ γὰρ ἄσμενος ἀναδραμὼν, αὐτὸς μὲν ἥδη ἀπύρε-
 τος ἦν, ἀπήγγειλον δ' ἅπασιν, ὡς τεθνήξεται Δημύλος.
 ἐν γειτόνων δὲ ἡμῖν ὥκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς ὡς ἀπηγ-
 γέλλετο. καὶ μετὰ μικρὸν ἠκούομεν οἰμωγῆς ὀδυρομένων
 ἐπ' αὐτῷ. Τί θαυμαστόν, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος; ἐγὼ γὰρ 26

da indutus: deinde surgere me iussum deducit per hiatus quen-
dam ad inferos, ut statim conspectu primo agnoscerem Tanta-
lum, & Tityum, & Sisyphum. Ac reliqua quid vobis dicam?
Cum vero essem apud tribunal; (aderat autem Aeacus quoque &
Charon, & Parcae, & Furiae) aliquis velut rex, Pluto, ut mihi
videbatur, affidebat, pronuntians eorum, qui paulo post morituri
essent, nomina, quos ultra diem ipsis dictum in vita manere con-
tigerat. At iuvenis me illi sistebat. Sed Pluto indignabundus ad
duxto rem meum, Nondum, inquit, impletum illius filum est:
abeat igitur. Tu vero iam fabrum adduc Demyllum: iam
enim supra colum vivit. Et ego laetus recurrens ipse quidem
iam sine febre eram, denuntiabam vero omnibus, moriturum mox
esse Demyllum: in vicinia autem nostra habitabat, aegrotans ipse
quoque, ut nuntiabatur. Et paulo post audiebamus plantum eo-
rum, qui illum deplorarent. Quid mirabile, ait Antigonus? Ego

οἶδα τινὰ μετὰ εἰκοστὴν ἡμέραν, ἣ ἐτάφη, ἀναστάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἐπεὶ ἀνέστη, τὸν ἄνθρωπον. καὶ πῶς, ἣν δ' ἐγὼ, ἐν εἰκοσιν ἡμέραις οὔτε ἐμίσησε τὸ σῶμα, οὔτε ἄλλως ὑπὸ λιμοῦ διεθάρης·
 27 εἰ μὴ τινὰ γε Ἐπιμενίδην σύ γε ἐθεράπευες. Ἄμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπεισῆλθον οἱ τοῦ Εὐκράτους υἱοὶ ἐκ τῆς παλαιστρας· ὁ μὲν ἦδη ἐξ ἐΦήβων, ὁ δὲ ἕτερος ἀμφοτέρω πεντεκαίδεκα ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς, ἐκαθέζοντο ἐπὶ τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρί· ἐμοὶ δὲ εἰσεκομίσθη θρόνος. καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥσπερ ἀναμνησθεὶς πρὸς τὴν οὔσιν τῶν υἱέων, οὕτως ὀναίμην, ἔφη, τούτων, (ἐπιβαλὼν αὐτοῖν τὴν χεῖρα) ὥς ἀληθῆ, ὦ Τυχιάδῃ, πρὸς σὲ ἔρω. τὴν μακαρίτιν μου γυναῖκα, τὴν τούτων μητέρα, πάντες ἴσασιν ὅπως ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς περὶ αὐτὴν ἔπραξα οὐ ζῶσαν μόνον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέθανε, τὸν τε κόσμον ἅπαντα συγκατακαύσας, καὶ τὴν ἐσθῆτα ἣ ζῶσα ἔχαιρεν. ἐβδόμῃ δὲ μετὰ τὴν τελευτὴν ἡμέρα, ἐγὼ

enim novi, quandam vicesimo die post, quam sepultus fuerat, revixisse, qui & ante mortem, & cum rediisset in vitam, hominem curaverim. Et quomodo, inquam, viginti diebus neque putruit corpus, neque alioquin fame periit? nisi forte tu Epimenidem quandam curasti. Haec dum loquimur, superveniunt filii Eucratis redeuntēs de palaestra, quorum alter iam ex ephēbis excessit, alter circa quintum dicimur annum est. Hi, cum salutassent nos, assident in lecto apud patrem: mihi vero illata est fella. Et Eucrates, quasi admonitus ad conspectum filiorum, Ita, inquit, hisce fruar, iniecta utrique manu, ut vera tibi, Tychiade, narrabo. Uxorem meam, nunc felicem, horum matrem, norunt omnes quantum amaverim: declaravi autem iis, quae illius causa feci non viventis modo, sed etiam vita functae, qui mundum illius omnem una cremaverim, & eam, qua viva gaudebat, vestem. Septimo autem a morte illius die,

μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς κλῆνης, ὥσπερ νῦν, ἐκείμην παρα-
 μυθούμενος τὸ γε πένθος· ἀνεγίγνωσκον γὰρ τὰ περὶ ψυ-
 χῆς τοῦ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας. ἐπιπέρχεται
 δὲ ροεταξὺ ἡ Δημαινέτη αὐτῇ ἐκείνῃ, καὶ καθέζεται πλη-
 σίον, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης οὐτοαὶ, δείξας τὸν νεώτερον
 τῶν υἱέων· ὁ δὲ αὐτίκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς, καὶ πά-
 λαι ἤδη ὥχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὅς ὁ Εὐ-
 κράτης, ὡς εἶδον, περιπλακείς αὐτῇ ἐδάκρυον ἀνακακῶ-
 σας· ἡ δὲ οὐκ εἶα βοᾶν, ἀλλ' ἠτιάτό με ὅτι τὰ ἄλλα
 πάντα χαρισάμενος αὐτῇ, θάτερον τοῖν σανδάλῳ χρυ-
 σοῖν ὄντοιν, οὐ κατακαύσαιμι. εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔφασκε,
 παραπεσὸν ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς οὐχ
 εὑρόντες, θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν διαλε-
 γομένων, κατάρατόν τι κυνίδιον ὑπὸ τῇ κλῆνῃ ὄν, Μελι-
 ταίων, ὑλάκτησεν· ἡ δὲ ἠΦανίσθη πρὸς τὴν ὑλακίην. τὸ
 μέντοι σανδάλιον εὑρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῷ· καὶ κατεκαύθη
 ὕστερον. Ἐτι ἀπιστεῖν τούτοις, ὦ Τυχιάδῃ, ἄξιον ἐναρ- 28

*ego hic in lectulo, mi nunc, iacebam, lectus solatia quaerens:
 silentio enim legebam Platonis de anima librum. Inter haec super-
 venit Demaeneta ipsa illa, & prope affidet, ut nunc Eucrati-
 des hic, ostendens filium suum iuniorē: qui statim pue-
 rili more cohorrui, pallidus iam ante ad hanc narratio-
 nem. Ego vero, pergit Eucrates, cum viderem, complexus il-
 lam cum eiulatu lacrimabar. Illa non passa me clamare, sed ac-
 cusavit, quod reliquis in rebus omnibus sibi gratificatus, alterum
 sandaliorum, erant autem aurea, non cremaverim: decidisse ve-
 ro illud dicebat iuxta arcam; ac propter hoc nos, cum non in-
 venissemus, alterum modo cremaveramus. Adhuc loquentibus no-
 bis, exspectabilis quaedam sub lecto canicula Melitenfis latravit;
 ad quom illa latratum evanuit. Sandalium tamen, sub arca re-
 pertum, postridie eius diei crematum est. Adhucne fidem negare,*

γέσιν οὔσι, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάστην Φαινομένους;
μὰ Δί', ἣν δ' ἐγὼ ἐπεὶ σανδάλω γε χρυσῷ ἐς τὰς πυ-
γὰς, ὥσπερ τὰ παιδία, παίεσθαι ἄξιον αὖ εἶεν οἱ ἀπι-
στοῦντες, καὶ αὕτως ἀνασχυρτοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

29 Ἐπὶ τούτοις, ὁ Πυθαγορικός Ἀρίγνωτος εἰσῆλθεν, ὁ κα-
μήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ τοῦ προσώπου, οἶσθα τὸν αἰοίδιμον
ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν ἱερὸν ἐπονομαζόμενον. καὶ γὰρ μὲν, ὡς
εἶδον αὐτὸν, ἀνέπνευστα, τοῦτ' ἐκεῖνο ἦκειν μοι νομίσας,
πέλεκύν τινα κατὰ τῶν ψευσμάτων. ἐπιστομιεῖ γὰρ
αὐτοὺς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς ἀνὴρ, οὕτω τεράστια διεξιόν-
τας· καὶ τὸ τοῦ λόγου, θεὸν ἀπὸ μηχανῆς ἐπεισκληθῆ-
ναί μοι τοῦτον ὥμην ἀπὸ τῆς τύχης. ὁ δὲ ἐπεὶ ἐκαθέζετο,
ὑπεκοτάντος αὐτῷ τοῦ Κλεοδήμου, πρῶτα μὲν περὶ τῆς
νόσου ἤρετο· καὶ ὡς ῥᾶον ἤδη ἔχειν ἤκουσε παρὰ τοῦ Εὐ-

11 Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς) Ἐπὶ τῶν
θεάτρων, ἵνα τὸ παράδοξον ἐπι-
τελεῖσθαι ἴδῃ, καὶ πλὴν ἔχειν πί-
στειας, ἀναθῇ ὑπὲρ τὰς παρ' ἐκάτερα
τῆς μέσης τοῦ θεάτρου θύρας, αὐ-
ται δὲ πρὸς τὴν εὐθείαν τοῦ θεάτρου
πλευρὰν ἀνεώγεσαν, οὗ καὶ ἡ σκηνὴ
καὶ τὸ προσκένιον δι' μηχανῶν δύο
μετεωριζομένων ἢ ἐξ ἀριστερῶν θεοῦς

καὶ ἱρῶας ἐνεφάνιζε παρυθῶ, ὥσ-
περ λύσειν φέροντας τῶν ἀμυχανῶν,
καὶ τούτου παραδουμένου, ὥς οὐ
χρὴ ἀπιστεῖν τοῖς δρωμένοις, ἐπεὶ
Θεὸς πάριστι τῷ ἔργῳ, ὃ μὴδὲν
ἀδύνατον ἐκτελεῖν· ἐκ τούτου δὲ ἐπὶ
πάντῃ τῶν παρὰ προσδοκίαν καὶ
συμφορόντως τινὶ συμβαίνοντων ἐπε-
κράτησε τὸ ἐκ μηχανῆς θεός. C.

*talibus, Tychiadē, aequum censes, manifestis adeo, & quae sin-
gulis diebus appareant? Non per Iovem, inquam: quandoqui-
dem digni fuerint, quorum aureo sandalio nates, puerulorum in-
flar, caedantur, si qui recusent credere, & impudenter adeo ve-
ris repugnent. Inter haec Pythagoricus Arignotus intravit,
comatus, vultu venerabili: nosti illum sapientiae causa ce-
lebrem, divini cognomine insignem. Atque ego illo con-
specto respirabam, illud ipsum venire mihi ratus, securim
contra mendacia. Os enim, cogitabam, istis hic obturabit vir
sapiens, prodigiosa adeo narrantibus. Et, quod est in prover-
bio, e machina Deum advocatum mihi hunc a Fortuna
putabam. Ille vero cum assedisset, assurgente illi Cleodem-
mo, primo quidem percontari de morbo, & cum mollius*

κράτους, Τί δέ, ἔφη, πρὸς ἀλλήλους ἐφιλοσοφεῖτε; μεταξὺ γὰρ εἰσιῶν ἐπήκουσα. καὶ μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν. τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τουτοὶ τὸν ἀδαμάντινον πείθομεν (δείξας ἐμὲ) ἡγεῖσθαι δαίμονάς τινας εἶναι, καὶ Φαντάσματα, καὶ νεκρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ φαίνεσθαι οἷς ἂν ἐβέλωσιν; ἐγὼ μὲν οὖν ἡρυβρίασα, καὶ κάτω ἔνευσα αἰδεσθεῖς τὸν Ἀρίγνωτον. ὁ δέ, ὅρα, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, μὴ τοῦτο Φησὶ Τυχιάδης, τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων μόνας ψυχὰς περινοστεῖν, οἷον εἴ τις ἀπήγξατο, ἢ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλλω γέ τῳ τρόπῳ τοιούτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ βίου, τὰς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων οὐκέτι; ἦν γὰρ τοῦτο λέγειν, οὐ πάνυ ἀπόβλητα Φήσει. μὰ Δί', ἥδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως εἶναι τὰ τοιαῦτα, οὐδὲ συνεστῶτα ὁρᾶσθαι οἶεται. Πῶς λέγεις, ἥδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, δριμύ ἀπιδὼν 30

iam habere, ab Eucrate audisset, *Ecquid vero*, inquit, *inter vos philosophabamini? dum enim intro, audiui: & videtur mihi, bene vos esse disputationem collocaturos. Quid vero aliud*, inquit Eucrates, *quam adamantino huic, me autem ostendebat, persuadere studemus, uti putet, daemones quosdam esse, & spectra, & vita functorum animas vagari in terra, & quibus velint, apparere. Igitur erubui equidem, & vultum Arignoti verecundia deiecit. Atque is, vide*, inquit, Eucrates, *num hoc dicat Tychiades, solas eorum, qui violenta morte perierunt, animas oberrare, ut si quis se suspenderit, aut capite truncatus, aut palo fixus, aut alia qua simili ratione de vita egressus sit; fato autem suo mortuorum non item? Hoc enim si dicat, non plane reiicienda dixerit. Non ita est, per Iovem, respondebat Dinomachus, sed plane non esse talia, neque consistere ita, ut videri possint, arbitratur. Quid ais?* inquit Arignotus, tor-

εἰς ἐμέ. οὐδέν σοι τούτων γίγνεσθαι δοκεῖ, καὶ ταῦτα πάντων, ὡς εἰπεῖν, ὁράντων; ἀπολελόγησθε, ἦν δ' ἐγὼ, ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰ μὴ πιστεύω, διότι μηδὲ ὁρᾷ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἐώρων, καὶ ἐπίστευον ἂν δηλαδὴ ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ, ἦδ' ὅς, ἦν ποτε ἐς Κόρινθον ἔλθης, ἐροῦ ἔνθα ἐστὶν ἡ Εὐβατίδου οἰκία, καὶ ἐπειδὴν σοι δειχθῇ παρὰ τὸ Κράνειον, παρελθὼν ἐς ταύτην λέγε πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐβέλοις ἰδεῖν ὅθεν τὸν δαίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀνορύξας ἀπήλασε, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν αἰ-
 31 κεῖσθαι τὴν οἰκίαν ἐποίησε. Τί δὲ τοῦτο ἦν, ὦ Ἀρίγνω-
 τε; ἤρετο ὁ Εὐκράτης. αἰσικητός ἦν, ἦδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων. εἰ δὲ τις οἰκήσειεν, εὐθὺς ἐκπλαγεῖς ἔφευγεν, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τινος Φοβεροῦ καὶ ταραχῶδους Φάσμα-
 τος. συνέπιπτεν οὖν ἤδη, καὶ ἡ στέγη κατέρρει. καὶ ὅλως εὐδείς ἦν ὁ θαρρήσων παρελθεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν, (εἰσὶ δέ μοι Αἰ-
 γύπτῳ μάλα πολλαὶ περὶ τῶν τοιούτων) ἦκον ἐς τὴν

vum me intuens: nihil tibi horum videtur fieri, idque, cum omnes, paene dixero, videant? Iam causam pro me dixistis, inquam, si non credo, quia solus inter alios non video: si vero vidissem, crederem nimirum, uiri vos. Verum, dicebat ille, si quando Corinthum veneris, interroga, ubi sit Eubatidae domus: & cum ostensa tibi fuerit, ad Craneum, ingressus in eam dic ad ianitorem Tibium, velle te videre, unde daemonem Pythagoricus Arignotus, effosso loco, exegerit, & habitabilem ab eo inde tempore domum praestiterit? Quid vero hoc erat, o Arignote? interrogabat Eucrates. Deserta fuerat, inquit, diu propter terrores. Si quis vero immigraret, mox perculsus fugiebat, a terribili & tumultuoso spectro eiectus. Ergo iam collabi domus, & desuere tectum; nec omnino quisquam erat, qui auderet in illam ingredi. At ego, his auditis, sumo tecum libros, (sunt autem mihi Aegyptii plures de talibus) ingredior domum circa primam quietem, dehor-

οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνον, ἀποτρέποντος τοῦ ξένου, καὶ μόνον οὐκ ἐπιλαμβανομένου, ἐπεὶ ἔμαθεν οἱ βαδίζοιμι, εἰς προϋπτον κακὸν, ὡς ᾤετο. ἐγὼ δὲ λύχον λαβὼν, μόνος εἰσέρχομαι. καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καταβῆς τὸ Φῶς, ἀνεγίγνωσκον ἡσυχῇ, χαμᾶι καθεζόμενος. ἐφίσταται δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἤκειν νομίζων, καὶ δεδῖξέσθαι καὶ με ἐλπίζων, ὥσπερ τοὺς ἄλλους, αὐχμηρὸς, καὶ κομήτης, καὶ μελάντερος τοῦ ζόφου. καὶ ὁ μὲν ἐπιστάς ἐπειρᾷτό μου πανταχόθεν προσβάλλων, εἰ ποθεν κρατήσῃε, καὶ ἄρτι μὲν κύων, ἄρτι δὲ ταῦρος γιγνόμενος, ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν Φρικωδεστάτην ἐπὶ ῥήσιν, αἰγυπτιάζων τῇ Φωνῇ, συνέλασσα κατὰ δὴν αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκοτεινοῦ οἰκήματος. ἰδὼν δὲ αὐτὸν, οἱ κατέδυ, τὸ λοιπὸν ἀνεπαυέμην. ἔωθεν δὲ πάντων ἀπεγνωκότων, καὶ νεκρὸν εὐρήσειν με οἰομένων, καθάπερ τοὺς ἄλλους, προελθὼν ἀπροσδόκητος ἅπασι, πρόσειμι τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ, ὅτι

ēante meo hospite, ac tantum non manum iniūciente, cum, quorfum irem, audisset, in praesentem, ut ipse putabat, perniciem. Ego vero, summa lucerna, ingredior solus, & in maximo conclavi deposito lumine, lego tacite, humi sedens. Adest daemon, ad unum se de multis venire putans, & futurum sperans, ut me quoque, sicut reliquos, perterreat, squalidus, comatus, caligine nigrrior: atque adstans tentat ab omni parte me invadere, si forte posset vincere: & nunc quidem canis, nunc taurus fit, aut leo. Ego vero, deprompta allocutione maxime horribili, Aegyptiorum sermone usus, incantando illum adagi in angulum quendam tenebricosi conclavis. Animadverso autem, ubi subierat, reliquum noctis dormivi. Mane, cum desperassent omnes, & mortuum me inventum iri putarent, uti reliquos, progressus praeter spem omnium, accedo ad Eubatidem, bonum ipsi nuntium allaturus, puram & metus ex-

καθαράν αὐτῷ καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἔξει τὴν οἰκίαν οἰκεῖν. καὶ παραλαβὼν αὐτόν τε, καὶ τῶν ἄλλων πολλούς, (εἰποντο γὰρ τοῦ παραδόξου ἕνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν τόπον, οὗ καταδεδυκότα τὸν δαίμονα ἐωράκειν, σκάπτειν, λαβόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα· καὶ ἐπειδὴ ἐποίησαν, εὐρέθῃ ὡς ἐπ' ὀργυίαν κατορωρυγμένοις τις νεκρὸς ἑώλος, μόνα τὰ ὀστᾶ κατὰ σχῆμα συγκεείμενος. ἐκείνον μὲν οὖν ἐθάψαμεν ἀνορύξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἅπ' ἐκείνου
 32 ἐπαύσατο ἐνοχλουμένη ὑπὸ τῶν Φασμάτων. Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρίγνωτος, ἀνὴρ δαιμόνιος τὴν σοφίαν, καὶ ἅπασιν αἰδέσιμος, οὐδεὶς ἦν ἐτι τῶν παρόντων, ὃς οὐχὶ κατεγύγνωσκε μου πολλὴν τὴν ἀνοιαν, τοῖς τοιοῦτοις ἀπιστοῦντος, καὶ ταῦτα Ἀριγνώτου λέγοντος. ἐγὼ δὲ ὅμως οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν κόμην, οὔτε τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐτοῦ, Τί τοῦτ', ἔφην, ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιοῦτος ἦσθα, ἡ μόνη ἐλπίς τῆς ἀληθείας, καπνοῦ μεστός καὶ ἰνδαλμάτων; τὸ γοῦν τοῦ λόγου ἐκείνο, Ἀνθρακες ἡμῖν ὁ Θη-
 7 ἑώλος) Τὸ ἑώλος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ χθειστοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἕδη διοφθορότος. V.

peritem domum habitare illi in posterum licere. Atque assumptis cum ipso, tum aliis pluribus, sequebantur enim rei miraculo moti, deducitque ad ipsum locum, ubi subire daemonem videram, iussi rastris & ligonibus humum fodi. Quo facto inventum est ad passus altitudinem defossam cadaver antiquum, cuius sola ossa sua figura composita iacerent. Hoc igitur effossam sepelivimus. Ceterum domus ab eo inde tempore infesta spectris esse desit. Haec cum dixisset Arignotus, divina vir sapientia & venerabilis omnibus; nemo iam erat praesentium, quin magnae me accusaret amentiae, qui fidem talibus non haberem, idque ipso dicente Arignoto. Ego vero nihil trepidans, neque obcomam, neque ob opinionem de viro, Quid istuc, inquam, Arignote, tunc etiam talis es, sola spes veritatis, idem tamen fumi & spectrorum plenus? Ergo tu nobis, qui thesaurus eras,

σαυρὸς πέφνηας. σὺ δέ, ἦδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μῆτε ἐμοὶ πιστεύεις λέγοντι, μῆτε Δεινομάχῳ, ἢ Κλεοδήμῳ τούτῳ, μῆτε αὐτῷ Εὐκράτει; Φέρε, εἰπέ, τίνα περὶ τῶν τοιούτων ἀξιοπιστότερον ἡγῇ τὰναντία ἡμῖν λέγοντας; νῆ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, μάλα θαυμαστὸν ἄνδρα τὸν Ἀβδηρόθεν ἐκείνον Δημόκριτον, ὃς οὕτως ἄρα ἐπέπειστο μηδὲν οἷόν τε εἶναι συστήναι τοιοῦτον ὥσγε, ἐπειδὴ καθεύδων εἰς μνήμα ἔξω πυλῶν, ἐνταῦθα διετελεῖ γράφων καὶ συντάττων, καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν καὶ τινες τῶν νεανίσκων, ἐρεσχελεῖν βουλόμενοι αὐτὸν, καὶ δειματοῦν, στελάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, καὶ προσωπείοις ἐς τὰ κρανία μεμιμημένοις περιστάντες αὐτὸν, περιεχόμενοι ὑπὸ πυκνῇ τῇ βάσει ἀναπηδῶντες ὁ δὲ οὔτε ἔδεισε τὴν προσποίησιν αὐτῶν, οὔτε ὅλως ἀνέβλεψε πρὸς αὐτούς· ἀλλὰ ἤταξεν γράφων, Παύσασθε, ἔφη, παίζοντες· οὕτω βεβαίως ἐπίστευε μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς ἔτι, ἔξω γενομένας τῶν σωμάτων. τοῦτο Φῆς, ἦδ' ὅς ὁ

II Ἐσθῆτι μελαίνῃ) Ὅτι τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναις στολαῖς ἀμφένυσαν. V.

ut est in proverbio, carbones appares? Tu vero, inquit Arignotus, si neque mihi credis dicenti, neque Dinomacho, aut huic Cleodemo, neque ipsi Eucrati, age dic, ecquem fide digniorem putas contraria nobis dicentem? Per Iovem, inquam, admirabilem virum, Abderitanum illum Democritum, qui nempe adeo certus erat, nihil horum consistere posse, ut, cum inclusisset se in monumentum extra portas, ibique perpetuo scriberet & commentaretur nocte atque interdū, adolescentulis quibusdam ludificari illum & perterrere volentibus, quod mortuorum instar nigra veste ornati, & personis ad craniorum similitudinem effictis, illum circumstarent, crebris passibus exsultantes: nihil ipse hanc illorum assimulationem metuerit, nec omnino ad illos respexerit, sed inter scribendum illud solum dixerit, Desinite ludere! Adeo firmiter credebat, nihil amplius esse animas, cum sunt extra cor-

- Εὐκράτης, ἀνόντην τινὰ ἄνδρα καὶ τὸν Δημόκριτον γενέ-
 33 σθαι, εἴ γε οὕτως ἐγίγνωσκεν. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἄλλο
 διηγῆσομαι, αὐτὸς παθὼν, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας.
 τάχα γὰρ ἂν καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδῃ, ἀκούων, προσβίβα-
 σθείης πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ διηγήματος. Ὅποτε γὰρ
 ἐν Αἰγύπτῳ διήγον, ἔτι νέος ὢν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπὶ παι-
 δείας προφάσει ἀποσταλεις, ἐπεθύμησα εἰς Κοπτὸν ἀνα-
 πλεύσας, ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Μέμνονα ἐλθὼν, ἀκούσαι τὸ
 θαυμαστὸν ἐκεῖνο ἠχούντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον.
 ἐκεῖνου μὲν οὖν ἤκουσα, οὐ κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς
 ἄσημόν τινα Φωνὴν, ἀλλὰ μοι καὶ ἔχρησεν ὁ Μέμνων
 αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἑπτὰ. καὶ εἴ γε μὴ
 34 περιττὸν ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη. Κατὰ δὲ τὸν
 ἀνάπλουν ἔτυχεν ἡμῖν συμπλέων Μερμφίτης ἀνὴρ τῶν
 ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παι-
 δείαν πᾶσαν εἰδὼς τὴν Αἰγύπτιον. ἐλέγετο δὲ τρία καὶ

7 Ἐς Κοπτὴν) Κοπτὸς πόλις Αἰ-
 γύπτου, ἐς ἣν φασὶ τὴν Ἰσιν ἀφικο-
 μένην Ὀσίριν τὸν υἱὸν ἀναζητεῖν.
 μαθοῦσαν δὲ αὐτὴν δισπαράχθαι,
 τὴν κόμην τὴν ἑαυτῆς ἐκκόψαι, παρ'

ὃ καὶ Κοπτὸς ἀνομάσθη ἡ πόλις.
 εἰδικυτο δὲ καὶ ὁ πλόκαμος τοῖς
 ἐπιδημοῦσιν αὐτόθι, ἀπιστόν τι τρι-
 χῶν πλῆθος, ὅσον ἐξ ἀνθρώπου κε-
 φαλῆς εἰκάσαι. V.

pora. Hoc ais, inquit Eucrates, ameniorem hominem etiam De-
 mocritum fuisse, si quidem ita statuit. Ego autem vobis etiam
 aliud quid enarrabo, quod mihi usu venit, non auditum ab alio.
 Fortasse enim tu quoque, Tychiade, audiens, vi quadam ad nar-
 rationis veritatem adigaris. Cum in Aegypto viverem iuvenis ad-
 huc, doctrinae causa eo missus a patre, cupido incessit animum,
 Coptum inde adverso flumine petere, ad Memnonem audiendum,
 mirabiles illos sonos oriente sole edentem. Atque illius quidem au-
 dire non, ut vulgus, vocem nullius sensus: sed oraculum mihi
 ipse aperto ore Memnon reddidit versibus septem: ac nisi super-
 vacaneum esset, ipsos vobis recitarem versus. In reditu autem na-
 vigabat forte nobiscum homo Memphisiticus, de sacris scribis unus,
 sapientia admirabili, & doctrinae omnis Aegyptiae consultus. Di-

ἔκοσιν ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπόγειος ὠκηκέναι, μαγεύειν παιδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἰσίδος. Παγκράτην, ἔφη, λέγεις, ὁ Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν ἄνδρα ἐξυρμένον, ἐν ὁδονίοις, νοήμονα, καθαρῶς ἐλληνίζοντα, ἐπιμήκη, σιμὸν, πρόχειλον, ὑπόλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἦδ' ὅς, ἐκεῖνον τὸν Παγκράτην καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἠγνόουν ὅστις ἦν· ἐπεὶ δὲ ἑώρων αὐτὸν, εἶποτε ὁρμίσαιμεν τὸ πλοῖον, ἀλλὰ τε πολλὰ τεράστια ἐργαζόμενον, καὶ δὴ καὶ ἐπὶ κροκοδείλων ὀχούμενον, καὶ συννεόντα τοῖς θηρίοις, τὰ δὲ ὑποπτῆσσοντα, καὶ σαίνοντα ταῖς οὐραῖς, ἔγνων ἱερὸν τινα ἄνθρωπον ὄντα, καὶ κατὰ μικρὸν Φιλοφρονούμενος, ἔλαθον ἐταῖρος αὐτῷ, καὶ συνήθης γενόμενος. ὥστε πάντων ἐκοινώνει μοι τῶν ἀπορρήτων· καὶ τέλος πείθει με, τοὺς μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ γὰρ ἀπορήσειν ἡμεῖς τῶν διακονησόμενων. καὶ τὸ μετὰ τοῦτο οὕτω διήγομαι. Ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν εἰς τι καταγώ- 35

cebatur autem tres & viginti annos in adytis sub terra habitasse, Magicis artibus dum instruitur ab Ifide. Pancraten dicis, inquit Arignotus, meum praeceptorem, virum divinum, rasum, linea indutum, cogitabundum, pure loquentem Graece, procerum, finum, labiosum, extenuatis cruribus. Ipsum illum, inquit, Pancraten. Ac primo quidem, quis esset, ignorabam. Cum vero viderem illum, si quando appelleremus navigium, cum alia multa prodigiose facere, tum inequitare Crocodilis, & natare inter beluas, has vero illi se submittere, & adulari caudis; divinum quendam hominem esse agnovi: & cum paulatim blanditiis ad illius amicitiam adspirarem, opinione celerius sodalis ipsius ac familiaris factus sum. Itaque omnia mihi imperavit arcana, & tandem persuasit mihi, ut, servis omnibus Memphi relictis, solus ipse se sequeretur, neque enim defuturos ministros. Ac postea ita viximus. Quoties in stabulum quoddam veneramus, sumtum

γιον, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κόρηθρον, ἢ καὶ τὸ ὑπερον, περιβαλὼν ἱματίοις, ἐπειπὼν τινὰς ἐπωδὴν ἐποίει βαδίζειν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἀνθρώπων εἶναι δοκῶντα· τὸ δὲ ἀπελθὼν ὕδωρ τε ἀπὴντλει, καὶ ὀψώνει, καὶ ἐσκεύαζε, καὶ ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν. εἴτα δὲ ἐπειδὴ ἄλις ἔχοι τῆς διακονίας, αὐθις κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὑπερον τὸ ὑπερον, ἄλλην ἐπωδὴν ἐπειπὼν, ἐποίει ἂν. τοῦτο ἐγὼ πάνυ ἐσπουδακῶς, οὐκ εἶχον ὅπως ἐκμάθοιμι παρ' αὐτοῦ· ἐβάσκαينه γὰρ αὐτοῦ, καίτοι πρὸς τὰ ἄλλα προχειρότατος ὢν. μῖα δὲ ποτε ἡμέρα λαθὼν, ἐπήκουσα τῆς ἐπωδῆς, ἣν δὲ τρισύλλαβος, σχεδὸν ἐν σκοτεινῷ ὑπαστάς. καὶ ὁ μὲν ὥχето ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐντειλόμενος τῷ ὑπέρω ἃ ἔδει ποιεῖν. Ἐγὼ δὲ, ἐς τὴν ὑστεραίαν ἐκείνου τι κατὰ τὴν

36 ἀγορὰν πραγματευομένου, λαβὼν τὸ ὑπερον, σχηματίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβάς, ἐκέλευον ὕδροφορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν ἀμφορέα ἐκόμισε, Πέ-

ille vir vestem de ianua, aut scopas, aut pistillum, vestibus induebat, & carmine quodam pronuntiato, ut incederet, efficiebat, ut aliis omnibus homo esse videretur: isque abiens & aquam hauriebat, & obsonabat, parabatque, omnibusque in rebus dextre operam nobis, dabat, ministrabatque. Tum ubi satis ministerio illius usus esset, rursus scopas scopas, aut pistillum pistillum, carmine alio pronuntiato reddidit. Hoc ego maximo studio non potui tamen impetrare ab eo, uti discerem: illo enim inuidebat, licet ad alia esset promississimus. At certo tandem die clanculum sublegi incantationem, erat vero trium syllabarum, prope adstans in angulo tenebricoso. Atque ille in forum abiit, cum praecepisset pistillo, quid facto opus esset. Ego vero postridie illius diei, ipso aliquid in foro negotii habente, sumo pistillum, exornatumque, dictis similiter syllabis, aquam asferre iubeo. Cum vero plenam am-

παυσο, ἔφην, καὶ μηκέτι ὑδροφόρει, ἀλλ' ἴσθι αὐθις ὑπερον. τὸ δὲ οὐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ' ὑδροφόρει αἰεὶ, ἄχρι δὴ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν ἐπαντλοῦν. ἐγὼ δὲ ἀμνηχανῶν τῷ πράγματι, (ἐδεδῖεν γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελθὼν ἀγανακτήσῃ, ὅπερ καὶ ἐγένετο) ἀξίνην λαβὼν, διακόπτω τὸ ὑπερον εἰς δύο μέρη· τὰ δὲ, ἐκάτερον τὸ μέρος, ἀμφορέα λαβόντα ὑδροφόρει, καὶ ἀνθ' ἐνὸς δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι. ἐν τούτῳ καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται, καὶ συνείς τὸ γεγόμενον, ἐκεῖνα μὲν αὐθις ἐποίησε ξύλα, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς ἐπωδῆς· αὐτὸς δὲ ἀπολιπὼν με λαβὼν, οὐκ οἶδ' ὅποι ἀΦανῆς ὤχετο ἀπιών. νῦν οὖν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἶσθα καὶ ἐκεῖνο ἄνθρωπον ποιεῖν ἐκ τοῦ ὑπέρου; νῆ Δί', ἦδ' ὅς, ἐξ ἡμισείας γε· οὐκέτι γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἶόν τέ μοι ἄγειν αὐτὸ, ἦν ἀπαξ γένηται ὑδροφόρος, ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην. Οὐ παύεσθε, 37 ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα τερατολογοῦντες γέροντες ἄνδρες;

phoram attulisset; desine, inquam, nec amplius affer aquam, sed rursus esto pistillus. At ille non amplius parere mihi voluit, verum asferre aquam perrexit, donec aqua haurienda domum oplevisset. Ego consilii inops, (metuebam enim, ne aegre ferret rediens Pancrates, quod etiam factum est) securi arrepta bisariam pistillum dissecō. Sed utraque illa pars, captis amphoris, aquam ferebat, ac pro uno duo mihi iam erant ministri. Inter hæc adest etiam Pancrates, intellectoque quid actum esset, illos iterum ligna fecit, ut ante incantationem fuerant; ipse vero clam, me relicto, subduxit se nescio quorsum, & conspici desit. Nunc igitur, inquit Dinomachus, adhuc illud nosti certe, hominem facere ex pistillo? Per Iovem, inquit, ex dimidia quidem parte. Nec enim licet mihi in pristinam eum formam reducere, cum semel factus est aquarius: sed elueretur nobis, illo semper hauriente, domus. Non desinitis, inquam, talia portenta loqui senes viri? Sin minus, at

εἰ δὲ μή, ἀλλὰ καὶ τῶν μεираκίων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλλον καιρὸν ὑπερβάλλεσθαι τὰς παραδόξους ταύτας καὶ φοβεράς διηγήσεις, μήπως λάθωσιν ἡμῖν ἐμπλησθέντες δειμάτων, καὶ ἀλλοκότων μυθολογημάτων. Φεῖδυσθαι οὖν χρὴ αὐτῶν, μηδὲ τοιαῦτα ἐθίζειν ἀκούειν, ἃ διὰ παντὸς τοῦ βίου ἐνοχλήσει συνόντα, καὶ ψοφοδεεῖς
 38 ποιήσει, ποικίλης τῆς δεισιδαιμονίας ἐμπιπλάντα. Εὐγε ὑπέμνησας, ἥδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν τὴν δεισιδαιμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, περὶ τῶν τοιούτων δοκεῖ, λέγω δὴ χρησμῶν, καὶ θεσφάτων, καὶ ὅσα θεοφορούμενοί τινες ἀναβοᾷσιν, ἢ ἐξ ἀδύτων ἀκούεται, ἢ παρβένος ἔμμετρα φθεγγομένη, προθεσπίζει τὰ μέλλοντα; ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀπιστήσεις; ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμέ, οὐ λέγω, μή σοι ἀπίστα δόξω περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλαυχεῖσθαι· ἃ δὲ ἐν Ἀμφιλόχου τε

certe horum adolescentulorum causa in aliud tempus differte incredibiles istas horribilesque narrationes, ne sensum impleantur terroribus, & absurdis fabulis. Parcere igitur illis oportet, neque assuescere talibus audientibus, quae per totam vitam turbabunt illos retenta animo, & ad unumquemque strepitum meticulosos facient, variaque superstitione implebunt. Recte me mones, inquit Eucrates, superstitionem dum nominas. Quid enim, Tychiade, de talibus tibi videtur, de oraculis dico, & divinis vocibus, & quae a Deo agitati quidam proclamant, aut audiuntur ex adytis, aut virgo versibus devincta loquens futura significat? Nimirum etiam talibus fidem negabis? Ego vero, esse mihi sacrum quendam anulum, cuius sigillum Pythii Apollinis imaginem exprimat, eumque Apollinem loqui mecum, non dico, ne tibi incredibilia de me ipse gloriari videar. Quae vero in Amphilochi tem-

ἤκουσα ἐν Μαλλῶ, τοῦ Ἡρώος ὑπερδιαλεχθέντος μοι, καὶ συμβουλευσάντος ὑπὲρ τῶν ἐμῶν, καὶ ἃ εἶδον αὐτός, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἴτα ἐξῆς ἃ ἐν Περγάμῳ εἶδον, καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὁπότε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπαν-
 ῆειν οἴκαδε, ἀκούων τὸ ἐν Μαλλῶ τοῦτο μαντεῖον ἐπι-
 Φανέστατόν τε, καὶ ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χρᾶν ἐναρ-
 γῶς πρὸς ἔπος ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς
 τὸ γραμματεῖον παραδῶ τῷ προφῆτῃ, καλῶς ἂν ἔχειν
 ἡγησάμην ἐν παράπλῳ πειραθῆναι τοῦ χρηστηρίου, καί
 τι περὶ μελλόντων συμβουλευσασθαι τῷ θεῷ. Ταῦτα 39
 ἔτι τοῦ Εὐκράτους λέγοντος, ἰδὼν οἱ τὸ πρᾶγμα προχω-
 ρήσειν ἔμελλε, καὶ ὡς οὐ περὶ μικρᾶς ἐνήρχετο τῆς περὶ
 τὰ χρηστήρια τραγωδίας, οὐ δοκεῖν οἰηθεῖς δεῖν μόνος ἀν-
 τιλέγειν ἅπασιν, ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ
 Αἰγύπτου εἰς τὴν Μαλλὸν, (καὶ γὰρ συνίην ὅτι μοι
 ἄχθονται παρόντι, καθάπερ ἀντισοφιστῇ τῶν ψευσμά-

1 Ἐν Μαλλῶ) Ἀμφίλοχος θισπίζει περὶ τῶν μελλόντων ἐν Μαλλῶ. V.

*plo audiri, in Mallo, Heroë praeterea mecum loquente, & de re-
 bus mihi meis consulente, quaeque ipse vidi, dicere vobis volo:
 tum deinceps, quae Pergamī vidi, & audivi Pataris. Cum enim
 ex Aegypto domum redirem, audito, illud Malli oraculum illu-
 strissimum esse verissimumque, & dilucida fundere oracula, dum
 ad verbum respondeat his, quae in tabellis scripta Prophetarum tra-
 dat aliquis; optimum factu putabam, ut obiter tentarem oracu-
 lum, & de futuris aliquid deliberarem cum Deo. Haec adhuc
 dicente Eucrate, cum viderem, quorsum res evaderet, ut-
 que inciperet non parvam illam oraculorum tragoediam;
 ratus, non decere me solum contradicere omnibus, relin-
 quens illum navigantem adhuc ex Aegypto versus Mal-
 lum, (etenim sentiebam, illos praesentiam meam gravari,
 ut qui contra illorum mendacia disputarem) Ego vero, in-*

των) Ἄλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφην, Λεόντιχον ἐπιζητήσων
 δέσμαι γὰρ αὐτῷ τι συγγενέσθαι. ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ οὐχ
 ἱκανὰ ἡγείσθε τὰ ἀνθρώπινα εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἤδη τοὺς
 θεοὺς καλεῖτε συνεπιληψομένους ὑμῖν τῶν μυθολογου-
 μένων καὶ ἅμα λέγων, ἐξήειν. οἱ δὲ ἄσμενοι ἐλευθερίας
 λαβόμενοι, εἰστίων, ὥς τὸ εἰκὸς, αὐτοὺς, καὶ ἐνεφοροῦν-
 το τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά σοι, ὦ Φιλόκλεις, παρὰ
 Εὐκράτει ἀκούσας ἤκω, νῆ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύ-
 κους πiónτες, ἐμπεφουσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεό-
 μενος. ἡδέως δ' ἂν πόθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθεδανόν
 τι Φάρμακον, ὣν ἤκουσα, ὥς μή τι κακὸν ἐργάσχηταί με
 ἢ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουραῖσα. τέρατα γοῦν, καὶ δαίμο-
 νας, καὶ Ἑκάτας ὄραν μὲν δοκῶ.

40 ΦΙΛ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Τυχιάδῃ, τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα
 τῆς διηγήσεως. Φασὶ γέ τοι μὴ μόνον λυττᾶν, καὶ τὸ
 ὕδωρ φαβεῖσθαι, ἐπόσους ἂν οἱ λυττῶντες κύνες δάκω-

quam, discedo requisiturus Leontichum: etenim illo mihi conven-
 to, opus est. Vos vero, quandoquidem satis vobis non esse huma-
 na putatis, ipsos iam vocate Deos, fabulosarum disputationum
 vestrarum adiutores: & cum dicto exivi. Illi vero libertatem
 eam lubenter arripiētes, tanquam epulis, credibile est, se
 tractarunt invicem & ingurgitarunt mendaciis. Talibus ti-
 bi, Philocles, apud Eucratem auditis venio, ut qui mu-
 stum biberunt ventre inflato, vomitorii indigens. Lubens
 autem alicunde & magno emerim medicamentum oblivio-
 nem inducens eorum, quae audiui, ne quid mali mihi faciat
 in me residens illorum memoria. Portenta enim, & Dae-
 mones, & Hecatas videre mihi videor.

Phil. Ipse etiam ego, Tychiade, tale quid de narratio-
 ne tua abstuli. Dicunt certe, non solum insanire & aquam
 metuere, quos canes rabiosi momorderint; sed etiam, si

σιν, ἀλλὰ καὶ τινὰ ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκη, ἴσα τῷ
 κυνὶ δύναται τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ καὶ κείνος φοβεῖ-
 ται. καὶ σὺ τοίνυν ἔοικας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους δηχθεὶς ὑπὸ
 πολλῶν ψευσμάτων, μεταδεδωκέναι καὶ μοὶ τοῦ δήγμα-
 τος. οὕτω δαιμόνων μοι τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ θαρρῶμεν, ὦ Φιλότης, μέγα τῶν τοι-
 ούτων ἀλεξιφάρμακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ
 πᾶσι λόγον ὀρθόν. ὧ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ μὴ τα-
 ράξῃ τῶν κενῶν καὶ ματαίων τούτων ψευσμάτων.

quem homo morsus mordeat, eandem, quam canis, vim
 habere illum morsum, eademque illum quoque metuere.
 Et tu igitur morsus in Eucratis domo a multis mendaciis,
 mihi videris aliquid illius morsus impertiisse, ita daemoni-
 bus mihi mentem opplevisti.

Tych. Sed bono simus animo, amice, magnum talibus
 noxis depellendis remedium habentes, veritatem, & rectam
 in omnibus rationem, qua usos nos de vanis hisce atque
 inanibus mendaciis nullum turbabit.

ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ.

ΤΩΝ σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ Φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὅποσοι μὴ λόγους μόνον δεξιοὺς παρέσχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἐκάστων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίαις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπιστώσαντο. καὶ γὰρ τῶν ἱατρῶν ὅγε νοῦν ἔχων οὐ τοὺς ἄριστα ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμένους μεταστελεῖται νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς πράξαι τι κατ' αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικὸς, εἶμαι, τοῦ διακρίνειν ρυθμοὺς καὶ ἀρμονίας ἐπισταμένου, ὁ καὶ ψάλλαι καὶ κιθαρίσαι αὐτὸς δυνάμενος. τί γὰρ ἂν σοι τῶν στρατηγῶν λέγοιμι τοὺς εἰκότως ἀρίστους κριθέντας, ὅτι οὐ τάττειν μόνον καὶ παραίνεῖν ἦσαν ἀγαθοὶ, ἀλλὰ καὶ προμάχεσθαι τῶν ἄλλ-

2 Τῶν σοφῶν ἐκείνους) Οὗτω καὶ Φακυλίδης φησὶ,

Τὴν σοφίην σοφὸς εὐθύνει, τέχνης δ' ὁμότεχνος. V.

HIPPIAS SEU BALNEUM.

ERUDITORUM ex numero illos maxime laudandos aio equidem, quotquot non disputationes modo acutas de negotio unoquoque attulerunt, sed operibus similibus firma-
runt promissiones verborum. Etenim de medicis, si quis faciat aegrotus, non eos arceffet, qui optime dicere de arte possunt, sed qui ad faciendum ex arte exercitatione se paraverint. Melior etiam musicus, arbitror, eo, qui numeros & harmonias norit discernere, ille fuerit, qui cantare etiam & citharam pulsare ipse possit. Quid enim duces tibi narrem, qui merito suo optimi iudicati sunt, non in ordinanda modo acie & adhortandis militibus praestantes,

λων, καὶ χειρὸς ἔργα ἐπιδείκνυσθαι; οἷον τῶν πάλαι
 μὲν Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλέα, τῶν κάτω δὲ τὸν Ἀ-
 λέξανδρον καὶ Πύρρον ἴσμεν γεγονότας. Πρὸς δὴ τί ταῦτ' 2
 ἔφην; οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμε-
 νος, ἐπεμνήσθην αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν μηχανικῶν
 ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὅποσοι ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ λαμ-
 προὶ γέγονενοι, καὶ μνημόσυνα ὅμως τῆς τέχνης, καὶ
 πράγματα τοῖς μετ' αὐτοὺς κατέλιπον. ἐπεὶ οἱ γε τοῖς
 λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφισταὶ ἂν εἰκότως
 μάλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦτον ἀκούομεν τὸν Ἀρ-
 χιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον· τὸν μὲν
 Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν, ἄνευ πο-
 λορκίας, ἀποστροφῇ καὶ διαιρέσει τοῦ ποταμοῦ· τὸν δὲ
 τὰς τῶν πολεμίων τριήρεις καταφλέξαντα τῇ τέχνῃ. καὶ
 Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑποσχόμενος Κροίσῳ

14 Καταφλέξαντα) Ὁ Ἀρχι-
 μέδης ἐν Σικελίᾳ ἂν κατισχύσας
 ἐκ χαλκοῦ πυροφόρα κατοπτρα,
 ἅπερ ἀπνήρσειεν ἀντικρὺ τοῦ ἐναν-
 τίου στόλου μέχθεν· εἴτ' ἀπατί-
 λαντος τοῦ ἡλίου, καὶ προσβαλόν-
 τος τοῖς κατόπτροις τὰς ἀκτῖνας ἀτ-
 ανακλωμένας πρὸς τὸν στόλον, ἐξ-
 ἤλθεν ἐξ αὐτῶν πῦρ, καὶ ἐφθεῖρε τὰς
 νῆας ἀπάσας τῶν ἐναντίων. V.

sed etiam ut in prima acie pugnarent & manu rem gere-
 rent? qualem ex antiquis Agamemnonem atque Achillem,
 sequioris autem aetatis Alexandrum & Pyrrhum fuisse co-
 gnovimus. Quorsum vero ista dixi? Non enim temere il-
 lorum mentionem feci, ut historiae peritum me ostende-
 rem, sed hoc ut ostenderem, etiam inter mechanicos admi-
 ratione dignos esse, quotquot inspectione & scientia cla-
 ri, tamen etiam monumenta artis & opera posteris reli-
 quere. Quandoquidem sola in disputatione-exercitati, so-
 phistae potius, quam sapientes, dici meruerint. Talem audi-
 mus Archimedem fuisse, & Cnidium Sostratum, quorum
 hic Ptolemaeum subegerit atque Memphin, sine obsidione,
 aversione sola ac dispersione fluvii: ille vero triremes ho-
 stium arte sua combusserit. Atque ante hos Milesius Tha-

ἄβροχον διαβιβάσειν τὸν στρατὸν, ἐπινοία κατόπιν τοῦ στρατοπέδου μιᾷ νυκτὶ τὸν Ἄλυν περιήγαγεν, οὐ μηχανικός οὗτος γινόμενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῆσαι, καὶ συνεῖναι πιθανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τοῦ Ἐπειοῦ πάνυ ἀρχαῖον, ὃς οὐ μόνον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐς αὐτὸν λέγεται.

- 3 Ἐν δὴ τούτοις καὶ Ἰππίου τουτουῖ τοῦ καθ' ἡμᾶς, μεμνησθαι ἄξιον ἀνδρὸς, λόγοις μὲν παρ' ὃν τινα βούλει τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγυμνασμένου, καὶ συνεῖναι τε ὀξέως, καὶ ἐρμηνεύσαι σαφεστάτου, τὰ δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων ἀμείνως παρεχομένου, καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντος, οὐκ ἐν τοιαύταις μὲν ὑπόσχέσεσιν, ἐν αἷς οἱ πρὸ αὐτοῦ γενέσθαι ἠτύχησαν, κατὰ δὲ τὸν γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, Φασίν, εὐθείας τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνισταμένου. καίτοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος ἐν τι τῆς ἐπιστήμης ἔργον ἀποτεμόμενος, ἐν ἐκείνῳ εὐδο-

les, cum promississet Croeso, se ficcum traieciurum exercitum, commento quodam a tergo castrorum intra unam noctem circumduxit Halyn; non quod ipse machinandi artifex esset, sed homo acutus ad inveniendum, & in fermone vehementer probabilis. Nam illud de Epeo antiquum nimis, qui non tantum machinatus esse Achivis equum, sed etiam cum reliquis descendisse in illum dicitur. In his vero Hippiae quoque huius, qui nostra aetate fuit, mentionem iniicere aequum est; viri literarum exercitatione cuivis antiquorum comparandi, in disputando acuti, disertissimi in explicando, opera autem verbis multo meliora praestantis, & artis suae professionem implentis, non in argumentis modo talibus, in quibus bona quadam fortuna superiores iam versati sunt; sed, ex Geometrico proverbio, in data quacunque recta triangulum accurate confluentis. Atqui reliquorum unusquisque, si in uno qua-

κιμήσας, εἶναι τις ὁμῶς ἔδοξεν. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ἂν τὰ
 πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἁρμονικῶν, καὶ μουσι-
 κῶν φαίνεται καὶ ὁμῶς ἕκαστον τούτων οὕτως ἐντελῶς
 δεικνυσὶν, ὥς ἐν αὐτῷ μόνον ἐπιστάμενος. τὴν μὲν γὰρ
 περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνακλάσεων, καὶ κατόπτρων θεωρίαν,
 ἔτι δὲ καὶ ἀστρονομίαν, ἐν ἣ παῖδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέ-
 Φηνεν, οὐκ ὀλίγου χρόνου ἂν εἰη ἐπαινεῖν. Ἄ δὲ ἑναγχος 4
 ἰδὼν αὐτοῦ τῶν ἔργων κατεπλάγην, οὐκ ὀκνήσω εἰπεῖν.
 κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις, καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ
 πολλή, βαλανείου κατασκευὴ περίνοια δὲ, καὶ ἐν τῷ
 κοινῷ τούτῳ σύνεσις θαυμαστή. Τόπος μὲν ἦν οὐκ ἐπί-
 πεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ ὄρθιος, ὃν παραλα-
 βὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν, ἰσόπεδον θά-
 τεράν ἀπέΦηνε, κρηπῖδα μὲν βεβαιωτάτην ἅπαντι τῷ
 ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίῳν θέσει τὴν τῶν ἐπιτι-

10 Περίνοια) Τέχνη μηχανική. V.

dam artis opere, sibi defumto, bene rem gefisset, tamen
 esse aliquid visus est: hunc vero & mechanicorum princi-
 pem, & geometrarum, & harmonicorum, musicorumque
 esse apparet: & tamen unumquodque horum adeo perfe-
 cte in se esse ostendit, quasi illud ipsum unum modo sciret.
 Scientiam de radiis, & refractionibus, & speculis, insuper
 etiam Astronomiam, in qua effecit, ut pueri videantur su-
 periores, laudare, non parvi temporis fuerit. Quae vero
 illius opera nuper cum stupore viderim, enarrare non pi-
 grabor. Argumentum quidem commune, & in vita nostra
 fatis frequens balnei aedificatio: at ingenium, & intelligen-
 tia in re ita vulgari admirabilis. Locus erat non aequabi-
 lis planitie, sed acclivis admodum & erectus, quem cum
 accepisset ab una parte vehementer humilem, solo alterius
 aequavit, subiecta toti operi firmissima crepidine, eorum-
 que, quae imponenda erant, securitate, positis rite funda-

θεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος, ὕψει δὲ πάντῃ ἀποτόμοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν συνεχομένοις τὸ ὅλον κρατυνάμενος· τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα τῷ τε τοῦ τόπου μεγέθει σύμμετρα, καὶ τῷ εὐλόγῳ τῆς κατασκευῆς ἀρμοδιώτατα, καὶ τὸν τῶν Φώτων λόγον φυλάττοντα.

- 5 Πυλὼν μὲν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὑπτίος μᾶλλον ἢ ὀρθίος πρὸς τὴν τῶν ἀνιόντων εὐμάρειαν. εἰσιόντα δὲ τοῦτον, ἐκδέχεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν ἔχων ἀκολούθους καὶ ὑπηρεταίς διατριβήν· ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων. βαλανεῖω δ' οὖν καὶ ταῦτα πρεπωδέστατα, χαρίεσσαι, καὶ Φωτὶ πολλῶν καταλαμπόμεναι ὑποχωρήσεις· εἴτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττός μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑπόδοχὴν. μετὰ δὲ τοῦτον ἐκατέρωθεν διαρκεῖς τοῖς ἀποδυμένοις ἀποθέσεις, καὶ μέσος οἶκος ὑψεῖ τε ὑψηλότατος,

mentis, stabilita. Altitudinibus autem *montium* praeruptis valde, & ad securitatem continuis, totum opus roboravit. Quae porro inaedificavit, ea cum ad loci magnitudinem congruunt, tum propter observatam in tota structura proportionem, maxime sunt concinna, & respondentem sibi fenestrarum rationem servant. Vestibulum altum, gradus ad ascendendum latos habens, supinum magis quam arduum, ad ascendentium commoditatem. Per hoc qui ingressus fuerit, eum excipit oecus communis, bene magnus, ubi morari commodè pedissequi & ministri possint, *situs* ad sinistram paratorum ad delicias cubiculorum: balneo enim etiam haec pulchre conveniunt, secessus iucundi & multo lumine collustrati. Tum continens illis oecus, supervacaneus ille quidem quantum ad balneum, at necessarius, quatenus beatis hominibus recipiendis destinatum est. Post hunc ab utraque parte, quae sufficiant exuere se vo-

καὶ Φωτὶ Φαιδρότατος, ψυχροῦ ὕδατος ἔχων τρεῖς κο-
λυμβήθρας, Λακαῖνῃ λίθῳ κεκοσμημένος, καὶ εἰκόνες ἐν
αὐτῷ λίθου λευκοῦ τῆς ἀρχαίας ἐργασίας, ἡ μὲν Ὑγείας,
ἡ δὲ Ἀσκληπιοῦ. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται ἡρέμα 6
χλιαίνόμενος οἶκος, οὐκ ἀπηνεῖ τῇ θέρμῃ προαπαντῶν,
ἐπιμήκης, ἀμφιστρόγγυλος, μεθ' ὃν ἐν δεξιᾷ οἶκος, εὖ
μάλα Φαιδρὸς, ἀλείψασθαι προσηνῶς παρεχόμενος,
ἐκατέρωθεν εἰσόδους ἔχων, Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλλωπισ-
μένας, τοὺς ἀπὸ παλαιστρας εἰσιόντας δεχόμενος. εἴτ'
ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἰκῶν ἀπάντων κάλλιστος, στή-
ναι τε καὶ ἐγκαθέζεσθαι προσηνέστατος, καὶ ἐμβρα-
δῦναι ἀβλαβέστατος, καὶ ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώ-
τατος, Φρυγίου καὶ αὐτὸς εἰς ὄροφῇν ἄκραν ἀποστίλ-
βων. ἐξῆς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται διάδρομος, Νομάδι
λίθῳ διακεκολλημένος. ὁ δὲ ἐνδον οἶκος κάλλιστος, Φω-
τὸς τε πολλοῦ ἀνάμεστος, καὶ ὡς πορφύρα διηθισμένος.

lentibus, spoliaria; & medius inter ea oecus altissimus &
multa luce laetissimus, aquae frigidae descensiones habens
tres, Lacedaemonio lapide exornatas. Statuae in illo de
candido lapide vetusti operis, Hygeae una, altera Aescula-
pii. Progressos excipit oecus leniter tepidus, calore non
molesto occurrens, longus, utrinque rotundus: post quem
in dextra parte hilaris admodum oecus ungendi facultatem
comiter praebens, ianuas utrinque habens Phrygio lapide
politas, intrantes de palaestra recipiens. Tum post hunc
oecus alius, oecorum omnium pulcherrimus, ad stationes
ac sessiones iucundissimus, ad commorandum minime no-
xius, ad volutationes commodissimus, Phrygio lapide &
ipse ad summum usque tectum fulgens. Deinde transitus ex-
cipit calidus, Numidico lapide incrustatus. Interior deinde
oecus pulcherrimus, luce multa plenus, & purpurae instar

- 7 Τρεῖς καὶ οὗτος θερμὰς πυέλους παρέχεται. λουσαμένῳ δὲ, ἔνεστί σοι μὴ τὴν διὰ τῶν αὐτῶν οἰκῶν αὖθις ἐπανιέναι, ἀλλὰ ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ ψυχρὸν, δι' ἡρέμα θερμοῦ οἰκήματος, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ Φωτὶ μεγάλῳ, καὶ πολλῇ τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ ὕψι πρὸς τούτοις ἀνάλογα, καὶ πλάτῃ τοῖς μήκεσι σύμμετρα, καὶ πανταχοῦ πολλὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτῃ ἐπανθεῖ. κατὰ γὰρ τὸν καλὸν Πίνδαρον, Ἀρχομένους ἔργου, πρόσωπον χρὴ θέμεν τηλαυγές. τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐγῆς μάλιστα, καὶ τοῦ Φέγγους, καὶ τῶν Φωταγωγῶν μεμηχανημένον. ὁ γὰρ σοφὸς ὡς ἀληθῶς Ἰππίας τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορρᾶν προκεχωρηκότα ἐποίησεν, οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρινοῦ ἀέρος· τοὺς δὲ πολλοῦ τοῦ θάλλους θεομένους, νότῳ, καὶ εὐρῳ, καὶ ζεφύρῳ ὑπέθηκε. Τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ λέγοιμι παλαιόστρας, καὶ τὰς κοινὰς τῶν ἱματιοφυλακούντων κατασκευὰς, ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ λουτρὸν, καὶ μὴ διὰ μακροῦ τὴν ὁδὸν ἐχούσας, τοῦ
- 8

floridus. Tria hic labra calida praebebat. Cum vero laveris, licet tibi non per eosdem redire oecos, sed celeri via ad frigidam per conclave mediocriter calidum, idque in multa luce, & multo intus die. Ad haec altitudines congruentes, & latitudines longitudinibus pro portione respondentes, & multa ubique Gratia atque Venus enitet. Etenim ex praeclari Pindari praecepto, *Qui opus incipiunt, faciem ponant e longinquo fulgentem*. Haec autem contigerit maxime, e splendore, & luce, & fenestris, si quis machinetur. Sapiens enim vere Hippias oecum frigidarium fecit, ut in boream procurrat, nec meridiani tamen aëris expertem: eos autem, qui tepore multo indigent, noto & euro atque zephyro subiecit. Quid deinde tibi dicam palaestras, & communes eorum, qui vestes custodiunt, commorationes, celerem habentes ad lavacra nec per ambages transitum,

χρησίμου τε καὶ ἀβλαβοῦς ἕνεκα; καὶ μὴ με ὑπολάβη-
τις μικρὸν ἔργον προθέμενον, κοσμεῖν τῷ λόγῳ προ-
αίρεῖσθαι. τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς, καινὰ ἐπινοῆσαι καλ-
λους δείγματα, οὐ μικρὰς σοφίας ἔγωγε τίθεμαι, οἷον
καὶ τόδε τὸ ἔργον ὁ θαυμάσιος ἡμῖν Ἱππίας ἐπεδείξατο,
πάσας ἔχον τὰς βαλανείου ἀρετάς, τὸ χρήσιμον, τὸ εὖ-
καιρον, τὸ εὐφεγγές, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρ-
μοσμένον, τὸ τὴν χρεῖαν ἀσφαλῆ παρεχόμενον· καὶ
προσέτι τῇ ἄλλῃ περινοίᾳ κεκοσμημένον, ἀφόδων μὲν
ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσειν, ἐξόδοις τε πολλαῖς
τεθυρωμένον· ὁρῶν δὲ διττὰς δηλώσεις, τὴν μὲν δι' ὕδα-
τος καὶ μυκήματος, τὴν δὲ δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦ-
τα ἰδόντα μὴ ἀποδοῦναι τὸν πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔρ-
γῳ, οὐκ ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀχαρίστου, μᾶλλον
δὲ βασκανοῦ μοι εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν οὖν εἰς δύναμιν
καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην, καὶ δημιουργὸν ἡμεῖς α-

9 Ἀφόδων) Ἀφροδὶς ὁ ἀπόπατος. V.

utilitatis pariter causa & salubritatis? Et ne putet aliquis;
parvum me opus oratione exornandum suscepisse. In com-
munibus enim excogitare nova pulchritudinis specimina,
non parvae sapientiae esse arbitror equidem. Quale sane
hoc quoque opus nobis admirabilis ille Hippias eduxit,
quod omnes habeat virtutes balnei, utilitatem, opportu-
nitatem, claritatem, proportionem; quod loci ingenio ac-
commodatum sit, quod usum sui securum praebeat: &
praeterea cetero apparatu ornatum, sellarum familiaricarum
duobus secessibus, & ianuis pluribus apertum: horarum
gemina indicia, alterum per aquam & mugitum, alterum
per solem, exhibens. Haec si quis viderit, neque dignam
operi laudem tribuerit, ille non stupidus modo, sed ingra-
tus etiam, vel invidus potius mihi videatur. Ego proinde
pro viribus & opus, & artificem, atque auctorem mune-

μην τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς παράσχοι καὶ λούσασθαι
ποτε, πολλοὺς οἶδα καὶ ἄλλους ἔξω τῶν κοινωνήσον-
τάς μοι τῶν ἐπαίνων.

ris oratione remuneratus sum. Si vero fortuna praeberit,
ut etiam lavare quandoque hic possim, multos novi &
alios in partem laudum mearum venturos.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Η ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ΟΤΕ ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδοὺς στρατιὰν ἤλασε, (κωλύει γὰρ οὐδέν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν διηγῆσασθαι Βακχικόν) Φασὶν οὕτω καταφρονῆσαι αὐτοῦ τὰ πρῶτα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε καταγελαῖν ἐπιόντος, μᾶλλον δὲ ἐλεεῖν τὴν τόλμαν, ὡς αὐτίκα μάλα συμπατηθσομένου ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάξαιτο. ἤκουον γὰρ, οἶμαι, τῶν σκοπῶν ἀλλόκοτα ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ ἀγγελλόντων, ὡς ἡ μὲν Φάλαγξ αὐτῷ καὶ οἱ λόχοι γυναῖκες εἶεν ἑκφρονες καὶ μεμνηυῖαι, κιττῷ ἐστεμμέναι, νεβρίδας ἐνημμέναι, δόρατά τινα μικρὰ ἔχουσαι, ἀσιόηρα, κιττοποίητα καὶ ταῦτα, καὶ τινα πελτάρια κοῦφα, βομβοῦντα, εἴ τις μόνον προσάψαιτο, (ἀσπίσι γὰρ εἵκαζον καὶ τὰ τύμπανα) ὀλίγους δὲ

8 Σκοπῶν) Τῶν κατασκόπων. G.

PRAEFATIO SEU BACCHUS.

CUM exercitum contra Indos duceret Bacchus, (nihil enim, opinor, prohibet, etiam Bacchicam vobis fabulam enarrare) ita aiunt contempta esse ab illis hominibus ipsius principia, ut adventantem deriderent, vel potius ipsius audaciae misererentur, qui statim ab elephantis conculcandus esset, si aciem contra auderet instruere. Audierant enim, puto, exploratores absurda quaedam de illius exercitu narrare, phalangem ipsius & ordines esse mulieres insanas & furentes, hedera coronatas, praecinctas hinnulorum pelli-bus, hastis quibusdam parvis instructas, sine ferro, hedera ornatis & ipsis, levibusque parmulis, bombos, si quis modo attingeret, reddentibus; nempe clypeis assimulabant

τινας ἀγροίκους νεανίσκους ἐνεῖναι γυμνοὺς, κόρδακα ὀρχουμένους, οὐράς ἔχοντας, κεράστας, οἷα τοῖς ἄρτι
 2 γεννηθεῖσιν ἐρίβοις ὑποφύεται. Καὶ τὸν μὲν στρατηλάτην αὐτῶν, ἐφ' ἄρματος ὀχεῖσθαι παρδάλεων ὑπεξευγμένων, ἀγένειον ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χοῶντα τὴν παρείαν, κερασφόρον, βοτρυοῖς ἐστειφανωμένον, μίτρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι, καὶ χρυσῇ ἐμβάδι. ὑποστρατηγεῖν δὲ δύο, ἓνα μὲν τινα βραχὺν πρεσβύτερον, ὑπόπαχυν, προγαστορα, ῥινόσιμον, ὡτὰ μεγάλα ὄρθια ἔχοντα, ὑπότρομον, νάρθηκι ἐπερειδόμενον, ἐπ' ὄνου τὰ πελλὰ ἱππεύοντα, ἐν κροκωτῷ, καὶ τοῦτον πάνυ πιθανόν τινα συνταγματάρχην αὐτοῦ. ἕτερον δὲ τεράστιον ἄνθρωπον, τράγω τὰ νέρβην εἰκότα, κομήτην τὰ σκέλη, κέρατα ἔχοντα, βαθυπώγωνα, ὀργίλον καὶ

1 Ἀγροίκους νεανίσκους) Εἶδος Σατύρων. G.

ibid. Κόρδακα) Εἶδος ἀπρεποῦς καὶ αἰσχυρᾶς ὀρχήσεως παραπλησίας τῇ πυρρίχῃ. V.

6 Μίτρα) Μίτρα ἢ ἐπὶ μετώπῳ ἀκρῇ χρυσοῦν ἔχουσα φέλλιον, ἀρ-

χῆς ἂν εἴη καὶ βασιλείας σύμβολον. V.

9 Τρ. πρεσβύτερον) Εἶδος Ἰκαρίου. V.

ibid. Προγαστορα) Μεγαλοκίλιον. V.

12 Ἑτερον δὲ τεράστιον) Εἶδος Πανός. V.

etiam tympana: paucos autem quosdam inter eos versari rusticos iuvenes, nudos, saltantes cordacem, qui caudas haberent, cornutos *corniculis*, qualia recens natis haedis subnascentur. Ac ducem quidem ipsum curru vehi iunctis pardalibus, plane imberbem, ne parva quidem lanugine vestitum genas, cornutum, coronatum uvis, mitra revinctum comas, amictum purpura, & auro calceatum: duces sub ipso duos, unum brevem, senem, crassiusculum, ventricosum, simum naribus, auribus longis & erectis, tremulum, innixum baculo, asino vestum plerumque, crocota indutum, atque adeo congruentem plane agminis sub illo ductorem; alterum porro prodigiosum hominem, capro inferiori partem similem, cruribus hirsutis, cornutum,

θυμικόν, πατέρα μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ
 ῥάβδον καμπύλην ἐπηρμένον, καὶ περισκιρτῶντα ὅλον
 τὸ στρατόπεδον. καὶ τὰ γυναῖα δὲ φοβεῖσθαι αὐτὸν,
 καὶ σείειν ἡνεμωμένας τὰς κόμας, ὅποτε προσίοι, καὶ
 βοᾷν, εὖ οἱ τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δε-
 σπότην· τὰς δ' οὖν ποίμνας, διηρπάσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν
 γυναικῶν, καὶ διεσπᾶσθαι ἔτι ζῶντα τὰ θρέμματα·
 ὠμοφάγους γὰρ τινὰς αὐτὰς εἶναι. Ταῦτα οἱ Ἴνδοι καὶ 3
 ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούοντες, ἐγέλων ὡς τὸ εἶκος, καὶ
 οὐδ' ἀντεπεξάγειν, ἢ παρατάττεσθαι ἠξίου· ἀλλ' εἵ-
 περ ἄρα τὰς γυναῖκας ἐπαφῆσειν αὐτοῖς, εἰ πλησίον
 γένοιτο, σφίσι δὲ καὶ νικᾶν αἰσχρὸν ἐδόκει, καὶ φονεύειν
 γυναῖα μεμνηνότες, καὶ θηλύμιτριν ἄρχοντα, καὶ με-
 θύον σμικρὸν γερόντιον, καὶ ἡμιστρατιώτην ἄλλον, καὶ
 γυμνῆτας ὀρχηστὰς, πάντας γελοίους. ἐπεὶ δὲ ἡγγέλ-
 λετο πυρπολῶν ὁ θεὸς ἤδη τὴν χώραν, καὶ πόλεις αὐτ-

barba prolixa, iracundum & vehementem, qui altera ma-
 nu ferat fistulam, dextra vero baculum incurvum inten-
 tans, exercitum totum circumfaltet: territas autem ab illo
 mulierculas, iactare permisos ventis capillos ad illius ad-
 ventum, & clamare Evoe; suspicari autem, hac voce ap-
 pellari ab illis dominum. Greges porro iam direptos a mu-
 lieribus, & dilaceratas vivas adhuc pecudes: esse enim il-
 las crudivoras. Audientes ista Indi & rex illorum, ridebant;
 ut probabile est, neque contra educere exercitum, aut
 aciem struere, operae pretium censebant. Sed, (si modo
omnino educere contra eos placeat) mulieres iis immittere, si
 prope venissent; ipsis autem *viris* etiam vincere indecorum
 videbatur, & interficere mulieres furentes, & mitratum
 muliebriter ducem, & ebrium parvum seniculum, & alium
 semimilitem, & saltatores nudos, omnes ridiculos. Cum
 vero nuntiaretur iam igne vastare regionem Deus, & cum

ἀνδρους καταφλέγων, καὶ ἀνάπτων τὰς ὕλας, καὶ ἐν
 βραχεὶ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν πυρὸς ἐμπεπληκώς, (ὅπλον
 γάρ τοι Διουσιακὸν τὸ πῦρ πατρῶον αὐτῷ, καὶ τοῦ
 κεραυνοῦ) ἐνταῦθα ἤδη σπουδῇ ἀνελάμβανον τὰ ὅπλα,
 καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἐπισάξαντες, καὶ ἐγχαλινώσαν-
 τες, καὶ τοὺς πύργους ἀναβέμενοι, ἐπ' αὐτοὺς ἀντεπεξέ-
 σταν, καταφρονούντες μὲν καὶ τότε, ὀργιζόμενοι δὲ ὅμως,
 καὶ συντρίψαι σπεύδοντες αὐτῷ στρατοπέδῳ τὸν ἀγένειον
 4 ἐκεῖνον στρατηλάτην. Ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶ-
 δον ἀλλήλους, οἱ μὲν Ἰνδοὶ προτάξαντες τοὺς ἐλέφαν-
 τας, ἐπῆγον τὴν Φάλαγγα. ὁ Διόνυσος δὲ τὸ μέσον μὲν
 αὐτὸς εἶχε, τοῦ κέρως δὲ αὐτῷ τοῦ δεξιοῦ μὲν ὁ Σειλη-
 νός, τοῦ εὐωνύμου δὲ ὁ Πᾶν, ἡγοῦντα· λοχαγοὶ δὲ καὶ
 ταξίαρχοι Σάτυροι ἐγκαθειστήκεισαν· καὶ τὸ μὲν σύνθη-

5 Ἐπισάξαντες) Στράσαντες. V.
 Σάγμα τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σα-
 μάριον. G.

12 Σειληνός) Ἄνω τοὺς ὑποστρα-
 τήγους, ὅσον ἀπὸ τοῦ εἰδους εἰχάσαι
 τὸν Ἰκάριον εἰδείξει καὶ τὸν Πᾶνα·
 ἐνταῦθα ὁνομαστὶ τὸν Σειληνὸν παρι-

στᾷ. καὶ νῦν τοῦτο, εἰ μήπου ταῦ-
 τὸν οἶται τὸν Σειληνὸν τῷ Ἰκαρίῳ.
 (cur de Icario fomniaret, nihil
 erat: quod & ipse sui interpres
 optimus Lucianus hic ostendit,
 Solan.)

ipsis hominibus cremare urbes, & silvas incendere, & In-
 diam universam brevi tempore implere incendiis, (nam Bac-
 chi arma ignis, patrius illi & de fulmine) hic iam festinan-
 ter fumere arma, & ornatis elephantis, atque frenatis, im-
 positisque in illos turribus, contra illos educere, conte-
 mnentes illi quidem tum quoque, sed irati tamen, & atte-
 rere festinantes suo cum exercitu imberbem istum impe-
 ratorem. Cum vero prope & in conspectum venissent,
 Indi, constitutis in prima acie elephantis, phalangem indu-
 cunt. At Bacchus mediam ipse tenet aciem, dextrum il-
 lius cornu Silenus ducit, Pan sinistrum: ordinum vero &
 agminum ductores constituti Satyri: tessera omnibus illud

μα ἦν ἅπασι τὸ, εὖ οἱ. εὐθύς δὲ τὰ τύμπανα ἐπατα-
γεῖτο, καὶ τὰ κύμβαλα τὸ πολεμικὸν ἐσήμαινε, καὶ
τῶν Σατύρων τις λαβὼν τὸ κέρας ἐπήυλει τὸ Ὀρθιον,
καὶ ὁ τοῦ Σειληνοῦ ὄνος ἐνυάλιον τι ὠγκήσατο, καὶ αἱ
Μαινάδες σὺν ὀλολυγῇ ἐνεπήδησαν αὐτοῖς, δράκοντας
ὑπεζωσμένοι, καὶ τῶν θύρσων ἄκρων ἀπογυμνοῦσαι
τὸν σίδηρον. οἱ Ἴνδοι δὲ καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν αὐτίκα ἐκ-
κλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον, εὐδ' ἐντὸς βέλους
γενέσθαι ὑπομείναντες, καὶ τέλος κατὰ κράτος ἐαλώ-
κεσαν, καὶ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο ὑπὸ τῶν τέως κατα-
γελωμένων, ἔργῳ μαθόντες ὡς οὐκ ἐχρῆν ἀπὸ τῆς πρώ-
της ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρατοπέδων. Ἀλλὰ τίς
πρὸς τὸν Διόνυσον οὗτος ὁ Διόνυσος; εἶποι τις ἄν. ὅτι μοι
δοκοῦσι (καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ με κορυβαντιάων, ἢ τε-
λέως μεθύειν ὑπολάβητε, εἰ τὰμὰ εἰκάζω τοῖς Θεοῖς)
ὁμοίον τι πάσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τοὺς καινοὺς τῶν λό-
γων τοῖς Ἰνδοῖς ἐκείνοις, οἷον καὶ πρὸς τοὺς ἐμούς. οἶό-

14 Κορυβαντιάων) Μαινεσθαι. V.

Ævoe. Simul pulfantur tympana, & clasticum cymbala fo-
nant, ac Satyrorum aliquis cornu sumto incinit orthium,
& Sileni asinus Martium quiddam rudit, & insultant illis
cum ululatu Maenades, succinctæ draconibus, & de sum-
mis thyrsis ferrum nudantes. At Indi & illorum elephan-
tes, inclinato statim agmine, sine more & modo fugiunt,
nec intra teli iactum venire ausi, ac tandem vi superati
captique abducuntur ab his, quos modo deriserant, expe-
rimento docti, non esse ex prima fama deridendos exter-
nos exercirus. Verum enimvero, *Quid ad Bacchum iste
Bacchus?* aliquis forte dixerit. Quod mihi videtur, (& per
ego vos Gratias oro, ne me fanatico furore agi aut plane
ebrium esse putetis, si me cum Diis comparem) simili ra-
tione quosdam, atque Indos illos, ad novitatem disputa-
tionum affectos esse, ut ad mearum quoque. Nam cum au-

μενοι γὰρ Σατυρικὰ, καὶ γελοῖά τινα, καὶ κομιδῇ κωμικὰ παρ' ἡμῶν ἀκούεσθαι, τοιαῦτα πεπιστεύκασιν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ. οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνούνται, ὥς οὐδὲν δεῖον παρέχειν τὰ ὅλα κώμοις γυναικεῖοις, καὶ σκιρτήμασι Σατυρικοῖς, καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων· οἱ δὲ ὡς ἐπὶ τοιοῦτό τι ἤκοντες, ἀντὶ τοῦ κιττοῦ σίδηρον εὐρόντες, οὐδ' οὕτως ἐπαινεῖν τολμῶσι τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος τεθορυβημένοι· ἀλλὰ θάρρων ἐπαγγέλλομαι αὐτοῖς, ὅτι ἦν καὶ νῦν ὡς πρότερόν ποτε τὴν τελετὴν ἐβελήσωσιν ἐπιδεῖν πολλάκις, καὶ ἀναμνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπόται κώμων κοινῶν τῶν τότε καιρῶν, καὶ μὴ καταφρονήσωσι τῶν Σατύρων καὶ Σειληνῶν, πῶσι δὲ ἐς κόρον τοῦ κρατήρος τούτου, ἐμβακχεύσειν καὶ αὐτοὺς, καὶ πολλάκις μεθ' ἡμῶν ἔρεῖν
 6 τὸ, εὖ οἱ. Οὗτοι μὲν οὖν (ἐλεύθερον γὰρ ἀκοῇ) ποιούντων ὅ, τι καὶ φίλον. ἐγὼ δὲ, ἐπειδὴ περ ἔτι ἐν Ἰνδοῖς

8 Τεθορυβημένοι) Ἑκπλαγύντες. V.

diunt Satyrica, & ridicula quaedam, & plane Comica a nobis recitari, talia ea esse credunt, nescio qua de me sententia imbuti. Ac partim quidem eorum plane non veniunt, quasi non oporteat descendentes de elephantibus aures praeberere comissationibus muliebribus, & Satyricis fationibus: alii vero cum ad tale quid veniant, invento pro hedera ferro, neque sic redire audent, inopinata re perturbati. Verum audacter illis denuntio, si nunc etiam, ut prius olim, caerimoniam inspicere voluerint saepius antiqui nostri convivae, & recordati fuerint comissationum illius temporis communium, neque contemserint Satyros ac Silenos, biberintque ad satietatem de hoc cratere; futurum, ut ipsi quoque occupentur Baccho, & saepe nobiscum Evoc illud ingement. Atque hi quidem (liberum enim audire) faciant, quidquid placuerit. Ego vero, quan-

ἔσμεν, ἐθέλω καὶ ἄλλο ὑμῖν διηγήσασθαι τι τῶν ἐκεῖ-
θεν, οὐκ ἀπροσδιόνυσον οὐδ' αὐτὸ, οὐδ' ὧν ποιούμεν ἄλ-
λότριον. Ἐν Ἰνδοῖς τοῖς Μαχλαίοις, οἱ τὰ λαῖα τοῦ Ἰν-
δοῦ ποταμοῦ, εἰ κατὰ ῥοὴν αὐτοῦ βλέπεις, ἐπινεμό-
μενοι, μέχρι πρὸς τὸν Ὠκεανὸν καθήκουσι· παρὰ τού-
τοις ἄλσος ἐστὶν ἐν περιφράκτῳ, οὐ πάνυ μεγάλῳ χω-
ρίῳ, συνηρεθεῖ δέ. κίττος γὰρ παλὺς, καὶ ἄμπελοι,
σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιῶσιν. ἐνταῦθα πηγαί· εἰσι τρεῖς
καλλίσται καὶ διειδεστάτου ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρου, ἡ
δὲ Πανός, ἡ δὲ Σειληνοῦ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὰ οἱ Ἰν-
δοὶ ἀπαξ τοῦ ἔτους, ἐορτάζοντες τῷ θεῷ· καὶ πίνουσι τῶν
πηγῶν οὐχ ἀπασῶν ἀπαντες, ἀλλὰ καθ' ἡλικίαν, τὰ
μὲν μεῖράκια τῆς τῶν Σατύρων· οἱ ἄνδρες δὲ τῆς Πανι-
κῆς· τῆς δὲ τοῦ Σειληνοῦ οἱ κατ' ἐμέ. Ἄ μὲν αὖν πά- 7
σχουσιν οἱ παῖδες ἐπειδὴν πίνουσιν, ἢ οἷα οἱ ἄνδρες τολ-
μῶσι κατεχόμενοι τῷ Πανί, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἃ δ'

do adhuc inter Indos versamur, volo etiam aliud vobis de
illis rebus enarrare, nec ipsum abhorrens a Baccho, nec
ab instituto nostro alienum. Apud Indos Machlaeos, qui
ad sinistra Indi amnis, si secundum flumen respicias, pa-
fcentes ad Oceanum usque perveniunt: apud hos igitur ne-
mus est in conscripto, regione non admodum magna, sed
opaca, hedera enim multa & vites plane illam inumbrant.
Hic fontes sunt tres, pulcherrimae & pellucidissimae aquae,
Satyri unus, alter Panis, tertius Sileni. Intran illud ne-
mus Indi quotannis semel, sacrum facientes Deo, bibunt
que de fontibus non omnibus omnes, sed pro diversa ae-
tate, adolescentes nimirum de Satyrorum fonte, de Pani-
co viri, de Sileni autem mei aequales. Quae igitur ado-
lescentulis, cum biberunt, eveniant, aut quae viri audeant
occupati a Baccho, longum fuerit dicere. Sed quae senes

οἱ γέροντες ποιῶσιν, ὅταν μεθυσθῶσι τοῦ ὕδατος, οὐκ ἀλλότριον εἰπεῖν· ἐπειδὴν πῆ ὁ γέρων, καὶ κατὰ σῃ αὐτὸν ὁ Σειληνός, αὐτίκα ἐπιπολὺ ἄφρονός ἐστι, καὶ καρῆ-
 βαρῶντι καὶ βεβαπτισμένῳ ἔοικεν, εἴτα ἄφρων φωνή
 τε λαμπρά, καὶ φέγμα τορὸν, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν
 ἐγγίνεται αὐτῷ, καὶ λαλίστατος ἐξ ἀφρονοτάτου ἐστίν·
 οὐδ' ἂν ἐπιστομίσας παύσειας αὐτὸν μὴ οὐχὶ συνεχῇ
 λαλεῖν, καὶ ῥήσεις μακρὰς συνέρειν. συνετὰ μέντοι πάν-
 τα καὶ κόσμια, καὶ κατὰ τὸν Ὅμηρου ἐκείνων ῥήτορα,
 νιφάδεσσι γὰρ ἑοικότα χειμερίσι διεξέρχονται. οὐδ'
 ἀποχρήσει σοι κύκνοις κατὰ τὴν ἡλικίαν εἰκάσαι αὐτοὺς,
 ἀλλὰ τETTIΓΩΔΕΣ τι πυκνὸν καὶ ἐπίτροχον συνάπτουσιν
 ἄχρι βαθείας ἐσπέρας. τοῦντεῦθεν δὲ ἤδη ἀφελείσης αὐ-
 τοῖς τῆς μέθης σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀνατρέ-
 χουσι. τὸ μέντοι παραδοξότατον οὐδέπω εἶπον. ἦν γὰρ
 ἀτελὴ ὁ γέρων μεταξύ καταλίπη ὃν διεξήκει τὸν λόγον,

faciant aqua illa ebrii, narrare haud alienum. Cum bibit
 fenex, & occupavit illum Silenus, primo aliquamdiu mu-
 tus est, & crapula laboranti atque bene madido similis.
 Deinde subito vox splendida, & loquela vehemens, & spi-
 ritus modulatus illi contingit, & est ex plane mutò loqua-
 cissimus, quem nec ore obturando ad quietem redigas,
 ne perpetuo loquatur, & longos sermones continuet: pru-
 dentia tamen omnia, & decentia, &, ad Homericī illius
 oratoris exemplum, *nivibus similia hibernis*, proferunt. Ne-
 que satis fuerit cynis illos propter aetatem comparare;
 sed cicadarum more confertum quiddam & volubile ad se-
 ram usque vesperam perpetuant. Inde autem, iam dimissa
 ebrietate, tacent, & ad pristinam rationem redeunt. Ve-
 rum, quod maxime admirabile est, nondum dixi. Si enim
 fenex imperfectam abruptat, quam explicare coepit, ora-

δύντος ἡλίου κωλυθεὶς ἐπὶ πέρας αὐτὸν ἐπεξελθεῖν, ἐς
 νέωτά πινὼν αὖθις ἐκεῖνα συνάπτει, ἃ πέρυσι λέγοντα ἡ
 μέθη αὐτὸν κατέλιπε. Ταῦτά μοι κατὰ τὸν Μῶμον εἰς 8
 ἑμαυτὸν ἀπεσκήφθω, καί, μὰ τὸν Δία, οὐκ ἂν ἔτι
 ἐπαγάγοιμι τὸ ἐπιμύθιον. ὁρᾶτε γὰρ ἤδη καθότι τῷ μύ-
 θῳ ἔοικα. ὥστε ἦν μὲν τι παραπαίωμεν, ἡ μέθη αἰτία·
 εἰ δὲ πινυτὰ δόξειε τὰ λεγόμενα, ὁ Σειληνὸς ἄρα ἦν
 ἴλεως.

1 Δύντος ἡλίου) Πάνυ ψεύδη καὶ οὐ ὅτι (lege ὅ) ψευδομένους ἀπο-
 καὶ κάτω διασύρων. G. (In Cod. Abb. δύαντος erat, quod non pla-
 cet. Solan.)

tionem, occidente sole impeditus illam ad finem suum per-
 ducere: altero anno bibens rursus illa annectit, quae su-
 periore anno dicentem destituerat ebrietas. Ista Momi il-
 lius exemplo in me ipsum dicta sunt, nec ego, ita me
 Iuppiter, quorsum pertineat fabula adiunxero: iam enim
 videtis, qua in re similis illi sum. Itaque si quid deliremus,
 causa ebrietas: si prudentia, quae diximus, videantur, Si-
 lenus erat propitius.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Η ΗΡΑΚΛΗΣ.

- 1 ΤΟΝ Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὀγμιοὶ ὀνομάζουσι Φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ εἶδος τοῦ Θεοῦ, πάνυ ἀλλόκοτον γράφουσι. γέρων ἐστὶν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναΦαλαντίας, παλιὸς ἀκριβῶς, ὅσαι λοιπαὶ τῶν τριχῶν, ῥυσὸς τὸ δέρμα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἷοί εἰσιν οἱ θαλαττουργοὶ γέροντες· μᾶλλον δὲ Χάρανα, ἢ Ἰαπετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρακλέα εἶναι ἂν εἰκάζεις. ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν, ἔχει ὅμως τὴν σκευὴν τοῦ Ἡρακλέους. καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ τὸν γωρυτὸν παρήρηται, καὶ τὸ τόξον ἐν τεταμένον ἢ ἀριστερὰ προδείκνυσι, καὶ ὅλως Ἡρακλῆς
- 2 ἐστὶ. Ταῦτά γε ὥμην οὖν ἐφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων Θεῶν

14 Ταῦτέ γι) Ἀπὸ τοῦ κατὰ ταῦτα. V.

PRAEFATIO SEU HERCULES.

HERCULEM Galli Ogmium sua voce appellant: sed figuram Dei plane monstrosam pingunt. Ultimae aetatis senex illis est, recalvus, plane canis, qui supersunt, capillis, rugosa cute, & ad nigerrimum colorem perustus, quales sunt senes, qui in mari opus faciunt. Potius Charontem quendam aut Iapetum de tartareis specubus, & omnia potius, quam Herculem, esse suspiceris. Verum talis cum sit, habet tamen paratum Herculis. Etenim pellem leonis suspensam gerit, & clavam dextra praefert, & pharetra appensa, & intentum arcum sinistra ostendit: atque in univsum est Hercules. Itaque suspicabar, ut contumelia af-

παῖαυτα παρανομεῖν τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν μορφὴν τὴν τοῦ
 Ἡρακλέους, ἀμυνομένους αὐτὸν τῇ τοιαύτῃ γράφῃ, ὅτι
 τὴν χώραν ποτὲ αὐτῶν ἐπῆλθε λείαν ἐλαύνων, ὁπότε τὰς
 Γηρυόνης ἀγέλας ζητῶν; κατέδραμε τὰ πολλὰ τῶν
 ἐσπερίων γενῶν. Καίτοι τὸ παραδοξότατον οὐδέπω ἔφην 3
 τῆς εἰκότος. ὁ γὰρ δὴ γέρον Ἡρακλῆς ἐκεῖνος ἀνθρώπων
 πάμπολύ τι πλήθος ἔλκει ἐκ τῶν ὧτων ἅπαντας δεδε-
 μένους. δεσμὰ δὲ εἰσὶν οἱ σειραὶ λεπταὶ χρυσοῦ καὶ ἡλέ-
 κτρου εἰργασμένοι, ὅρμοις εἰκνύται τοῖς καλλίστοις, καὶ
 ὅμως ἀφ' οὗτως ἀσθενῶν ἀγόμενοι, οὔτε δρασμὸν βου-
 λεύουσι, δυνάμενοι ἀν εὐμαρῶς, οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν,
 ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερίδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς
 ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ Φαιδροὶ ἔπονται καὶ γεγηθότες,
 καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινοῦντες ἐπειγόμενοι ἅπαντες, καὶ
 τῷ Φιδάνειν ἐβέλειν τὸν δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, εἰκότες
 ἀχθῆσθαι τοιούτοις; εἰ λυθήσονται. ὃ δὲ πάντων ἀτοπώ-

ficerent Graecorum Deos, talia Gallos in figuram Her-
 culis designasse, quem tali pictura ulcisci vellent, qui suam
 quondam regionem invaserit, ac praedas ibi egerit, cum
 quaerens Geryonis greges multas per occidentem gentes
 percurreret. Verum quod insolentissimum in illa pictura,
 nondum dixi. Nempe senex ille Hercules, hominum ma-
 gnam multitudinem trahit, auribus omnes revinctos. Vin-
 cula autem illi sunt tenues catenae, ex auro atque electro
 elaboratae, monilibus pulcherrimis similes. Et tamen ab
 infirmis adeo *catellis* tracti, neque fugam moliantur, cum
 possint facile, neque omnino contra tendunt, aut obnitun-
 tur pedibus, resupinati in contrariam ei, qua ducuntur,
 partem: sed sequuntur hilares, & gaudentes, & ductorem
 suum laudant, atque urgent omnes, &, dum praevenire
 student, laxant vinculum, quasi aegre laturo, si solvantur.
 Quod vero omnium maxime portentosum mihi videtur,

τατον εἶναι μοι ἔδοξεν, οὐκ ἀκνήσω καὶ τοῦτο εἰπεῖν. οὐ
 γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει ταῖς σειραῖς τὰς τῶν
 δεσμῶν ἀρχάς, ἅτε τῆς δεξιᾶς μὲν ἤδη τὸ ῥόπαλον, τῆς
 λαιᾶς δὲ τὸ τόξον ἐχούσης, τρυπήσας τοῦ θεοῦ τὴν γλῶτ-
 ταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἐλκομένους αὐτοὺς ἐποίησε, καὶ
 4 ἐπέστραπται γὰρ εἰς τοὺς ἀγομένους μειδιῶν. Ταῦτ' ἐγὼ
 μὲν ἐπὶ πολὺ εἰστήκειν ὀρώων, καὶ θαυμάζων, καὶ ἀπο-
 ρῶν, καὶ ἀγανακτῶν· Κεῖνος δὲ τις παρσιτῶς οὐκ ἀπαί-
 δευτος τὰ ἡμέτερα, ὡς εἶδειξεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα Φωγὴν
 ἀφιεῖς, φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγὼ σοι,
 ἔφη, ὦ ξένε, λύσω τῆς γραφῆς τὸ αἰνίγμα, πάνυ γὰρ
 ταραττομένῳ ἔοικας πρὸς αὐτήν. τὸν λόγον ἡμεῖς οἱ Κελ-
 τοὶ, οὐχ ὥσπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες, Ἑρμῆν οἰόμεθα εἶναι,
 ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν, ὅτι παραπολὺ τοῦ Ἑρ-
 μοῦ ἰσχυρότερος οὗτος. εἰ δὲ γέρων πεποίηται, μὴ θαυ-
 μάσης· μόνος γὰρ ὁ λόγος ἐν γῆρα Φιλεῖ ἐντελῆ ἐπι-

non pigrabor ipsum quoque dicere. Cum non haberet pi-
 ctor, unde principia catenae suspenderet, quippe cum dex-
 tra clavam, arcum vero sinistra haberet: perforata Dei
 lingua extrema, tractos ex illa fecit; & retorquet *Hercu-
 les* ad illos, qui ducuntur, vultum subridentem. Haec ego
 stabam intuens, nec sine admiratione, dubius simul, & in-
 dignatus. Sed Gallus aliquis adstans, non ineruditus etiam
 nostris literis, quod declaravit, accurate loquens Graece,
 popularium suorum more, ut arbitror, philosophus, *Ego*
vero, inquit, solvam tibi, hospes, picturae huius aenigma: vi-
 deris enim plane in illa perplexus. Vim dicendi nos Galli non,
 uti vos Graeci, Mercurium putamus esse, sed Herculi illam affi-
 milamus, quod hic Mercurio multum est fortior. Si vero senex
 representatus est, non mirari. Sola enim eloquentia in senectute

δείκνυσθαι τὴν ἀκμὴν, εἶγε ἀληθῆ ὑμῶν οἱ ποιηταὶ λέγουσιν,

Ὅττι μὲν αἱ τῶν ὀπλοτέρων Φρένες ἡρέβονται.

Τὸ δὲ γῆρας

ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

οὕτω γέ τοι καὶ τοῦ Νέστορος ὑμῖν ἀπορρεῖ ἐκ τῆς γλώττης τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρώων τὴν ὅπᾳ τὴν λειριόεσσαν ἀφιάσιν εὐανθῆ τινα. λεῖρια γὰρ καλεῖται, εἶγε μέμνημαι, τὰ ἄνθη. Ὡστε εἰ τῶν ὠτων ἐκδε-
δεμένους τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὴν γλώτταν ὁ γέρον οὗ-
τος Ἡρακλῆς ὁ λόγος ἔλκει, μηδὲ τοῦτο θαυμάσης, εἰδὼς τὴν τῶν ὠτων καὶ γλώττης συγγένειαν οὐδ' ὕβρις εἰς αὐτὸν, εἰ ταύτῃ τετρύπηται. μέμνημαι γοῦν, ἔφη, καὶ κωμικῶν τινων ἰαμβείων, παρ' ὑμῶν μαθὼν,

Τοῖς γὰρ λάλοις

Ἐξ ἄκρου ἢ γλώττα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη.

Τὸ δ' ἔλον καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ 6

4 Τὸ δὲ γῆρας) Εὐριπίδης. V.

solet plenam vim & maturitatem ostendere, si quidem verum dixeret vestri poëtae,

Suspensa incerto est iuvenum sententia motu:

Dicit fenex meliora iunioribus.

Ita quidem etiam Nestoris apud vos lingua mel destitit. Et concionatores Troianorum vocem emittunt liliaceam, hoc est, floridam; [florum instar suavem] flores enim, si recte memini, sunt lilia. Itaque neque illud mireris, si auribus revinctos hic Hercules, h. e. eloquentia trahit, qui noris illam aurium atque linguae cognationem. Neque vero contumelia in ipsum est, hac parte perforatum esse. Memini enim, pergebat, etiam quorundam de comoedia iamborum, quos a vobis didici,

Extrema enim loquacibus

Pertusa lingua est omnibus foramine.

In universum autem putamus, oratione Herculem perfecisse omnia,

πάντα ἡγούμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γεγόμενον, καὶ
 πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι. καὶ τὰ γε βέλη αὐτοῦ
 οἱ λόγοι εἰσὶν, οἶμαι, ὄξεις, καὶ εὖστοχοι, καὶ ταχεῖς,
 καὶ τὰς ψυχὰς τιτρώσκοντες· πτερόμεντα γοῦν τὰ ἔπη
 7 καὶ ὑμεῖς φατε εἶναι. τοσαῦτα μὲν ὁ Κελτός. Ἐμοὶ δὲ
 ἡνίκα περὶ τῆς δεῦρο παρόδου ταύτης ἐσκοπούμην πρὸς
 ἑμαυτὸν, εἴ μοι καλῶς ἔχοι, τηλικῶδὲ ὄντι καὶ πάλαι
 τῶν ἐπιδείξεων πεπαυμένῳ, αὐτὸς ὑπὲρ ἑμαυτοῦ ψῆφον
 δίδοναι τοσούτοις δικασταῖς, κατὰ καιρὸν ἐπῆλθεν ἀνα-
 μνησθῆναι τῆς εἰκότος. τέως μὲν γὰρ ἐδεδίειν, μὴ τινα
 ὑμῶν δοξάμην κομιδῇ μεираκιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ'
 ἡλικίαν νεανιεύεσθαι· κατὰ τις Ὀμηρικὸς νεανίσκος
 ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὸ,

Σὴ δὲ βίη λέλυται.

καί,

Χαλεπὸν γῆρας κατείληφές σε,

Ἦπεδανὸς δὲ νῦτοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι
 ἐς τοὺς πόδας τοῦτο ἀποσκώπτων. ἀλλ' ὅταν ἀναμνη-

*sapientem virum, & eloquentiae viribus pleraque expugnasse. Et
 tela ipsius orationes puto sunt, acutae, collineantes ad scopum,
 celeres, quibusque vulnerentur animi. Aluta nempe verba vos quo-
 que esse dicitis. Haec tum Gallus. Mihi vero, cum apud me
 considerarem, deceretne huc me progredi, hoc aetatis
 hominem, quique hoc declamandi genus olim desissem,
 & rursus de me calculum dare tot iudiciis; opportune
 in mentem venit eius imaginis memoria. Ante enim me-
 tuebam, ne cui vestrum viderer plane adolescentuli more
 illuc facere, & praeter aetatem iuvenari; ac deinde Ho-
 mericus aliquis iuvenis increparet mihi illud,*

Iam periit tua vis, gravis arripuitque senectus,

Invalidusque tibi famulus, tardique caballus,

in pedes hoc ultimum iaciens. Sed ubi recordor senis illius

σθῶ τοῦ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλέους, πάντα ποιεῖν
 προάγομαι, καὶ οὐκ αἰδοῦμαι τοιαῦτα τολμῶν, ἡλι-
 κιώτης ὢν τῆς εἰκότος. Ὡστε ἰσχύς μὲν καὶ τάχος, καὶ 8
 κάλλος, καὶ ὅσα σώματος ἀγαθὰ, χαιρέτω, καὶ ὁ ἔρως
 ὁ σὸς, ὦ Τῆϊε ποιητὰ, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον γένειον,
 χρυσοΦαένων εἰ βούλεται πτερύγων, ἢ αἰτοῖς παρα-
 πετέσθω, καὶ ὁ Ἰπποκλείδης οὐ Φροντιεῖ. τῷ λόγῳ δὲ
 νῦν ἂν μάλιστα ἀνθῶν, καὶ ἀνθεῖν, καὶ ἀκμάζειν καθ'
 ὥραν εἴη, καὶ ἔλκειν τῶν ὠτων, ὅσους ἂν πλείστους δύ-
 νηται, καὶ τοξεύειν πολλάκις, ὥς οὐδὲν γε δέος, μὴ κε-
 ναθεῖς λάβοι ὁ γωρυτὸς αὐτῷ. ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι
 τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἑμαυτοῦ. καὶ διὰ τοῦτο
 ἐτόλμησα, πάλαι νενεωλκημένον τὸ ἀκάτιον κατασπά-
 σας, καὶ ἐκ τῶν ἐνόντων ἐπισκευάσας, αὖθις ἀφεῖναι ἐς
 μέσον τὸ πέλαγος. εἴη δ', ὦ Θεοί, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν

5 Ὡ Τῆϊε ποιητὰ) Τὸν Ἀνακρίον-
 τα λέγει τὸν λυρικόν. V.

7 Ἰπποκλείδης) Παροιμία οὐ
 φροντὶς Ἰπποκλείδῃ, ἐπὶ τῶν μὴ

πάνυ σπουδαίων ἡμῖν λεγομένη, ἀλ-
 λά κατὰ τὸ εὐκαταφρόνητον μετα-
 χειριζομένων. V.

Herculis, ad agenda omnia provehor, nec me pudet ta-
 lium ausorum, qui imaginis propositae aequalis sum. Ita-
 que robur, & celeritas, & pulchritudo, & quaecunque
 corporis bona sunt, valeant: ac tuus, Teie poëta, Cupi-
 do, intuens me, sensim canente mento, auratis vestius, si vo-
 luerit, alis, aut aquilis praetervolato: ac non curabit Hippo-
 clides. At dicendi facultate vel maxime reiuvenescere, &
 florere, & vigere tempestivum fuerit, & auribus trahere,
 quam fieri possit, plurimos, & sagittas emittere saepius,
 cum metus non sit, ne imprudenti vacua fiat pharetra.
 Vides, quomodo meam ipse aetatem senectutemque con-
 soler. Et hac ipsa causa ausus sum subductum olim navi-
 gium iterum deducere, & pro copia instructum, in me-
 dium mare dimittere. Adspiret modo a vobis, Dii, dextra

ἐμπνεῦσαι δεξιὰ, ὥς νῦν γε μάλιστα πλησιστίου τε,
καὶ ἐσθλοῦ, καὶ ἑταίρου ἀνέμου δεόμεθα, ἵνα, εἰ ἄξιοι
φαινοίμεθα, καὶ ἡμῖν τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἐπιφθέγγη-
ταί τις,

Οἶήν ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.

5 Ἐπιγουνίδα.) Ἐπιγουνὶς ἡ ἐπιτραφεῖσα δι' εὐεξίαν σὰρξ τῷ γόιατι. G.

aura! Nunc enim vel maxime implente vela, & bono, &
secundo vento indigemus, ut, si quidem digni videamur,
etiam nobis Homericum illud inclamet aliquis,

Quod semur e pannis senior tam vilibus effert!

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΥ

Η ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ.

ΗΛΕΚΤΡΟΥ περί και ἡμᾶς δηλαδὴ ὁ μῦθος πέπεικεν, αἰγείρους ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ ποταμῷ δακρύειν αὐτὸ, θρηνοῦσας τὸν Φαέθοντα, καὶ ἀδελφάς γε εἶναι τὰς αἰγείρους ἐκεῖνας τοῦ Φαέθοντος, εἴτα ὀδυρομένας τὸ μεράκιον, ἀλλαγῆναι ἐς τὰ δένδρα, καὶ ἀποστάζειν ἐπὶ αὐτῶν δάκρυον δῆθεν τὸ ἥλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλει καὶ αὐτὸς ἀκούων τῶν ποιητῶν ἀδόντων ἤλπιζον, εἴ ποτε γενοίμην ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ, ὑπελθὼν μίαν τῶν αἰγείρων, ἐκπετάσας τὸ προκόλπιον, ὑποδέξασθαι τῶν δακρύων ὀλίγα, ὥς ἥλεκτρον ἔχοιμι. Καὶ δὴ οὐ πρὸ πολλοῦ, κατ' ἄλλο μέντοι χρέος, ἦκον δὲ ὁμῶς ἐς τὰ χωρία ἐκεῖνα, καὶ ἔδωκε γὰρ ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἑριδανὸν, οὐτ' αἰγείρους εἶδον.

D E E L E C T R O

S E U C Y C N I S.

De electro nimirum nobis etiam fabula persuasit, populos ad Eridanum flumen eam stillare lacrimam, quae deplorent Phaëthontem, & sorores quidem esse populos illas Phaëthontis, deinde, dum deslent adolescentulum, mutatas esse in arbores, & stillare adhuc de illis lacrimam, nimirum electrum. Talia nempe ipse quoque cum audissem poetis canentibus, sperabam, si quando essem ad Eridanum, me subitum populorum unam, & expanso sinu excepturum paucas lacrimas, ut electrum habeam. Et sane non ita diu est, cum alterius quidem rei causa, sed veni tamen in loca illa: oportebat enim adverso Eridano na-

πάνυ περισκοπῶν, οὔτε τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ' οὐδὲ τοῦνομα
 τοῦ Φαέθοντος ᾗδεσαν οἱ ἐπιχώριοι. ἀναζητεῦντος γοῦν
 ἐμοῦ καὶ διαπυνθανομένου, πότε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρους
 ἀφίξιμέθθα, τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδούσας; ἐγέλωσιν οἱ ναῦ-
 ται, καὶ ἤξιον σαφέστερον λέγειν ὅ, τι καὶ θέλομεν
 καὶ γὰρ τὸν μῦθον διηγούμεν αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέσθαι
 Ἡλίου παῖδα, καὶ τοῦτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰτῆσαι
 παρὰ τοῦ πατρὸς ἐλάσαι τὸ ἄρμα, ὡς ποιήσῃ καὶ αὐ-
 τὸς μίαν ἡμέραν· τὸν δὲ δοῦναι, τὸν δὲ ἀπολέσθαι ἐκ-
 διφρευθέντα· καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ πενθούσας ἐνταῦ-
 θά που, ἔφην, παρ' ἡμῖν, ἵνα περ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῷ
 Ἡριδανῷ, αἰγείρους γενέσθαι, καὶ δακρύνειν ἐπ' αὐτῷ
 3 τὸ ἤλεκτρον. Τίς ταῦτά σοι, ἔφασκον, διηγήσατο ἀπα-
 τεῶν καὶ ψευδολόγος ἄνθρωπος; ἡμεῖς δὲ οὔτε ἡνίοχόν
 τινα ἐκπίπτοντα εἶδομεν, οὔτε τὰς αἰγείρους, ἃς Φῆς,
 ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τι τοιοῦτον, οἷε ἡμᾶς δυοῖν ὀβολοῖν ἐνεκα

vigare. Sed nec populos vidi, diligenter licet circumspi-
 ciens, neque electrum: quin neque nomen Phaëthonis no-
 verant incolae. Requirente enim me atque interrogante,
 quando veniremus ad populos, electrum reddentes? ride-
 bant nautae, postulabantque, uti clarius, quid mihi vel-
 le, dicerem. Hic ego fabulam ipsis enarro, Phaëthon-
 tem fuisse Solis filium, & hunc, adultus cum esset, pe-
 tiisse a patre currus ipsius agendi facultatem, ut & ipse
 diem unum faceret: illum dedisse, hunc excussum curru
 periisse, & sorores ipsius dum lugerent hic circiter, dice-
 bam, apud nos, ubi etiam cecidit, apud Eridanum, po-
 pulos factas esse, & lacrimari propter eum succina. Quis
 haec tibi, dicebant, narravit impostor & mendax homo? Nos
 vero neque aurigam quemquam excidere vidimus, neque habemus,
 quas ais, populos. Si vero quid esset tale, putasne nos duorum

ἐρέττειν αὖν, ἢ ἔλκειν τὰ πλοῖα πρὸς ἐναντίον τὸ ὕδωρ, οἷς
 ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας τῶν αἰγεῖρων τὰ δάκρυα,
 τοῦτο λεχθέν οὐ μετρίως μου καθίκετο· καὶ ἐσιώπησα
 διαισχυθεῖς, ὅτι παιδίου τινὸς ὡς ἀληθῶς ἔργον ἐπεπόν-
 θειν, πιστεύσας τοῖς ποιηταῖς ἀπίθανα οὕτω ψευδομένοις,
 ὡς μηδὲν ὑγιὲς ἀρέσκεισθαι αὐτοῖς. μίᾳς μὲν δὴ ταύτης
 ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐψευσμένος ἠνιώμην, καθάπερ ἐκ τῶν
 χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολωλεκώς· ὅσγε ἤδη ἀνέπλευτον
 ὅσα καὶ οἷα χρήσομαι αὐτῶ. Ἐκεῖνο δὲ καὶ πάνυ ἀλη- 4
 θῶς ὤμην εὐρήσειν παρ' αὐτοῖς, κύκνους πολλοὺς ἄδον-
 τας ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ. καὶ αὖθις ἡρώτων τοὺς
 ναύτας, (ἀνεπλέομεν γὰρ ἔτι) Ἄλλ' οἳ γε κύκνοι, πη-
 νίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ἄδουσιν ἐφροστῶτες τῷ ποτα-
 μῷ, ἔνθεν καὶ ἔνθεν; Φασὶ γοῦν Ἀπόλλωνος παρῆδρους
 αὐτοὺς ὄντας, ὠδικοὺς ἀνθρώπους, ἐκταῦθά που ἐς τὰ
 ὄρηα μεταπεσεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ἄδειν ἔτι, οὐκ ἐκλαβο-

*obolorum causa remigaturos, aut trañturos adverso flumine navi-
 gia, cum divitiibus nobis, esse liceret, legendis populorum lacri-
 mis? Hic sermo non mediocriter me momordit. Et tacui,
 cum puderet me, cui re vera accidisset, quod puero, ut
 poetis crederem improbabilia adeo mentientibus, ut fanum
 nihil illis placeat. Una igitur hac spe non parva falsus,
 aegre ferebam, quasi ex ipsis manibus electrum perdidis-
 sem, qui iam imaginatus fueram, ad quot res & quomo-
 do illo usurus essem. Illud tamen, & quidem certo, puta-
 bam me apud illos reperturum, cycnos multos canentes
 in ripis fluvii: ac rursus interrogabam nautas, (nam adhuc
 adverso flumine navigabamus) Verum cycni certe quando no-
 bis modulatum illud carmen canunt adstantes hinc & hinc fluvio?
 Aiunt enim, illos Apollinis comites, homines canendi peritos,
 hic aliquando in volucres abiisse, & propterea adhuc canere, non*

5 μένους τῆς μουσικῆς. Οἱ δὲ σὺν γέλωτι, Σὺ, ἔφησαν,
 ὦ ἄνθρωπε, οὐ παύσῃ τήμερον καταψευδόμενος τῆς χώ-
 ρας ἡμῶν, καὶ τοῦ ποταμοῦ; ἡμεῖς δὲ αἰεὶ πλείοντες, καὶ
 σχεδὸν ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἠριδανῷ, ὀλίγους
 μὲν κύκνους ἐνίοτε ὁρῶμεν ἐν τοῖς ἔλεσι τοῦ ποταμοῦ, καὶ
 κρᾶζουσιν οὗτοι πάνυ ἄμουσον καὶ ἀσθενές, ὥς τοὺς κό-
 ρακας ἢ τοὺς κολοιοὺς Σειρήνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτοὺς
 ἀδόντων δὲ ἡδῦ, καὶ οἷον σὺ Φῆς, οὐδὲ ὄναρ ἀκηκόαμεν,
 ὥστε θαυμάζομεν πόθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκετο περὶ
 6 ἡμῶν. Πολλὰ τριᾶντα ἐξαπατηθῆναι ἐνι, πιστεύοντας
 τοῖς πρὸς τὸ μείζον ἕκαστα ἐξηγουμένοις. ὥστε καὶ γὰρ ἱὺν
 δέδια ὑπὲρ ἑαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι ἀΦιγμένοι, καὶ τοῦ-
 το πρῶτον ἀκροασάμενοι ἡμῶν, ἤλεκτρά τινα καὶ κύκνους
 ἐλπίσαντες εὐρήσεν παρ' ἡμῖν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον ἀπέλ-
 θητε καταγελῶντες τῶν ὑποσχομένων ὑμῖν, τριαῦτα
 πολλὰ κειμήλια ἐνεῖναι τοῖς λόγοις. ἀλλὰ μαρτύρομαι,

16 Ἀλλὰ μαρτύρομαι) Ἀπὸ τοῦ βαβαῖ. V. (Nota dotica συνταγ-
 μίον, habet C.)

*oblitos Musicae. At illi cum risu, Tu homo, inquiunt, non
 desines hodie mentiri de regione nostra atque furvio? Nos vero
 semper navigantes, & a pueris inde fere opus facientes in Eri-
 dano, paucos quidem cycnos interdum videmus in palustribus ri-
 pis fluminis, & crocitant hi quiddam plant alienum a Musis,
 & imbecillum, adeo ut corvi vel graculi Sirenes sint ad illos.
 Canentes autem suaviter, atque ut tu ais, ne per somnium qui-
 dam audivimus. Itaque mirari subit, unde ista de nobis ad vos per-
 venerint. Multum decipi in talibus potest, si quis credat iis;
 qui in maius extollunt narrando omnia. Itaque ego etiam
 pro me nunc sum sollicitus, ne qui modo venistis, & iam
 primum nos auditis, electra quaedam & cycnos invenire
 apud nos cum speraretis, discedatis paulo post irridentes
 illos, qui, pretiosa id genus multa inesse nostris in oratio-
 nibus, vobis fuerant polliciti. At ego testor, talia me de*

ὥς ἐμοῦ τοιαῦτα μεγαλαυχουμένου περὶ τῶν ἐμῶν οὔτε
 ὑμεῖς, οὔτε ἄλλος πῶ ἀκήκοεν, οὐδ' ἂν ἀκούσειέ ποτε.
 ἄλλοις μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγοις ἐντύχοις ἂν Ἑριδανοῖς τισι,
 καὶ οἷς οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστᾶζει τῶν
 λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν λιγυροτέροις. τὸ
 δὲ ἐμὸν ὁράτε ἤδη ὅποιον ἀπλοῖκόν καὶ ἄμουσον, οὐδέ τις
 εἰδὴ πρόσεστιν. ὥστε ὅρα μὴ τοιοῦτό τι πάθης μείζω περὶ
 ἡμῶν ἐλπίσας, οἷόν τι πάσχουσιν οἱ τὰ ἐν τῷ ὕδατι
 ὄρωντες· οἷόμενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι αὐτὰ οἷα διεφαί-
 νετο αὐτοῖς ἄνωθεν, εὐρυνομένης τῆς σκιάς πρὸς τὴν αὐ-
 γήν, ἐπειδὴν ἀνασπᾶσιν, πολλῶ μικρότερα εὐρίσκον-
 τες, ἀνιῶνται· ἤδη οὖν σοι προλέγω, ἐκχέας τὸ ὕδωρ,
 καὶ ἀποκαλύψας τὰ μὰ, μηδὲν μέγα προσδοκήσης
 ἀνιμῆσεσθαι, ἢ πάντων αἰτίαση τῆς ἐλπίδος.

meis rebus gloriantem neque vos, neque alium quemquam
 unquam audivisse, neque auditurum unquam esse. Alios
 quidem invenias non paucos, Eridanos quosdam, quibus
 non electrum, sed aurum ipsum orationis stillat, multum
 poetis cycnis modulatiores. Ego vero qualis sim, iam vi-
 detis, simplex, literarum expers; neque cantus adest. Igi-
 tur vide, si quis maiora de nobis speras, ne tibi accidat,
 quod his, qui aquis submersa vident. Arbitrati enim, tan-
 ta esse illa, quanta desuper adspicientibus videbantur, di-
 latata a radiis umbra; cum extracta multo minora depre-
 hendunt, indignantur. Iam igitur tibi praedico, effusa aqua,
 & detegens me, ne quid magni te hausurum speres, aut
 spei vanae culpam in te ipse conferas.

ΜΥΙΑΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

- 1 **Η** ΜΥΙΑ ἔστι μὲν οὐ τὸ σμικρότατον τῶν ὀρνέων, ὅσον ἐμπίσι, καὶ κώνωψι, καὶ τοῖς ἔτι λεπτοτέροις παραβάλλειν· ἀλλὰ τοσοῦτον ἐκείνων μεγέθει προῦχει, ὅσον αὐτὴ μελίττης ἀπολείπεται. ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι· ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀκρίδας, καὶ τέττιγας, καὶ μελίττας, ἔστι μὲν ὑμενόπτερος, τοσοῦτον ἀπαλώτερα ἔχουσα τὰ πτερά, ὅσον τῆς Ἑλληνικῆς ἐσθῆτος ἢ Ἰνδικῇ λεπτοτέρα, καὶ μαλακώτερα· καὶ μὴν διήνθισται κατὰ τοὺς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέποι ἐς αὐτὴν, ὅπότεν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἡλίον, ἐκπτερύσσῃται. **Η** δὲ πτῆσις οὔτε κατὰ τὰς νυ-

3 Ἐμπίσι) Ἄτερον κώνωψ ἐμπί-
δος. καίτοι Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός
τ' αὐτὸν φησὶ κώνωπα καὶ ἐμπίδα,
ἐν Νεφέλαις. V. (Οἷον ποτε τὴν
γνώμην ἔχειν τοὺς ἐμπίδας κατὰ τὸ

στόμ' ἄδειν ἢ κατ' οὐροπύγιον. G.)
In V. altero legitur sic: Ἐμπίσι)
Ἐμπίς ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κώνωψ. ὁ δὲ
κώνωψ εἶδος ζωδίου.

MUSCAE ENCOMIUM.

NON est minima volucrum musca, in quantum culicibus diversi generis, & minoribus etiam infectis comparatur: sed tantum istaec magnitudine superat, quantum ipsa ape minor est. Pennata est non eadem ratione, qua aliae volucres, ut plumis toto corpore velut comata sit, maiores autem pennas habeat in alis; verum instar locustarum, & cicadarum, apiumque, pinnas habet e membrana, tanto quidem molliores alis aliis, quanto Graeca veste Indica est tenuior & delicatior. Et sane floeos pavonum instar colores habet, si quis intente illam respiciat, cum expansis ad solem pennis volatum meditatur. Volatus illius

πετρίδας εἰρεσία συνεχεῖ τῶν πτερῶν, οὔτε κατὰ τὰς
 ἀκρίδας μετὰ πηδήματος, οὔδ' ὡς οἱ σφῆκες μετὰ ροι-
 ζήματος, ἀλλ' εὐκαμπὴς πρὸς ὅ, τι ἂν μέρος ὀρμήσῃ
 τοῦ αἵρος. καὶ μὴν καὶ κείνο πρόσεστιν αὐτῇ, τὸ μὴ καθ'
 ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ὥδης πέτεσθαι, οὐκ ἀπηνῶς οἷα
 κωνώπων, καὶ ἐμπίδων, οὔδ' τὸ βαρύβρομον τῶν με-
 λιττῶν, ἢ τῶν σφηκῶν τὸ φοβερόν, καὶ ἀπειλητικὸν ἐν-
 δεικνυμένης· ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι λιγυρωτέρα, ὅσον σάλ-
 πιγγος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελιχρότεροι. Τὸ δὲ ἄλ- 3
 λο σῶμα ἢ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχε-
 ται, καὶ ἔστιν ἐνπεριάγωγος, οὐ συμπεφυκυῖα ὥσπερ
 ἢ τῶν ἀκρίδων· ὀφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς, πολὺ τοῦ κέ-
 ρατος ἔχοντες· στέρνον εὐπαγές, καὶ ἐκπεφύκασιν αὐτῇ
 οἱ πόδες, οὐ κατὰ τοὺς σφῆκας πάνυ ἐσφιγμένοι. ἢ
 γαστήρ δὲ ὠχύριται καὶ αὐτῇ, καὶ θώρακι ἔοικε ζώνας
 πλατείας, καὶ φολίδας ἔχουσα. ἀμύνεται μέντοι οὐ
 κατὰ τὸ ὀρροπύγιον ὡς σφῆξ, καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ

est non qualis vespertilionum in perpetuo alarum remigio,
 neque locustarum instar cum saltu coniunctus, neque cum
 perstrepero impetu, ut vesparum, sed flexilis in quamcun-
 que partem aëris tendat. Etiam hoc illi inest, quod non
 silentio, verum cum cantu quodam volat, non infesto,
 qualis est culicum, neque graves fremitus apum, aut ter-
 ribiles minacesque vesparum imitante, sed in tantum est
 modulatio, quantum tuba atque cymbalis tibiae sunt pla-
 cidiores. Quantum ad reliquum corpus, caput tenuissimo
 canali continetur cervicibus, & circumactu est facile, non
 adnatum quale locustarum: oculi autem solide eminentes,
 multum habentes de cornu: pectus compactum, e quo
 enati pedes non omnino, ut in vespis, adstricti. Alvus mu-
 nita ipsa quoque est, thoraci similis, zonas latas & squa-
 mas habens. Ulciscitur se non circa novissimam alvi par-

στόματι, καὶ τῇ προβοσκίδι, ἣν κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέ-
 Φασι καὶ αὕτη ἔχουσα προνομεύει τε καὶ ἐπιλαμβάνε-
 ται, καὶ πρὸς Φῦσα κατέχει, κοτυληδόνι κατὰ τὸ ἄκρον
 εἰκνύια. ἐκ δὲ αὐτῆς ὁδοὺς προκύπτει, ᾧ κεντούσα πίνει
 τοῦ αἵματος· πίνει μὲν γὰρ καὶ γάλακτος, ἥδ' αὖτε αὐτῇ
 καὶ τὸ αἷμα, οὐ μετὰ μεγάλης ὁδύνης τῶν κεντουμένων.
 ἑξάπους δὲ οὖσα, τοῖς μὲν τέσσαρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς
 δὲ προσθίοις δυσὶ καὶ ὅσα χερσὶ χρήται. ἴσοις ἂν οὖν αὐ-
 τὴν ἐπὶ τεττάρων βεβηκυῖαν, ἔχουσάν τι ἐν ταῖν χεροῖν
 μετέωρον ἐδώδιμον ἀνθρωπίνως πάνυ, καὶ καθ' ἡμᾶς.
 4 Γίγνεται δὲ οὐκ εὐθὺς τοιαύτη, ἀλλὰ σκώληξ τὸ πρῶ-
 τον ἥτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων ζώων ἀποθανόντων· εἴτα
 κατ' ὀλίγον πόδας τε ἐκφέρει, καὶ Φύει τὰ πτέρα, καὶ
 ἐξ ἐρπετοῦ ὄρνεον γίγνεται, καὶ κυφορεῖ δὲ, καὶ ἀπο-
 τίκτει σκώληκα μικρὸν τὴν μυῖαν ὑστερον. σύντροφος δὲ
 ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδίαιτος, καὶ ὁμοτράπε-

3 Κοτυληδόνι) Κοτυληδόνιαι αἱ τοῦ πολυπόδοις πλεχόμεναι. V.

tem, uti vespa, & apis, sed ore ac proboscide, qua eo
 modo, quo elephant, instructa & ante se pascitur, & com-
 prehendit, & adhaerescens continet, cum acetabulo extre-
 ma parte sit similis. Ex illa. vero dens emicat, quo ubi
 pupugit, potat sanguinem. Nam bibit quidem lactem quo-
 que: sed suavis illi etiam sanguis, cum dolore non magno
 eorum, qui punguntur. Sex pedes cum habeat, quatuor
 folis incedit; anterioribus autem duobus, velut manibus
 utitur. Videas igitur illam quadrupedem ingredi, ferentem
 manibus sublatum esculentum quiddam humano plane mo-
 re, atque ut nos. Nascitur non statim talis, sed vermis pri-
 mum, five ex hominibus, five animalibus aliis demortuis.
 Deinde paulatim & pedes profert, & pinnae gignit, & ex
 repente fit volucris: fit etiam gravis & vermiculum pa-
 rit, muscam paulo post futurum. Cum autem nutriatur cum
 hominibus, eorumque contubernio & mensa utatur, omnia

ζος ἀπάντων γέυεται πλὴν ἐλαίου. Θάνατος γὰρ αὐτῇ
 τοῦτο πιεῖν καὶ μένται ὠκύμορος οὔσα, (πάνυ γὰρ ἐς
 στενὸν ὁ βίος αὐτῆς συμμεμέτρηται) τῷ Φωτὶ χαίρει
 μάλιστα, καὶ τούτῳ πολιτεύεται. νυκτὸς δὲ εἰρήνην
 ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ἄδει, ἀλλ' ὑπέπτηχε, καὶ
 ἀτρεμεῖ. Σύνεσιν δὲ οὐ μικρὰν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ὅποταν
 τὸν ἐπίβουλον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸν ἀράχην διαδι-
 δράσκη, λοχῶντά τε γὰρ ἐπιτηρεῖ, καὶ ἀντίον αὐτῷ ὄρα,
 ἐκκλίνουσα τὴν ὀρμὴν ὡς μὴ ἀλίσκοιτο σαγηνευθεῖσα,
 καὶ περιπτοῦσα ταῖς τοῦ θηρίου πλεκτάναις. τὴν μὲν
 γὰρ ἀνδρίαν καὶ τὴν ἀλκὴν αὐτῆς, οὐχ ἡμᾶς χρὴ λέ-
 γειν, ἀλλ' ὁ μεγαλοφρονότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος
 τὸν γὰρ ἄριστον τῶν ἡρώων ἐπαινέσαι ζητῶν, οὐ λέοντι,
 ἢ παρδάλει, ἢ οὐ τὴν ἀλκὴν αὐτοῦ εἰκάζει, ἀλλὰ τῷ
 θάρσει τῆς μύας, καὶ τῷ ἀνρέστῳ, καὶ λιπαρεῖ τῆς
 ἐπιχειρήσεως· οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος Φησὶν
 αὐτῇ προσεῖναι. καὶ γὰρ εἰργομένη, Φησὶν, ὅμως οὐκ

11 Ἰοχύν) Γραι. ἀλκύν. G.

gustat praeter oleum, quippe quod bibisse illi mors est.
 Verum brevis aevi cum sit, omnino enim arctis vita illius
 terminis circumscripta est; luce gaudet maxime, & in ea
 versatur: noctu autem quietem agit, & neque volat, ne-
 que canit, sed contrahit se, & nusquam movet. Prudentiam
 illius non parvam in eo dico inesse, cum insidiatorem &
 hostem suum araneum effugiat. Insidiantem enim obser-
 vat, & contra intuetur, devitans impetum, ne reti illius
 capiatur, & in cirros bestiae incidat. Fortitudinem illius &
 robur nos dicere nihil attinet, sed poetarum magniloquen-
 tissimum Homerum. Nam laudare studens Heroum prae-
 stantissimum, non leoni, aut pardali, aut apro, robur il-
 lius comparat, sed audaciae muscae, & intrepidis illius im-
 probisque conatibus. Neque enim audaciam ait illi inesse,
 sed fortitudinem. Nam etiam repulsa, ait, tamen non de-

ἀφίσταται, ἀλλ' ἐφίεται τοῦ δῆγματος. οὕτω δὲ πάντῳ ἐπαινεῖ καὶ ἀσπάζεται τὴν μυῖαν, ὥστε οὐχ ἅπαξ, ἀλλ' ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ πολλάκις, οὕτω κοσμεῖ τὰ ἔπη μνημονευομένη. ἄρτι μὲν γὰρ τὴν ἀγελαίαν πτῆσιν αὐτῆς ἐπὶ τὸ γάλα διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν Ἀθηνῶν ὁπότε τοῦ Μενέλεω τὸ βέλος ἀποκρούεται, ὡς μὴ ἐπὶ τὰ καιριώτατα ἐμπέσοι, εὐκάζων μητρὶ κηδομένη κοιμωμένου αὐτῇ τοῦ βρέφους, τὴν μυῖαν αὐθις ἐπεισάγει τῷ παραδείγματι. καὶ μὴν καὶ ἐπιβέτω καλλίστῳ αὐτὰς ἐκόσμησεν, ἀδινὰς προσειπὼν, καὶ τὴν ἀγέλην
 6 αὐτῶν ἔθνη καλῶν. Οὕτω δὲ ἰσχυρά ἐστιν, ὥσθ' ὅπου τι δάκνη, τιτρώσκει οὐκ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλλὰ καὶ βόας, καὶ ἵππου, καὶ ἐλέφαντα λυτεῖ ἐς τὰς ῥυτίδας αὐτοῦ παρεισδυομένη, καὶ τῇ αὐτῆς προνομαίᾳ κατὰ λόγον τοῦ μεγέθους ἀμύσσουσα. μίξεως δὲ καὶ Ἀφροδίῳ, καὶ γάμων πολλή τις αὐταῖς ἡ ἐλευθερία· καὶ ὁ αἶρην οὐ κατὰ τοὺς ἀλεκτρυόνας ἐπιβάς εὐθὺς

sisit, sed morsum appetit. Ita autem omnino laudat atque amplectitur muscam, ut non semel, neque paucis mentionem illius iniiciat, sed saepe: adeo commemoratione illius ornantur versiculi. Nunc enim gregarium illius ad lac volatum enarrat; nunc Minervam, cum defendit a Menelao telum, ne in vitalia illius labatur, comparans matri dormientem infantem suum curanti, muscam rursus comparationi inducit. Quin etiam appellatione pulcherrima eas ornavit, dum *frequentes* dixit, & turbam illarum vocavit *gentes*. Adeo autem robusta est, ut morfu vulneret non hominis modo cutem, sed bovis etiam & equi. Quin elephantem dolore afficit, intra rugas illius dum repit, & sua proboscide proportionem magnitudinis suae sanciat. Coitus, & Veneris, & nuptiarum multa illis est libertas: ac magis non, ut in genere gallinaceo, cum incendit, statim ite-

ἀπεπλήσθησεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ θηλείᾳ ἐπιπολύ' καὶ
 κείνη φέρει τὸν νυμφίον, καὶ συμπέτονται τὴν ἐναέριον
 ἐκείνην μίξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθείρουσαι. ἀποτμηθεῖσα
 δὲ τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπιπολὺ ζῇ τῷ ἄλλῳ σώματι,
 καὶ ἔμπρους ἐστίν. Ὁ δὲ μέγιστον ἐν τῇ φύσει αὐτῶν 7
 ὑπάρχει, τοῦτο δὴ βούλομαι εἰπεῖν. καὶ μοι δοκεῖ ὁ
 Πλάτων μόνον αὐτὸ παριδεῖν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς καὶ ἀθα-
 νασίας αὐτῆς λόγῳ. ἀποθανοῦσα γὰρ μυῖα τέφρας ἐπι-
 χυθείσης ἀνίσταται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ, καὶ
 βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γίγνεται· ὡς ἀκριβῶς πεπεῖ-
 σθαι πάντας, ὅτι καὶ κείνων ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχὴ, εἴ-
 γε καὶ ἀπελθοῦσα ἐπανέρχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει,
 καὶ ἐπανίστησι τὸ σῶμα, καὶ πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ
 καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου
 μῦθον, ὅτι πολλάκις ἀφείσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπεδήμει

11 Ἀθάνατος) Ἑρμ' ἐς μυῖας, τοῦ δόγματος λιπαρῶς, οὕτω δὲ καὶ
 βραχυλόχε. G.

13 Πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ)
 Ὅσοι περ ἢ περὶ τοῦ τοῖς ἰγχαμίοις
 περιστεφομένη μυῖα οὐκ ἀφίσταται

αὐτὸς οὐκ ἀπόσχη, βραχυλόχε, οὐ-
 δέποτε τοῦ φλυαρεῖν καὶ ἀποσκή-
 πτειν ἐς ἀνδρας τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ'
 ἐς μυῖας. V.

rum defilic; sed diu inequitat feminae, atque illa fert spon-
 sum, volantque una, neque illum in aëre coitum volatu
 disturbant. Praeciso capite musca diu vivit corpore reli-
 quo, & spirat. Quod autem maximum in natura illarum
 est, hoc iam volo dicere. Ac videtur mihi solum illud Pla-
 to praetervidisse in suo de anima illiusque immortalitate li-
 bro. Mortua enim musca insperso cinere resurgit, & in-
 staurata illi nativitas, atque alia de novo vita, contingit;
 adeo ut plane persuasum esse debeat, illarum quoque im-
 mortalem esse animam, siquidem etiam cum discessit, redit,
 & agnoscit, & suscitatur corpus; & ut volet musca, efficit,
 & fidem conciliat illi de Clazomenio Hermotimo fabulae,
 animam illius saepe, ipso relicto, pro se peregrinatam,

- καθ' ἑαυτὴν εἶτα ἐπανελθοῦσα ἐπλήρου αὖθις τὸ σῶμα·
 8 καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμότιμον. Ἀργὸς δὲ αὐτὴ καὶ ἄνετος
 οὔσα, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων πονούμενα καρποῦται, καὶ
 πλήρης αὐτῇ πανταχοῦ τράπεζα. καὶ γὰρ αἶγες αὐτῇ
 ἀμειλγονται, καὶ ἡ μέλιττα οὐχ ἥκιστα μυῖαις ἢ ἀνθρώ-
 πους ἐργάζεται, καὶ οἱ ὀψοπωοὶ ταύτῃ τὰ ὄψα ἡδύναι-
 σι, καὶ βασιλέων αὐτῶν προγεύεται, καὶ ταῖς τραπέ-
 ζαις ἐμπεριπατοῦσα συνεστιᾶται αὐτοῖς, καὶ συναπο-
 9 λαύει πάντων. Νεοττίαν δὲ ἡ καλίαν οὐχ ἐνὶ τόπῳ
 κατεστήσατο, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πτῆσιν κατὰ τοὺς
 Σκύβας ἐπανηρημένη, ὅπου ἂν τύχη ὑπὸ τῆς νυκτὸς κα-
 ταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἐστίαν καὶ εὐνὴν ποιεῖται. ὑπὸ
 σκότῳ μέντοι, ὡς ἔφην, οὐδὲν ἐργάζεται, οὔτε ἀξιοῖ λαν-
 θάνειν τι πράττουσα, οὔτε ἡγεῖται τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ὃ
 10 ἐν Φωτὶ δρώμενον αἰσχυρεῖ αὐτήν. Φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ
 ἀνθρώπῳ τινι Μυῖαν τὸ ἀρχαῖον γινώσθαι πάνυ κα-
 λὴν, λάλον μέντοι γε καὶ στομύλην, καὶ ᾠδικήν, καὶ

deinde reducem implevisse corpus, suscitasse Hermoti-
 mum. Iam ipsa musca vacua opere & solum alieno labo-
 re partis fruitur, ac plena illi ubique mensa. Nam & ca-
 prae illi mulgentur, & non minus muscis, quam homini-
 bus, laborat apīs: & coqui huic comdunt opsonia, & re-
 gibus ipsis praegustat, mensisque inambulans cum illis
 epulatur, & una fruitur omnibus. Pullitiam vero suam aut
 nidum non uno loco constituit, sed volatum erraticum
 Scytharum more suscipiens, ubicunque a nocte deprehen-
 ditur, ibi & larem sibi & cubile facit. Verum noctu, uti
 dixi, nihil agit, neque occulte cupit agere quidquam; ne-
 que putat quidquam se turpe facere, quod in luce factum
 pudori esse sibi debeat. Fertur etiam fabula, mulierem
 quandam, Muscam, olim fuisse, pulcherrimam, loqua-
 cem vero eandem atque argutam, & cantus amantem; ri-

ἀντέρασθῆναι γὰρ τῇ Σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας
τοῦ Ἐνδυμίωνος. εἴτ' ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸ μεिरάκιον
συνεχῶς ἐπήγειρεν ἐρεσχελούσα, καὶ ἄδουσα, καὶ κω-
μιάζουσα ἐπ' αὐτὸν, τὸν μὲν ἀγανακτῆσαι, τὴν δὲ Σε-
λήνῃν ὀργισθεῖσαν, εἰς τοῦτο τὴν Μυῖαν μεταβαλεῖν·
καὶ διὰ τοῦτο πᾶσι νῦν τοῖς κοιμωμένοις αὐτὴν τοῦ ὕπνου
Φθονεῖν, μεμνημένην ἔτι τοῦ Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα
τοῖς νέαις, καὶ ἀπαλοῖς· καὶ τὸ δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ
τοῦ αἵματος ἐπιθυμία, οὐκ ἀγριότητος, ἀλλ' ἔρωτός ἐστι
σημεῖον καὶ Φιλανθρωπίας. ὥς γὰρ δυνατόν ἀπολαύει,
καὶ τοῦ κάλλους τι ἀπανθίζεται. Ἐγένετο δὲ κατὰ τοὺς Ι Ι
παλαιούς καὶ γυνὴ τις ὁμώνυμος αὐτῇ, ποιήτρια, πάνυ
καλὴ καὶ σοφὴ· καὶ ἄλλη ἑταῖρα τῶν Ἀττικῶν ἐπιφα-
νῆς, περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη, Ἡ Μυῖα ἔδακνεν
αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας· οὕτως οὐδὲ ἡ κωμικὴ χάρις ἀπ-
ηξίωσεν, οὐδὲ ἀπέκλεισε τῆς σκηνῆς τὸ τῆς μυῖας ὄνομα,

3 Ἐρεσχελούσα) Ἡ φλυαρία, παρὰ τὸ ἔρην ἐν τοῖς χεῖλεσιν ἔχειν. V.

valem autem Lunae in amando Endymione fuisse. Deinde
cum dormientem adolescentem subinde ludibriis suis, &
cantionibus, & comissationibus, excitaret, aegre tulisse
illum; iratam vero Lunam in hoc illam *animal* mutasse:
atque ideo omnibus illam nunc invidere somno, Endymio-
nis nimirum memorem, maxime vero iunioribus, tenerio-
ribusque. Morfus autem ipse, & illa sanguinis cupiditas,
non feritatis signum, sed amoris est, atque humanitatis.
Quantum enim potest, fruitur, & de pulchritudine decer-
pit aliquid. Fuit autem apud antiquos etiam mulier quae-
dam illi cognominis poëtria, pulchra sane, & docta; &
alia nobilis apud Athenienses meretrix, de qua Comicus
poëta dixit, *Istaec momordit Musca ad usque cor viri*. Ita ne-
que Comica venustas dedignata est, aut scena exclusit no-

οὐδ' οἱ γονεῖς ἠδοῦντο τὰς θυγατέρας οὕτω καλοῦντες·
ἢ μὲν οὖν τραγῳδία καὶ σὺν μεγάλῳ ἐπαίνῳ μέμνηται
τῆς μυίας, ὥς ἐν τούτοις·

Δεινόν γε τὴν μὲν μυῖαν ἀλκίμῳ σθένει

Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σώμαθ', ὥς πλησθῇ Φόνου·

Ἄνδρας δ' ὀπλίτας πολέμιον ταρβεῖν δόρυ.

πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν καὶ περὶ μυίας τῆς Πυθαγορι-
κῆς, εἰ μὴ γνώριμος ἦν ἅπασιν ἢ κατ' αὐτὴν ἱστορίαν.

- 12 Γίγνονται δὲ καὶ μέγισταί τινες μυῖαι, ἃς στρατιώτι-
δας οἱ πολλοὶ καλοῦσιν, οἱ δὲ κύνας, τραχύταται τὸν
βόμβον, καὶ τὴν πτῆσιν ὠκύταται. αἶγε καὶ μακρο-
βιώτατοί εἰσι, καὶ τοῦ χειμῶνος ὅλου ἄσιτοι διακαρ-
τεροῦσιν, ὑπεπτηχυῖαι τοῖς ὀρόφοις μάλιστα. ἐφ' ὧν καὶ
κεῖνο θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφοτέρω καὶ τὰ θηλειῶν
καὶ τὰ ἀρρένων δρῶσι, βαίνοντες ἐν τῷ μέρει, κατὰ τὸν

6 Ταρβεῖν) Φοβεῖσθαι. V.

men muscae, neque pudit parentes ita vocare filias. Quin
Tragoedia multa cum laude muscae memoriam usurpat, ut
in illis:

Proh dedecus, si musca forti robore

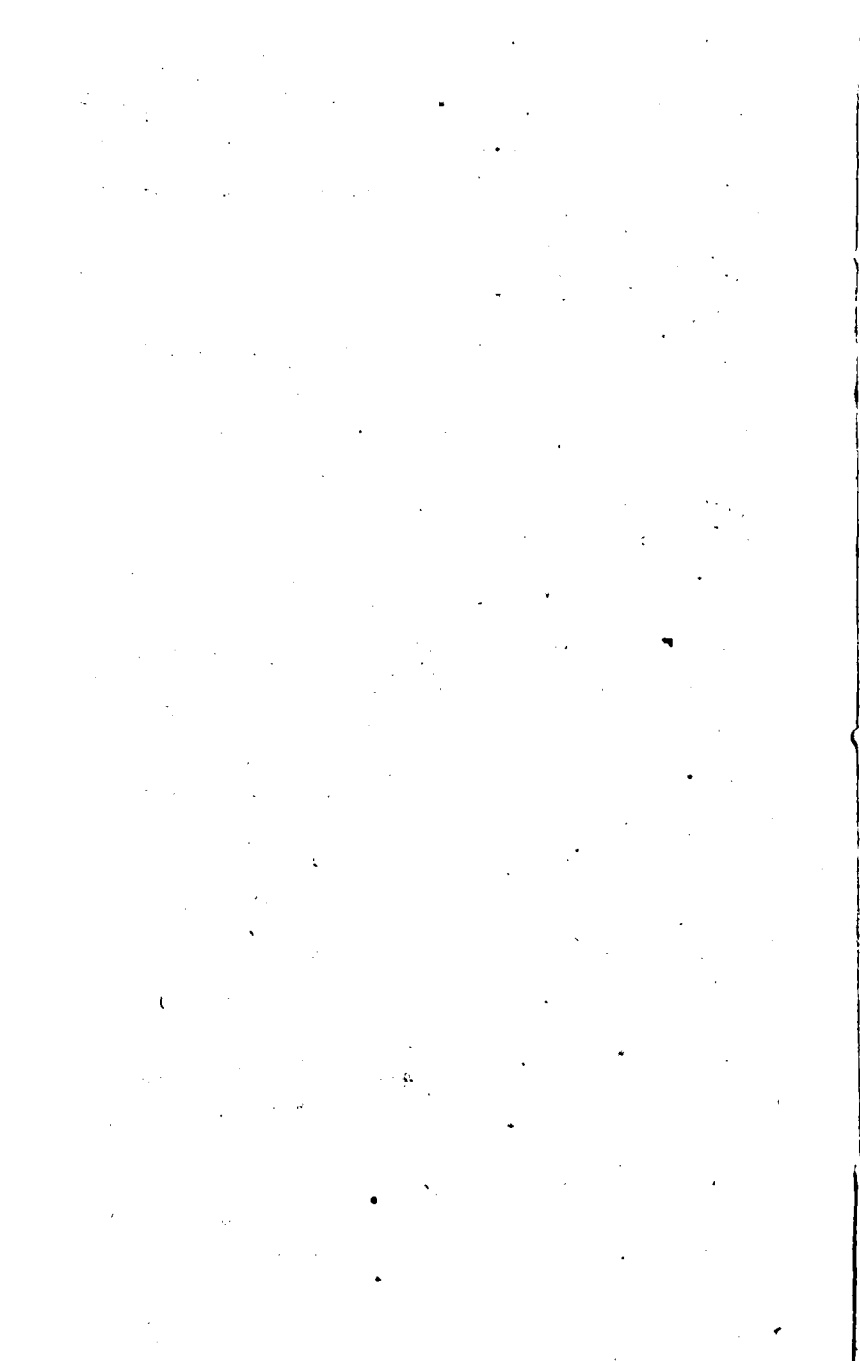
Corpus virorum amore caedis infilit:

Armatus hastam sed veretur hoflicam.

Multa haberem dicere de Musca (Myia) etiam Pythago-
rica, nisi nota omnibus esset illius historia. Nascuntur
etiam maximae quaedam muscae, militares vulgo vocant,
alii vero canes, bombo asperrimo, velocissimo volatu, quae
etiam longaevae admodum sunt, & tota hieme sine cibo
durant, lacunaribus se insinuant maxime, in quibus il-
lud praesertim mirabile est, quod utrumque & marium
opus & feminarum peragunt, mutuo se inscendentes, ut

Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν μίκτον τὴν φύσιν, καὶ
διπλὸν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' ἔτι ἔχων εἰπεῖν καταπαύ-
σω τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐλέ-
φαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

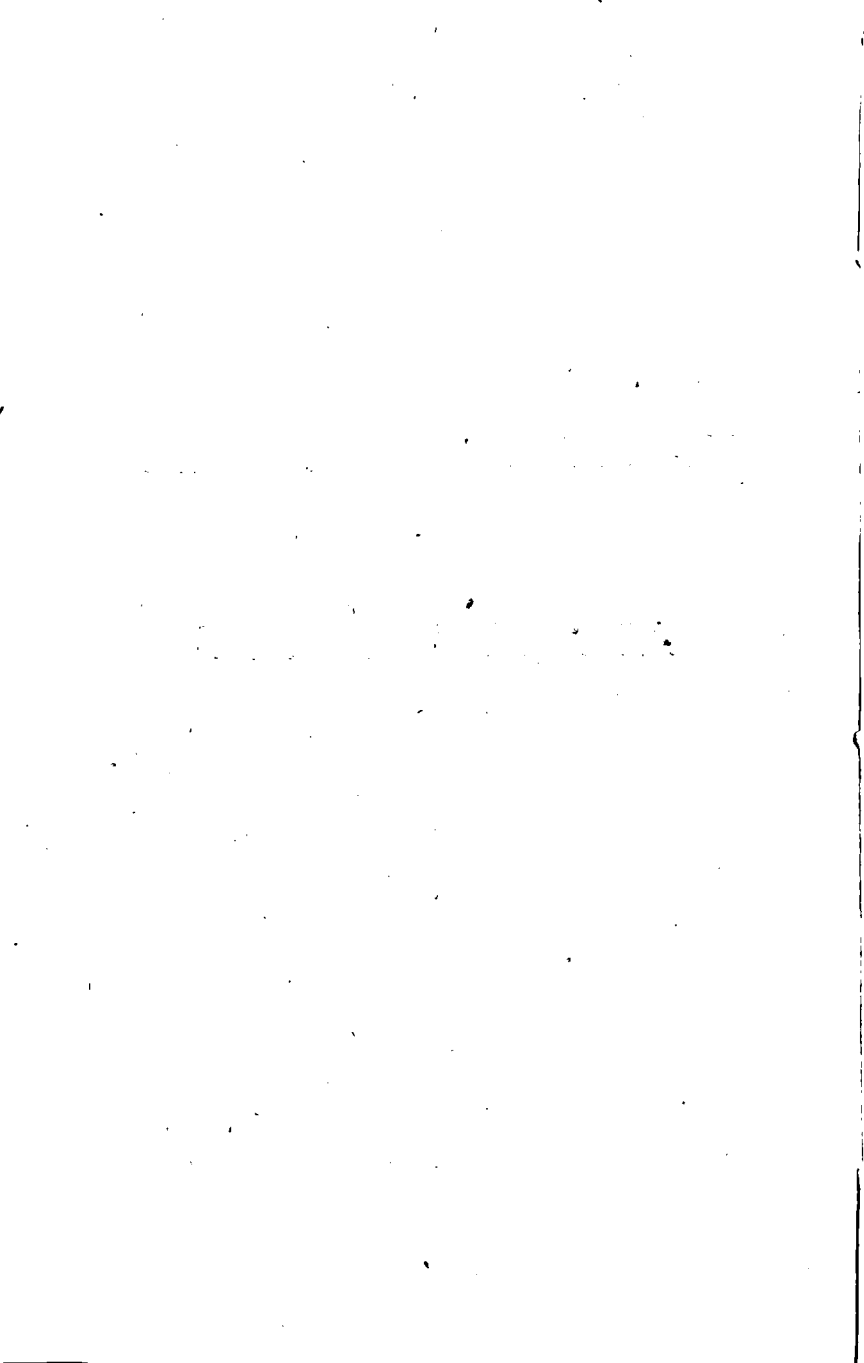
Veneris ille & Mercurii *Hermaphroditus* filius, mixta natu-
ra, pulchritudine duplici. Multa cum supersint, quae di-
cam, definam, ne, quod est in proverbio, *elephantem fa-
cere ex musca* videar.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES .

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 1. l. 4. MENIPΠΙΟΣ) Nomina personarum in *Fl.* in hoc opusculo nulla. Spatiis tantum distinguuntur. In *B.* 1. inscriptio est *Μενίππου καὶ ἑταίρου. ead. Στάδιοι*) Omittit *P.* *l. 8. col. 1. Τὸ πτηνὸν*) Hanc lacunam *V.* Codicis & seqq. ex *C.* supplevimus. *Solan. l. 13. col. 2. Εἰς μὴδὲν ὕγιες*) πρὸς μὴδὲν ὕγιους *C.* *Εἰς μὴδὲν ὕγιους V. l. 19. col. 1. Ὄρας*) ὄραν edita. Mutavit *Solan. ibid. l. 20. Οὕτως*) οὐ *Exc. G. Οὕτως recte C. ead. Εἰ πιστὶς ὕπαστι*) Pro his tribus ὑπόσπτη tantum *C. Pag. 2. l. 1. Πού*) Non legitur in *O. l. 2. Δὲ ἀπὸ*) δ' ἀπὸ *O. l. 3. Τὴν τοῦ*) τὴν abest ab *O. ead. Ἄνοδον*) Sic edd. omn. Ἄνοδος *O. l. 8. Σταθμοὺς*) σταδίου *Graev. frustra. ead. Τινὰς*) Abest a *Fl. l. 20. col. 1. ζ')* ζ' *Excerpta G.* quod ipse excerptor Bruno exponit septem cum semisse. ζστ' est in *V. ead. col. 2. Ὑπεξενίζοντος*) ὑποξενίζοντας editum ante, & διαλεγόμενους. Emendavit *Solan. Pag. 3. l. 5. Μακρόν γε τὸν*) Hoc habent *Fl. I. Ald. H. S. &c. Μακρόν τινα τὸν P. & marg. A. 1 W. l. 7. Λέγειν*) λαλεῖν *P. l. 17. col. 2. Ὑπὲρ τὴν*) ὑπὲρ διὰ τὴν edita. Sed cum abesset διὰ in *G. C. & V.* merito deleui, quod vel sine *Codd. delendum erat. Reiq. Pag. 4. l. 3. Οὐρανίωνων*) οὐρανίων male *Fl. l. 6. Καί*) Abest a *Fl. Pag. 5. l. 5. Καταπεσὼν*) πεσὼν tantum *Fl.* Vulgaræ vero favet *P. l. 11. Ἀκήρωτα*) Bene *I. & V. 2. Ἀκήρωτα* cett. male. Ἀκύρωτα *marg. A. 1. l. 16. col. 1. Ὅτε*) Bene sic dedit *Solan.* cum antea ederetur ὅτι. *Pag. 6. l. 3. Δίσιμι*) Nil mutant edd. *l. 6. Μὴ δὲ*) Sic *Fl. I. H. 1. B. 1. Μὴδὲ P. S. l. 15. Ἀποβλέπειν*) ἀναβλέπειν *Fl.* Vulgatum servat *P. Pag. 7. l. 14. Ὑπολαμβάνον*) ὑπολαμβάναν *P. sola. Pag. 8. l. 9. Καταμαθεῖν*) μαθεῖν *Fl. l. 12. Καὶ τέλη*) Non habet *Fl. l. 16. col. 1. Ὑψιγύραι*) ὑψηγύραι bis editum antea. Correxuit *Solan. Pag. 9. l. 2. Αὐτοῦ*) αὐτοῦ edd. priores. Cum tamen mox recte πρὸς αὐτούς. *l. 16. Ὅπισσι στάδιοι*) Nil variant edd. *l. 17. col. 1. Τερατουργίαν*) τερατουργίας, ματαιολογίας ed. *Clēr. Emendavit Solan. Pag. 10. l. 6. Αὐτὸν ἀπικετρύν-*
Lucian. Vol. VII.

τες) ἀναμετροῦντες *Fl.* omisso αὐτόν. Vulgatum est in *P.* *l.* 13. καὶ τοῦ ἡλίου) Sic edd. praeter *Fl.* a qua melius abest καὶ. *l.* 15. Ἐξῆς) ἐξ Ἰσοῦ *L.* Vulgatam servat *Fl.* *l.* 17. Ἀγνων) Male sic edebatur: Οὐρανογνώμων) ἀνόητος. Sed in *Mf.* *V.* recte ad ἀγνων referrebat. *Solan.* *Pag.* 11. *l.* 2. Πάνυ πολὺ) Sic edd. excepta *I.* quae παμυπολύ. Unde πάμπολυ facit *Solan.* Παμπολύ marg. *A.* 1. *l.* 3. Ἀγέννητος) Bene sic *Fl.* *P.* *H.* &c. Ἀγέννητος *I.* *l.* 15. col. 1. Εἰ ἐν γειτονία) Aliter nostri Luciani Codd. & quidem melius: quod *C.* etiam confirmat. *Solan.* *Pag.* 12. *l.* 2. Τέλει) τέλειον *L.* Vulgata est in *Fl.* *l.* 5. Αὐτοῦ) Restitui ex marg. *A.* 1. & *Pell.* & *Gronov.* Αὐτῶν est in *P.* & edd. omn. *l.* 7. Ἐδόξασε) ἐδίδαξε *Fl.* quod melius puto. *l.* 15. col. 1. Τὸ ἥδην) ὃ ἥδην lectum ante. Mutavit *Solan.* *ibid.* *l.* 16. Γενομένων) ἡνωμένων *C.* *ead.* col. 2. Πυθαγόραν) Πυθαγόρας edita male. Correxerit *Solan.* *l.* 18. col. 1. Παρεχομένης) παρεχόμενος voluit *Solan.* nescio quare. *Reitz.* *ead.* col. 2. Σωκράτη) Et hic Σωκράτης ed. *Cler.* male. *Pag.* 13. *l.* 5. Οἱ τῆς) Sic ex *L.* & *B.* 2. dedi. Οἱ edd. cett. Οἱ *Fl.* *l.* 7. Παρηβηκότας) παρηνοκότας male *Schol.* *l.* 16. col. 2. Παρηβηκότας) παρινοκότας edebatur ante, sed non fas erat eundem errorem repetere. *Reitz.* *l.* 18. col. 1. Αὐτὸς) αὐτὸν & ἀσώματον male editum ex *V.* iam correxi ex *C.* *Reitz.* *ibid.* *l.* 20. Ταῦτα) ταύτης erat in edd. Correxerit *Solan.* *ead.* col. 2. Συνεσέρχεται) συνεξέρχεται *V.* quod in impr. recte mutatum videtur. *Solan.* *Pag.* 14. *l.* 1. Ὑγιεινούς) Sic *I.* *Fr.* *Fl.* *P.* *H.* *B.* 1. *S.* *Ald.* *l.* 15. col. 1. Εἰ ληπτὸς) In Coll. praemittitur Ὅρα τοῦ Λυκιανοῦ ἀβεβήτητα. *ibid.* *l.* 16. Οὐπερ) ὑπερ ediderat *Cler.* Mutavit *Solan.* *ibid.* *l.* 17. Συνέστη) συνέστις edita. Mutavit *Solan.* *l.* 18. col. 2. Πλάττει) πράττει lectum ante. Merito correxit *Solan.* *Pag.* 15. *l.* 1. Διαρκέσαι πρὸς μέγ.) Ita etiam esse in *P.* & *Fl.* notat *Solan.* Sed διαρκύσαι invenio in marg. *A.* 1. *l.* 7. Τὸ πρῶτον) τοπρῶτον edd. quaedam. *l.* 8. Ὑπηρετῶν) Ἀν ὑπερέττων; *Pell.* *l.* 13. Κατεπτόμην) κατεπτώμην *B.* 1. *ead.* Ὑψηλὰ) Deest in *Fl.* *l.* 16. Ἄνω) ἂν *Fl.* *Pag.* 16. *l.* 1. Δ' οὖν) οὖν *Fl.* Vulgatam ceterarum firmat *P.* *l.* 13. Ἰπποπόλων) ἱπποπόλων edd. priores, male. *l.* 15. col. 2. Παρατείνον) παρατεινόμενον edita. Mutavit, non addens unde, *Solanus.* *ibid.* *l.* 16. Ἦν) Non aderat in impress. Adiecit *Solan.* *ibid.* *l.* 17. Κοπτομένου) Legendum arbitror κοπτομένου, vel κοπουμένου. *Reitz.* *l.* 18. col. 1. Τεμπῶν) Τημπῶν edebatur antea male. *ead.* col. 2. Θρηκῶν) Θράκων ante edebatur; sed iam ad Luciani textum accommodavi. *Reitz.* *Pag.* 17. *l.* 5. Τοῦτο εἶδῶμεν) τοῦτ' ἰδῶμεν *O.* *l.* 7. Πέρι γῆς τε)

τε περί γῆς Ο. Τε π. γ. τὲ Fl. l. 9. Εικάζεις) εἰκάζει Ο. l. 12. Δόκει) Εἴς sic legere Fl. notat Solanus. Sed & habent I. P. H. &c. l. 15. Τὸν Ῥοδίων) τῶν Ῥοδίων Ο. Nil mut. edd. Pag. 18. l. 4. Ὑποστίλβων) ἀποστίλβων Ο. & marg. Α. 1. Nil mut. Fl. &c. l. 6. Μοι) Deest in Ο. Pag. 19. l. 1. Ὡθῆς) ὠθήεις Ο. l. 3. Νεοττίας) νεοττίας Ο. l. 7. Ἐφικνουμένης) ἀφικνουμένης male Ο. l. 10. Σοφός) φυσικός Ο. l. 15. Οὔτις) οὔτι male Fl. Pag. 20. l. 3. Δεῦρο) δεῦρ' Ο. l. 8. Καταπτῶμαι) Sic Fl. H. P. Κατάπτωμαι I. & P. Pag. 21. l. 1. Γε) σε Ο. l. 2. Δέσπῃ) Δέσσει Fl. l. 4. Ἀετοῦ) αἰετοῦ Ο. l. 5. Τί οὖν) τί δ' οὖν melius Ο. l. 6. Ἀετός ἐστίν ὄξυωπέστατος) αἰετός ἐστίν ὄξυωπέστερος Ο. l. 7. Ἀντίον δέδωρκε) ἀντιδέδωρκε Ο. l. 8. Ἀετός) αἰετός Ο. l. 9. Ἀκτῖνας) ἀκτίνους male Ο. l. 11. Ἀετοῦ) αὐτοῦ S. ead. Γε) Abest a Fl. l. 12. Ἐσκευασμένος) ἐνεσκευασμένος Ο. l. 15. Βασιλῖκον) βασιλέα Ο. l. 18. col. 2. Ἀέρα) ἀνδρα legibus sine sensu. Ἀερα inde fecit Solanus. Ego ἀέρα. Reitz. Pag. 22. l. 2. Γάρ) δὲ Fl. Δ' Ο. l. 4. Ἄλις) ἄλις male I. l. 11. Πάμμεγα περιέλαμψε) πάμπου περιέλ. Ο. Μέγα περιελ. P. l. 14. Ὅποσα) ὅσα Fl. Vulgatum firmat P. l. 19. col. 1. Πτολεμαῖον) Sic accommodavi ad Lucian. Nam Πτολεμαῖω editum ante. Reitz. Pag. 23. l. 1. Δέ) Deest in Ο. ead. Μητρυῖα) μητρὶ Fl. male. Prius cett. & P. Ἀδελφῇ Coll. l. 2. Ἀλέξανδρον) Ἀλί. Ο. l. 7. Σπαρτίνος) Σπατίνος Ο. & Fl. Vulgata est in cett. & P. l. 9. Κατηλομένης) Nil mut. I. Fl. Fr. P. Pag. 24. l. 3. Μισδοῦ) Sic P. L. O. Μισδῶν editum ante, nec male. l. 4. Ἀσκληπείου) Ἀσκληπιοῦ Ο. l. 8. Ἀπαιτοῦντας) Sic I. Fl. Fr. P. &c. l. 11. Σοι) Deest in Ο. l. 12. Παρεσχῆσθαι) παρεχέσθαι P. l. 14. Δυσχερὲς) Omisit Ο. l. 15. Οἷα) ὅσα Fl. male. Οἷα cett. & P. l. 19. col. 1. Τερπωλὴν) τερωπολὴν lectum antea misere. ead. col. 2. Εὐωχίαι) εὐωχίαις edita prave. Pag. 25. l. 2. Ἐν γειτόνων) ἐγγειτόνων Ο. l. 7. Δέ) Omisit Ο. l. 16. col. 2. Ἀλφίτων) ἀλφίτου edita. Et mox συγχείμενον pro συγκεραμένον. Quae ex C. emendavit Solanus. *ibid.* l. 17. Ἀπὸ πολλῶν) Et hoc & reliqua ex C. emendavit idem. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπόλλων λέγει ἐκ πολλῶν συγχέεισθαι τὸν βίον. Pag. 26. l. 2. Πλησίον) πλησ. cum duabus virgulis transversis Ο. l. 10. Ἀλλὰ — κινουμένων) Οὕτω haec verba defunt in Ο. l. 13. Σιωπῶντες) σιωπῶντες I. l. 14. Καὶ ατακτον) Omisit Ο. l. 15. Καὶ πολυειδεῖ) Defunt in Ο. & Fl. Pag. 27. l. 3. Τὸ) Abest ab Ο. l. 5. Ἀχαρνῆσι) Ἀχαρνόσι Ο. l. 7. Τετάραν) τεσσάραν Ο. l. 12. Κυνοῦριαν) Κυνοσουρίαν edd. & Ο. l. 13. Φακοῦ Αἰγυπτίου) Αἰγυπτιακοῦ φακοῦ Ο. Pag. 28. l. 4.

*Αν ἐγγέλων) ἀνεγγέλων *Fl.* & *O.* *l.* 13. Τὴν) Non adest in *O.*
l. 16. Μουσικούς) δημαγωγούς iterum, male *O.* *Pag.* 29. *l.* 2.
 Δοκεῖ) Deest in *O.* *l.* 5. Τοὺς) Omittit *O.* *l.* 7. Καταγεγέλα-
 στο) κατεγέλαστο *Fl.* (κατεγεγέλαστο *S.* & *B.* 4.) *l.* 8. Ἀνε-
 πτώμην) ἀνεπτόμην *Pell.* *l.* 10. Οὕτω) οὕτω *I.* & *V.* 2. Vul-
 gatam ceterar. servat *O.* *ead.* Ἀνεληλύθειν) ἀνελελύθειν *I.* ma-
 le. *l.* 22. col. 2. Βαστάσαι) βαστάξαι *V.* *Pag.* 30. *l.* 1. Ὡ) ἦ-
 δη *O.* *l.* 4. Τίνα αἰτίαν) τίνα τὴν αἰτίαν *O.* *l.* 8. Μοι) μου *Fl.*
 Μοι φασὶ *O.* *l.* 9. Τοῦ) γὰρ *H. Γούν* *Marc.* male. Τοῦ *Fl.* *B.* 1.
I. P. & c. *l.* 10. Μου) Deest in *O.* *l.* 13. Αὐτοῖς) Abest ab *O.*
l. 18. Τὸ φῶς) Ad aliena verba relatum hoc Scholion in se-
 dem reduxit Solanus. *Pag.* 31. *l.* 2. Τῆς) Abest a *Fl.* adest in
 cett. & *O.* *l.* 6. Ἐνασχημονούντας) Et sic *Fl.* cum cett. *l.* 9.
 Μετοικῆσαι) μετοικίσαι *O.* *l.* 13. Ἐκείνους) ἐκείνος *O.* *l.* 15.
 Περιπάτω) τοῖς περιπάτοις *O. P.* *l.* 16. Πρὸς) παρ' *O.* *l.* 18.
 col. 1. Τὴν ἐκάστου) Ante haec verba in editis addebatur: ἀλ-
 λὰ καὶ τινὰ ἰδὼν αὐτῶν. Quae Solanus merito delevit. *l.* 19.
 col. 2. Ἰνα) Hoc Scholium in *V.* & impr. prave ad Ἰνα μὴ δεί-
 ξω réferebatur, quod praeceffit. Ego vero suo loco reddidi.
Solan. *Pag.* 32. *l.* 2. Μὲν) τὴν *S.* & *B.* 4. *ead.* Ἐπὶ) Aberat in
P. H. & *O.* Aderat in *Fl.* *I. B.* 1. *S.* *l.* 3. Μὲν) μοι marg. *A.* 1.
 ante μὲν inserit. *l.* 9. Ἀετὸς) Iam & sic *O.* cum quater ante
 αἰετὸς. *Pag.* 33. *l.* 3. Ἐπτρωμένους) ἐπαιρωμένους *O.* Sed ea-
 dem manus superscriptit vulgatam lect. *l.* 4. Τε) Abest a *Fl.*
l. 11. Παρὰ) Sic *I. Fl. S.* Περὶ al. male. *l.* 16. col. 1. Ἀφίξε-
 σθαι) ἀφέξασθαι edita. Ad Lucian. accommodavit Solanus.
Pag. 34. *l.* 2. Οὐν) Non comparer in *O.* *l.* 3. Ἐπανέτε) ἐπανιέτε
O. *l.* 4. Ὅπου) Desideratur in *O.* *l.* 15. col. 1. Ἐφιάλης) Θεο-
 μάχοι ὄντες addit *C.* *ibid.* *l.* 21. Ἀλωέως) Vulgabatur Ἀλοέως.
 Emendarat Solanus. *ibid.* *l.* 22. Τὰ τῶν οὐρανίων) Distantiam
 lunae altera, & solis a luna. *C.* Unde patet aliter legisse. *Sol-*
lan. *Pag.* 35. *l.* 3. Ὑμῶν) Nihil hic variare edd. notat Solanus.
l. 5. Ἐτι λείπεται) ἐπιλείπεται *Fl.* & marg. *A.* 1. Nil mutat
P. *l.* 6. Ἐλλίποιν) ἐλλείποιν *O.* *l.* 13. Ἐχων) ἐκὼν *P.* Sed
 prius *I. Fl. B.* 1. *H. S.* *ead.* Φιλόκαινον) Hoc revocavi ex *Fl.*
 Schol. & Coll. & marg. *A.* 1. Cum φιλόκαινον edd. cett. ha-
 berent. *l.* 14. col. 1. Τοσούτων) τοιούτων edita male. *ibid.*
l. 15. Ἐπετέλουν) ἐπιτέλουν legebatur. Correxerat Solanus.
ibid. *l.* 17. Μειχλίω) Μειχιλίω ante lectum prave. Mutavit
 Solanus. *ibid.* *l.* 19. Μεγαλουργίας ἀπορούντων) Sic *G.* re-
 cte. In *V.* aliter, μεγαλουργίας ἀπέρουν scil. ut ante vulga-
 tum erat. Prius igitur recepi. *Reitz.* *l.* 23. col. 2. Φιλόκαινον)

Prava Codicis V. scriptura. Solan. Γραμ. φιλόκαινον G. Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuisset Cler. adscripterat Solanus, pravam hanc esse scripturam. Sed plane contra suam ipsius sententiam, & veritatem: nam in ipso Luciano φιλόκαινον recte recipi iubet. Quare aut ante haec Scholia elaboravit, quam Luciani textum excussit, aut imprudens Vossiani Cod. lectioni appinxit id, quod lectioni Cod. G. appictum oportuit. *Reitz. Pag. 36. l. 4. Τε) δὲ Fl.* Vulgatum tenet P. l. 10. Ταῦτα) τοῖς O. & Fl. Vulgatae assentitur P. l. 11. Παριστᾶσιν) περιστᾶσιν male O. ead. Ὡς περ) Desideratur in O. l. 15. col. 1. Ἡ Πίσα) Hoc Schol. male ad aliena verba relatum suo loco reddidit Solan. l. 18. col. 2. Τῶν Πλάτωνος) τοῦ Πλάτωνος vulgabatur, τῶν rescripsit Solan. addiditque haec esse corrupta. In C. vero sic legi: οὐδὲν ἦττον τῶν Πλ. ν. τ. χ. ἐπιφέροντες. Pag. 37. l. 1. Ἄττα) Sic edd. vulgo & P. Ἄμα O. & Fl. l. 2. Ἐς τὸ) ἔς τι O. l. 4. Ἐοικῦναι) εοικῦναι male l. ead. Πόματα) πτώματα O. & mox iterum πτώμα. l. 7. Ἦχοντο) εὐχονται marg. A. l. 11. Ὡ Ζεῦ) ὦ Ζεῦ Codd. O. P. l. 12. Φαίν) ἔφη O. l. 16. Ἦται) ἔτι male O. Pag. 38. l. 3. Ἀνένευσε) ἀνένευε Fl. l. 7. Δὲ) δὲ S. l. 10. Αὐτῶν) αὐτὸν Fl. male. Vulgatam cett. asserit P. l. 16. col. 1. Ἐπεπόνθει) ἐπεπόνων lectum antea prave. l. 20. col. 2. Συγκατάθεσιν) Et hoc restitutum, cum legeretur vulgatum συγκαθέσιν. Pag. 39. l. 7. Ποιεῖν) πονεῖν G. P. & marg. A. l. Ποιεῖν edd. & O. ead. Τήμερον) διήμερον O. l. 8. Νιφέτω) ἰφέτω male P. l. 9. Βορέας) βορρᾶς Fl. Nihil mut. P. l. 15. Ἄττιν) Ἄττην O. solus. l. 18. Τοὺς μετοίκους) Et hoc Schol. male ad verba κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα relatum, in ordinem revocavit Solan. Pag. 40. l. 1. Μύρτα) μύρα Marci. Nil mut. edd. l. 5. Ποι) που O. l. 6. Δὲ) καὶ male S. Recte δὲ P. H. l. aliaque. l. 8. Οὔτε πίν.) οὐ πίν. O. Nil mut. edd. & Homer. l. 13. Σειληνός) Σιληνός O. l. 14. Τῆς) τὰς G. Τῆς edd. & O. Pag. 41. l. 1. Τοῦ) τῶν O. P. & marg. A. l. 2. Ὑποβεβρεγμένοι) ὑ—ος O. l. 4. Εὐδον) εὐδὸν l. & P. male. ead. Ἐχε) εἶχε l. ceteraeque male, cum O. Ἐχε P. Ἐχει B. 2. l. 6. Φύει) φύσεις O. & marg. A. l. 7. Γίνεται) ἐγίγνετο O. Ἐγένετο Fl. Ἐγίνετο marg. A. l. 12. Κοινώσασθαι) Sic Fl. B. 1. l. H. Ald. S. Κοινώσασθαι P. cum O. & marg. A. l. 13. Γε) τὰ O. Plane omittit Fl. l. 15. Πλεῖον) πλέον O. Pag. 42. l. 5. Στωϊκούς) ὀνομάσασιν) αὐτοὺς videtur addendum. Pell. l. 7. Πολλῶ) Sic plerique scripti & editi. Πολλῶν O. Πολλὰ Fl. l. 11. Ἐοικάτες) ἐμφερεῖς Coll. & O. l. 12. Ἀφέλης) ἀφέλη τις

O. l. 18. Ὑπόμορον, Δυσθανόντα) Pravis & hic usus est Codicibus: sic tamen etiam Coll. G. nisi quod Δυσθανές habent. Solan. Pag. 43. l. 9. Ἐν) ἐν male O. l. 11. Ἐκμεμελ.) ἐκμεμελ. Fl. ead. Λοιδοροῦσι) ὀνειδίζουσι O. & P. l. 13. Ἰταμότατος) Recte sic O. Ἰταμότατος edd. omnes male. l. 16. Δὴ) Deficit in O. Pag. 44. l. 4. Ἀνυπόδετος) Sic edd. vett. omnes. Ἀνυπόδης S. & Amst. l. 10. Ἡμῖν) ὑμῖν Fl. sola. Pag. 45. l. 4. Ἡμῖν) Receptum ex Fl. Ὑμῖν certt. l. 12. Ἐπηγγελάμην) περηγγελάμην P. ead. Οὖν ἀρχομένου) ἀρχομ. οὖν Fl. l. 19. col. 1. Εἰς τὸ ἐξῆς) In altero Vossiano partem huius Scholii priorem tantum inveni, in altero posteriorem: quare in unum iam contraxi. Reitz. Pag. 46. l. 11. col. 2. Ὁ Κυλλήνιος) Ad alia verba relatum hoc Schol. in sedem propriam revocarat Solanus.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 48. l. 1. Πανήμεριος) πανήμερος Fl. l. 3. Κρήσασθαι) ἀλφάσασθαι G. Ἀλφάσασθαι P. l. 7. Ἀσπί) Ita S. P. P. & marg. A. 1. Ἀσπία certt. edd. l. 8. Τε αὖ) Non legitur in Fl. l. 10. Ἐκκεκώφωται) Restitui ex B. 2. V. 2. & S. Εκκεκώφωται enim certt. omnes. l. 13. Μεταβαίνει) μετέρχεται Fl. Nil mut. P. l. 16. Διασεισάμενη καλεῖν) διασεισάσα καλεῖσθαι P. & marg. A. 1. Pag. 49. l. 2. Ὅσα ἐπὶ πείρᾳ) ὅσα ἐπὶ πείραν P. πείρα etiam P. Sed πείρα Fl. l. H. B. 1. Fr. S. l. 8. φυτ-συρροῦντας) φυσῶντας vel φυσουρροῦντας coniicit Solanus. l. 9. Λιμῶσιν) Pell. potest etiam legi λειμῶσιν, sensu optimo. l. 13. Συντελοῦσι) συντελοῦντες P. Συντελοῦντες marg. A. 1. Pag. 50. l. 5. Χαλάσας) χαλάσας male H. 1. & 2. quod emendarat in marg. Gesner. l. 9. Ἀπανταχόσε) ἀπανταχοῦσι male P. Ἀπανταχοῦ marg. A. 1 W. l. 16. col. 1. Διαμέλλοντες) διαμέλοντες ante editum, ibid. l. 17. Ἀπτανται) ἀπτοται απtea fuit. Mutavit Solanus. ibid. l. 18. Θρύψεως) θλίψεως Ex C. G. mendose. Recte legitur in C. Solan. ibid. l. 22. Τρητὸν) Legebatur una voce παρατρητὸν, sed liquet ex Pausania in Corinthiacis locum fuisse Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid. Sylburg. ed. p. 111. Cler. Pag. 51. l. 5. Εἰ γὰρ που &c.) ἢν γάρ τι καὶ μικρὸν ἐπινυστάσομεν marg. A. 1. l. 6. Ἐπινυστάξομεν) ἐπινυστάσομεν Fl. l. 10. Κρατήρες) Hoc & tria seqq. omisit Fl. ab οἱ ad οἱ transiliens. Pag. 52. l. 1. Ἀσιτος) ἄδωτος Fl. Vulgatum tenet P. ead. Μεμυρίσω) Sic Graev. &

Hom. Μερμερίζω edd. priores male. *l.* 4. Πότε) ὅποτε marg. *A.* 1. *l.* 6. Γοῦν) γέτοῖ marg. *A.* 1. *l.* 9. Ταῖς ἐπιστήμαις) τὰς ἐπιστήμας, καὶ τέχνας — συνέστησαν *P.* & marg. *A.* 1. *l.* 10. Πάνυ) Abest a *Fl.* *l.* 14. Ἡμᾶς) ὑμᾶς male *H.* utraque. *l.* 17. col. 2. Περὶ τῶν) Ita dedit Solan. pro vulgato παρὰ τεχνῶν. *l.* 19. col. 1. Μήπω τελεσθεῖσας ἀλ.) Haec tria in edd. non comparentia supplevit idem; nec dubito, quin ex *Cod.* ideo etiam addidi. *Reitz.* *Pag.* 93. *l.* 3. Πάνυ) πάντες *P.* *L.* & marg. *A.* 1. Nil mut. *Fl.* *l.* & c. *l.* 6. Τὸν χρόνον) Sic edd. omnes. *l.* 8. Δοκεῖ) Sic bene *Fl.* *H.* *P.* & c. Δοκῇ *I.* & *V.* 2. *l.* 9. Ἡ δέλεισ) εἰ δέλεις ἢ *Fl.* ead. Παραγγελοῦμεν) προαγγελοῦμεν *Fl.* *l.* 11. Καταπτάμενος) καταπτώμενος *P.* *Pag.* 54. *l.* 5. ΔΙΚ.) Αὖθις ἐς τὴν γῆν) αὖθις ἐς τὴν γῆν. ΔΙΚ. male *Fl.* *l.* 18. col. 1. Ἦν) Ab- erat in editis. Inseruit Solan. *l.* 19. col. 2. Τυθῆναι) ἀποδοθῆναι. *C.* *Pag.* 55. *l.* 6. Μέλιτον) Μέλητον edd. anteriores male. *l.* 8. Ἀπανταχῇ) Et sic *Fl.* cum reliqq. *l.* 10. Ἰλας) Benefic *B.* 2. & 2. Ἰλας cett. Dubie *H.* *l.* 11. Ἀπαντῶντων) ἀπαντῶντων adspirate edd. priores. *l.* 16. Περιέρχονται) περινοστοῦσιν *G.* *P.* & marg. *A.* 1. *Pag.* 56. *l.* 12. Κἄν) γὰρ marg. *A.* 1. *l.* 14. Ἀπ- λωμεν, ὃ Δίκη) προίωμεν, ὃ Δίκη, ταυτὴν *P.* Nil mut. *Fl.* *Pag.* 57. *l.* 2. Τὴν ὁδόν) Nil mutare edd. notat Solan. *l.* 8. Κα- ταπτῶ) καταπτῇ *L.* Καταπτῆς marg. *A.* 1. *W.* *l.* 15. Γὰρ) Non habet *Fl.* *Pag.* 58. *l.* 5. Ἐπεὶ) ἔτι *P.* & marg. *A.* 1. Nil mut. *Fl.* *Pag.* 59. *l.* 2. Ἀπονέωμεν) Sic *Fl.* *l.* *Ald.* *H.* *S.* & c. Ἀπονέωσμεν *P.* & marg. *A.* 1. *l.* 4. Κάθψο) Rescripti ex *G.* *L.* & marg. *A.* 1. quae κάθψω. Καθῆσθαι edd. *l.* 22. col. 1. Τὸν Πᾶνα & c.) Apparet, Scholiasten aliter legisse. Sed forsitan τοῦ pro τῶν per festinationem vidit. Nam *Luciani* verba bene habent. *Reitz.* ead. col. 2. Ὅς ἐλθὼν) ὅς γε ἐλθὼν lectum ante. Particulam γε delevit Solanus. *Pag.* 60. *l.* 1. Μαραθῶναδ) ἐν Μαραθῶ *P.* Μαραθῶνα δὲ *P.* Ἐν Μαραθῶνι marg. *A.* 1. *l.* 4. Μετοικιδν) μετοίκιον *P.* & marg. *A.* 1. *l.* 5. Ἐν γειτόνων) Restit. ex *P.* Ἐκ γειτόνων ante editum. ead. Πρόσεισι) προσέρ- χεται *P.* & marg. *A.* 1. *l.* 8. EPM: καὶ ... ΔΙΚ.) Longo spa- tio haec seiungit *Fl.* coniungit *Fl.* item *P.* Nisi quod punctum post καὶ collocat, aequae ac ceterae. *l.* 15. Κατέπεμψέ με ἀ- πολ.) κατέπεμψεν ἀποκληρώσοντας *Fl.* ead. Ἀποκληρώσου- σαν) ἀποκληρώσοντας *A.* 1. *l.* 17. Ἀθήνησιν) Ἀθήναις legeba- tur, quod emendavit Solan. rursus non addens unde. Probo tamen, quia sic & alibi emendatum ex *Codd.* *Reitz.* *Pag.* 60. *l.* 1. Πράττω) τιμᾶσαι με marg. *A.* 1. Sed hoc certe glossa est. *l.* 13. Ξυνέμα) νῦν ἅμα *Fl.* omisso σκυθρ. At *P.* σκυθρατοῦς

συνάμα. *l.* 14. Ὁμοίους) οὐχ ὁμοίους edd. vett. male. Delevit
 negationem *S.* & *A.* quae recte abest in Cod. *P.* Ἀνομοίους *L.*
 etiam bene, si οὐχ serves. *ead.* Τοὺς λάλους) τοῖς ἀλλοις male
Fl. *l.* 18. *col.* 1. Λέγεται) λέγουσι *V.* & μοχ ἐφόνευσε. Ser-
 vavi tamen lectionem editorum, quam Solan. quoque non
 mutarat. *Reitz.* *Pag.* 62. *l.* 4. Καλάμουν) αὐλοῦ *P.* & marg.
A. 1. *l.* 5. Πολεμικὸς) πολεμιστὴς marg. *A.* 1. *l.* 6. Ἀεὶ με-
 κραγόντων) Omisit *Fl.* *l.* 11. Τὸ) τὸν Pell. (*n.* νόμον) *ead.* Με-
 γάλα) ἄμα *P.* Nihil mut. *Fl.* *l.* 19. *col.* 2. Τὸ ὄρθιον) Ad Lu-
 ciani textum hoc accommodavit Solan. Nam τὸν ὄρθιον lege-
 batur; non male, si νόμον intelligas. Sed praestat τὸ, & inter-
 pretatio ad τὸ spectat. Μετρὸν etiam pro μέχρι prave legeba-
 tur. *Reitz.* *l.* 21. *col.* 1. Ἐς ἀκριβέστατον) Haec & seqq. medio
 Scholio πρὸς τὸ ὄρθιον inscripto continuo filo annexa disiunxit
 & huc retulit Solan. *Pag.* 63. *l.* 4. Ἡ δρασύτερος) ἢ καὶ δρα-
 σύτερος διαλυομένων ἀπελθῇ *P.* *l.* 6. Περιασχολεῖ) Ita con-
 iungdim omnes, praeter *Fl.* quae ἀσχολεῖ tantum, περὶ prot-
 us eiecto, *l.* 7. Κεκλημένοι) Sic dedit Solan. Κεκλημένοι edd.
 hac priores. *l.* 9. Γε) καὶ marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 64. *l.* 2. Τύχη)
 δίκη *B.* 1. & 2. *l.* 3. Καταστησόμεθα) Revocavi lect. *Fl.* Κα-
 ταστησόμεθα edd. cett. *l.* 6. Ἀπάντων Ἀθηναίων) ἀπάντων
 ἀχθῆναι Ἀθηναίων *Fl.* *l.* 11. Ἀγωνιέται) ἀνιέται *Fl.* Ἀγα-
 νιέται *P.* *Pag.* 65. *l.* 3. Ἐμοίγε) Restitui ex *L.* qui ἔμοι, &
 ex Pell. qui ἔμοίγε. Absurde enim ἔχοιμι edd. *l.* 4. Ἀκούοντι)
 ἀκούων τι male *B.* 2. cum bene esset in *B.* 1. &c. *l.* 16. *col.* 2.
 Ὑποτακτικὸν) ὑποτατικὸν legebatur. Correxuit Solan. *ibid.*
l. 17. Εἰσελθοῖ) Ita dedit idem, pro vulgato εἰσελθῆ. *Pag.* 66.
l. 15. Ἡ) Caret articulo *Fl.* *Pag.* 67. *l.* 3. Διαλύσωμεν) δια-
 νύσωμεν *G.* *l.* 6. Νεαρὸν) μὴ παλαιὸν *P.* *ead.* Πραποκληραπ-
 τοῖς) ἀποκληρωμένοις *Fl.* *l.* 11. Τῷ Σύρῳ) τὸν Σύρον *Fl.* Vul-
 gatum firmat *P.* *ead.* Τῷ αὐτῷ) τὸν αὐτὸν *Fl.* Prius tenet *P.*
l. 13. Ἐγγέγραπται) Recte sic *Fl.* *Fr.* *B.* 1. *H.* *P.* *S.* Ἐγγέ-
 γραπται male *l.* & *V.* 2. *Pag.* 68. *l.* 1. Ὑπερορίας) ὑπεράριους
G. *l.* 3. Πλὴν ἀποκλήρου) πλὴν ἀλλὰ κλήρου *G.* *P.* Nil mut.
 edd. *l.* 5. Φεῖδῃ) φίλῃ male *Fl.* *l.* 11. Καὶ) Non habet *Fl.* *l.* 12.
 Μόγισ) μόλις *Fl.* *ead.* Ἔστηκα) ἔστηκην marg. *A.* 1 *W.* *l.* 13.
 Δεινῶν) κοινῶν *Fl.* Vulgata est in cett. Item in *P.* *L.* *l.* 16. Ἐθε-
 λήσει ἐν γε) Restituit. ex *P.* *G.* Nam ἐθελῆσειέ γε edd. male.
Pag. 69. *l.* 4. Προτέρα) Sic *Fl.* *Fr.* *B.* 1. *P.* *S.* &c. Πρότερον *l.*
 & marg. *A.* 1. *l.* 8. Πρότερον) πρότερα *Fl.* sola. *l.* 9. Δέ) Non
 comparat in *Fl.* *l.* 10. Ὑπὸ τῆς Ἀκαδ.) ὑπ' Ἀκαδημίας *Fl.*
l. 12. Ων) ὃ *Fl.* *ead.* Προστάξειεν) πράξειεν *P.* cum marg. *A.* 1.

Pag. 70. l. 2. Εἶδον) ἰδόντες *Fl. l. 5. Ἀγαγοῦσα*) Sic edd. Ἀπαγοῦσα vult Solanus ex *P. l. 8. Σκολιά*) Restituitur ex *B. l. 1. Fr. S. &c.* Nam σχολιά *H. l. 1. & 2. ἄς P. l. 10. Ἄθλιος*) ὁ ἄθλιος emendat Solan. Bene; sed sine auctorit. *l. 16. Ἐμαντῆς*) ἑμοῦ αὐτῆς *Fl. Vulgatae* consentit *P. Pag. 71. l. 4. Ἡ*) ἃ *P. B. l. 8. Καὶ τὴν φύσιν ὅμ.*) *Fl. ἀλλ' οἰκείον ἑμοὶ τὴν φύσιν. προσαρπάσασα &c. ead. Προαρπ.*) προσαρπάσασα *G. & P. Nil mut. certt. l. 10. Συνυπουργεῖ*) ὑπουργεῖ *Fl. Pag. 72. l. 12. Ἀγεγρόμενος*) Sic *P. & P. Ἀνεγειρόμενος I. Fl. H. Fr. S. &c. l. 17. Οὔτε βίασαμ.*) Deficiunt in *Fl. Pag. 73. l. 2. Πρὸς ἑμοῦ*) Nihil hic variare edd. notar Solan. *l. 4. Καὶ*) Abest a *Fl. l. 5. Ἐπέστρεψα*) Sic dedi ex *Fl. Ὑπέστρεψα* aliae. *l. 7. Τε*) Omittit *Fl. l. 11. Ἀγε δὴ ἄγετε Fl. sine δὴ. Vulgata* vero est in *P. ead. Ἀνάστητε*) Deficit in *Fl. l. 12. Ἄλλοις*) Sic *Fl. Ἄλλους* certt. *l. 14. Καὶ*) Non legitur in *Fl. Pag. 74. l. 12. Σώφρονα*) σώφρονα male *Fr. l. 13. Ὑμῶν*) Correxuit Solan. Et marg. *A. l. 1. Ἡμῶν* enim edd. omn. male. *Pag. 75. l. 7. Αὐτῶν*) Deest in *Fl. l. 13. Ἠκρυν*) ἀκούω *Fl. l. 16. col. 2. Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους*) Propter Epicureos hoc. ἄθεο γὰρ, solis voluptatibus indulgentes. *C. Pro ὑπέκρουσαν lege ὑπέκρουσεν. Solan. Pag. 76. l. 2. Ἐρωτᾷτε*) πρότερον ἐρωτᾷτε *G. l. 3. Ἡμέτερον*) ὑμέτερον Schol. Nil mut. *Fl. I. P. &c. ead. Πεισθέντες*) Restitui ex Angl. *G. P. & marg. A. l. Προσθέντες* edd. male. *l. 4. Ἄν*) Omittit *Fl. l. 14. Ω*) Non habet *Fl. Pag. 77. l. 6. Μυσαχθεῖς*) Recte sic *Fl. P. V. 2. S. Μυσαχθῆς I. Fr. H. B. l. 1. ead. Κεφάλαιον*) ἐπὶ κεφαλῇ *G. P. Nil mut. edd. l. 8. Ἀγκύλους*) ἀγγύλους *I. H. l. 1. & 2. male. ead. Λαβυρίνθοις ὁμοίους*) λαβυρίνθους ὁμοίως *Fl. Nil mut. P. l. 10. Διαπόψας*) Restitutum ex *P. L. Ἀποκόψας* Angl. Ἀπορρίψας edd. absurde. *l. 13. Προσνέοντα*) προσίοντα *L. Προσνεύοντα Fl. Ceterae* quod edidimus. *l. 15. Πόνον*) πόντον melius responderet allegoriae. *Pell. l. 16. Ἐκείνους*) Ad Lucianum hoc accommodavit Solan, cum ἐκείνου legeretur in edd. unde pro varia lectione possit haberi. *Reitz. Pag. 78. l. 1. Ἰκέτην*) Receptum ex *G. Οἰκέτην* edd. *ead. Ἐλείου*) ἐλαίου *Fl. male. l. 2. Καταφεύγοντα*) Sic edd. constanter. *Καταφυγόντα G. l. 9. col. 1. Ἐλείου*) Hic scriptum fuit ἐλαίου, quod nempe librarius distantius minus attentus asines sonos τοῦ E & τοῦ AI confuderit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. *Cler. ibid. l. 13. Τριχῶς*) Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile, quo spectaret, inveni. *Reitz. ibid. l. 17. Ὁφελείσθαι*) Post hoc verbum inferebatur in *C. ὥσπερ οἱ θερμαινόμενοι. ead. Τῷ πρῶν*

τως) Πρώτου Exc. G. & V. In C. haec decurtata sunt, & seqq. fere omnia omīssa. Solan. l. 22. col. 2. Φρονίμευσις) V. & Exc. G. φρονίμευσις. In impr. erat φρόνησις. Solanus. *ibid.* l. 28. Τελικά καὶ ποιητικά) Sic recte V. & Ex. G. In priore impresso erat articulus ante τελ. & ποιητικά. Solanus. *ibid.* l. 31. Θάρρος) L. θάρσος; quamvis in C. G. etiam sic scribatur. Solan. l. 35. col. 1. Αἰσθῆσιν) Exc. G. αἰσθῆσιν, & V. quod in impr. prave αἰδῆσιν editum est. Solan. Pag. 79. l. 2. Δοκιμάσας) Sic Fl. l. H. Fr. B. 1. S. Δοκιμασθέν P. A. *ead.* Τοὺς — πόνους) τούτους — τοὺς πόνους Fl. sola. l. 28. col. 1. Ἀνάλογον) ἓνα λόγον. V. Sic mutavit primus editor. Solan. *ibid.* l. 31. Διότι) Διογε. V. i. e. Διογένης. Solan. Pag. 80. l. 2. Μέχρι μὲν τοῦ λόγου) Secutus sum P. P. & marg. A. 1. Μέχρι τούτου νέαν. . . . enim edd. cett. Μέχρι τοῦ λόγου etiam Codd. B. L. l. 3. Τῆς ἡδονῆς) περὶ τῆς ἡδ. S. l. 5. Αθλίως) ἀθλίους marg. A. 1. W. l. 13. col. 2. Ἐαυτὰ) Sic V. Ἐαυτοῦ edd. male. l. 26. col. 1. Σπερματικούς) Sic V. bis. Quam apte, alii dispiciant; ego dubito. Solan. Pag. 81. l. 1. Μακρὰ) Recepi ex l. 2. Cod. P. Μακρὰν Fl. P. S. H. Fr. B. 1. &c. *ead.* Πόνοις) νόμοις Fl. Prius recte cett. & P. l. 5. Ἀληθέστερον) ἀληθέστερος marg. A. 1. l. 11. Ὑμεῖς) ἡμεῖς male V. 2. Recte aliae. l. 13. col. 1. Φέρων) V. φέρων. Sed recte mutatum est in impress. Solan. Pag. 82. l. 8. Ὅ, τι) Male quaedam ὅτι. In P. τί tantum, quod praestat. l. 9. Προηγμ. καὶ ἀποπρ.) προηγούμενον καὶ ἀπροηγούμενον P. & marg. A. 1. l. 13. Ψηφοφορήσουσι) ψηφοφοροῦσι Fl. Pag. 83. l. 10. Φιλονεικῆτε) Sic l. P. H. Fr. S. Φιλοπικεῖτε Fl. Φιλονεικεῖτε O. l. 11. Διονυσίου) Διονύσου male O. Prius recte Fl. Fr. l. &c. l. 12. Τί) Abest a Fl. l. 14. Αὐτῆς) αὐτῆς male P. Recte aliae. Αὐτῇ abest ab O. l. 17. col. 2. Δεισαν) Sic V. Δεισαν edita. Pag. 84. l. 1. Ἀδίκαστος) ἄδικος male O. l. 6. Δικάσετε) Restitui ex O. Δικάσατε edd. priores. l. 8. Τοῖνον) Omittit Fl. l. 13. Ἀπέφευγεν) πέφευγεν O. l. 16. Ἀργυρομοιβική) Sic inveni in editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At supra c. 13 & Lucian. & Scholiast. habent ἀργυραμοιβική. Et cum hic etiam recte edd. Luciani α in medio, non ο praeferant; ita corrigendum Scholiasten, apparet. Conf. supra ad l. d. notata. Reitz. Pag. 85. l. 9. Εἰσαγε) ἀπάγαγε O. l. 13. Χθές, ὥσπερ ἔφης, ἐπ.) Quatuor haec desunt in O. l. 15. Διαλόγου) διαλόγων male Fl. Διαλογουμένου O. omīssis quinque sequentibus verbis. Vulgata est in P. *ead.* Ἀπολογ.) διαλογουμένου marg. A. 1. l. 17. col. 2. Ἐν ἐπιστήμαις) Haec duo verba in edd. non compa-

rentia addidit Solanus noster, non significans, unde hauserit. Servavi tamen, quia suspicor ex collat. Cod. inventa: nam audacius fuisset, eiusmodi mutationes ex ingenio facere. Edita habebant ἀναίρειν τὰ ὄντα, in quibus ὄντα idem etiam delevit. *Raitz. Pag. 86. l. 6. Εἶθ' ἔπειθ' O. l. 7. Ὑμῖν* Sic bene *O. Fl. Fr. l. P. l. 8. Καὶ βεβούλημαι* Non habet *Fl. l. 10. Τ' αὐτὰ) τὰ αὐτὰ Fl. ead. Δέ μοι παρίστ.) παρίσταται μοι*, omisso δέ, *O. l. 12. Οὗτος) οὗς αὐτὸς P. Nil mut. Fl. l. 13. Ὁψοδε) ὁψοδαι male O. l. 14. Ὡστε) Non habet O. Pag. 87. l. 1. Δικασταὶ) Omisit Fl. ead. Τοῦτον* Ita dedi ex *I. H. Fl. B. l. S. Τοῦτο P. Τοῦτον O. l. 5. Ἐπειδὴ* Sic edd. plurimae. Ἐπειδ' αὖν al. Ἐπὶ P. O. & Th. Mag. v. ἀτενές. l. 6. Ὑπέπτησε) ὑπέπτησε male *I. l. 10. Τοῦτο) Deest in O. l. 11. Ἐπεσενεγκ.) ἐπεισενεγκ. O. Ἐπενεγκ. Fl. l. 13. Παρέγγραφα) παρέγγραφα Fl. l. 14. Διαμαρτάνοντας) ἀμαρτάνοντας Fl. Nil mut. P. l. 16. Εὐπορίαν) εὐποτμίαν O. l. 17. Ἀρκαδικόν) Ἀρκαδίκιον V. & G. quod in impress. ita mutatum est: *Solan. Pag. 88. l. 1. Ἄνω καὶ κάτω περινηγόμεν) καὶ κάτω περινηγόμεν O. omisso ἄνω. l. 4. Ἐβελήσ.) Ξελήσ. O. l. 5. Ἰώνιον) Ἰώνιον edd. priores. l. 8. Μοι) αἰὶ O. l. 10. Τὴν) Conferat O. l. 11. Μεγαλοφρονήσας) μεγα φρονήσας O. P. ead. Δὲ τέλειον) δὲ καὶ τέλειον O. l. 12. Αὐτὸς) Reposuit Solan. ex G. P. Ox. & marg. A. ε. Αὐτὸν editum ante. l. 16. Ἐν) Abest ab O. Pag. 89. l. 1. Κομματικὰ) κομικὰ O. & marg. A. 1. Forte κομματικὰ ait Solan. l. 6. Μικρὰ) μικρὰ Fl. & L. l. 10. Ἀλλὰ καὶ) ἀλλ' οἶμαι καὶ O. ead. Οἶμαι) Hic iam omittit O. ead. Ὑβρίζειν) ὑβρίζει Fl. l. 11. Κακώσεως) τῆς κακώσεως O. l. 13. Καὶ καινῶν) καινῶν δὲ O. l. 14. col. 2. Εἰ) Inferuit uncis- que seclusit Solanus, non ut suspectum; sed ut de suo additum. l. 15. col. 1. Λόγων) In edd. aberat. Inferuit Solan. *ibid. l. 16. Ἐπιδεικτικῶν) ἐπικτικῶν erat in V. Παθητικῶν inde fecerat editor, quod Gronov. recte in ἐπιδεικτικῶν mutare iubet. Solan. l. 18. col. 2. Ἐξανύεται) Restitutum ex V. Imprefsa prave ἐξανύεται. In C. ἐξανύνται. l. 21. col. 1. Ἀλλὰ τι) ἀλλὰ ἄτε C. Pag. 90. l. 2. Προστάτιν) Sic recte Fl. l. P. & c. Προστάτην S. l. 3. Ἐαυτῶν) A. sola male ἑαυτῶν. ead. Μνηστευόντων) μνημονεύοντων O. male. l. 9. Ὁν τοῦ) ὃν οἶδε τοῦ O. l. 10. Ὁρᾷ) Abest ab O. recte, si οἶδε legas. l. 12. Μὲν) Ex O. insertum: aberat ab edd. l. 16. Κατὰ σχῆμα) κατὰ τὸ σχῆμα O. Pag. 91. l. 1. Δικασταὶ) Recepi ex O. aberat ab edd. l. 3. Αὐτὸ τὸ) ταῦτα Fl. l. 4. Αὐτὰ) αὐτὸς Fl. male. Vulgatum firmant P. L. l. 10. Τοῦτον) τοῦτον O. l. 12. Ὑπολά-***

βοιτε) ὑπολάβετε O. l. 13. Ἐμμένουσιν) μένουσαν O. l. 14. col. 2. Εἰς) εἰς legebatur, male. *ibid.* l. 15. Οὐδὲ) Excidit εὐράθη, vel tale quid. Sic tamen etiam C. & G. l. 16. col. 1. Κοιμωδῆς) κοιμωτικῶς, δ. λέγει C. quod probo. *Solan.* l. 21. col. 2. Κώμους — ἐνισταμένων) Pro his omnibus in C. legas Κώμοις, καὶ τῶν τοιούτων. l. 22. col. 1. Δὲ) μηδὲ editum antea prave. Delevit μὴ *Solan.* Pag. 92. l. 5. Ὅποι) ὅπου O. *ead.* Φέροι) φέρει *Fl.* l. 10. Ἡ) Omittit *Fl.* l. 11. Ἀπὸ τοῦ τέλους ἀδόντων) Quatuor haec defunt in O. *ead.* Ἀκούουσα) ἀκοῦσαι *Fl.* Vulgatum est in P. l. 13. Θύρας) Sic O. & marg. A. 1. Θυρίδας edd. *ead.* λαθεῖν) λανθάνειν O. *ead.* Ἡσέλγαινε) Bene sic O. P. B. 1. S. Ἡσέλγε male l. *Fl. H. Fr.* l. 14. Γράψασθαι) γράφασθαι O. Γράψαι Th. Mag. l. 15. Οὐκ ἐδοκίμαζον) Haec & sequentia male defunt in O. Pag. 93. l. 5. Ἀριστέων) Sic etiam *Fl.* l. 7. Συνδιαλεγόμενον) συνδιαλεγόμενος τῶν ἐπαύτων καὶ κρότου οὐ δεομένους G. & P. Nisi quod κρότων P. pro κρότου. In vulgata conspirant edd. l. 14. Διπλάσιονα ἀποισόμενοι) διπλάσιον οἰσόμενοι *Fl.* l. 16. Δικασταὶ) Non habet *Fl.* l. 18. Αἵς) ἥς antea datum pessime. Pag. 94. l. 2. Ὡςπερ εἶωθε &c.) ὥςπερ δὲ νόμος *Fl.* omiffis reliquis. l. 5. Τὸ) Sine artic. *Fl.* l. 7. Τε) Non habet *Fl.* l. 11. Ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ) ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ G. & marg. A. 1 W. Nil mut. edd. l. 15. col. 1. Τὰ Πλατ. &c.) Inverso ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ. *ibid.* l. 17. Εἰσάγει) Non aderat in editis. Addidit Solanus, & ὑποβαλλόμενα, quod post διαλόγοις legebatur, delevit. *ibid.* l. 25. Ὁράσθαι) τοῦ ὁράσθαι edita. Expunxit articulum Solanus. Sed ante Λουκιανὸς, ὃ addidit. Pag. 95. l. 3. Σκόμμα) σκόμμα male P. H. utraque. Recte *Fr. Fl.* S. &c. l. 4. Ἀριστοφάνην) Ἀριστοφάνη *Fl.* l. 6. Καλῶς) ἀρῶς marg. A. 1. l. 9. Λαθραῖον) Sic *Fl. P. H. S.* &c. Λαθρίδιον l. l. 11. Σχήματος) Omisit *Fl.* *ead.* Διαμένων) Restitutum ex P. Διακείμενος edd. l. 17. col. 2. Οὔτε πεζός) Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus & suo loco reddidimus. *Solan.* l. 20. col. 1. Δεγόμενοι) γενόμενοι lectum antea male. Pag. 96. l. 1. Μέτρων) Sic dedit Solan. ex L. P. & Mf. Gr. Μετεώρων ante editum. l. 6. Τὸν Διάλογον, ἢ) ἢ τὸν διάλογον P. G. melius. l. 9. Ταύτη) διὰ τοῦτο L. & marg. A. 1. Sed omisso καὶ. l. 11. Τὸν) τὸ *Fl.* *ead.* Ἀνθρώπινον) ἀνθρ. marg. A. 1 W. l. 14. Τοῦτο) τοῦ τὸ male *Fl.* Pag. 97. l. 2. Τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ) Quinque haec defunt in *Fl.* l. 5. Ἰσχυρὰ) γλισχυρὰ L. G. P. & marg. A. 1. *ead.* Καθήμενος) καθῆμαι πρὸς αὐτ. σμικρολογούμενος G. Nihil mut. edd. l. 7. Εἰργάσατο) κατεσκευάζετο marg. A. 1. l. 9. Μορίον εἶδον

ρον) μηρίου male P. Μόριον ἢ ὄλον Pell. l. 11. Λεπτολογῶν) λεπτολογεῖν Fl. (Cod. Const.) l. 14. Ὁξυδορκεῖ) ὀξυδορκεῖ Fl. S. & marg. A. 1. Ceterae sex Ὁξ—ορκεῖ. l. 16. Τὰ) οὐ τὰ marg. A. 1 W. l. 17. col. 1. Πρὸ) Sic rescripti, cum πρὸς editum legerem. Reitz. Pag. 98. l. 6. Ἐμοι) ἦν Fl. Vulgarum firmat P. l. 9. Φέρει) Nihil mut. Fl. ead. Καὶ μὴ παύσαιτο) μὴ παύσαιτο τούτου, sine καί, P. l. 12. col. 1. Ὡς δοιμάτιον) Aliter lectum ante; sed ad Lucian. accommodavit Solan. *ibid.* l. 14. Διεσμειλευμένον) Sic rescriptit idem ex V. & C. cum διαμειλισμένον editum offenderet.

IN DE PARASITO.

Pag. 100. l. 9. Δόκει) δοκεῖν P. minus recte. Nil a vulgato abit Fl. l. 13. col. 1. Ἡ ἀπομοτική) τὰ ἀπομοτικά Solanus dederat: bene quidem; sed quia non addiderat unde habeat, non ausus sum recipere. Reitz. *ibid.* l. 15. Προσκεῖται) Ita inveni. Alias πρόσκειται rectius, ut Schol. hinc decimo ὑπόκειται recte scribebatur. Sed in his fluctuant auctororum etiam edd. Reitz. l. 16. col. 2. Δοκῆς) δοκῆς edita. Δοκῆς V. Δοκῆς C. l. 21. col. 1. Ἀλλ') ἀλλ' legebatur in edd. mutavit Solanus; *ibid.* l. 22. Τῷ) Sic bene dedit idem, cum ederetur τὸ κακός. Pag. 101. l. 2. Ἐχει σοι) ἔχοιμι P. male. Ἐχοιμι ὥς P. Ἐχει σοι recte edd. Fl. l. &c. l. 9. Καὶ σοι) δὲ καὶ Fl. Pag. 102. l. 1. Τόγῳ) τότε male Fl. ead. Παράδοξον) ὄνομα Marcil. Non comparet in edd. neque Codd. l. 9. Ταύτην) Abest a Fl. l. 10. Μηδεμίαν) Ita P. Μὴ δὲ μίαν I. Fl. H. B. Fr. Ald. S. l. 12. Τὴν μανίαν) Nihil mutant edd. ead. Ἀφίει) ἀφήσεις Fl. Vulgarae accedit Cod. P. Ἀφίεις marg. A. 1. l. 15. Παιδαγωγὸν) πατέρα P. Pag. 103. l. 5. Καλῶν) ἀπακαλῶν marg. A. 1 W. & P. Nil mut. Fl. I. P. &c. l. 9. Τῷ) Sic dedi ex Fl. Τῷ certt. l. 11. Τοῦτο λέγοντες) λέγοντες τοῦτο Fl. l. 14. Προοῖσται) Sic etiam Fl. cum certt. Pag. 104. l. 14. Ὡν) ὅμως ὅν Fl. l. 15. Οὐδέν) Sic Solan. rescript. ex Fr. Οὐδέν erat in certt. Personas ΤΥΧ. & ΠΑΡ. Fl. hic omisit, ab οὐδέν novam periodum incipiens. l. 16. Δὲ τοῖς ἀληθείς διόσει) δέοι, ἀληθῆ δὲ οὐ P. Pag. 105. l. 1. Ἰθι) ἴσθι male I. l. 3. Ἐπακολ. ἀν) ἐπακολ. μὲν ἀν S. l. 5. Ἐπιστάσαι) Pell. An σό; Nil mutant Fl. Fr. l. &c. l. 7. Ὀκνεi) ὀκνεi edd. antea male. l. 9. Ἐκ καταλήψεων) Restituit. ex Fl. quae quidem iunctim ἐκκαταλ. Discrenim S. & marg. A. 1 W. Ἐγκαταλήψεων edd. vulgo male. Ἐκ καταλήψεων

συγγενομένων G. l. 11. Ἐκείνου γε εἰπόντος) ἐκεῖνό γε εἰπὼν
Fl. l. 16. Τῆς) *Abest a Fl. Pag.* 106. l. 1. Ἀλλὰ μὴ) *Et haec*
omittit Fl. l. 2. Σαβρὸν) *σαπρὸν edd. priores. ead. Ἀποφθέγ-*
γνται) ἀποφθέγγονται marg. A. 1. & Fl. male. l. 4. Ἐκ κα-
 ταλήψεω) *Sic S. & A. Ἐγκαταλήψεω cett. & P. Ἐκκατα-*
λήψεως Fl. l. 6. Ὅτω) *Recepi ex P. L. Οὕτω edd. Sed mox ὅτω*
eadem recte. ead. Μεταγνοίσι) μεταγνοῖσι S. & A. l. 7. Εἰ-
 περ) ἢ περ *vult Marcil. Sed prius edd.* l. 9. Τοῦτον) *Nil mut.*
Coll. & Fl. l. 11. Μῆ) *Hoc habent Mf. Angl. & P. Abest in*
edd. cett. l. 14. Διειδέναι) *Διεῖδεναι male Fl. Vulgatum ruerit*
P. Pag. 107. l. 8. Παντός) *Nihil mutare Fl. adscripsit Solan.*
l. 11. Πλάττεσθαι) Nihil mutant edd. Πράττεσθαι legit Gef-
ner. l. 16. Ἐστιάσσεσθαι) ἐστιάσθαι Exc. Fl. Sed prius cett.
cum P. & Plat. l. d. Pag. 108. l. 6. Τοῖς κεκτημένοις) *τοὺς κε-*
κτημένους Exc. Fl. Sed reliquae cum P. prius praeferunt. l. 8.
 Τὴν) *Abest artic. a Fl.* l. 11. Οὐδὲ ζῆν γε ἀνευ τοῦτου ἐστὶ) *ὧν*
οὐδὲ ζῆν γε ἀνευ ἐστὶ Fl. Pro ὧν etiam ὧν marg. A. 1 W. l. 14.
 col. 1. Παρὰ τοῖς) *παρὰ τοὺς κεκτημένους edita.* l. 15. col. 2.
 Κατὰ τὸν) *edebatur ante. Mutavit Solan. ibid. l. 16. Σεσυλη-*
μένοι) Sic edita habebant. Σεσυλημένος V. Sed adeo mancum
est undiquaque in eo Codice Scholium, ut medicinam facere
non ausim. Solan. l. 21. col. 1. Ἀντιτιθῆς) ἀντιθῆς legebatur,
mutavit Solanus, qui paulo post etiam τὰς ἀνεργείας dedit
pro τῆς ἐνεργ. quod ante editum fuerat. ead. col. 2. Ὑποστά-
σεως) Non aderat in edd. sed ex Cod. supplevit Solanus.
Pag. 109. l. 9. Οὐχ οὕτω) *οὐδ' οὕτως male Fl.* l. 10. Δυνῆσαι)
Emendatio Gesneri. Δυνήσεται male Fl. P. Fr. B. 1. S. H. Ald.
Συνήσεται l. Pag. 110. l. 13. Σύγε) *σὺ Fl. Pag.* 111. l. 1.
 Ὑπέρευγε) *Sic edd. Ὑπερ εὖ allevit Solan. non addens, con-*
iectura, an varia lectio sit. l. 8. Φημί) *Sic Hom. l. d. item P.*
& P. Φησὶ male Fl. Ald. H. S. ead. Εἶναι) Sic Homer. L. Fl.
V. 2. & P. Ἐμμεναι male cett. Φησὶ χαριέστερον ἔμμεναι ἄλ-
λο marg. A. 1. l. 9. Εὐφροσύνη) εὐφροσύνη male edd. omnes.
l. 11. Κρεῖων) κρεῶν edd. quod corrigendum esse etiam Guyet.
monuit. ead. Δ' ἐκ) Restitut. ex Hom. Δὲ edd. omissa prae-
positione. l. 12. Ἐγγέειν) *ἐγγέειν P. Pag.* 112. l. 2. Σοφωτά-
 τῳ) *φιλοσοφωτάτῳ P. ead. Ἑλλήνων) Sic L. P. H. Ὀλων cett.*
& P. Λόγων Fl. & marg. A. 1. l. 6. Τοῦς) Articulo caret Fl.
l. 12. Λείας) τελείας marg. A. 1. & L. Nil mut. edd. l. 16. Ἀ-
κούειν) Constans lectio. Pag. 113. l. 2. Παραπλήθουσι) *παρα-*
πλήθουσι Fl. ead. Κρεῶν) Sic etiam Fl. Fr. l. P. l. 4. Αὐτὸν) αὐ-
τῶν Fl. l. 13. Τῶν) Deest in S. l. 18. col. 1. Τῷ μελήσανσι δέ

μοι ἴπποι) Hom. II. E, 228, μελήσουσι δ' ἑμοί. Sed Eustath. idem cum Scholiasta reperit. *Solan.* Qui pro τῶ etiam τὸ dederat; sed quia vulgata satis sana, nec auctoritatem indicat, non sum obsecutus, etsi bis ter ante obrempervi etiam non monenti, unde emendationem hauserit, & mox etiam duce eodem ἢ in edd. absens ante ἀντὶ inferui. *Reitz.* Pag. 114. l. 5. Ἐπὶ ἀπὸ *Solan.* ead. Σχεδίας) Σχερίας vult *Solan.* l. 9. Οὐ ζήσεται) Et sic *Fl.* cum cett. Pag. 115. l. 6. Παρέχει) Forfan πάρεστι *Pell.* l. 7. Τοῦ) Deest in *Fl.* l. 12. Ἡ εἰ μὴ) Sic *B.* 2. P. Ἡ μὴ omisso εἰ cett. Εἰ μὴ omisso ἢ *L.* Pag. 116. l. 4. Ἀπολλυμένων) Restitut. ex G. Τῶν ἀπολλύμενος *L.* & marg. *A.* 1. Ἀπολογούμενος edd. l. 6. Ἐκείνος) ἐκείνους *L.* & marg. *A.* 1. Prius cett. l. 15. Ἀπὸ τῶν) ἀπὸ recepi ex *I. V.* 2. *B.* 2. & *Ms.* Gr. *Ex* edd. cett. Pag. 117. l. 4. Δι' αὐτὰς) Sic esse in omn. edd. notat *Solan.* l. 11. Τὸ) Delet artic. *Pell.* l. 13. Πολλὰ) Sic *Fl.* *I. Ald. A. Fr. S.* Πολλοὶ *P. H. B.* 1. & 2. ead. Αὐτὸ) Sic *I. Fr. Ald. H. P.* Αὐτοὺς *Fl. S. B.* 1. & 2. l. 15. Τῷ μανθ.) Sic *B.* 1. & 2. *P. P.* recte. Τὸ male *I. Fl. S.* & c. Pag. 118. l. 2. Τῷ) Bene *P. B.* 2. & G. Τὸ rursus male edd. cett. Pag. 119. l. 3. Αὐτὴ) αὐτὴ edd. priores. l. 5. Χρησθαι) χρᾶσθαι *Fl.* l. 9. Σωκράτην) Σωκράτη *Fl.* l. 15. Αὐτὴ) Nil mut. edd. Pag. 120. l. 13. Δεῖ) δὴ male *Fl.* Pag. 121. l. 5. Κακοπαθοῦντες) κακοπαθοῦντες *H.* 2. Correxerat *Gesn.* Et recte κακοπ. cett. l. 11. Ἀνήρωτα) Recte *B.* 1. & 2. *P. S.* Ἀνήρωτα male *I. Fl. Fr. Ald. H.* utraque. Pag. 122. l. 9. Τὴν φιλοσοφίαν) Articulum omitit *Fl.* l. 10. Ἀποφαίνονται) ἀποφαίνουσι *Fl.* l. 16. Οὐ) Male omiffum in *Fl.* Pag. 123. l. 9. Γνώμης) γνώμῃς *Pell.* Pag. 124. l. 3. Καὶ μὴν καὶ) Sic *Fl.* Non adest καὶ potterius in aliis. ead. Τί) τίς *Fl.* Et contra mox τί, ubi cett. τίς. l. 4. Ἀσύμφωνον) ἀσύμφωνος *Fl.* l. 5. Ἀξιώσας) ἀξίως ἐστὶ *Fl.* l. 6. Προσδεκτικός. ἂν εἴη) Triahæc absunt a *Fl.* & merito. *V. nott.* l. 13. col. 2. Ἀφ') Delenda hæc vox. *Solan.* Saltem ἀπ' scribendum fuisset, ni rursus aliquid exciderit. *Reitz.* l. 15. col. 1. Τὸ δὲν) τὸ δλον edita. At in *V.* lacuna est. Τὸ δὲν *C.* l. 17. col. 2. Βιβλίῳ) Adde πρώτῳ. *Solan.* l. 18. col. 1. Συλλογισμῶν) Sic coniicio: in *V.* erat συλλογι. . . . unde συλλογίζειν fecerat *Cler.* *Solan.* *ibid.* l. 19. Δογμάτων) Sic edita . . . διγμάτων *V.* unde, & ex *C.* liquet, fuisse παραδειγμάτων, & mox ἔλεγεν pro vulgato ἔλεγον. *Solan.* *ibid.* l. 20. . . . Εἶδος) Hic videtur deesse στέρεσις, & paucula quaedam de materia & forma, quorum iacuram non aegre feret eruditus orbis. Sequentia etiam ita sunt mendosa, ut intelligi non possint. Sunt lacunae plures, quæ

forte inde dumtaxat natae, quod librarius autographi verba legere non potuerit: multa enim hic pessime erant scripta. *Cler. ibid. l. 21. Στέρησιν*) Hoc recte monente Clerico recepit Solan. ex C. quae sic: *Quin & ipsum Aristotelem id tutantem in Phys. audimus; usum exemplo tali. Tria esse, ὕλη, εἶδος, καὶ στέρησις. eod. col. 2. Ἐπ' ἐγράψαν* Anne ἐπιγράψαι; aut φυσικὰ pro φυσικούς; *Reitz. Pag. 125. l. 5. Μίαν*) ἂν *Fl. & marg. A. 1 W. l. 9. Δὲ τοὺς*) Et sic esse in *Fl.* adscripsit Solan. Sed est & in cett. praeter *B. 1.* quae τοὺς δὲ παρασιτεῖν. Τούσδε *B. 2. l. 10. Οἶον*) οἱ Schol. & Coll. *l. 12. Καὶ συμφωνία*) Omisit *Fl. l. 16. col. 1. Ἐοικεν ἐν*) εἰκε tantum sine praepos. legebatur: iam ad Lucian. accommodavi. *Reitz. Pag. 126. l. 10. Ὡς*) Abest a *Fl. Δῆτα* Pell. pro κατὰ. *Pag. 127. l. 3. Δείξω καὶ*) Utrumque omittit *Fl. Pag. 128. l. 5. Ὑμῶν*) Et sic edd. vet. *l. 19. col. 1. Τῶν Λακεδαιμονίων*) τοὺς λακεδαιμονίους male *V. Pag. 129. l. 4. Παρασιτία*) Ita cum puncto subscr. *P. Fr.* Sine eo cett. *περί σιτία V. 2. Pag. 130. l. 10. Δοκῇ*) δοκεῖ male *Fl. l. 15. Χορεῖν*) χορεῖν male *l. & V. 2. Pag. 131. l. 16. col. 1. Διεφθέρως*) διαφθεύρουσι editum ante, & κρεῶδης omissum. Octo autem locis hoc unum Scholion ex *V.* correxit Solan. quae iam non enumerabo, quia iam sic est ut Cod. exhibet, nec variae Leçt. Mss. fuere. *Reitz. Pag. 132. l. 3. Καὶ εἰ*) εἰ καὶ *Fl. l. 4. Τί εἶ*) Restit. ex *l. & V. 2. Τί δὲ* cett. male. *l. 7. Παρετάξατο*) Recepi ex *l. V. 2. G. & marg. A. 1. Παρεδέξατο* cett. *l. 9. Ὑπισχρῇ*) ὑπισχνεῖ *Fl. & marg. A. 1 W. l. 11. Λέγω*) λέγε marg. *A. 1.* sublata persona ΠΑΡ. & post ὅμως collocata. *Pag. 133. l. 3. Ἄλλος*) ἄλλος *V. 2. male. l. 4. Κατ' αὐτὰ*) καὶ ταῦτα *Fl. l. 6. Ἀνδρεώτεροι*) Recte quaedam. Aliae ἀνδριώτεροι. *Pag. 134. l. 13. Ὅστις εἰπεῖν*) εἰπεῖν ὅς τις *Fl. l. 17. Λέγει*) Hoc verbo hiatum edd. implevit Solan. adscripsitque addendum etiam υἱός, quod tamen etiam deesse fatetur in C. *Pag. 135. l. 3. Ἐν τῇ πόλει*) Nihil variant edd. Ἐπὶ Δηλίῳ vult Palm. *l. 6. Ὁραῖζειν*) Sic edd. Ἀορίζειν *G. & marg. A. 1 W. Ὁαρίζειν* vult Graev. *l. 7. Προβάλλειν*) παραβάλλειν marg. *A. 1. l. 17. Ὅστις*) Sic *Fl. B. 1. P.* aliaeque. Ὅς *l. Pag. 136. l. 4. Ὅσπερ*) Sic *Fl. Ald. Fr. S. Ὡσπερ B. 1. 2. (& 4.) l. P. H. Pag. 137. l. 2. Πλέον*) Edd. Luciani. Πλεῖον Homer. *l. 6. Δι' ὅλου*) Quaedam διόλου. *l. 7. Οὐχ*) Recte *Fl. P. B. Οὐκ l. l. 8. Προσκαλουμένοις*) Sic *Fl. Ald. B. 1. & 2. H. P. S. Καλουμένοις l. l. 10. Ἄγον*) Sic *Fl. & Hom. Ἄγον* edd. cett. *Pag. 138. l. 1. Καὶ*) Non adeit καὶ in *Fl. l. 9. Χείρω*) χείρωνά *Fl. Pag. 139. l. 7. ΤΥΧ.*) Aberat persona ΤΥΧ. & seq. ΠΑΡ. in

edd. Adieci ex Iensio. *L. 9. Ἀν αὐτόθ')* Restitut. ex Homer. Πάντες κ' αὐτόθ' edd. Luciani. *l. 16. Τιθήμεναι)* Recte *S. & Hom. Τιθέμεναι* edd. cett. male. *Pag. 140. l. 2. Ἀποβὰς)* ὑποβὰς marg. *A. 1. l. 3. Καὶ νῦν)* Sic edd. omn. Ἐνθα ex Homer. adlevit Gesner. *l. 13. Ἀτάλαντον)* ἀτάλαντος ora *A. 1 W. Pag. 141. l. 3. Ἀφελετο)* Nil mutare edd. addidit Solan. *l. 9. Καὶ εὐθ.)* Forfan καὶ εὐθ. coniciebat Guyet. etiam Gesner. *l. 12. Οὗτος δέ)* οὗτος δε emendat Gesn. *Pag. 142. l. 5. Καλῶς)* καλῶ *S. & B. 4. l. 9. Ὑπασπιστὰς)* Nil mut. edd. *l. 11. Χλωροὺς)* χλοροὺς male *H. 1. & 2. Pag. 144. l. 15. Ἐκεῖνον)* Recepi ex *l. Ἐκεῖνον* cett. ead. *Τοίνυν)* Non adest in *Fl. l. 18. col. 2. Αἰξ)* αὔρα *V.* pro quo αἰξ in impressis repositum. Melius Coll. *G.* Sed neuter sales Lucianeos cepit. *Solanus. Pag. 145. l. 2. Ὦν)* τί ἂν *l. & marg. A. 1. Οἴονται)* οἴονται *l. l. 13. Ἄλλος — μαθάνοντας)* Integer hic versus deest in *Fl. l. 15. Ὅμοιος)* Et hoc deest in *Fl. l. 16. Ἐτι εἰ τι l. & marg. A. 1. Pag. 146. l. 2. Ὅτιμισθός)* Omisit *Fl. l. 5. Ἐξω)* ἔξωθε *Fl. l. 14. Πάντως)* πᾶσα marg. *A. 1 W.* non male. *Pag. 147. l. 13. Οὐδέποτε)* οὐδέπω *Fl. Pag. 148. l. 4. Δεδιότας)* δεδιότες edd. priores male. *l. 14. Ἐαυτὸν)* εἰαυτῶ ora *A. 1. l. 16. Δὲ δ' καλὸς)* Non habet haec tria *Fl.* Sed pro οὐ τὸ ἀγ. scribit τὸ οὐκ ἀγαθός. Marg. *A. 1.* etiam ὥσπερ τὸ οὐκ ἀγαθός. Sed hoc ex eadem sumit, credo, ut saepe. *Pag. 149. l. 9. Τινι)* τινι *Fl.* cum accent. *Τινι* cett. *Τίνα l. sola. l. 10. ΤΥΧ.)* Deest hic nomen personae in *Fl. l. 13. ΠΑΡ.)* Et hanc perf. omitt. *Fl. Pag. 150. l. 2. Φθιήσαντας)* Sic edd. *Φθίνουσ.* vult Gesner. *l. 5. Ἀσπληγίας)* Sic edd. quas monitu Wetstenii sequor. Ἀποπληγίας volans dederat Gesner. *l. 8. Τοῦ παρασίτου)* τῶν παρασίτων *l. & V. 2. l. 14. Εὐγού)* Sic edd. omn. habere notat Solan. *l. 16. col. 1. Φαρμάκω)* Antea sic legebatur: Τοὺς δὲ καταπρωδέντας) Φαρμάκω, ὡς Σακράτης. Sed priora verba merito deleuit Solan. quia indicium tantum sunt Scholii, quod tamen non sequebatur. *ibid. l. 19. Φθιήσαντας)* φθινδέντας ante editum prave; cum *V.* tamen φθονήσαντας, etiam mendose. Sed quia Solan. indicabat, φθινδέντας esse in *C.* idque cum Luciani textu conveniat, facile hoc recepi. *Reitz. Pag. 151. l. 9. Τὸ κοσμεῖσθαι)* τοῦ κοσμεῖσθαι Pell. *Pag. 152. l. 4. Πάντα)* ταῦτα *Fl. l. 11. Ἡ)* Sic recte *Fl. P. Ald. Fr. &c. E* male *l. & V. 2. & marg. A. 1. Pag. 153. l. 15. Ἐθ' ἔλοιο)* Sic edd. omn. praeter *l. & V. 2.* quae ἂν ἐθέλοις, quod etiam adscriptum in marg. *A. 1 W. ead. Ἐσθίσιν)* Anon. Forf. σιτίσιν, adscripfit. *Pag. 154. l. 3. Μοι)* μοι *Fl.*

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 155. l. 3. ANAX.) Nomina personarum in fronte non
 habet l. nec Fl. &c. Ἀναχάριστος καὶ Σόλωνος B. 1. & 2. l. 4.
 Ὑμῶν) ἡμῶν Fl. Ceterae ὑμῶν cum M. l. 7. Καλινδούμενοι) Sic
 Fl. l. Ald. Fr. &c. Κυλινδ. M. l. 10. Ἐτερον) Sic M. Fl. Ald. P.
 Fr. B. 1. & 2. H. Ἄτερον l. l. 11. Συνναυακότες) Rescripti ex
 W. Συνεν. edd. l. 12. Ἦν ἰδού) Sic edd. & M. Ἦν ἰδὲ Pell. Nūn
 Marcil. Pag. 156. l. 7. Χρίσμα) Ita bene l. Fl. P. &c. Χρῆμα
 W. Sed in margine erat χρίσμα. l. 12. Πάττουσιν τε) Ex W.
 restitut. Ταράττουσιν τε edd. l. 13. Ἐπαμῶνται) Et hoc rece-
 pi ex W. Ἐπαμῶνται G. quo restituta lectio tamen firmatur.
 Πάττουσι edd. l. 15. Ἀφαιρούσης) Ὑφαιρούσης marg. A. 1 W. l.
 At prius Fl. B. Ald. Fr. H. P. S. & M. Pag. 157. l. 3. Ἀπο-
 πτυσεῖν) Rescripti ex W. Ἀποπτύσειν edd. priores. ead. Αὐ-
 τῷ) αὐτοῦ L. l. 4. Παταχθέντος) παταχθέντες male M. l. 7.
 Τοῦτον) τούτων male Fl. l. 12. Ἀγαθού) ἀγαθὸν W. Vulga-
 tum firmat Fl. ead. Μαλὰ) μανίᾳ cum puncto subscr. M. S.
 Amfl. Ceterae sine eo, male. Pag. 158. l. 2. Δόξαντα) Sic
 edd. & M. l. 7. Ἐπάγει) κα M. Fl. Ald. B. 1. H. P. Fr. S.
 Παρέχει l. & marg. A. 1. l. 14. Διαζώσμεθα) παρεζώσμεθα
 M. & marg. A. 1 W. cum Fl. At prius l. Ald. B. 1. P. &c.
 Pag. 159. l. 3. Λυκίου) Λυκείου Fl. Vulgatum probat M. & edd.
 cett. l. 7. Γυμνασμάτων) Sic Fl. Ald. B. 1. Fr. H. P. S. Γυ-
 μνασιῶν l. & W. l. 10. Πηγμῆς) πηγμῆς male L. l. 11. Τερ-
 αλλεσθαι) Bene sic edd. principes leptom & S. Τερβάλλε-
 σθαι l. sola. Pag. 160. l. 2. Ταῦτα εἶναι) εἶναι ταῦτα W. l. 7.
 Τοσαῦτα) ταῦτα Fl. Prius cett. l. 8. Ἐπὶ) Sic esse in edd.
 omn. addidit Solanus. Pag. 161. l. 1. Ἀποντι) ἀπονται W.
 l. 11. Δόξει) Sic M. cum Fl. Fr. &c. Δόξει l. l. 12. Ὁρᾶ) Sic
 edd. & M. Pag. 162. l. 2. Εὐδαιμονίσουσιν) εὐδαιμονίζουσιν
 M. l. 4. Πρὸς) ὑπὸ W. Vulgatum tenet Fl. cum cett. l. 7.
 Σοιμάτιον) σοιμάτιον M. & Fl. male. Pag. 163. l. 4. Παραθη-
 ταιῶν) Παρ' Ἀθηναίων male M. l. 11. Ἄλεκτον) ἄλεκτον W.
 male. Pag. 164. l. 6. Τὰ μεγέθη) Nil mutare in hoc verbo
 edd. & M. adscriptit Solan. l. 15. Ἠττώμενοι) ἡττημένοι Fl.
 sola. Vulgatum etiam firmat M. Pag. 165. l. 1. Λαμβάνοντες)
 λαβόντες W. & marg. A. 1. l. 3. Μυδέτω) Sic W. & marg.
 A. 1 W. Μυδέποτε edd. l. 6. Οἰκνῶσιν) Receptum ex M. & Fl.
 Οἰκνῶσιν edd. cett. l. 7. Τότε) ποτὲ W. & Fl. l. 8. Πρὸς) πρὸ
 W. & marg. A. 1. Sed πρὸς Fl. cum cett. Pag. 166. l. 1. Ξένον)

Sic W. & Fl. Ξένων edd. l. 2. Τινῶν ξυγγραφέα) ξυγγραφέα τινὰ M. l. 8. Τί) Sic M. & edd. omn. l. 15. Διέξιμι) Restitutum ex W. Διεξιέμι edd. priores. Pag. 167. l. 10. Πατρίων) πατοίων L. & marg. A. 1 W. Pag. 168. l. 4. Καταμάθης) Sic W. Καταμάθοις edd. l. 14. Οὕτω) οὕτως Fl. & W. Pag. 169. l. 3. Ἐπὶ) Sic recte P. aliaque. Ἐπεὶ male l. Fl. l. 5. Φλογώδη) φλογμώδη W. l. 8. Ὅτι περ) Ἀνὸς περ; Pell. Pag. 170. l. 1. Αἱ ὑπαίθριοι) Artic. abest a l. & V. 2. Adest in Ald. Fl. & c. & M. l. 6. Προσέξεις) Edd. Προσέξης W. l. 13. Ὁμολογοῦσα) Emendatum recent. manu in W. Sed in margine scriptum δ-μολογήσουσιν. ead. Ὅσα) Recepi ex W. L. & marg. A. 1. Ὁσφ edd. priores. l. 14. col. 1. Ἑλλειπῆς) ἑλλειπῆς legebatur, quod recte emendavit Solan. addens in C. haec praemitti: σκόπει δηλονότι. Ἀττικῶς. καὶ ὅρα ὅπως οὐ προσέξεις κ. ν. δ. ἀ. ἑ. λ. ead. col. 2. Ἑλλείπει) λέγεται Clericus ediderat, quod mutavit Solan. nescio unde. Obsecundavi tamen, quia necessarium videbatur. Reitz. l. 18. col. 1. Δυσχερῶς) δυσχερὲς edita. Mutavit Solan. l. 19. col. 2. Οὖν ἀνωθεν) δ' οὖν ἀνω lectum antea. Emendavit Solan. l. 22. col. 1. Προσέξης) προσέξεις correxerat Solan. Non repugno, quia & sic paulo post, eodem hoc Scholio legitur, & in C. quoque, ut modo indicatum. Sed quia ibi οὐ προσέξεις est, & in Luciani textu Cod. W. προσέξης etiam exhibet, quod vel usitatus, nihil hic mutare sustinui. Licuit enim Scholiastae id utroque more enuntiare, dum illa Luciani exponit. Reitz. l. 23. col. 2. Τοῦτο) τουτόν M. Sed eodem versu ἑλλειπούς iterum editum, quod facile in ἑλλειπούς converti. Reitz. l. 24. col. 1. Ἀν σοι) αὐτοὶ edita. Mutavit Solanus. Pag. 171. l. 2. Αὐτὴν) αὐτῇ Fl. Sed vulgatum firmat M. l. 9. Ἀναγγραφέω) ἀναγραφῆσθαι l. & V. 2. Item marg. A. 1. at prius cert. & M. l. 12. Αἰσχυνοῖτο) αἰσχύνηται W. l. 14. Τμῶν) Bene sic Fl. aliaque. Ἡμῶν male l. & V. 2. Pag. 172. l. 2. Ἑωρακῶς) ἑσωρακῶς M. male. l. 5. Σὲ) Omisum in M. l. 6. Ὡς φασὶν) Haec verba in W. post ἐγένετο collocantur. ead. Ἐπίστασθαι) ἐπίστασθε W. male. l. 8. Εὐδαιμονήσεις) εὐδαιμονήσει Fl. & W. l. 9. Πιστέον) πιστέον male M. Nihil a vulgato abit Fl. l. 11. Συνηρεφεῖ) Recepi ex M. & S. Συνειρεφεῖ enim edd. cett. l. 16. Τί) ὅτι Fl. Prius cett. & M. Pag. 174. l. 2. Ἐκατέρω) ἑκατέρων male W. l. 13. Ἀρεωπαγῖται) Ἀρεοπαγῖται W. & sic paulo post bis. l. 15. col. 1. Ἀρεῖω πάγῳ) Sic scriptum inveni, nec Solan. quidquam notarat. Alias Ἀρεῖω πάγῳ scribitur, vel etiam iunctim. Reitz. Pag. 175. l. 2. Καταρρήτορευόμενος)

καταρτητορευόμενος W. Pag. 176. l. 5. 'Ημῖν) Sic M. etiam cum edd. Sed ἡμῶν cum Solano lego. l. 10. Περιπεφραγμένον) πεφραγμένον W. Pag. 177. l. 3. 'Αναφύεται) Sic Fl. cum reliquis. 'Αναφύεται W. l. 12. 'Υφ') Recepi ex Fl. M. & marg. A. 1 W. 'Αφ' edd. cett. l. 13. Γίγνονται) Ita edd. omnes & M. Pag. 178. l. 2. Παραδιδόντες) παραδόντες W. Nihil mut. Fl. l. 13. Πλησιάζωσι) πλησιάζωσι M. Pag. 179. l. 2. 'Εμαυτῷ) εαυτῷ Fl. l. 3. 'Αρεσπαγίτην) 'Αρεσπ. M. Vulgatum tuetur Fl. l. 5. Τὰ ἀναγκαιότητα) τὰ μὴ ἀναγκ. W. male. Pag. 180. l. 3. 'Ἄμα ἀναγεγραμ.) Non adest ἔμα in Mf. Graev. Adest quidem in cett. Sed Fl. & W. ἄμα γεγραμμένοι habent, non ἀναγεγρ. l. 13. Σπύδοισιν) σπύδειν W. Sed vulgatum tenet M. Pag. 182. l. 5. 'Ἄσματα) Edd. sine puncto. Sed W. ἄσματα recte. Verum nescio, num ubique in hac ed. observatum sit. l. 14. Γίγνονται) γίγνοιτο W. cad. Σκύτη) σκήτη Ald. Sed correctum in marg. Pag. 183. l. 10. Συννευκότες) Sic W. Συνν. cett. & edd. Pag. 184. l. 4. Συμπλεκείς) συμπλεκείς W. l. 12. Τούτο) τούτου M. l. 17. Εὐθύς πολλῶ) πολλῶ εὐθύς M. cad. 'Ρέοντα) ρέοντα V. 2. & marg. A. 1. 'Ρέοντα l. Vulgatum servat M. Pag. 185. l. 8. 'Εμψυχον) εὐψυχον l. sola. l. 9. 'Απολαύοντες) ἀπολάμποντες W. Nil mut. Fl. l. 13. Περιλαεϊμμένον) περιλαεϊμμένου M. l. 15. Καί) Abest a Fl. Adest in cett. & M. Pag. 186. l. 1. Διενκρινούντα) διακρινούντα V. 2. Prius reliquae omnes & M. l. 2. 'Επιμήκιστον) Sic M. & edd. praeter Fl. quae ἐπὶ μήκιστον. l. 13. Τὰ ἐνδοθεν) ἐνδοθέν τε W. omisso τά. l. 16. Αὐτὸν) Omittunt Fl. & W. l. 17. 'Ενδιδούν) Sic Fl. Fr. l. H. Ald. B. 1. P. S. 'Ενδιδόν W. Pag. 187. l. 2. 'Αποπληροῖ) ἀναπληροῖ marg. A. 1 W. l. 12. Τάφρον) τάφον Amst. S. l. Ald. H. & c. Τάφρον recte W. P. Fl. l. 14. 'Ημῖν) Punctum hic est in M. cad. Μολυβδίνας) μολυβδίδας W. & Fl. Pag. 188. l. 4. 'Αναρρίπτουσιν) Sic edd. 'Αναρρίπτουσιν W. l. 6. Ὑπερβάλαιτο) ὑπερβάλαιτο M. l. 9. Ὑποβέβληνται) ὑποβέβληται Fl. & W. male. l. 12. Τὸν ἄλιστον) Ita & M. cum edd. cad. Γίγνεσθαι) γίνεσθαι M. l. 13. 'Εγχείλυσιν) ἐγχείλεσιν M. Pag. 189. l. 1. Διολισθαίνοντας) διολισθάνοντας W. l. 9. Τούναντίον) ἐπὶ τὸ ἐναντίον Fl. & M. l. 11. Διαδιδράσκον) διαδιδρασκόμενον W. & marg. A. 1. Vulgatum tenet Fl. l. 12. Καί) Omittit Fl. & M. Pag. 190. l. 5. Λυκείφ) Fl. & M. quocumque λυκίφ habere notat Solan. nescio quare, nisi quod minore λ id habeant; sed hoc solemne est edd. antiquioribus. l. 6. 'Αποπλύναι) Sic & Fl. cum reliquis, & M. l. 10. Διαρρεῖν) διαίρειν male M.

Pag. 191. l. 5. λέγειν) Non habent λέγειν *Fl. & W.* Habent certt. *l. 8. Ὑμῖν*) Sic emendavi ex *Fl. Fr. S. M.* Ὑμῖν *l. P. H. Ald. B. 1. male. l. 11. Ὑμᾶς*) Recte *Fl. Fr. Ald. H. P. B. 1. S. & M.* Ὑμᾶς *l.* *Pag. 192. l. 4. βαθείσι*) ἀν βαθείσι *Fl.* praemisso ἀν etiam retento. *l. 5. Ὑποδείξετε*) Sic dedit Solanus ex *W.* Ὑποδείξτε edd. priores. *l. 9. μορμουλττούμενοι*) μορμουλττούμενοι *W.* *Pag. 193. l. 4. Ἀφέντας*) Et sic *Fl.* cum certt. & *M.* Posset & ἀφέντες coniici. *l. 5. Διδάσκετε*) διδάσκε *M.* Διδάσκετε accentu in prima collocato *Fl. l. 6. Διδόντες*) διδούς *M.* Nihil a vulgato abit *Fl. l. 12. Σιφίδιον*) ξιφίδιον *W. l. 13. Ἐπεισπίσω*) Nihil mut. *Fl. l. 14. col. 2. Σκηνῶν*) *C. Abb. σκηνωμάτων, & M.* in fine Scholii. [Tu item lege Suidam.] *ibid. l. 15. Οἶον*) Non aderat in edd. Inferuit Solan. Ac vix dubito, quin ex collatione Codicis, alioqui audaciuscule factum foret. *Reitz. ibid. l. 16. τὰ κατὰ*) τὰ κατὰ edita. Mutavit Solan. *l. 17. col. 1. Ἐσκεπασμένοι*) σκεπαμιοι. *V. Σκεπασμένοι M. l. 18. col. 2. Ἐν οἷς*) ἐν ᾧ *V. l. 20. col. 1. Μὲν γὰρ γεῖραιναξία*) In editis erat μὲν γεῖρ ξία γὰρ εἰρηται. *Cod. Abb. vero γεῖραιναξία, καὶ εἰρηται.* In *V. γερ— γὰρ εἰρηται.* In *M. γὰρ γεῖραιναξία. ibid. l. 21. Αἰδίων*) In *V. —δοίων.* Sed in margine recens manus αἰδίων adscriptit. *Pag. 194. l. 2. Ἐκείνων*) Punctum post ἐκ— habet *Fl. &* spazium vacuum, quod vel novem literas caperet; nihil tamen omisit. *l. 8. Διατέθεικε*) μετατέθεικε *Fl.* quod & adpictum orae *A. i W.* Vulgatum est in *M. l. 15. Ἐπειδήπερ*) ἐπείπερ *Fl. & W.* *Pag. 195. l. 2. Πολὺν*) πολλοὶ male *Fl. & marg. A. i W. l. 10. Παρεζῶσθαι*) Receptum ex *Fl. & W.* Περιζῶσθαι edd. hac priores. *l. 13. Ἐξενέγκοι*) ἐξενέγκη minus bene *M. l. 15. Πόλεμοι*) Nihil mutant edd. & *M.* *Pag. 196. l. 1. Αὐδαιρέτως*) Rectius abest in *W. & Fl. l. 2. Συμπολιτεύεσθαι*) συμπολιτευμένων *W. & marg. A. i. l. 6. Φείδεσθε*) Sic emendat Solan. & *Gefn. Φείδεσθαι* edd. & *M.* *Pag. 197. l. 3. Τῆς Ὑδρας*) περὶ τῆς Ὑδρας *W. l. 4. Δύ*) Nil mut. *Fl. nec M. l. 8. Γίνεται*) γίγνεται *M. l. 9. Ποιήσεαι ἐν βραχεῖ*) ἐν βραχεῖ ποιήσεαι *M.* *Pag. 198. l. 1. Τοῖς Ὁλ.*) τῷ Ὁλ. *M. l. 4. Ποιῖσθε*) ποιῖσθαι *W. male. l. 8. Τοῦτο*) οὕτω *M. l. 10. Ἐγγενέσθαι*) γενέσθαι *Fl.* Vulgatum probat *M. l. 12. Διὰ τοῦτο*) διατοῦτο *l. l. 13. Τεσσόντους*) Hoc praetuli ex *Fl. & W. Τούτους* edd. vulgo. *l. 15. Ἀπεργάζεται*) Sic edd. & *M.* *Pag. 199. l. 1. Ἐαυτὸν*) αὐτὸν *W. l. 2. Ἡ*) Abest ab *M. Pag. 200. l. 2. Μηδὲ*) μὴ δὲ *l. Ald.* fere perpetuo. Ση post δὲ inferit marg. *A. i.* Sed dubie anne voluerit δὴ. *ead. Προσπα-*

γορεύειν) Sic M. edd. excepta *Fl.* quae προπαγορεύσειεν.
 Ἀπαγορεύειν Mf. Gr. l. 3. Καμάτων) καμάτου M. l. 4. Αὐ-
 τῶν) αὐτοὺς Pell. l. 12. Παίωσιν) παίουσιν W. Pag. 201. l. 4.
 Παρεστῶσας) παρεστῶτας W. male. l. 5. Ἡ) εἰ M. l. 9. Σώ-
 μασιν) σῶμασιν male I. l. 11. Ἀνασταθέντας) Sic M. l. V. 2.
 Ἀναταθέντας L. Ἀνατεθέντας edd. cett. l. 13. Ὡς) Omittit
Fl. & M. l. 14. Πολεμίων Διατιθέντων) π—ως δ—ες Pell.
 Pag. 202. l. 1. Αὐτὸ) αὐτὰ L. l. 4. Σώζειν) σώζειν W. cum
 puncto subscr. l. 15. ἤκουσεν) ἤκουεν W. Pag. 203. l. 1. Οὐ
 καὶ σὺ, ᾧ Σόλων) ᾧ Σόλων οὐχὶ καὶ σὺ W. l. 2. Γὰρ ταῦτα)
 γὰρ καὶ ταῦτα M. l. 14. Ἐλλεβόρου) Bene sic M. Fr. B. 1. &
 2. P. S. Ἐλεβόρου I. V. 2. Ald. *Fl.* H. l. 16. Ἐαυτῆς) αὐτῆς W.
 Pag. 204. l. 3. Ἀντερῶν ἐν Σπ.) ἐν Σπάρτῃ ἀντερῶν M. l. 5.
 Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς) Receptum ex M. & *Fl.* Αὐτοῖς etiam W.
 Ἀρεσχόμενος ἐν τούτοις edd. cett.

I N D E L U C T U.

Pag. 206. l. 4. Αὐθις) αὖ *Fl.* l. 6. Ἐκείνοις) αὐτοῖς ἐκείνοις *Fl.*
 Pag. 207. l. 10. Αὐτῷ) Sic *Fl.* P. H. Ald. S. &c. Αὐτῶν I. &
 marg. A. 1 W. l. 11. Τὸν τοιοῦτον) Omittit artic. *Fl.* Qui adest
 in cett. l. 14. Τῆς ἀνόδου ὑφίμενον) Ita *Fl.* B. 1. Ald. Fr. P.
 H. Τῆς ἀνω ὁδοῦ ὑφειμένον I. & marg. A. 1 W. Pag. 208. l. 3.
 Προῦκειται) πρόκειται I. & V. 2. Πρόσκειται L. & G. l. 16.
 Ὠνόμασται) ὠνόμασται vult Solan. ex *Fl.* Vid. nott. Pag. 209.
 l. 9. Αἰεὶ) Sic edd. constanter. l. 17. Ἐς τὸν τῶν ἀσ. χώρον) ἐς
 τὸ χωρίον *Fl.* sola. ead. Ἐκπέμπουσι) ἐσπέμπουσι I. sola.
 Pag. 210. l. 2. Καίμενοι) Sic *Fl.* B. 1. P. &c. recte. Καύμενοι
 I. l. 5. Αὐτοῖς) Receptum ex G. L. & marg. A. 1. Αὐτὸς edd.
 omnes. Pag. 211. l. 9. Βιάζομενον) Sic *Fl.* I. Fr. P. &c. l. 17.
 Καλινδούνται) Sic *Fl.* I. Ald. S. Κυλινδούνται B. 1. P. Fr. H.
 Pag. 212. l. 9. Φήσει) φησὶ *Fl.* l. 12. Ἐτι) Nihil variat *Fl.*
 Pag. 213. l. 4. Ἐπικατέσφαξαν) ἢ συγκαταρῶξαν male infer-
 rit *Fl.* l. 7. Οὐτως) Et sic *Fl.* l. 8. Εἶνεκα) Scripsi ex *Fl.* Ald.
 I. B. 1. S. Ἐνεκα Fr. H. P. l. 11. Γινώσκειν) Ita *Fl.* B. 1. Fr.
 Ald. V. 2. P. H. Γινώσκειν S. A. Γινώσκειν I. l. 15. Αὐτοῦ)
 αὐτὸν vel αὐτῶν L. Vulgatum tenet *Fl.* Pag. 214. l. 3. Μα-
 ταιάζοντα) Consentiant *Fl.* I. Fr. P. &c. Ματαίζοντα Suid.
 l. 8. Ἡ) I. & V. 2. Ἡ. Ceterae Ἡ. l. 9. Ἡ διότι) ἡ διότι *Fl.* Fr.
 P. H. &c. Νῦν δ' ὅτι I. ἡ διότι V. 2. Ἡ τί σοι marg. A. 1. l. 13.
 Περὰ) Recepti ex *Fl.* nam περὶ edd. cett. ead. Ἡ) Ita interro-

gantis more dedi ex marg. *A. 1.* pro vulgato ἦ. *Pag. 215. l. 3.* Διδάξομαι) Servavi scripturam edd. *S. P.* licet διδάξομαι sit in *I. Fl. Ald. B. 1. H. Fr. l. 7.* Πατατρέψαι) Sic edd. Διαστρέψαι *G. Δαπαρέψαι L.* Utrumque tam διατρέψ. quam διαστρ. adscriptum marg. *A. 1. l. 9.* Καταφρονήσῃ) Bene ita *P. H. S. B. 1. & 2.* Καταφρονήσῃ *I. Fl. Ald. Fr. l. 12.* Ὁρα) ἄρα esse in quodam addit Solan. & οὐ in Pell. non vero satis distincte. *l. 14.* Ἐν τῷ μνήματι) ἐν ἐπιμνήματι *Fr.* Vulgatum est in cett. *l. 17.* Δυνσόμεθα) Restitui ex *L. Δευσόμεθα* edd. hac priores. *Pag. 216. l. 4.* Ἐστεφανωμένος) Sic *Fl. H. P. B. 1.* Στεφανωμένος *I. l. 13.* Ὑμῶν) Sic bene *Fl. Fr. P. & c.* Ἡμῶν *I. l. 18. col. 2.* Ὡς δῆλον) Posteriora haec verba desunt in *C. Pag. 217. l. 2.* Δέ) Omittit *Fl. l. 5.* Συνειληχτα) Nihil variant edd. *l. 11.* Ὑάλω) Ὑέλω *Fl. Σιάλω* edd. Cogn. In Ὑάλω consentiunt nostri Codd. & edd. *ead.* Περιχρεῖ) Emenda περιχρεῖ, vel περιχρεῖ, quod Guyet. etiam monuit. *Pag. 218. l. 1.* Χρώματα) χρώματα *Fl.* male. *l. 2.* Πρὸς) καὶ πρὸς *Fl.* male. *l. 13.* Κλάει) κλάειν *Fl.* sine puncto subscripto.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 220. l. 3. Πάνδημον) Sic *Fl. Ald. B. 1. & 2. H. P. & c.* Πάντιμον *I. V. 2. Mf. Graev. & L. ead.* Σοφιστής) ὁ σοφιστής *I.* sola. *l. 14. col. 1.* Λόγω) Ita dedit Solan. nescio unde; obsecundavi tamen, quia vulgatum stare non poterat. Hemst. in Praef. ad Poll. p. 31 pr. ἢ λόγον corrigebat; quod praeferat, cui lubet. *Reitz. ibid. l. 16.* Ὑφιστάντα) συνιστάντα, corrudentem, pro ὑφιστάντα corrigi iubet Hemst. *l. d.* & pro ἀδιάκριτον ἀδιακρίτων malit; licet —ον non damnet. Ego quoque —ων praeferrem. Sed συνιστάντα & ὑφιστάντα ratione accentus eum scribere voluisse, tamen credo, qui lubens admissem correctionem, si ex Cod. firmaretur. *Reitz. Pag. 221. l. 3.* Αἰτοῖν) αἰτοῖνς *Fl.* sine commate post σύν. *l. 4.* Τάχιστα) Ita dedit Solan. ex *L. Μάλοστα* edd. priores. Τάχιστα. etiam marg. *A. 1. ead.* Ἀνδρ) Omittit *Fl. l. 6.* Ἀκούσης) ἀκούση *Fl. l. 16. Ge)* Abest a *Fl. Pag. 222. l. 3.* Τὸ πολὺ) Sic *Fl. Ald. H. P. & c.* Ἐπιτοπολὺ *I. l. 9.* Ἀγρεύσεις) αἰρήσεις *L. & marg. A. 1 W. l. 10.* Ἐκείνους) Restitutum ex *Fl. & S.* Ἐκπνους cett. male. Ἐκπνους *Marcil.* frustra. Ἐκείνους etiam marg. *A. 1.* Sed deletum deinde. *Gesner.* vulgatum tueri conatur. *Pag. 223. l. 2.* Ἀλλὰ) αὐ δέ *L. & marg. A. 1. ead.* Διδρ) Non habet *Fl. l. 3.* Ἀπιστήσης) ἀποστήσης marg. *A. 1 W. Pag. 224. l. 4.* Δια

νύσαντας) Rescriptum ex *I.* & *V.* 2. Διανύσαντα enim cett.
I. 7. Δὴ) δὲ *Fl.* *I.* 15. Κωλύσει) Sic *Fl.* *Ald.* *H.* *P.* &c. Κωλύει
I. & marg. *A.* 1 *W.* Pag. 225. *I.* 5. Καρποῖς) Omisit *Fl.* *I.* 10.
 Ἐἵπου) Recte *Fl.* *Fr.* *B.* *H.* *S.* &c. Ἡπου male *I.* cum *V.* 2.
I. 13. Αὐτὸν) αὐτὸν *I.* & *S.* Pag. 226. *I.* 6. Ἀπόξυρον) ἀπὸ ξυρον
Fl. male. *I.* 13. Οὐδὲν ἐμοῦ δέσσει) οὐδὲν ὕπ' ἐμοῦ δέσσει *I.* &
L. Quod edidimus, est in reliquis. *I.* 14. Καὶ ἀνθρώ) καὶ abest
a *Fl.* *I.* 15. Καὶ τὰ) Pro καὶ πολλάκις hic habet *Fl.* postea τὸ
πολλάκις omittens. *I.* 16. Τοσούτο) Ita *Fl.* *I.* *B.* *S.* Τοσούτον
P. etiam recte. Pag. 227. *I.* 10. Ἐπεὶ) Melius ita *Fl.* *I.* *V.* 2.
P. *S.* Ἐπὶ male *L.* *H.* *Fr.* *B.* 1. & 2. & *Ald.* Sed correctum in
marg. Ἐπεὶ δ' ἔσθι Pell. *I.* 11. Ὡς οὖν) ὥς ἂν *I.* sola. Ὁ ἂν *L.*
I. 14. Ἐαυτὸν) αὐτὸν marg. *A.* 1. Pag. 228. *I.* 8. Φήσει) Recepi
ex *I.* Φησὶν cett. *I.* 9. Τούτων) τούτων *Fl.* male. *I.* 12. Βάσει)
ῥοπή marg. *A.* 1 *W.* *I.* 16. Κράτητα) Sic edd. omnes. Κρίταιν
L. Κρίτωγα in nota Graevii. Pag. 229. *I.* 2. Λισπαρές) Ex *Mf.*
Graev. & marg. *A.* 1 *W.* Ἀλισπαρές edd. priores. *I.* 7. Ὀλας)
Desideratur in *Fl.* *I.* 10. Ἀπαιτεῖ) Ex marg. *A.* 1. recepi pro
vulgato ἀπαιτεῖν. *I.* 14. Προτιθεῖς) προτιθεσθαι *Fl.* *I.* 16.
Ἀτρομήτου) ἀτρομήτου *S.* vertens intrepidū. Pag. 230. *I.* 2. Ἐ-
πιτάττοντος) Nihil variant edd. nec *O.* *I.* 4. Ταχεῖα καὶ
ἀπρ.) βραχεῖα καὶ ἀπράγμονα *O.* *I.* 5. Ὅδ'ος) ἡ ὁδ'ος *O.* *I.* 6.
Μή σε) καὶ σε *O.* *I.* 9. Ὡς) Non habet *O.* ead. ἴδι) Recepi ex
O. ἴσθι edd. ead. Δασεῖ) λασεῖ male *O.* *I.* 10. Πέραν) Et sic
Fl. *I.* 12. Ἀσθμαίνοντας) ἀσθμαίνοντα καὶ ἰδ. π. συνόντα *O.*
& *Fl.* *I.* 13. Πρὸς δὲ) σὺ δὲ πρὸς *O.* & marg. *A.* 1. *I.* 14. Πολ-
λοὺς μὲν καὶ) Sic *O.* Μὲν in edd. aberat. *I.* 18. col. 1. Καὶ) Non
aderat in editis. Addidit Solan. Pag. 231. *I.* 12. Τίς) Abest ab
O. *I.* 15. Σεαυτὸν) ἑαυτὸν *Fl.* ead. Ἐσθ) Non adest in *O.*
Pag. 232. *I.* 6. Ἄν) Desideratur haec particula in *O.* *I.* 7. Ἐ-
πισπασάμενος) Restitutum ex *L.* *G.* *O.* & marg. *A.* 1. Ἀσπα-
σάμενος edd. Ἐσπασάμενος *Fl.* etiam recte. *I.* 9. Αὐτοθαῖδα)
αὐτὸς θαῖδα *G.* *O.* *I.* 12. Ἀβροῦ) τοῦ ἀβροῦ *O.* ead. Δ' οὖν)
Sic *Fl.* *B.* 1. & 2. *H.* *P.* *S.* Δ' οὐ male *I.* Τοίνυν *O.* *I.* 13. Ὡ
ἀγαθὲ) ὦ γὰρθε magis Attice *O.* ead. Ἐπεμψε πρὸς μὲ) ἐπεμ-
ψεν ἐπ' ἐμὲ *O.* *I.* 14. Ὅτε) ὅ *O.* *I.* 15. Αὐτῶ) Abest ab *O.*
Pag. 233. *I.* 1. Ὑποπεπτηχότων) ὑπεπτ. *O.* *I.* 4. Παραβα-
λεῖν) Adscivi ex *I.* *Fl.* *S.* Παραλαβεῖν *L.* *Ald.* cert. male. *I.* 8.
Χοροὶ) χορικοὶ *I.* Vulgato assentitur *O.* *I.* 9. Ἐθέλεις) ἐθελήσεις
O. *I.* 10. Κλητίου) Κλυτίου Pell. quod probo. In *O.* plane de-
est. *I.* 12. Παραφύλαττε) φύλαττε *O.* *I.* 13. Μὴ δὲ πτοηθεῖς)
μὴ δὲ πτοηθῆς *O.* Μὴ δὲ discretim etiam *I.* aliaque quaedam

hic & fere ubique. *l.* 17. Ὑπὲρ οὗ) Ita ex V. restitutum, cum ante ederetur ἐπεράστου. *Pag.* 234. *l.* 1. Δέηση) δέησε O. *ead.* Τοῖς) Omittit O. *l.* 3. Παρὰ) Restituitur ex Fl. & O. Nam περὶ edd. vulgo. In O. vero παρὰ ταῦτα, omisso πάντα. *l.* 7. Ἐπειτα καὶ) ἔπειτα δὲ καὶ Thom. Magist. *l.* 11. Ἐχων. κῆμιζε) Deest ἔχων in O. & pro κῆμιζε, legit νῆμιζε. *l.* 12. Τούτοις καὶ ἄλ. δὲ) Pro his τούτω καὶ tantum O. *l.* 15. Μὴν) Omittit O. *Pag.* 235. *l.* 2. Μόνα) Et hoc deest in O. *l.* 3. Ἡ ἐσθῆς) καὶ ἡ ἐσθῆς O. *ead.* Ἔργον) ἔργα O. Et mox male Ταραντινίνης. *l.* 5. Καὶ) Non habet O. *l.* 9. Δὴ σοι) τοῖ δὲ Fl. *l.* 10. Οὐδὲ) Quaedam οὐ δὲ, ut solent. *l.* 11. Ἀτέλειστον) ἀταλέστατον O. *l.* 12. Ἀλλὰ) Deest in Fl. *l.* 14. Ἐπειτα) ἔπειτα δὲ O. *ead.* Ἡ οὐ) Omisit Fl. *l.* 15. Ἀττικὰ ὀνόμ.) Ἀττικῶν ὀνομάτων O. *l.* 17. col. 2. Ἐπιπρέπει) In impress. περιτρέπει erat. In textu Luciani recte legitur ἐπιπρέπουσα, unde legendum & hic ἐπιπρέπειν, ad quod propius accedit, quod in V. & Exc. G. legitur ἐπιτρέπειν. *Solanus. ibid. l.* 18. Ὁ γ') ἢ edita. Correxuit Solan. *Pag.* 236. *l.* 1. Καὶ κῆτα &c.) καὶ τὰ κῆτα, καὶ τὰ μῶν O. *l.* 4. Ἐὰν) εἰ O. & marg. *A.* 1. *ead.* Ἀσύμφυλα) Recte sic P. S. I. Ἀσύμφυλα male Fl. *Ald. B.* 1. *H. Fr.* *l.* 7. Πάλαι) Ei sic habere Fl. cum I. Fr. & Ox. notat Solan. *l.* 9. Ἐς) πρὸς O. *l.* 11. Μὲν) Omittit O. *l.* 13. Ἀράβων) Recte sic Fl. Ἀραβῶνα male I. *Ald. B.* 1. *H. P. S. ead.* Προτίμιον) προνόμιον G. O. & marg. *A.* 1. In vulgato conspirant edd. *l.* 15. Ὀνοματοθέτει) νομοθετεῖ O. *l.* 16. Καλῶν) καλεῖν O. *Pag.* 237. *l.* 2. Ἡ ποιητοῦ) ἢ abest ab O. *l.* 4. Ἀπκριβωμένος) ἡκριβωμένος O. & Fl. *ead.* Ἀναγίνωσκε) ἀναγίνωσκε O. *l.* 5. Μὴδ' εἰ) μὴδ' εἰ O. Μὴ δὲ εἰ I. & aliae quaedam. *l.* 9. Καταχρησθαι) καὶ χρῆσασθαι marg. *A.* 1. *l.* 10. Καὶ δέη) καὶ deest in O. *l.* 11. Ὑποβάλωσι) ὑπολάβωσι male O. *ead.* Τῶν) Sine articulo Fl. *l.* 12. Λογέσω) Ἀν ἐκλεγέσω; *Pell. l.* 14. Μὴ μελήσας) μὴδὲν ἐπιμελήσας O. & marg. *A.* 1. Δὲ μὴ μελήσας edd. *ead.* Ἐπὶ κε) Sine κε Fl. *Pag.* 238. *l.* 1. Προσέκοντι) τῷ προσέκοντι O. *l.* 10. Περσικῶν) Μηδικῶν O. *l.* 11. Ὁ Λεωνίδας) Sine artic. Fl. Λεωνίδης marg. *A.* 1. *l.* 14. Πλαταιαὶ) Restitutum ex O. Πλατεαὶ edd. male. *ead.* Ἐπίπαστα) ἐπὶ πᾶσι Fl. & marg. *A.* 1. *l.* 15. Τὰ ὀλίγα) Articulum habent I. Fl. V. 2. Omittunt cett. & O. *ead.* Ἐπανθείτω) συνανθείτω O. *l.* 20. col. 2. Ἀπεργάσαιτο) In editis ἀπεργάσαι. Mutavit Solanus. *Pag.* 239. *l.* 1. Μὴδαμῶ) Sic edd. omn. Μὴδὲν O. *l.* 3. Πάντα ᾤδέσω) πάντα σοὶ ᾤδ. O. *l.* 10. Ἐστήκωσιν) ἐστήκασιν male Fl. *Pag.* 240.

l. 1. Οἱ) καὶ O. l. 2. Καὶ) Hic vero abest καὶ ab O. l. 4. Καὶ σχῆμα) τὸ σχῆμα sine καὶ O. ead. Καὶ βάδισμα) Utrumque omisit Fl. l. 5. Θυμάσσονται) τεθήπασι O. l. 6. Οὐχ ἔχουσιν) οὐκ ἔχουσιν O. Vulgatum tuetur Fl. l. &c. l. 9. Σμικρὰν) μικρὰν O. l. 12. Τῶν δειπνῶν) τὸν δειπνον male O. l. 16. Οἰκείον) Omisit O. Pag. 241. l. 1. Προϊόντα) προσϊόντα male Fl. l. 3. Διαλαμβάνοντα) Nihil mut. edd. nec O. l. 4. Ὑπὲρ) Sic Fl. Ald. H. B. 1. P. &c. Περὶ l. l. 10. Δοκείτω) δόκει τῶν O. ead. Ἐνεχθῇ) ἐνεχθέντων O. l. 13. Ἐπειπεῖν) εἰπεῖν O. l. 14. Ἐνοχλήσοντα) ἐνοχλήσαντα Fl. male. l. 16. Ἐπισείσης) καὶ ἐπισ. O. Pag. 242. l. 1. Γίγνου) γίνου O. l. 2. Τῶν μέμψων) τῆς μέμψεως O. l. 3. Τὰ ὅτα) Desunt in Fl. l. 4. Τὸ ψεύσμα) ψεύδος, & sine artic. O. l. 7. Καὶ περιβλεπτον) Omiserat O. sed in marg. additum. l. 9. Ἰδία) Bene sic Ald. H. P. &c. Male sine puncto l. & Fl. l. 10. Αὐχεῖν) ἢ αὐχεῖν O. ead. Γε) Hoc reposuit Solan. ex O. pro τε, quod edd. habebant. l. 12. Ὑποδεικνύει) ἐπιδεικνύειν O. l. 15. Σου — εὐδοκίμοῦντος) σοι — εὐδοκίμουντι male Fl. l. 16. Τὸν Fl. ead. Αἰδεσθῆς) Sic dedi ex l. V. 2. O. L. Αἰδεσθεῖς edd. cett. l. 17. Κἄν) εἰ καὶ O. Pag. 243. l. 2. Οἱ οἰκέται) Caret artic. O. l. 7. Πάσχοις) Ex O. sic dedi, cum πάσχεις edd. ead. Διοίσεις) καὶ καταντίγες διοίσεις male Fl. l. 9. Ἠδέως) ὁμοίως O. l. 12. Οὐδὲ βαρβ.) καὶ βαρβ. O. l. 15. Διαρκέσης) Διαρκέση O. & marg. A. 1. l. 16. Γε) τε Fl. l. 17. Ἦν) ἐν male O. Pag. 244. l. 5. Γὰρ) Omisit O. l. 8. Ἐπ' ἀμφοδίου) Sic edd. omnes. Ἐπαφροδίτου G. Ἀμφοδίου O. Ἐπ' ἀφοδίτου marg. A. 1. l. 9. Ἀδόκιμος) Recepi ex Fl. cum ἀδόκιμον effert in cett. l. 12. Διεκπεράσας) διεκπαίσας O. l. 15. Ποθεινός) Bene l. H. P. S. &c. Ποτεινός male B. 1. & 2. l. 21. col. 1. Ἀνευφήμισε) Ita pro vulgato ἀνεφήμισε dedit Solan. Pag. 245. l. 2. Συνοικήσας) συνοικήσας male O. l. 3. Ἐβδομηκοντ.) ἑβδομηκοντίδος Th. Mag. V. τριακοντούτης. Vulgatum tuetur Fl. &c. ead. Τέτταρας) τέσσαρας O. l. 4. Λοιποὺς) λοιπὸν O. l. 9. Αὐτὴν) αὐτῇ O. Sed vulgatum praeferat. l. 11. Κἄν) Recte l. Ald. Fr. H. S. sine accentu, κἄν male Fl. P. B. 1. l. 14. Ἐστεφανωμένοι) καὶ ἐστεφ. O. l. 16. Πρὸς) πρὸ male O. Pag. 246. l. 3. Ἐμοι γε) μοι tantum O. ead. Νῆμα O. l. 5. Γεννάδας) γεννάσδας male O. l. 6. Πεπαύσεται) πέπαυσαι male O. l. 8. Τῶ νόμῳ) τοῖς νόμοις O. l. 9. Κρατεῖν) κρατεῖν male O. l. 13. Ἐκεῖνο) Omisum in O. l. 14. Πρέπειν) Et hoc neglexit O. l. 18. col. 1. Προηγνησαμένη) Non dubitavi cum Solano ita edere, pro vulgato προηγνα-

σμένην, quod nihili erat. *Reitz.* Pag. 247. l. 1. Ἀσύμβολος) Restitui ex V. 2. Ἀσύμβουλος cett. & O. l. 2. Πέπανμαι) πεπαύσομαι O. minus recte.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 248. l. 15. Ἡρόμην) Sic dedit Solan. pro edito εἰρόμην. Pag. 249. l. 4. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθ.) Nil mut. edd. neque Coll. l. 10. Εἰσιν) Abeſt a Fl. l. 18. col. 2. Κόνιν) Aut corrupta haec vox, aut verba aliquot exciderunt. *Solanus.* Pag. 251. l. 8. Τῆς Ἀττικῆς) τῆς γῆς Ἀττικῆς G. Γῆς etiam additum in marg. A. 1. l. 12. Ἐμφρόνως) εὐφρόνως Fl. l. 18. col. 1. Ἀγαγόμενος) Hoc recepi ex Exc. & C. ac G. pro vulgato ἀγαγών. *Reitz.* ibid. l. 22. Σκηψαμένως) Apud Graevium ηψ— vid. not. *Solan.* Pag. 253. l. 5. Διεξιόντος) Sic edd. nec quidquam varietatis hab. Codd. Διεξιόντες vult *Solanus*: & sic textui *Ald.* superscriptum est. Pag. 255. l. 14. Πεφυλαγμένως) πεφυλαγμένος B. 2. sola. l. 16. Ἐλθοιμι) ἐξέλθοιμι marg. A. 1 W. Pag. 256. l. 1. Ὑπέρ) περὶ Fl. sola. l. 15. Ἐπαγγέλλεται) δύναται marg. A. 1. l. 17. Τὸ δέρμα) διὰ τὸ δέρμα l. sola frustra, cum marg. A. 1. Pag. 258. l. 5. Οὐκ ἂν) οἷς ἂν male l. οὐκ cett. Δὲ οἷς ἂν etiam marg. A. 1. l. 6. Ἐνδύση) ἐνδύση l. sola, minus recte, vid. c. 7. Ἐνδύσης peius marg. A. 1. l. 8. Ὀλοκλήρῳ) Sic edd. magno consensu. Ὀλίγῳ male l. & marg. A. 1. l. 10. Ὀφελεῖ) ὀμιλεῖ Fl. l. 15. Τί) ὅτι marg. A. 1. & Fl. male. Pag. 259. l. 3. Τὸν λόγον) τῷ λόγῳ Fl. ead. τοῦ τε) οὕτω τε τοῦ l. cum V. 2. & marg. A. 1. Pag. 260. l. 8. Τὸν φῶλεον) Recte sic Fl. Fr. P. &c. Τὴν l. & V. 2. l. 13. Παρὼν) παρελθὼν Fl. l. 15. Ἰάσεται) ἰάσαιτο Fl. Ἰάσετο marg. A. 1 W. Pag. 261. l. 6. Ἱερατικὰ) ἱερὰ Ven. & marg. A. 1. l. 9. Τῶν) Omittit artic. Fl. l. 17. Συννυλίσθησαν) Ex emendatione Solani. Συννυλίσθησαν edd. Nec quidquam variet. ex Codd. notatum invenio. ead. Αὐτὰ) αὐτοῖς Fl. & marg. A. 1. Pag. 262. l. 7. Ἄν αὐτὰ πιστ.) πιστεῦσαι αὐτὰ Fl. omisso ἂν. Deerant in uno Cod. Coll. Et pro γιν. πιστ. erat. In margine A. W. duo haec adscripta, δυνατῶ πιστεῦσαι αὐτὰ additumque, vel sic, λόγῳ δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ. Pag. 263. l. 5. Ἀλεξικλέους) Ita edd. hic, sed paulo post Ἀναξ— habent. l. 7. Δημαινέτου) Sic Fl. l. Fr. &c. Δημέου Schol. Pag. 264. l. 1. Ἐπιτοπολὺ) Sic l. P. H. S. &c. Ἐπιτολὺ Fl. l. 3. Ἀναξικλέα) Sic iam l. Fl. Fr. P. H. S. &c.

nec quidquam Codd. iuvant. *Pag.* 265. *l.* 3. Εὖ λέγεις) Aliam personam hic addendam monet marg. *A. i W.* *l.* 6. Ἐραστὴν) Et sic *Fl.* cum cett. *Pag.* 266. *l.* 1. Τελοῖα) Et hic personam inferendam ait marg. *A. i.* *l.* 5. Πάντες) Abeſt a *Fl.* *l.* 6. Τούτων) τούτω *Fl.* *l.* 15. Μὴ πειθεῖν) ἀπειθοῖν *Fl.* sine μὴ. *l.* 17. Οὐ μέγα) Et hic alius personae nomen praemittendum monet marg. *A. i.* *Pag.* 267. *l.* 1. Ἄς) ὅσα *I.* & marg. *A. i.* Vulgarum tenet *Fl. Fr. P. &c.* *l.* 2. Μόνος) Hic rursū aliam personam. inferit marg. *A. i.* *l.* 10. Ἐπφδὴν) ἐπαοιδὴν *Fl.* *l.* 13. Μάλιστα) καὶ μάλιστα ἐλευθ. *Fl.* *ead.* Οἱ λέγοντι οἶκοι παρ' αὐτῶ μ. ἐξ.) τοὶ λέγοντι ἐπ' ἐξουσίας *Fl.* *l.* 16. Φαινόμενον) Sic edd. omnes. Φαινομένου corrigit Solanus. *Pag.* 268. *l.* 5. Τὴν) Sic edd. omnes, excepta *Amst.* quae τὸν, casu magis, quam consilio. *l.* 6. Συναναστησομένῳ) συναντησομένῳ *Fl.* male. *Pag.* 269. *l.* 1. Τὰ) Caret artic. *Fl.* *l.* 2. Κεχρυσωμένον) Sic *P. H. B.* *l.* 1. *S.* Κεχρησῶμ. male *I. Fl. Ald.* *l.* 4. Μ' ἰάσατο) Nihil mutant *Fl. I. Fr. P. &c.* *l.* 12. Ποιοῦντα) Bene *Fl. H. P. S. &c.* Ποιοῦντα male *I.* *Pag.* 270. *l.* 3. Τοῦ) τὸν *Exc.* Τοῦ *Fl. I. &c.* & *L.* *l.* 8. Βάσεως) στάσεως *Fl.* & marg. *A. i.* *l.* 15. Πρὸς) Et sic *Fl.* cum *I.* ceterisque. *l.* 16. Ἀργυρὰ) Omittit *Fl.* *l.* 17. col. 1. Τὼν — τεχνημάτων) τὰ τεχνήματα ante edebatur. *ead.* col. 2. Συμβεβληκότα) συμβεβηκότα Kusterus legi iubet. *Solan.* *l.* 19. col. 1. Πρῶτος) πάντων est in *V.* quo forsitan Πάντος voluit. In impressis sic mutatum est. *Solanus.* *ead.* col. 2. Τὰ) Non aderat in editis. Adiecit *Solan.* *Pag.* 271. *l.* 8. Ἄθλιος) Nihil mutare *Fl.* addidit *Solan.* *l.* 10. Της) Abeſt a *Fl.* *l.* 14. Αὐτοῦ) τοῦ marg. *A. i.* Forsan τῷ voluit. *l.* 16. Τὸν) Ita *Fl. P. H. B.* *l.* 1. *S.* Τοῦ *I.* Sed eodem redit. *l.* 18. Ἀλωπεκίδεν) Ἀλωπεκίδεν edd. priores. *Pag.* 272. *l.* 3. Ἀντίγωνος) Ἀντίγωνος male *Fl.* *l.* 6. Θρυαλλίς) Bene *Fr. S. Amst.* Θριαλλίς male cett. *l.* 11. Ὁ ἰατρός) Non habet *Fl.* Nec opus est. *l.* 12. Ἐφ') Sic *I. V.* *l.* 2. marg. *A. i.* & *G.* Ἀφ' edd. cett. demta *Fl.* quae ὑφ'. *l.* 15. Ὁ ὦ male *Fl.* *Pag.* 273. *l.* 12. Φρικῶδες) φρικῶδες male *Fl.* *l.* 13. Βοστρ. περ.) περιέκειτο βοστρυχῶδην εἰλ — *Fl.* *Pag.* 274. *l.* 1. Πᾶσιν) Sic edd. Πάσας *Solan.* Sed in nott. mutavit sententiam. *l.* 12. Καὶ αὐτοῖ) Sine καὶ *Fl.* *l.* 13. Πιναρᾷ) Bene *V.* *l.* 2. Πιναρᾷ reliquae. *l.* 15. Δακτύλου) Sic *Fl. B.* *l.* 1. *Ald. H. P. S.* Δακτυλίου *I.* *Pag.* 275. *l.* 1. Τὸ) Deest in *Fl.* *l.* 10. Τοῦ) Omittit *Fl.* *Pag.* 276. *l.* 3. Οὐπῶ) Recte sic *Fl. Fr. P. &c.* Οὐτῶ *I.* *l.* 7. Ἐπιμετρήσαντος) Alii ἐπιμαρτυρήσαντος *Coll.* Vulgatam tenent *Fl. I. &c.* *l.* 12. Καῦσανος σφοδρ.) Nihil mut. edd. Καῦσος σφοδρότατος θερμότερος *G.*

l. 13. Ἐπικλεισάμενοι) ἐγκλεισ. marg. A. 1. l. 15. Μοι) Omit-
tit Fl. l. 16. Ἐργηγορότι) ἐργηγοροῦντι Fl. l. 17. Ἐώρακει) Sic
etiam Exc. G. Lege ἠώρακειν, vel ἠώρακα. Solan. Pag. 277.
l. 6. Μοι δοκεῖ) Constans lectio. l. 13. Ἥδ'η) Deest in Fl.
l. 14. Ἀπήγγειλον) ἀπήγγειλον Fl. l. 17. Αὐτῷ) αὐτὸν Fl.
Pag. 278. l. 1. Ἡ) ἥς Fl. ac marg. A. 1. l. 5. Ἐθεράπνευες) ἰθε-
ράπνευσας marg. A. 1. l. 11. Τίεων) Nihil mut. I. Fl. Fr. P.
l. 12. Αὐτοῖν) αὐτοῖς Fl. ead. Ὡς) Abest a Fl. l. 13. Μακαρί-
τιν) μακαρίτην P. male. Pag. 279. l. 4. Καθίζεται) καθίσσει
marg. A. 1. W. Ἀν καθίζεις; adscriptit I. I. Wetst. Pag. 280.
l. 11. Ἐπείσκηλθῆναι) ἐπείσκηλθῆναι Kuster. recte; sed non
addicunt Codd. l. 12. Ἀπὸ) Et sic Fl. l. 15. col. 1. Θεὸν ἀπὸ)
Ad alia verba ante relatum hoc Scholion iam in sedem suam
retractum est. *ibid.* l. 16. Τὸ παράδοξον) Lege τι. In C. enim
est [παράδοξον quid.] Nisi malis παρὰ δόξαν τι. Solan. *ibid.*
l. 17. Ἐχειν πίστεως) Lacuna pro his erat in edd. in V. & G.
quam ex C. supplevit Solan. Addiditque: *Eaedem* in Exc. G.
quae in V. reperiuntur lacunae. Sed Scholion exstat integrum in C.
unde supplevimus. Sexdecim quippe lacunis hiabant edita, quas
iam impletas non indicabimus cum lectoris taedio. Ἐχον leg-
git I. I. Wetst. Reitz. l. 21. col. 2. Προσδοκίαν) Sic V. προσ-
δοκίας Exc. G. Pag. 281. l. 1. Ἀλλήλους) αὐτοὺς marg. A. 1.
cum Fl. ead. Ἐφιλοσοφεῖτε) Admisi ex Fl. φιλοσοφεῖτε certt.
l. 2. Ἐπήκουσα) Sic edd. Ὑπηκ. vult Solanus. Pag. 282. l. 2.
Ἀπολελθῆναι) ἀπολογήσομαι L. Ἀπολογία Fl. ac marg. A. 1.
Vulgarum servant certt. l. 5. Ἐροῦ) ἔρου, accentu mutato;
marg. A. 1. l. 7. Κράγειον) Ita Fl. Fr. I. B. 1. H. Ald. S. Κρά-
γιον P. l. 9. Ἀνορύξας) Recepi ex L. marg. A. 1. Fl. & S.
Ἀνοίξας Ald. I. H. P. &c. Pag. 283. l. 2. Μόνον οὐκ) Sic l. &
marg. A. 1. Μονοῦ Fl. P. H. S. Ald. B. 1. Fr. l. 8. Καὶ κομή-
της) καὶ abest ab Fl. l. 17. Πρόσειμι) προσέρχομαι marg. A. 1.
Sed glossa est. Pag. 284. l. 1. Αὐτῷ) αὐτοῦ Fl. Pag. 285. l. 7.
Ὡς) Sic edd. Lege ὥστε. l. 14. Αὐτῶν) αὐτὸν male l. sola.
ead. Ἀνέβλεψ) Hoc recepi ex Fl. idque etiam adscriptum marg.
A. 1. Ἐνέβλεψ vulgo. Pag. 286. l. 4. Τάχα) Sic Fl. Ald. Fr.
B. 1. & 2. H. S. recte. Ταχὺ I. V. 2. & L. cum marg. A. 1.
l. 15. Ἱερῶν γραμματέων) Ita l. Ald. H. P. B. 1. Fr. S. Ἱερῶν
γραμματέων G. Ἱερογραμματέων Fl. l. 16. Αἰγύπτιον) Nil
mutare Fl. Fr. addit Solan. Sed volens legi Αἰγυπτίων, fru-
stra. l. 21. col. 1. Τὴν αὐτῆς) Alterum hoc τὴν in editis non
comparens inferuit Solan. Pag. 287. l. 4. Ἐν ἰδονίοις) ἀεὶ pro
his duobus verbis habet Fl. scribens ἐξυρμημένον ἀεὶ τοῦμονα. εὐ

καθαρῶς ἑλλ. &c. *ead.* καθαρῶς) οὐ καθαρῶς *Fl.* *l.* 5. Πρόχει-
λον) προχειλῇ *Fl.* *Pag.* 288. *l.* 5. Ὑπηρετεί) ὑπηρετήσεν *Th.*
Mag. *l.* 10. Αὐτοῦ) Non adest in *Fl.* *l.* 11. Τῆς ἐπρωδῆς) τὴν
ἐπρωδὴν *Fl.* *l.* 13. Ἐδεῖ) Sic *P. S.* Ἐδοι *Fl.* *l.* *Ald. H.* &c. Lege
igitur δέοι. *l.* 16. Ἐκέλευον) Ita *Fl.* *Ald. P. S.* aliaque. Ἐκέ-
λευσα *I.* *Pag.* 289. *l.* 4. Ἐπαντλοῦν) ἀπαντλοῦν male *Fl.* *l.* 7.
Ἐκότερον) ἐκάτερα marg. *A.* 1. *ead.* Ἀμφορέα) ἀμφορέας *Fl.*
l. 10. Ἐπρωδῆς) ἐπαιοιδῆς marg. *A.* 1. *l.* 16. Ἐπικλυσθῆναι)
ἐπικλεισθῆναι edd. priores. *Pag.* 290. *l.* 15. Ἐκτυπούσης τῆς
σφραγίδος) ἐκτυπούσαν τὴν σφραγίδα *Fl.* *l.* 16. Ἀπιστα)
ἀπιστοῦντι *G. & L.* Nihil mutant edd. *Pag.* 291. *l.* 11. Οἶ) οἶ
l. male. *l.* 13. Δοκεῖν οἰνθεῖς δεῖν) Pro his tribus δοκιμάσας
tantum *Fl.* Οὐ δοκιμάσας μόνος ἀντιλέγειν marg. *A.* 1. sine
dubio ex *Fl.* *l.* 15. Συνίην) Sic & *Fl.* cum cett. Anne συνίειν;
l. 17. Θεσπίζει) Ἀμφίλοχός τι σπίζει antea lectum misere.
Reitz. *Pag.* 292. *l.* 3. Ἠγείσδε.) ἠγείσθαι *Fl.* male. *l.* 14.
ΦΙΛ.) Persona haec omīssa erat in edd. At in *Fl.* designabatur
lacuna, ut solet. *ead.* Ἀπέλευσα) Restitui ex *Fl.* quod marg.
A. 1 *W.* etiam adscivit. Ἀπήλευσα cert. male. *Pag.* 293. *l.* 6.
ΤΥΧ.) Et haec persona aberat tam ab edd. cett. quam *Fl.* *l.* 8.
Οὐδὲν αὐ) μηδὲν sine οὐ *Fl.*

IN HIPPIAM.

Pag. 295. *l.* 1. Τῶν) Omisit *Fl.* *l.* 6. Ἐπι) ἐν *Fl.* *l.* 12. Πτο-
λαιαῖον) Sic edd. omnes, praeter *l.* quae Πτολαιμαῖον. *l.* 14.
Καταφλέξαντα) Nihil abit *Fl.* nec *W.* id est Wecheliana ed.
aliquot Dialogorum. *l.* 16. col. 2. Καὶ) τοῦ legebatur in edd.
Mutavit Solan. *Pag.* 296. *l.* 13. Ἡτύχησαν) εὐτύχησαν *Fl.*
l. 15. Συνισταμένου) Et sic *Fl.* cum *W.* ceterisque. *Pag.* 297.
l. 11. Σύνεσις) σύντεσις male *Fl.* cum marg. *A.* 1. *l.* 15. Βαλ-
λόμενος) βαλλόμενος *Fl.* *Pag.* 298. *l.* 1. Ὑψεσι) ἄψεσι *Pell.*
l. 4. Τῆς) καὶ τῆς *Fl.* *Pag.* 299. *l.* 1. Φωτὶ) Bene *H. P. S.* ma-
le φωτὶ *Fl.* *Fr.* *l.* *W.* *l.* 2. Κεκοσμημένος) Restitui ex *Fl.* *l.*
Ald. S. Κεκομισμένος male *W. P.* Κεκομημένος *H.* 1. & 2.
Unde κεκομισμένος deinde natum viderur. *Pag.* 300. *l.* 8. Ἀρ-
χομένους) ἀρχομένου marg. *A.* 1 *W.* Ἀρχομένου voluit. *l.* 9.
Αὐγῆς) Restitui ex *L. & Fl.* Αὐτῆς edd. cett. *l.* 10. Φαταγω-
γῶν) φαθαγωγῶν male *S. A.* Recte *Fl.* *l.* *P.* &c. *l.* 12. Βόρ-
ραν) βορὰν edd. priores male. *l.* 15. Τδ) Omittit *Fl.* & merito.
Pag. 301. *l.* 6. Πάσας) πᾶσας male *l.* *l.* 9. Ἀφόδων) Sic dedi
ex *Fl.* & Schol. Ἀμφόδων edd. cett. *l.* 10. Δυσὶν) Sic recte *L.*

B. I. P. Δυσσιν Fl. I. V. 2. H. Fr. S. l. 11. Ὠρῶν) Bene *W. P.*
Ὠρῶν male cett. *l. 14. Ἀλλὰ καὶ ἀχαρ. &c.*) ἀλλὰ καὶ βασκά-
 νου καὶ ἀχαρίστου μοι μάλλον marg. *A. 1. l. 15. Μοι*) μὴ ma-
 le *I. Pag. 302. l. 2. Καὶ ἄλλους*) Omisit *Fl.*

I N B A C C H U M.

Pag. 303. l. 1. ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ) Sic edd. Προλαλιά Schol. In-
 dex *H. & Wech. ead.* **H*) Sic *Fl. &c.* Ὁ Schol. *l. 6. Ὠς*) Ab-
 est a *Fl. ead.* Συμπατηνησομένου) Sic recte *Fl. Fr. B. 2. P. S.*
Συμπατηνησομένου I. l. 8. Ὑπὲρ) Hoc dedi ex *I. & L. Ὑπὸ Fl.*
Ald. H. P. S. &c. male. Περὶ vult Solan. *l. 15. Σκοπῶν*) Ti-
 tulus horum Scholior. in editis erat Προλαλιά ὁ Διόνυσος. In
C. vero Προλαλιά ἢ Διόνυσος. Reitz. Pag. 304. l. 2. Κερά-
στας) καὶ κέρατα Marcil. & *L.* In vulgato conspirant edd.
l. 8. Βραχύν) Sic *Fl. Ald. V. 2. Fr. H. B. 1. P. S. Τραχύν I. &*
marg. A. 1. l. 11. Κροκωτῶ) Recte *S. sola.* Κροκοτῶ media
 correpta cett. omnes male. *l. 12. Πιθανόν*) Constans lectio.
 Ἀπιθανόν vult Solanus. *l. 17. col. 1. Κόρδακα*) κόρδακος edita
 male, quod ad Lucianum accommodavi. *Reitz. ead. col. 2.*
Εἶδος Ἰκαρίου) Sic *V. prave.* Quem enim Icarium genuinam;
 is Silenus est. Vide & Scholion 2, ubi veram & genuinam
 scripturam habemus; & 9, ubi Scholiasten errasse patebit.
Solan. l. 19. col. 2. Τῇ πυρρίχῃ) Ita ex *C. correctum*, cum in
 editis esset πυρρίχης, & sine articulo. In eodem *C. autem* ad-
 ditur: ὃν φασιν ἰδιωτικῶς κάρυδαν. *Reitz. Pag. 305. l. 5. Εὖ*
οἱ) Sic *I. Ald. S. B. 1. Εὖ οἱ Wech. Εὖ οἱ Fl. Εὖ οἱ P. H. ead. Τοῦ-*
το) τοῦτον Pell. *l. 13. Θηλύμιτριν*) Nil mut. edd. *l. 15. Ἥγ-*
γέλλετο) ἤγγελο *Fl. & marg. A. 1 W. Pag. 306. l. 2. Πυρὸς*)
 Sic *Fl. W. P. &c. Φλογὸς I. & L. l. 10. Προτάξαντες*) Ita de-
 di ex *I. H. Ald. B. 1. & S. Προστάξαντες Fl. P.* quod & ad-
 script. marg. *A. 1. l. 12. Αὐτῶ*) αὐτῶν *Fl. & marg. A. 1.* sine
 dubio ex eadem. *l. 15. col. 1. Στρώσαντες*) πρῶσαντες ed. Cler.
 Mutavit Solanus. *ibid. l. 18. Σειληνὸς*) Ad alia verba relatum
 hoc Scholion huc recte retraxit Solan. *ibid. l. 19. Εἰκάσαι*) εἰ-
 κάσαι legebatur, quod correxit Solan. *Pag. 307. l. 1. Εὖ οἱ*)
 Sic iam & *P.* quae ante εὖ οἱ habebat. Εὖ οἱ *I.* etiam & *W.*
 aliaeque. Εὖ οἱ *Fl. l. 2. Ἐσήμαινε*) Ita *Fl. Fr. l. Wech. P. &c.*
 Ἐσήμηνε vult Solan. *l. 13. Διόνυσον*) λόγον *Fl.* Sed ex glossa
 natum. *Pag. 308. l. 2. Ἀκούεσθαι*) ἀκούσεσθαι *Fl.* quod So-
 lan. recipi voluit. *l. 10. Τελετὴν*) Bene *Fl. Fr. Wech. P. &c.*

Τελευτήν male *I. l. 11. Κώμων*) κώμων male *I. sola. l. 13. Έκβακχεύσειν*) έμβακχεύσειν male *Fl. l. 15. Εὖ οἱ*) εὖοι rursus *Fl. Εὖ οἱ P. Pag. 309. l. 2. Οὐκ ἀπροσδιόνυσον*) Restitutum ex *L. & B. Οὐχ ἂ πρὸς τὸν Διόνυσον* cett. *l. 9. Διειδεστάτου*) διεδεστάτου male *B. 2. Recte* cett. *l. 10. Οἱ*) Male abest ab *I. Pag. 310. l. 3. Καρηβαρῶντι*) καρηβαρῶντι *Fl. l. 16. Τὸν*) Deest in *Fl. Pag. 311. l. 1. Δύντος*) Recte *Fl. I. IV. P. Δύναντος* Cod. Abb. *ead. Έπεξελθεῖν*) έξελθεῖν *Fl. sola. l. 9. Δύοντος*) In Luciano δύντος. Sed quia & δύντος recte dicitur, nihil mutavi; nam forsitan ita in suo Cod. legit Scholiastes. Ex errore autem Cod. Abb. qui δύναντος fecit, apparet eum δύντος quoque voluisse. *Reitz.*

I N H E R C U L E M.

Pag. 312. l. 1. ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ) Προλαλιά Schol. Prius edd. *ead.* "H) δ Schol. Vulgatum servant *Fl. I. IV. P. &c. l. 11. Ένῆπται*) έννεῖται *G. Vulgatam* tenaciter servant edd. *l. 14. Ταῦτά γε*) Haec priori § connectere malit *I. I. Werstenius. ead. Έλληνίων*) Sic & *Fl. cum I. Fr. IV. P. &c. l. 15. Ταῦτά γε*) Titulus horum Scholior. in *V.* erat Προλαλιά, ὁ Ἡρακλῆς. In *C. προσλαλιά ἡ Ἡρακλῆς. Reitz. Pag. 313. l. 3. Λεῖαν*) λίαν male *Wech. Pag. 314. l. 13. Έρμην*) Et sic *Fl. cum cett. Pag. 315. l. 11. Ὁ λόγος*) ὁ λόγιος coniicit *I. I. Werstenius. l. 16. Έστιν*) έστι melius legas. (*Έστι S. & B. 4* quare sic rescriptimus.) *Pag. 317. l. 6. Χρυσοφαένων*) χρυσοφαίων *Fl. Idem* adscriptum margini *Ald. l. 10. Τοξεύειν*) τοξέυει *Fl. l. 19. col. 1. Ἰπποκλείδῃ*) In *V. Ἰπποκλείδου*, prave; sed in impressis recte emendatum est. *Solan. Pag. 318. l. 3. Ἡμῖν*) ὑμῖν male *Fl. ead. Έπιφθέγγεται*) έπιφθέγγετο *Fl.*

I N D E E L E C T R O S E U C Y C N I S.

Pag. 319. l. 3. Ἡμᾶς) Rescripti ex *I. marg. A. 1. & V. 2. Ὑμᾶς* cett. male cum *Ald. & Fl. l. 13. Ἡκον*) Nihil mut. edd. "Hκον vult *Solanus. Pag. 320. l. 4. Έκδιδουςας*) Omittit *Fl. l. 11. Ἡμῖν*) Restitut. ex *L. & V. Ὑμῖν* cett. *Pag. 321. l. 9. Ἀληθῆς*) ἀληθές *Fl. l. 11. Αὐθις*) Bene *Fl. Fr. IV. P. Αὐτίς* male *l. l. 13. Ἡμῖν*) Recte *L. & I. Ὑμῖν* *Fl. cum cett. male. ead. Ἀδουσιν*) *Fl. ἄδουσιν* sine puncto subscripto. *Pag. 322. l. 7. Μὲν*) Non habet *Fl. l. 11. Ένι*) έστι *L. Pag. 323. l. 3.*

Ἐντύχοις ἀν) ἐντύχης sine ἀν Fl. l. 6. Ἄμουσον) Sic G. L. marg. A. 1. & I. Ἀμυθον Fl. Wech. P. &c.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 324. l. 2. Οὐ τὸ) Sic & Fl. cum l. P. &c. Οὐτῶ L. l. 5. Τὰ) Omisit I. Non item Fl. aliaque. l. 8. Μὲν) Non compareret in Fl. l. 11. Διήγησται) διήγησθαι Wech. l. 14. col. 1. Ἐτερον) ἕτερος C. Sed vulgatum praestat. Reitz. ibid. l. 16. Κώνωπα) κώνωπας καὶ ἐμπιδας edita. Mutavit Solan. Pag. 325. l. 5. Ἀπηνῶς) Sic edd. constanter. Ἀπηνῶς vult Solan. Pag. 326. l. 2. Προνομεύει) προνομεύει Wech. male. l. 4. Ὀδοὺς) ὁδοὺς adspirare Fl. Pag. 327. l. 11. Ἀλκὴν) Alii ἰσχὺν, aiunt Coll. In nostris nihil varietatis est. l. 14. Τῷ) τὸ male Ald. Pag. 328. l. 6. Ἀποκρούσται) ἀποκρούσεται Fl. male, ex qua tamen idem adscriptum marg. A. 1. Pag. 329. l. 7. Αὐτὸ) αὐτῷ male Fl. l. 8. Αὐτῆς) αὐτοῦ Fl. recte, adiecit Solan. Ar nec vulgatum improbo. l. 14. Ἐπαληθεύει) ἐπαληθεύει male Fl. l. 15. Ἀφεῖσα) Sic Fl. Ald. H. B. 1. P. S. Ἀφεῖσα l. & marg. Ald. l. 19. col. 1. Περὶ τοῦ) Lege ὑπὸ σοῦ, vel simile quid. Solan. l. 20. col. 2. Ἐς μνίας) Quid exciderit, facile ex Scholio praemisso perspicies. Solan. Pag. 330. l. 2. Ἀργός) Sic edd. & Th. Mag. l. 5. Ἡ) Ita dedit Solanus. Καὶ edd. priores. l. 6. Οἱ) Abest a Fl. l. 15. Δρώμενον) Forfan ὀρώμενον, appinxit Solan. Pag. 332. l. 15. Βαίοντες) καὶ βαίοντες marg. A. 1 W.

ANNOTATIONES

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 2. l. 3. *Ἄνοδον*) Hunc locum corruptum esse, nullus dubito. In Ox. Cod. pro *Ἄνοδον*, *ἄνοδος* legitur. Forſan *ἂν ὁδὸς γένοιτο καὶ ταῦτα*, vel *ἡ ἄνοδος γ. κ. τ.* nam c. 2, οὐδὲν ἐδέξασέ μοι, inquit, πρὸς τὴν ἄνοδον. SOLAN. Erunt, qui *ἄνοδος* ex *Ο*. praeferant, ut nexus ſit, *ἄνοδος καὶ ταῦτα γένοιτο*, tumque comma poſt *ἄνοδος* tollendum. Nec diſplicet. Nam *ἄνοδος* tum ſubſtantive valebit *adſcenſus*. Infra de Luſt. c. 2 f. variatur in *τῆς ἀνόδου* & *τῆς ἀνω ὁδοῦ*, quod tamen eodem reddit. REITZ.

eod. l. 8. Σταδίους τινὰς) Valde fallor, aut ſcribendum eſt non longe a principio: *πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι σου παρακο-
λουθῶν ἡλίους καὶ ſελήνας, ἐπὶ δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα ſταδίους
τινὰς, καὶ παραſάγγας ὑποξενίζοντος*. Etenim iamdudum te ſe-
quens audio ſoles & lunas, & ridicula illa, ſtadia quaedam & pa-
raſangas tanquam peregrinum iaſſantem. Vulgo legitur *ſταθμοὺς*,
manſiones. Sed *ſτάδιοι* & *παραſάγγαι* rectius iunguntur,
quam *ſταθμοὶ* & *παραſάγγαι*. Si quis tamen malit vulga-
tam tueri, per me licet, praeſertim ſilentibus veteribus li-
bris. GRAEV. *Σταθμοὺς τινὰς καὶ παραſάγγας*) Ad hunc lo-
cum ὁ πᾶν Graeyius annotavit, rectius iungi *ſταδίους* &
παραſάγγας. Moveret me viri eruditiffimi auctoritas, ut
in eandem cum ipſo ſententiam condeſcenderem, niſi *ſταθ-
μοὺς* ſaepe alibi cum *παραſάγγας* iunctos offendiſſem apud
Graecos. Frequentiſſime apud Xenoph. in L. I *Ἀναβ.* immo
etiam in alio loco ab Luciano haec duo iuncta reperiuntur,
ſc. in libro de Conſcrib. Hiſt. τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐ-
τοὺς ψεύδεσθαι οὐ παραſάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ ſταθμοὺς ὀ-
λοῦς: at vero in deſcriptione locorum mentiri non paraſangas modo,
ſed totos etiam ſtathmos. Alex. ab Alex. Gen. diſt. L. II, c. 20,
Sed praeſter haec, inquit, fuerunt paraſanga & ſtathmus: hanc pa-
raſangam multi ex triginta conſciunt ſtadiis, ſtathmum vero qua-
tuor paraſangas paene conſicere &c. Haec in Obſervatt. Crit.
pag. 66, L. Bos.

ead. l. 11. Διαέρια) Conf. supra Ὀρχ. c. 42 f. SOLAN.

Pag. 3. l. 1. Καθάπερ οἱ Φοίνικες) Nautae peritissimi. Aratus de Cynofura Phaenom. v. 40: τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πίσυνοι περὶ ὡσι θάλασσαν. Et mox v. 45: τῇ καὶ Σιδόνιοι ἰθύντατα ναυτίλλονται κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 6. Κατακοιμυβείς) Conf. Gall. c. 6 f. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀνειρον γὰρ, ὃ τὰν, δοκῶσι λέγειν) Δοκῶ σοι λέγειν. MARCIL. Unde Marci. malam lectionem habeat, nescio. Ego δοκῶ σοι in plurimis iam recte inveni. REITZ.

ibid. Ὡ τὰν) Habebat P. ed. cum Fl. l. H. S. &c. Et Schol. ad Gall. Sed cum alias circumflecti amer, ut apud Aristophan. Plut. 66, Ὡ τὰν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. & ibid. 377, Ὡ τὰν ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ, ubi & longum est in metro; errare non possumus, si circumflectamus: nam ubique circumflectitur ap. eundem, nec non in exemplis a Spanhemio ad Aristoph. locum priorem copiose adductis. Quia autem video, in Luciani edd. etiam deinde τὰν scribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam Suid. ἐδ. Hag. & Aesop. F. IX. REITZ.

ead. l. 9. Διοπετής) Sic iam edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra Imag. c. 9, διῖπετές idque posterius apud Homerum frequens, ut Il. Π, 174 &c. REITZ.

ibid. Διοπετής — ἐξ οὐρανοῦ) Davisius ad Cic. de Nat. Deorum I, c. 16, p. 41, haec glossematis rea facit, & ἐξ οὐρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciani vulgatam sic defendit Th. Wopkens in Lectt. Tull. p. 124: *Equidem hanc sili abundantiam ex ipso Luciano aliisque cuiuscunque linguae auctoribus probatissimis defendi posse, vix dubitaverim. Ciceronem huius rei testem locupletissimum arbitror, qui sic de Finib. L. IV, c. 18: qui ad honestatem aliud adiungant, quod ex eodem genere non sit. Min. Fel. Oâ. c. 16: Dicam equidem, ut potero, pro viribus. Quo praeter alia hunc locum contulit ipse vir cl. ex Dione Chrys. Or. VII, p. 118: μάλιστα εὐρήσειν ἡγούμενοι τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἣ δὲ καὶ τοῖς πολλοῖς ἐδόκει, περί τε τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἣ θαυμάζουσιν. Adde Div. Paul. I, Cor. IV, 47, (leg. XV, 47.) ὁ πρῶτος ἀνθρώπος ἐκ γῆς χαϊκός.* (Sic etiam ibi editum; at in Epist. Pauli legas χοϊκός.) Plura exempla Latina vid. ap. eund. Wopk. ad L. I de Divinat. cap. 33, p. observatt. 258. Sed non concedo, in Apostoli verbis repetitionem plane eandem inesse: nam ait, primum hominem ex terra natum, terrestremque adeo esse, sive, ut ex terra prognatus sit, ira etiam terrestribus rebus esse addictum;

adeoque nihil hic abundat, nihil est, quod abesse queat. Interim concedo, nihil in Luciano mutandum: nam & supra Imag. l. c. c. 9, ἐξ οὐρανοῦ additur, licet paucis verbis interpositis, nimirum: καὶ δίδωτες, ὡς ἀληθῶς, οὐδὲν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. Alium pleonasmum vid. Dial. proximo Gall. c. 20 m. τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσι, quem ipse Davif. probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias synonymias per coniunctiones coniunctas videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud ἦκω καὶ κατέρχομαι, ob quod Aristophanes Ran. 1187 Aeschylum traducit. Sed Scholiastes defendit. REITZ.

Pag. 4. l. 3. Οὐρανίωνων) Οὐρανίων hic male scribi in Fl. patet ex Homer. Il. A, 570, & passim: nam quia addit, se verbo Homérico usurum, etiam illud inde petendum. REITZ.

Pag. 5. l. 11. Ἀκέραια ἦν τὰ ὠκύπτερα) Benedictus, *celeris erant sine cera pennae*. At nulli bono istae celeres. Itaque Erasmus, *citra ullam ceram erant pennae*. Nec tamen id sufficiat. Melius vertissent *alae vel pennae volatiles*. Sic mox cap. 10: Πρὸς ἀκροῖς τοῖς ὠκυπτεροῖς λαβὰς τινὰς ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, imperfecte *summis pennis*. Vide ad 1 Ver. Hist. c. 13. GRON. In Icaromenippo inducit Lucianus Menippum narrantem, quemadmodum iter per nubes & sidera fecerit, & ad Deos ipsos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione usus fuit, exponit miranti quidam, quomodo ille potuerit istam ἐν τοῖς ἀστροῖς ποιεῖσθαι ἀποδημίαν rogantique, num non terruerit exemplum Icarī, At, inquit, Icarus, quippe qui alas cera allitas gesserit, simulac illa cera ad solem cito esset liquefacta, una cum aliis delapsus, ut par erat, cecidit: ἡμῶν δὲ ἀκέραια ἦν τὰ ὠκύπτερα. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud possunt notare, quam, nobis vero alae erant non ceratae? At id non est ἀκέραιος, quippe quod a κερᾶνω, *perimo*, deductum significat integer, *sincerus, inviolatus*. Video equidem, hoc sensu tolerari posse hanc vocem, ut significantur alae quasi inviolatae, satisque firmatae. At quanto venustius, cumque praecedentibus convenientius, si unius literae mutatione legatur ἀκέραια. Κηρώω, *cera illino*: inde κηρώδης, *ceratus*; hinc ἀκέρωτος. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ὠκύπτερα ἀκέραια posse hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, & tota antithesi, quam facit Menippus suas inter & Icarī alas, liquidum est, auctorem voluisse ἀκέραια. Quae emendatio nostra si probeatur ab eruditis, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc co-

gnita, locupletata est. Frustra namque in Graecarum dictio-
num Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaesieris. IENS. 'Ακήρωτα recte Ven-
utraque; reliquae omnes ἀκήρατα, mendose. SOLAN. 'Ακήρω-
τα optime Iens. coniecerat, & paruissem sic emendanti, etsi
vel in nulla ed. invenissem iam vero, quia I. & V. 2. ἀκήρωτα
habent, eo alacrius ita dedi: vulgatum enim prae illo nihili
est, neque Gronovius veram lectionem vidit, quae tamen in
ipsa, quam incusat, versione latebat. Quod autem Iens. addit,
frustra in Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaeri, ignoscat, si monuero,
apud Suidam inveniri, qui id verbis disertis ab ἀκήρωτος di-
stinguit, dicens: ἀκήρωτος ἀφάρτος — ἀκήρωτος δὲ ὁ δίχα
κηροῦ. Vid. illum v. 'Ακὴν. Nec iam dubitabis, quin vox sit
proba. REITZ.

Par. 6. l. 3. Δίεμι) Mirabar, nullam edd. διέξιμι habere,
quod Nostro usitatus. Sed alterum eodem redire, nemo igno-
rat. REITZ.

edd. l. 4. Μετέωρος εἰμί) Confer supra ad Iov. Trag. cap.
4. REITZ.

edd. l. 6. Με περιίδης) Usus talium formularum in preci-
bus declaramus ad Φιλοπατρ. c. 3 pr. GESN.

edd. l. 7. 'Εκ τῶν ὧτων ἀπηρτημένον) Const. Porphy. de
Leone Armenio l. 15: ὡς σκιά τῷ ἀνδριάντι εἶπετο ἀληθῶς
καὶ ὅλως ἥρτητο, καὶ ἐκρέματο ἐξ ὧτων, ὥσπερ τι κεραμοῦν ἀγ-
γεῖον τοῖς λόγοις τοῦ μοναχοῦ. Ita scripsisse existimo Libanium
Epist. 559, ubi de Rufino: οὗτος νῦν ἐκκρέμαται τῶν ἀγγείων
(leg. ὧτων) καὶ τὸν αὐτῶν ἰδοὺς ἂν νῦν μὲν γελῶντα, νῦν δὲ
κλαίοντα, πρὸς τὸν αἰὶ φοιτῶντα λόγον τὴν γνώμην τρεπόμε-
νον. I. I. WETST.

edd. l. 12. Πλούτους) Pluralis hic rarior aliquanto, Nostro
tamen haud infrequens. Vid. ad Hermot. c. 9. Adde Tox. c.
45; & Diod. Sic. I, cap. 71, καὶ μεγίστους πλούτους ἔσχον.
REITZ.

edd. l. 13. Καταφρονήσας — ἐπειρώμεν) Verba haec Menip-
pi non assecuti sunt Erasmus & Salmuriensis interpres, cum
καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν
τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ
πᾶν ἀναβλέπειν ἐπειρώμεν, interpretantur: Contemnis his atque
horum studio, adiectoque animo ad ea, quae sunt vere bona, hinc emi-
care, & ad universi naturam suspicere sum conatus. 'Ασχολίαν τῶν
ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, non est adiecto animo ad ea, quae
sunt vere bona; sed haec significant cum praecedentibus καὶ τὴν
περὶ ταῦτα σπουδὴν, & earum rerum studium abstractionem a veris

bonis esse ratus, sursum oculos tollere, & universum respicere studui.
Ἀσχολία saepe est impedimentum, quo aliquis avocatur & abducitur a negotio & re quadam. GRAEV.

ead. l. 14. Σπουδαίων) Forſan *χυδαίων*. GUYET. Quid Guyetus ſibi velit, *χυδαίων* *ſutilium* corrigens, non intelligo: nam cum paulo ante de ſutilibus dixerit Lucianus, iam ſermonem ad oppoſita convertit, adeoque iam *utilia*, non *ſutilia* quaerit; quare vulgata ſeſe omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, *ſπουδαῖος* non ſolum de homine dici, uti ap. Iſocr. Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τῶν ſπουδαίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν fed & de rebus bonis, & *magni momenti*, i. e. cura noſtra dignis; alioquin aſſerrem illud Herodianī V, 4, 15, ἑκατοντάρχων — ἐπὶ τινὰ ſπουδαῖα πεμφθέντων. Ruſſus Iſocr. ead. Or. ad Dem. duab. pag. poſt pr. ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς ſπουδαίοις λόγοις αὐξέσθαι πέφυκε. Ut ſexcenta alia exempla omittam. REITZ.

Pag. 7. l. 6. Ὡς ἔτυχε) *Sine ordine, temere*. Vid. Bud. Comm. L. G. p. 471. REITZ.

Pag. 8. l. 2. Σκυθρωπότητι) Solemne fuiſſe hypocritis triſte ac ſeverum tueri, eodemque nomine non ſemel ab Luciano exagitari philoſophos, vid. ſi lubet, I. Elſner. Obſervatt. ad Ev. Matth. VI, 16, ubi hoc aliaque Luciani advocat. REITZ.

ead. l. 4. Ὑψιγύροι) Hom. Od. A, 385. SOLAN.

ead. l. 8. Μετεωρολέσχης) Ariſtoph. in Nubibus paſſim Socratem hoc nomine traducit; ut *μετεώρων* ſpeculatorem ac nugatorem, v. 225 eum dicentem inducit, ἀεραβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον & paulo poſt, Ἐξεῦρον ὁρθῶς τὰ μετέωρα πρᾶγματα &c. 359, μετεωροſοφιστῶν ſummmum. At 332, μετεωροφάνας eius ſeſtatores vocat. Vocabulo vero *μετεωρολέσχης* utitur Scholiaſt. eiufdem ad v. 330. REITZ.

Pag. 9. l. 5. Τὰ αὐτὰ) Xenoph. Ἀπομν. I, pag. 413, 35, οὗ ταυτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Utitur eodem argumento & Laetantius III, 28. (Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam variū, tam incerti fuerunt, ſibiſque ſaepe contraria diſſerentes, ut quid ſentirent, quid vellent, ſatis ſtatuerere ac diiudicare non poſſis. SOLAN.

ead. l. 9. Χαμαὶ ἐρχομένων) Hom. Il. E, 442. Adde ſupra Hermot. c. 5. SOLAN. Geſnerus *ἐρπομένων* legit. Sed vid. Adenda. REITZ.

ead. l. 16. Στάδιοι) Quia Latinis *ſtadium*, an ὅποια *στάδια* quaefivit Solanus? cum τὸ *στάδιον* uſitatum, ut ap. Aelian. X, 4 &c. Herodot. L. 2, p. 167, alioſque ſaepe. Sed Graecis &

ὁ στάδιος dici, nisi satis notum, vid. Evang. Luc. XXIV, 13, Ioan. VI, 19, & passim. Item Thucyd. IV, c. 3, ἀπέχει γὰρ σταδίου — τετρακοσίου. Nostrium supra 1 Ver. Hist. c. 3 pr. σταδίου τρεῖς. Et 31 f. στάδιοι διακόσιοι &c. REITZ.

Pag. 10. L. 11. Μυδρον) Vide Plutarch. 295, 1, & 1639, 2. Anaxagoras ita sentiebat. Vide etiam, si lubet, Diog. Laërt. p. 35 A. SOLAN.

ead. l. 13. Τοῦ ἡλίου) Vulg. καὶ τοῦ ἡλίου. Sed rectius abest καὶ a Ms. Reg. 2955. & ed. Flor.

ead. l. 15. Τὸ ποτὶν) Conf. supra Gall. c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ Ἰσου non displicet: sed quia vulgata haud inepta; nihil muto. REITZ.

Pag. 11. l. 1. Ἐν γειτόνων) Intellige οἴκοις. GUYET. Adscripserat margini Bas. vir quidam doctus ἐκ γειτόνων, male. Conf. cap. 16. Et Bis Accus. c. 10 pr. & 31 f. Recte cepit ellipsin Guyet. & eodem redit, χόραν οἴκῳ, aut simile quid intelligas. Ita ἐς Κλοπιδῶν vidimus supra in Asini pr. ad verba ἐς τὰ Ὑπάτα. Atque alibi ex Homer. Il. Z, 47, ἐν ἀφραῖν πατρός. Quod hic eo reperimus, ne quis tironum hinc inferat, ἐν vel ἐς hic genitivum regere. REITZ.

ead. l. 4. Οἱ δὲ καὶ τὴν δημιουργὸν αὐτοῦ) Ὅρα τὴν τοῦ Λουκιανοῦ ἀθεότητα, annotat Schol. Ms. Reg. 2954.

in Schol. col. 2. l. 5. Ἐπὶ στάσιν) Ἐπίστασιν inde fecerat Solan. Non obsecundavi, quia non addidit unde habeat, & quia non capio. Si eis addidisset, crederem. Immo eis ἐπίστασιν legendum arbitror, ac tum Scholiastae mens plana. REITZ.

Pag. 12. l. 5. Καὶ τῶν ὡς περὶ ἐνδὲ αὐτῶν διαλεγόμενων κατεγγύωνσκειν) Interpres: eos damnantes, qui de hoc veluti uno quoriam disputarent. Αὐτῶν delendum videtur, si Graece locutus est Lucianus, uti semper accurate & emendate locutus est. In Ms. est αὐτόν quod nec ipsum hic locum habere potest. GRAEV. Apparet prorsus, Erasmus, quem sequitur Benedictus, legisse αὐτοῦ, quod omnino requiritur. GRON.

ibid. Αὐτοῦ) Quando virorum doctorum coniectura vel uno librorum testimonio firmatur, id saepe indicium veritatis est; maxime hic: quare cum Grönov. recte sensisse animadverterem, non dubitavi, aliis testibus accedentibus, ita emendare vulgarem αὐτῶν. Quid enim prodesset veram lectionem invenire, & falsam interim semper retinere? REITZ.

ead. l. 6. Πόλεμον) De hoc fufius ad Συναγ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅπου) Pro cum, quandoquidem, Nostro maxime familiare. Vid. Solan. ad Amor. c. 20 f. Tim. § 2. Deor. Dial.

XVIII, 2. Infra Bis Accus. c. 20. Adde Herodian. II, 10, 13. Ut alios omittam. Et sic Latini, *ubi pro quandoquidem*. Horat. 2 Od. XIII, 33: *Quid mirum? Ubi illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures*. Et ap. Terent. crebro. REITZ. *ead. l. 9. Κυνῶν*) Socrates; vide B. πρ. c. 16, & quae ibi annotata sunt. SOLAN.

ibid. Ἐπιδυνντο) Conf. Vit. Auſt. c. 16. REITZ.

Pag. 13. l. 5. Οἱ τῆς συμπάντης) Sic optime L. & B. 2. In reliquis οἱ prave legitur. SOLAN.

*ead. l. 7. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορίῃσι τοιό-
τας &c.*) Sic etiam infra πῶς δὲ ἱστορίαν συγγράφειν μὴδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα, σιωπῇ παραφροσμένην. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι sunt Regum, Dynastarum, & Tyrannorum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem versatur, & cives Athenienses, aut aliunde mediocris fortunae viros liberos, servos, mulierculas inducit loquentes, & ideo Plautus in Amphitryone Mercurium sic inducit loquentem in prologo: *Nam me perpetuo facere, ut sit comoedia, Reges quo veniant & Dii, non par arbitror. Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet, Faciam, ut commixta sit tragicocomoedia*. Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, & illud κατὰ χρηστικῶς Latine sumit etiam pro tragoedia, in qua saepe inducebatur satellitium Regis vel Tyranni mutum, solo Rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la comédie*, licet tragoedia fuerit in scenam induc̃ta. PALM. Bene monuit Hemsterh. in marg. adeundum L. Bos Obs. Crit. p. 67. Huius igitur verba subiungam: »Palmerius durum sibi videri ait, dixisse Lucianum κωμικόν, non vero τραγικόν, quia δορυφόροι sunt Regum, Tyrannorum &c, qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam, & tandem censet, Lucianum hic potius κατὰ χρηστικῶς comoediam pro tragoedia dixisse. At sciendum est, δορυφόρους non semper de Regum satellitibus dici, verum etiam saepe abusive de quibusvis comitibus, qui alios comitantur: unde δορυφορεῖν simpliciter pro comitari. Exempla sunt apud Ael. Hist. An. aliosque. Unde etiam commode in comoedia δορυφορίῃσι dicuntur illae personae, quae alias personas comitantur, iisque adstant in scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωὰ πρόσωπα, personae mutae vocantur. Et haec intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορίματα

Optime ergo Scholiastes ad hunc locum. — Eleganter autem dicit Lucianus, philosophos quosdam assimilare Deos *personis mutis*, qui censent, Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, sed quietos se tenere, audientes & videntes omnia, quae ab hominibus peragantur. » Haec ille. Sed habuimus *καμικὸν δορυφόρημα* etiam supra in Quom. Hist. c. 4; ibique ad Spanh. remisimus, qui ad Aristoph. Ran. 944 multis id agit. REITZ.

Pag. 14. l. 1. Ἡὕρατοις) Alibi εὐγέρας scribitur, ut Z. Tr. c. 26, quod & hic reponendum cenſeo; nisi forſan apud Comicum ita exſtiterit. SOLAN. Licet ſupra Iov. Conf. c. 26 m. aliter ſcribarur, hic tamen ἦνγ. ſervo, quia Homericum aequae ac ὑψιβρ. V. II. Σ, 318. REITZ.

ead. l. 5. Ἐτερος δέ με θυμὸς) Homer. Od. I, 302. SOLAN.

ead. l. 11. Αἰσῶπος) Hinc liquido patet, ignoram Luciano fabulam de aëriis Aefopi conditoribus; quam in eius vita a Planude conficta habemus: ea enim potius uſus fuiſſet, quam iſtis. Fabula aquilae & ſcarabaei, quam tangit, adhuc exſtat apud Aefopum noſtrum ſecunda. Ubi autem camelus coelum ipſum petat, nulla hodie apud Aefopum, qui circumfertur, exſtat; ſed tum ex hoc Luciani loco, tum ex Avieno & Babria exſtiſſe ſatis conſtat. Vid. Avieni Fab. 8. Babriae 34. Adde & Scholiaſtae teſtimonium eandem laudantis. SOLAN. Appinſerat orae Hemſterh. videndum Ariſtophan. Pac. 128, & Kuſteri not. Mſ. Apud Ariſtoph. quidem lego fabulam Aefopi de cantharo in coelum evolante; ſed notas illas Kuſteri non poſſideo, (licet nonnullas Solanus notis ſuis inferuerit, Kuſteri nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti, & linguam non ſpectante, volo. REITZ.

ibid. Κανθάροις ἐνίοτε) Illam de ſcarabaeo, aquilae ova e Iovis gremio excutiente, fabellam inter antiquiſſimas Aefopicaſque vere referendam, patet ex Ariſtoph. Eip. v. 128 ſeqq. ubi Taygaeus eo veſtus inducitur. De camelo quod mentionem facit, eſt forte illa, ubi cornua ſibi petenti aures etiam adimit Iuppiter. GESN.

in Schol. col. 1. l. 4. Κάριστον ἄθεον στήμα) I. I. Wetſtein recte conicit emendandum καρίστον &c. REITZ.

ibid. col. 2. l. 5. Τὸν) Τὴν Cod. V. male, ait Solanus. Neſcio quare. Nam non ſolum communis generis eſt κάμηλος ſed in Aphthonii fab. 15, in qua haec ipſa eſt narratiuncula de camelo Iovem precante, ut ſibi cornua largiatur, τῆς καμήλου, & ἡ κάμηλος προſελθούσα legitur. Immo feminino genere vel fre-

quentius effertur, quam masculino; quia feminis plerumque utuntur ob lac. Ita κίων licet communis sit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύνες ap. Xenoph. aliosque; quia feminae in venatu potiores habitae. REITZ. Dixi, me nescire, cur Solan. τὴν κάμηλον improbet; iam video, eum id recte quidem improbasse propter sequens διαλεγόμενον sed tum temporis credebam, Cod. qui τὴν exhibet, etiam διαλεγόμενην certe habere. IDEM in *Addend. & Corrig.*

Pag. 15. l. 8. Ὑπνιτῶν) Etsi vulgata tolerabilis, tanta tamen veri specie se mihi commendat coniectura Pelletii, ὑπνιτῶν *subremigans* exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam *remigium* manuum, uti *remigium alarum*. Sed non laboro novandi prurigine. REITZ.

ead. l. 9. Χαμαιπτοῦς) Vid. supra Ἑρμοτ. c. 5 A. SOLAN.

ead. l. 13. Κατεπτόμην) Ed. Basil. κατεπτόμην. Infra (cap. 13, vers. fin.) καταπτόμαι. Et c. 19 f. ἀνεπτόμην. Sed legendum videtur κατεπτόμην a κατάπτομαι, & infra ἀνεπτόμην ab ἀνάπτομαι, unde ἀνάπτοιο apud Plat. legitur. Πέτομαι, πτήμαι, ἀνάπτομαι, κατάπτομαι &c. GUYET. Κατεπτόμην) Sed & κατεπτόμην. Vid. quae noto ad c. 13. Hic servavi vulgatum, & illic, etsi diverse scriptum; quia nescio, quid Lucianus praetulerit, an utrumque usurparit. REITZ.

Pag. 16. l. 4. Ἐπισιτισάμενος) Vertebarur cibo pastus. Recte emendavit Gesnerus *viatico sumto*. Vid. de hoc verbo, in quo saepiuscule aberrarunt interpretes, ad Dial. proxime praemissum Galli c. 16. REITZ.

ead. l. 8. Πάμπολου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Vertit Erasmus, *plurimum nubium emensus*. Sed ἀποσπᾶν est avellere, avertere. Forte legendum ἀναπνῦς, hoc est, quod volebat Erasmus, cum supra plures nubes evolasset. Inferius in hoc catalogo: διασείσας ἑμαυτὸν ἀνεπτόμην δάματ' ἐς αἰγυόχαιο Δίδε, me ipsum movens evolavi ad Iovis Aegiochi domum. GRAEV. Quomodo aut hae voces Latine reddi possint *plurimum nubium emensus*, aut si possent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, cum *plurimum e nubibus attraxisset*, atque nimia uviditate gravaret. GRON. Πάμπολου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Hanc lectionem satis tueretur ipse Lucianus, apud quem in Dearum iudicio XX, c. 5, Mercurius, Ἄλλὰ μεταξὺ λόγων ἢ δὴ πολὺ προΐοντες ἀποσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Ad eum locum Graevius hunc ex Icaromenippo, & alium ex Dialog. Marin. XX Theridis & Doridis c. 1, opportune affert, ubi dicitur, Ἐπειδὴ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπά-

σασιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλατταν. Est ergo, ut ex his verbis liquet, ellipsis τοῦ ἀπὸ, in Icaromenippo, πᾶμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, & in Dearum iudicio πολὺ ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, pro ἀπὸ τῶν νεφῶν, & ἀπὸ τῶν ἀστέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem sensu habet Noster in de Domino c. 12, καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Ceterum non recte cepit hanc locutionem interpres, vertendo hic in Icaromenippo πᾶμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, plurimum nubium emensus, cum debuerit, plurimum spatii praeter, sive ultra nubes emensus; vel, longo intervallo nubibus post se relixis; vel, cum iam plurimum a nubibus recesseram. Iam enim haud dubie superaverat nubes Menippus, quippe qui iam ad Lunam ipsam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι est omnino, iam multum a terra recessisse, terram post se longo intervallo reliquisse. Sed & locus in Dearum iudicio male vulgo dispungitur, ἢ δὴ πολὺ προϊόντες, ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Delendum istud comma: πολὺ pertinet ad ἀπεσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποσπάσαι πολὺ τῶν ἀστέρων (pro ἀπὸ τῶν ἀστέρων) est, iam emensum esse astra (nam ea verho ibi tolerari potest) & longe ea esse praetergressum. Ita namque intelligendum esse, Mercurium cum Deabus iter per astra iam confecisse, liquet ex verbis continuo subsequenibus, καὶ σχεδὸν γὰρ κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμέν, & prope iam ad Phrygiam pervenimus. Sicut ergo ἀποσπάσασθαι, sive passive, sive active per ellipsin τοῦ σε, h. e. εαυτὸν, usurpatur de itineribus; ita & abstrahere sumit Cicero III de Or. 36: Repente te quasi quidam aësus ingenii tui procul a terra abripuit, atque in altum a conspectu paene omnium abstraxit. IENS.

ibid. Ἀποσπάσας) Vid. quae de hoc verbo, quod frustra suspectum fuit Steph. in Thes. hac significatione notatu digna attulit Hemsterh. ad Deor. Dial. XX, (Vol. II, p. 305 sq. h. ed.) ubi Graevium notat eorum hic oblitum, quae supra rectius ad Deor. Dial. notarat. Optime rem hic tetigit Ienius, & verho Gesneri verum sensum Luciani est assecuta. Solan. adscripserat, conferendum infra Oik. c. 12. Ibi similiter est, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Item Dial. Marin. XII. Et Ἐπισκ. cap. 21. REITZ.

ead. l. 13. τὴν τῶν ἵπποπόλων) Hic Dialogus est Homericus cento. τὴν τῶν ἵπποπόλων. Ex Iliad. v. BOURD. Ἴπποπόλων) Ἀν ἵπποπόλων legendum, ut αἰπόλων; Placet. GUYET. Ἴπποπόλων Θρηκῶν) Ex Iliad. Γ, v. 4; non ἵπποπόλων, ut editur

vulgo, quibus hic nullus est locus. GRAEV. Prave antea hic in omnibus impr. legebatur ἱπποπόλων. Nos ex Homero, & Nostro ipso Συγγρ. c. 49, veram scripturam restituumus. SOLAN. Hom. II. N. 4: Νόσφι ἱπποπόλων Θρηκῶν καθαρῶμενος αἶαν. Unde quantitatem penultimae in edd. male productam, facile correxi. Quod miror Bourdelotium non vidisse, qui tamen Homerum consuluit. REITZ.

ibid. τὴν Θρηκῶν — τὴν Μυσῶν) Omisit αἶαν, sive γῆν, quod Homerus l. d. addit. Sed nihil hac ellipsi frequentius. Sic Long. Paft. L. 2, p. 63, (al. 47.) ἐλθόντες εἰς τὴν ἑαυτῶν. Adde Wessels. ad Diod. Sic. II, 3, 6. Et L. Bos de Ellipsi. REITZ.

Pag 17. l. 12. Δόκει) Haud immerito Fl. contulit Noster. Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόκει: natus mihi videtur ex imperativis praemissis; forsan male: nam δοκῶ legendum arbitror, quod migravit in δοκεῖ, deinde in δόκει. Et Parisinae interpres Erasmus dedit *pusillam quandam terram mihi videre videbar*; unde coniicio, eum ἐδόκει legisse, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum Gesner. servavit imperativum, comma in semicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui sensum vulgatae facile quidem perspicio: neque imperativus ille est inusitatus, ut infra Parasit. c. 2 pr. αὐτὴν αἰτίαν εἶναι δόκει & cap. 1, μὴ δόκει τοῦτο &c. alterum tamen praeferebam; nisi aliquantum me refrenaret illud ὥστε κατακύψας, quod postponitur, cum sic debuisset praemitti. Minus enim accurate narraret, qui visa prius enumeret, dein oculos se ad obiectum convertisse diceret. Sed si ὥστε pro cum, *quando*, accipias, recte postponitur κατακύψας, i. e. pusilla mihi apparebat terra, cum oculos demissem. Verum tum ὥς pro ὥστε legendum, quod similiter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inveniantur. REITZ. In *Basf.* 4. pro δόκει legitur ἐδόκουν.

ead. l. 15. Ῥοδίων κολοσσόν) Altus erat LXX cubitis. Strabonis aetate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex causa quadam nondum restituerant, XIV, p. m. 449 B. Vide not. ad Συγγρ. c. 23, 'Ιστ. α., c. 18, & Z. Tr. c. 11. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Πηλουσίω) Πόλει edita male. Πρὸς τῇ ἐπὶ Πηλουσίω C. καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίω V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάρω, quod male continuo ductu editum. REITZ.

ibid. l. 5. Σταδισαῖος) Vid. Prideaux ex Iosepho hoc falsi argumentem, Hist. suae L. I, Partis II, ad ann. ante Chr. 284. SOLAN.

Pag. 18. l. 4. Ὑποστίλβων) Ἀποστίλβων O. & ed. Fl. ut Δικ. c. 1. Sed nihil muto. SOLAN. At seq. Dial. Bis Accus. c. 1, τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων. Et alibi non semel; unde coniicias, & hic ita legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano substrato sermo est, qui cum inferne sursum remittere dicatur splendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id, quod resplendet: nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aqua radios eius absorbet, rectius norunt hodierni philosophi. REITZ.

ead. l. 8. Οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργ.) Iam aliquando sine interposito καὶ haec eleganter ἀσυνδέτως enuntiat, ut μοχ, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et Afm. cap. 16 med. Conf. 2 Ver. Hist. c. 35. Adde Eurip. Ἰκετ. 700 & 722. Et Long. Paft. II, p. 32, (ed. Moll.) qui etiam repetitum καὶ amans, interdum tamen, licet parcius, sic loquitur: ἐσπίρτων, ἐσύριττον, ἦδον. Alia ex eodem dedimus ad Ver. Hist. l. c. Sed haec non magni sunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, si ad ostentationem tantum haec componere velimus. REITZ.

ead. l. 9. Ὅπῃσα τρέφει ζείδωρος ἀρουρα) Passim Homerus. BOURD. Homer. Od. A, 308. SOLAN.

ead. l. 10. Τρέφει ζείδωρος ἀρουρα) Parodia Homerica. Frequentius est tamen apud Homerum φέρει ζ. & ut Od. 357. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὡς ἀπὸ ρ' ὀρᾷσθαι μιλίων) Iosephus ed. Ox. pag. 1205, 1, lumen eius ad CCC stadia tantum penetrare dicit. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλ. καὶ Ὀλυμπ.) Cave hoc Scholiastae credas: ipsum adi Lucianum Συγγρ. cap. 68. SOLAN. Adleverat orae Hemsterh. Vid. Fabric. ad S. Empir. p. 276 G. REITZ.

Pag. 19. l. 10. Σοφὸς) Φυσικὸς, O. etiam hic habet. De Empedocle vid. N. Δ. XX, & notas. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐτὶς τοι δει.) Homer. Odyss. Π, 187. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Οὗτος λέγεται) Corrupte. Lege οὗτος λέγεται οὕτως εἶναι ὁξυδαρκής. SOLAN.

Pag. 20. l. 2. Φέρον ἐνέβαλον) Vide, quae de hac phrasi notavimus supra de Merc. cond. c. 24. Et potius, quae Hemst. ad Dial. Mort. VI, § 3, quae nondum legeram, cum illa notarem; alioqui iam tum eo remissem lectorem. REITZ.

ead. l. 3. Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ) Repertus est, qui serio assereret, de luna delapsum Emped. Vid. Diogen. Laërt. p. 231 C. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀπολύσω τῆς παρούσης ἀπορίας) Sic in Hercule Gallico. BOURD.

ead. l. 8. Καταπτῶμαι) Vid. supra ad pr. c. 11 monentem Guyerum, & suspicabere etiam hic κατάπτωμαι cum *l.* legendum. Sed quia & πετάομαι — ὤμαι pro volare aequè dicitur ac πέτομαι, numerum edd. potiore sum secutus. Erunt, qui πετῶμαι & πτῶμαι poëticum porius dicant, & πέτομαι praeferant, ut eo facilius a πετάω expando, distinguatur; quibus non adversarer, si verum foret, solos poëtas τῷ πετῶμαι & πετάομαι uti. Apud eos certe frequentius, quam alios. Nec tamen alii abstinere, ut ex Diod. & Ael. de anim. probare possem, si tempus sineret. Aristot. πετόμενοι ait, non πετάμενοι, de Animal. incessu cap. 10 pr. iterum f. & c. praeced. item πέτεσθαι ibid. ac πέτανται. Sed πετῶμαι in Novo Foedere non semel, ut Apocal. IV, 7, ἀστὴρ πετομένη & VIII, 13, ἀγγέλου πετομένου & c. REITZ.

ead. l. 9. Καπνοδόχης) Καπνοδόκης Th. Mag. male. SOLAN.

ead. l. 14. Μὰ Δί') Legendum videtur, οὐ μὰ Δί'. GUYET. Iens. ad Abdic. cap. 2 sub μὰ Δί' saepe negationem intelligi, Bud. vero, μὰ per se negare, contendit. Quod si verum est, hic nihil opus erit addito οὐ. Atqui & nos ad Gall. c. 11 (ubi exemplis, in quibus μὰ affirmat, addere potuissem eiusdem Gall. cap. 29.) quoque generaliter idem affirmare visi sumus cum Berglero ad Alciph. Verum ita tamen id intelligi velim, ut μὰ neget praemissa interrogatione vel oratione negante, vel subsequente; & sic οὐ ex praemissis recte intelligitur, interdum de novo additur, οὐ μὰ Δί' iungendo; ut sedulo multisque contra Budaeum observat Devarius de part. p. 261 ad 269; quem ideo hic citasse non piger, quia diligentius in ea particula versatus est, quam in aliis. Nondum tamen cum Guyeto οὐ infero, etsi οὐ in interrogatione non praemittitur, quia ex oppositione sequente ἢν μὴ pater, sensu negandi interpretandum esse. Veluti immo apud Terent. crebro tacite negat, sive ironice affirmat, ut: ubi (est) domi ne? IMMO apud libertum Discum. Eun. III, 5, 60. REITZ.

ibid. Τὴν ἀχλὺν) Serv. ad finem 2 Aeneid. v. 604, de hac nebula. Aeschylus Sept. adv. Theb. p. 80. Apul. lib. 1 Flor. (locus est Il. E, 127.) BOURD.

Pag. 21. l. 2. Δείσει) Eodem redibit, utrum Florentinae δείσει malis, idque pro tertia futuri a δέει habeas, vel pro secunda fuit. a δέομαι utrum autem δείσει terineas. Supra de Salt. cap. 3 pr. τῆς ἀπολογίας σοι δείσει. Infra Dial. Mer. 2 a.

π. οὐδὲν δεήσει. Sed Tim. c. 48, οὐδὲν δεήσει τῶν — λόγων. Conf. ad Imag. c. 5. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ τοῦτό ἐστιν) Forſan καὶ τοῦτο. GUYET. Non reiicerem τοῦτο, ſi in libris eſſet. Iam vero nihil muto, exponens τοῦτο per διὰ τοῦτο, proſus ita, ut eſt in 2 Ver. Hiſt. c. 19, εἰς τοῦτο μάλιſτα Πλατωνικώτατοι. Alciph. III, pag. 392, τὸ χρυſίον ἀποδρῦπτεσθαι, propter augm lancinari, ubi tamen Bergl. διὰ malit inſertum, quia, quod verum eſt, duriuſcule procedit oratio. In hoc Luciani autem nihil aſperitatis, ſi omittatur. Et ſaepe in aliis phraſibus omittitur. Diod. Sic. L. II, c. 55, 68, καταπλαγύντες τὸ μῆκος τοῦ πελάγους. Eurip. Androm. v. 211, — ταῦτά ſοι ἔχθρι πόντις, ob haec te odit maritus. Ibid. 217, Ἐκτείνας ἀντάδ; an propter ea interfices? Sic enim vertendum, non ut vulgo factum, an occideres iſtas? Confer mox cap. 25, ſτεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. Alia ſimilia vid. ap. L. Bos de Ellipſi, p. 266 ed. Franek. REITZ.

Pag. 22. l. 7. Τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας) Verbum eſt translatum a tectonica ad ſcholaſt. Stoicorum. De hoc verbo Theod. Marſil. ad Perſ. BOURD.

ead. l. 15. Πτολεμαῖον) Evergetem intelligit, quamquam iſ palam amorem profeſſus ſororem duxit uxorem. Vid. Herodian. I. SOLAN.

ead. l. 16. Λυſιμάχῳ) Filium pater, ſive quod ſibi inſidias ab eo fieri comperiſſet, ſeu inſita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Noſtro olim tredebam Ὀρχ. c. 58, nominato illic genere Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lyſimachus novercae amoris inſimulatum interemiſſe traditur, hoc nunc potius ſequor; deque Agathocle hic ſermonem eſſe, non de Antipatro, comperio. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Αὐτὸν) Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτὸς. SOLAN.

Pag. 23. l. 1. Στρατονίκη) Peſſime hic, & Διαβ. c. 14, tum veritati rei geſtae, tum perſonae Antiochi conſulit Lucianus. Quid enim a perſona iuvenis illius longius abſuit, quam nutus illi Ovidii diſcipulo convenientes, non ei, qui valetudine ex amore celato contracta, vitae diſcrimen ſummum adiit, periturus haud dubie, ni Medici callida ſolertia rem perveſtigatam in lucem edidiſſet? Neque hoc ignorabat Lucianus, qui alibi hiſtoriam illam fuſe narrat. Niſi forte haec a iuniorē Luciano ſcripta putes. Vide, quae alia occasione de incuria ſcriptorum varia, rem eandem narrantium, a me ob-

servata sunt ad *Ἀναβ.* cap. 36. De quodam dictum memini; tantam eius esse urbanitatem, ut his eandem fabulam eodem modo narrare non potis esset. SOLAN.

ibid. Τῇ μνηστῆρι) In multis Codd. τῇ μνηστῆρι, mendose. Historia narratur infra de Dea Syr. c. 17, de Imag. & Conscrib. Hist. Galen. lib. de praecognit. Plut. Iulian. Imper. Val. Max. Similem refert Aristaeus. Epist. 13, l. 1. BOURD.

ead. l. 2. Ἀλέξανδρον) Polyasperchontis, ut videtur, filius, qui a satellitibus trucidatus, cuiusque uxor Cratesipolis imperium fortiter tenuit. Ad Diodor. XIX amandor. SOLAN. Fuit Alexander Phraeus Thessalorum tyrannus, ab uxore Thebe interfectus, Iasonis ex fratre nepos & gener. Plut. Pelopida extr. p. 297 — 8: πρῶτον τύραννον ὑπὸ γυναικὸς ἰδίας ἀπολέσθαι. Alexander vero Polyasperch. non in Thessalia, sed Peloponneso regnavit. I. I. WETST.

ead. l. 3. Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα — καὶ Ἀττάλῳ &c.) Vellem nos docuisset Lucianus, qui fuerit ille Antigonus, qui murum suam adulterio polluit, & Attalus ille a filio veneno sublati. Nam cum fuerint plures Antigoni, & plures Attali, dubium est, de quibus loquatur noster auctor. Nullus enim, quod sciam, eorum, qui exstant, historicorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclitae egregia inter patrem & filium usque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri iam provectam aetate duxerat, & ideo adulterii minus suspectam: Deidamiam vero, quam duxit Molossidis regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Asiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet historia. PALM. Plut. Demetrio p. 895 A. de Phila: ταύτην κομῶν τὸν ὄντα τὸν Δημήτριον ἔπειθεν ὁ πατήρ, οὐκ οὔσαν αὐτῷ κατ' ὄραν, ἀλλὰ προσβυτέρην λαβεῖν ἀπροθύμως δ' ἔχοντι &c. quod Luciano suspicionem praebere potuit. Non obstat aetas; potuit enim Antiocho iam cognita fuisse, cum esset iunior: & quae Demetrio provectae aetatis erat, poterat Antiocho iuvenula videri. I. I. WETST.

ead. l. 4. Ἀττάλῳ) Philadelphum tangere videtur, qui a sororis filio, non a suo, veneno necatus est. Strab. XIII, Appian. SOLAN. Καὶ Ἀττάλῳ) Τῷ Φιλαδέλφῳ. Schol. Mf. Reg. 2955.

ead. l. 5. Ἀρσάκην) Quem Arsacem, aut a quo haec tradita afferat, nescio. SOLAN.

ibid. *Ἰναιον*) Uxorem, an pellicem? GUYET.

ead. l. 7. *Σπαρτίος*) Hic mihi prorsus ignotus. SOLAN.

Pag. 24. l. 1. *Ἑρμόδωρον*) Haec iam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; stipendium enim norant philosophis ab Antonino assignatum. Vid. *Εὐν. cap. 3, & Notas.* SOLAN.

ead. l. 3. *Ἀγαθοκλέα*) Diverfus hic videtur ab eiusdem nominis duobus, tribusve a Nostro memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur *Δημων. c. 29.* SOLAN.

ead. l. 4. *Κλεσίαν*) Ignotus hic mihi, uti & sequens *Herophilus.* SOLAN.

ead. l. 8. *Ἀπαιτῶντας*) Forſan *ἀπαιτῶντας*, aut *ἐπαιτῶντας.* SOLAN.

ead. l. 11. *Οὐ τὴν τυχοῦσαν*) Sic ſupra *Eun. cap. 11, οὐ τὴν τυχοῦσαν διατριβήν.* Et *Pisc. cap. 17, οὐ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις*, ubi & alia addidimus. Addi etiam poſſet *Alciph. III, Epist. 59, οὐχ ὁ τυχὼν, non vulgaris aliquis.* Sed pluribus nihil eſt opus. REITZ.

ead. l. 16. *Οὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι*) *Erasmus, ubi erant convivia: cum ſit, alibi erant convivia.* Sic *Aristoteles* in *Oeconomico* quater uſus eſt *οὐ* pro *alibi.* GRAEV.

ibid. *Εἰλαπίναι*) *Homer. II. Σ, 94.* SOLAN.

Pag. 25. l. 2. *Ἐν γειτόνων*) Hoc verum eſſe, vid. ſupra c. 8 pr. REITZ.

ead. l. 8. *Ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο*) Vide *Γυμν. cap. 38 &c. &c. &c. Δημων. c. 46.* SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. *Τῶν Γετῶν*) Hi ab aliis *Daci* vocantur. Vide *Xiphilinum* in *Traiano.* CLER.

ibid. col. 2. l. 8. *Καταδουλοῖς*) Corruptum hoc eſſe, adſcripſit *Solanus.* Non vero quomodo ſanandum. Neque ego quidquam divinando aſſequor; ita alienum hic eſt hoc verbum. REITZ.

Pag. 26. l. 11. *Ἄχρις ἔν*) *Th. Mag. Thucydidem ſemper ἄχρι, non ἄχρις dicere notat.* Improbatur *ἄχρις* pro *donec* etiam *Phrynich.* Sed vid. quae contra illum notamus ad *Tox. c. 13.* Et anne mox *ἐπῆδοντες* pro *ἀπ.* legendum? REITZ.

ead. l. 12. *Τῆς σκηνῆς*) *Intellige τοῦ βίου.* GUYET.

in Schol. l. 1. *Γέλοιος*) Confer ſupra de hac differentia, ad *Ion. Trag. cap. 33.* Viderur autem *Schol. hic* in *Luciano γέλοιος* pro *παγγέλοιος* legiſſe, feſtinanſne an revera, neſcio. Sed *παγγέλοιος* melius. REITZ.

Pag. 27. l. 4. *Οινόην*) Ad *Marathonem* urbs. *Meurf. SOLAN.*
Lucian. Vol. VII. B b

ead. l. 5. Ἡ Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι) Puerilem sane plāgam merentur interpretes, licet viri doctissimi, tamen teretrimie in omnibus edd. hic de Acarnania somniantes: tanquam Acharnae, regio Attices, adeo carbonibus suis sit obscura, ut debuerit ab illis ignorari. GRON. Vide Meurs. de Pop. Att. Adde Palmerio Thucyd. IV, 56. V. etiam Gron. not. SOLAN.

ead. l. 12. Εἶτα τὴν Κυνοσουρίαν &c.) Prima verba interpretatur Erasimus supine & aliud agens, vel ut iam dixi, adhuc iuvenis & nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare & legere Κυνοουρίαν, quae fuit regio inter Argivos & Laconas semper controversa Thucyd. L. V: καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἠξίουσι δίκης ἐπιτροπὴν σφίσι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινα, ἢ ἐς ιδιώτην περὶ τῆς Κυνοουρίας γῆς, ἧς ἀεὶ πέρι διαφέρονται μεθορίας οὔσης. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum cecidit, historia nota est ex Strabone lib. VIII, ex Herodoto lib. I, Plutarcho in parallelis, & aliis. PALM. Κυνοουρίαν) Recte emendasse Palmerium Κυνοουρίαν, affirmat Duker. ad Thucyd. IV, 56. Et sic quoque emendandum esse Scholiaften Luciani, monet. Ipseque iam recte in Thucyd. Κυνοουρίαν edi curavit, cum alii haberent Κυνοουρίας, alii Κυνοσουρίας. Quare & hic vulgatum eieci. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 9. Φάκος) Φάκος editum erat, quod audacter ex Luciano mutavi. Alterum intactum relinquo, etsi alii φακὴ scribunt. Vid. Athen. IV, c. 15, non longe ab init. ubi φακῆν, sed paulo post ter, quater, φακῆν, satis inconstanter. Stephan. ubique φακῆ & φακῆν. Ego φακῆ ubique ex analogia mallem. Sed exhibeo ita, ut invenio. REITZ.

Pag. 28. l. 2. Μιᾶς ἡμέρας) Mantineensem pugnam innuit, de qua Thucyd. V, 40, & seqq. V. etiam Ἐπισκ. c. 24. SOLAN.

ead. l. 4. Ἄν ἐγέλων) Vertitur vulgo ridebam: mallem risissem. De indicativi hac potestate subiunctiva non semel ante dictum. Vid. saltem notata ad Tox. c. 34. Et hic quidem tres ob causas: primo quia ἄν additur, tum quia optativus εἰ τινα ἴδοιμι praemittitur; denique quod mox adiungat, vix grani magnitudine apparuisse totum Pangaeum cum ipsis metallis. Cum igitur vix hoc visu distinguere potuerit, qui annulos cuiusquam videre potuit? Immo εἰ τινα ἴδοιμι est, si quem videre potuissem. Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici poterit, & sic etiam risisse, versionem non attigi. REITZ.

ead. l. 5. Παγγαίον) V. Xenoph. p. 324, 41, ed. Steph. ubi prave legitur Παγκαίω. Eurip. PH. p. 477 C. & Clem. Alex.

p. m. 111 C. ubi a Cadmo inventa ea metalla docet. SOLAN. *ibid.* Αὐτοῖς μετάλλοις) De σὺν hic rursus intelligendo si nondum satis monitum est, vid. Gall. cap. 26, & infra cap. 27. REITZ.

Pag. 29. l. 1. Ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἔφκ.) Scribe ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἔφεσαν. Nam μυρμηκία est ἡ μυρμήκων ὅπη, & ποχ ἀνεπτόμεν δώματ' εἰς Ἀγίοχοιο Διός. GRAEV.

ead. l. 7. Διασεΐσας ἑμαυτὸν) Et pro concutere, agitare, & pro vexare usitatum esse si quis nescit, adeat Iac. Elsner. ad Evang. Luc. III, 14, ubi μηδένα διασεΐσῃτε hoc Luciani aliorumque exemplis illustratur. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνεπτόμεν) Ἀνεπτόμεν. Ἀνάπτομαι, ἀνεπτόμεν, κατεπτόμεν supra. GUYET. Confer supra notata ad cap. 13, & 11. REITZ.

ead. l. 9. Δώματα) Hesiod. 1 Oper. BOURD. Homer. Iliad. A, 222. SOLAN.

Pag. 30. l. 2. Φιλοσόφων) Lege omnino Plut. de Luna, 1696 & 1727. SOLAN.

ead. l. 4. Διγύτομος ἢ ἀμφίκυρτος) Verte, dividua, aut utrinque turgida, i. e. aequa portione divisa; aut maior dimidia, minor plena. SOLAN.

ead. l. 8. Φασί μοι) In Flor. Cod. φασί μου. Cetera Homerica sunt. BOURD.

ead. l. 9. Παρὰ γὰρ ἡλίου) Παρὰ γοῦν ἡλίου. MARCIL.

ead. l. 11. Προαιρούμενοι) Et hoc deesse in O. sed admodum dubie, notarat Solanus. At cum necessario adsit in edd. nihil me movet ista suspicio. REITZ.

ead. l. 12. Λίθον) V. Xen. ed. Bas. 495 B. qui Anaxagorae tribuit; Orig. c. Celsum V, 238, 2; Diog. Laërt. pag. 35 A. Schol. Pind. ad Ol. I, p. m. 13 B. & Suid. SOLAN.

Pag. 31. l. 2. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς) Ἀν ἀπὸ τῆς σκηνῆς; post scenam. Placet. GUYET. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς) Sic Chrysofost. Ὁμ. κ'. Ἀντιοχ. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἐδόκει βασιλέα βλέπειν, de Elia. SOLAN. Placet mirifice quantum ad sententiam, quod Erasmus dedit, in aperto: sed quomodo cum verbis Graecis, ut leguntur in libris, quos consule potui, omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem legeretur ὑπὸ τῆς σκηνῆς. Dum illud ostendatur, sequi forte praestaret verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Luna vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, & intus turpis. GESN.

ead. l. 15. Ἐν περιπάτῳ) Adleverat orae ed. Graev. Hem.

sterhusius, adeundum Ez. Spanh. ad Aristoph. *Ranas* v. 973: Ibi autem Aristoph. Ἐπυλλίοις, καὶ περιπάτοις, καὶ τευτλίοις μικροῖς, *concisfis disputationibus, & verbis minutis*. Ad quae Spanh. „Περιπάτων voce infra quoque utitur v. 984, Οὐ σοὶ γὰρ ἐστὶ περιπάτος κάλλιστα περὶ γε τοῦτου, neque enim pulchra tibi est disputatio ea de re“, Ubi Scholiaſtes: περιπατοὶ γε, διατριβαί. Lucianumque h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. & P. plurali num. hanc vocem legendam, an ſingulari, cum vulgata: ſed ſingularis hic videtur aptior, quia, quando περιπατοὶ pro diſputationibus iſſis uſurpatur, figuratum eſt; hic vero locus ipſe deſignatur, quia διατριβαὶ ἐν περιπάτῳ dicuntur, & Academia additur. REITZ.

ead. l. 16. Πρὸς αὐτῶν) Non opus eſſe παρ' legere cum O. ſed vulgatam probam eſſe, vix teſtimoniis indiget: vide tamen ſic πρὸς ἡμῶν Timon. c. 9 f. ibid. c. 5, 15, & 25. REITZ.

Pag. 32. l. 1. Ἔſται ταῦτα) Sic ſupra in Alex. ſeu Pſeudom. cap. 22 f. ἔſται πάντα, ὁπόταν ἐθελήσω ἐγώ. Ubi vid. notata; quibus addere liceret non ita longe abeuntem Alciph. I, Ep. 32, μηδὲ κρείττονος εἶν σοὶ τυχεῖν ἑραſτοῦ. Ubi εἶν pro fiat, contingat, ſimiliter poſitum: ſed nihil adeo ſingulare hoc eſt, & eſt feſtinandum. REITZ.

ead. l. 3. Ἐνθα μὲν) Homer. Od. K, 98. SOLAN. Ἐνθα μὲν) Quia μὲν in Homeri l. d. eſt, ſervavi illud quidem; ſed μοι, quod marg. Ald. exhibet, ad ſenſum in Luciano convenientius duco, ſi pro μὲν ſubſtituatur, non addatur, quod verſus reſpueret. REITZ.

ead. l. 7. Ἐδόκει μοι ὥς εἶχον εὐθὺς εἶσω παρῖναι) Benedictus, mihi, ut habebam, illico videbar ingreſſurus. Quanto reſtius & elegantius Eraſmus: mihi viſum eſt protinus ita, ut eram, introire. Notiſſima formula tam Graeca, quam Latina. GRON.

ead. l. 12. Ἐκοπτον — τὴν δύραν) In Act. Apoſt. XII, 13, eſt κρούειν τὴν δύραν. Sed utrumque dici docet l. Elſner. Obſerv. T. I, p. 411. Plura Graev. ad Soloeciftam, haud ita longe a fin. ubi monet, veterum ianuas extrorſum verſas, & exeuntem aequē pulſaſſe fores, atque intrantem. Vid. interim Spanh. ad Ariſtoph. Plut. 1098, ubi κόπτον τὴν δύραν quoque occurrens ita exponit: „Eumoeris Mſ. in Diſtionibus Atticis: Κόπτει τὴν δύραν, ἔξωθεν. Ψοφεὶ δὲ ὁ ἐνδοθεν, Ἀττικῶς. κροτεῖ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic Ariſtoph. Acharn. 401, κρόει τὴν δύραν. In Concion. vero 982, κρούσης τὴν δύραν, pulſabis ianuam.“ REITZ.

ead. l. 16. Ἀμα) Mὲν hic male eſſe in ed, Par. notat Solan;

falso. Nam & hæc ἄμα cum cett. habet, aequè ac Q. REITZ.

Pag. 33. l. 1. Ὑπετάραττε — τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους) Vide ineptias interpretum, hæc verba, Ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι πρесеδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους, sic vertentium: *Nonnihilenim ipsos turbabat novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum exspectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent.* In qua versione nihil fani. Nescierunt, ὅσον οὐδέπω, & ὅσον οὐπω, eleganti idiotismo Graecis significare iam iam, paulo post, quod dudum observavit magnus Budaeus. Verte: *Turbabat enim eos nonnihil necopinus meus adventus, & quod statim vel mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent.* GRAEV.

ead. l. 2. Ὅσον οὐδέπω) Vid. supra 1 Ver. Hist. c. 8 f. Item de Merc. cond. c. 31. REITZ.

ead. l. 4. Τιτανῶδες) Titanicum torvum vocant ac tetricum, ac cuiusmodi feruntur fuisse veteres illi Titanes. Idem in Timon. COGN.

ead. l. 5. Εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν) Nihil novi est, praepositionem oppositam addi verbis compositis; tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi suspecta fuit locutio, ut supra quoque notavi ad Quom. Hist. c. 42. Addo hæc Hippocr. S. VI, de Artic. p. m. 93, ὡς ὅτε εἰσω ἐξέπιπτεν, cum (caput offis) intro excidit, i. e. luxatum est. Adde 1 Ver. Hist. cap. 26, εἰς τὴν κάτοπτρον ἀποβλέψῃ. Sed obvia hæc ὅσα κόνις. REITZ.

ead. l. 6. Τίς πότεν &c.) Homer. Odys. A, 170 &c. SOLAN.

ead. l. 7. Μικροῦ) Pro μικροῦ δεῖν. Sic fere Aesop. Fab. V, ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. REITZ.

ibid. Ἐξέθανον) Conf. supra Quom. Hist. c. 20. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐμβρονημένος) Ἐμβρόντητοι, καὶ ἐμβρονημένοι, a Graecis κυρίως appellantur, quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili eius pavore obstupescit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque significat. Moscop. καὶ ὁ ἐμβρονημένος ὁ ἐξ ὧ φρενῶν. Demosth. de Coron. ἐμβρόντηται, εἴτα νῦν λέγεις; Hos Latini attonitos dicunt. Cels. Attonitos quoque raro videmus, quorum & corpus & mens stupet. Fit interdum ictu fulminis, interdum morbo; ἀποπληξίαν Graeci vocant. Ovid. Trist. I: Non aliter stupui, quam qui Iovis ignibus ictus Vivit, & est vitae nescius ipse suae. Xenoph. Αναβασ. γ, & Ἑλλην. δ. usus est his dictionibus. COGN.

Pag. 34. l. 3. Ὦτου — Ἐφιάλτου &c.) Homer. X. Odyss. A, 307, & seqq. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 21. Δημῶ —) Sic scriptum est in Codice Ms. An hic autem intelligatur Δημοσθένης Thrax, Grammaticus, de quo Suidas, an alius, iuxta cum ignarissimis novi. CLER. In Coll. G. de eo nihil est. SOLAN.

Pag. 35. l. 3. Ὑμῶν) Lege ἡμῶν narrantur enim haec, non dicuntur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπὸ Φειδίου) De Phidiae posteris quaerit, ut cui ob statuam tantum debeat: quibus etiam ideo sacerdotium attributum est; de quo vide Pausan. El. p. 161, 35. SOLAN.

ibid. τὰ Διόσια) Conf. supra Tim. cap. 7, ibique notata ab Solano & ab Hemsterhusio. REITZ.

ead. l. 7. τὸ Ὀλύμπιον) Ναὸν scilicet. GUYET. Aegre ναὸς potest intelligi, nisi τὸν Ὀλύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, si ἱερὸν, vel τέμενος, vel simile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina facellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀνουβεῖδιον, Anubis templum, τὸ Ἀνάκειον, Castoris & Pollucis; de quo vid. Hemsterh. ad Timon. c. 10. REITZ.

ibid. Ὀλύμπιον) Consule de hisce Meurs. Athen. Art. I, 60 &c. (AG. IV, 849.) Marm. Ox. 118, & Plin. XXXVI, 6. Aequae autem scribitur Ὀλύμπιον & Ὀλυμπίειον. A Perseo inchoatum. Liv. XL, 20. SOLAN.

ead. l. 8. Δωδώνη) Neque quando hoc factum sit, ego novi. SOLAN.

ead. l. 12. Παῖζεις ἔχων) Παῖζεις ἔκδον inveniebam in P. quod Solanus non animadverterat. Sed; ἔχων rectius alias habere, cum Scholiaste videns, id omnino recepi. Est enim ἔχων pleonasm. verus. Vid. omnino notata supra ad Asin. c. 20; quae etsi vulgaria, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam stabiliendam; quae cum sic bene habeat, plurā non addam. Nam πλεονάζει τὸ ἔχειν etiam in aliis locutionibus, veluti apud Alciphron. I, Epist. 1 f. ἀπνευγκάμεθα γαμπαῖς καὶ παιδίοις ὄγκον οὐκ ὀλίγον EXEIN τῶν λεπτομερῶν ἰχθύων. Noster Tox. c. 45, δὲς μοι τὴν θυγατέρα — γυναῖκα EXEIN. Hesiod. Ἔργ. v. 42, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Si tamen plures edd. aut Codd. ἔκδον haberent, suspensio pedis irem in mutando; nam & sic in Liban. sine varietate, Epist. XIV, p. 4, παῖζεις ἔκδον, sponte ludis. REITZ.

ead. l. 13. Φιλόκαινον) Schol. Coll. & Fl. ed. uti sententia necessario postulat. Exulare itaque iussimus vulgatum φιλόκεινον, SOLAN. Nescio, quis locus hic esse possit τῇ φιλονεικίᾳ

πί. φιλοκαινίαν, novarum rerum studium reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus sum. Vel sic, vel φιλοκαινίαν, legi voluit Solanus. Dedit enim *levitatem*. GESN.

Pag. 36. l. 2. Πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ) Exempli huius locutionis, quae etiam est in I Epist. ad Corinth. XV, 28, dedit I. Ellsner. Observ. T. II, p. m. 126. REITZ.

ibid. Μεσται δὲ Διός) Arat. v. 2. SOLAN. Confer supra ad Prometh. c. 14. REITZ.

ead. l. 6. Δυνατὸν) Τοῦ ἦν subaudiendum. An librario excidit restituendum? GUYET.

ead. l. 7. Ἐν Περγᾶμῳ) Vide Pausan. p. 160, 16. SOLAN.

ead. l. 8. Βενδίδειον) Dea Thracia Bendis; vide Z. τρ. c. 8. Hesychius eandem cum Diana facit. Vide Strab. IX, X, pag. 471, & Procl. in Tim. I, de festis eius. Athenis etiam colebatur. Xen. Ἑλλ. β', p. 277, 14. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνουβείδιον) Nihil variare edd. notat Solan. quare? Forſan quia alias etiam Ἀνουβίδιον invenias. Sed Ἀνουβείδιον etiam supra Tox. c. 28. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ ταῦτα) Τοῦτοις etiam marg. A. 1. Sed quoties eius lectio consentit cum *Fl.* suspicio mihi est, id varietatis ex ipsa *Fl.* desumptum, quia subinde additum video, id inde esse petitur; quare postea in hoc Dial. talia in variantr. non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat lectorem semel monuisse, quidquid *Fl.* singulare habet, id hic margini huic etiam adlitum. Ubi autem cum al. Codd. consentit margo eadem, aut ubi quid novi affert, id addere haud negligam unquam. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκατόμβας παριστάσιν) Verbum hoc usitatum esse in sacrificiis, pluribus probat saepe iam laudatus I. Ellsner. ad Rom. XII, 1. Ubi huius Lucianeus non est oblitus. REITZ.

ead. l. 12. Διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν) De ea phrasi dictum est ad Θυσ. c. 11. SOLAN.

Pag. 37. l. 1. Ἄττα) Etsi ἄμα verosimile est, nihil tamen mutavi, quia & alterum Nostro frequentatur. Vid. supra Tim. c. 28, Imag. c. 13, Lexiph. c. 5, Rhet. c. 16 &c. REITZ.

ead. l. 5. Καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης) Cum vox posterior non possit alio referri, quam ad θυρίδα, opinor longe melius intellexisse E. asmum, cum ad primam consedisset, quam Benedictum, quarum in prima sedens, quod ille haud dubie ad sellam retulit, abiens ab Graecis, quod non oportuit. GRON.

ead. l. 14. Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπ.) Iterum pro στεφθῆναι διὰ

τὰ Ὀλύμπια. Conf. supra cap. 14, καὶ τοῦτό ἐστι βασιλεὺς. Adde hic Aristoph. Eq. 644, Εἴτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, tum coronarunt me ob laetum nuntium, quod Kusterus ad Plut. 765, & Scholiast. ad hunc vers. Equit. clarius exponit eadem ellipsi τοῦ διὰ, quam Spanhem. qui & illa laeta me coronarunt nuntia vertens dubium facit, sitne εὐαγγέλια nominandi an accusandi casus. Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum sic videtur vertisse, cum in ipso Aristoph. textu planius conversum sit, ob laetum me coronant nuntium; quod ipsum satis tamen patet ex aliis exemplis ab eodem Spanh. l. c. ad Equit. & Kustero ad Plut. adductis; licet in Pluti loco alia sit constructio, quam Spanhemius melius indicat Kustero; ait enim Aristoph. Plut. 764, — κἀγὼ γ' ἀναδῆσαι βούλομαι Εὐαγγελία σ' ἐν κριβανωτῶν ὀρμαθῶ τοιαῦτ' ἀπαγγεῖλοντα, ibique ἀναδῆσαι σε ἀπαγγεῖλοντα τοιαῦτα εὐαγγέλια connectendum recte monet Spanh. REITZ. Coronari Olympia dixit ad hanc formam Horat. Epist. I, 1, 50: Quis magna coronari contemnat Olympia. GESN.

Pag. 38. l. 3. Ἄλλ' ἕτερον) Homer. Il. Π, 250. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡσπερ ὁ Πύρρων) Gell. L. XI, cap. 5, de Pyrrhoniis loquens scribit: Nihil discernunt, nihil constituunt. De his Cic. in Lucull. COGN. De hoc eiusque dubitatione vid. supra Vit. Aug. versus fin. REITZ.

Pag. 39. l. 2. Ἐρμόδωρον) Vide supra c. 16. SOLAN.

ead. l. 7. Ἄ θεῖ ποιεῖν) Non absurde Mf. προσέταττε τοῖς ἀνέμοις καὶ ταῖς ὥραις, ἃ θεῖ ποιεῖν. Vulgati ποιεῖν. Praecepit ventis & tempestatibus, in quibus esset elaborandum. GRAEV.

ead. l. 15. Ἄττιν) Sic recte scribi, vid. supra Deor. Dial. XII, & notam Solani. Sed confer not. Hemst. qui & Ἄττιν scribi contendit. Ego Ἄττιν hic servo, quia sic longe plurimi Codd. & edd. omnes. Item infra Ἄττις Eccl. cap. 9 pr. & alibi. REITZ.

ead. l. 16. Σαβάζιον) Conf. Bochar. Chan. I, 18, & Meurs. de Gr. fer. Vide etiam Ἐκκλ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 17. Ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ) Ceres, Opis & Saturni filia, Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi solet, secundum illud Terentii, Sine Cerere & Baccho friget Venus. Cur autem ab antiquis Dea iudicata sit, quaeve prima repererit, scribit Plin. L. VII, c. 56. COGN.

Pag. 40. l. 1. Ἡρακλῆς κρέα) Voracem fuisse Herculem & supra visum est Ἐρωτ. c. 4, & multa eius nomina produnt. V. Plut. 1187, 2. SOLAN.

ibid. Καὶ μύρτα ἢ Ἀφροδίτῃ) Καὶ μύρτα ἢ Ἀφροδίτῃ. MARCILI. Haud addicendibus sane avibus mutare iussit Marcilius: μύρτα enim suis civibus apponit Plato in sua Rep. sacramque Veneri arborem nemo ignorat. SOLAN. Non adducor, ut credam Marcilium fugisse, myrtum Veneri sacram, quod vel pueri norunt ex Phaedr. III, fab. 17, atque inde coronas plebas in conviviis, ut ap. Hor. 2 Od. 7, 25, & ubivis existat; sed μύρτα unguenta plus facere ad lautas epulas existimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus esse monet etiam Wesseling. Obs. p. 51 — 2, scribens: *Venus fructum arboris sibi consecratae confert, componitque se ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res sibi sacras, aut acceptas contribuisse. Et erant olim esui myrti baccae; Plato suos cives μύρτοις, myrtis tanquam bellariis vesci voluit, L. 2 de Rep. p. 272. Habet etiam huc pertinentia Athenaeus L. XIV Deipnos. c. 18 & 19. Haec ille, & assentior, licet Phaedrus myrtum sterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt prius interpretes, haud scriptum in Luciano μύρτον, cum verterent myrtum, sed μύρτα baccas myrti, sive myrta. Auctumni fructibus, quibus hortus superbiebat, μύρτα annumerat Long. Past. II, p. 33 ed. Moll. REITZ.*

ead. l. 2. Μαρίδας) Non adeo lautas, quippe quibus vesceretur futor Micyllus Ἀλ. c. 22. Ridiculi causa dictum puta: de iis enim nihil tale Athenaeus, qui diligenter ista plerumque exsequitur, quem vide 313. Immo alibi Casaubonus docet, Hecatae μαῖσται solitas, ad 325. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡρέμα) Confer de hoc adverb. ad Merc. Cond. cap. 28. REITZ.

ead. l. 6. Οἱ καὶ θεοὶ) Οἱ δὲ θεοί. GUYET. Οἱ καὶ θεοὶ, ὡς Ὅμηρος πον λέγει καὶ αὐτὸς οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τὰ κεῖ τεθεαμένος, οὔτε σῖτον ἐδουσι, οὔτε &c. Vertuntur haec: Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quib. etiam ego, ut qui illud ibi sim conspicatus, neque frumentum edunt, neque &c. En interpretis somnia! Verte, Dii namque (ut alicubi Homerus ait, & ipse, puto, sicut ego, conspicatus ea, quae ibi fiunt) neque frumentum edunt, neque &c. Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit, tum Deorum quoque epulas. IENS.

ead. l. 8. Οὔτε σῖτον ἐδουσι &c.) Οὔτοι σῖτον ἐδουσ', οὐ πίνουσ' αἰθόπα οἶνον. GUYET. Hom. II, 341. SOLAN. Versus Homeri est, Οὐ γὰρ σῖτον ἐδουσ', οὐ πίνουσ' αἰθόπα οἶνον quem addo, ut appareat, quam probe Guyetus coniecerit, si mensura versui sit restituenda: iam vero vel totus versus Home-

ricus poterit ita recipi, uti est apud ipsum, vel prorsus nihil mutandum, & pro allusione tantum accipiendum. Et quis credat, adeo ad verbum tenuisse carmina Homeri Lucianum, ut numeros semper meminerit, non vero sententiam solum? REITZ.

ead. l. 11. Αὐτῇ κρίσει) Τὸ σὺν intelligendum. GUYET. Recte: sed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide saltem ad Gall. c. 26. REITZ.

ead. l. 14. Τῆς τε Ἡσιόδου) Censeo, Lucianum scripsisse τὰς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν. *Hesiodi Theogonias canebant.* Non τῆς Θεογονίας, ut vulgo legitur. GRAEV. Rescribi curassem cum Graev. τὰς, si plures Codd. addicerent. Nam αἰῶδω cum genitivo ubi occurrat, nescio: sed posset usitatissima ellipti pronominis τὶ vel μέρος accipi; maxime quia non omnem Hesiodi plus mille versuum Theogoniam, sed partem tantum eius cantare potuerint, uti etiam ex Pindaro Oden unam tantum cantasse narrantur. Si vero Hesiodi carmina in Odas hymnosve divisa fuissent, salva foret vulgata lectio, construendo ἦσαν τὴν πρώτην τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Θεογονίας Ἡσ. Nam etiam si αἰεῖδεν τινὸς probum esset per se, minus tamen hic placeret nexus ἦσαν τῆς, καὶ τὴν, (quamvis ego recte dici posse sciam, δὸς μοι τοῦ οἴνου, καὶ τὸν ἄρτον, ubi portionem vini, totumque panem simul postules.) Τὰς Θεογονίας denique & hoc difficultatis videtur relinquere, quod Hesiodi titulus sit Θεογονία singul. num. non Θεογονίαι plur. Verum haec minor est priore, quia, cum plurium Deorum complectatur nativitatem, nihil prohibet, quin ita nativitates dicatur. Gesneri versio ad Graevii sententiam est accommodata. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Μυρσίνης) Alias μυρρίνη est *Myrtus* arbor. Long. Paft. L. II, p. 33 bis. Sed & μυρσίην dicitur Ael. V, 6. REITZ.

Pag. 41. l. 1. Τοῦ Πινδάρου) Quia eodem redit, τοῦ an τῶν hic legas, nihil mutavi: interim τῶν verum credo, ut revertat ad ὕμνων. Quod in allegandis poëtis, aliisque scriptoribus, Noster sine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipso cap. iam bis. Item c. seq. καθ' Ὅμηρον εἶπα, & Gall. c. 2, τὰ Ὅμηρου ποιήματα. Eod. Gall. c. 6, καὶ μὴν Ὅμηρος λέγει. C. 7 tamen ὁ Πίνδαρος φησι bis, & c. 8, κατὰ τὸν Ὅμηρον. Quare quisque legat, ut lubet. REITZ.

ead. l. 3. Ἄλλοι — Εὐδον &c.) Ex Homeri Il. B, v. 1; ex quo corrige εἶχε pro εἶχε idque per se etiam metrum exigit. IENS.

ead. l. 4. Ἐχῃ) Recte emendarunt *B. 2.* & *Par.* editores illud ἔχῃ, quod in reliquis impressis & *Mf. Ox.* in εἶχῃ mutatum fuerat: ita enim & apud Homerum legitur, & postulat carminis ratio. SOLAN. Sola *Par.* hic sapuit, ἔχῃ exhibendo. Solanus ἔχῃ etiam in *B. 2.* esse addiderat. Sed festine nimis eam inspexit; nam ἔχῃ habet. At ex Homero facilis erat emendatio, quam Iens. ante Sōlanum dudum indicavit, quamque inde haurire potuit, ut video in aliis fecisse eundem Solanum, quod obiter in praefatione indicabo, si meminero. REITZ.

ead. l. 12. Κοιῶσασθαι) Ita & supra *Iov. Trag. cap. 5 f. μὴ κοινοῦμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων.* Quare Parisinae lectionem repudiavi, etsi uno *Cod.* fultam. REITZ.

Pag. 42. l. 3. Ἐτάσιον &c.) *Iliad. Σ, 104.* SOLAN.

ead. l. 4. Λόγων λαβυρινθούς) Sic *Conviv. cap. 6, Δίφιλος ὁ Λαβύρινθος ἐπὶ κλην.* BOURD.

ead. l. 5. Ὀνομάκασιν) Τὸ ἑαυτοὺς hic reponendum videtur. Vid. lib. vett. GUYET. Deest ἑαυτοῦς. SOLAN. Nescio, num opus sit pronominis additione, quia & alibi omittitur ἑαυτοῦς & αὐτοῦς. Vid. ad 1 Ver. Hist. c. 30, ἀπορρήψαντες, ibique *L. Bos.* Et nos ad *Astrol. 1.* Ubi & potuissim addere *Aristid. Or. pro Rhet. ipso pr. Οἶμαι δεῖν, ὅστις μέλλει τὰ δέοντα εἰπεῖν, ἢ ἡφου κύριος ὁρθῶς εἴσεσθαι, μὴ τοῦτο σκοπεῖν &c.* Ubi αὐτὸν ante ὅστις omisium. At hoc non pertinet ad ἑαυτοῦς, de quo supra: quod tamen in aliis verbis saepe omitti, ut in ὑπερβάλλω, προσβάλλω, προσάγω &c. supra *T. I* vidimus. Aut praeterit. act. passively accipitur, quorum quaedam Iens. dedit ad *Tyrannic.* At in hoc verbo ὀνομάκασιν id nondum observavi; quare ἑαυτοῦς iam admitterem, si in libris invenirem. REITZ.

ead. l. 7. Πολλῷ γελοιότερα) *Flor. πολλά.* BOURD. Illud πολλῶν nihili esse, quilibet videt. Sed πολλὰ coniunctum cum ἄλλα posset locum habere. Vulgata tamen magis arridet, neque ea probatione indiget. Supra *Tyran. c. 18 f. πολλῷ χαλεπώτερον, & centies apud quosvis.* REITZ.

ead. l. 17. Ἀρετὴν τραγῳδοῦσι) *Conf. Gall. c. 11, & Peregr. cap. 3.* SOLAN.

Pag. 43. l. 6. Τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον) Respondere ex adverso haec possunt divitiarum contemptui, quem prae se ferunt philosophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic sint ex aliqua parte similes. Certe sordidissimae avaritiae describendae accommodata videtur non minus, quam illud quorundam Germanorum, qui *futurorum nummorum* (ignosce *Pudor!*) sordidissimum mortalem vocant. Neque tamen diffimu-

lo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ὅτε-
λῶν, quae voces quam sint affines, aut plane eadem potius,
Eustathius docet aliquoties. praesertim ad Il. A, pag. 102, 38,
Baf. Est autem magis naturale, imaginari mendicabulum eius-
modi barbatum & palliatum, quod verua lingat, in quibus
paulo ante assae carnes fuerunt, quam labiis & dentibus pur-
gantem obolos philosophum. Usus tyrannus est: ad hunc at-
tendendum. GESN.

ead. l. 8. Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ) Hom. Il. B, 246. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐκμεμελετηκότες) Vulgatam lectionem Floren-
tina meliorem studio servavi. REITZ.

ibid. λοιδοροῦσι) Ὀνειδίζουσι. O. & L. quia credo λοιδορίας
iam dixerat. Vulgatam tamen retineo. SOLAN. λοιδοροῦσι τοῖς,
rarior constructio, ait Kuster. ad Aristoph. Plut. 456. Nam
activa accusativum, media forma dativum adsciscit. Suidas
contrarium docet, eique potius, quam Scholiastae Aristopha-
nis, credendum ait Salmas. ab Kustero allegatus (ad Ach. Tat.
p. 723.) Ego vero Kustero & auctororum veterum exemplis fi-
dem habeo: nam & ita praeter Aristophanem Aesopus acti-
vum λοιδορεῖν cum accusativo construit, fab. 139 bis, item
148. Aelian. V. Hist. XIV, 26. In Evang. Ioan. IX, 28, ἐλοι-
δόρησαν οὖν αὐτόν. Aetor. XXIII, 4, & alibi. Epist. man. p.
48, λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργός, & vel decies alibi; nam in-
dicem eius exscribere nolo. Deuteronom. XXXIII, 8, ἐλοιδορή-
σαν αὐτὴν. Medium vero cum dandi casu Noster supra Gall.
c. 15. Aesop. fab. 68. Aeschin. de fals. Leg. pag. altera f. ἐμοὶ
λοιδορούμενος καὶ τοῖς ἄλλοις. Item apud LXX, Exod. XVII,
2. At cum dativo tamen & activum 2 Macc. 12, 14, τοῖς περὶ
τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες. Sed quia facillima aberratio scriba-
rum inter τοῖς & τοὺς, nihil in Luciano definitio. Qui malit
ὀνειδίζουσι recipere, ex O. & P. faciat. Sed facilius est muta-
tio τοῦ λοιδοροῦσι in λοιδοροῦνται, quia terminationes eiusmodi
per compendium solent exarari in Mss. REITZ.

ead. l. 13. Ἰταμότατος) O. solus recte sic hanc vocem scri-
bit. Impressi omnes ἰταμότατος. SOLAN. Conf. supra Asin.
cap. 6. REITZ.

Pag. 44. l. 3. Κέκραγα) Quasi sum clamans. De his praeteri-
to praesentibus vid. S. Clarke ad Hom. Il. A, 37, — ὅς Χρῆσιν
ἀμφιβέβηκας. Et Dial. seq. Bis Accus. c. 3, κέκραγασι — καὶ
ἀγανακτοῦσιν. Ibid. cap. 11, ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κέκραγόντων.
Amat hoc verbum inprimis in praeterito, loco praesentis col-
locari; unde forsitan factum, ut unicum tempus paulo post fu-

turi, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum κερά-
 ζονται Evang. Luc. XIX, 40, sit loco futuri ordinarii. REITZ.
ead. l. 4. Ἀνυπόδετος) Conf. supra Afyn. c. 16 m. ibique
 notata. REITZ.

ead. l. 10. Ἡμῖν) Sic ed. FL In reliquis ὑμῖν. SOLAN.

ead. l. 15. Πείσαι τὸν βίον) Genus humanum, quod Nostro
 familiare est: ab aliis quoque saepe sic vocari, exemplis plu-
 rimis demonstravit Casaubonus ad Athen. XV, 5, ubi neque
 hunc locum laudare omisit, neque illud non monuit, *vitam*
eodem modo dici Senecae atque Plinio: nos paulo ante & hic
seculum bonis itidem auctoribus vocamus. GESN. Ita supra
 Tim. § 25, πρὸ πολλοῦ ἐκκλειοπὸς ἐκ τοῦ βίου, *quae iam pridem*
inter homines defecit. Alia, de tora vitae ratione, vid. in Amor.
 c. 20 & 33. Ac Gall. c. 5 pr. REITZ.

Pag. 45. l. 4. Ἡμῖν ἀσφαλέστατα) Etsi Par. quoque habe-
 ret ὑμῖν, in versione tamen dederat nobis: quod cum sensus
 postulet, quia oratio pertinet ad omnes Deos consultantes,
 qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae le-
 ctionem recepi, Solano etiam iubente, qui ita in I. emendarat.
 Et licet ὑμῖν defendi queat, quod oratorum more concludat
 Iuppiter, dicatque quasi, Agite ergo, eligit, quae vobis uti-
 lia; tamen quia principio capitis bis ter ἡμῶν, & ἡμῖν dicens
 se ipsum non excludit, praestiterit clausulam huic propositio-
 ni respondere. REITZ.

ead. l. 5. Ἐβόων) Quisquis miraris tumultuantes in concilio
 Lucianeos Deos, Senatum Romanorum audi apud Tacitum
 sub Imperatoribus non raro sic tumultuarie succlamantes.
 SOLAN.

ead. l. 9. Αὐτῇ διαλεκτικῇ) Conf. supra de σὺν recte omisso,
 ad c. 27. Et Gall. 26. REITZ.

ead. l. 10. Ἱερομηνία — τεττάρων) Absurdum; sed consulto;
 ridiculi causa dictum. Constat autem, hunc libellum scriptum
 medio mense Decembri videri voluisse, quo tempore Saturnalia
 Romae celebrabantur. V. c. 26. Sed cur *quatuor menses*
 addat, nescio. SOLAN. Frustra quaesivi in historia temporum
 Luciani *ferias quadrimestres.* Fieri tamen potest, ut *supplicatio*
quatuor mensium instituta sit, cum Iulio Caesari, Dione teste
 L. 40, p. 144 B. *sexaginta dierum* sit decreta. Plane fictitias putat
 has ferias Dukerus in Addendis ad Thucyd. p. 672. Qui
 ceteroquin illam notionem *Ἱερομηνίας*, quae ad omne genus
 feriarum pertinet, praeclare iam explicaverat ad III, 56, item-
 que ad V, 54. Porro ἐκ χειρὶαν *iustitium* vertere, quam indu-

cias, malui; cum non de bello, sed de differendis noxiorum suppliciis sermo fit. GESN.

ead. l. 12. Ἐς νέωτα) Habuimus supra Hermot. cap. 4 sub init. Et ante etiam ex Theocr. ni fallor, αἰεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. Adderem Alciphr. III, Ep. 23, p. 328, & 48, p. 384, aliosque, si quid opus foret. REITZ.

ead. l. 14. Ἡ, καὶ κυανέσιν) Hom. II. A, 528. SOLAN.

Pag. 46. l. 6. Κεραμεικὸν) Athenis itaque scriptus hic *Dia-*logus. SOLAN.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 47. l. 3. ΖΕΥΣ &c.) *B. 1* & 2. Ζηνὸς, Ἑρμοῦ &c. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo casu erant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod & factum ab Hemsterh. in *Tim. Prometh.* atque alibi. In aliis edd. abest personarum inscriptio. REITZ.

ead. l. 7. ΖΕΥΣ) In omnibus deerat nomen Iovis loquentis. Ipsa *B.* quae pro more suo omnes Dialogi personas adscribit, Iovis quidem primo loco nomen habet, sed Catalogo finito, non repetit. SOLAN.

ibid. Ἄλλ' ἐπιτρίβειεν) Senarii duo e quopiam poeta Comico desumpti. Sic autem legendi videntur:

Ἄλλ' ἐπιτρίβειεν ὅπῃσοι τῶν σοφῶν μόνοις

τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a Luciano, ut legitur, interpolatus videtur; quamobrem nihil mutandum. GUYET.

ead. l. 11. τυφλῷ) Homerum a caecitate sic dictum scribunt Herodot. & Plutarch. ὕμνηρον enim caecum appellant Cumani. COGN. De Homeri caecitate vid. notata ad 2 Ver. Hist. c. 20. REITZ.

ibid. Μάκαρας) Iliad. Δ, 127 &c. SOLAN.

Pag. 48. l. 3. Κνήσασθαι τὸ οὖς) Paroemia. BOURD. Mf. pro οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασί, σχολὴν ἄγων, scribit οὐδὲ ὅσον ἀλφαῖσασθαι τὸ οὖς, φασίν, σχολὴν ἄγων. Non tantum oīi habens, ut aurem inveniat, hoc est, tangat. Ἀλφαῖω & ἀλφαῖνω est invenio. GRAEV. Κνήσασθαι) Sic edd. Addiderat Solan. conferend. Πητ. c. 11. Ibi habemus, τῷ δακτύλῳ ἀκρῇ τὴν κεφαλὴν κνῶμενον. At quis dubitat, κνᾶσθαι scalpere significare? Interim ad stabiliendam vulgaram aliquid confert. REITZ.

ead. l. 7. Ἄωρ) Illud ἄωρῖα natum suspicetur quis & repeti-

το ex sequente ἀπί. Alius contra ἀπὶ amisisse α praedicabit, quod absorptum sit ab α sequente. Ego ἀπὶ praefero, ob hiatum, qui alioqui κακοφωνίαν parit; & ἀπρία saltem cum puncto subscripto scribendum fuisse arbitror, quod edd. pariter omiserunt, excepta B. 1. Nam si neutrum plurale foret, pro adverbio positum, accentus esset ἀόρια. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκκεκώφεται) Sic V. 2. B. 2. S. & A. In reliquis mendose ἐκκεκώφηται legitur. SOLAN.

ead. l. 12. Κολοφῶνα) De hoc oraculo Potterus silet. Apollinis Clarii erat. A Germanico consultum legimus apud Tacit. A. II, 54. Lolliæ quoque Paulinae, apud eundem A. XII, 22, inter alia obiectum, quod hoc oraculum super nuptiis Imperatoris Claudii consuluisse. Strabo, qui circa Augusti tempora scripsit, loquitur de illo oraculo, quasi sua aetate fama eius tantum, non ipsum superfuerit; memorans τὸ πρὸ τῆς Κολοφῶνος ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ καὶ μαντεῖόν ποτε ἦν παλαιόν. L. XIV, p. 642. Forte igitur post eius tempora illud, ut alia quaedam, restitutum. Tanquam suis quoque temporibus celeberrimi eius meminere non hic tantum Lucianus, sed & Philostratus Vit. Apollon. IV, 1, & Porphyrius, Iamblichusque in huius lib. de Myst. Aegypt. § III, cap. 11, qui δι' ὕδατος χρηματίζεσθαι eo loco aiunt: εἶναι γὰρ πηγὴν ἐν οἴκῳ καταγείῳ, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὸν προφῆτην. Nonnulla etiam de hoc oraculo Paus. in Achaic. p. 210 habet, qui illud ut & Branchidarum in Mileto ἱερὸν suo tempore non ἐξεργασμένα absoluta ait: quod firmat coniecturam nostram, inquit Olearius, (ex quo haec desumpta ad Philostr. p. 140.) de restaurato hoc templo paulo post, quam Strabo scriberet sua. Plura de Colophonio hoc oraculo collegit Schol. Apollonii Argon. I, v. 308. Cave autem, quia Clarii Apollinis oraculum fuisse apud Strabonem l. c. dicitur, cum oraculo Clario confundas, quod viro clarissimo fraudi fuisse credo; cum Colophonium oraculum in Luciani Pseudomanti sibi visus est deprehendisse. De Clario enim illic sermo est; de Colophonio ne hilum quidem deprehendes. Hic enim, ut vides, diserte distinguuntur. Meminit & alibi Noster. Vide Z. τρ. cap. 30. SOLAN.

ibid. Εἰσθόν) Oraculum Pataraeum tangit, de quo Virg. Aen. IV, 143: — Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHIQUE FLUENTA Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo. SOLAN.

ead. l. 16. Διασεισάμεν) Sic etiam Fl. cum cert. Quare nihil mutavi, etsi alias activum Nostro aliisque potius frequen-

tatur; nec medium adeo facile s. offeret. Sed med. forma *σειομαι* pro *plaudo*, Liban. Ep. 1001, p. 468: 'Ο δὲ ἐχάρη, τὸ δέατρον δὲ ἐσειέτο. Quem significatum Wolfius in ed. nupera ex Crescollii Theatr. Rhet. probat. Nisi & hic potius ἐσειέτο sit passivum, i. e. *commovebatur theatrum* (plaudendo.) REITZ.

Pag. 49. l. 2. 'Επὶ πείρᾳ) Servavi lectionem edd. potiorum. Etsi ἐπὶ πείραν non damno. 'Επὶ enim cum dativo consilium, conditionem, causam significare, satis dictum supra 1 Ver. Hist. 19. Addo tantum Aesop. fab. 6, ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, *se id utilitatis eorum causa facere*. Adi etiam Wessels. ad Diod. Sic. II, c. 24, ubi ἐπ' ἐλευθερίᾳ est, *ea conditione, ut liberi essent*. Aliud est ἐπὶ τῆς πείρας. E. c. Aristid. Or. pro Rhet. T. 2 ed. Ieb. p. 2, ἔστις — τοῦτο ἐπὶ τῆς πείρας ἀριστα δέκνυσσι, *quisquis id optime ipso experimento, ipso facto, comprobaverit*. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρνεῖα κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἔλποντες) Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de rege, quid tum ageret, apud Herodotum lib. I, c. 47. Meminit etiam superius in Iove Tragoedo. GRAEV. Herodotum vide. Passim alibi tangit Noster. V. Z. ἐλ. c. 14, & Z. τρ. c. 30. SOLAN.

ibid. Χελώνας) Supra Iov. Trag. c. 30 χελώνης ait. Item Iov. Conf. c. 14. Forsan & hic χελώνης legendum. REITZ.

ead. l. 4. 'Ο Λυδὸς) Midas. GUYET. Guyerus ait τὸν Λυδὸν Midam esse; sed Croesus est. REITZ.

ead. l. 5. Ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος) Senarius luxatus. GUYET.

ead. l. 6. Ὅρῃ τε &c.) Senarii duo e veteri poëta desumpti sic videntur corrigendi: Ὅρῃ τε δεινὰ, διγγάνει τ' ἀνδρών, 'Επ' ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρποῦται. Praecedens autem senarius sic stare posset — Ἀσκληπιδὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἀσκέλης ἐνοχλούμενος &c, GUYET. Hippocratis verba sunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide Plut. 519, ubi paulo aliter leguntur. Addo, a Kustero monitus, Tzetz. Chil. VIII, 155. SOLAN. Lepide huc translata Hippocratis verba περὶ φυσῶν 1, 6. GESN. Ὅρῃ — διγγάνει — ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς) Dedita opera haec Ionice inferuit, quia medice loquitur, Hippocratem imitatus; sed & συμφοραῖσιν tum scribendum. Locum Gesnerus iam indicavit. REITZ.

ead. l. 8. Φυτουργούντας) Fortassis scripserat φυσουργ—; quod quia novum est, malim φυσσῶντας. SOLAN.

ead. l. 10. Ἡ τὸν ὕπνον) Qualis Deus sit Somnus & Somnium,

vid. 2 Iliad. & Virg. VI Aen. De ratione somniorum vide Luciani Somnium, sive Gallum. Homer. in Odyss. XIX. COGN.

ead. l. 16. Τσαύτας φροντίδας) Conf. supra Gall. cap. 22. SOLAN.

ibid. Διηρημένος) Ambigitur interdum de scriptura huius verbi. At vid. supra Tox. cap. 9 f. & διηρημένα τὸ στόμα. Ac Dial. Mort. V, § 2, τὸν κλῆρον — διηρημένοι. Diod. Sic. L. 2, cap. 41, διηρημένης πολιτείας, *divisae Reip.* Sed Tox. c. 40 & 55, διηρημένος recte, *sublatus*. Sic ἐπηρημένους, *elatos*, Diod. Sic. 2, 34, pag. 147 f. Hoc enim a διαίρω & ἐπαίρω, prius vero a διαιρέω esse, notum quidem; sed per festinationem oblitus sum monere ad Tox. c. 55, ubi id addendum fuerat, ni vellem videri ea confundere. REITZ.

Pag. 50. l. 2. Βλακεύωσιν) Non tam stuporis hic notionem subesse, quam tarditatis alicuius & negligentiae, etiam Scholiastes ad h. l. observat. Conf. de hac significatione Spanhem. ad Aristoph. Plut. 325. GESN.

ead. l. 7. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες) Nec haec verba ceperunt interpretes, οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑέτους, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκο-νομήσας καὶ διατάξας πέπαυμαι τὸν ἐπὶ μέρους φροντί-δων ἀπὸ πᾶσιν. — cum sic interpretantur: *Non enim solum generalibus illis meae administrationis, pluviiis videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus administratis, seu curarum parte sublevato, quiescere mihi licet. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες sunt speciales curae, quae singulis sunt impendendae, & opponuntur τοῖς κεφα-λαίοις διοικήσεως, quae sunt, in quibus summa rerum vertitur. Sic autem vertes: Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipse rexi & gubernavi, levatus & solutus sum curis his particularibus.* GRAEV.

ead. l. 10. Βουκόλον) Conf. Deor. Dial. III. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν Ὀλυμπίᾳ — Βαβ.) Hinc ego coniicio, ipsa Olympiade — scriptum hunc libellum, & de bello illo Parthico intelligo. Sed coniectura mera est, nec, nisi alia succurrant, cui tuto satis credi possit. SOLAN. Numerum Olymp. omisit Solan. in nota sua, eum postea adiecturus; sed qualem coniecerit cum ex tempore divinare nequeam, non implevi. REITZ.

Pag. 51. l. 2. Ἐν Αἰθίοπιν εὐωχ.) Hom. Il. A. 423. SOLAN.

ead. l. 3. Οἱ μὲν ἄλλοι) Hom. Ἄλλοι μὲν ἄνθρωποι καὶ ἀνέ-ρες ἰπποκορυσταὶ Εὐδὸν παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. GUYET. Hom. Il. B, 1. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀληθής) Ὁ ἀληθεύων. GUYET.

Lucian. Vol. VII

Cc

ead. l. 11. Ἀκαλλιέρητα) Τὸ πάντα hic deesse videtur, aut simile quid. Τὸ πάντα interpres supplevit. GUYET.

ead. l. 15. Εἰ τύχοι) Confer, si operae videtur, Amor. cap. 42, & Tox. 4. REITZ.

Pag. 52. l. 1. Μερμηρίζω) Cur in omnibus edd. est μερμηρίζω; quis enim nescit, μερμηρίζω Homericum esse verbum? GRAEV. Vocem hanc a Graevio moniti emaculavimus. SOLAN. Hom. Il. B, v. 3, Ἄλλ' ὄγε μερμήριζε κατὰ φρένα — unde de orthographiam in edd. peccantem restituvimus. REITZ.

ead. l. 3. Μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι) Conf. principium huius Dial. SOLAN.

ead. l. 10. Κεκράγασιν) Conf. supra ad Dial. proximi cap. 31. REITZ.

Pag. 53. l. 3. Πάνυ) Πάντες P. & L. Sed neque hoc satis commodum. SOLAN.

ead. l. 5. Συγκυφότες) Corpore incurvato, i. e. facie pro-na, ut in Evang. Luc. XIII, 11, καὶ ἦν συγκύπτουσα. Ubi I. Elfiner. hoc Luciani, & aliud ex Appiano affert. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν χρόνον) O tempora, o mores! Sed nescio, an ab aliis sic Graece usurpetur. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν μὲν Δίκην) Scribe Δίκην. GUYET. I. e. maiusculo Δ, tanquam nomen proprium: quod facile ei dedimus. Confer eiusdem Guyeti notam sequentem. REITZ.

Pag. 54. l. 2. Σὺ δὲ, ὦ Δύγατερ) Phurnutus Iovem iustitiae patrem creditum ait, ea ratione, quod sit princeps & imperator universorum, quodque quaecunque reges facerent, ut iusta & aequa putarentur. Eadem ratione Anaxarchus Sophista in quarto historiarum Arriani antiquos ait Iovi assistentem iustitiam fecisse, quam interpretationem non satis probat. COGN. ὦ Δύγατερ) I. e. Δίκην. GUYET.

ibid. Καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεάς) Harpocraton scribit, Athenienses vocare Erinnyes σεμνὰς θεάς, quasi dicas, Deas castas & incorruptas. Pausan. in Corinthiac. ait, Semnas a Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnὰς vocari. Has vocat Hesiod. in Theogon. Erinnyes. Semnis Deis oves praegnantem immolabant & melicratum. COGN. τὰς σεμνὰς θεάς) I. e. τὰς Εὐμενίδας. Hesych. Σεμναὶ θεαί. τὰς Εὐμενίδας οὕτως ἔλεγον, καὶ Ἐριννύας ἐπὶ εὐφημισμόν. GUYET. Confule Hesych. SOLAN. Firmat, quae monet Scholiastes de templo Eumenidum, Pausanias in Areopagi descriptione, s. Attic. p. 52, 21. Omnia copiose illustravit Meursi. Areopago c. 2. GERN.

ead. l. 3. Ἀποκλήρου τὰς δίκας) De fortitione iudicum per multa Scholiaft. Aristoph. ad Plut. v. 277. Consule etiam ibi Spanhem. Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac ed. non est nostrum. REITZ.

Pag. 55. l. 1. Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ) Cum Dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipsi res sacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem moriturus, sumto veneno, cum puer illi detexisset, quod illi iam frigerent praecordia, gallum debemus, o Crito. COGN. De cultu Aesculapii vid. etiam Ovid. Met. XV, fab. L. Et Mich. Rosall. Ceterum falso insinuat Socratem, quod nulla omnino sacrificia faceret, supra vidimus ad Demon. c. 33, ex Xenoph. Memorab. quem etiam ad partes vocat Anonymus in Bibl. Raisonnée an. 1737, mens. Apr. p. 370, in recensenda nova ed. Caton. Distich. Quo ostendat, Lucianum in Demonacte non negare Socratem unquam sacrificasse, sed quod vulgo accusaretur non sacrificasse, & quod respondeat, Minervae non sacrificasse, quia cl. vir in rescript. Boxhornio, Catoni annexis, pag. 35 scripserat: *Illud forte nonnullis minus notum, inter hos fuisse aliquot, qui plane abstinerent a sacrificiis, cum opimis, tam tenuibus atque exiguis. De Socrate & Demonacte philosophis tradit Lucianus in Demonacte, de illo praeterea in Bis Accusato.* At Socrates Atheismi accusatus cicutam bibere adactus est; unde facile apparet, eadem ratione accusatum fuisse, quod non sacrificaret. Verum raro eum saltem sacrificasse, ego quidem crediderim: cum enim turbam Deorum non admitteret, etiam falsis istis Diis non sacrificare debuit; verum caerimoniae & consuetudinis causa id potuit facere, quod assermant Xenophon negare non ausim. REITZ.

ead. l. 6. Μέλιτον) Prave hic etiam in omnibus legebatur Μέλιτον. Vide Not. ad Z. ἐλ. c. 16. SOLAN.

ibid. Τὸ δὲ νῦν εἶναι) M. Aurelio imperante. Hinc est, quod toties & tam acriter eos insectatur. SOLAN.

ead. l. 10. Κατὰ Ἰλας) Lego κατ' Ἰλας. B. 2. κατὰ Ἰλας. Reliquae κατὰ Ἰλας. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπὶ τὴν πύραν ἀΐξαντες) Adleverat Solan. vid. infra Per. 517. Id est, de Mort. Peregr. c. 37. Ibi ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἤξαντες in l. Sed cum aliae ἤξαν habeant, hoc ibi disquirendum erit. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περιέρχονται) Μὲ περινοστοῦσιν. Philosophi extemporanei ex coriariis & fabris facti oberrant. GRAEV.

ead. l. 16. Περιέρχονται) Περινοστούσι P. etiam agnoscit. Sed nihil muto. SOLAN. *Περίνοστούσιν* verum esse puto, quia *περιέρχονται* usitatus verbum interpretatio fuit alterius minus triti. Aristoph. Plut. 121, — *προσπταίνοντα περίνοσταιν ἑα*. Noster hoc Dial. cap. 27, *δόξαν δὲ αὐτῶν περίνοσταιν*. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum satis commodum. REITZ.

Pag. 56. l. 14. Ἀπίωμεν, ὃ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Τμηπτὸν ἐπὶ τὰ λαῖα τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκείναι ἀκραι) Athenarum hoc loco *τοποθεσίαν* describit, & tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad sinistra Parnethis ponit: duae vero illae summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Colossus a Phidia elaboratus, & Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnassus. PALM.

Pag. 57. l. 4. Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται) Vid. supra notata ad Prometh. vers. fin. REITZ.

ead. l. 11. Ἀγοραῖος) Hic ipse Mercurius hoc titulo gaudet; alibi fratri eius ut proprius tribuitur, (vide Z. τρ. c. 33) qui & *Hermagoras* dicitur. SOLAN.

Pag. 58. l. 16. Ἀλλὰ μετὰ ξὺν λόγων) Lucas Holstenius in notis ad Steph. de urbibus in ΑΠΕΙΟΣ ΠΙΑΟΣ hoc modo interpretandum inquit: *sed dum sic loquimur, Atticae iam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin iam hinc declinemus. Ac postquam descendimus, ipsa quidem alicubi hic in rupe confide, Pnyetm versus prospiciens, expectansque, donec ea, quae sunt a Iove mandata, proclamavero.* Sic enim ἐπὶ τοῦ πάγου vertendum, non, ut male interpretes, *super vicum, aut super campo.* ALMEL.

Pag. 59. l. 1. Σούνιον) Atticae tabula propofita haec omnia palam fient. SOLAN.

ead. l. 4. καθῆσθαι) Ms. Αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου κάθισο, tu vero hic in colle confideto: male in editis καθῆσθαι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis usurpatur, hic tamen collocari non potest. GRAEV. *Κάθισο*) Sic etiam L. quod & recepimus, pro *καθῆσθαι*, quod in impr. est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ κεραιόφρος) Conf. Deor. Dial. XXII. SOLAN. *ibid. Ὁ τὴν αὐριγγα*) Ecce iterum ἔχον intellectum, quod alibi frustra inserere voluere nonnulli. Conf. supra dicta ad Gall. c. 14. Et infra hoc Dial. c. 19. Item Dial. Mort. X, ὃ δὲ τὴν πορφύριδα, (scil. ἔχον) & Cataph. c. 4 pr. ὃ τὸ ξύλον. Ibid. c. 13, & vel centies alibi. REITZ.

ead. l. 10. Λάσιος ἐκ τοῖς σκ.) De phraſi v. Διεν. c. 2, Συρ. c. 24, & Ἑκκλ. c. 4. Mercurius autem *filium* non dicit, quia talis monſtri pudebat. V. Θ. Δ. XXII. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡκεῖ μὲν τὸ πρόσθεν) Historiam, h. e. fabulam, non uno loco tangit Pauſanias. Sed omnia diligentiffime iam perſecutus eſt Meurf. Athen. Attic. II, 8. GESN.

ead. l. 13. Δάτιδος) V. Herod. VI, 231, & Suid. A Xerxe in Graeciam cum Artapherne miſſus. Adde not. ad Θ. Δ. XXII. SOLAN.

Pag. 60. l. 1. Παραδόντας) Curavi, ut adverbii more ederetur, ut S. exhibebat, veſuti οἰκάδε & familia ſcribi ſolent; id enim ſenſus exigebat. REITZ.

ead. l. 3. Σπήλυγα) Μακρὰς vocabant; Eur. ter. Meurf. Ath. Att. II, 103 & 108. V. not. ad Θ. Δ. XXII. SOLAN.

ead. l. 4. Πελασγικοῦ) Appinxerat Hemſterh. adeundum Duker. ad Thucyd. II, 17. Ibi Thucyd. ait: τὸ τε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν Ἀχρόπολιν. Ibiq. Waſſ. notat videndum Heſych. voce Πελαργικοί, & Schol. in Lucian. Strabon. p. 221. Schol. Ariſtophan. Ὀρν. 833. Dukerus vero, in Schol. & Ariſtoph. l. d. eſſe Πελαργικὸν, de quo etiam moneat Scholiaſt. Luciani h. l. Haec illi: ſed ut lectori otium faciam, addam verba Heſychii, qui Πελαργικοί νόμοι τοῦ ἀντιτρέφειν τοὺς γονεῖς πελαργικὴν ἀντὶ τοῦ πελασγικόν. Πελαργοὺς γὰρ φησὶ τὴν Ἀττικὴν οἰκῆσαι ἀπὸ τῶν πελασγῶν, μεταφέροντες ἐπὶ τὰ πτηνά. Etymologus autem ablinteis, quae geſtabant, populos nomen πελαργικῶν accepiſſe tradit, ſcribens: Πελαργικὴν τὸ ὑπὸ Τυρρηνῶν καταſκαφὴν τεῖχος· οὗς καὶ θεοσάμενοι τινὲς, πελαργοὺς ὀνόμασαν διὰ τὰς ſινδόνας, αἷς ἐφόρου. Verosimilius Strabo L. 2, pag. 339, docet, Atticos ſcriptores ita *Pelaſgorum* meminiffe, ut qui etiam Athenis fuerint, & eos, quod vagi inſtar avium modo haec, modo alia adirent loca, Pelargos appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam ſignificat. Patet igitur, Πελασγικοῦ & Πελαργικοῦ poſſe ſcribi; ſed Πελασγικοῦ hic verius. REITZ.

ibidi. Εἰς τὸ μετοικικόν) Nimirum receptum in urbem iocatur, non pleno civitatis iure, ſed ut μέτοικον, de quorum tributis plura Harpocraton voc. μετοίκιον. GESN.

ead. l. 5. Ἐν γειτόνων) Sic P. uti iam ante legendum videram; ut Ἰκαρ. c. 8 & 16, & hoc ipſo opusculo c. 31. Repertur tamen ἐκ γειτόνων in fragmento inc. Menandri 103, pro in vicinia, quod vide p. 226, & Em. p. 83. SOLAN. Ἐν γειτόνων etiam emendavit marg. A. 1 W. quod ex ſeqq. ubi rur-

fus bis, ter sic occurrit, facile quidem est probatu. Quare hoc Solano & Lucianae consuetudini dedi, ut ἐν hic quoque recipere; quamvis ἐκ etiam locum hic posse habere, omnino credam, quia ἐκ γειτόνων πρόσσεισι coniungi potest: quin & ἐκ γειτόνων apud alios legas, ubi vel maxime ἐν videretur postulari. Alciph. L. 2, Ep. 2, p. 216, ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν. Ubi peritissimus Bergl. ex Aristaeo, I, Ep. 5 & 19, plane eadem verba ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν adducit; item ex Lys. eis γειτόνων. At vel in Alciph. & Arist. ἐν mallet, nisi viderem & sic esse ap. Menand. ab Solano indicatum, similemque lusum in ἀπὸ pro ἐν. E. c. Heliod. Aeth. VII, pag. 319, καὶ τῶν ἀπὸ οἰκῆματος ἐπὶ μακρῶ, de virgine, quae diu DOMI est affectata. REITZ.

ead. l. 8. EPM. καὶ . . . ΔΙΚ.) Sic edendum cum punctis enervavimus, ut idem dicturum fuisse Mercurium pateat, nisi loquenti Iustitiae honoris causa cessasset. FL. EPM. καὶ ΔΙΚ. prave. Reliqui impressi punctum unicum post καὶ habent; minus, quam nos, dilucide. SOLAN.

Pag. 61. l. 5. Τράγον ἐνορχεῖν δύουσί μοι) Supra Deor. Dial. IV, § 1, καὶ δύομέν γε αὐτῷ ἐνορχεῖν τράγαν ἐπὶ τὸ σπάδατον ἄγοντες. REITZ.

ead. l. 13. Τους τὸ γένειον οὐχ ὁμοίους ἐμοί) Τους τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοί, ut μοχ καὶ ἠνώμανη ἐπὶ τῇ τοῦ πάγωνος ὁμοιότησι. Pan idem, qui & nunc loquitur. MARCIL. Aut delendum οὐχ, quod in plerisque ante ὁμοίους est, ut in S. & A. factum est; aut legendum μόνον οὐχ. V. finem capitis. In L. ἀνομ— recte, si praecedat οὐχ. Sed P. recte omisit οὐχ. SOLAN. Negationem ante ὁμοίους in edd. male praemissam recte etiam deleverat Gesnerus noster. REITZ.

Pag. 62. l. 7. Ἀρετὴν τινα) Supra Gall. c. 11, & huius Diak. c. 21 a. m. ac saepe alibi. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸ ὄρθιον) Et si τὸν ὄρθιον νόμον interpretare, licet tamen τὸ retinere. Quasi dicat, ad id, quod vocant ὄρθιον qui tamen malit μέλος vel μέτρον intelligere, faciat. In Pan. ed. haec marginalis glossa addebatur: Tonus quidam Graecorum Musicorum fuit: cuius & Gellius meminit in Arione. I. e. L. XVI, c. 19, ubi Gell. ait: Stansque (Arion) in summae praepis foro, carmen, quod Orthium dicitur, voce sublatissima cantavit. Eratque carmen Orthium, sive Orthius modus, qui ad accendendos animos in proelio adhibebatur. REITZ.

ead. l. 14. Αὐλόν) V. Longin. SOLAN.

Pag. 63. l. 1. Ἐπισκοπούμενον) Nihil varietatis notarat So-

lanus. Cum igitur ἐπισκοπούμενοι invenirem in *P.* & *H.* utraque, & suspectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενον recte esse in *I. B.* 1. *S.* cumque Gesner. id etiam in marg. emendasset, quantocius hoc dedi, quod sensus postulat. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπεξεσμένοι) Conf. Somn. § 2, & Hermot. cap. 62. SOLAN.

ead. l. 5. Τεθήπασιν) Conf. supra Scyth. c. 8 & 9, & Alex. cap. 13. REITZ.

ibid. Καὶ μάλιστα ὁπόσους μὴδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιστοχολεῖ) Vertunt, imprimis, quibus nihil rerum necessarium curae est. Περιστοχολεῖν est verbum, quod Graecia non novit, nec nosse potest. Lege ἀναγκαιοτέρων πέρὶ ἀστοχολεῖ, praecepit quos nullum negotium necessarium advocat, impedit. GRAEV.

ead. l. 6. Ὅπόσους) Ὅπόσος. GUYET. Non credo. Nam ἀστοχολεῖν accusativum personae recte habet. Confer supra Zeux. c. 7, ὅτι αὐτοὺς ἀστοχολεῖ ἢ ὑπὸ βεσις καὶ νὴ οὐσα. REITZ.

ibid. Περιστοχολεῖ) Si adimere velimus Luciano, quae nondum in Lexicis annotata sunt, bona sui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel significatione, vel constructione denique, quod non conveniat cum διαστοχολεῖω, quo passim uti Herodotum, Lexica docent? GESN. Nihil mut. Suspicio tamen subnascitur, ἀναγκαιοτέρων πέρὶ ἀστοχολεῖ legendum, usitata anastrophe. Sed video Graev. idem iam praecepisse. REITZ.

ead. l. 7. Κακηλημένοι) Sic omnino legendum, invitis omnibus libris, qui κακηλημένοι habent. SOLAN. Possis κακηλημένους forte etiam intelligere, qui alliciantur & quasi advocentur, dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad iudicium de victoria. Causa hic indicatur, cur vicisse iudicet vulgus eos, qui sunt clamosiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κακηλημένοι, quod verbum, Luciano minime insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac deliniti stupent, satis constat. Fallor, an idem spectavit Solanus, qui in versione posuit obstupescēti. GESN. Optime olfecit Gesn. κακηλημένοι legendum, & sic Solan. voluisse; quare unius literulae additione Luciano nitorem redditum, nemo indignabitur. REITZ.

ead. l. 9. Δημοφελές τι) Bene sic emendarat Gesn. cum in *H.* sua Δημοφελές secunda correpta legeret, quod vitium etiam obsidet *P.* Non veteres, nec *S.* & *Amst.* REITZ.

ead. l. 12. Μὴδὲν ὑποστυλάμενον) Deposito metu, Erasmus. Gesnerus rectius, absque dissimulatione. Ita in A&f. Apost. XX,

20, ὥς οὐδ' ἐν ὑπερτεταμένῃ τῶν συμφερόντων. Vid. ibi Elfnearum similia ex Isocr. Aesch. aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, afferentem. Adde Nostrium supra Amor. cap. 36, ὑπερτεταμένῃ φωνῇ τόνῳ. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπὶ σκοπῇ) Vid. supra Reviv. cap. 21, ubi idem pro vulgato ἐπίσκοπος ex Coll. & G. affertur. Ad prius stabilendum etiam addi posset Hermot. cap. 28 f. ἀναβάττα ἐπὶ σκοπὴν τινα, & Zeux. c. 4; quod posterius testimonium Solanus iam produxit in Reviv. l. d. REITZ.

Pag. 64. l. 2. Ἀγαθὴ τύχη) Nihil varietatis annotarat Solan. Invenio tamen ἀγαθὴ δίκη in utraque Basf. At cum l. Fr. P. S. recte habeant τυχή, plures inquirere nolo; est enim formula usitata, saepe occurrens: vid. Vit. Austr. c. 1, Alex. c. 14 & 38. Rursus infra hoc Dial. Bis Accus. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ μισθὸς τριώβολον ἐκάστης δίκης) Merces pro quoque iudicio tres oboli. Haec erat merces constituta, quae Athenis iudici dabatur. Pollux Onomast. VIII, 5, τριώβολιον ὁ τῷ δικαστῇ διδόμενος μισθός, tres oboli, data iudici merces. Aestimatur autem obolus Atticus octo chalcis, seu *stusero* Batavico, chalcus vero, quem Batavi *deutam* vocant. Sic & patroni caufarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipso dialogo: πολλοὶ γὰρ, οἱ καὶ ἐπὶ τριώβολῳ διαίρραγῆναι ἔτοιμοι, *sunt multi, qui vel trioboli gratia disruppi parati sunt*. GRAEV. Vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 329. Vel potius Spanhem. ad eundem, qui de mercede hac iudiciali, olim tantum duorum, deinde *trina obolorum*, agit, & Graevium ob hanc ad Lucianum notam redarguit, mercedemque patroni non fuisse eandem, quam iudicis triobolaris, sed duplam, ex Aristophane docet. REITZ.

Pag. 65. l. 2. Ὡ τὴν Ἥχ' ὡ εἶπα ἐπικ.) Conf. supra Deor. Dial. XXII f. SOLAN..

ead. l. 3. Λόγων τῶν δικαστικῶν ἅλις ἔχοιμι, ὁσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικάζομένων ἀκούοντι) Non constat his constru-ctio, & corrigendum ex Basileensi ἀκούων τι. GRON.

ibid. Ἐμοὶ) Sic L. uti Kusterus coniecerat. In reliquis ἔχοιμι, mire absurdum; nisi, quod suspicor, ἔχει μοι scriptum fuerit. SOLAN.

ibid. Ἄλις ἔχοιμι — ἀκούοντι) Haec non cohaerere, satis apparet. Nec illud ἀκούων τι mihi satis facit, excogitatum forte ad medicinam loco faucio faciendam. Non videtur, inquam, illud τι hic adiuncturus fuisse Lucianus. Quot loca inter dicantes & scribentes iotacistas corrupta sint, vel Cante-

riani syntagmatis Ariftidi ab illo edito subiuncti c. 1, vel cuiuscunque libri antiqui inspectio docere unumquemque satis potest. Sic mox habebimus *ἐκέτην* in *οἰκέτην* mutatum &c. Verbo, legendum videtur, *ἄλλος ἔχει μοι* — *ἀκούοντι*. Usus ille verbi *ἔχει* non infrequens. Noster *Παρασ. princ. καὶ γὰρ οὐδὲ τ' ἄλλα οὕτως ἔχει σοι*. Thucyd. III, 53, *χαλεπῶς ἔχει ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ πειθὼ*, *difficile nobis est persuadere*. Inprimis referre hic iuvat principium orationis primae Antiphontis, ubi similiter peccatum videtur, *Νέος μὲν καὶ ἀπειρος δοκῶν ἔγωγε ἔτι, δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχοιμι περὶ τοῦ πράγματος κ. τ. λ.* Videtur legendum, *Νέος μὲν καὶ ἀπειρος δοκῶ* (vel *δοκῶν* servato, & intellecto *εἰμι*) *ἔγωγε· δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχει μοι περὶ τ. π.* Eadem nimirum ratione, qua mox in eodem exordio dicitur, *εἰ ἐπαξιδόντι ἀναγκαίως ἔχει οἷς ἥκιστα ἔχρην ἐν διαφορᾷ καταστῆναι*. GESN. (*ἔμοιγε*) En medicinam, quam Gesnerus desiderabat, quamque coniectura affectus est, ex libris confirmatam. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς περ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες) Alciph. II, pag. 262, *δέδοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας οἵτινες ἀρξονται πάντα με περιβομβεῖν* ubi Bergler. pristinum Luciani interpretem merito reprehendit, quod haec verterit, *ut vesper circumstrepentes verticem*, cum *arcem* debuisset, id quod Gesnerus noster sponte correxit. Ceterum Athenienses irritatos esse pugnacissimos, ideoque crabronibus comparari ab Aristophane, vid. apud modo laudatum Bergler. REITZ.

ead. l. 15. Οἷσθα δὲ δράσομεν) Attici vulgo *οἷσθ' ὃ, τι δράσον*. V. Muret. Var. Lect. III, 12. SOLAN.

Pag. 66. l. 1. Κληρώμεν) De causis sorte producendis vide AG. V, 2091. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπηγεγμέναι) *Ἐπηγμέναι* notatum erat in marg. Junt. Sed delerum deinde, adscriptumque conferendum cap. 25. Unde patebit, nihil hic mutandum. REITZ.

ead. l. 5. Μέθι κατὰ τῆς &c.) I. e. *τῆς μέθης δίκη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ οὔσα*. Ὑπὲρ Πολέμωνος, i. e. *περὶ Πολέμωνος, de Polemone, super Polemone*. Κατὰ τῆς Ἀκαδημίας, subaudi *γραφῆσα*. Ἀνδραποδισμοῦ, pro *ἐπὶ ἀνδραποδισμοῦ*. Et sic de cett. GUYET.

ibid. Ὑπὲρ Πολέμωνος) Erasim. ac Gesn. dedere, pro *Polemone*. Guyetus, *de, super*. Verum est, ὑπὲρ *τινός* significare pro aliquo. Ut in notissima Novi Foederis sententia, *Εἰ δὲ οὗς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καὶ ἡμῶν*; Noster hoc Dial. cap. 6, *καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι, & omnes PRO TE philosophantur*. Et c.

14 bis, ter c. 15. Idem Quom. Hist. c. 12, ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα. Tox. c. 36 pr. θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων. Amor. cap. 47, p. m. μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων — θέλουσιν. Aristid. T. II, pag. 116 ed. lebb. ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἔρεϊν, *PRO viris honestis dicere*. Interim bene Guyetus monet, recte hic *de, super*, significare: nam Polemon non tam est, *pro* quo causa dicitur, vel qui reus defenditur, sed subiectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes suum vindicant; vide modo pr. capitis 16. At si quis malit reddere *propter*, hic me habebit audientem. Ita e. c. in 1 Ep. ad Corinth. XI, 24, τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλόμενον, recte vertas, *pro nobis*, (& sic centies in N. T.) sed & *propter nos*, ibi eodem redibit & multis in locis. Long. Paft. IV, 132, (140) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίου δεδοικὸς, *timens filio*. Sive *de, pro, super* filio, quod & ibi parum discriminis afferet. Sic mox περὶ Ἀριστίππου itidem est subiectum, de quo ambigunt; confer c. 23 & seq. Nec obstat, quod περὶ τινος εἰπεῖν etiam dicantur oratores *pro* aliqua re dicentes, ut Demosth. περὶ στεφάνου, *Demosth. pro corona*: nam & ibi corona est, de qua litigatur, aliique *de corona* vertunt; etsi hic parum quoque interfit, *pro* an *de* malis. Apud Lucian. autem h. l. praeferat *de, propter*, vel *super*, quo sensu habuimus ὑπὲρ Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 6. Ἀνδραποδισμού) V. not. ad c. 17. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Στοὰ κατὰ) I. e. τῆς στοᾶς δίκῃ κατὰ τῆς ἡδοῆς περὶ τῆς ἀδικίας οὔσα. GUYET. Haesi, an in versione *Stoae* potius nomen retinerem, quod *Protopopoeiae* magis aptum videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appellationis, cum toties se occasio obrulerit Ciceroni, Senecae, aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus potest feminam terminatione signare, quam *foculus*: quaque usi Cicero & Horatius. GESN.

ead. l. 9. Διονύσιον) Zenonis hic discipulus, de quo paulo post, c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Περί Ἀριστίππου) I. e. τῆς τρυφῆς δίκῃ περὶ Ἀριστίππου πρὸς ἀρετὴν &c. GUYET.

ead. l. 13. Ἀργυραμοιβικὴ) I. e. τῆς ἀργυραμοιβικῆς δίκῃ τῷ Διογένει γραφεῖσα, sive, κατὰ τοῦ Διογένηους, δρασμοῦ οὔσα, i. e. περὶ δρασμοῦ. GUYET. Ἀργυραμοιβικὴ hic edd. recte. Ac rursus infra c. 24. Ubi Scholiast. tamen ἀργυρομοιβικὴ, sine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non sit contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc verbo α verbi ἀμείβω maneat, aequae ac manet in χρυσαμοιβός, ἱεράμοιβος &c. REITZ.

ead. l. 15. Πύρρωνος λειποταξίου) Diog. Laërt. initio vitae eius. BOURD.

Pag. 67. l. 3. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὐταὶ δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται) *Antiquiores illas, inquit interpretes, prius dirimamus: hae autem postea iudicabuntur.* Non reiicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arridet Ms. lectio, in quo παλαιὰς πρότερον διανύσωμεν, priores prius expediamus, ἴσ. causas. GRAEV.

ibid. Διαλύσωμεν) Nihil varietatis in edd. reperio. Solan. vulgatum iam delegerat, & ν pro λ substituerat ex G. Ego necessitatem nondum video: quin quia δίκας supra praemissum intelligitur, aptissimum videtur διαλύειν δίκας, pro *dirimere, diiudicare*. Ita simplex λύειν, pro *dissolvere* dubium, ex Alciphr. II, 4, p. 262, qui λύειν τὴν γνώμην, pro *decidere sententiam*, habet, supra, ni fallor, iam vidimus. Addo Hippocr. sive Epistolam Artaxerxis ad Hippocr. quae est numero prima, λύε ταῦτα πάντα, id est, *solve nos omnibus his difficultatibus*. Sed διαλύεσθαι ἐγκλήματα Thucyd. I, c. 140. Et IV, c. 118 post med. τὰ ἀμφίλογα δίκη διαλύοντας ἀνευ πολέμου. Herodian. VI, 5, 8, διαλυθέντος δὲ τοῦ πολέμου, *peracto bello*. Dion. Hal. VIII, p. 517 f. διαλύσομαι τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον. Aristoph. Lys. 569. Alia Lexicogr. iam dedere. Nec tamen διανύσωμεν repudiarem, si modo plures Codd. addicerent. REITZ.

ead. l. 6. Νεαρὸν) Μὴ παλαιὸν P. sed solus; & glossema merum est. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν δέσιν) Ἀν τῇ δέσει; GUYET. Non male. Sed personae dativus intelligi potest, quando res accusandi casu additur: ut enim Latine dicitur *gratificari alicui*, & *gratificari alicui quid*, ita & Graece χαρίζεσθαι τινὶ τι. Exemplum in Novo Foedere sunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus sit. Nec insolitum profanis. Ael. V. H. XII, 1, vers. fin. χαριζομένων ἀπάντων βασιλεῖ τούτο, ut ex Codd. bene edidit Peziz. Mitto alia exempla. Interim δέσει fere mallet, quod hic elegantius. REITZ.

ead. l. 11. Τῷ Σύρῳ) Τῷ Λουκιανῷ τῷ Σαμοσατῇ. GUYET.

ead. l. 13. Οὐ γάρ) Fuit, cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus Iustitiae responderet. SOLAN.

Pag. 68. l. 1. Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπεροχάς ἥδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκλ.) Sic Ms. Ἀττικῶς. Vulgo ὑπεροχίας. GRAEV.

ibid. Ὑπεροχίας) Subaudi δίκας. GUYET.

ead. l. 3. Πλὴν ἀλλὰ κλήρου ἑνδεκα) Sic Ms. verumtamen *forte decem*. Editi, πλὴν ἀποκλήρου. GRAEV.

ibid. Τους αὐτοὺς) Τοσούτους rescribendum iubet S. Petitus ad Legg. Att. p. 323 : *Ita ut ἀποκλήρουν ἑνδεκά τοσούτους ἐκαστέρῳ τῶν δικῶν significet*, sortire undecim totidem utrique liti. Nam iudicia reddenda erant eodem die ; tum vero lege cavebatur, ne quis eadem die duo redderet iudicia. Cui ego plane assentior, ac rescriberem, modo vel unus Codex adiuuaret. REITZ.

ead. l. 7. Τῇ Ἀκαδημίᾳ) Subaudi δικάζοντες. GUYET.

ead. l. 8. Τὸ ὕδωρ ἔρχεται) Conf. Abdic. c. 8 f. SOLAN. Immo & mox c. 16 f. atque alibi passim. REITZ.

ead. l. 12. Μόλις) Μόλις antiquius esse, significatu tamen non differre, vid. Solan. & Hemst. ad Iud. Voc. cap. 4. Vix differre agnoscit etiam Wessl. ad Diod. Sic. II, c. 47. Confundi autem saepe a scribis, hinc apparet. Addat, cui tanti est, Deor. Dial. VII, 1, ubi μόλις edidit Hemst. quod ibi sic etiam est in *Fl.* & *P.* Sed *I.* μόλις ibi vicissim habet, etsi in variant. non est notatum. REITZ.

ibid. Ἔσθηκα) Ἔσθηκεν, quod bene monuit marg. *A. i W.* omnino verum arbitror; sed quia sola hoc habet, nondum recipere sum ausus. REITZ.

ead. l. 13. Δεινῶν) *P. L.* & edd. omnes, exceptis *Fl.* & *Ald.* quae κοινῶν habent. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδεὶς ἐβλήσει γὰρ τῷ φανερῷ συναγορεύσαι Μέδον) Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari. Puer vidi legendum ἐν φανερῷ. Et nunc firmat Mf. in quo οὐδεὶς ἐβλήσει ἐν γὰρ τῷ φανερῷ συναγορεύσαι μέθη, nemo volet aperte patrocinari ebrietati. GRAEV.

ibid. Τῷ φανερῷ) Pro ἐν τῷ φανερῷ. Sed ἐν τῷ φανερῷ legendum videtur. GUYET.

ibid. Ἐν) Sic *P.* etiam, recte. Impressi omnes ἐβλήσει γὰρ, absque ἐν, absurde, quia sequitur τῷ φανερῷ. SOLAN. Ἐν τῷ φανερῷ) Recte monuit Guyet. cumque libri quidam addicant, facile recepi. REITZ.

ead. l. 17. Ταῦτα) Quae sequuntur scilicet. GUYET. Occurret sic rursus Dial. seq. c. 12 pr. atque alibi. REITZ.

Pag. 69. l. 4. Αὐτῇ) Ἡ Ἀκαδημία. GUYET.

ead. l. 9. Τὸ γὰρ νῦν ῥέον) I. e. ὕδωρ. Illi nunc fuit aqua (scilicet clypeydrae.) KUSTER. Vertebatur in Graeviana, quae nunc fuit oratio. In Paris. id quod nunc dicitur. Sed ὕδωρ intelligendum relinqui, recte monuit L. Bos de Ellips. p. 176 ed. Franeg. Monuit idem Guyetus. REITZ.

ead. l. 10. Ἀνδράποδον — εὐνοῦν) Ita in Epist. ad Ephes. VI, 7, μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Ubi Iac. Elſner. bene monet, εὐ-

νουν saepe ac proprie dici de servis fideli ac sincero animo fervientibus, ne quis existimet, *benevolentiam* minus convenire erga dominum, ac plurimis testimoniis confirmat. REITZ.

ead. l. 12. Ων) Melius ita vulgo, quam quod *Fl. 8.* Nec genitivi illa constructio cuiquam potest esse ignota, pro μηδὲ αὐτῶν, ὧν &c. Long. *Past. L. 2, p. 43,* ὀρνίθων ἀγέλαι συνέρχονται τὸ ἐωθινόν, τῶν μὲν ἐς τροφήν, τῶν δὲ ἐς ὥδην. Herodian. II, 1, 2, δυσὶν οἰκέταις τῶν πιστῶν ἑαυτοῖς. REITZ.

ead. l. 14. Ἐωθεν εἰς ἐσπέραν μεθύων) Sic in Deorum consilio ἀκράτω ἔωθεν ἀποπνέων. BOURD.

ead. l. 15. Στεφάνοις διηνθισμένος) Conf. *Nigr. c. 18.* SOLAN.

Pag. 70. l. 5. Ἀπαγοῦσα) Sic P. melius, quam in impres-
sis, ubi ἀγαγοῦσα. SOLAN. Admitterem Solani emendationem, dum ἀπάγουσα vel ἀπαγαγοῦσα legat. Singularem enim vim habet, quasi *raptam captivamque abduxerit*, vel ut praedam suam abegerit, aut seorsum abduxerit colloquendi secumque habendi causa, quo sensu Liv. & Sallust. *in tabernaculum abducere*, & sim. frequenter usurpare, quis nescit? vid. tamen Cort. ad Sallust. *Iug. VIII, 2.* Adde supra Tim. § 16. Ubi licet contrariam in partem de adulterio stuproque dicatur, tamen eadem causa locutionis est, pro *perducere seorsum*, ad se, sive seducere. REITZ.

ead. l. 10. Ὁ) Articulum ante ἄθλιος ego inferui, qui in omnibus desiderabatur. SOLAN.

ibid. Πικνός) *Macilentus.* Vide nos ad Iamblichum. KUSTER.

ead. l. 17. Ἐμοὶ βευσάτω) Vertebatur, *peroratum a me esto.* Sed rursus intelligendum ὕδωρ, monuit L. Bos loco ad principium huius cap. adducto. REITZ.

Pag. 71. l. 7. Πεφυκότα οὐ φαύλως οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην) Interpres: *non male natum, neque ita ut ebrietatem referret.* Tu sic potius: *non malo ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum*, id est, non deditum ebrietati. L. Bos.

ead. l. 8. Προαρπάσσα) Dicitur ebrietas προαρπάσσα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα. Vertunt, *praereptus cum esset adhuc adolescens tenellus.* Sed reponendum ex Ms. προσαρπάσσα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, *ad se rapiens, seu attrahens adolescentem etiam tunc & valde tenerum.* Pro quo cap. 26 dicit, πρὸς ἑαυτὸν περιέσπασε, & statim, προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλούς. GRAEV. Parisiensis etiam προσαρπάσσα. Sed recepta melior & sanior mihi videtur. SOLAN. Nihil murandum puto. Ebrietatem prius rapuisse ait; se suum sibi iterum vindicasse &c. GERN.

ead. l. 16. Καταυλούμενος) Cf. *supr. Phal. I, c. 11 f. SOLAN.*
Pag. 72. l. 2. Παρ' ἐμὲ) Meminit & Orig. c. Cels. p. 50, 1.
 Sed ibi philosophum non nominat: pag. 125, 1, Xenocratem
 vocat; uti & Diog. Laërt. IV, p. 100 C. & Euf. Chron. Horat.
 2 Sat. 3, 254: — *faciesne quod olim Mutatus Polemon?* SOLAN.

ead. l. 3. Πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων) Introducitur Academia dicens, Polemonem venisse ad se, dum patentibus foribus de virtute & temperantia forte verba faciebat *πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων* i. e. secundum interpretem, *apud amicos praesentes*. Sed pro *apud amicos* rectius verteres ad discipulos. Philosophos enim discipulos suos modestiae causa vocare consuevisse *ἑταίρους* & *ὁμιλητάς*, ab aliis ostensum est. VITR.

ead. l. 6. Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράσσας τῇ βοῇ) Interpres: *perturbare nos tentabat, conventum clamore interturbando*. At τὸ *συγχεῖν* cum casu secundo nunquam constituitur. Deceptus fuit interpres prava distinctione. Verba erant distinguenda hoc modo: *συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράσσας τῇ βοῇ*. Et vertenda: *confundere nostrum conabatur conventum, turbas dando sua vociferatione*. VITRING. Recte vidit Vitringa; quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is iussit. REITZ.

ead. l. 12. Ἀνεγρόμενος) Sic P. In impressis *ἀνεγειρόμενος*. SOLAN. Non repudiavi vulgatam, quae *ἀνεγειρόμενος* habet; sed quia ad *Par.* haec describitur, quatenus bona est, eius lectionem servavi, tum quia Cod. P. quoque sic exhibet, & alibi Noster sic solet, ut modo Gall. c. 2 vidimus. Sed utrumque idem esse, quis nescit? REITZ.

Pag. 73. l. 2. Πρὸς ἐμοῦ) Cur hic edd. excusserit Solan. *olfacere me credo*. Nimirum *πρὸς ἐμὲ* quaesivit; nec adeo immerito, ut sit, *quomodo affectus sit erga me*. Erasmus enim ut Graecis auxiliaretur, dederat, *quo pacto A ME immutatus atque affectus sit, διάκειται* passive accipiens: quod non plane nego fieri posse: nam sive *dispositus sum* dicas, & pro passivo habeas, sive *iaceo*, & neutrum voces, non magni interfuerit, & *πρὸς* cum genitivo passivis & passionem significantibus additum valere *ab*, verum est. Sic *supra Icar. c. 21 f. πρὸς αὐτῶν γεωμετρούμενη*. Tim. § 9 f. *ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν* (*ἡμῶν* ante lectum.) Sed ibidem § 5 & 25, *πρὸς* cum genit. pro *ὕπὸ*. Item § 15, *ὥς μὴ ὠφελεῖν πρὸς τινός*. Ne alios testes adducam, quod in proclivi foret. At quando *διάκειμαι* significat *affectus sum erga aliquem*, certe solet οὕτω *διάκειμαι πρὸς τινὰ* dici cum accusativo, ut Noster in Prometh. c. 10, *οἱ ἄνθρωποι εὐ-*

γνωμονέστερον δίακείται πρὸς τὰ τοιαῦτα. Isocr. ad Nicocl. ὡς χρὴ πρὸς ἄρχοντας διακείσθαι, qualia bene multa iam protulit Stephanus in Thef. Verum cum etiam reperias in Thucyd. VII, c. 77, ὁρᾶτε — ὡς δίακειμαι ὑπὸ τῆς νόσου, quod recte ita exponas passivè, videte — in quem statum a morbo redactus sim, &, ut modo vidimus, πρὸς cum genitivo valeat saepe ὑπὸ, videretur & hoc Luciani ita defendi posse, ac reddi, in quem statum a me redacta sit; sed minus tamen commode: nam cum Academia Ebrietatem advocari iubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur, quo studio affecta sit, quem animum gerat erga magistratam; ut recte Gesnerus ex contextu reddidit. Quare πρὸς ἐμὲ legere etiam malim; etsi πρὸς μητρὸς, respectu matris, Alciphron I, Ep. 19, p. 74, & πρὸς accusativo ac genitivo simul iungatur eodem commate ap. Aristot. Pol. I, c. 8 f. ἡ γὰρ θηρευτικὴ — ἡ δὲ χρῆσθαι πρὸς τὰ θηρία, καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι πεφυκότες ἀρχεσθαι μὴ θέλουσιν. Verum ibi alia ratio est: nam ἀνθρώπων est genitiv. partitivus pendens ab ὅσοι, & ellipsis simul, cum intelligatur πρὸς τούτους ante ἀνθρώπων. REITZ. Non Ebrietatem advocari iubet Academia, sed Polemonem. Causam interferit, iudices allocuta, ὅπως καταμάθῃτε, ὃν τρόπον δίακεται πρὸς ἐμοῦ. quae verba, re denuo perpensa, iam sic de Erasmi sententia, interpretanda arbitror, *ui discatis, quomodo a me* (i. e. mea opera iam) *affectus sit*, qualis iam homo sit, postquam mihi obtemperavit. GESN.

ead. l. 6. κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα) Iunguntur etiam κόσμιος & σώφρων in Epist. I ad Timoth. c. 3, v. 2. Sed ordine contrario; unde coniiceret, plus esse κόσμιος, quam σώφρων. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in eiusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; minime poëtae, modo ne plane vitiose decrescat oratio: nam in illo Aristophanis Plut. 89, quod I. Elsner. ad l. d. assert, ὡς τοὺς δίκαιους καὶ σοφοὺς, καὶ κοσμίους, videretur sic κόσμιος plus etiam esse, quam δίκαιος & σοφός, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt aequales & pares, ut Cic. ait de Amic. Ceterum κόσμιον esse hominem probatis & compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat laudatum Elsner. videatque Herodianum etiam κόσμιον ac σώφρονα coniungere, & κόσμιον praemittere. REITZ.

ead. l. 8. Χάρην οἶδεν) Supra Tox. c. 53, Catapl. fin. & alibi

saepe hac phrasi utitur aequae ac Alciphro. Et Libani. Soph. Ep. 13, *χάριν δὲ εἰδότες σοι τοῦ φιλεῖν*. Item Homer. Iliad. E, 235, — *ἐγὼ δὲ κέ τοι εἰδέω χάριν ἡματα πάντα*. REITZ.

ead. l. 11. Ἄγε δὴ) Et si plural. *μέλλετε* sequitur, nihil tamen opus est Florentinae lectione *ἄγετε*. Nam *ἄγε* sequente plurali bene multis iam confirmavit Steph. in Thes. Sic *φέρει* apud Aristid. p. m. 415, T. I, in Or. Leuctr. I, *φέρει δὴ πρὸς Διὸς, εἰ ταῦτ' εἶπον οἱ Θεβαῖοι πρὸς ὑμᾶς*. Ne quid plura in re manifesta. Latini similiter, *Age, videamus*, pro *agite*. Cic. pro Leg. Man. c. 14 pr. *Age vero — considerate*. REITZ.

ead. l. 12. Ἄλλοις) Recte *ἄλλοις Fl.* nam & sic c. seq. *δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ*. Item cap. 24, *δικάζεται μοι*. Et licet accusativus *δίκην* saepe addatur huic verbo; tamen dativum personae habet, quando pro *dicere alicui ius*, uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras edd. existimavi. REITZ.

ead. l. 13. Πάσαις — κρατεῖ) Ψῆφοις subaudiri, pluribus docet L. Bos de Ellipsi. p. 207 — 8. REITZ.

ead. l. 14. Τίνα — τιθέμενον) Ψῆφον & hic intelligi docet idem L. Bos de Ellipsi. p. 206. REITZ.

Pag. 74. l. 1. Ἡ κατάγραφος) Ἡ κατάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα id est, ἡ ποικίλως κατάγραφος, sive ἡ τὰς ποικίλοις καταγεγραμμένη. GUYET.

ead. l. 2. Ἡ τὰ ποικίλα) Ob insignes in ea porticu picturas. De phrasi vide N. Δ. X, cap. 4, & alia, quae ibi indicantur, exempla. SOLAN. Conf. etiam de hac ellipsi c. 9, & Gall. cap. 14. Guyerus rem quidem exposuit, ellipsin minus accurate affecutus. Ἐχουσα enim intelligi, ex superioribus locis videbis, & res est notissima. REITZ.

ead. l. 7. Ἐν χρῶ κέκαρμαι) V. Theophr. Char. Μικρολ. p. 34, & Nostrum B. πρ. c. 20, Ερμ. c. 18, cum notis. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν Διονύσιον) Τὸν Ἡρακλείωτην. GUYET. Stoicus hic clarus inter Zenonis discipulos memoratur a Diog. Laërt. pag. 173 B. qui tamen postea molestissima lippitudine laborans, a suis tandem defecit, doloremque inter *indifferentia* ponere desiit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμῶν) Leg. ὑμῶν. SOLAN. Ὑμῶν) Non dubitavi hoc contra edd. recipere, quia sensus omnino requirit, & millies in eo propter soni vicinitatem, quem iotacismus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipsa loquitur. Optime etiam Gesner. sponte in versione dederat, *ante vos*. REITZ.

ead. l. 14. Ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστὶν) Ab Erasmo

Benedictus accepit *quasi quaedam soror praesentis causae est*, capta elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui si tale quid intellexisset, scripsisset quoque ὥσεί τις ἀδελφόν. Sed nunc simpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro aequali & simili, ac plane ut infra, παραπλήσιον γάρ τι καὶ τὸν τοῦτο ἔοικεν εἶναι. GRON.

Pag. 75. l. 7. Τῷ πόνῳ) Queritur de Graecis Cicero, quod, etsi copiosior est eorum lingua, vocem hanc *dolori* simul & *labori* communem fecerint, Tusc. II, 14; in quo a Budaeco reprehenditur Comment. p. 750 ed. Steph. Sed immerito, uti vel ex hac & sequenti oratione satis patet. Davisius etiam, iniquum hic erga Graecos fuisse Ciceronem, inde se arguere putat, quod *labor* inter Latinos etiam *doloris* obtineat potestatem, quod duobus locis Plaut. conficere se putat. SOLAN.

ead. l. 10. Τί ἀν) An τί οὐκ ἂν; GUYET. Si praemissum καὶ τοι *quantquam*, verum reddas, plane absōnum videtur cum Guyeto οὐκ inferere. At si veritas atqui, ut c. 21 med. καὶ τοι τίς ἀν κριτής, atqui quis iudex &c. deinde vero, possit οὐ σῆρε. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Sroa: Quid ego querar de iniuria mihi illata? Deos ipsos iniuria afficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. I. e. minor est mea, quam patior, iniuria, ideoque quid adeo ei succenseam? Immo videtur argute imitari morem philosophorum sive Theologorum, qui non sua, sed Dei causa, se dolere dicitant, ut vindictam eo graviolem consequantur. REITZ.

ead. l. 11. Ὅπου) Pro *quandoquidem*, ut Latinorum ubi. Vide Dial. proximo Icar. c. 9 pr. REITZ.

Pag. 76. l. 1. Πλὴν ἀλλὰ ἐκείνᾳ γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷους ἀν οἴσται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ προσδέντες τῇ ἡδονῇ ἐφυγον τοὺς πόνους) Verumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum Herculem & Theseum, num voluptati indulgentes, evitarent labores. Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum, in prioribus verbis πρότερον inserere Mf. ἐκείνᾳ γε αὐτὴν πρότερον ἐρωτᾶτε, haec prius illam interrogate. Dein pro προσδέντες in illo, ut & Anglicano, scribi πεισδέντες, num persuasi a voluptate, ut alludat ad Herculem Prodicium apud Xenophontem, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra. GRAEV.

ead. l. 3. Ἡμέτερον) Solan. Iuntinae adscripsit, male Schohaften ἡμέτερον habere. Gesnerus contra deletο n, ὑμ. edi voluit, & hinc assentior. *Thesca vestrum* enim melius procedit, Lucian. Vol. VII.

quam nostrum, etsi suum quoque Thesea Stoa dicere queat, tamen minus commode. Sed quia nulla ed. pfaeit, & vulgatum retinui, & versionem ei contrariam. REITZ.

ibid. Εἰ προσθέντες) Angl. *ei pweisθέντες*. BOURD.

ead. l. 6. Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι) Nimirum Porticus, id est, Stoica philosophia, loquitur, quae *minutis interrogatiunculis, & quasi punctis, quod proposuit, efficit*, Cic. Parad. praef. Vel, ut idem de fin. IV, 3, *pungit, quasi aculeis, interrogationibus angustis*. Porro hanc esse altercationem, satis Quintilianus docet. GESN. Conf. c. 22 f. & 28 m. ubi *δυσύλλαβα & κομματικά* proponit *ἐρωτήματα*. Adeoque simili modo praecise sibi postulat responderi. REITZ.

ead. l. 8. Τὸ μὴ ἐν οὔσῃ) Conf. supra de Merc. cond. c. 16; ὡς τὸ μὴ ἐν ὄν. REITZ.

ead. l. 9. Ὑποτίσασθε ἥδη τὰ εὐορκᾶ) *Iusiurandum religiose servandum decernite*. GUYET.

ead. l. 12. Ὁ Ἐπίκουρος — λέγει) Nihil novi est, nominativum sic pro vocativo poni; neque id mirum, si vel nominativus ipsi vocativo additur interdum, ut apud Homer. II. Δ, 189, φίλος ὦ Μενέλαε. Non enim addam, quod sexcenties apud eundem occurrit, *μητιέτα Ζεὺς*, id quod S. Clarke ad II. A, 175, non pro vocativo admittit, sed antiquum nominativum Macedonicum esse tradit. Esto! quia nimis anomalum foret, adiectivum ab suo substantivo ita dissentire. Verum tum quoque dicendum, φίλος olim φίλος in vocativo sonuisse, non φίλε. Interim purus eiusmodi nominativus, qualis hic in Luciano, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti & ap. Homer. II. Γ, 275 & seqq. Ἡελίος δ', ὃς παντ' ἐφορᾷ καὶ παντ' ἐπακούεις, καὶ ποταμοὶ — μάρτυροί ἐσσι. Ubi Didymus etiam Ἡέλιος pro ὦ ἥελις positum ait. Adde Nostrum infra cap. 33 pr. ὁ διάλογος — λέγει. REITZ.

Pag. 77. l. 2. Πρὸς ἑαυτὴν — βλέπειν) De hoc Graecismo conveniente cum Belgicismo, vid. fratris nostri consultissimi G. O. Reitzii Belgam Graeciss. p. 446. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ ἦν φησι κεφαλαιὸν τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λήρον οἶνθαι, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθους ὁμοίους ἀπέφυγε) Vertitur: *Ei quam laborum caput, felicitatem provenire dicit; nugae ratus, obliquos illos sermones labyrinthis similes evitavit*. In Mf. legitur καὶ ἦν φησι ἐπὶ κεφαλῇ τῶν πόνων. Ἐπὶ κεφαλῇ, ἐν κεφαλῇ, & apud Thucyd. ἐν κεφαλῇ, est *uno verbo*, quod & Latinis,

denique, aut, ut Cicero, quid quaeris? noli quaerere. Idcirco sic verbes: Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem esse, pro nugis habens, ambiguos illos sermones, & labyrinthis similes evitavit. Quamvis vulgaram non damnam, quae sic potest explicari commode, & quam felicitatem, caput seu summam omnium laborum, ait esse, pro nugis habens. GRAEV.

ead. l. 7. Παράγινεσθαι) Glossa videtur, veteres Codd. insipienti. GUYET. Vellem libri praesent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, & lubens illud παράγινεσθαι cum Guyeto eiicerem: quod licet ita construi possit, ut sensum aliquem fundat, tamen quanto concinnius fluat oratio, si exsulet, facile apparet. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπορίϋας) Angl. ἀπορίϋας. BOURD. Διαρίϋας) Ita P. & L. In vulgatis ἀπορίϋας, pro quo scriptum fuisse ἀπορήϋας arbitror; certe in A. ἀποκόϋας legi testantur. SOLAN.

*ead. l. 11. Πόνον — πονηρὸν, ἡδεΐαν — ἡδονήν) Non assequitur interpretatio ulla suavitatem huius loci. Etymologiis frequenter urebantur Stoici. Domestico igitur quasi argumento utitur Epicurus. Πονηρὸν esse quī negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρὸν dicatur? Videntur auctores linguarum laboris notionem cum malo saepe iunxisse. Docent hoc Ebraeorum *amel*, Graeca *πονηρὸς* & *μοχθηρὸς*, item *πανούργος*, *ραδιούργος*, Latinorum *laborare morbo*, *invidia* &c. Cives mei in Franco-nia morbum sacrum sive comitalem vocant saepe *die Arbeit*: quo eodem vocabulo etiam in partus *doloribus* utuntur. Similiter deinde Noster πόνον de morbo Dionysii adhibet. GESN.*

ead. l. 12. Ἀποκλείειν ἐχρῆν) Interrogative pronuntiantum, usque ad εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον. GUYET. Id igitur ut fieret, curavi. REITZ.

ead. l. 15. Ἐς τὸν πόνον) Non damno hanc lectionem; sed quid si continuata metaphora dixit πόνον; GESN.

ibid. Ἐκδοτον) In Act. Apost. cap. 2, 23, ἐκδοτον λαβόντες. Ubi saepe laudatus Elfner. hoc Lúciāni aliisque veterum testimoniiis ἐκδοτον exponit, qui hostibus & adversariis exposcentibus ad supplicium, utque de eo pro arbitrio statuanti, traditur: quare in re manifesta plura non addam, praeter Phalar. Epist. 4 & 5. REITZ.

Pag. 78. l. 1. Ὡς περὶ ἐκέρην — ἐπὶ τὴν ἡδονήν καταφυγόντα) Sic rectius Mf. Cum ille supplicis instar ad voluptatem, tanquam ad misericordiae aram confugerit. Editi, φεύγοντα: sed tum non confugiebat, sed ante confugerat. GRAEV.

ibid. Ἰκέτην) Exsi οἰκέτην legerat, tamen *supplicem* verterat Obsop. in Paris. ed. quod indicium est, eum verum vidisse. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρετὴν — ἰδρῶτι) Hesiod. Ἔργ. 288, τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάρουσαν ἔθηκαν. Πολυθρύλλητον autem ait, quia philosophis tam frequenter in ore est, ut persaepe iam audivimus. Conf. Gall. c. 11. Item hui. Dial. c. 11 &c. REITZ.

ead. l. 4. Μετὰ τὸν βίον) Vid. Ἑρμ. c. 78, cum nota nostra, & Plut. in M. Catone 641. SOLAN.

Pag. 79. l. 2. Δοκιμασθὲν) Editiones plurimae δοκιμάσας. BOURD.

Pag. 80. l. 1. Δὲ) Delendum omnino censeo illud δὲ, nisi malis cum *Fl.* ὅρα — τούτους — τοὺς πότους &c. immo sic etiam melius aberit. SOLAN.

ead. l. 2. τοῦ λόγου) Basil. τούτου. BOURD. Μὲν τοῦ λόγου B. P. & L. nisi quod in P. solo est μέν. P. ed. recte mutavit; in reliquis τούτου est, nihil aliud. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐμπιπλάμενους) iam rursus sine μ. At ἀνπιπιμ-πλάμεν Icar. c. 11 pr. Utrumque rectum. Prius tamen Nostro fere frequentius. Vid. supra Iov. Conf. c. 46, Amor. c. 8 & 24 &c. Solanus alibi frustra μ inferens, hic manum recte abstinuit. REITZ.

ead. l. 8. Γύγου) Conf. Παρασ. c. 58, & Εὐχ. c. 40. SOLAN.

ead. l. 9. Αἶδος κυνέην) Ex Il. E, 845. Adde Schotti adag. 13, & Plut. 136 f. Aristophan. Ἀχ. 390, ε. Suid. Apollod. I, pag. 38 A. SOLAN.

Pag. 81. l. 1. Μακρὰ χαίρειν) Ego valere iussi illud vulgatum μακρὰν, cum verum P. & I. exhibuerit. Vid. omnino ante notata ad Iov. Confut. c. 32 f. Adde, si vis, Asin. c. 46, & Gall. c. 13. REITZ.

ead. l. 10. Λόγοισι) Ex Euripide hoc Phoen. 363. Amphis autem, ὅπου τις ἀλγεῖ καὶ οἷσε καὶ τὸν νοῦν ἔχει. Steph. γνῶμ. 13. SOLAN.

Pag. 82. l. 8. Τί διὰ φ.) Sic P. nisi quod προηγούμε — & ἀπροηγούμενον habet. In reliquis ὅτι, aut ὅ, τι διὰ φ. SOLAN.

ead. l. 12. Δισύλλαβα) Nihil variare edd. adlevit Solanus noster. At mox c. 28, κομματικὰ ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiunculas per δισύλλαβα Lucianus intelligit, quales modo praemisera, & eodem redit κομματικὰ ἀ κῶπῳ, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μικρὰ καὶ κομματικὰ. REITZ.

ead. l. 15. Τρίτῳ) Vid. Aristot. Ἀηλ. προτ. Sed vix tempe-

ro, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi tamen B. πρ. c. 24, ubi ἀναπόδεικτον συλλογισμόν vocat. SOLAN.

ibid. Τῶν ἀναποδείκτων) Audiamus breviter Apuleium de habit. doct. Plat. f. de hermen. p. 37, 8: *Ex hisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi ceteros gignant, fidemque illis ex se impertiant.* Poteram igitur σχῆμα modum interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod iam quaerere non vacabat, & cui temere est tantum a re sua onii? GESN.

Pag. 83. l. 2. Τύχη τῇ ἀγαθῇ) Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed & cum eo; vid. ad Alex. cap. 14 & 38. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρετὴ καὶ Τρυφή) Forfan Ἀρετῇ &c. SOLAN.

ead. l. 10. Φιλονηκῆτε) Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen φιλονηκῆτε ex O. praeferendum, quia imperandi modus maiorem hic vim habet. Et quia sic solet, ut mox f. huius cap. μὴ ἀγανακτεῖτε. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ οὗτος &c.) Versus senarius. GUYET.

ead. l. 15. Τὸ δεῖνα) Τὸν μισθόν· τὸ δικαστικόν, quod sequitur, glossema videtur τοῦ δεῖνα. GUYET.

Pag. 84. l. 1. Τὸ δικαστικόν) Τριώβολον intelligi, bene monuit L. Bos de Ellips. p. 171. Conf. supra c. 12, ὁ μισθός, τριώβολον ἐλάσσης δίκης, ibique notam Gesneri. Acute quidem Guyetus coniecit, τὸ δικαστικόν glossam videri, quia idem est, quod τὸ δεῖνα· non tamen assentior, tam quia Scholiastes δικαστικόν iam suis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemptum non nominasse triobolum, sed δικαστικόν illud subiecisse τοῦ δεῖνα. Cum igitur lepos insit in eo, minime id eiectionem velim. Nam ut ὁ δεῖνα, qui digito monstratur, magni quid prae se fert, ita per iocum dicit, grande illud scilicet honorarium. Sed melius procederet metaphoram illam deceptionis, si vel τριώβολον nominando etiam μέγα praemisisset, dicens, gravis illa merces triobolus: verum lusus forsan in oppositione τοῦ δικαστικόν & ἀδίκαστος, ideoque prius eo minus abesse patiar. REITZ.

ead. l. 6. Δικάσετε) Sicuti conieceram legendum, habet Ox. non δικάσατε, quod in impressis omnibus est. Sic etiam verterat iam interpres. SOLAN.

ead. l. 10. Δρασμεῦ) Subaudi τὸ περὶ, i. e. περὶ δρ. GUYET.

Pag. 85. l. 2. Ἐφ' ἧς — πράξειν) De mutando πράξειν in πράσσειν cogitaram. Nunc acquiesco. SOLAN.

ead. l. 5. Κριτήριον) Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6, tollit Philo iudicium cogniti & incogniti. GESN. In l. Epist. ad Corinth. VI, 4, βιωτικά μὲν οὖν κριτήρια εἶναι ἔχοντες, i. e. iudicia ad res huius vitae pertinentia. Ubi I. Elfner. & hoc Luciani affert, aliudque ex Polyb. Excerpt. Legat. pag. 1095, δίκας ὑπέχειν ἐν ἴσῳ κριτηρίῳ, causam dicere in aequo iudicio. REITZ.

ead. l. 6. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν) Male interpretantur, indicta igitur causa ipsum condemnent. Est enim, ipsum condemnent, quia non obierit vadimonium. Sic ἐρήμην ὀφείλει, est vadimonii deserti reum esse. Pollux VIII, 8. Ἐρήμην λύειν est deserti vadimonii absolvere, & iterum agendi facultatem dare. GRAEV.

ead. l. 7. Λογογράφον — Σύρον) Intellige Lucianum rhetorem ex Samolata Syriae civitate natum. Syria autem maioris Asiae regio est, iuxta Iudaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua Strabo L. XVI, Plin. L. V, c. 12 & 22, Pomp. Mela L. I. COGN.

ibid. Πρώην) V. c. 33. Dialogos ergo scribere coeperat ante annum aetatis quadragesimum. SOLAN.

Pag. 86. l. 3. Πρώτον) Hoc prooemium totum est ex Demosthenis de Corona oratione desumptum, p. m. 141, sive ut rhetoras sui temporis plagii, quod passim facit, insimularer; aut ut loquentis dignitati consuleret: sed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis rhetoras petat; quod & ipsa oratio & notae satis ostendunt. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐχὶ τ' αὐτὰ) Ex alia iam eiusdem Demosthenis oratione, Olynth. scilicet III, p. m. 21. SOLAN.

ead. l. 14. ὥστε) Deest in Mf. Ox. prave. Quod autem ἀνακολουθία videtur hic esse; inde est, quod deficiente iam Demosthene, αὐτοπρόσωπος Rhetorica reliqua exsequi cogitur. SOLAN.

Pag. 87. l. 1. Τοῦτον) Et si τὸ μαιράκιον neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio τοῦτο intolerabilis erat, quia mox ὅντα cum ceteris habet, cum ὅν deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex Aristoph. Plut. τέκεα ἀναβοῶντες. Idque & Latinis frequentari plus satis notum, ut Terent. in Andr. Mca Glycerium. REITZ.

ead. l. 3. Ἐνδεδυκότα) Th. Mag. v. ἐνδεδυκὼς haec eodem modo profert. REITZ.

ibid. Περὶ τὴν Ἰωνίαν) Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, & ad sua quaeque tempora referre conabimur in Vita Luciani a nobis concinnanda, & huic operi praefigenda. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπειδὴ) Ox. & Thomas Mag. ἐπεὶ. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐμαθὴς) Et haec Thom. Mag. habere voce Εὐμ. recte noravit Solan. REITZ.

ead. l. 12. Πολλοὺς καὶ θάυμ. λόγους) Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt, qui arbitrentur; inter quos ego etiam cenferi non recusem, non ignarus tamen quid regei possit, nempe Lucianum artibus oratoriis cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam, novae insitens viae, sibi iam comparabat. Hinc etiam conicere licet, paucissima prae reliquorum numero Luciani scripta ab eo edita, quae tum scripta sunt, cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰς τοὺς φυλάτας) Respicit nempe ad ius civitatis praemii loco datum, ut aliis bonarum artium professoribus, sic Rhetoribus quoque ac Sophistis, cuius plura exempla sunt apud Philostratum; v. g. in Hippia 1, 11, in Adriano 2, 10, 3, in Aristide 2, 9, 1, ubi plura Olearius, quemque ibi laudat Spanhem. Orb. Rom. Exerc. I, c. 4. GESN. Recte monet Solanus, errare Olearium ad Philostratum in Vit. Soph. hoc Luciani eodem trahentem. Adscripserat etiam Hemsterh. orae Luciani: errat Olear. ad Philostr. V. S. p. 495, N°. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat Gesnerus, tamen Lucianus aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipsa civis adsciscit sibi maritum, sed peregrinum, βάρβαρον τὴν φωνήν. Deinde operam dat, ut tribulibus adscribatur ac civium in numero sit, i. e. ut ex Syro & Barbaro Graecorum disertissimus haberi possit. Ipse propterea c. 30, καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε. Non igitur agit de iure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod si cum impetrasse aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc saltem non probatur. REITZ.

ibid. Παρενέγραψε) Cave, hoc cum clarissimo Philostrati interprete (ad pag. 495) sic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiae contigisse legitur. SOLAN.

Pag. 88. l. 3. Παριστέλλουσα) Complectens. GUYET. Male.

Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? REITZ.

ead. l. 5. Ἴόνιον) Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per α scribebatur. SOLAN. Recte orthographiam emendavit Solanus noster: nam ita scribitur κόλπος Ἴόνιος apud Thucyd. Diod. ac Strab. Et brevis est secunda ap. Dionys. in Perieg. v. 94. Sed Ἴώνια, Ἴωνες & Ἴωνικὸς secundam habent longam. REITZ.

ead. l. 6. Κελτικῆς) Vide Ἀπ. μισθ. c. ult. ubi Sophistae sibi titulum assumit, dum illic peregrinaretur. SOLAN.

ead. l. 11. Μέγα φρονήσας) O. & P. optime. In impress. μεγαλοφρονήσας. SOLAN. Μεγαλοφρονήσας) Μέγα φρονεῖν in vitiis ponitur. Hinc Menand. in fragm. Luciani ed. minori subiunctis XXVIII, 1, Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρονεῖ. Quod Apost. ad Rom. XII, 16, ait, μὴ τὰ ὑψηλά φρονούντες. Contra μεγαλόφρων, qui est excelsio animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque μέγα φρονήσας hic recipiendum dicas, quia superbiam hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, cum verbum μεγαλοφρονέω aequè in vitiis ponatur, ac μέγα φρονῶ, ut Steph. iam notavit. (Licet in meliorem partem Ioseph. Ant. XIX, 7, 3, εὐεργετικὸς — καὶ μεγαλοφρονῆσαι ἔθνη φιλότιμος.) Quin & μεγαλόφρων pro vitio ducitur ap. LXX, Prov. XXI, 4, μεγαλόφρων ἐφ' ὕβρει δρασυμάρδιος, λαμπτήρ δὲ ἀσεβῶν ἀμαρτία. In mediam quandam partem Dion. Hal. de Demosth. Grav. pag. m. 173: καὶ σεμνυνόμεθα μὲν καὶ μεγαλοφρονούμεν ἐπὶ τῷ βέλτιον τῶν ἄλλων γεγενημένοι, i. e. gloriatur. Sed nihil ibi interesset, utrum μέγα φρονούμεν diceret. Idem Antiq. VIII, p. 550, a, m. Οὐλόουσκοι — ταῖς ἐαυτῶν δυνάμεσι πολλαῖς οὐσαις μεγαλοφρονήσαντες, i. e. elati. Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, & facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; posterius tamen eo frequentius, quo nimis alta de se sentire solent homines. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτὸν δὲ) Mf. αὐτὸς δέ. GRAEV. Αὐτὸς O. & P. etiam. In impr. αὐτόν. SOLAN.

ead. l. 13. Φιλοσοφίας υἱὸν) Dialogos primus scripsisse fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi assignant; at omnes philosophos. Vide Diog. Laërt. pag. 81 A. B. & not. SOLAN.

Pag. 89. l. 1. Κομικὰ) In impress. omnibus κομματικὰ λεgebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. κομικὰ exhibet, quod minime respuendum; immo in

textum recipiendum censeo, nisi forsan sub vulgata lateat vox κομμηωτικά, quae rei aptissima haud immerito etiam videatur. SOLAN. Κομμηωτικά ἐρωτήματα) Conf. c. 22, δισύλλαβα ἐρωτήματα, quod eodem redit. Neque hic, neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praemissum δισύλλαβα argumento est, & hic κομμηωτικά rectius esse, quam κομμηικά, & mox sequens συλλαβίζων declarat δισύλλαβα supra non sollicitandum. Nec ignotam arbitror Sophistarum per quaestiunculas, & per positiones crebris commatibus sectas, disputandi & argutandi consuetudinem. Adde, quod me humanissime monuit I. I. Wetstenius. Hieronymus prol. in prophetas: *HOSEAS COMMATICUS est, & quasi per sententias loquens*. Et in Matthaeum: *prudentem semper admonere lectorem, ut non superstitiosis acquiescat interpretationibus, & quae commatice pro fingentium dicuntur arbitrio, sed consideret priora, media & sequentia, & nesciat sibi univēsa, quae scripta sunt*. REITZ.

ead. l. 3. Συλλαβίζων) I. e. τὰς συλλαβὰς συνείρων κυρίως. Supra, τὰ παιδία συλλαβίζειν ἀναγνάζων, les faisant épeler. GUYET.

ead. l. 6. Ἐπισείσαι) Aliter plaudebant Sophists, maximoque cum strepitu. Plin. Sec. V.... — *quid quisque sentiat, perspicit ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, silentio...* VI — *non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique assurrexerunt saltem lassitudine sedendi*. Vide Casaub. ad Th. 116, & nos ad Σxv. c. ult. SOLAN.

ibid. τῶν ὄρων) Ἀν' ἐντὸς τῶν ὄρων; Persius: *Et manus auriculas imitata est mobilis albas*. I. e. pollice auri inserto manum agitare. GUYET. Facilius est aliorum coniecturas carpere, quam facere meliores. Versus Persii a Guyeto adductus, est 59, Sat. I; ibique fannas & exsibilacionis gestus describit poeta. Ait enim: *O Iane, a tergo quem nulla ciconia pinxit, Nec manus auriculas imitata est mobilis albas, Nec linguae, quantum sitiat canis Appula, tantae*. Estque illa pollicis in aurem insertio asininarum auricularum simulatio, adeoque contemptus maximi publici testatio. Talia autem si Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox seqq. τοιούτων πρᾶξις ὁ γενναῖος, contraria Luciani menti videtur sententia fingi, qui velit, plausus oratori exspectandos, dum a Rhetorica auferat, eum non amplius captare, sed leviores ac racitos risus, modestioresque complosiones. At obstat tum μακρὰ ἐπινεύειν ideoque μικρὰ iam ex Pl. necessario foret legendum. Sed confer c. 33, ubi Dialogus queritur, Satyricam sibi personam

a Luciano indutam : & vide, anne explosio ac sannae intelligantur in eos, qui in Satyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque coniectura Guyeti erit optima, & μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modestas laudes & ad plausus, quos Sophista studiose quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita ἐντὸς τῶν ὅρων retineo, at μικρὰ ἐπιτεῖναι recipio : nam parva annuentis capitis commotio assentientis est signum; magna, derisionis. REITZ.

ead. l. 11. Ἐνοχος) Ἐνοχος τῆς κακώσεως non est vexationis obnoxius, ut volunt interpretes, sed malitiosae desertionis reus. Pollux Onom. lib. III, 3: ἀποπέμψασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπή, καὶ ἀμύπησις, καὶ ἀποπομπῆς δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, προικὸς, σίτου. καὶ τούναντίον, ἀπόλειψις, καὶ δίκη παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ἀπολείψεως & ineptissime ab interprete Latino κακοῦν & κάκωσις, affligere, & afflictionis poena. Hic locus, ut plurima alia in Polluce, non possunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult, ἀποπομπή & ἀπόπησις dici de viro, qui repudiat uxorem; κακοῦν & κάκωσις de eo, qui eam deserit: sicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deserit, sive nuntio remisso, sive, ut puto, malitiose, & sine causa. De τῷ ἀπολείπειν vide, quae notavi olim ad Soloecistam. Quamvis δίκη κακώσεως sit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adversus liberos, & pupillos. Vide Harpocratonis Lexicon. GRAEV. Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam mala tractatio. Observavit etiam Kuhnius ad Poll. 3, 46. Rei uxoriae actio in foro Romano vocabatur, quae malae tractationis in scholis, docente Fabio VII, 3, 11. Ex cuius Decl. VIII, 6, discas, hoc nomine etiam comprehendendi detractum cultum, negatum comitatum, fastiditas noctes, pulsata faciem. Latius autem patuisse κακώσεως actionem, non nego. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Νεφ. 1328. GESN. Mulier marito scribit ap. Alciph. I, Epist. 6 f. ἴσθι με παρὰ τὸν πατέρα οἰχνησομένην· ὃς οὐδ' ἐμὲ περιέβεται καὶ σὲ γράβεται παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως. Unde apparet, κάκωσιν etiam esse eam actionem iniuriae, quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi Berglerus & hoc Luciani, & aliud ex Diog. Laërtio affert. REITZ.

Pag. 90. l. 2. Ἐπιγράφονται) Conf. supra Scyth. c. 10, ἐπιγράφμενος προστάτας. Ubi al. συγγραψ. Sed infra Peregr.

§ 11, προστάτην ἐπέγραφον. Quae loca indicante Solano contuli. REITZ.

ibid. Ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτιν ἑαυτῶν) Rarius ed. *Amst.* consulere soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque Solan. hic eam consuluerat; sed quia Wesseling. Obs. p. 162 monebat, eam perverse ἑαυτὸν dedisse, & ex *Ald.* ἑαυτῶν rescribendum, excussi alias, & *Fl. Ald. H. P. S.* (quid enim ceteras moror in re manifesta?) recte etiam ἑαυτῶν habere vidi. Addo ex iisdem Obs. l. d. Soph. Oed. Tyran. Ὡστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράφομαι. Ad quae verba ait: *Ex veteri apud Athenienses more, quo omnes inquilini μέτοικοι sibi sumere debebant patronum προστάτην, qui vero neglexerant facere, compellabantur actione ἀπροστασίου, de qua Harpocraton. Eiuscemodi sibi patronum legere illis est νέμειν, γράφασθαι, ἀπογράφασθαι, ἐπιγράφασθαι, & συγγράφασθαι προστάτην. Neque quisquam rerum Atticarum paulo peritior id ignorare potest. Quare mirari subit, Luciani interpretem bis ad hoc dicendi genus offendisse. Et primo quidem in Scythia, (c. 10, ubi id iam monui, Gesnerus autem sponte in versione emendavit.) Deinde in Bis Accus. h. l. — Latina facta sunt, sui que velut praesidem scriptis testantur. Neque id satis bene. Gesnerus hic antistitam dedit, pro patronam, quod non mutavi, quia pressio pede Graeca sequi solet; sed cur ab ἐπιγράφοντας igitur liberiore stilo discesserit, nescio; nec est magni momenti, nec difficile ei, qui rem tenet. Ἐπιγράφασθαι Graecis pro adsciscere sibi etiam aliis in rebus usitatum: hinc Theophilus Instit. L. 2, Tit. I, § 5, ἡ δὲ αἰγιαλῶν δεσποτεία ἰδιὸν οὐκ ἐπιγράφεται δεσπότην, litorum possessio (dominium) proprium non capit dominum. REITZ. Sine dubio ad illud ius patronorum apud Athenienses respicitur; poteratque, quin debebat verti, patronamque suam profitentur. GESN. in Addend.*

ead. l. 4. Κόπτουσιν — τὴν θύραν) Conf. Graev. ad Soloeicist. cap. 10, & Elfner. Obs. ad N. T. 2, p. 445, Apocal. III, 20. REITZ.

ead. l. 12. Μὲν μὴ ἐπιτρέπετε) Ex O. est vocola μὲν, quae, cum nitori sententiae consulat, admittenda est. SOLAN.

ibid. Ἄγνωμον) Adleverat Solan. vid. Th. Mag. v. Εὐγν. Sed operae erit eius verba addere. Εὐγνώμον, ait, μὴ λέγε, ὡς εὐδαιμον, ἀλλ' εὐγνώμον ἄγνωμον δὲ, καὶ σύγγνωμον. Λουκία πὸς ἐν τῇ δὲ κατηγορούμενος ἄγνωμον γὰρ &c. uti hic leguntur. Sed εὐγνώμον οἰκίδιον habuimus tamen *Asin.* c. 2 f. & alibi, consentientibus vert. edd. Scribit & sic Stephan. Videbi-

mus alias plura, unde patebit vanum esse Magistrum. REITZ.
ead. l. 14. Οὗτος ἀπολογείσθω) Οὕτως volebat Gesnerus.
 Ac lubens ita edidissim, si varietatem invenissem. REITZ.
Pag. 91. l. 1. ΣΥΡΟΣ) Luciani apologia. GUYET.
ibid. Δικασταί) Ex Cod. Ox. Deest enim illa in haftenus
 impress. SOLAN.

Pag. 92. l. 1. Παιανεύς) Demosthenes. V. Πητ. cap. 21, &
 passim in decretis in Or. Dem. de Corona. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὸ ὄφθαλμὸν ὑπογρα-
φομένην) Ὑπογράφεσθαι τοὺς ὄφθαλμούς, ἀττικώτερον esse do-
 cet Thom. Mag. quam ἡμιμυθοῦσθαι. Facere hoc consueve-
 runt feminae luxuriosae meretrices, ut & viri effeminati. No-
 ster Dial. Meretr. τὸ ὄφθαλμὸν ὑπογεγραμμένη. De Medis Xe-
 noph. Π. I, 10: ὁρῶν δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὄφθαλμῶν
 ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει, & δὲ νόμιμα ἦν ἐν Μήδοις.
 Idem de Cyro L. 8: ὑποχρίεσθαι δὲ τοὺς ὄφθαλμούς προσέτετο,
 ὥς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο, ἢ εἰσι καὶ ἐντριβεσθαι, ὥς εὐ-
 χρώωτεροι ὁρῶντο, ἢ πεφύκασιν. L. Bos.

ead. l. 13. Θύρας) O. melius, quam impr. in quibus omni-
 bus θυρίδας legebatur. SOLAN.

ead. l. 15. Μοιχείας) I. e. περὶ μοιχείας. GUYET.

ibid. Ἐν γειτόνων) Cf. supra c. 10 pr. Icar. c. 8 & 16. REITZ.

Pag. 93. l. 2. Τετταράκοντα) In iis, quae iunior scripsit Lu-
 cianus, vix quemquam ab eo nominari videbis eorum, quos
 carpit, quod a seniore audaciuscule factum est. SOLAN.

ead. l. 4. Δικαστὰς) Et orator & Sophista iam tum fuerat.
 Vide etiam A. μισθ. c. ult. SOLAN.

ibid. Τυρ. κατηγ. καὶ ἀρ. ἐπαίους) His ergo potissimum ars
 Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc in Μισθ. cap.
 35, de rhetore legisti inter prandendum laudes domini pera-
 gente; hinc ibidem c. 31, optimates, dum eruditos experiren-
 tur, laudes suas ab iis audire. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπαίους ἐκφυγόντι) Qui attendere volet, intelli-
 get, hoc participium multo propius cohaerere cum sequen-
 tibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον, quam cum praecedente γε-
 γονότι. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legendum sit. Ea-
 dem ratio est illius supplementi, quod e suo Codice hic attu-
 lit Graevius, quodque genuinum videri facile patior: modo
 legatur συνδιαλεγόμενον — δέόμενον. Quamquam enim syl-
 lepsi quadam Syrum, h. e. Lucianum, atque Dialogum con-
 iunctos intelligere forte liceat; tamen eo descendere, nisi ma-
 gno consensu librorum coactus, nolim. GESN.

ibid. Ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα διαλεγόμενος. πολλά ἔχων &c. Ultima sic leguntur in Mf. cum aliquot verborum incremento: ἡρέμα συνδιαλεγόμενους, τῶν ἐπαίνων καὶ κρότου οὐ δεομένους. πολλά ἔχων, placide disputantes, laudes & plausum non desiderantes. Quae Luciani esse nemo infutiat. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐναγτίαν) Subaudi ψῆφον. GUYET. Sed satis hoc iam inculcatum, quis non videat ex modo praemisso ac supra tam saepe addito ψῆφος; REITZ.

ead. l. 13. Ὁ Διάλογος — λέγε) Conf. supra c. 20 f. ὁ Ἐπίκουρος — λέγε. REITZ.

ibid. Ἐπὶ τῶν αὐτῶν) De iisdem iudiciis. GUYET. Immo sub iisdem, sive iisdem iudiciis praesidibus; sed & hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit Guyet. nimirum de iisd. iudd. intelligendum esse. REITZ.

ead. l. 14. Διπλάσιονα) Adversatur hoc palam iis, quae c. 14 constituta erant. Aut igitur parum sibi constare censendus est Lucianus, aut, corruptum locum esse, fatendum est. Fl. ed. διπλάσιον οἷς—. SOLAN.

In Schol. l. 1. Μελέτας) Eas Latini causas Ciceronis tempore, controversias Quintiliani aeo dixerunt. Vide quae contra eas habet Petronius initio. CLER.

Pag. 94. l. 8. Ἄνω που &c.) Plat. Phaedr. 344. G. H. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀεροβατοῦντα) Socratem tangit, ab Aristoph. eodem nomine traductum in Nebul. v. 225, ἀεροβατῶ καὶ περὶ φρονῶ τὸν ἥλιον. & *ibid.* deinceps frequenter. Ita μετεωρολόσχην vocat eundem Dial. praeced. REITZ.

ibid. Πτηνὸν ἄρμα) Meminit iterum Noster Ἀναβ. c. 22, & Πητ. c. ult. SOLAN. Conf. supra Pisc. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 11. Ὑπεράνω) Dialogus dicit se ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ. sed ὑπεράνω simpliciter significat super coelum, vel in coelo. Mf. ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ, super coeli dorsum, hoc est, supra nubes. Dialogus autem hic cum de rebus sublimibus loquitur, τραγῶδ' εἰ, καὶ μετέωρος βαίνει. GRAEV. Conf. supra Deor. Dial. IV, § 2, & Herm. c. 61. SOLAN.

Pag. 95. l. 2. Μοι — μοι) Delendum censeo posterius. SOLAN. Recte. Idem Hag. editioni adscripserat Gesnerus. At quia constans est lectio, eam vel invitum exhibui. REITZ. In impr. omnibus erat: εἰτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρξέ μοι τὸ σκῶμμα. Verum cum non agnoscat posterius μοι & Mf. Reg. 3011. illud exfulare iussimus.

ead. l. 4. Ἀριστοφάνην) Haec terminatio Nostro frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. supr. Demon. c. 62, ubi Σακράτη & Διογένην. Δημοσθένην infra Demosth. Enc. c. 2 & 9. Itaque nihil opus erit ex *Fl.* Ἀριστοφάνην revocare, quae supra contrarium in modum Ἄρην exhibet, ubi cett. Ἄρην. De Salt. c. 21. Adde Gall. c. 3. REITZ.

ead. l. 6. Μένιππον) De quo supra multis ad N. Δ. I. SOLAN. Μένιππον τινα) Iuniorum altero; vid. Olear. ad Philostr. pag. 164. a. 5. REITZ.

ead. l. 8. Κάρχαρον) Vid. supra notata ad Merc. Cond. cap. 35. Quom. Hist. c. 43. De Salt. c. 4. REITZ.

ead. l. 9. Τὸ δῆγμα λαθραίων) Invehitur in malevolos *sublesta* lingua, qui, ut ait Plautus, *Palam blandiuntur, clam si occasio usquam est, Aquam frigidam subdole suffundunt.* De quibus vide Casaub. ad Characteres Theoph. περὶ εἰρωνείας. Pifid. Cosmog. Ποιεῖ δὲ τοὺς εἰρωνεὺς ἀβλίους κύνας Σαίνειν δοκοῦντας καὶ δάκνειν ἡπειγμένους. BOURD.

ead. l. 11. Διαμμένων) Sic P. solus. In impress. διακείμενος. SOLAN.

ead. l. 14. Οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μετεώρων βέβηκα) Interpretes: *Neque pedestris, neque sublimis incedo.* Ἐπὶ μετεώρων βαίνειν non est Graece loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετέωρον βαίνειν. Deinde num μετέωροι opponuntur παζικοῖς; Nihil certius, legendum esse, ut olim vidi, & nunc vere me vidisse Mf. docet, ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα, neque in metris incedo, hoc est, neque in prosa, nec poetice scribo: genus meum dicendi non est, quale est illorum, qui oratione soluta utuntur, aut philosophi, aut oratores, aut historici, nec quale est poetarum, sed est ex utroque mixtum. Mox καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότες, non est, ut interpretantur, *continuis interrogationibus prae fractus*, sed exilis, excruciat, ieiunus, macilentus, de qua voce superius nonnihil notavi. Paulo post repono particulam ἢ suo loco, ex quo exciderat, πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα ἢ τὸν διάλογον τοιαῦτα εἶναι περὶ ἐμοῦ. GRAEV. Mf. Gr. recte μέτρων. KUSTER. Accedit etiam auctoritas Mss. P. & L. In impress. μετεώρων. SOLAN. Μέτρων sponde etiam probavit Gesnerus. Conf. supra pro Imag. cap. 18: εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιντο. REITZ.

Pag. 96. l. 11. Ἀνθρώπινον) Nullius momenti primo ad speciem videtur esse τὸ ἀνθρώπινον marginis *A. W.* quia idem significat, quod vulgatum. Verum quia istud est Codicis alicuius scri-

bendi compendium, hinc studio id addidi, quo palam fieret, habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam defumtas. REITZ.

Pag. 97. l. 4. Ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκείνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογεῖμαι) Quod tenuia illa & exilia cum ipso sedens argutari non soleo. Ml. pro τὰ ἰσχνὰ scribit τὰ γλισχρὰ, & pro καθήμενος σμικρολογεῖμαι, legit, κάθημαι σμικρολογεῖμενος. Digitum non verterim, utrum eligas, & vereor, ne ego quoque σμικρολογεῖμαι, qui haec annotem. GRAEV.

ead. l. 6. Ἀθάνατος) Platonis Dialogos innuit, Phaedrum 344 C. Apol. Socr. 369 A. & Phaedon. 381 A. SOLAN.

ibid. Πόσας κοτύλας) Locus Platonis de animae formatione sic incipit: Τῆς ἀμερίστου καὶ αἰεὶ κατὰ ταυτὰ ἐχούσης οὐσίας, καὶ τῆς αὐτῆς περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μερίστης, τρίτον ἐξ ἀμφοῖν ἐν μέσῳ συνεκράσατο οὐσίας εἶδος &c. Ed. Basf. p. 478 f. SOLAN.

ead. l. 8. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας) I. e. τῆς αἰῶλου, im-
materialis. GUYET.

ibid. Εἰς τὸν κρατῆρα) Alludit ad illam Platonice in Timaeo Cosmogoniam c. 19, coll. c. 28 pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non est ἀμειγρῆς, sed ἀμερίστος καὶ αἰεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσα οὐσία — quamquam paulo post τὴν βατέρου φύσιν δύσμικτον appellat: ubi & partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo: ταυτ' εἶπε, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα (Cic. temperationem superiorem) ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννύς ἐμισγέ, τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχεῖτο μίσηγον, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 9. Τὰ πάντα) Articulum restituimus ex Mf. Reg. 3011.

ibid. Πολιτικῆς μορίου εἶδωλον) Vide Plat. Gorg. 287 E. F. & Quintilian. II, 15, pag. 105, quem lege. SOLAN. Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e Quintiliano damus II, 15, 25, ubi Platonice illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligenter composuimus. GESN.

ead. l. 11. Λεπτολογῶν) Quia Solan. nusquam alibi illud (Cod. Const.) adiecit, quod sciam, nescio quid sibi velit. (vid. Var. Lect.) Sed credo id constantem Codicum lectionem significare, non Constantinum quendam Codicem. Λεπτολογεῖν etiam adscriptum erat marg. Ald. Sed vulgatum praestat. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποβλέπει) Lege ἀνα βλέπει. GUYET. Non ma-

le Guyet. coniecit, & facile me nactus esset obsequentem, si quis Cod. eodem duceret. Iam vero vulgatam servare cogor, & ἀποβλέπειν accipere pro oculos avertere quocunque, i. e. ad quaevis remotiora, & sic oppositio τῶν πρὸ τοῖν ποδοῖν quaedam apparet, maior tamen & convenientior futura, si ἀναβλέπει vel ἀνω βλ. legamus, quia sublimium ac coelestium speculationem potissimum exprobrare huic solet, & ideo alas etiam addit, ὡς ἀεροβατοῦντι, quibus se supra nubes evolasse ait, ut vid. c. 33. REITZ.

ibid. τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν) Plat. Phaedr. 344 G. H. SOLAN.

Pag. 98. l. 8. Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φρονῶν τοῖς ἀρίστοις) Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι, τὴν τετρυπημένην οὕτως φέρει; καὶ μὴ παύσαι φρονεῖν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertusi, five ψήφοι τετρυπημέναι in iudiciis condemnatorii. Aeschines contra Timarchum, & plane pleneque Scholiastes Demosthenis Ulpianus in orationem eius contra Timocratem. MARCIL.

ead. l. 9. τὴν τετρυπημένην) Calculum condemnationis. De his calculis copiose Scholiaf. Aristophan. & Flor. Christian. ad Vesp. BOURD.

IN DE PARASITO.

Pag. 99. l. 3. ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ) Inscriptio editionis Basf. est Τυχιάδου καὶ Παρασίτου. In aliis edd. personae non additae in titulo, sed in ipso tamen Dialogo. REITZ.

ead. l. 4. Σίμων) Σίμων παράσιτος. GUYET.

ead. l. 6. Καὶ ἄλλω χρήσιμοι) Plato in Epist. ad Arch. Ταρент. ἀλλὰ κἀκαῖνο δέει σε ἐνθυμεισθῆναι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐκ αὐτῷ μόνῳ γέγονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ πατὴρ μερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γενήσαντες, τὸ δέ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. COGN.

ead. l. 12. Μουσικὴν) Antiquitus nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, aiunt se non didicisse musicam. Musica & Arithmetica primum instituebantur iuvenes Athenis. Lucian. in Gymnas. COGN. Vid. Plutarch. de Musica, & Comment. ad praefat. Corn. Nep. REITZ.

Pag. 100. l. 9. Δόκει) Sic mox c. 2, & supra Icar. c. 12 pr. Quare nihil mutato est opus. In marg. A. 1. adscriptum *Fl. Δόκειν*. Falso, si Florentinam innuit: nam, ut recte Solanus animadverterat, eadem *Δόκει* cum cett. habet. REITZ.

Pag. 102. l. 1. Τόγες τῆς τέχνης παράδοξον) Τόγες τῆς τέχνης ὄνομα παράδοξον. MARCIL.

*ead. l. 12. Τὴν μανίαν) Τῆς μανίας. Patet illo statim sequente, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. MARCIL. Ingeniose sane, ut huius scriptoris omnia, scriptus est hic libellus de Parasito, ubi contenditur, τὴν Παρασιτικὴν non artem modo esse, sed & universarum ac singularum artium praestantissimam. Is itaque, qui Parasiticam hic propugnaturus est, rogatus unde vivat, se quoque respondet callere artem, quae sibi victum praestet, nimirum Parasiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Ecquis tandem, nisi furens, Parasiticam appellarit artem? Respondet Parasitus c. 2: Ἐγὼ γε, εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ τοῦ μὴ δὲ μίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναι μοι τὴν μανίαν δόκει, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίσι. Neutiquam hic audiendus Marcilius, legens p. 240 ed. Amst. τῆς μανίας. Neque id, quod ille vult, patet ex sequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Post δοκῶ posito commate, haec verba ita redde: *Si autem insanire tibi videor, existima insaniam mihi esse causam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberes.* Quoniam nempe infania omnem culpam secus factorum sola & una habeat; ut sequitur, φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην (μανίαν) &c. Patet, haec omnia ad μανίαν esse referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tanquam magistra profuo arbitrio tractet, in se omnem culpam arcessens, veluti culpa eorum vitiorum, quae discipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magistros est. Quandoquidem itaque Simon (id nomen est Parasito) plane non dissimulat se Parasitum, *Ubi ergo*, inquit Tychiades, *opus erit te alicui, qui te non norit, significare, appellabimus te Parasitum.* Respondet ille: Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμεῖ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. Χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδὲν τι ἥττον, ἢ Φειδίας ἔχειρε τῷ Διί. Planum est, haec verba esse mutila, & excidisse tale quid, quale interpres, qui hiatum sensit, addidit: sive χαρίσασθε ἂν, sive aliud. Sed hoc verosimile est, primo quia facile ob affine verbum potuit esse praetermissum; dein quia statim quoque ita sequitur, καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, *si ad me scribens, dicas, ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων ΦΙΛΟΣΟΦΩ.* Commode ergo ita supplendus est hic locus, πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμεῖ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν, χαρίσασθε ἂν, *rem mihi feretis multo gratiorem, me sic nominantes, quam Statuarium Phidian.* IENS.*

ead. l. 15. Παιδαγωγὸν) Si verum est, ut saepissime est, potentiora esse postponenda, omnino πατέρα recipiendum ex P. Et Obsopoeus, magistrum atque auctorem vertens, videtur eo allusisse; sed nescio, unde habuerit. REITZ.

Pag. 103. l. 9. Τῷ) Abieci accentum cum Fl. ut pateat pro τῷ accipiendum, quod alibi iam plus decies habuimus, & ne mea repetam, vid. Hemst. ad Prometh. c. 7. REITZ.

ead. l. 11. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες) Non damno equidem supplementum illud χάρισαίτε· sed opus illo esse non arbitror, cum ἀπὸ τοῦ κοινού intelligi ex praecedentibus possit, γνωρίσαίτε. GESN.

ibid. Τοῦτο λέγοντες ἐμὲ) Verbum hic deesse videtur, τιμήστε, aut simile. GUYET. Vid. Iensii notam praemissam, qui post haec verba, χάρισαισθε ἂν, vel simile quid, excidisse arbitratur. Sed quid si peculiaris Atticismus sit, (ut revera est) participii pro subiunctivo vel imperativo? Ita enim prorsus Epictetus Sent. 52, p. 116 ed. Rel. ubi, cum nihil praecedat, quo referatur, sic incipit novam sententiam: Τοὺς δυσχερεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς οὐ δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι &c. quod ibi recte convertitur: *Molestos autem philosophos in medium producamus* &c. quae legens videbis, non etiam sequi verbum, quo nominativus particip. referatur. Sic σφίγγοντες pro σφινγέτωσαν & simil. crebro Aret. Cappad. Vid. eius Syntaxineditioni Boerhavii subiunctam, p. 359 a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo supra ad Iov. Trag. c. 12. Adde Maitt. de Dialect. p. 66 & 79, ubi etiam nominativum partic. cum ὥς, ex Sophocl. Oed. Tyr. 551, οἷσδ' ὥς ποιήσων, pro ποιήσεις. Et ex Xen. p. 437, οἱ προδιδόντες, prodiderunt. Multos alios lusus in participiis afferre liceret, si tempus sineret; sed Luciani hoc aequae ac Epicteti revera pro imperativo & subi. exponi possunt simpliciore multo ellipsi, quam si χάρισαισθε ἂν suppleas, verbum εἰμι tantum intelligendo, ut λέγοντες sit λέγοντες ἔστε. Veluti Phavorinus, notante Maittaire, p. 66, ἀγγελλόντων exponit ἔστωσαν ἀγγέλλοντες. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentissime, quid miramur, si & nominativus pro secunda eiusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam structura Thucyd. I, 121 f. ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθροὺς, quod Scholiaf. notat pro τιμωρήσασθαι positum. Nam alias praemisso verbo alterum in participio poni millies, id hic non agimus, quia tum alia est ratio. REITZ.

ead. l. 12. Ἀγαλματοποιῶν) Vid. Ienſ. De Iove Olympio ſupra paſſim dictum eſt. SOLAN.

ead. l. 14. Προϊſτῆται) A futuro Aeolico προεῖ, προεῖſμαι, προεῖſαι, προεῖſται, προῖſται. An ab οῖſται, οῖſτες, miſſile? Placet. Τὸ ἔω, ἵημι triplex videtur: ἔω, ὄω, οῖω. Ab ὄω, ὄκα, ἔωκα, ἀφῶκα &c. GUYET.

Pag. 104. l. 3. Δίῳνι — φιλοſόφῳ) Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philoſophia laudem eſt conſecutus. Suid. Philoſtr. & Syn. de laude calvitii. Lucian. in Peregrino. COGN. Vide Cogn. Not. & Men. c. 17. Perleſta Platonis epiſtola ſeptima, facile, credo, mecum ſenties, *Dionyſum* hic, non *Dionem*, a Luciano ſcriptum fuiſſe. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅπως οἶμαι) Vett. Codd. inſpiciendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, nec deſidero. Si cum Obſop. male veritas, *ut arbitror fore*, καὶ abeſſe poſſit; (eſſi ſaepe πλεονάζει, v. infra cap. 28.) At ſi cum Bened. verius, *etiam quod ſentio, dicam*, neque abundabit καὶ, neque in ὅπως quidquam vitii latet, pro quo forſan ὅς quaefivit Guyetus. Sed vid. de ὅπως, infra c. 9 & 32. Et notam Solani ad Tim. § 48. REITZ.

ead. l. 15. Οὐδὲν) Ita *Fr.* ſola. Reliquae omnes οὐθέν. *Fl.* cum ſequentibus iungit, omiſſis Τυχ. & Παρ. SOLAN. Primo illud admonendi ſumus, vocabulum οὐθέν, Attica ratione abundare. Deinde in perſonis nihil mutaverim, cum bene omnia ſic cohaereant. Sed illud εἰ καὶ, quod ſolum obſcuritatem difficultatemque huic loco obieciſſe videtur, non concoquo, & dediſſe Lucianum arbitror εἰπὲ, quod etiam interpretatione expreſſi. *Dic modo, ut potes.* Parum referet ad verum ea in re cognoscendum, ſive paratus ſis, ſive minus. GESN. Non valde repugnavi Solano οὐδὲν reſcribenti, quia vix aliter ſolet Noſter: alioqui perinde eſſe, nescio num operae fuerit probare. Sed quia Phryn. p. 76 negat, οὐθεῖς recte dici pro οὐδεῖς, alii-que οὐθεῖς Aeolicum eſſe aiunt, nonnullos auct. ſubiungam, in quibus οὐθέν, μηθέν & οὐθεῖς invenio, qui tamen Attica magis, quam Aeolica, dialecto ſcripſere. Οὐθέν bis apud Dion. Hal. VII, p. m. 472, 16, atque alibi paſſim. Οὐθεῖς Diod. Sic. II, c. 19, v. 36. Οὐθέν) idem III, c. 57, v. 65. Μηθέν Ariſtot. I Pol. c. 8, εἰ οὐν ἡ φύσις μηθέν, μήτε ἀτελὲς ποιεῖ. Quamquam ibid. c. 4, οὐδὲν ἂν ἔδει. Sed eod. lib. c. 11 poſt med. ἅτ' οὐθενὺς ἐπιβάλλοντος c. 12, ſκυτοτόμος δ' οὐθεῖς, οὐδ' ἐτῶν ἄλλων τεχνιτῶν. At οὐδὲν ruſſum L. 2, c. 3, & μηθέν ibid. med. Item de Coelo L. I, c. 5 med. διαφέρει δὲ γὰρ οὐδὲν, & ſic perpetuo in hac phraſi aliquoties repetita c. 6, & in Analyſ. quoque ſae-

pe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia intercedere inter οὐδὲν & οὐθέν, quam tamen nimiam faciunt comment. ad Phrynich. quos vide. Vix enim alia est, quam quod prius ex οὐδέ ἐν, alterum ex οὔτε ἐν sit conflatum, nam & οὐδέ αἶς, ad maiorem forsitan emphasin, scribi qui nescit, adeat Mollum ad Long. Past. p. notarum 52. Sed sufficit hic ostendisse, Atticis scriptoribus utrumque adhiberi. Sic μηδὲς rursus Diod. Sic. I, c. 22 pr. & IV, c. 44 pr. οὐθεὶς καλύσει, & saepe alibi. Epiet. Man. c. 29. Ibid. c. 36 f. ὅρος οὐθεὶς ἐστίν. Lenius Scholiast. Aristoph. quem indicat Mairtair. de Dial. p. 2, οὐδεὶς elegantius esse, quam οὐθείς. Unum οὐθείς affert hic ex Gen. XXXI, 44, cui itaque superiora illa addi poterunt, item duo triave alia, quae Hoefschel. ad Phryn. l. c. ex LXX, & Athen. profert. REITZ.

ead. l. 16. ΤΥΧ.) Tychiadis personam quidam loquentem inducunt usque ad verbum ἐπίστασαι. Aliter tamen omnes editiones, aliter interpretes. BOURD.

ibid. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ ἀληθῆ δὲ οὐδὲν διοίσει) Ita hunc locum refinximus, partim auctoritatem secuti Fl. ed. & P. nomina personarum hic in editis addita omitterentur, partim ex coniectura. In impressis enim legebatur, οὐδὲν. ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθεῖσι διοίσει. ΠΑΡ. In P. vero, οὐδὲν εἰ καὶ σμικρὰ δέοι, ἀληθῆ δὲ οὐ διοίσει. SOLAN. Mss. Regg. 2954. & 3011. εἰ καὶ σμικρὰ δέ τοι ἀληθῆ δὲ διοίσει. Unde cl. Bel. de Ball. coniicit legendum: εἰ καὶ σμικρὰ δ' εἴπωσι, ἀληθῆ δὲ διοίσει, quand tu dirois peu de chose, la vérité de tes raisons l'emportera toujours.

ibid. Τοῖς ἀληθεῖσι διοίσει) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

Pag. 105. l. 4. Μετέχοιμεν αὐτῆς) Qui legerit ea, quae mox sequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἀπάντων ἢ παρασιτικῆ καὶ τ. λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse μετέχοιεν. Quod verbum in μετέχοιμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολουθήσαιμεν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. GESN.

ead. l. 5. Ὡς ἐπίστασαι) Mallem εἰ ἐπίστασαι. SOLAN. Negaverat supra Parasitus, se philosophiae peritum esse. Itaque illudit ei hoc loco Tychiades, & frustra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori esset manifestior, videlicet in versione adieci. GESN.

ead. l. 8. Τέχνη ἐστίν) In Parasito definitio artis habetur: τέχνη ἐστὶν συστηματικὴ κατὰ τὴν ἀνθρώπου συγγενεῖαν ἀσκήσαντων πρὸς τὸ τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Sic scribe partim ex ed. Flor. partim ex Mss. Interpretes verterunt, Ars est, quae constat ex

perceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem. Ubi est in Graeco *consentientes*? Dein quid Latinis sint *coexercitatae*, nemo dixerit. Verre: *Ars est corpus perceptionum, quae exercitae sunt ad quandam utilem vitae finem.* Sic contra ἀσχυμναστοὶ καταλήψεις sunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerint exercitae. Vide mox c. 6, ubi hanc explicat definitionem. GRAEV.

ead. l. 9. Ἐγκαταλήψεων) Quidam ἐκ καταλήψεων, ut postea. BOURD. Ἐκ καταλήψεων) Ut Fl. ed. & S. c. 6 & 8. In reliquis enim ἔγκαταλήψεων ἐ — uti & in P. & C. Vid. Quintil. II, 17, p. 116, 1. SOLAN. Ἐκ καταλήψεων συγγυμνασμένων) Sic legenda videtur nobilissima artis definitio hic & apud Sextum Empiricum, apud quem quoties occurrat, docuit Fabricius ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inspicere velit loca omnia, ad quae ab illa Fabriciana animadversione deducitur, inveniet, nusquam alio, quam secundo casu, & ubi separari ἢ ἐκ possit, legi ἔγκαταλήψεων vel ἔγκαταλήψεως in plerisque locis esse alios Codices, qui habeant ἐκκαταλήψεων, vel, ut Noster mox sine ulla, quod norim, varietate, ἐκ καταλήψεως. Donec igitur afferatur ex bono libro casus alius, v. g. ἐγκατάληψις, vel similis; licebit nobis suspicari, librariis deberi, dictata excipientibus praesertim, illud ἔγκαταλήψεων quod in pronuntiatione veteri vix differre ab illo altero, satis constar. De usu vocis κατάληψις in artis definitione add. Spanhem. & Kusterus ad Aristoph. Nesp. 317. Interpretatio, quam damus, est Quintiliani II, 17, 41, nisi quod *perceptiones* hic admisi pro *praeceptionibus*, quae libros Fabii obsederunt, & quas ei reliquisse fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare, quae cautior est. Vox σύστημα explicatur a Fabio, quod *consentientes* sunt perceptiones, e quibus ars constat. Si uno nomine utendum sit, *compages* forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. *corpus*. GESN. Mox pr. c. 6, ἐκ καταλήψεως, non ἐγκατ. quare & hic ita restitui. In marg. A. 1. W. additum etiam erat, *legendum ἐκ καταλήψεων* vid. *Commentarium Hermogenis* fol. 2, ubi per definitio explicatur. Sed addamus, quae L. Bos Obs. Cr. p. 77 contra Graevium notavit: *Carpit Graevius versionem Latinam, — at interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expressisse e Quintiliano, qui utrumque vocabulum, consentientes, & coexercitatae, habet in Instit. Orat. L. II, c. 18, (leg. c. 17.) siue ille, inquit, ab omnibus fere approbatus finis observatur, artem constare ex perceptionibus consentientibus & coexercitis ad finem utilem vi-*

tae; ubi in marg. ed. Basib. notatur, hoc Graece ita dici: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων (alii ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus Oneir. IV, 3, & Schol. Aristoph. ad Nubes, p. 143. REITZ.

Pag. 106. l. 1. Αἱ ποικυραὶ χύτραι) Ut aerea vasa tinnitu dignoscuntur, ita homines ex sermone. Huc allusit Pers. Sat. III: — sonat vitium percussa maligne, Respondet viridi non coctis fidelia limo. Et rursus in Sat. V: — pulsu dignoscere cautus Qui solidum crepet & pislatae tectoria linguae. COGN.

ead. l. 2. Μὴ σαπρὸν) Casaub. ad illud Persii sonat vitium, legi vult σαθρὸν. BOURD. Σαθρὸν) Plut. L. II, p. 64. (ed. Xyl. Gr. L.) KUSTER. Casauboni emendationem secuti sumus, σαθρὸν legentis pro σαπρὸν. Locus est Platonis huic simillimus in Theaet. p. 83 B. σκεπτέον — διακρούοντα εἴτε ὑγιές εἴτε σαθρὸν φέγγεται. SOLAN. Cum σαθρὸν sit apud Platonem & Plutarchum in eadem similitudine; suspicatur, si recte intelligo, Casaubonus ad Persii Sat. 3, 21, etiam hic legendum esse σαθρὸν. Quam frequens sit Luciano huius nominis usus, ostendit iam Kusterus ad Aristoph. Plut. 814, quibus addi potest ex Encom. Demosth. pag. 694 extr. Graev. τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν, pars affectu &c. Praestit forte, quod facit Kusterus in Aristophane, etiam hic ἐπέχειν, cum σαπρὸν significatione in tantum conveniat, ut quae sunt σαθρὰ, etiam σαπρὰ dici queant. De negatione, quae hic abundat, iam dixit Schol. GESN.

ead. l. 4. Ἐκ καταλήψεων) Ut supra, nisi quod hic Fl. ἐκ καταλήψεως. P. etiam ἐγκ.—. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτῳ) Sic P. & L. recte. In impr. οὗτῳ. SOLAN.

ibid. Μεταγνοῖν) Sic S. & A. quibuscum consentit Mf. Reg. 2954. Vulg. μεταγνοῖσι, male.

ead. l. 7. Ἀργυρογνώμονα) Ἀργυροκόπος vulgo menfor & mensarius a Graecis κολλυβιστής, nummularius & trapezita. COGN.

ibid. Εἴπερ ἐπίσταντο διαγινώσκειν) Ἦπερ ἐ. δ. MARCIL. Non male. Et sic priscus interpr. artem — qua norint, fecerat. Sed vulgatum stare potest. REITZ.

ead. l. 9. Κιβδήλους) Quod simplex non est, neque sincerum, id vulgato verbi Graeci κιβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ καύθειν τὸ δῆλον, vel quod Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, huius nomen nominati solent inscribere,

addita litera, iisque in terram abiectis dira imprecari. Παρὰ τὸ τοὺς Χίους βδελύττειν. Sed proprie nummum subaeratum κίβδηλον appellant, & κιβδηλίαν corruptelam. COGN.

ead. l. 10. Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τὸν νομ.) Καὶ ταῦτα οὐχ ὥσπερ. Patet oraculo Euripidis sequente, & post illa, verbis Luciani pag. sequente. MARCIL. Οὐχ ὥσπερ) Marcilii coniecturam secutus sum. SOLAN. Ὡσπερ τῶν νομισμάτων) Οὐχ ὥσπερ, quod Marcil. volebat, Solanus iam receperat in textum, sine auctoritate. Ego, quantumvis festinem, non tamen ita praepropere οὐχ invitis Codd. intrudo; quia negatio ex sequenti μὴ potest intelligi ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat in *l.* aliisque, minus errarunt, qui οὐχ hic inferi cupiebant.) Huc enim redit Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii in nummis dignoscendis, eadem & nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurrunt, ut nummi adulterini, (scil. etiam se habent) i. e. quoque non primo adpectu deteguntur. Construe itaque: τῶν ἀνδρῶν μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων, ὥσπερ τῶν νομισμάτων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων. Permulta sunt eiusmodi locutionis exempla. Sed insigne reticentiae τοῦ οὐ vel μὴ testimonium est ap. Eurip. Androm. v. 80: Γέρον ἐκεῖνος, ὥστε σ' ὀφελεῖν παρὼν, *senex est ille, ita ut nequaquam te iuvare queat*; sive, *senior est, quam ut &c.* Apud Hippocr. S. I, aph. 13, *μάλιστα* negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait: Γέροντες εὐφορώτατα νηστεῖν φέρουσι, δεύτερον οἱ καθεστηκότες, ἥκιστα μετράκια, πάντων δὲ μάλιστα παιδίαι, i. e. *minime omnium pueri ieiunium ferunt.* Ex Latinis similia dedi in *Ambiguis*, Tit. *Negandi formul. fin.* Alia quaedam, si non prorsus similia, propinqua tamen, dedit L. Bos de Ellips. p. 331 — 2. REITZ.

ead. l. 11. Μὴ φανερῶν) Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. BOURD.

ead. l. 12. Εὐριπίδης) Locus integer ita habet: Ὁ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, δὲ κιβδηλος ἦ, Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὅπασας σαφῆ &c. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνδρῶν &c.) Eurip. Med. 518. SOLAN.

Pag. 107. l. 2. Λόγους λέγειν) Sic supra Gall. cap. 3, *παρεδόξατο λόγον — λέγω.* Et Herod. c. 3, *λόγους ἔλεγον.* Arr. Exp. Al. I, p. 54, *λέγουσιν ὑπὲρ σφῶν τόνδε λόγον.* Alias eiusmodi repetitiones abunde iam vidimus. Cumque ad Gall. c. 5 promiserim talia me deinde silentio praeteriturum, addam tantum, quod ibi omisi, mirandum esse, qui in Evang. Matth. XI, 10, *ἐχάρησαν χάραν*, quod Marc. IV, 40, iterum oc-

currit, ut minus Graecum fuerit reprehensum. Quod multis tuetur Eckhard. in Observ. ex Aristoph. Plur. p. 2. REITZ.

ead. l. 8. Παντός ἀπῆλθε) Ἀν διὰ παντός, i. e. perpetuo, ubique, quaesivit Solanus? nam per omnia dederat etiam Obsop. Non opus erit, si παντός cum Gesnero nostro mascul. gen. accipias, pro παντός ἀνθρώπου. Non displiceret tamen πάντως, si alicubi inveniretur. At παντός μάλλον neutro gen. ante omnia conversum in Ael. V, 13 pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι ἐπιτήδαιοι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντός μάλλον. Sed & possis ante omnes reddere, etsi pluralis praecedit. Ita enim & Dion. Hal. Ant. X, p. m. 642, 30, τοὺς πολέμους — οὓς παντός μάλιστα ἐφοβοῦντο, quos ante omnes alios timebant. Sed eodem reddit, quos magis timebant, quam quidvis. Nam neutr. generis certò est ap. eund. X, 681, 31, ὃ παντός μάλιστα ἐβούλοντο, quia τὸ δὲ ibi praemissum erat. Generaliter autem excellentiam significat; neque credo, semper disquiri debere, quo genere accipiendum sit. Et περὶ τοῦ παντός, de summa rerum, neutr. est apud Herodian. IV, 4, 14. Περὶ παντός ποιεῖν, plurimi facere, Lexicogr. iam notarunt. Quare nihil hic muto. REITZ.

ead. l. 11. Πλάττεσθαι) In quibusdam πλάττεσθαι. BOURD.

ead. l. 15. Πλάτωνος) Haec Platonis sententia exstat in Dialogo, qui inscribitur Gorgias sive Rhetor. COGN. Locus non in Gorg. exstat, sed in Theaet. p. ed. Basf. 83 A. SOLAN.

Pag. 108. l. 7. εἶν) Legendum videtur εἶεν. GUYET. Non male. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi necessitas. Ad καταλύσεις certe singularem referre nolum. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing. verbi, cuius exempla quaedam dedit frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 357 — 8, tamen Lucianus non ita solet. Sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσιν, quod etiam sing. est? Idne quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic Lucian. iunxisse feminin. plur. verbo sing.? REITZ.

ibid. Ἀπόλλυσιν) Ἀπαλλύουσιν. GUYET. Bene, si εἶεν semel receperis; nam tum & hoc mutandum erit. Priorem difficultatem avertit Gesnerus, εἶν ad Parasitum referendo; at ἀπόλλυσι tamen perdunt convertit, pluralem edendum esse forsan innuens. Velim igitur, etsi εἶν retineo, minima accentus mutatione ἀπολλύσι legere: nihil tamen mutavi; si forte & alia femin. apud Nostrum ita constructa reperiantur. REITZ.

ead. l. 10. Μὴ καὶ μανίας) Τὸ μὴ delendum videtur. GUYET. Non delendum, si interrogandi signum addas, quod adest in P. in alijs non, Conf. c. 40 f. REITZ.

ead. l. 11. *Ον, οὐδὲ ζῆν &c.) Lectionem Florentinae vulgata meliorem arbitror; sed malletum tum etiam illud ὃν post βίω, quod illa cum ceteris servat, omitti, ut recte notat marg. *A. 1 W.* quo sententia parasitica sit, οὐδὲν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίω, ὢν ἀνευ οὐδὲ ζῆν ἐστὶ. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; sed altera est concinnior. REITZ.

Pag. 109. l. 3. Δύναμιν δέ τινα) Nempe hic removet τὸ τεχνοειδές, qualis est animalium sollertia in victu quaerendo, struendis nidis &c. ut paulo post ἀτεχνίαν. Vulgavit Fabricius ad Sexti Empir. adv. Gram. I, 75, locum egregium e Scholiis ineditis ad Dionysium Thracem, ubi occasione eiusdem definitionis artis explicantur & ab ea distinguuntur τεχνοειδές, ἡμιτέχνιον, μικροτεχνία, κ. τ. λ. & tandem etiam ἀτεχνία. GESN.

ead. l. 10. Δυνήσεται σώζειν) Consequentia orationis & nexus haud dubie postulant secundam personam, quam cum Ionica s. antiqua ratione positam inveniret librarius, δυνήσσαι, imperitia quadam immutasse videtur in δυνήσεται. Vidit hoc etiam primus interpres Vinc. Obsopoeus, a quo discessum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus obiiciat pronomen ἑαυτὸν. Hoc enim aequae secundae personae ac tertiæ iungi posse, translatitium est. GESN. Δυνήσσαι σώζειν ἑαυτὸν) Cum δυνήσεται antea editum legerem, coniiciebam, legendum δυνήσῃ vel δυνήσαιο, ut fiat secundae personae, & praemissae interrogationi, *an tu evasurus sis?* respondeat. Immo sic legi voluisse Obsopoeum crederem, qui vulgata servata tamen dedit, *te ipse servare potuisses*; nisi ex aliis eius erroris viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia Gesnerus τ tantum delebat, ut δυνήσσαι legas, idque facillimum & optimum, (nisi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori cessi, & quia necessitas exigit, vulgatam reieci, quae plane absurda erat. Restat tamen, ut ἑαυτὸν, quod tertiæ personae est, iam etiam in σαυτὸν mutet, qui volet, quia etiam proxime praemisit Noster σὺ σεαυτῷ. Sed per me non erit necessarium, quia ἑαυτὸν est omnis personae. Pro ἑμαυτὸν id assertum vid. ad Afri. cap. 13; pro σεαυτὸν in Apolog. pro Merc. c. 2 pr. ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν — λέλεκται σοι, nisi credas propter figura sequens dubiam esse lectionem. Vid. igitur apertius pro secund. pers. positum in Ep. ad Galat. V, 14, ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτὸν. Evang. Matth. XXVI, 11, πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μετ' ἑαυτῶν 2 Corinth. X, 12, & passim. Epiet. Man. pag. 58 f. Ael. I, 34 med. τολμήσεις τοῖς

ὀφθαλμοῖς ἑαυτοῦ — ὑπομεῖναι; hinc in Glossar. vetere in Biblioth. Coisl. pag. 233, ἑαυτοὺς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? Lucianum sic saepe habere, bene proficitur Sol. ad Apol. l. d. Et patebit ex Indice. REITZ.

Pag. 110. l. 6. Τοιοῦτον) Pleonasmus, qualis ille Pausan. p. 22, ἐς δὲ τὸν ναὸν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν, ἐς τοῦτον ἐσιῶσι, quem cum aliis simil. affert Maitt. de Dialect. p. 75. Addo Diod. Sic. V, c. 7 post med. τῷ δὲ Λιπαρῷ τῆς Ἰταλίας ἐπιθυμοῦντι, συγκατεσκεύασεν αὐτῷ τοὺς — τόπους. REITZ.

ead. l. 11. Ἄλλ' ἐκείνο) Intellige, ὅρα, ποιήσον. GUYET.

ibid. Ὅπως) Sic Noster passim. Vid. Τιμ. cap. 28. (sed quia alia divisio ibi instituta iam est, § 48.) SOLAN.

ead. l. 13. Σὺ λέγων) Pro λέγεις, ἢ λέγων εἶ. Vide ad cap. 2. REITZ.

ead. l. 15. Λεκτέον) Λεκτέων. MARCIL. Λεκτέων) Additum oportuit καὶ πρακτέων. SOLAN. Quod Marcil. voluit, id iam erat in P. S. A. I. Fl. &c. Aliis igitur edd. usus fuit. REITZ.

Pag. 111. l. 8. Οὐ γὰρ) Versus Homericus erant corruptissimi. BOURD. Inspecto Homeri loco, (qui est Odys. I, 5,) quantum hic turbaverint aut ipse Lucianus, aut librarii, apparebit. Οὐ γὰρ ἐγώ γε τι φημι τέλος χαριέστερον εἶναι ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα, δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκούζονται ἀοιδῷ ἡμεῖοι ἐξείης· παρὰ δὲ πλῆθος τράπεζαι Σίτου καὶ κρεῖων· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων Οἶνοχος &c. Hunc Homeri locum respicit Basilii de legendis Graecorum libris, (Grot. ed. p. 87.) cum ait: οὐ τοίνυν ἐπαινεσόμεθα τοὺς ποιητὰς, οὐ λοιδоруμένους, οὐ σκώπτοντας, οὐκ ἐρῶντας ἢ μεθύοντας μιμουμένους. οὐχ ὅταν τραπέζη πληθούσῃ καὶ ὠδαῖς ἀναιμέναις τὴν εὐδαιμονίαν ὀρίζονται. SOLAN.

ibid. Τέλος χαριέστερον ἔμμεναι) Sic se restituisse ait Bourdelotius, & sic Mf. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο. Sed εἶναι retinendum esse constat ex Hom. Odys. I, v. 5, unde haec hausta sunt, unde etiam liquet, in altero mox versus legendum πλῆθος τράπεζαι, ut & exstat in Flor. GRAEV.

ibid. Εἶναι) Hom. L. Fl. V. 2. & P. In reliquis erat ἔμμεναι; prave. In P. ut & G. ἔμ — ἄλλο, quod melius, si φησὶ retineatur. SOLAN. Εἶναι legendum pro ἔμμεναι, etiam adscripsit Guyet. Item paulo post εὐφροσύνη pro vulgato εὐφροσύνην. REITZ.

ead. l. 9. Εὐφροσύνη) Corrupte hic omnes εὐφροσύνην. Ego ex Homero ipso emaculavi. SOLAN.

ibid. Ἐχῇ κατὰ) Ἐχῇ κατὰ scribendum videtur, pro κατ-

ἔχει. GUYET. Non plane opus est cum Guyeto *κατά* per anastrophē scribere; neque sic est in meis Homeri edd. Nam etsi per *tmefin* pro *κατέχω* accipi queat, tamen non est anastrophe, qualis Od. Z, 107, Πασάων δ' ὑπὲρ ἥγε κάρη ἔχει, & ἔχω etiam per se interdum signif. *versari, degere*, cuius exempla mox subiiciam; ita ut *εὐφροσύνη* ἔχει *κατὰ δῆμον* ad verbum sit, *laetitia versatur apud, per populum*. De ἔχῃ vero in ἔχει mutando non adeo repugno; cum lectio inter ἔχῃ & ἔχει etiam variet in Homeri libris Odysseae loco, quem Solanus indicavit. Ἐχω autem pro *versor, immoror* frequens. Alciph. III, Ep. 20 pr. τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει. Idem I, 1, τρίτην ταύτην εἶχεν ὁ χειμῶν ἡμέραν. Long. Paft. I, p. 24 ed. Iung. (18 Moll.) ἡ δὲ Χλόη — ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πηγνύσα τὸ γάλα (male πηγνύσα ed. Iung.) Idem IV, 113, περὶ θήραν εἶχε λαγῶων. Ael. XIII, 2 m. καὶ ὁ μὲν περὶ τὴν βαλκυσίαν εἶχεν. Et III, 42, καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἰστούς εἶχον. Sed ἔχει *κατὰ* rursus Hom. Od. Λ, 491: Οὐνεκά μιν *κατὰ γῆρας* ἔχει *χειράς τε πόδας τε*, *senium cum occupat ad manus pedesque*; ubi ex traiectione structuræ patet *tmefin* esse, qua in aliis verbis etiam utitur millies milliesque; nec tamen ideo *κατά* scribi necesse, quia praepos. praecedit casum suum. REITZ.

ead. l. 15. Τούτο τί μοι) Hom. Odysf. I, v. 11. SOLAN.

Pag. 112. l. 2. Τῶν Ἑλλήνων) In aliis Codd. τῶν ὅλων. BOURD. Ἑλλήνων) Unde hanc scripturam habuerit Parisiensis editor, incertum. In L. certe reperitur; & omnino proba est. In ple-risque impr. & ipso P. ὅλων. In Fl. λέγων. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅτε τὸν Φιλοκτῆτην) Atqui haec nullibi, quod quidem commeminerim, narrat Homerus. Sed vide Philostr. p. 703, & qui ibi in notis memoratur Hyginus fab. CII. SOLAN.

ibid. Φιλοκτῆτην) Est apud Philostr. in Heroic. & Homer. in catalogo navium. COGN.

ead. l. 6. Ἑλληνας — κατέσχευ) Hom. Il. A: Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς. COGN. Versus, quem Cognatus profert, est in Il. B, 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret vers. eiusd. B, 165, ubi de Graecorum fuga cohibenda sermo est. Sed neque hoc magni est momenti. REITZ.

ead. l. 7. Ἐαυτὸν μαστιγώσας) Hom. Od. Δ, 244. SOLAN.

ead. l. 10. Τῇ Καλυψοῖ) Hom. Od. E, 14, & passim. REITZ.

ead. l. 12. Λείας) Τελείας L. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ γὰρ οἶδον τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγόμενων) Verto: fieri enim non potest, ut eos (versus) PERCI-

PIAMUS, si non saepius dicantur. Interpres habebat, quos nisi saepe referantur, audire non possumus. Verum τὸ ἀκούειν hic non est audire, sed intelligere & percipere. VITRING.

ibid. Ἀκούειν αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγομένων) Id est, repetiti placent. GUYET. Ἀκούειν hic intelligere est; quo sensu in N. T. usurpatur; nove. Nisi forte corruptus locus est. SOLAN. Ἀκούειν Solanus nove dictum ait, pro intelligere, ut in Novo Foedere usurpatur. Gesnerus etiam recte verit intelligere. Ob-
sopoeus, neque enim ad satietatem AUDIRI possunt, nisi saepius repetantur: minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν intel-
ligendi significatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo novum, ut singulari Novi Foederis stilo sit tribuendum. Ex Galeno enim L. X id iam protulit Bud. in Comm. L. Gr. pag. 565, duobus testimoniis, quorum posterius tantum repetam. Ἀπλοῦν δὲ, ait, ὅταν εἴπω, ῥόδιον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούειν σε χρεῖ. Sed ex aliis etiam defendit Pfochenius de stilo N. T. ad verba Apostoli 1 Cor. XIV, 4, ubi οὐδεὶς γὰρ ἀκούει recte vertitur, nemo enim intelligit. Sensus, quem Guyetus his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore structura est ap. Liban. Ep. 31, τούτων δ' οὐδεὶς, ὅστις οὐκ ἤκουσεν, ὡς ἀκούσει quod vertitur, quorum nemo orationem audivit, quin audire iterum vellet. Ad verbum autem sonabit, horum autem nemo, qui non (ita) audierit, ut auditurus. Quid si igitur ἀκούσεις optandi modo legas? vel ἀκούσων. REITZ.

Pag. 113. l. 1. Δαιτυμόνες) Hom. Od. I, 7. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸ τῆς σαρκὸς ἀβχλητον) Iens. ad Dial. Imag. posterius verbum iis annumerat, quae in Lexicis non inveniuntur; (quamquam inverse ἀχλόητος edi sit passus, ut ibi vidimus.) Interim verum est, in Stephan. Scap. Bud. Poll. Suid. & Hesych. non reperiri ἀβχλητος. Utitur tamen & Alciphr. IV, Ep. 55, pag. 410, plane totidem verbis scribens τὸ τῆς σαρκὸς ἀβχλητον, ubi peritissimus Bergl. & haec Luciani affert, & ipsum Epicurum in Epist. ad Menoeceum apud Diog. Laërt. X, Segm. 127, in simili sententia τὴν τοῦ σώματος ἀοχλείαν dicentem, & ἀνοχλησίαν Diog. Laërt. II, Segm. 87. REITZ.

ead. l. 10. Ὁ δὲ Ἐπικούρειος) Ἐπικούρος forte. Sic interpret. GUYET.

Pag. 114. l. 5. Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆς Σχερίας) Videtur omnino respicere Odyss. N, 79, 92. Vox σχερίας, quae in libris omnibus nostris exstat, irrepsit pro Σχερίας facili sciolorum lapsu, qui etiam ἐπὶ pro ἀπὸ dederunt. Σχερία autem, aut Σχερίν, nomen est insulae Phaeacorum, (Od. E, 34 & 35.)

unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero fruitur, divinitus etiam aucto. SOLAN. Magna veri similitudine sese commendat coniectura Solani: sed quod eam, inducta vulgata, iam in contextum recipi voluit, sine auctoritate librorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda, vel falsa, ut sine eiusmodi coniectura intelligi aut credi non queat. Cum vero & ἐπισημίων Homero ead. Odyss. crebro usurpetur, & veritati non adversetur, ego nihil mutari passus sum. REITZ.

ead. l. 6. Κατὰ ταῦτα) Illo modo, i. e. sequenti. GUYET. Habuimus idem in Bis Accus. c. 15 med. REITZ.

ead. l. 9. Οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται) Forſan quis οὐ ante ζήσεται omitti poſſe ſuſpicaretur, ut vid. ſupra Abdic. c. 18 notata. Sed ſi in eiusmodi locutionibus οὐ intelligendum relinquitur, quis negaverit ergo & recte id addi interdum, ut Tox. c. 26 pr. καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται. REITZ.

Pag. 115. l. 5. Οὐκοῦν τῷ μὲν συγχρὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μὴδὲν οὐκέτι) Proinde ei, qui multa poſſidet, hoc fortiaſſe praeſebet: ei vero, qui pauca, nihil amplius. Mentem Luciani non ſatis aſſecutus eſt, qui ita reddidit. Debebat poſteriorius membrum ita reddere: ei vero, qui pauca, & nihil, non ita, i. e. hoc non praeſebet. VITRING.

ead. l. 6. Παρέχει) I. e. licet hoc facere. GUYET. Melius Vitringa; quare comma poſt μὴδὲν, quod in P. aberat, etiam addidi, id quod Geſnerus quoque fecerat. REITZ.

ead. l. 12. Ἡ μὲν) Τὸ εἰ hic deeſſe videtur. GUYET. Ei B. 2. P. & A. quod & agnoſcit L. ſed abeſt ἦ. In reliquis deeſt εἰ. Al. ludit iterum ad eandem fabulam Μιςθ. c. 13. SOLAN.

ead. l. 13. Παρὰ τοῦτο) Forſan παρὰ τοῦτου, adſcripſerat Geſnerus. REITZ.

Pag. 116. l. 2. Τοῦ τέλους) Non attendit ad hanc vocem interpreſes. Sic mox cap. 30, συμφωνία τῶν ἔργων καὶ τοῦ τέλους. Conſtituebat enim Epicurus philoſophiae ſuae ſummam ἐν τῷ τέλει. Sic Petron. Satyr. Ipſe pater veri doctus Epicurus in arte luſſit, & hoc vitam dixit habere velos. Quo loci mendose faciunt, qui in ſecundo verſu reponunt luſit pro iuſſit, ut moneo ad emendationem huius epigrammatis. BOURD.

ead. l. 4. Ἀπολογούμενος) Τῷ παραſίτῳ οὔτε μάγειρός ἐſτιν — οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολογούμενος ἀχθεσθεῖν, καὶ πάντα ἔχει. At vero paraſito neque coquus eſt &c. neque pecuniae, pro quibus cauſam dicere gravetur. Sic interpreſes: non bene equeſdem. Illi dicuntur ἀπολογεῖσθαι, qui ſe defendunt contra impu-

gnantem. Hic est ἄτοπον. Lege ex Ms. ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθεῖν, *peque pecunia, qua amissa crucietur*. GRAEV. Ἀπολλυμένων) Τῶν ἀπολλύμενος L. unde confirmatur Graevii emendatio. In impr. omnibus ἀπολογούμενος, insulse. Sed quid isthic loci οἰκονόμος; Ego certe οἰκίαι vel συνοικίαι legendum esse arbitror. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐκείνος) Ἐκείνους malim. Et Solanus Florentinam etiam ἐκείνους male habere, Iuntinae adleverat. Nam etsi singularis ad Epicurum videtur spectare, illud μένος rectius pluralem sibi oppositum habebit; quia si solus immunis est, ceteri omnes debent esse isti malo expositi, & ὧν ἐκείνους tum exponendum, intellecto denuo ἀνάγκη ἐνοχλεῖσθαι, quibus istos (Epicureos) perturbari necesse est. REITZ.

ead. l. 11. Πάσης γὰρ τέχνης) Πάσαις γὰρ τέχναις legendum videtur. GUYET. Haud male quidem Guyeti coniectura habet. At cum non desint exempla genitivi, ubi dativus usitatus locum haberet, nihil muto. Diod. Sic. L. II, c. 28 m. αὐτοῦ κατέγνω θάνατον, ubi & αὐτῷ dicere potuisset. Idem IV, cap. 44, τῆς θυγατρὸς καταγνῶναι θάνατον. Sic ἱερὸς τινὶ etiam usitatum cum genitivo. Noster supra Gall. c. 28, οὐπὲρ ἱερὸς εἰμι. Aesop. F. 2, τούτου ἱερὸς εἶναι λέγεται. Evang. Ioan. XIX, 36, ὅσπου οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etsi in loco parallelo Exod. XII, 10, de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ. Construe igitur hic ἀνάγκη πάσης τέχνης. Ita ex Cic. I in Verr. 18, *insula Deorum sacra*, pro *Diis*, affert Iensius in Lectt. Luc. p. 285; addiditque deinde Iustin. XVIII, 7, *decimas Herculis ferre*. Et XI, 5, *duodecim aras Deorum statuit*. Alia huius generis dedit Wopkens in Animadv. ad Avian. insertis Obsl. Miscell. Britann. mens. Aug. 1736, pag. 210. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκάλων) Sic recte Ms. vulgo ἐκ τῶν διδασκάλων. GRAEV. Τίς γὰρ ἀπὸ δειπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἐκ τῶν διδασκάλων ὀρώμεν; Ms. Graevii ἀπὸ τῶν διδασκάλων. At vulgata lectio videtur multo aptior & elegantior, ut sit ellipsis loci alicuius, ubi διατριβέουσιν οἱ διδασκαλοὶ, puta, σχολῆς vel διδασκαλείου, ut mox sequitur. Praecipue ubi de scholis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticῶς loquendi formam. Sic ἐς διδασκάλου Noster in Hermotimo c. 82 f. εἰς μουσικοῦ φοιτᾶν, in Amoribus c. 64 f. Ἐς Πλάτωνος iterum in Hermotimo, & passim. Adde, quae ad Tom. I notavimus. IENS. Ἀπὸ τῶν διδασκάλων praeter Ms. Gr. ed. Ven. Reliqui

vero libri ἐκ. Sed *B.* 2. pro διδασκάλων, διδασκαλείων hic habet, prave. SOLAN. Non quidem improbo vulgatum, quod Ienf. defendit, ἐκ pro ἀπὸ, & vel servassem, si tanti esset. Sed consentienti Solano ac Graevio in ἀπὸ aequè bono, aequè testibus suis firmato, hoc facile dedi, ut reciperem. Et si me tertium testem his adiungere licet, ἀπὸ cum illis magis probò; quia ἐκ τινὸς ἔρχεσθαι, quando οἶκος intelligitur, amat sine articulo poni, ut Aristoph. Plut. 84, ἐκ Πατροκλέους γὰρ ἔρχομαι, & simil. quae cum praepos. ἐς iuncta, ipse attulit Ienfius. REITZ.

Pag. 117. l. 1. Eis διδασκαλεία φοιτῶντες) Confer Somn. sub init. SOLAN.

ead. l. 13. Πολλή) Consulto mutavit textum Hesiodi, qui ita habet Ἔργ. 290, μακρὸς — ἐπ' αὐτήν. In *P. Fl.* ed. & *S. αὐτοῦς*, in reliquis αὐτὸ. SOLAN. Πολλή — αὐτὸ) Notarat Solanus nosse solam *P.* quae male πολλοὶ haberet. Sed & alias sic habere vidi, ideoque in variantt. distinxī; sed melioribus parui. Interim & πολλή male forsā ab interpret. cum οἶμος coniunctum, dum reddunt *multa est via*, ad quod *Fl.* aliaque ansam videntur dedisse, comma post γὰρ omittentes. At cum οἶμος masculinum sit, πολλή, (si proba est lectio, & non πολλὰς poëticae pro πολὺς, rescribendum) forsā ad τέχνην referendum. Hesiod. ab Solano indicatus habet, μακρὸς δὲ καὶ ἄρβις οἶμος ἐπ' αὐτήν quod etsi Lucianus mutavit, malim tamen utrumque adiectivum ad viam referre, ut *longa & ardua* dicatur. Verum isthoc ipsum voluit Gesnerus aequè ac priores interpret. & ὁδὸς post πολλή intellexere, ellipsi satis per se usitata, qua tamen carere possemus, si adiectiv. ad sequens οἶμος aptemus: nam quid opus aliud *viae* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem significans iam additur? Si differentia inter ὁδὸς & οἶμος esset tanta, ut prius *itineris spatium*, alterum *difficultatem eius* tantum indicaret, vel elegantissimam agnoscerem hic ellipsin. Αὐτὸ vero recte ad totum negotium pertinet: nam si πολλοὶ legas, scil. καρποὶ, belle quidem αὐτοῦς eodem referri videtur; sed hoc ipsum sefellit scribas, qui πολλοὶ cum dedissent, etiam αὐτοῦς refingere debuerent. At falsa tum prodit sententia. REITZ. Quid si πολλή refertur ad τέχνην, & αὐτὸ ad totam phrasin τοὺς καρποὺς ἀπολαμβάνουσι; GESN.

ead. l. 14. Εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τὸ μαθάνειν) Sic corruerunt posteriores sanum & sincerum priorum editionum, ἐν αὐτῷ τῷ μαθάνειν. Paulo post iterum τῷ degene-

ravit in τὸ (ἅμα τὸ ἀρξασθαι), ut iam vidit & monuit Graevius. IENS.

ead. l. 15. Τῷ μανθ.) Ita B. 2. & P. Reliquae τὸ, prave. SOLAN.

ibid. Ἐν τῷ τελει ἐστίν) Obsop. reddiderat, *quantocius in quaestu est*. Haud ita male ad sensum: ludit enim in duplici sensu vocab. τέλος. REITZ.

Pag. 118. l. 2. Ἄμα τὸ ἀρξασθαι) Sine dubio quoque scribendum, ὁ δὲ παράσιτος εὐδὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἀρξασθαι τῆς τέχνης. *At parasitus simul atque artem orsus est, victum habet.* Ἄμα τῷ ἀρξασθαι ἐστὶν σὺν τῷ ἀρξασθαι, vel σὺν τῇ ἀρχῇ. Edd. male. ἅμα τὸ ἀρξασθαι. GRAEV.

ead. l. 9. Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας) Disce hinc, quanto sapientius a Iudaeis & Christianis, seu potius a Deo ipso, feriae sanctae & caste colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies festi, primus erant & septimus, de quo posteriore alibi nos. SOLAN.

ead. l. 16. Πολυποσίαις δὲ — οὐκ ἐστὶν εὐφρ. μανθ.) Prope ad synchysin accedit haec constructio, ita instituenda: εὐφραίνονμενον πολυποσίαις οὐκ ἐστὶ μανθάνειν. Belle tamen se res habet: nam vel maiorem habuimus Imag. c. 4 pr. ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Mollior, non tamen priori absimilis verborum traiectione est ap. Callim. Hymn. I, v. 10, Ἐν δὲ σε Παρράσιῃ Πείν τέκεν. Long. Past. III, pag. 110, ἐκ γὰρ μοι χηνῶν τῶν εἰκοσὶν ἓνα τὸν κάλλιστον αἰετὸς ἤρπασε. Adde nonnulla alia in Syntax. Aretaei, eius Oper. adiuncta pag. 359. Sed Latini, si non iisdem plane, aliis tamen συγχύσεις vel frequentioribus & intricatioribus delectantur, quod praeter Sanctium & Rutgers. ad Horat. compluribus in locis egit Th. Wopkens in Lectr. Tullian. REITZ.

Pag. 119. l. 3. Αὐτὴ δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ &c.) Non αὐτὴ, sed αὐτὴν legendum; id quod manifestum ex antithesi, quam facit Parasitus. Ottenfurus nempe, Parasiticam praestare aliis artibus, *aliae quidem, inquit, artes sine instrumentis neutiquam domino suo inservire queunt; neque enim fieri potest, ut quis sit tibicen sine tibiis, fidicinum agat sine lyra, equitet sine equo.* Haec vero (Parasitica) ita bona est, nec artificii molestia, ut quis nihil aliud habens, ea ipsa pro instrumento uti possit. Ita quoque cap. 21 pr. scribendum, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν: αὐτὴ δὲ οὐδεμιᾶς ἐτέρας: non, ut vulgo, αὐτή. IENS. Αὐτὴ) Iensii emendatio. SOLAN. Sic mox recte § 19, κατὰ Σωκράτην, καὶ αὐτὴν quare nullus dubitavi, monentibus Iensio & Solano parere. REITZ.

ead. l. 9. Κατὰ Σωκράτην) Plat. Ione 145 B. C. D. SOLAN. Ut *Fl.* hic Σωκράτη, ita eadem supra Ἀρη, Gall. 3, atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae v addant hic & alibi, & perinde sit, nihil mutavi. Diog. Laërt. Σωκράτη praefert, T. I, L. 2, p. 106, 113, 114, 117 &c. Sed Ἀριστοφάνην p. 103, & T. II, p. 585 &c. Σωκράτην etiam ibid. p. 586. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτὴ δὲ) Ut supra cap. 17 αὐτὴ in αὐτῇ mutavimus, ita & hic dixeris faciendum. Sed quia ταύτης iam proxime praeceffit, non male hic αὐτὴ sequitur, ut sit, ipsa vero; nec opus credo bis haec dici. REITZ.

Pag. 120. l. 1. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ) Vitiosum habetur ab Rhetoribus, nimis multa monosyllaba coniungere. At statim vel sex sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum & plura monosyllaba iungere. Sic Noster mox cap. 28, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν, ubi plura dabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere. Aesop. Fab. 149 vel septem iungit, δυνατώτερός μου εἰ. εἰ δὲ μὴ, τί σοὶ ἐστίν. REITZ.

ead. l. 4. Ἀλλότρια) Athen. lib. 1. In quo multa sunt huius Dialogi. BOURD.

ead. l. 6. Καὶ μὴν) Ante haec verba incipit loqui Parasitus. Aliud tamen secutus est interpret. BOURD.

Pag. 121. l. 5. Κακοπαθοῦντες) De molesto ac duro labore translaturum. Ita de opere rustico Diod. Sic. IV, c. 20 f. De pugnantibus Gallis Aelian. II, 28. REITZ.

ead. l. 11. Ἀνήρωτα) Ante B. omnes edd. ἀνήρωτα, corrupte. Vid. Homer. Od. I, 108. SOLAN.

Pag. 122. l. 9. Τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, &c διὰ γενναιοῦτητα) Τὴν τε ῥητορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν μεγίσταί τε καὶ καλλίσταις εἶναι, &c διὰ γ. Sic paulo ante, ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει. MARCIL.

ead. l. 13. Ναυσικάα) Homer. Odyss. Z, 101. SOLAN.

ead. l. 16. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν) Erat, cum hoc nomine certam & constantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem sententiam. Sed toto hoc loco, & his, quae sequuntur, diligentius iterum confideratis, apparebat mihi, sumendum esse nomen ea ipsa notione, quae solemniter quasi & propria est, quae ὑπαρξιν notat, s. eam, quam recentiores scholae existentiam dicere solent, substantiam aliquoties vocavit Fabius: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποστάσεως notione Sextus Empir. Math. VIII, 186, & ibi Fabric. GESN.

Pag. 123. l. 10. Τεκμαίρεσθαι) Unde sit, ut nihil praeter opi-
Lucian. Vol. VII. F f

nionem coniecturamque superfit. Hunc ego tandem ex obscuris hīscē verbis sensum erui, qui solus mihi genuinus viderur. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀρχὴν γάρ φημι) Perperam sane in hoc scriptore versa est dictio ἀρχὴν, vel τὴν ἀρχὴν. Neque enim principio, ut vertunt, nec principium, ut pag. seq. (ἀπόδειξις μετρίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο) notat, sed omnino, prorsus. Tanag. quoque Fabrum male in Timone οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐάρας αὐτοὺς vertisse primo congressu, accurate observat Gronovius ad Tom. I, pag. 1010 ed. Amst. (i. e. in Tim. circiter med.) Ad eandem dictionem, quamvis vulgatam, adhaesit quoque Politianus, dum in Miscellaneis cap. 56 locum hunc Pausaniae in Boeoticis, de tauris apud Aethiopas, ὅτι σφίσιν ἐπ' ἄκρα τῇ ῥινί, ἐν ἑκάστῳ κέρασ καὶ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ οὐ μέγα, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, quoniam illis in summa nare singulis unicum cornu, tum aliud supra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua. Ridiculum prorsus, οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν vertere, ne initio quidem cornua sunt. Nihil aliud Pausanias, nisi simpliciter vult, tauris illis in capite omnino non fuisse cornua. IENS. Quoties hoc monebimus? De scopulo hoc interpretum vid. ad 1 Ver. Hist. c. 4. Et Hemst. ad Nigr. § 26. Et mox c. 29, μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπεὶ τί) Lege ἐπεὶ τοι. GUYET. Gesnerus sensum adiuvit, signum interrogandi post ποτε ponens; quod scil. faciendum, si vulgatam retineas. At non male coniecit Guyetus: quare notam interrogandi novam non adieci Graecis; sed quae in fine periodi aderat, servavi. REITZ.

Pag. 124. l. 3. Καὶ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη) Haec sine ullo sensu sic leguntur vulgo versa: Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione non nihil discreparet, & postulata venia quispiam praeterierit; si quidem mediae videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus non est. Inficetiis haec plenissima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προσδεκτέον enim, non προσδεκτέος, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verto autem sic: Ac aliae quidem artes, quamvis & in iis aliquid absolum esset, idque praeteriret quis, venia dignum existimans, (quoniam & mediae videntur, & earum comprehensiones, sive intellectiones, non sunt immutabiles) admittendae forent. Id vult noster ille τῆς Παι

πραγματικῆς ἐγκλημασιότης, Alias quidem artes, velut Philosophiam, Rhetoricen, & ceteras, non esse simplices; idque facile tolerari posse: Parasiticam vero esse omnino simplicem, eandemque apud omnes gentes. Ceterum mirum quantum diversam scripturam huius loci exhibet ed. Flor. Nempe, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας εἰ καὶ τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνος εἴη, καὶ παρέλθοι τι, συγγνώμης ἀξίός ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσιν καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν, οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima (προσδεκτέος ἂν εἴη) plane omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. & vulgata scriptura alias satis sincera; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus, mendo. IENS. Vid. Iens. SOLAN. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν) Καὶ μὴν τὰς μὲν aliae, quasi vererentur monosyllaborum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum καί. Sed quia καὶ μὴν καὶ millies frequentatur Nostro, ut in Quom. Hist. § 60, ibique allegatis, item Eun. 3, Demon. c. 22, 54, 56, Asin. 38, (alia de καὶ abundante ad Somn. c. 7 sunt notata) ideo etiam hic illud addi passus sum. Praeterea monosyllaborum congregatio non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 21 f. ubi τί δὲ οὐχ οἱ τὰ. Ibid. c. 10 p. m. καὶ ἐν τῷ τῶν. Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll. videre licet, quin & sex, ut in Tim. § 16, ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ. Sic & Liban. Ep. 29, καὶ γὰρ καὶ τὰ μή. Idem Ep. 31, οὐ γὰρ ἦν τοῦ σοῦ. Ep. 33, δὲ τὸ μὲν τι τῆς, & passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat, quam Aristoteles, ex quo haec tantum addo. Phys. VI, cap. 6, ἐν δὲ τῷ νῦν οὐκ. Ibid. vel octo monosyll. legas: Ἔστω γὰρ ἐν τῷ νῦν ἐκ τοῦ α εἰς τὸ β. Ac versu ult. eiusd. cap. ὥστ' ἐν ᾧ ἂν ἢ οὐκ ἂν εἴη. Xenoph. Cyr. III, sub imit. sex etiam copulat, τέλος δὲ καὶ ὁ παῖς καὶ αἱ γυναῖκες. Ibid. p. 54 a. m. νῦν μὲν γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρα. Octo Diod. Sic. III, c. 62, p. 231, τὸν μὲν ἐκ γῆς, τὸν δ' ἐκ τῆς ἀμπέλου. Nec a quinque abstinent Demosth. ut in Or. adv. Mid. p. m. 414 C. καὶ γὰρ οἱ μὲν ᾧ. Sed desino συλλαβίζειν. REITZ.

ibid. τὰς μὲν ἄλλας τέχνας) Nihil hic vitiosum; sed impedior constructio, praemisso Accusativo, quem regit ἀξιώσας. Ego in interpretando hunc ordinem securus sum: Προσδεκτέος ἂν εἴη, εἰ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιώσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ.τ. λ. GESN.

ibid. Εἰ καὶ τι — τις συγγνώμης ἀξιώσας) Quamquam earum ratione & postulata venia. Verte: quamquam nonnihil discrepet, hoc venia dignatus quispiam praetereat. GUYET.

ead. l. 4. Καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας) Haec ex *Fl.* Solanus ita constituerat, καὶ παρέλθοι τις. συγγνώμης ἀξίός ἐστι &c. ac sequentia illa tria, προσδεκτός ἂν εἴη, cum eadem deleverat, quod certe necessarium, ubi ἀξίός ἐστι pro ἀξιώσας receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata consentiunt, cuius sensus non est plane incommodus, insignem adeo mutationem facere non sum ausus. REITZ.

ibid. Τis συγγνώμης ἀξίός ἐστιν) Ita recte *Fl.* nisi, quod prave τὶ pro τῆς habet. In reliquis pro ἀξίός ἐστι, ἀξιώσας prave legitur; & mox post ἀμετάπτωτοι, προσδεκτός ἂν εἴη, quod *Fl.* non agnoscit, & nos ut supervacaneum & merum glossema omisimus. SOLAN.

ead. l. 5. Μέσαι) Mediae. An mediocres? GUYET.

ead. l. 6. Προσδεκτός ἂν εἴη) Haec addititia videntur: GUYET. Si haec verba retinenda sunt, non video, cur προσδεκτός in προσδεκτέον sit mutandum, cum iungi possit praemisso τῆς. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς ἀναγκαίαν) Haec duo verba cur addita sint, mihi non satis liquet. SOLAN.

ead. l. 8. Μᾶλλον τῶν ὄργων) Vertitur, magis convenire, quam instrumenta? Verte, consonare magis, quam organa? GUYET. Quid sit μᾶλλον τῶν ὀργάνων, mihi non liquet. SOLAN. Quia Solanus ait, sibi non liquere, quis horum verborum sensus sit, mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo. Queritur, philosophiam non esse unam nec sibi consentientem, quam tamen oporteret vel consonantiorē esse instrumentis musicis. Adeoque verba, μηδὲ σύμφωνον αὐτῇ αὐτῇ, μᾶλλον τῶν ὀργάνων, sonant, nec esse ipsam sibi ipsi consonam prae organis musicis, sive, plus etiam, quam instrum. musica. Ideo in verbis δὲ τις ὡς ἀναγκαίαν, ut scribebantur, illud solum mutavi, ut δὲ τῆς interrogantis more scriberem. REITZ.

Pag. 125. l. 2. Φορὰς ἀντιδόξου) Contrariarum opinionum conflictum. GUYET. Ad verbum, proventus s. multitudinis, sectae, disciplinae, diversa sentientis. De usu simili nominis φορὰ plenissime edoceri aliquis potest, si adire lubeat Fabric. ad S. Empir. Math. VII, 49. Hic ipse Sextus egregie suppetias fert Parasito nostro, Math. II, 6 seq. ubi quanta sit dissensio circa definitionem Rhetorices, demonstrat. GESN.

ibid. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν) Point du tout, i. e. nullo modo. GUYET. Recte Guyetum monere, vide ad huius Dial. c. 27, ubi Ienius idem notat. REITZ.

ead. l. 8. Μὲν τοῦδε, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν) Legendum videtur, ἄλλως τοὺς μὲν, ἑτέρως δὲ τοὺςδε παρασιτεῖν. GUYET. Illud posterius τοὺς δὲ in nostris Codd. atque edd. non invenio, sed τοὺς tantum, certe in *I. Fl. H. P. Fr. Ald. S.* Sed *B. 1.* τοὺς δὲ, quod in τοὺςδε mutandum, facile largior, idque *B. 2.* iam fecit. At cum in cett. absit, earum lectionem servavi, ne sine necessitate τὸ δὲ conduplicetur. REITZ.

Pag. 126. l. 10. Ὡς κατὰ τινος — αἰσχύνης) Hoc κατὰ quid sibi hic velit, non equidem assequor: intelligerem, si esset ὡς περὶ, vel ὡς δῆτα, vel simile quid. Corruptelam hic intercessisse, e scribendi compendiis ortam, vix dubito. GESN.

ibid. Κατὰ τινος) Καί τινος legendum. GUYET. Probo conjecturam: nam κατὰ sensum commodum non exhibet. Interim δῆτα ex Pell. potest legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. REITZ.

ead. l. 15. Ἀναγραφάντων τοὺς ἐκ. βίου) An qui singulas vitas scripserant, an vero qui omnium, quod a Diogene factum? SOLAN.

Pag. 127. l. 1. Νῆ τὸν Ἡρακλέα) De hoc Parasitico sacramento Io. Meursius. Iurabant etiam Parasiti νῆ τοὺς ἄλλας. Liban. Paraf. BOURD.

ead. l. 4. Ὡν ἐγὼ δοκῶ) Videtur leg. ὥς. GESN. Gesnerus ὥς malebat. Nihil repugno, si libri addicerent. Nam etsi construendo, τοὺς ἀρίστους, scil. αὐτῶν, ὧν ἐγὼ δοκῶ, regimen genitivi ὧν extundi potest; tamen sensus minus est commodus, quam si ὥς legas; & pristini etiam interpretes, ut ego opinor reddentes, ita legi voluisse videntur. REITZ.

ead. l. 5. Αἰσχύνης) Vid. Eik. c. 17, & hoc ipso op. c. 43, & Plut. in Vit. Aristid. & π. κόλακ. Bentleius, Diog. Laërt. II, 61, p. 48 C. D. & Suid. Septem numerantur eius Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. Diog. l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅπως εἰ δύναιτο) Nota phrasin. GUYET. Nihil aliud signif. quam *si modo posset*, vel *si hoc modo posset*, pro εἰ αὐτὸ δύναιτο. Alia de ὅπως iam alibi laudatus habet Solan. ad huius Dial. c. 9, & ad Tim. § 48. Inversa autem hic ordinaria constructio videtur, quod alii negabunt, & εἰ δύναιτο duobus commatis incluso ita construent, ὅπως γινώσκῃται δι' αὐτῶν, εἰ δύναιτο. Sed ὅπως tum pro ὥς valebit, ut videtur etiam tacite innuisse Guyet. ad c. 3 huius Dial. unde id ei suspectum fuit, quia cum infinitivo non amat construi. Exempla ab Solano illic indicata huc non faciunt. Neque illa c. 3 & 9 plene

respondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonstrativo οὕτως positum est, quasi dixeris, *si quo modo possit*, pro *si hoc modo possit*. Haud aliter, quam relativum ὅς saepe accipitur pro οὗτος, non solum in formula ἥδ' ὅς pro ἔφη οὗτος, quam habuimus Alex. c. 43, Lexiph. c. 2, 4, & singulis fere seqq. Sed & alibi, ut Aesop. Fab. 91, καὶ ὅς ὑποτυχὼν εἶπεν. Item Fab. 101, αἱ περιστεραὶ — ἐξήλασαν (κολοιδν) παίουσαι. Καὶ ὅς ἀποτυχὼν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς ἐπανῆκε πρὸς τοὺς κολοιοὺς πάλιν. At ὅπως sic usurpari minus frequentē observavi: est tamen haud absimile illud Herodiani III, 5, 9, ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα ὅπως τινὰς πείσαι δυνηθεῖεν &c. i. e. *si hoc modo nonnullis persuadere possent*, vel quibus *eum, si possent, aggredierentur*; ubi Steph. quoque malit legi εἰ-πως, quia alterum ei minus usitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla sint aliquanto rariora: nam cum ex ὅς πῶς conflatum dicatur; & hic recte interpretabimur, *si qua*, vel, *si quodammodo possit*, ac tum idem erit ὅπως εἰ, quod εἰπὼς. REITZ.

ead. l. 9. Ὑποδοκιμηκεῖν) Sic omnino scribendum, non ut in omnibus impr. est εὐδ —. SOLAN. Εὐδοκιμηκεῖν) Admississem augmentum ὑδoκ. quod adeo necessarium clamat Solanus noster, si alicubi invenissem; sed ne Iungermanni Manibus δοκυσίσoφος videar, nihil mutavi; & cum mox § seq. rursum εὐδοκίμει, consentientibus vet. edd. habeamus, (quod similiter in ὑδoκίμει mutatum voluit) atque alibi apud nostrum diphthongus εὐ maneat immutabilis, praestet abstinere manum. Habuimus idem supra Alex. c. 32, Amor. c. 33, pro Imag. c. 19 f. atque alibi. REITZ.

ead. l. 12. Ἀπoστιππος) Genere Cyrenaicus, maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod asseniretur Dionysio. Ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixisse tradunt, Tibi soli & chlamydem, & vestem reiiculam ferre datum est. Leg. Diog. Laërt. L. 2. Horat. Ep. L. I. COGN.

ead. l. 17. Αὐτὸς εὐδοκίμει) Hic τὸ μάλιστα desiderari videtur. GUYET. Quod Guyet. scribit εὐδοκίμει, nescio negligentiae, an diligentiae adscribam, quod praef. temp. crediderit, quia augment. abest; an vero alicubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paulo ante dixi. Pluris est, quod μάλιστα omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia μάλλον omittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. Quom. Histor. cap. 17 f. & Gall. 18 &c. Nihil tamen de-
mitto. REITZ.

Pag. 128. l. 4. Πλάτων) Vid. Plat. Dion. 283. — (Sed spectum mihi illud ὕμῶν.) Ter in Siciliam navigasse tradit Diog. Laërt. III, p. 74 C. & prima quidem vice venundatum. Mirum autem est, de Xenophonte nihil hic additum, qui & ipse Parasiticae, & Parasitis credo, operam dedisse infimulatus est. Vid. Athen. 427 F. SOLAN.

ead. l. 9. Δευτέρῳ στόλῳ) In priore venierat. Vid. Diog. Laërt. p. 147 C. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀριστόξενος) Musicus dictus fuit a patre, musicae praecipuo magistro, auctore Suid. Steph. de Urbibus, in dictione *Tarentum*, scribit hunc fuisse patria Tarentinum. De hoc Cic. & Gell. COGN. Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιος καὶ αὐτὸς γὰρ παράσιτος Νηλέως ἦν) Quis fuerit ille Neleus, qui parasitum habuit Aristoxenum, discimus ex Strabone, L. XIII: ὁ τοῦ Κορίσκου υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἠκραμέγος καὶ Θεοφράστου — πρῶτας ὧν ἴσμεν συναγωγὰν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλεῖας βιβλιοθήκης συντάξιν. Non est mirum, si parasitum habuerit Aristoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare, (an adornare?) & Aristoxenus eandem cum Neleo philosophiae sectam profitebatur. Aristotelis enim fuerat etiam auditor. De eo sic Suidas: Ἀριστόξενος υἱὸς Μνησίου τοῦ καὶ Σπινθάρου μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας, διατρίψας δὲ ἐν Μαντινείᾳ φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ ἐπιθέμενος οὐκ ἡστόχησε ἀκουστῆς τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου, εἴτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo subiungit, quae videbis; & tandem addit, συνετάξατο δὲ μουσικά τε καὶ φιλόσοφα. Ex his patet, eundem esse, de quo hic Lucianus. PALM. Ἀριστόξενος — μουσικὸς) Quamvis Musicus audiat, Philosophus hic fuit; sed ob libros de Musica scriptos id nomen adeptus est. Scripserat etiam Platonis Vitam. Vid. D. Laërt. 122 D. qui saepe eum historiae causa laudat, Spintharique filium in Vit. Socratis vocat, & seq. Palmer. notam vid. & eundem D. Laërt. 293 F. A. Gell. IV, 2. Dionysio II aequalis fuit, Iambl. N°. 234. SOLAN.

ead. l. 16. Νηλέως) De hoc Athen. L. I. (p. 3 A.) COGN.

ibid. Εὐριπίδης — παρσίτης) Hoc abunde Suid. & Gell. L. XV. COGN. Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri & vita & studium perfecta sint. SOLAN.

Pag. 129. l. 1. Ἀνάξαρχος) Legendus Laërtius. COGN.

ead. l. 4. Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασ. σπουδ.) For-
tean φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, ὑποσχάν, παρασ. σπ. Nisi

accipi Lucianus voluit, ὥσπερ ἦν, ut erat, pro, ut est, sive ὥσπερ ἐστίν, sive, ut res se habet. MARCIL. Tentat hic aliquid Marcilius p. 255 ed. Amst. Sed, ut & ipse postea innuit, id vult Parasitus: *Ostendi ergo, Philosophos, ut plane se res habuit, parasiticae operam dedisse.* Quasi dicat: id quod de Philosophis commemoravi, Aristippo, Platone, Aristoxeno, quorum alii aliorum potentiorum mentas frequentarunt, vere fuit παρασιτεῖν idque ita esse, demonstravi. IENS.

ibid. Ὡσπερ ἦν) I. e. ἔφην. Cui ignota illa Platonica ἦν δ' ἐγὼ, ἢ δ' ὅς; Possis etiam ὥσπερ ἦν interpretari, *quantum licuit, quantum poterant*, ut indicetur, non pari successu parasitatos esse Philosophos; sed pro suo quemque ingenio & facultate. GESN.

ibid. Παρασιτία) Fr. & P. παρασιτία. Ven. 2. περὶ σιτία. Suspicio scriptum fuisse παρασιτιάν, vel παρασιτεῖν, ut cap. 31, ubi etiam cum σπουδάζω coniunctum vides; ut opponatur τῷ φιλοσοφεῖν ἰδελῆσαντα, quod mox sequitur. SOLAN. Παρασιτία) Haud adeo leve est animadvertisse, hocne cum puncto subscripto sit legendum, necne? Nam si qui studio id omisere, possent credi παρασίτια, neutr. plur. dare voluisse, (si modo inveniatur adiective) nam σπουδάζω etiam accus. iungitur. Sed in hac varietate praetuli id, quod planum & usitatum est. REITZ.

Rug. 130. l. 4. Μάλιστα χρησιμώτατοι) Superlativus duplex. Articulum addit Aelian. XIII, 2 pr. ἀνοσιώτατος δὲ ἀνδρῶν τὰ μάλιστα. REITZ.

ead. l. 13. Περιόραν ἔξω) Subaudi τῆς πόλεως. GUYET.

Rug. 131. l. 7. Μη γελοῖον) Subaudi τὸ ὅρα, aut simile quid, ὅρα μὴ γελοῖον ἢ λέγειν viderur. GUYET. Si cum S. interrogandi signum addas, quod feci, μὴ interrogativum non desiderabit eam ellipsin, quae in prohibendi formulis ὅπως μὴ, locum habet. At iubet μὴ acui Budaeus, quando interrogantis est. Verum non observatur hoc in Luciani aliorumve auctorum edd. Ita in Ep. Pauli ad Rom. IX, 14, scribitur μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; interrogative. Aristoph. Plut. μὴ τ' ἀγαθὰ; Aelian. XII, 22 f. μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἑσπερας; at indicativum amat, quando simpliciter interrogat. Ideoque cum Guyeto elliptice exponere poterit, cui libuerit; sensum tamen eodem redeunte. REITZ.

ead. l. 11. Οὐδὲ λευκός (τὸ μὲν γὰρ γυναικί) Vide If. Casaubonum ad haec verba Theocriti Idyll. 16, ἢ δὴ λυγρὸν ἀπὸ χροῖας κύκρον ἔγγρα. BOURD.

ead. l. 13. Ὅπως ἡμεῖς) Sic Ter. Eun. II, Sc. II, 10, & seqq. *Viden' me* &c. Parodiam ex Tragico esse quae sequuntur verba existimo. SOLAN.

Pag. 132. l. 4. Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα) Unde pendet εἰκάζειν; Scribe ex Mf. ἀλλὰ τί δὲ ταῦτα εἰκάζειν; *sed quid opus est ista comparare?* GRAEV. Δεῖ Ven. utraque. In reliquis impr. δὴ, mendose. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰ δέ τις &c.) Dicit, nullum Rhetorem aut Philosophum belli tempore sustinere in campum descendere, & extra muros prodire. Εἰ δέ τις παρεδέξατο, φημι τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν, quod si quis coactus id suscepit, hunc deserta acie abscessisse dico. *Sed quid suscepit? prodire in campum?* Sed vix Graecos sic loqui existimem. Mf. bellissime παρτάξατο. Si quis vero in acie cogetur stare. Παρτάττεσθαι est instrui in acie. GRAEV. Παρτάξατο Ven. utraque. In reliquis παρεδέξατο. SOLAN.

ead. l. 11. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως) Nullus dubito, quin haec ita refingenda sint, ut exhibet margo A. W. ΤΥΧ. ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχνῇ μέτριον λέγε δὲ ὅμως. ΠΑΡ. τῶν μὲν &c. Sentiet, qui vel mediocri cum attentione perlegerit. REITZ.

ibid. Ἰσοκράτης) Et alii, quos postea nominat, aetate eadem vivebant Athenis. Lege Cic. de clar. Orator. Quintil. L. I. Plut. in Phocion. COGN.

ead. l. 14. Φωνὴν) Locus subobscurus, mihiq; suspectus. Utut sit, ἰσχυρόφωνον fuisse tradit Plut. in X Rhet. SOLAN.

ibid. Δημάδης) Meminit & infra Δημοσθ. c. 15. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Παύνητα) Recte pro eo, quod fecit, & quod illi accidit. Sic Liban. Ep. 731 f. aliique passim. Vid. not. Hemsterh. ad Prometh. p. 226, T. I. REITZ.

Pag. 133. l. 3. Ὡς εἶγε τις) Sic interpretes legisse videtur: ὥστ' εἶγε τις. GUYET. Ὡς εἶγε — κατ' αὐτὰ) Fl. ὥς — καὶ ταῦτα. Neutrum placet: alludere credo ad locum aliquem orationum Demosthenis, absque quo frustra sit, qui medicinam huic facere velit. SOLAN.

ead. l. 4. Κατ' αὐτὰ) Κατὰ τ' αὐτά. GUYET.

ibid. Ἐν αὐτοῖς) Ἀν αὐτοῖς. GUYET.

ead. l. 6. Ἀνδρείτεροι) Sic recte scribunt Ven. 2. S. & A. Reliquae ἀνδριότεροι. SOLAN.

ead. l. 12. Κορυφαῖος) Demosthenes. GUYET.

ead. l. 14. Φίλιππος) Hartung. 663. Sed apud Dem. p. m. 70 B. est ὁλεθρος Μακεδόν. SOLAN.

ibid. ὅθεν) E Macedonia scil. GUYET.

Pag. 134. *L.* 1. Ῥίψας τὴν ἀσπίδα) Demosthenes clypeo suo literis aureis inscripserat, ἀγαθὴ τύχη attamen cum ad pugnam ventum esset, abiecto clypeo aufugit, quod cum illi probro daretur, elusit hoc versiculo: Ἄνδρ δὲ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσεται. Cetera huius Dialogi desumpta ex Iliad. & Odyss. COGN. Ipse Demosthenes docet, sibi λειποταξίου γραφὴν ab inimicis impactam; p. m. 378, & *ibid.* passim. SOLAN.

ead. *L.* 3. Θραξί) De Philippo an Demosthene dicatur hoc κάθαρμα, dubium videri potest: de Demosthene dictum cum statuam, ex Plutarchi loco discas, quem ad Ἐνυπ. c. 7 descripsi. Videbis ei ab Aeschine obiectum, quod ex Barbara natus esset. SOLAN.

ibid. καὶ Σκυθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν) An oriundus e Thracia aut Scythia? Sed teste Suida Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανιεύς. Idem Suidas mentionem facit Demosthenis Thracis Grammatici. An utrumque confudit Lucianus, seu potius parasitus? GUYET.

ead. *L.* 10. Κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα) Sic apud Diog. Laërt. in Stilpo. BOURD. Conf. Gall. cap. 11. Similem phrasin vid. apud Diog. Laërt. Stilpone. SOLAN.

ead. *L.* 16. Πλάτων) Reliqui an viderint, nescio, certe Platonem tradunt ter militasse. Vide Diogen. Laërt. III, pag. 72 A. SOLAN.

Pag. 135. *L.* 1. Αἰσχίνης) Conf. supra Imag. c. 17. SOLAN.

ibid. Ὀμιλος) Sic supra Afin. c. 37, αὐλητῆς ὁμιλος. SOLAN.

ead. *L.* 2. Μόνος δὲ τολμήσας) Locus classicus de militia Socratis in Platonis Apol. p. m. 363 F. ὅτε μὲν με οἱ ἀρχόντες ἔταττον, οὐς ὑμεῖς εἰλεσθε ἀρχεῖν μου, καὶ ἐν Ποτιδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλίῳ, τότε μὲν οὐ ἐκείνοι ἔταττον, ἡμείν ὥσπερ καὶ ἄλλοις τις, ἐκινδύνεον ἀποθανεῖν κ. τ. λ. Sed hanc militiam non minus, quam Lucianus, deridet, & mendacii Platonem accusat, Athenaeus V, 15, praeclare ille quidem refutatus a Casaubono: add. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 17. Etiam Plutarchus in Alcib. p. 355 H. Sreph. sine ulla dubitatione fortitudinem illius, & servarum in proelio Alcibiadem, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. Menag. ad Diog. Laërt. 2, 22 seq. Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in bello etiam fuit Socrates. GESN.

ead. *L.* 3. Ἐν τῇ πόλει) Legendum omnino viderur, εἰς τὴν Ἀμφιπόλιν. Vide Suidam. Τὸ μάχην glossema est. GUYET. Mirum est, neque interpretem, neque commentatorem, hunc

locum emendasse: at mendum est, & manifestum; emendatio vero in proclivi. Quid enim est τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην; Quatenam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? & quis Deorum Parnethen montem a Boeotiae finibus in Athenas ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Δηλῷ μάχην. Ea fuit, in qua Socrates ἡρίστευσε. Sed mira est hoc loco interpretis confidentia simul & ignorantia, qui de suo addidit, *adversus Lacedaemonios*. At ea pugna contra Boeotos facta fuit, & quod dicit inferius, ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, & Socratis in ea strenuitate locuti sunt: sufficiet ad emendationis nostrae confirmationem Plutarch. in Alcib. ἐτι δὲ τῆς ἐπὶ Δηλῷ μάχης γενομένης, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἔχων ἴππον ὁ Ἀλκιβιάδης, τοῦ δὲ Σωκράτους περὶ μετ' ὀλίγων ἀποχωροῦντος οὐ παρήλασεν ἰδὼν &c. Vide & Laërtium in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, Ortelius in suo Lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρέου Παλαίστρα. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, & ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodestius contendenti, ut ait idem Plutarchus in Alcibiade. Palaestrae erant loca in urbibus, ubi iuvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud Theocr. Idyll. 2 Simaetha Delphin Myndium suum amasium arcessit e palaestra Timageti — ἀλλὰ μολεῖσα Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν. Τῆναι γὰρ φοιτῇ, τῆναι δὲ οἱ ἀδὺ καθεῖσθαι. PALM. Vid. Xenoph. p. 253, 32, & Thucyd. IV, 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. 1) *Amphipolitana*, anno tertio Ol. LXXXIX. 2) *Potidaensis*, de qua Plato & Plut. diserte: ἰσχυρᾶς δὲ γενομένης μάχης, ἡριστήθουσιν ἀμφοτέροι. Alcibiades scilicet & Socrates. 3) *Apud Delium*, de qua Tullius de Divin. I. Trium harum diserte meminit in Apol. apud Platonem ed. Bas. p. 11 f. Athenaeus tamen V, 15, negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu Casauboni Animadversiones, in quibus Athenaei iudicium hac in parte luculenter refellitur. SOLAN. Menagius ad Laërtii l. c. ipse quoque corruptum ait h. l. & legi vult, τὴν Ἀμφιπόλει (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχην. Et sane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit Lucianus. Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει suspicetur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quis erat,

cum servari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, & respici putarem ad fortissimum unum Socratis factum, cuius nescio quomodo laudari modo illius patroni mentionem omisere, relatum a Diodoro Siculo lib. XIV, p. 497 C. cum solus cum duobus familiaribus accurrir, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex Aristoph. Nεσ. 322, & his, quae copiose Meurf. Rel. Attic. c. 9. Sed XII millibus passuum ab urbe remotum fuisse medio inter hanc & Thebas spatio, ostendit Wasse in Addend. ad Thucyd. IV, 97. Sed idem quoque Parnes extra dubitationem fere collocat Palmerianam emendationem. Nam diserte Thucydides l. c. & Plutarchus de Daemon. Socr. p. m. 1032 pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae παρὰ τὴν Πάρνηθα mentionem coniungunt. Sed quid faciamus palaestrae Taureae? Ponamus illam in via e Parnethe Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit Parasitus, h. e. Lucianus, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. GESN.

ead. l. 4. Ταυρέου παλαίστραν) De qua vid. Plat. in Charmide statim ab initio 235 C. SOLAN.

ead. l. 5. Πολὺ γὰρ αὐτῷ &c.) De Socrate, cum ex proelio in palaestram aufugisset, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστεϊότερον ἔδδκει μετὰ μειρακυλλίων καθεζόμενον ὀραῖζειν, καὶ σοφίσματα προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. Quae sic verterunt: *Ipsi multo urbanius videbatur, cum adolescentulis sedendo se ornare, & secum versantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare.* Verum quis unquam audivit, Socratem se ornasse, aut pueros ornari in palaestra, ubi nudi corpus exercebant? Vide sequentem dialogum de gymnasiis, ubi se non ornasse in iis, sed pulvere commaculasse dicuntur. Adde, ὀραῖζειν non significare *se ornare*, ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissima. Cogitabam olim pro ὀραῖζειν legere παίζειν, ludere cum pueris, nam sic & alibi locutus est. Sed postea in Ms. deprehendi veram scripturam, in quo legitur ἀορίζειν sed scribendum ἀαρίζειν, *garrere*. Est in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobrat oblique παιδεραστίαν. Nam ἀαρίζειν proprie dicitur de colloquio amatorio. Homer. Iliad. 2: εὐτ' ἄρ' ἔμελλε Στρεΐαθ' ἐκ χάρις ὅθι ἢ ἀαρίζε γυναῖκα quando iam erat Di-

gressurus e loco, ubi cum sua colloquebatur uxore. Et Iliad. X: Τῷ ἑαριζέμεναι ἄτε παρθένος ἠΐθεός τε. Παρθένος ἠΐθεός τ' ἑαρίζετον ἀλλήλοισιν. Cum hoc confabulari, seu virgo adolescensque. Virgo & adolescens confabulantur inter se. Hinc ἑαριστὺς est blandus mulierum sermo, quibus capiunt animos virorum. Idem poëta de cestu Veneris: Ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλότης, ἐν δ' ἱμερος, ἐν δ' ἑαριστὺς Πάρφασσι. Ibi est quidem amor, inest desiderium, insunt blanditiæ Illicientes. Recte enim antiquus interpres ἑαριστὺς πάρφασσι coniungit, & Etymologicum magnum exponit ὁμιλία παρασκευαστική, colloquium, quod praeparat, hoc est, animum ad amandum & consuescendum incitat. Idem: ὅαροι αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταί, οἷονεῖ ὁμοαροὶ τινες οὔσαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρπέναι γάμῳ καὶ συνηρμόσθαι. ἔξ αὐτοῦ δὲ ἑαρίζειν λέγεται, τὸ τοὺς ἀνδρας γυναῖξιν ὁμιλεῖν. Vide sequentia. Significat Lucianus, Socratem in palaestra non de virtute disputasse cum ephebis, sed colloquia habuisse plena amoris, ac blanditiarum. GRAEV.

ead. l. 6. Ὠπαίζειν) Faire le beau. GUYET. Parum abest; quin recipiam emendationem Graevii. Sed quia non satis certum, quid Lucianus reliquerit, abstinui; licet vulgata lectio minus placeat, prae illa: adscripserat etiam ἑαρίζειν Gesnerus. Et in versione eo allusit. REITZ.

ead. l. 7. Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ) Suspectum. Forte ἀνδρὶ σπαρτῷ. Thebani enim & Boeotii dicebantur σπαρτοί, i. e. sati. Fabula nota. Vid. Nostrium Φιλοφ. c. 3. KUSTER. Adde Eur. Ἴκ. (pag. 330 A. 344 AB.) & Ἡρ. μ. (pag. 719 A.) & Nostrium Ὀρχ. c. 41. Sed nihil muto. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡστε οὐδέν τι &c.) I. e. vera dicis; non calumniaris. GUYET. Apparet quidem, haesisse in hoc loco Benedictum, dum quae nimia attulit Obsopœus, amputare conatur; sed dum expedire se ab eius interpretatione penitus nequivit, nihilo magis lectorem adiuvit, quam fecerat prior, qui sic interpretatur, quibus per Iovem nequaquam voluntas erat haec illis illudendi gratia exprobrare, sicut tibi. Itaque parum gratiae arti tuae conciliare videris, tantos viros falsis contumeliis afficiendo. Ex his omittens Benedictus illa sicut tibi, sequentia reddidit: itaque parum gratiae arti tuae conciliare videris contra viros hosce mentiendo. At quaeso quid est, quod in illis hic parasitus mentitur? Utique in praecedenti periodo testatur, se haec eadem audivisse ab viris bonis & fide dignis, nec ullam causam suspectis mendacii in istis hominibus. Hinc certe & in nostra periodo assentitur parasito, contra quam

interpretes volunt. Nam manifeste Graecae voces hunc Iensum efficiunt, ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tuae arti, in illis viris mentiri. GRON.

ead. l. 14. Καὶ λέγε) Nihil varietatis invenio; mallet tamē hoc loco καὶ eiicere cum Gesnero, qui in marg. notarat hoc forsan delendum. Nam nexus φέρε καὶ σὺ λέγε melior est, quam φέρε καὶ σὺ καὶ λέγε. Etsi de καὶ abundante iam ad nauseam commentati sumus antea. REITZ.

ead. l. 16. Οὐδείς ἀνήκοος Ὀμήρου) Οὐδείς μὴ ἀνήκοος Ὀμήρου. MARCIL. Marcilius hoc loco legit, οὐδείς μὴ ἀνήκοος Ὀμήρου. At id admittendum negant sequentia. Sensus est simplex: Atqui, o amice, nemini, etsi vel maxime sit indoctus, usque adeo inauditus est Homerus, qui nesciat, Heroum etiam praestantissimos apud eum esse parasitos. IENS. Mallet ἀνηκούς. SOLAN. Minime probo Marcilii commaculationem, quae forsan hinc orta, quod crederet, duas negationes & hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duae negationes, quando μὴ vel εὐ praemittitur adiectivo cum α privativo; nam οὐκ ἀνάξιος Graecis aequè est non indignus, i. e. dignus, ac Latinis. Ael. V. H. IV, 18, Συρακούσιον ἄνδρα χαριέντα, καὶ τῶν Ὀμήρου μὴ ἀπαίδευτον. Et οὐκ ἀπαίδευτοι ἱατρικῆς, I, 7 pr. Ac passim apud quosvis, ita ut plura addere pudeat. REITZ.

Pag. 136. l. 2. Νέστορ) Hom. II. A, 249. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅσπερ ἐδόκει) Ὅσπερ ἐδόκει. MARCIL. Solanus contra, cum ὥσπερ legeretur in l. id in ὅσπερ mutavit, cui assentior, etsi & alterum tolerabile: sed quia in ὅσπερ optimae edd. consentiunt, eo facilius id praetuli. Aliud est paulo post, θαυμάζει ὥσπερ τὸν Νέστορα. REITZ.

ead. l. 7. Δέκα Αἴαντας) Hom. II. B, 371. SOLAN.

ead. l. 11. Ἰδομενέα — παράσιτον) Hom. II. Δ, 256. SOLAN.

ibid. Ἐγγονον) Quamvis consentiant libri, & apud alios ita etiam scriptum saepissime reperiatur, legendum apud omnes ἔκγονον videtur. SOLAN.

Pag. 137. l. 2. Πλεῖον) Ex Homero II. Δ, 262, reposuimus pro πλέον. SOLAN. Πλέον) Verum est, in Homero l. d. πλεῖον legi, ut versus mere spondaicus, Homero rarior, ibi postulat, ait enim: Δαιτὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεῖ. Sed quia in hemistichio, quod Lucianus profert, σὸν δὲ πλέον etiam versum, & magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita opera sic potest scripsisse, vel memoriter. At cum Homeri affectata spondaeorum dimensio studio

etiam a poeta quaesita videri potest, ad lentam admirantis & rem magnam paravis pronuntiationem exhibendam, legere iam πλεῖον & hic poterit, cui id videtur tanti. REITZ.

ead. l. 6. Δι' ὅλου) Ita V. 2. & P. scribunt, recte. In reliquis coniunctim scribitur διόλου, absurde. SOLAN.

ead. l. 10. Εἰς Ἀγαμέμνονα) Homer. Il. H, 312. SOLAN.

ibid. Ἀγόν) Sic apud Homerum & in ed. Fl. legitur: reliqua Lucianeae sunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς αὐτὸς φησι) Ubi hoc dicat Homerus, nescio; certe Il. B, 405, vocat ad coenam Nestora & Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipsis Agamemnonis ab eo supra allatis (Iliad. Δ, 262) id elicit. Ast ex quibus eliciat, Nestora etiam semper adfuisse Agamemnonis mensae, nescio. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ Καινέως) Locus Homeri, unde hoc conii-
ciat, est Iliad. A, 264. SOLAN.

Pag. 138. l. 10. Ἐκτορα) Hom. Il. Π, 278. SOLAN.

ead. l. 11. Πρωτεσίλαον) Iliad. Π, 293. SOLAN.

ead. l. 16. Σαρπηδόνα) Iliad. Π, 480. De sequentibus videt
etiam ead. Il. Π, 788 & 849. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. Θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι) Apollo, Hector, & eius auriga, seu armiger. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ τελευτῶν &c.) Καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτροκλος) φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἷας γενναϊότατος Ἐκτορ, προσπίπτων τῷ Ἀχιλλεῖ — ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφείναι παράσιτον. ΤΥΧ. Τίνας ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἰπέρ μοι εἰκόσιν ἀντεβόλησαν &c. Sic puto hunc locum legendum, intextis personis, quae perperam exciderant. Ait Parasitus, Patroclum morientem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem Hector, suppliciter orans Achillem, ut corpus suum cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae Parasito fuerit digna. Rogat Tychiades, quae demum ea vox fuerit? Respondet Parasitus id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse, refert Homerus. IENS.

ead. l. 4. Ἐκτορ προσπίπτων) Hom. Il. X, 337. SOLAN. In Homero est λίσσεται, non προσπίπτων. Sed an & προσπίπτω cum accusativo construitur? An verborum ordo est mutandus? legendumque, Ἐκτορ προσπίπτων καὶ ἰκετεύων τὸν Ἀχιλλεῖ; nam προσπίπτειν τινὶ cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, cum & Eurip. cum accusat. construat fere semper, ut Hecub. 339. Πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς γόνυ. Ibid. 737, — πότρε προσπέσω γόνυ; deinde Androm. v. 537, Τί με προσπί-

πτεις, ἄλιαν πέτραν, ἥ κῦμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων. Sic & προσπιπτούσ' ἐμὸν γόνυ idem Suppl. v. 10 eadem ratione, i. e. elippsi τοῦ πρὸς. Nam ibid. v. 43, πρὸς γόνου πίπτουσα τὸ σὸν. Unum ex Andromache eiusdem locum protulit, non monstravit, Scapula, quod tamen mirere, quia Stephanus, quem exscripsit, de hoc casu nihil. REITZ.

ead. l. 8. Τοιοῦτοι δ' εἴπερ) Hom. II. Π, 847. SOLAN.

ead. l. 9. Ἄν) Ex Homero restitui. Nam antea legebatur κ' αὐτῷ. SOLAN.

ead. l. 16. Μὴ ἐμὰ) Iliad. Ψ, 83. SOLAN.

ibid. Τιθήμεναι) Ex Homero restituit hanc vocem Benedictus in S. In omnibus antea prave scriptum τιθέμεναι. Socrates apud Xenophontem Achillis amicū fuisse probat, non ἀμασίμ; qua de re ad Ἐρ. c. 32 B. SOLAN.

Pag. 140. l. 3. Καὶ νῦν) Quid hoc sit, nescio. Homer. l. c. v. 89, ἔθα. SOLAN.

ead. l. 9. Μηριόνην τοῦ Ἰδομ.) Il. N, 246, 295. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν μὲν Ἰδομ.) Haud facile dixeris, quem locum respiciat. In catalogo 152—8 Idomeneus δουρικλυτὸς tantum audit, Meriones autem ἀτάλαντος Ἐνναλίῳ ἀνδρείφοντι v. 158. Sed non Σεράπων illic, adeoque a verbis parasiti nimum recedunt. Il. N, 246, Σεράπων audit; & 295, Δοῦ. ἀτάλαντος Ἀρπὶ, & mox cum addit, Οἶος δὲ βροτολοιγὸς Ἀρης πῶλεμόν δὲ μέτεισι, τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατέρως καὶ ἀταρβῆς ἔσπετο — τοῖσι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγροὶ ἀνδρῶν ἦσαν ἐς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere, Idomeneum Phobum; illic enim saepius Marti assimilatur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nusquam; (328) donec cum Aenea manum conferens (v. 500) ἀτάλαντος Ἀρπὶ dicuntur & ipse & Aeneas. Saepius autem hoc elogium ab Homero ornatur Meriones, quam Idomeneus, quod animum huic scurrae dedit. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀριστογείτων) Atqui apud Thucydidem meritorius est Harmodius, non Aristogiton. VI, 54. Praeterea pauperem facit & plebeium contra Thucydidis mentem, qui de eo ita loquitur: γενομένου δὲ Ἀρμόδιου ἄρα ἡλικίας λαμπροῦ, Ἀριστογείτων ἀνὴρ τῶν ἀστῶν μέσος πολίτης ἐραστὴς ὃν εἶχεν αὐτόν. In reliqua historia sequitur Lucianus receptam de iis opinionem. Quod Thucydides autem de statuis reticet; minus mirabuntur, qui meminerint; ex Pisistrato ortum; quam causam recte assignat eius Scholiastes ad I, 10. Nobiles autem erant statuæ. Rogante quodam, quodnam es-

set optimum aes? Ego, inquit Antipho, Atheniense optimum iudico, ex quo Harmodii & Aristogitonis statuae conflatae sunt, apud Philostr. 900. SOLAN.

ead. l. 15. ὡς περ Θουκυδίδης φησὶ) Cum Hemsterh. orae adleverit Thucyd. VI, p. 411, v. 98, ibique Dukerum adiri posse commonuerit, pauca ex eo addere volui; sed omiserunt operae. REITZ. Vid. ergo Thucyd. Vol. IV ed. Bip. pag. Annot. 401 ad verba μέσος πολίτης.

Pag. 141. l. 3. Ἀφείλετο) Propter phraseos raritatem addidit Noster, lectionem hanc esse constantem; nam cum proprie *abripere aliquem* significet, & privationi bonorum & honorum plerumque iungatur, mirum videretur hic adiungi contrario. Sed cum velit *eripiam civitatem e servitute*, sensus erit minime incongruus. Sic *eripere ex periculo* signif. apud Aelian. XI, 6, ἀφείλοτο οὖν αὐτὸν οἱ ἑταῖροι. REITZ.

ibid. Ἔστηκε χαλκοῦς) Sic Lexiph. c. 11. De Gymn. c. 17. Et χρυσοῦν σε στήσαιμεν Alciph. I, Epist. 30 f. Alia simil. Hemsterh. ad Tim. § 51. REITZ.

ead. l. 6. Οὐχὶ πρῶτον μὲν &c.) Οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος (Παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἐξείσιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησὶν ἐστιάσει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι. Locus hic in posteriori parte paulum contortus, & forte male transpositus. Certe verus verborum ordo est, οὐ γὰρ ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι, φησὶν ἐστιάσει. Interpres non satis fideliter hic egit. Verte, Nonne autem is (Parasitus) primum pransus exit in aciem, quemadmodum & Ulysses censet? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet. Forte scripsit quoque Noster φησὶν ἐστιάσειν, ait se epulis excepturum. Verba Ulyssis, ad quae respicit Parasitus, puto haec esse in Homeri Il. T, 160: Ἀλλὰ πάσασθαι ἀνωχθε δοῖς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμᾶρ ἔς ἥλιον καταδύντα Ἀκμηνος σίτοιο δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι. Sed vesci iube velocibus in navibus Achivos Pane & vino: hoc enim robur est & fortitudo. Neque enim vir toto die usque ad solem occidentem Expers cibi poterit contra pugnare. Huc faciunt verba Scholiastae Theocriti ad I, v. 51, οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρῶτας ἐτι οὔσης, ὀλίγον τινὰ ἡσθιον ἄρτον, καὶ ἀκρατον οἶνον ἐπίνον, ὥς θερμοὶ ᾧσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, δ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. Pugnatūri, summo mane, parum panis comedebant, & meracum bibebant, quo calidi

Lucian. Vol. VII. Gg

& minime meticulosi forent; quod & ἀκρατισμὸν appellant. IENS.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ, ἀλλ') Id est, non enim hoc solum faciet, sed etiam &c. Exempla quaerenda. GUYET. Ienius transponendo haec sananda putat; sed addenda tantum vocula εἰ post ἐστίασαι, unde excidit, quia eadem literae ipsius voculae sunt simul illius verbi ultimae. Ita vero sensus erit: Nonne ita est? Immo quem in bello pugnare ait Ulysses, eum excipiet prius epulis, etiam si confestim a prima luce pugnare oporteat. PERIZ. ad Aelian. V. H. VIII, 12. Vid. Homer. Iliad. T, 162 & 230. Sed perturbata hic adeo sunt omnia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego tamen καὶ ἂν pro καί. SOLAN. Primo illud οὐ γὰρ ἀλλ' solo etenim reddidi: ut hoc pariter & multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe asseverationem quandam habet ista particulae coniunctio, quasi tu dicas, non est aliter; sed. Et videtur haec supplendi ratio commodior breviorque illa altera, quam scrupulosa nimis diligentia ex ipso orationis contextu eruere docet Devarius. Deinde non puto opus esse illa, quam suadebat vir doctus, verborum transpositione, sed ut immutato tantum apice, pro καὶ εὐθύς legamus καὶ ἂν εὐθύς. Est quasi gradatio: quem pugnare iubet Ulysses, eum vult antea cibum capere, idque etiam si summo mane in pugnam eundum sit, ubi alias cibi tempus non est. Huc pertinet apud Homerum πρόπαν ἥμαρ κ. τ. λ. GESN. Recte Gesn. simpliciter etenim significare ait. Conf. Fab. Ep. L. 2 f. ad Aristoph. Eccles. v. 386. Et Iens. ad Vit. Aucl. § 6. REITZ.

ibid. "Ὁν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησιν) Glossema videtur. GUYET. Et ego mallet abesse; tum enim minus perplexa erit oratio. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ εὐθύς) Lego καὶ ἂν εὐθύς. GUYET. Idque omnino reciperem, si vel una ed. praeiret. Et parum absuit, quin vel iis invitis sic dedissem. REITZ.

ead. l. 15. "Ὁσπερ ὁ Αἴας) Hom. Il. Θ, 272. SOLAN.

Pag. 142. l. 6. Ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφον νεκρὸν ἰδεῖν) Aliter videtur legisse interpretes, dum reddunt adeo ut indignum sit facinus, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi sint, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operae pretium, ut mereatur & dignum sit huic adiacens philosophi cadaver adspici, ob maximam inde exstituram diversitatem. GRON.

ibid. "Ἀξιόν γε) Εἰρωνικῶς dictum videtur, κατ' ἀντίφρασιν. GUYET.

ead. l. 9. Ὑπασπιστὰς) Forſan ὑπεραſπ—. *Anon.* SOLAN.
Pag. 144. l. 6. Ἐν δὲ δὴ) Amant δὲ & δὴ etiam ſic iungere
 Alciph. & Longus. Vid. hunc Paſt. II, p. 41; illum I Ep.
 30, p. 126, & alibi. REITZ.

ead. l. 7. Τίς ἂν καὶ) Et καὶ ita poſt ἂν Phalar. Epift. 38:
 ᾗ τάχα ἂν καὶ ἐπείσθην. Ne plura ex Noſtro addam. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκείνῳ) Ἐκείνων coniiiciebat Geſner. Favet huic
 coniecturae lectio Iuntinae; ex qua, ſi opus foret, illud fa-
 cile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philoſophos, qui-
 bus iam comparatum it paraſitos. Verum cum τὸν βίον πα-
 ραςίτου praemittatur, recte iam procedit, ſe hanc vitam ef-
 ſe comparaturum ἐκείνῳ ſcil. βίῳ τῶν φιλοſόφων καὶ ῥητόρων.
 Interim bene vidit Geſnerus, vulgatam minus recte habere;
 & niſi Iunt. ſuccurriſſet, ἐκείνων ſcil. φιλοſόφων βίον, recipi
 potuiſſet. REITZ.

Pag. 145. l. 2. Οἴονται. περὶ ῥήτορας) Erat, cum non vide-
 rentur haec ſana eſſe. Legendum putabam, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἴ-
 ονται περὶ αὐτοῦ. ῥήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me redu-
 xere, quae deinde ſequuntur, εὐροις δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα πε-
 ρὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἀλλα πάθη. GESN.

ibid. Περὶ) Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen
 initio c. 53. SOLAN.

ead. l. 7. Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγυιαλοῖς ψηφίδας) Sic in Tim. §
 56, οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγυιαλοῖς ψηφίδων. Tangit
 finem huius diſſertationis Long. lib. 4 ποιμεν. Liban. Pa-
 raf. BOURD.

ead. l. 11. Ὡς τε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκίμουμένων φιλοſόφων
 (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην
 δώροις ἐπ' αὐτῇ ἑάλω) Sic concipiendus hic locus, ut egre-
 gie diſtinguitur in ed. Baſileenſi, & verſio ſimplex optime
 ſatisfaciet, omiſſis illis ineptiis, quas abunde nimis adiiciunt
 interpretes. Verte, ita ut celeberrimorum hoc tempore philoſo-
 phorum (nam de rhetoribus quid opus eſt dicere? qui ſcilicet in
 foro & cauſis habitant, quod philoſophus non promittit, &
 ideo abſurdius ſit, quod dicet) alius quidem in cauſa ſedens ut
 iudex, in largitione fuerit deprehenſus, alius vero &c. GRON.

ibid. Φιλοſόφων * περὶ) Hic deiunt nonnulla. GUYET. Non
 credo, neque Gronovius, neque Geſnerus credidere. Quare
 diſtinctionem tantum Gronovianam ſum ſecutus, abundan-
 tia commata delendo, & interrogandi notam addendo: ſen-
 ſuſque apparet ſatis planus. REITZ.

ead. l. 13. Εἰς πράττεται) Liban. Ep. 20 f. τὸ γὰρ χρυſίον

εἰσπραττέτω μὲν, εἰσπραττέτω δὲ παρὰ τῶν λελοιπότεων τὴν τάξιν. Alciphro. III, Ep. 21 f. παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰσπράξασθαι. Verum haec alia est constructio. At ille duplex accusat. εἰσπραττέται μισθὸν τοὺς μανθάνοντας etiam recte se habet; nam & sic Arrian. Expr. Alex. 2, c. 1 f. χρήματά τε εἰσέπραξαν τοὺς Μιτυληναίους, *Mitylenaeis pecuniam imperant.* Dion. Halic. X, p. m. 640 pr. Ἀππίος — τὸ Σαβινῶν ἔθνος εἰσπράττων ἀρχὴν καὶ κράτος, *Appius — Sabinorum genti imperium & dominatum vindicans.* REITZ.

ead. l. 16. Εἰ τι) Sic ed. I. Reliquae ἔτι. Neutrum admodum placet. Scribe tantum εἰ. Hic autem Apollonium petit, de quo vid. *Δημῶν.* c. 31, & quae ibi sunt annotata. SOLAN.

Pag. 146. l. 14. Πάντως) Quod orae A. W. adpictum est πᾶσα, Luciani stilum admodum est conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut *Hermot.* c. 27 f. ac 39 pr. Nec non hoc *Dial. Parasf.* c. 12 & 39 m. &c. Item *Epict. Man.* c. 29, alii-que. Sed quia & alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutarim. REITZ.

ead. l. 15. Ἐπεὶ ταῦτα ἀπὸλλυνται) Haec etiam male habent. SOLAN.

Pag. 148. l. 1. Οὐκ ἂν δὴ πού εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὥπλισμένους) Philosophos, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δὴ πού, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὥπλισμένους, i. e. qui sane non ita armati essent, nisi timerent. Somniavit interpret, dum haec verba reddidit: quod non facerent, nisi armatos metuerent. Vides, voculas οὐκ ἂν δὴ πού sic nihil habere, quo referantur, quae certissime referri debent ad τὸ ὥπλισμένους, cum quo participio non iungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod absolute hic ponitur, ut paulo ante de iisdem dixerat, φοβοῦνται μάλιστα. Haec L. Bos in *Obs. Crit.* pag. 78. Quare commatibus additis, quae in edd. aberant, lectori succurre non dubitavi. Gesnerus errorem pristinae versionis correxit sponte, quod non opus erit ubique monere. REITZ.

ead. l. 4. Δεδιώτας) Miror, nihil hic varietatis quaesivisse, nihil emendasse Solanum, cum δεδιότες legeret, quod qui cum proxime nexis προΐοντας & ἀποκλείοντας stare possit, nemmo exponet aut propugnabit; quare edd. excussis, tamen vel iis invitis ita dedi. Florentina eodem vitio laborat; sed quia posterior syllaba per compendium in ea est exarata, quod in Mss. similiter fieri amat, facile erroris origo detegitur. REITZ.

Pag. 149. l. 5. Ἀπολογία) Socratis Apologiam scripsere

inter alios Plato & Xenophon. Reliqui suas quisque, quarum exstant etiamnum quaedam. SOLAN.

ead. l. 9. Τιμι) Τιμα adscripsi. Gesn. Et quia *lunt.* quoque sic habet, forsitan praestaret sic edere, quia aliquantum ambiguum *τιμι* pro *ὑπὸ τινός*, quando adiungitur eiusmodi verbo, quod etiam dativum post se amat, uti pluribus demonstravi in libro *de Ambigg.* Tit. Dativ. Nam scriptum, *dictum est mihi*, pro *a me*, ambiguitate non caret. Verum quia *πρὸς παράσιτον* additur, satis patet sensus, *nunquam a quoquam scriptam dicam adversus parasitum*, ideoque vulgatam non mutavi: nec testimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis passivis personam agentem notare, alioqui afferrem hoc Diod. Sic. IV, 1, *εἴρηται ἡμῖν ἐν ταῖς προσιρρημέναις βίβλοις, dictum est a nobis &c.* Herodian. I, 2, 9, *ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται ἀνδρεῖα.* Nostrium Iov. Trag. c. 7 pr. *ἀριστα κεκήρυκται σοι*, & similia ubique obvia. REITZ.

ead. l. 11. Τοῦ τῶν ῥητόρων) Male exciderat artic. τοῦ in ed. Reitz. quem reposuimus ex edd. S. B. 4. & Mf. Reg. 3011.

ead. l. 15. Κακούς κακῶς ἀποθανόντας) Amant & Graeci huiusmodi repetitiones adverbii cognati. Aristoph. Pl. v. 65, — *ἀπὸ σ' ἔλω κακὸν κακῶς.* Ibid. 418, — *ἐξολῶ κακούς κακῶς.* Alciph. III, Epist. 28 f. *κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο.* Item ibi Ep. 48 pr. &c. Ne quid plura in re nota. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀποίσσεται) Lege *ἐποίσεται*. SOLAN.

Pag. 150. l. 1. Φαρμάκῳ) Socratem. GUYET. *Φαρμάκῳ — καταπρησθέντας — δυσουρίας*) Socrates, Heraclitus, Epicurus. LA CROZE.

ibid. Καταπρησθέντας) Ad Empedoclis in Aetnae cratera insipientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam saepe alias rideat Lucianus. Quod autem in Scholiis Heraclitus hic nominatur, turbatum aliquid esse puto. Ad illum potius retulerim *φυγὴν* s. exilium, quod commemorat praeter Diog. Laërt. 9, 15, etiam Athenagoras apol. c. 27, pag. 123 Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic Codice Scholiastes usus. Antisthenis vero mentionem peperit credo verbum *φθινήσαντας*, quod de phthisi accepit, quā periisse illum tradit Diog. Laërt. 6, 19. GESN.

ead. l. 2. Ἀπὸ δυσουρίας) Epicurum. GUYET. Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret *δυσουρικὰ καὶ δυσεντερικὰ πάθη* sibi molesta esse ap. Cic. Fam. 7, 26. Et Diogenes Laërt. 10, 15, ait, *εὐμὴ τελευτῆσαι λίθῳ τῶν οὐρῶν ἐπισχθέντων.* GESN.

ibid. Φθινύσαντας) Sic etiam *Fl.* cum cett. Gesnerus emendabat φθινύσαντας. Recte, credo; nam φθινέω ignoro, & nil solemnus hac vocalium permutatione. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte & alibi inveniatur. REITZ.

ibid. Φυγόντας) Aristotelem & alios. GUYET.

ead. l. 14. Γύγου χρυσίον) Vid. supra ad Δίκ. c. 21 de anulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil prorsus. Lege, me auctore, aut Κροίσου, aut Μίδου, donec ex Mss. Codd. utrum horum maluerit, constet; & vid. N. Δ. II. SOLAN. V. Bis Accus. c. 21 post med. ubi Γύγου δακτύλιον, quo alludit; nec tamen opus erit δακτύλιον hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum. Menand. fragm. XIII, v. 5, (ed. minor. Hemst.) Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, κ' οὐ χρυσία. REITZ. Opes Gygis non minus decantatas fuisse, quam anulum eius magicum, probat cl. Bel. de Ballu, adducto Archilochi versu, Οὐ μοι τὰ Γύγου τοῦ πολυχρύσου μέλει &c. adeoque vulgatam contra Solanum, Γύγου in Κροίσου aut Μίδου mutare cupientem, recte defendit. Versus Archilochi legitur apud Steph. in Poët. Lyr. min. p. 246 ed. 1586.

Pag. 151. l. 11. Δορυφορίας) Ad satellites regio respici, non est quod dicam. Sic δορυφόρημα, de satellitio tragico, supra Icarom. c. 9, atque alibi non semel. REITZ.

Pag. 152. l. 7. Αἰσχίον) Mallem αἰσχρὸν, ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. SOLAN.

Pag. 153. l. 7. Παραπλεῖν) In universum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum lusus inest. Hic etiam παρὰ praepositio difficultatem aliquam habet, quae non societatem modo, sed excessum etiam & superationem, interdum etiam vitium occultum in compositione notet; quae forte in παρασίτου appellatione iungi possunt, ut parasitus sit, qui cum aliis, quibus obrepfit, largius cupidiusque ceteris, cibum capit. Sed cum inprimis tamen ad cibi societatem respiciatur, quorsum etiam illi Solonis παράσιτοι, atque Phoebi Παρασίτη pertinent; malui in ceteris compositis quoque huius praecipue significationis rationem habere. GESN. Praeternavigare, dein praecurrere, praetercurrere, praeteriaculari, ultra iaculari, adscripsit Guyet. Omissem, nisi causam viderem esse, quod pristinus interpres hoc male reddiderit, adnavigare, adcurrere, adequitare, adiaculari, quo facto iocus minus apparet; qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compositis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle, melius

atque utilius esse iuxta, i. e. cum alio coenare, quia id fit alterius sumtu, quam coenare apud se; adeoque & utilius esse comitem navigare ab alio assumptum, quod & hoc fieri queat alterius sumtibus, idque mallem, si omnia reliqua verba ad eandem potestatem reduci possint: sed cum non videam, qui παρακοντίζειν eodem detorqueri queat, restat, ut παρὰ in omnibus hic allegatis compositis tantum significet excellentiam quandam, quasi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam iaculatur, victor est, ut Horat. canit I Od. VIII, 11, — *saepe disco, saepe trans finem iaculo nobilis expedito*. Adeo παρασιτεῖσθαι grandius quid sonare atque esse, quam simplex σιτεῖσθαι. Si vero & hoc friger, credamus id tamen personae parasiti conveniens, qui ex frigidis eiusmodi iocis risum captant; quos Lucianus dedicata opera sic frigidos proiecisse dici poterit, ut eos depingeret, quales sunt. Conf. Tim. § 52, ubi Hemsterh. ad ἀλλὰ γὰρ μὴ risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat Nostro stultitiam adulatorum talem proponere, qualis esse solet. Cum vero hic lusus tantum in verbis sit, non valde quidem ingeniosus, nec tamen omnino absurdus, nihil hic, quod reprehendam, habeo. REITZ.

ead. l. 15. Ἐν ἑλοῖο) Vesp. utraque ἐν ἑτέροις. SOLAN.

Pag. 154. l. 3. Σὺ δέ με — δίδασκειν) Infinitivus loco imperativi valde quidem usitatus; sed quia tum inest ellipsis verbi μέμνησο, possit etiam hac ratione illud μοι, quod Pl. habet, locum invenire, quod hortantis est, & quasi pleonastice in huiusmodi praecipendi formulis inferi solet, ut non semel vidimus. Conf. saltem ad Asin. cap. 4, φυλάττω μοι, ἔφη, τὴν ἱππάρχου γυναῖκα. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex Hippocr. Homer. Lucian. & Arr. IV, p. 180 pr. σὺ δὲ μηδὲν ἄλλω παραδούναί — — τὸ ἑμὸν κράτος. Sed quia infinit. hic pendet a δίκαιος, significatque, tu dignus es me docere, nihil immutari. REITZ.

ead. l. 4. Φασι δὲ) Hoc accipiendum est cum distinctione. Nam verum illud est in matre, quae non convolat ad secundas nuptias. Alias falsum, ut testantur poltissimi Homericī versus, quos ex Odyss. profert Stobaeus serm. 192. Vide D. Ambros. 6 Hexamer. BOURN.

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 155. l. 1. ΑΝΑΧΑΡΞΙΣ) De Anacharxi & Solone vi-

de, quae supra annotata sunt ad Σκν. cap. 5, & Plut. in Sol. SOLAN.

ead. l. 2. ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ) Gesn. vertit *DE EXERCITATIONIBUS*, quod hic retinui. At cum *de Gymnasii* inscriberetur a pristinis interpret, ego hanc inscriptionem deinceps servavi, quia allegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum sic etiam sunt institutae, & lectores huic inscriptioni assueti minus commode loca indicata possent invenire, si titulus Dialogi mutaretur. REITZ.

ead. l. 4. Ταῦτα δὲ ὑμῖν) Hanc paginam interpreto ad lib. X Heliodor. BOURD.

ead. l. 9. Λίπα) Oleum *μανίας φάρμακον* vocabat. Diogen. Laërt. I, Segm. 104, p. 27 C. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄτερος τὸν ἕτερον) Recte Iuntinam habere ἄτερον, adscripserat Solanus, & quia ἄτερος tam prope praemissum, credat quis etiam ἄτερον rectius sequi, quam ἕτερον. Esse autem ἄτερος Atticum, ex Aristoph. demonstrat Maitair. de Dialect. pag. 15, pro ὁ ἕτερος. Addo Callim. fragm. XCI, — οὐς ἔσχεν ἄτερος δαίμων, ubi Bentleius etiam ex Epigramm. ἄτερος Ἡρακλέους adducit. Verum non adeo me movit solius Iunt. auctoritas, ut contra ceteras edd. & Codd. irem; quia in casibus obliquis aegre sic scribi posse monent Grammatici; in accusativo certe, non video quae crasis pro τὸν ἕτερον locum invenire queat. At si usus tamen contra analogiam induxisset, facile admitterem; dum vero ἄτερον in accusat. aliunde probare non habeam, vulgatam servo. REITZ.

ibid. Οὐκ οἶδ' ὃ, τι παθόντες) Huc pertinet illud ipsius Anacharsidis apud Diog. Laërt. I, 104, τὸ ἔλαμον *μανίας φάρμακον* ἔλεγε, ὅτι τὸ ἀλειτουργοῦν τοὺς ἀθλητὰς ἐπιμαίνουσθαι ἀλλήλοις. GESN.

ead. l. 12. Καὶ ἦν ἰδοῦ) Καὶ νῦν ἰδοῦ. MARGIL. Vid. Xenoph. ἀναβ. Aristoph. & Nostrium Ἀναβ. c. 51. SOLAN. Non quidem ita edidimus in Pisc. c. 51 pr. sed ἀλλ' ἰδοῦ tantum, quia hoc plurimae edd. & P. habebant. Iam ferme mallem ἀλλ' ἦν ἰδοῦ & ibi legi. REITZ. Καὶ μὴν ἰδοῦ vult cl. Bel. de Ball.

ead. l. 13. Ἐκ τοῖν σκελοῖν) Posset ἐκ abesse. Sed additur crebro. Diod. Sic. IV, c. 19, p. 265, πόλις ἐκ βίας ἀλούσα. Soph. Ai. 27, — κατηναρισμένας ἐκ χειρὸς —. Confer Nostrium supra, Asin. c. 23. Et ibid. cap. 45, ἐμὲ δὲ ἀράματοι ἐκ τῶν ποδῶν. Long. Past. IV, p. 147 ed. Moll. (vere 139.) κρατήσας ἐκ τῶν κεράτων. REITZ.

Pag. 156. l. 2. Περιπλέξας) Sic rursus infra c. 31. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀναπλησθέντες) Conf. supra Mισθ. cap. 17, & Z. Tr. 33. SOLAN.

ead. l. 9. Οἱ ἐγγέλους) Vid. supr. Tim. cap. 29, ubi similis quidem phrasis, sed ἐγγέλεις, non ἐγγέλους. At conf. Steph. ab Hemsterhusio ibi indicatum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐν πηλῷ οὗτοί γε &c.) Οὐκ ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ πᾶμμιον ταύτην βαθείαν υποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὄρυγματι ἐπαμουνταί τε ἀλλήλους. Sic Mf. non ταραττούσι, ut editur. Sed hi non in luto, sed altam arenam in fossa subiicientes se invicem illa adspargunt. Paulo post dicit ἐπιπάττειν τὴν κύνιν. Happhen intelligit, de qua Mart. VII, Ep. 67, & flavesci haphe. Sed de hac & aliis ad palaestram pertinentibus viri docti iam pridem egerunt copiose; vide imprimis eruditissimum P. Fabrum in Agonistico II, 2, & 5, & 22. GRAEV.

ead. l. 12. Πάττουςι — ἐπαμῶνται) Sic W. eorum hunc locum habet; vulgatae aliter, nempe ταραττούσι τε — πάττουςι. Polyæn. eadem voce utitur. Ego antequam W. vidissem, ἀράττουςι legebam. SOLAN. Ταραττούσι τε ἀλλήλους) Mihi maxime placet P. Fabri coniectura, qui Agonist. 2, 1, δράττουςι legendum suspicatur, vel ἀράττουςι, ut tamen illud præferam. Est enim de primo quasi actu sermo, ubi alter alterum primoprehendit, &, ut possit firmitus prehendere, pulvere spargit. Eidem etiam Fabro assentior, ὄρυγμα fuisse locum depresso, effossum, dictum alioquin σκάμμα, s. τὰ ἐσκαμμένα, quae ὑπερπηδᾶν, transilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coercerentur, non licet; verbo, ipsam caviam. GESN. Πάττουςιν τε) Probe etiam vidit Gesn. vulgatum. ταραττούσι nihili esse, Et quamvis δράττουςι eleganter sit coniectatum a Fabro, præferendum tamen id, quod Codex suppeditat, cuius scripturam etiam in terminatione sequi consultum duxi, etsi v. paragologicum abesse possit. Cumque mox ἐπαμῶνται quoque ex 2 Codd. receperim, (nam πάττουςι iam iterato exhibere absurdum fuisset) versionem ad utrumque accommodavi, non quod Gesneri versionem reprehendam, quae erat, in cavea prensant se invicem, & — spargunt; sed quod Graecus contextus, qualem nunc dedimus, aliam postulabat. REITZ.

ead. l. 14. Ἀφυκτότεροι) Conf. Θ. Διαλ. XVII med. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸν ὀλισθόν) Scribitur iterum eodem modo cap. 28. Ego tamen legendum censeo τὸ ὄλ. SOLAN. Quod neutro genere τὸ ὄλ. maluit Solan. ideo factum suspicor, ut adiective accipiat, & lubricum, lubricitatem significet; ita compositum.

ἐνόλιστος adiective Suidas habet. Non displiceret, si auctori-
tatem pro τὸ ἐλισθόν attulisset. Verum cum etiam Hesych.
ἐλισθός, πτωσίς, habeat, nihil in Luciano mutaverim. Au-
ctor Etymolog. etiam scribit: ἐλισθός, — ὁ ὅλος καταπί-
πτων. REITZ.

ead. l. 16. Ὀρβοστάδην) Tria erant apud Graecos certami-
na, pancratiū, palaestra, & cursus. De pancratio, ludo-
rumque generibus, quibus Graeci antiqui & Romani usi
sunt, leg. Bud. annott. ad l. *Athletas*. de his, qui notantur
infam. & ad l. *Qua autione*, ad l. *Aquiliam*. Gellius L. XIII, c.
26. Propert. L. III. COGN.

Pag. 157. l. 3. Ἀποπτύσειν) Ita W. Reliqui libri ἀπο-
πτύειν. SOLAN.

ead. l. 4. Παταχθέντος) Adscripsit frater: Recte παταχθέν-
τος. Sed tunc versu priore αὐτοῦ pro αὐτῷ legendum. Si vero
αὐτῷ retinemus, etiam structura παταχθέντι postulare mihi
videtur. Iam & mihi. REITZ. in *Addend.*

ead. l. 9. Ἐχονοῦσι) Poëtis Atticis frequens verbum illu-
strat Spanh. ad Aristoph. Plut. 255. GESN.

ead. l. 12. Μανία) Θαυμάζειν ἐλεγε, πῶς οἱ Ἕλληνες νομο-
δοῦντες κατὰ τῶν ὑβριζόντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ
τῷ τύπτειν ἀλλήλους. Diogenes Laërt. Anachar. pag. 27
C. SOLAN.

Pag. 158. l. 2. Δόξαντα) Lege, meo periculo, δόξαντα.
SOLAN.

ead. l. 12. Ὅμαιν ταῦτα γένοιτο τὰ ἀφέλημα καὶ τερπνά ἐμέ.
δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαβεῖν, εἴσεται ὡς οὐ μάτην διεζώσμε-
θα τὸν ἀκινάκην) Ista ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαβεῖν, ver-
tuntur: quod ad me attinet, si quis vestrum tale quid mihi proponat.
Verum διατιθέναι τινά τι, non est, aliquid proponere alicui;
sed, hoc vel illo modo aliquem tractare, vexare. Noster infra in hoc
Dial. c. 38, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατι-
θέντων, neque tyranno vim faciente, neque vexantibus hostibus. In
Pseudologista cap. 25, τοιαῦτά με διατίθης, ita me tractas. Sic
Demosthenes alique locuti sunt. L. Bos. Si quid testimoniis
opus est, adde Aesop. Fab. 8, σύ με χεῖρον δίδηκας, de vulpe
ab rubo vulnerata; at Fab. 39, δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων δια-
τιθέντες. Sed cum duplici accus. etiam Alciphro. I, p. 200, τί
με διαθύσαι, & quae Bergl. ibi notat. Et Wessell. ad Diod. Sic.
I, c. 89 pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δεινότατα διαθέντας,
atrocissima perpetrantes. Vel potius Hemst. ad Nigrin. c. 38, qui
hoc multis iam egit. REITZ.

Pag. 159. l. 3. Λυκίου) Lyceum, Gymnasium, de quo consule Meursium. SOLAN.

ibid. τὸν ἐπὶ τῇ) Ἀντίπτωσις, pro τοῦ ἐπὶ τῇ στήλῃ κέκλι-
 μένον τόξον ἔχοντος. GUYET.

ead. l. 4. Κεκλιμένον) Conf. supra Afin. c. 51. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀνακλασμένη) Bene momuit in margine Hem-
 sterhusius, adeundum Dukerum ad Thucyd. p. 460. Is au-
 tem ad verba L. VII, c. 25, ἐκ τε τῶν ἀκατίων ὠνυυον ἀναδύ-
 μενοι τοὺς σταυροὺς, καὶ ἀνέκλων, quæ conversa sunt, vallos
 ex naviculis religatos circumagebant, fractosque convellebant, ita
 commentatur: — Ἀνακλᾶν hic non est, quod Vossius & Portus
 putarunt, frangere, verum sursum attollendo convellere & edu-
 cere. Suidas & Scholiastes exponunt e fundo evellere. Sic Thu-
 cyd. II, 76, & alii apud Lipsium. V. Poliorc. 8. Ἀνακλᾶν machi-
 nam muro incussam dicunt eos, qui laqueis iniectis eam attollunt,
 & avertunt. Et in aliis generibus loquendi non frangendi, sed infle-
 lendi & in altum tollendi significationem habet. Aristænet. I, Ep. 3,
 ὡς ἀνακλᾶν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν αὐχένα πρὸς θεῶν τῶν κυκλω
 συναισπορευμένων βοτρυῶν. Lucian. de Gymnas. p. 272, (i. e. hoc
 loco) ἡ δεξιὰ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακλασμένη. Haec ille
 optime. Adde hinc ἀνακλάσει ἐπτυγμένα γραμματεῖα tabel-
 læ plicabiles ap. Herodian. I, cap. 17 pr. Sed κατακλωμένῳ de
 saltatore, Noster etiam supra de Salt. c. 5. (quod Gesnerus ta-
 men reddidit frangenti.) Ita ἐπικλώμενον inflexum signif. pro
 Imag. c. 13, & Deor. Dial. XI. Sed & fractum, Tox. c. 20. Est
 autem ubi multum differat, reddasne per frangere, an attollere,
 sursum flectere; nam e. c. crus, brachium, cervicem frangere,
 aut flectere, quanti intersit, quis non viderit? Interim non ne-
 go, etiam in illa arietis muralis allevatione, ad ictum eluden-
 dum instituta, aliquam frangendi potestatem in verbo ἀνα-
 κλᾶν remanere, quatenus impetus eius refringitur, sive po-
 tius, qua linea recta, ad quam eius motus fiebat, ista sursum
 aversione quasi frangitur, veluti philosophi *refractiones* recte
 vocant radiorum lucis inflexiones per vitra contingentes. In-
 terim male reddideris arietem frangere, pro avertente. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκείνῳ) Nihil mutare Fl. appinxerat Solan. An er-
 go ἐκείνῳ quaesivit? Non improberem; sed nihil opus est, &
 vulgatum, quod sequimur, nihil incommodi habet. REITZ.

ead. l. 9. Παγκρατιάζειν) Aliter & rectius Aristoteles Rhet.
 I, c. 5, p. m. 207. 38, ὁ γὰρ δυνάμενος τὰ σέλην ῥίπτει πρὸς
 καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πύρρῳ δρομικός· ὁ δὲ θλίβεῖν καὶ κατέχειν,
 παλαίστριας· ὁ δὲ ὥσαι τῇ πλεονῇ, παληκτικός (legendum, ut in

rec. edd. fit, πυκτικός.) ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατια-
στικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Vide etiam Philostrati locum ad
Δημῶν. c. 49 supra adductum. SOLAN.

ead. l. 10. Πυγμαῖς) Oratio non satis perspicua: si enim alia
loca intelligit per γυμνάσια, quid opus his? Sin vero nova cer-
taminum innuit genera, cur & hoc inter ea recenseret, quod cum
Pancratio idem esse dixit? Vide tamen cap. 24, ubi distinguit.
SOLAN. Conf. Tim. c. 50 & 53 f. ubi πυγ—. REITZ.

ead. l. 15. Στέφανος) Confer infra c. 16 & 36. KUSTER.

ibid. Ἰσθμοῖ) Idem Dukerus modo laudatus ad Thucyd. V,
18, hoc verum esse probat, quod & sic infra Neron. c. 8 oc-
currat. Et ita quoque in Thucyd. legi recte mavult, ubi καὶ
Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμῶ. REITZ.

ead. l. 16. Σελίον) Vid. Plut. in Timol. Pineas fuisse olim
in Isthmiis coronas, docet idem Symp. probl. V, 3; deinde in
gratiam Herculis & ad Nemaeorum exemplum ex arpio factas;
tandem ad pineas reditum fuisse; p. 1203 f. ἐκ δὲ Νεμέας κα-
τὰ ζῆλον ὁ τοῦ σελίου ξένος ὦν ἐπεισῆλθε δι' Ἡρακλέα, καὶ κρα-
τήσας ἡμαύρωσεν ἐκείνον, ὥς [ἱεροῖς οὐκ] ἐπιτίθειον. Perite er-
go & erudite haec Lucianus. V. Pott. SOLAN. Pro ἐκ σελίον.
Habuimus non semel. Conf. saltem ad Gall. c. 24. REITZ.

ead. l. 17. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ) Haec sic vertit
Vinc. Obfopoeus, nescio quam bene, nam in Graeco de sa-
cerdotibus ne verbum quidem: ἱερῶν inclinatur a κειτο ἱερῶς,
id est sacer, non a ἱερῶς, quod est sacerdos. Vertere igitur debe-
bat: poma Deo sacra proponebantur. Olim suspicabar μῆλα hoc
loco interpretari debere, non poma, sed oves, ut & apud Max.
Tyrium sermone 37, & in Antholog. primi libri, primo Epi-
gram, eo quod campus Crissaeus vel Cirrhaeus, qui erat Apol-
lini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma
ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo Pausanias
in Phocicis: τὸ δὲ πεδῖον τὸ ἀπὸ τῆς Κίρρας ψιλὸν ἐστὶν ἅπαν,
καὶ φυτεύειν δένδρα οὐκ ἐθέλουσιν, ἢ ἐκ πονὸς ἄρας ἢ ἀχρεῖον
τὴν γῆν εἰς δένδρων τροφήν εἰδότες. Oves igitur, quae pasce-
bantur in eo campo non arato nec arboribus confito, erant
Apollini sacrae, e quibus, ut putabam, quaedam pro brabio
dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coë-
git Libanius Sophista in laudatione palmae & pomi arboris,
ubi haec leguntur: φοῖνιξ μὲν γὰρ παντὸς ἀγῶνος γίνεται
στέφανος, καὶ τὴν θάλλον ἔχει νίκης ὑπόμνημα, μῆλέα δὲ αὐ-
τῷ στεφανοῖ τὸν ἀγῶνα τὸν Πύθιον. Itaque hoc loco non male
μῆλα poma intelliguntur, μῆλέα tamen pomum arborem, non

fructum, significat, & videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut Libanius cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis eius arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est, brabium mutatum fuisse a temporibus Pausaniae: nam a secunda Pythiade coronas pro brabio institutas ait, & quidem ex lauro. Sic enim in Phocicis: δευτέρα δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἀθλοῖς ἐκάλεισαν ἔτι ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτην δὲ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τούτου κατεστήσαντο — δαφνὴς δὲ στέφανος ἐπὶ τῶν Πυθίων τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲν (ἐμοὶ δοκεῖν) ἐστὶν οὐδ' ἐν, ὅτι δὲ τῆς Λάδωνος θυγατρὸς Ἀπόλλωνα ἐρασθῆναι κατέσχηκεν ἡ φήμη. Aliam vero eius rei causam refert Aelian. Var. L. III, c. 1, scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpit, & Delphos attulit. Laureia igitur corona olim praemium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore Luciani & Libanii, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro brabio in agone quodam multum postea introducto & recepto, laurea manente pro praemio cursoribus & antiquorum certaminum athleticis. At ecce Heliodor. in Aethiopicis armatis cursoribus palmae ramum pro brabio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis brabiis auctarii vice datum fuisse, (ita legitur ap. Palm. pro *additum*) asserit Pausanias in Arcadicis, pag. 276, & Plutarch. Symp. VIII, c. 4. Heliodorus tamen nullum aliud praemium pro victoria suo Theageni adiudicat, praeter ramum illum palmae arboris. Sed non est dissimulanda summi viri sententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo. Aufonium etiam reprehendit enumerantem diversa brabia, sic: *Serta quibus pinus, malus, oliva, apium*. Sed cum eo consentit Libanius loco citato, qui *μηλέα* habet, non *μῆλα*. Tamen iure videtur arguere Aufonium, qui dum Graecum epigramma exprimit, male *μῆλα* per *malus* vertit. Sed fateor, per *μῆλα* me non posse capere, quomodo intelligi possint poma. PALM. Errat Palmerius. Vid. Pott. 417. SOLAN. Lucianum fructus arborum, *μῆλα* dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi *κότινος*, *μῆλα*, *σέλινα*, *πίτος*, forte ipsius societatis causa suspicionem moveant, ramum esse intelligendum; sed hoc, quod hoc ipso loco simile plane Panathenaeorum praemium commemoratur, *oleum e sacra Minervae olea*. Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc Dialogo iniicit, iniicit autem aliquoties, *μῆλα* semper a coro-

nis distinguit : praesertim infra, c. 15 med. *πρόκειται στέφανος οὐ πίτυος, οὐδὲ κοτίνου ἢ σελίων.* Quidni *μηλέας* aut *μήλων* adiceret, si par erat ratio? GESN.

Pag. 160. l. 1. Παναθ. ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας) Quid hoc sit, docet Meursius Panath. Olearum nempe genus iuxta Academicam, quae Deo sacrae erant; Schol. Aristoph. Νεφ. Accipiebant autem urceum totum, (idem Schol.) & exportare solis licebat. SOLAN. Adleverat marg. Hemisterhusius, videndum P. Burman. Z. Καταιβ. Ex hoc igitur quaedam adiecisse non alienum erit. Ait autem f. p. 281 ed. iteratae: *Oleum ex eius (arboris) fructu exprimere in sacros usus licuerit: nam victoribus in Panathenaicis inde oleum datum, docet Suidas, & Scholiastes Sophoclis ex Aristotele, & Apostolius proverb. Cent. XIII, 28. Ut & Lucian. in Anach. T. 2, pag. 173 ed. Graev. Unde ab Athenaeo L. XV, 11, & Plin. XIII, 1, Panathenaicum oleum vocatur, quod optimae notae erat. Et fortasse corona oleaginea, qua victores coronabantur Athenis, teste Plin. XV, 4, ex his μορίαις fuit. (sic legitur, pro μορίαις.) Quod magis verosimile videbitur, si verum sit, quod notat Alex. ab Alex. III, c. 3, duces Athenienses in bellum prodituros fertum ex olea sacra sumfisse. Hoc saltem statuere licet, coronas inde aliquando factas. Ut Creon apud Eurip. Ion. V. 1433. Cetera vid. ib. De μορίᾳ autem Commentt. ad Poll. seq. 242; ἡ δὲ ἱερὰ ἔλαια, μορία. Hesych. vero ibid. adductus: Μορία ἔλαιαι ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς. Confer & Menag. ad Diog. Laërt. III, Segm. 26, p. 149, T. 2. REITZ.*

ibid. (Ex τῆς μορίας) Hesych. Μορίαί, ἔλαιαι, ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς. GUYET.

ead. l. 8. Πρὸς ἀλλήλων) Quod Solanus nihil mutare edd. adiecit, indicio est, eum aliam lectionem optasse invenire; nam alioqui sponte patet consentire edd. quando nihil notamus. Maluit autem ὑπὸ pro πρὸς. Vid. quae mox notamus ad c. 11, πρὸς τῶν ἀντιπάλων. REITZ.

Pag. 162. l. 4. Ὑπὸ) Sic W. hic. Supra tamen cum impresfialiter, nempe ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων, c. 9. SOLAN. Πρὸς) Solanus ex W. ὑπὸ τῶν ἀντ. rescribi maluisset, id enim in margine l. indicarat; non tamen πρὸς delerat, ut solet, ubi omnino necessariam putat mutationem. Ego, ut ὑπὸ facile admitterem, si pluribus testibus firmaretur, ita iam nihil mutato, quia supra cap. 9 in πρὸς consentiunt edd. & Codd. Idque verbis passivis frequenter adiungi eadem potestate, qua ὑπὸ, paucis indicavimus supra Icar. c. 21 f. ex Timon. § 5, 9, 15 & 25. Adde Icar. 15, & Bis Accus. c. 5 pr. Sexcentis simili-

bus idem probaturi ex solo Luciano, si quem de eo dubitare suspicari possemus. REITZ.

ead. l. 7. Θειμάτιον) M. & Fl. *Θειμάτια*. Fortasse *Δαιμάτια*, quod alibi reperiri testatur doctissimus auctor Emend. Menand. p. 105. SOLAN.

Pag. 164. l. 6. Τὰ μεγέθη) Quid réponam, non video: certe non recte habet illa vox. *Εὐχ.* c. 12 pro *πάχος, μέγεθος* repositum est. SOLAN. Si proceritatem corporis intelligas, non mirere, cur suspecta vox fuerit Solano. At neque *μέγεθος* semper *ingens* quid signif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo *parvo* opponatur a Polluce III, 88.) sed quamcunque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque & de re vel minima praedicari potest. Neque plurale *μεγέθη* ad procerum athletarum corpus spectare puto, (qui ne quidem erant homines longi, verum torosi) sed ad dimensionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam cap. 25 loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. *Μέγεθος* autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. Herodian. IV, 7 fin. *καὶ γὰρ ἦν δαίματος ἄξιον ἐν μικρῷ πᾶν τὸ μέγεθος σώματι*. Licet ibi videatur de *viribus* accipiendum, ut ap. Diod. Sic. IV, c. 61 f. *μικροὺς μὲν τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τὴν ἀρεθμὸν*. Numero magis, quam *viribus*, pollentes. Sed de spatio parvo diserte apud eundem V, c. 10 med. *ἔστι δὲ καὶ ἡ νῆσος τῶν διπαράων μικρὰ μὲν τὸ μέγεθος*. Et sic iterum ibid. c. 11 pr. Et c. 13, *καταμερίζουσιν εἰς μεγέθη σύμμετρα*. Interim de statura parva etiam Poll. V, 68, de lepore animali, *μέγεθος, οὔτε μέγας, οὔτε μικρὸς τὸ ὕψος*. Et sic de *mensura* i. dimensione *μέγεθος* dici, non est quod pluribus demonstrem. *Magnitudinem* similiter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello de *Ambiguis*. Si quis tamen hic pro *τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη* legere malit, *τὰ κάλλιστα μέλη*, me non repugnantem habebit. REITZ.

ead. l. 7. Τοῖς ὑποπείοις) Div. Paulus in I ad Corinth. IX, 27, *ἀλλ' ὑποπιάζω τὸ σῶμά μου*. Ad quae verba exponenda multa, & hoc Luciani, affert L. Bos in Obs. Philol. p. 142, probatque *ὑπόπια* esse *vestigia plagarum*, ac vulnera ipsa & contusiones. Recte; sed Medicis proprie maculae ac tumores *tae-*rulei ab extravasato sanguine grumoso, quales a baculorum lororumque plagis relinquuntur. Et similis oculorum morbus. Idque ap. Hippocr. & Aret. frequens. REITZ.

Pag. 165. l. 3. Μηδέπω) Sic M. melius, quam in impress. *μηδέποτε*. SOLAN.

ead. l. 6. Οικηθεῖν) Ita M. & ed. *Fl.* rectius, quam in vulgatis, quae οἰκισθεῖν legunt. Sic cap. 18, ὅπως ἂν ἀριστα πόλιν οἰκοῖτο. SOLAN.

Pag. 166. l. 2. Τινῶν) Ego lectionem Cod. M. τινὰ praeferentis vulgata potior arbitror, quia auditu tantum ait sibi notum nomen Solonis legislatoris, adeoque adiectio *τις* potius ad personam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges composuisse dicitur is, qui plurimas visum fuit. Quia tamen non obscura neque plane absurda visa vulgata, propter unum Codicem eam reicere, religio fuit. REITZ.

ead. l. 8. Τις) *Λ. τε*, quamvis M. etiam agnoscat *τι*. Idem Anonymum coniecisse video, qui *τε* margini Codicis sui adscripsit. SOLAN.

ead. l. 15. Διέξιμι) Sic recte W. In impr. διεξιμι. SOLAN.

Pag. 167. l. 6. Πρόκειται ἀγὼν) Sic τὸν προκείμενον ἡμῶν ἀγῶνα Div. Paul. in Ep. ad Hebr. XII, 1, ubi plura similia L. Bos. Addiderat Hemsterh. etiam vidend. Synes. Ep. 100, pag. 239 D. & Basil. Seleuc. initio Gr. I. REITZ.

Pag. 168. l. 4. Ὅπταν — καταμάθης) Non fugit Solanum, ὅπταν aequae cum optativo construi atque cum subiunct. sed meliorem hic esse subiunct. recte iudicavit; non enim sensus est, ubi intelligere velis aut possis, sed, postquam intellexeris, Quare ei obsecundavi. REITZ.

ibid. Κατεμάθης) Ita W. Impressi omnes minus recte καταμάθοις. SOLAN.

ead. l. 9. Ἰσθμοῖ) Sic & infra recte Ner. c. 8, Ἰσθμοῖ ἀπέθανεν. Sic Πυθοῖ, *Pythone* in urbe, Thucyd. V, 18 f. Ἰσθμοῖ etiam Pindar. Ol. 2 med. REITZ.

ead. l. 14. Οὕτω) Parvi est. Sed οὕτως probum arbitror, & ab librariis posterioribus euphoniae causa mutatum. Ut enim sequente consona οὕτω frequentius scriptum invenimus, sequente vero vocali οὕτως, ita crebro οὕτως consona etiam sequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiaf. Gall. c. 9. Adde singula fere ἐπιμύθια Aphthonii, ubi οὕτως γὰρ, οὕτως φαῦλοι, οὕτως λίαν &c. invenies perpetuo. Item οὕτως καὶ Aesop. fab. 8. Apud LXX, Numer. XXXVI, 5, οὕτως ἐπὶ τὴν ἀκρότητα ac 2 Reg. XVIII, 14, οὕτως μὲν. Diod. Sic. III, c. 8, οὕτως δέ. Sed variatur fere perpetuo in Codd. eiusdem, aliis οὕτω, aliis οὕτως exhibentibus. At cum veteres in pronuntiando σ ultimum videntur elisisse, inde factum, ut deinde consona sequente, modo adscriberetur, modo omitteretur. REITZ.

Pag. 169. l. 6. Πῖλον) Haud suo loco vox οἰκοθεν sita est; sed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mutatum deinceps. Atheniensium morem ex Philostrato discas. Vit. Soph. p. 572. SOLAN. Non adeo alienum est οἰκοθεν, si cum L. Bos de Ellipsi. p. 216, verb. Ἀπιέναι, exposueris, eius participium subaudiendo, i. e. οἰκοθεν ἀπιόντι, aliaque non abfimilia ab eo adducta contuleris. REITZ.

ead. l. 8. Ὠτίπτερ) Ego Pelleti coniecturam recipiendam arbitror. REITZ.

ead. l. 9. Ἀστέρος — πάντα καταφλέγοντος) Canis sidus, quae & canicula, ardentissimo aestatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15 ante Augusti Kalendas est. Plin. L. II, c. 47; L. XVIII, 28. COGN.

Pag. 170. l. 1. Αἱ ὑπαίθριοι) M. & edd. omnes, exceptis Ven. quae omittunt. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅπως μὴ) Subaudi, ὅρα, i. e. ὅρα ὅπως &c. GUYET. Vid. ad Tim. 28. SOLAN. (At ex divisione Hemst. iam est § 48.)

ead. l. 6. Προσέξεις) Miror, qui Solanus noster, facilis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero προσέξεις ex W. Etsi μὴ τοῦτο ποιήσεις recte dicitur; tamen in eiusmodi ellipsi, quae hic subest, nimirum, ὅρα ὅπως μὴ προσέξεις, subiunctivus est melior. In Tim. cap. 48, καὶ ὅπως — φυλάξῃ legas. Iuvat addere, quia haec lectio discutienda est, alterum locum Solani, quem ad Tim. indicavit, esse in Prometh. c. 3. Sed quia Hemstcrh. alia divisione instituta numeros in notis Solani tamen non mutavit, vide iam Prometh. § 5, ubi rursus καὶ ὅπως μου καταγορήσῃς. Et sic Eurip. quem adducit, itidem cum subiunct. Immo vel simplex μὴ & ὥς μὴ subiunct. iungi, quis dubitat? Phalar. Epist. 26, μὴ ἀγνοήσῃς. Noster mox c. 18 f. ὥς μὴ περιπλέκῃς &c. Quia tamen μὴ ποιήσεις sine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, nisi plures Codd. accedant. REITZ.

ead. l. 13. Ὅσα) W. & L. In impress. omnibus ὅσα, quod alibi elegans est; hic autem locum habere posse mihi quidem non videtur; ideoque reieci. Vid. not. ad Φαλ. β, c. 2. SOLAN. Ne mihi quisquam obiiciat, post ὅσα intelligi μάλλον, quod ipsum saepe demonstravi; & sic vulgatum stare posse. Ego hic μάλλον locum vix habere video, nec ὅσα adeo habere, quae referatur; cumque mox τὰ μέγιστα sequatur, ὅσα eo cupidius arripui, quod tribus praeterea testibus firmatum se satis vindicat. REITZ.

Pag. 171. l. 2. Οὐδὲν — ἀποκρυφαίμην αὐτὴν) Non audio Florentinae αὐτῇ. Ἀποκρύπτεσθαι enim cum duplici accusativo construi amat, quod vel Lexicogr. ex Plut. & Plat. tradidere. In Novo Foedere ἀποκρύπτω τι ἀπὸ τινος construi solet. REITZ.

ead. l. 9. Εὐεργέτης ἡμῶν) Ἐπώνυμοι prisci heroës fuerunt, a quibus Atticae tribus sua cognomina acceperunt: his magni honores ab Atheniensibus collari, statuaeque in arce eius urbis collocatae. Horum nomina si quis desideret, Pausan. in Attic. & Demosth. ἐν ἐπιταφίῳ consulat. COGN.

ibid. Ἀναγεγράφθω) M. & editiones fere omnes. Sed Veneta utraque ἀναγραφείσθω. SOLAN.

ead. l. 10. Χαλκούν αὐτὸν) Conf. Lexiph. c. 11, Parasf. c. 48, & passim. REITZ.

ibid. τοὺς ἐπώνυμους) Hesych. Ἐπώνυμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι ἦρως, οἵπερ ἦσαν δέκα. GUYET. De duplici potestate huius vocis vid. Hemst. ad Dial. Mar. IX, 1, & Wessel. ad Diod. Sic. I, 20. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπώνυμους) Duplices hi Meurfio; primo X numero, a quorum statuis dictae tribus. Secundo XLII, quorum statuae in Ceramico erant. SOLAN.

Pag. 172. l. 3. Αὐτόχθονας ἄνδρας) Thucydides in proëm. histor. Aristid. in Panathen. Aristophan. ἰππευ. Tietz. ad Lycoph. Vide virum clar. Io. Savar. ad Sidon. Apoll. Epist. 6, lib. 8. BOURD.

ead. l. 7. Οἰκοῖτο) Conf. supra c. 14 sub init. SOLAN.

ead. l. 11. Συνειρεφεῖ) M. S. & A. Reliquae συνειρεφεῖ, mendose. SOLAN.

Pag. 173. l. 11. Διακόφης) Lego διακόφεις. GUYET. Non improbo quidem hanc coniecturam. Nihil tamen mutaverim: nam cum sit aorist. subi. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte veritas, ita amputaveris, praecideris ambages. Usitator quidem in ἀποδόσει eiusmodi indicativus, ut ap. Hippocr. S. 2, aph. 9, ἀνδρέφης, μάλλον βλάφεις, ne alia addam, in re tritissima: sed subiunct. nihil habet incommodi. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξαγώνια) Id est, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. GUYET. Haebuimus supra, pro Imag. c. 18 pr. REITZ.

ead. l. 14. Βουλὴν ἐξ Ἀρείου πάγου) Sic infra Oix. cap. 18 f. ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ. SOLAN. Sed vid. de re ipsa notata ab Hemsterb. ad Tim. c. 50. REITZ. Τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου S. & B. 4. quas secuti sumus.

Pag. 174. l. 1. Φόνου) Subaudi δίκην. GUYET.

ead. l. 3. 'Εν τῷ μέρει) Recte, pro alternis vicibus. Ita ἐν μέρει vicissim, supra Bis Accus. c. 16 f. vel deinceps, suo ordine, ut Diod. Sic. II, c. 34 f. Ubi plura testimonia profert Wesseling. N°. 80. Et Hemst. ad Dial. Mort. XII, ubi οὐκ οὖν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω, docet per vices significare, quod interpretes interdum fugerit. REITZ.

ibid. Διόκων) Verbum hoc forense esse, etsi satis notum, & auctorem notare, eique opponi τὸν φεύγοντα. reum; vid. tamen exempla pluscula afferentem Iac. Elln. in Observ. ad Evang. Matth. V, 44, ubi & Gatakerum haec fugisse animadvertit, qui μήτε διόκων, μήτε φεύγων in Antonin. de reb. suis III, 7, frustra mancum pronuntiat. REITZ.

ead. l. 7. Ἦν δέ τις ἢ προίμιον εἶπεν) Apud Areopagitas oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus iudicum animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abducuntur, auctor est Quintil. L. II, c. 17. Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent, ἀνευ προιμίων καὶ παρῶν. COGN.

ead. l. 12. Περιπέττειν) Περιελάττειν legit interpr. GUYET. Περιπέττειν — ἐν τοῖς λόγοις) De hoc pleonasmō praepositionis ἐν, satis dictum supra Herod. c. 5. REITZ.

ibid. Γυμνὰ τὰ γεγεν. βλέποινεν) Divus Paul. ad Hebr. IV, 13, καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ &c. ubi alia similia dedit I. Elsner. neque haec Luciani praetermisit. REITZ.

Pag. 176. l. 5. Ἡμῖν) Lege ἡμῶν. SOLAN. Nondum vulgatum immuto. REITZ.

Pag. 177. l. 12. Ἀφ' ὧν τὰ τε εὐφρῶς διακείμενα, βελτίως παρὰ πολὺ γίγνοντο ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακομοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον) Planum est, legendum vel γίγνοντο, vel μετακομοῖτο. At prius est ἑλληνικώτερον. Sic paulo post, οὐ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μέχρι μὲν πρόσγεα καὶ νήπια ἔστι, σκέπουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὥς μὴ βλάπτοντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Et hic haud dubie βλάπτοντο legendum, praecessit enim ἔστι. Non tamen semper, vel ipsi Attici, neutrum plurale cum verbo singulari construunt. Nam apud Nostrum in Dial. Mortuor. XIII, § 1, ὅμοια ἐλέγοντο. & in Parasito c. 53, ταῦτα ἀπόλλυνται in eodem hoc libello cap. 24, σώματα γίγνονται. & alibi ἱερῆια θνήσκουσι. Sic & apud Aelianum, οὐ πιστὰ δοκοῦσι, & δρομικώτατά εἰσι, pluraque talia. IENS.

ἔφ' ὧν M. & Fl. ed. melius, mea quidem sententia, quam ἄφ', quod in reliquis est. SOLAN. Quamquam non deest, quo vulgatum ἄφ' defendam, tamen facile hoc Solano & adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius est. Sic & Evang. Luc. IX, 7, ἤκουσε δὲ Ἡρώδης — τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα. Herodian. IV, XI, 3, χαίρειν τοῖς γινόμενοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων ποσέποιετο. Et alii passim. Alioqui ad vulgatum ἄφ' ὧν — γίνονται defendendam afferrem Long. Past. II, p. 61 ed. Wech. ἀπώλετο ἡ ναὺς ἀπὸ τοῦ πνεύματος. Alciphr. I, 29, pag. 120, βουλόμενον σπουδασθῆναι ἀπὸ σοῦ. (ubi Bergl. tamen ὑπὸ malit.) Aesop. fab. 65, in Ἐπιμυθ. οἱ ἀδικοῦντες ἀπὸ θεοῦ κολάζονται. Aelian. V. H. VII, 1, καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προσταττόμενα δράσαι. Ev. Luc. VII, 35, καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura vid. in Obs. Miscell. vol. V, III, 427. Quae tamen minime eo afferro, quasi parum interesse inter ὑπὸ & ἀπὸ existimem, quod Graeci alias egregie distinguunt; (& melius, quam Latini, qui utrumque una praepositione *ab* efferentes saepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis commonstravi in libello *de Ambiguis*) nam cum e. c. Evang. Luc. IX, 45, ἢν παρακαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere sensus emerget, si tibi ὑπὸ dixeris. Ita αἰρεται ἀπ' ἐμοῦ, *auferitur mihi*, sed αἰρεται ὑπ' ἐμοῦ, *ego aufero*, s. *auferitur mea opera*. Sic & ῥυοθήσεται ἀπὸ σοῦ, erit *liberabitur a te*, cum ὑπὸ vero, *liberabitur per te*. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δοθήσεται ἀπ' & ὑπ' ἐμοῦ, ubi eodem redibit, dabitur *a me*, sive *de meo*, an *per me*. REITZ.

ead. l. 13. Γίγνεται) Vide Iensf. In omnibus libris nostris mendose γίγνεται, cum sequatur mox μετακοσμοῖτο. SOLAN. Γίγνεται) Facile largior Iensio ac Solano, γίγνεται melius convenire sequenti μετακοσμοῖτο, & Lucianum forsitan etiam sic dedisse; quia tamen non plane est vitiosa oratio, sine Codicum auctoritate hic nihil mutavi: nam ne regulae quidem Grammaticae aiunt coniunctionem similes numeros postulare; neque neutrum plurale semper singularem verbi requirit; (quod ipse Iensius recte monuit, & exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam Wessf. ad Diod. Sic. V, c. 8, No. 85, ubi cum vulgo ederetur ἔθνη διεφύοντο, καὶ — ὑπῆκουεν, iam tamen ex 2 Codd. ὑπῆκουον concinnius editum, licet vulgatum defendi posset ex Eunap. in Oryb. p. 174, qui ταῦτα μὲν οὖν εἰσι καὶ οὕτως ἔχει.) Sic mox c. 24, εὐτενότερα

γίγνονται omnes. Ubi tamen solus W. γίγνεται iterum. Sed c. 24 med. idem Cod. cum edd. τὰ σώματα γίγνονται. At si quid mutandum, μετακομοῖντο potius pro μετακομοῖτο scriberem, quia γίγνονται dedita opera in plur. videtur constituisse, quod plurale βελτίω etiam addiderit, cum βέλτιον γίγνεται dicere potuisset, si ad singularem transire voluisset: ut c. 34, πολὺ ἀμεινὸν χρῆσιντ' ἂν αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento invicto non venditem, cum possit etiam βελτίω inclinabile positum dici ab iis, qui singularem praeferunt, veluti Diodor. Sic. πλείω adverbii more uti solet, ut observat Wessel. ad L. I, c. 92 pr. Et ut Lucian. etiam Asin. c. 10, πληγὰς ἔτι πλείω λάβης. Immo & βελτίω, μείζω, καλλίω ex Aristaten. dedimus ad Abdicat. c. 16 pr. Verum & singularis cum plurali personae permiscetur in aliis locutionibus, ut Liban. Ep. 394, pag. 200 f. εἰσῆλθομεν εἰς ἀνδρας — τί οὖν εἰσῆλθες; ibid. pag. 202, φάρμακα πεπώκαμεν — φλέβα δὲ ἐτμήθην οὐκ εἰδώς. Et Ep. XV, ἔγνωμεν καὶ ὑπιστάμεν. Notabilior transitus a plur. ad sing. est in Ep. ad Galat. VI, 1, ὑμῖς καταρτίζετε τὸν τοιούτον — σκοπῶν σεαυτὸν. Sed aliud eiusmodi vidimus in Zeux. c. 3, περίβαλε — καὶ ἀράμενοι, cui adde Ev. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε — καὶ χαλάσετε. Et Aelian. I, 4, ubi unius canis mentione praemissa, pergit, οὐδὲ πίνουσιν ἐπικύπτοντες. REITZ.

Pag. 178. l. 3. Μουσικῇ) Inter reliquas Cyclicas disciplinas, primo loco Musicam discebant, quam & Epaminondas & alii nobiles viri summa cum industria consecrati sunt, ut admonet interpretes Aristoph. in Equit. & Athen. L. XIV. COGN. Videndum ea de re Plato Πολ. & Strabo I. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπιλέξασθαι) Cf. supra Ἐν. Δ. V, § 2, ibique de hoc verbo notata ab Hemst. Adde 2 Ver. Hist. § 36. REITZ.

Pag. 179. l. 2. Ἐμαντῶ) Male Florentinam habere εἰαντῶ, adscripserat Solan. At nescio, num prorsus male: nam ut id pro σεαντῶ habuimus supra Paraf. c. 8, & ipse ibi fatetur Lucianum sic saepe solere, ita & pro εἰμαντῶ 1 Ver. Hist. cap. 6, Asin. c. 13 &c. nam singula repetere nihil opus est. Interim vulgare hic tutius servatur, REITZ.

ead. l. 13. Προρρήσεων) Cf. supra de Sacrif. c. 12 pr. SOLAN.

Pag. 180. l. 2. Οἱ δημοσίαι &c.) Οἱ δημοσίαι πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι sc. νόμοι, leges, quae maiusculis literis scriptae omnibus publice legendae proponuntur. Quid ἅμα hic sibi velit, non video. In ed. Flor. legitur; μεγάλαις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Mf.

vero, *μεγάλοις γράμμασιν ἀναγογραμμένοι*, ut omnino scribendum est. GRAEV. Parum abest, quin monente Graevio; ac praeunte Mf. illud *ἀμα* eiiciam e contextu, quod e compendio τοῦ ἀνα— natum videtur, ita ut prior aberrans scriba *ἀμα γεγραμμ*— dederit, quod dein, cum in aliis exemplaribus *ἀναγεγρ*— inveniretur, una cum illo servatum est. REITZ.

ead. l. 9. Σοφισταί) Cum tam crebro fiat Sophistarum philosophorumque mentio, non inutile fuerit eorum discrimen explicare, idque ex Platone potissimum, qui Sophistam his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, & virtutis expers, in nugis occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra philosophus summum ac prope unicum veritatis studium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis & sapientiae magister & exemplum. COGN.

ibid. Φιλόσοφοι) Solonis aetate nondum inventum erat *philosophi* nomen. Res notior est, quam ut diutius immorer. SOLAN.

ead. l. 11. Κωμ. — τραγ.) Atqui minime probabat Tragoe-dos Solon, qui Thespin ideo agere & docere vetuit. Vide Diog. Laërt. p. 15 A. & Plut. Cautum etiam Athenis lege est, ne quis Areopagita Comoediam scriberet; idem Plut. de glor. Athen. Exstat Aristidis oratio *de non agendis Comoediis*. At Gorgias aliter sentiebat; vid. Plut. de aud. Poët. Haec fere ex Menagii ad Diog. notis. Antiquissima apud Athenienses inventores Tragoedia. Plat. 47 CD. SOLAN.

Pag. 181. l. 6. Κράνη — κεχηνότα παμμέγεθες) Conf. supra Quom. Hist. c. 4. SOLAN.

Pag. 182. l. 1. Πήσεις) Cf. supra Quom. Hist. c. 1. SOLAN.

ead. l. 14. Γίγνοιτο) Hic certe eodem redit, *γίγνοιτο* cum W. legas, an *γίγνοιτο*. Conf. supra ad fin. c. 20 dicta. Quare & hic constantem edd. lectionem non muto. REITZ.

Pag. 183. l. 10. Συννευκότες) Ita recte W. solus. Reliqui mendose *συννευκότες*. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκ ἀχρεῖα οὐδ' οὗτοι ἐκμελετῶντες) Sustuli punctum, quod in edd. nonnullis, atque in versionibus priscis aderat ante *οὐκ*, quasi separatus esset sensus, & nominativus adeo absolutus, qui iam, ut Gesnerus quoque voluit, a praemissis pendet. De nominativo illo absoluto alibi agemus, si usus postulaverit, quod Index commonstrabit. Qui vero periodum hanc separatam volunt, possunt intelligere verbum *σὺν*, de cuius frequentissima ellipsi vid. L. Bos, & Aretaei

Syntax. De οὐκ — οὐδὲ autem sic posito conf. 1 Ver. Hist. c. 6. Item c. 24. Et 2 Ver. Hist. c. 30. De Salt. c. 4. Long. Pafst. III, 110, οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνης, & Bergl. ad Alciph. I, Ep. 32, p. 132. REITZ.

ead. l. 17. Σώματα γίνονται) Conf. modo dicta ad εὐτονό-
τερα γίνονται. REITZ.

Pag. 184. l. 14. Ἀργὸν) Vid. Thom. Mag. v. ἀργός, & Lucian. Mui. Ἑγκ. cap. 8, ubi iterum genere fem. ἀργός dicitur. SOLAN.

ead. l. 17. Ἰδρῶτι τε — ῥέοντα) Supra ad 1 Ver. Hist. c. 7, ubi ποταμῶ οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτω (ὁμοιωτάτῳ editum culpa operarum) haec verba afferens scripsi ῥέοντα, quia sic legebam in Iuni. (etsi male ῥέοντα typis in ea descriptum, quam tum prae manu habebam.) Iam vero ceteras ῥέοντα habere video, quod mutassem, si plures Codd. iuberent. Nam τὰ ῥέοντα magis obvium, quam ῥέοντα. Est tamen apud Homer. II. Ψ, 367, χαῖται δ' ἑρῶντο μετὰ πνοῆς ἀνέμοιο, quod Schol. interpretatur ἐκινούντο, ἐσειόντο cumque Stephan. etiam ex Galeno afferat ἰδρῶτι ῥέοντος ὁ νεανίσκος, quod ipse exponit eadem forma dici, qua διαπνεόμενος, iam omnino nihil hic immutatum velim. Maxime cum & supra l. d. id activa sive transitiva potestate, accusativo iunctum habuerimus, quod Solan. frustra suspectum habebat ratione accusativi, ad quem probandum, praeter Eurip. ibi productum, etiam addo γῆν ῥέουσαν γάλα καὶ μέλι, quod habemus quater apud LXX, Exod. III, 8 & 17, & XIII, 5, ac XXXIII, 3. Et plus decies ibidem deinde. Adeoque structura loci istius in 1 Ver. H. poterit eadem ratione stare, si construxeris, ποταμῶ ὁμοιοτάτῳ ῥέοντι οἶνον, μάλιστα οἷος ὁ Χῖος ἐστίν, ut Gesnerus etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare simile esse vinum fluenti, quod revera vinum vexisse affirmat auctor, etiam nunc malle aliquid emendare, ac legere, ποταμῶ ῥέοντι οἶνον ὁμοιοτάτον &c. ut similitudo referatur ad speciem vini. Mirere autem, cur hic spernat Solanus ῥέοντα, infra vero intactum sinat c. 38, ubi αἱματι ῥεομένους quoque habemus, & sine varietate. Ideoque & hic esto intactum. REITZ, ibid. ῥέοντα) Venetae. In M. & edd. reliquis ῥέοντα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad 1στ. α, cap. 7. SOLAN.

Pag. 185. l. 2. Τὸ μεσημβρινόν) I. e. κατὰ τὸ μεσ — vid. ad Gall. c. 6. REITZ.

ead. l. 5. Eis χεῖρας ἔλθειν) Phrasis apud Historicos obvia,

aeque ac ἐντὸς βέλους, de pugnantis. Contra in mitiorem etiam partem Long. Paft. II, pag. 45 ed. Iung. ἐδεῖμην οὖν εἰς χεῖρας ἔλθειν μηδὲν φοβούμενον ἐτι. De sene Cupidinem orante, ut ad se veniret, se capere sineret. Sed εἰς χεῖρας δέχεται & ἰέναι de proeliantibus habuimus 1 Ver. Hist. cap. 17, & Zeux. c. 9. Ἐν χερσὶν αὐτὴν ἡ μάχη ἐγένετο Arrian. Exp. Al. I, p. 57 m. REITZ.

ead. l. 8. Ἐμψυχον) Cum εὐψυχον invenirem in *l.* neque aliam varietatem adscriptam ab Solano, nisi quod ἔμψυχον in *M.* legatur, sed manu seriore exaratum, suspicabar eum εὐψ— probasse, atque sic edi voluisse. Ideoque edd. cett. diligenter excussi, supraque addidi, & vulgaram prae lectione *lunt.* servandam existimavi: nam etsi εὐψυχον primo adspetu blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic sermo est, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris signa, sed calor, rubor, adeoque & alacres ac vividae actiones horum comites. REITZ.

ead. l. 9. Ἀπολάμποντες) Cum ἀπολάμποντες sit in *W.* possis etiam ἀπολάμποντες conicere. At cum in vulgato nihil sit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui splendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut cap. 29, στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Et unde sic nites? lupus ait cani bene pasto apud Phaedr. III, 7. Sed in illo Luciani loco στιλπνός adhibetur post sordes ablutas, adeoque non prorsus est idem. REITZ.

Pag. 186. l. 1. Διευκρινούντα) Probum hoc esse, bene multis probari posset: sed sufficiant Diod. Sic. IV, cap. 68 pr. τούτων δ' ἡμῖν διευκρινημένων, πειρασόμεθα διαλθεῖν περὶ Σαλμωνέως, ac saepe alibi, ut ibid. cap. 71 & 73 pr. item 75 &c. Dion. Hal. Περὶ συνθεσ. ὄνομ. cap. 30 p. m. 21 f. τότε κἀκεῖνα διευκρινήσω, τὰ παρὰ πολλοῖς ἀπορούμενα. Noster supra Hermot. c. 7, διευκρινήθην ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προσωρεύοντα invitis edd. REITZ.

ead. l. 2. Ἐπιμήκιστον) Sic scribebatur etiam Dial. Mort. VI, § 5. Ubi *Fl.* quoque hoc in duo dispescit, etsi id in varianti. non addidit Hemsterh. Vid. tamen, quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκιστον iterum cap. 27 & 38 edd. Ubi *Fl.* more suo rursus separat. Sed ἐπιπλέον coniungunt omnes infra cap. 34 med. REITZ.

ead. l. 17. Ἐνδιδούν) Μὴ ἐνδιδούν legisse videtur interpres; sed corrupte. Τὸ ἐνδιδούν participium est. GUYET. Esto participium; tamen ordinario ἐνδιδόν facit. Ita ut lectorum ple-

rique scripturam W. sint amplexuri. Quia tamen a δῶν anti-
que posset formari δῶν, δοῦσα, δοῦν, aequae ac διδούς, οὔσα,
δν, a διδῶμι, nihil mutavi. REITZ.

Pag. 187. l. 12. Ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλασθαι τάφον εἰ δέοι) Pro
τάφον recte videntur eruditi reponendum τάφρον. Et sic pla-
ne Florentina. IENS.

ibid. Ὑπεράλλασθαι τάφον εἰ δέοι) Τάφρον, fossatum, scam-
ma. MARCIL. Mirum, hoc manifestum vitium, quod olim
Marcilius animadvertit, tolerari, cum non tantum in Flo-
rentina ed. & Mf. sed & in interpretis libro recte legatur τά-
φρον. GRAEV. Τάφρον Mf. Gr. W. & edd. Fl. V. 2. & P. In
aliis male τάφον legitur. SOLAN. Ut Marcil. correxerat, ha-
bebant iam edd. plurimae. REITZ.

ead. l. 14. Μολυβδίνας χειρ.) Ridet Constantinus Lexico-
graphus, vir de Graecis literis optime meritus, eos, qui
usum globorum plumbeorum in saltu aliquem esse putant.
(v. ἀλτῆρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἀλτῆρες usum illum
praestantes, rescribere iubet ἀλτῆρες, quo pertica designa-
tur, qua saltus haud dubie iuvarur. Hanc viri docti rationem
vel unicus hic Luciani locus subvertit. Adde, quod nostra
quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet.
Vidi ipse in Scotia saltu certaturos, aut globulis ferreis in
eam rem utentes, aut, si ad manum non essent, lapides ae-
qui quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquamdiu
cum vibrassent in ipsa iam saltus micatione, post tergum re-
iiciebant, ne se scilicet degravarent; eisque impetum iuvari,
usu se didicisse profitebantur. Consule etiam, si lubet, Mer-
curialem de Arte Gymn. II, 11. SOLAN. Alias eadem Fl. scri-
bebat μολυβδαίνας, etiam ubi μολυβδίνας mallet Solan. Vid.
Alexand. c. 25, & Lexiph. c. 5. Ego & hic μολυβδαίνας haud
incongruum credo, at nihil muto. REITZ.

ead. l. 16. Χαλκῶν) Disci haec elegans & suis omnibus nu-
meris absoluta descriptio; qualem an apud quemquam alium
reperias, haud scio. Eustathius aliter describit ad II. B. Βαρὺς
λίθος, inquit, πλατὺς καὶ καλότερος ubi etiam discrimen ob-
servat inter discum & σῆλον. Scholiasta σῆλιον scribit; quae
vox an & alibi reperiat, nescio. Homeri utique locum re-
spicit II. Ψ, 826, ubi σῆλος dicitur. SOLAN.

Pag. 188. l. 4. Ἄνω — πόρῳ) Posterius observandum; vul-
go enim ignoratur ille disci usus. SOLAN.

ibid. Ἀναρρίπτουσιν) In ἀναρρίπτουσι iam converterat So-
lan. Sed quia & ἀναρρίπτειν invenias, nihil mutem. Thucyd.

IV, c. 95, τοσόνδε κίνδυνον ἀναρρίπτουµεν. Et L. V, cap. 103; ἀναρρίπτουσιν. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν ὀλισθόν) V. c. 2, & scribe τὸ ὀλισθόν. SOLAN. Immo vid. c. 2, ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forsā & πλείω in πλείον esset mutandum, quod Solanus non attendit: nam πλείω pro πλείονα hic mascul. est; alibi neutrum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more immobile dixeris, ut Diod. Sic. id ponere amat, veluti indicavimus ad Afm. c. 10, & ad Abdicat. c. 16 pr. & hoc Dial. cap. 20 fin. REITZ.

ead. l. 16. Ἀντιλαµβάνεσθαι) Conf. supra Nigr. § 19, ac de Merc. cond. c. 3 f. SOLAN.

Pag. 189. l. 13. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι) Sic supra Deor. Dial. XVII med. SOLAN.

ead. l. 14. Κόνις) Plut. π. τοῦ π. ψυχροῦ refrigerare etiam putat; 1757 f. ψύχει δὲ καὶ τὰ τῶν ἀθλητῶν ἢ κόνις σώματα, καὶ κατασβέννυσιν τοὺς ἰδρωτάς. Vid. Plin. & Theophr. Char. ubi Casaubon. observat, non omnem pulverem palaestrae aptum. 172. SOLAN.

Pag. 190. l. 2. Ἀποσµᾶ) Conf. omnino Reviv. c. 14. Ubi etiam sic legi volebant Graev. & Solan. qui Iuntinae ibi adscripserat ἀποσµαίμενον. In notis vero eiusdem male ἀποσµαίμενον describentis errore exaratum, quod etiam corrigere sum oblitus. REITZ.

ead. l. 6. Ἀποπλύναι) Καὶ ὃν ἂν ἔλη ἀποπλύναι &c. GUYET. Ἀποπλύναι necessario legendum, pro vulgato ἀποπλύναι. SOLAN. Malim cum Solan. ἀποπλύναι legere: licet enim ἔλη ἀποπλύναι construere queamus, immo iam debeamus, pro ἔλη εἰς τὸ ἀποπλύναι, minus tamen commode procedit, quam si alterum reponas. REITZ.

ead. l. 9. Συγκροτημένος) Coactus. GUYET. Supra Gall. c. 24, ἵππος συγκροτημένη, equitatus exercitativissimus conversum. Hic melius convenit, compactum, i. e. ad labores ac duritiam condensatum habens corpus. Habet enim cogendi & colligendi significatum, apud Herodianum frequenter. Sed & componendi atque instruendi, ut συγκροτεῖν συμπόσιον. Long. Paft. IV, 127. (135.) Et πανγύρεις παντοδαπὰς συνεκρότει, Herodian. V, 6, 14. Ac Diod. Sic. fin. L. IV. Alioqui & συγκροτημένον legere possis, i. e. robustum, ut Aret. Capp. I, c. 5 post med. αὐτοῖς οὔτε ὕπνος — συγκροτεῖ τὰ μέλη, ὡς neque somnus membra confirmat, corroborat. REITZ.

ead. l. 10. Λευκὸν) Miror, ni Laetianus λευκὸς scripsit, addit.

frater; opportune, quamvis vulgatum tolerabile. REITZ.

Pag. 191. l. 5. Ἔστι — ὁπότεν) Ita W. & Fl. Reliquae edd. interponunt λέγειν. SOLAN.

ibid. λέγειν) Commodius aberit. Sed quia longe plures sunt, qui id habent, quam qui omittunt, ideo & hic adesse passus sum. REITZ.

ead. l. 14. Περιπλέξῃτε) Conf. supra c. 1. SOLAN.

Pag. 192. l. 5. Ὑποδείξετε) W. recte, In impress. ὑποδείξετε. SOLAN.

ead. l. 6. τὰς πανοπλίας) Proprie esse *gravem armaturam*, pluribus probat L. Bos in Ep. ad Ephes. VI, 13, ubi ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ θεοῦ habemus. Indicavi monente Hemsterhusio. De apparatu autem illo theatralli confer, si lubet, Tox. c. 9. REITZ.

Pag. 193. l. 4. Ἀφέντας) Forſan ἀφέντες. GUYET. Idem & mihi venerat in mentem, & ad marg. notaram, ante inspectam Guyeti coniecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτοὺς referri potest. Nominativus vero concinnior foret. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 9. τὴν λέξιν) Huius quidem loci sensum suppeditabunt Harpocraton, Etymologicum Mag. & Phavorinus in voce Γέρρον· similia enim habent, sed quia Scholiastae nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, eius lacunae ex iis suppleri non possunt. Vide & Festum in voce *Gerrae*, eiusque interpretes Scaligerum & Dacerium. Ceterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, nescio an alibi legatur: nam Strabo quidem Gerrhorum meminit, lib. XVI, p. 523, sed nihil hac de re habet. CLER. M. addit: τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν τῷ ἄγρῳ ἐΦερεκράτους, γέρροις ἀποσταυροῦνται. REITZ.

Pag. 195. l. 6. Ἐπιπλέον) Servavi scripturam edd. Alias & ἐπὶ πλέον scribitur. Conf. ἐπιμήκιστον c. 26 pr. REITZ.

ead. l. 10. Περιζῶσθαι) Ita W. & Fl. In impress. περιζῶσθαι. SOLAN.

ead. l. 12. Ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφορεῖν) Simile ius Romanorum; vetitum enim prodire cum telo. Cic. Parad. 4. Sic iure civili l. 14, ff. *de re milit.* Novell. 85. Legend. Synes. Epistol. 107. BOURD.

ibid. Μὴδὲν δέον) Sic absolute positum habuimus crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab Solano in T. I. Ita Noster Iov. Conf. 11, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ εἰμ. δύειν. Et Lapith. c. 8 pr. Ep. Saturn. 9. Et non raro alibi. Alciph. I, Ep. 26 pr. Item III, p. 314, ac p. 442 f. Herodian. II, c. 8 f. &c. REITZ.

ead. l. 15. Πόλεμοι) Immo πολέμοι, nam de bellis quid opus fuit memorare, multa fuisse Scythis? Vide tamen Τοξ. cap. 36, ubi de iisdem dicitur συνεχεῖς οἱ πόλεμοι. SOLAN.

Pag. 196. l. 1. Ἀνθαιρέτως) Non agnoscunt W. & ed. Fl. Quin & Cod. W. συμπολιτευομένων habet. SOLAN. Ante hoc verbum deesse aliquid videtur, minimum particulæ καὶ τὸ, vel τὸ, τε. Et sic interpretatus sum: nec aliter superiores. GESN.

ead. l. 6. Φεῖδεσθε) In M. & impr. φείδεσθαι, quod mutavimus. Ratio mutationis in ptopatulo est. SOLAN.

ead. l. 10. Ταμεινόμενοι — τὰς ἀλλὰς) Eodem modo utitur Diod. Sic. IV, c. 12. Ad quem Wessl. No. 17 pluribus docet, usurpari de militibus non omnes vires primo impetu effundentibus, sed dispensantibus. REITZ.

Pag. 197. l. 1. Ὅσῳ τις) Sequens μάλλον etiam hic tacite retendum. Vid. quae de hac ellipsi noto ad Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 3. Τῆς Ὑδρως μῦθον) Est ubi multum interfit, addasne in hac pbrasi περὶ, an omittas. Nam fabula Aesopi erit, quam ille finxit, scripsit. Fabula de Aesopo autem, ea e. c. quam Phaedrus reliquit inscriptam, Aesopus ludens. Sed fabula vulpis, hydrae &c. idem quod de vulpe, de hydra; quia nulum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures Codd. haberent, τὸ περὶ recipirem. Ceterum illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, putidum foret exemplis docere. Vid. tamen de Salt. cap. 46, τὰ περὶ ὀρέστων δράματα. Sed & negligitur vel cum nominibus personarum, non a sed de quibus fabula est composita, apud Long. Past. I haud longe a fin. ἀρχίσαντο τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνος. Et L. III, p. 88, (ed. Moll.) ἤρξατο αὐτῇ μυθολογεῖν τὸν μῦθον τῆς Ἥχους. Unum habet Steph. ex Apoll. Rhod. μῦθος Αἰθαλίδου, verritque, quae vulgo de Aethalide dicuntur. Sed & sic Aristot. de Poët. c. 14, Οἰδίποδος μῦθον, fabulam s. tragoediam de Oedipode, (etsi male τὸν μῦθον habet ed. Laemarii.) Quare vulgatum minime moveo, etsi vellem auctores hanc differentiam accuratius observarent. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου) Quia video, tetrum errorem ex Salmurienti ed. in hanc propagari, putavi monendum, male in Latinis legi, ut in igne & ligno usu venit; quem si modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo post non sufficit versio eorum, οὐ γὰρ ἔπ' ἰσχυρὰς οἶμαι τῆς βίης ἀναφύετο, ubi Latina habent, neque enim ab altius ossa radice productum fuerat. Neque enim in ellychnio id procedit, quod

potest esse longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen erit *ἰσχυρόν*, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se praebeat flammae materiam, ut flatus non exstinguat: *ῥίζα* autem τοῦ φωτός τοῦ λύχρον est principium ipsius ellychnii. Aliena est hic consideratio radicis in arbore & frutice. GRON.

Pag. 198. l. 10. Ἐγγενέσθαι) Futurum postulat sententia. W. γενέσθαι. SOLAN. Futurum Solanus malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutassim, quia infinitivi aoristos crebro pro futuris positos invenias: exempla compluria dedit Anonym. ad Xenoph. Ephes. in Miscell. Observ. an. 1734, Vol. IV, pag. 286. REITZ.

ead. l. 13. Τοσούτους) W. & Fl. In reliquis τούτους. SOLAN. *ibid.* Ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι) Supra Herodot. c. ult. ἐπ' ἑμᾶντοῦ — ἀποδύσαντες ἴδπτε, paulo aliter, quam hic. Ἐς autem non modo hic pro ἐν, quocum frequenter permutatur, ut ad Asin. cap. 1 notavimus; sed quia intelligitur, in conspectum eos prodituros. Τοσούτους vero Solano dedimus, quia efficacius, si dicas, in tot ac tantorum hominum conspectum nudum prodire. Gesneri versionem tamen servavi, quia ad vulgatam composita nihil incommodi habet. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπεργάζεται) Ego scribendum putaram ἀπεργάσεται, sed nihil mutato opus est. SOLAN.

ead. l. 17. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Conf. supra Harmon. c. 1 med. REITZ.

Pag. 199. l. 11. Τί ἂν πάθοις) Etsi supra non sentel habuimus pro quid facerem? vid. ad 1 Ver. Hist. c. 4; adde Liban. Epist. 730 f. μὴ σὺ τι πάθος ἀβάλτερον, ne quid committas illiberalius, (licet numerus epistolar. male inscriptus a Wolfio; Epist. enim 731 aut omissa, aut numeri ab operis male continuati) tamen hic melius erit, quomodo affectus fueris, id est, nonne mirareris? Sed quia sequitur, γελάσῃ δηλονότι, eo respectu etiam quid faceres aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior versio quid diceret, ad sensum accommoda non displicet. REITZ.

ibid. Ὀπρύγων) Certaminis gallorum meminit Potterus, laudatque Aelian. Var. H. II, 28, a Miltiade post Marathoniam pugnam institutum docentem. Videntur autem Tanagraei galli ceteris antecelluisse; Ἀλ. c. 4. Adde Xenoph. Σμπτ. p. 314, l. 40 edit. Steph. De coturnicum certamine nihil habet vir doctissimus; quo magis observari meretur. Meminit passim Arrianus ad Epictet. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλεκτρούγων) Plinius scribit, Pergamis omnibus

annis spectaculum gallorum gallinaceorum certantium solemniter ac publicitus edi solitum, ceu gladiatorum. Id & Athenis factitari coeptum est, Aeliano referente, a Themistocle superatis Persis. COGN. De his omnia Sam. Petitus ad LL. Att. I, 40, f. pag. 84. Si veram eorum certaminum originem docet Aelianus V. H. II, 28, ubi refert ad Themistoclem, non cavìt sibi ab insigni anachronismo aliquot aetatum vasser alioqui Lucianus, ut scilicet neque in illo, quod paulo post σύγχρονον Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis forte annis maiorem. GESN.

Pag. 200. l. 2. Μηδὲ προαπαγορεύοιεν) Recte Ms. μηδ' ἀπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου δυσχερούς. *Ne vulnerati, aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant*: sic non male interpretes, sed male vulgati sensim μὴ δὲ προαπαγορεύοιεν. Nam quis usus est τῷ προαπαγορεύειν, aut quid potest significare? Paulo ante διαπυκτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως, usque ad extremam animi defectionem. Et c. 38, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντες. GRAEV.

ead. l. 11. Σφαίρας πέρι) *A la boule*. GUYET.

ead. l. 17. Συνῶδ. ἐς τὸ ὕδωρ) Glossēma videtur. GUYET.

Pag. 201. l. 2. Ὅρας μαστ.) Inter festa Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. Meurs. Gr. fer. Nostrium Δημῶν. c. 46, & Ἰκαρ. c. 16. SOLAN.

ibid. Μαστιγούμενους) Ad Dianae Orchiae aram pueri Lacedaemonii flagellabantur, ut patet apud Pausan. in Lacon. Cic. 2 Tusc. Plut. in Lycurg. Tertull. in Apologet. COGN.

ead. l. 3. Αἵματι βρομέμενους) Frustra igitur supra sollicitatur ἰδρῶτι βρόμενα, in c. 25 hui. Dial. ubi vid. quae noto. REITZ.

ead. l. 8. Ἐναπέθανον) Exemplum huius rei in ludis illustre visè apud Pausan. Arcad. 520 ed. Sylb. quem locum optime enarrat Palmerius. De eodem vid. etiam Philostr. *sik.* p. 817, in Arrich. qui diserte habet τὸ ἀπαγορεύον ἐπισημαίνων τῇ χειρὶ, p. 820. Apud Philostr. ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ. l. c. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνασταθέντας) M. & Venetae editiones. L. ἀναταθέντας, quod proxime accedit vulgariae ἀνατεθ. SOLAN.

ead. l. 14. Διατιθέντων) Hic ἐπιτιθεμένων legisse videtur interpretes, sed depravate. GUYET. Versum nempe erat, *hostibus imminētib.* Sed Gesn. *illam necessitatem imponentibus.* At nec prior versio, quam Guyet. reprehendit, etsi paululum deflectens, adeo longe abibat; nam hostibus cogentibus, i. e. ad id disponentibus, eadem ratione intellectu horum verborum satisfaciet, Et in vexationibus peculiarem huic verbo se-

dem esse, monuit etiam Wessel. ad Diod. Sic. I, cap. 89 pr. quod obiter indicavi ad c. 6 f. huius Dial. Est autem hic tantum variatio τοῦ βιαζομένου, quod proxime praemissum est; vel poteris οὕτω intelligere, si preste ad literam velis interpretari, i. e. *hostibus sic disponentibus, statuentibus*. REITZ.

ead. l. 15. Λυκούργος) Cave credas, de Lycurgo hoc, ut vivo Solonis tempore, a Luciano dictum. SOLAN.

Pag. 202. l. 9. Ὡς πρότερος) Frater optimus C. C. coniicit ὥς pro ὡς reponendum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐφ' ἡλικίας) De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur provectioni aetati, vid. L. Bos ad Tyrannic. c. 17. Adde Olympiodor. in vit. Plat. annexa T. II Diog. Laërt. p. 583, ἐν ἡλικίᾳ δὲ γενόμενος. At pro tota aetate, sive seculo, Diod. Sic. IV, 1, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες. It. V, c. 20, τιμῶνται — μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. REITZ.

ibid. Ἐκπρόθεσμος — τοῦ ἀγῶνος) Obsop. misere, *certaminis auctor existens*, cum ferme plane contrarium significet. Re. & Gesnerus, *aetatem certaminis iam egressus*, dedit. Testimonia ex Luciani Hermot. aliisque attulit Steph. in Thes. Nostri autem verba sunt in Hermot. c. 80 f. λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὁφλήματος, ubi de eo, qui intra diem dictum non solvit, sive, *qui supergressus est tempus statutum*, adhibetur. REITZ.

Pag. 203. l. 14. Ἐλεβόρου) Sic scribitur ap. Hippocr. ubi vis. Et quamquam adspirare interdum alibi in nonnullis Luciani edd. inveni, item in Scholiaft. tamen frequentius laevigatur in edd. optimis, & sic etiam derivarum ἐλεβορίζω Herm. f. & 2 V. Hist. c. 18; ἐλεβόρου autem uno λ, ut vitiosum, contemsi, licet & Cod. O. sic habeat infra, Navig. c. 45, & supra in Dial. Mort. XIII f. quod in variantt. non notavit Hemsterh. quia Iuntinam illam, in qua has varietates notarant Solanus, non possidebat. Sed res est parvi, & quam nobis ad ostentandam nostram in colligendis variis lectt. diligentiam facile relinquet ille, qui vel sine Codd. Luciani manum felicius restituere norit, quam nos illis instructi. REITZ.

Pag. 204. l. 5. Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς) M. & Fl. ed. Sed in Mf. litura est in priori voce. In L. etiam additum est. Reliqui libri corruptissime, ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις. SOLAN. Antiquiorem quidem Fl. lectionem cum Solano arripui, quia etiam ex Cod. probatur, & Noster sic solet, ut Bis Accus. c. 14, εἰσικας — χαριζόμενῳ &c. Alioqui per me non mutassem; neque credo structuram ἀρεσκόμενος εἰσικας vitiosam esse, cum &

sic in Ael. V. H. XIII, 21, legam, καὶ εἶνε κωφῇ, unde tamen facile κωφῇ quoque feceris. Sed sine controversia cum nominativo Long. Pañt. L. II, p. 68, (αἱ Νύμφαι) ἐφύκισαν ἐλεῖν τὸν Δάφνιν. Habuimus idem ante, ubi Solanus tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas, *similis erat furenti*, an, *videbatur furens*. Adeoque nominativus hic aequè bonus, etsi minus usitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τούτοις Scholiastae stilum sapit, facilius mihi persuaderi sum passus, Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dico, ἀρέσκειν ἐν τινὶ Graecum non esse, qui & γελαῖν ἐν τινὶ, & similia, supra probavi; nec barbarum facio illud Novi Foederis Matth. III, 17, ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel deities deinceps in Evang. & Epist. occurrit. REITZ.

ead. l. 12. Παταχθῆναι) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

IN DE LUCTU.

Pag. 206. l. 14. Ἰδιώτας) Ἰδιώτης ὁ ἀπολίτευτος, καὶ ὁ ἀμαθής, ἢ ἀγράμματος. Lege Cic. VII Verr. COGN.

Pag. 207. l. 1. Ὀμήρῳ) De Homero fabularum patre vide Menippi & Aeaci Dialogum. COGN.

ead. l. 3. Ἀδην) Tartarus Hesiodo is locus est, in quo Saturnus & eius comites continentur. Saepe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum esse aërem sub utroque cardine crassum, perpetuo frigidum, Crates scribit. De inferis & campis Elysiis scripsit accurate Virgil. Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi sint, & de inferorum poenis, Coel. L. VI, 9. Dicitur autem tartarus ἀταράττω, vel αὐταράττειν. COGN.

ead. l. 7. τοῦ χάσματος) Hic pro tartaro ipso, sed deinde in Philopseud. c. 25 pro introitu ad tartarum poni, observat I. Elsner. ad Evang. Luc. XVI, 26, ubi μεταξὺ ἡμῶν καὶ ἐμῶν χάσμα μέγα ἐσθίρηται habemus; quem vide plura ibi afferentem. REITZ.

ead. l. 9. Πλουτεῖν) Inde & Romanis *Dis patet*, vel *Dis simpliciter*. Cic. de Nat. D. II: *Terrena autem vis omnis atque natura Diti Patri dicata est, qui DIVES, ut apud Graecos Πλοῦτων, quia & recidunt omnia in terras & oriantur e terris; & Laët. I, 14. SOLAN.*

ead. l. 10. Αὐτῷ) Αὐτῶν praetuliſſem, nisi longe maior edd. numerus αὐτῷ praeferret. In *Fl.* αὐτῷ est sine iota subscripto, quod suspensionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. REITZ.

ead. l. 11. Τὸν τοιοῦτον) Mallem cum *Fl.* omittere articulum. Non tamen eum abieci, quia & saepe alibi abundat, ut *Imag. c. 14.* τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβέστατον. *Tox. cap. 50* ante med. τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακάμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμφ. Ante τοιοῦτος etiam additur artic. *Hermot. c. 33.* τὸ τοιοῦτον ὁμοιον ἀν εἶναι. Sed alius non praeceffit ibi. *Eod. vero Dial. c. 26.* τότε τοιοῦν τὸ πλῆθος ubi plura dedi. Adde *D. Sic. V. c. 72.* τῶν ἄλλων τῶν τοιοῦτων. *Aesop. Fab. 2 f.* τὸ γένος τὸ τῶν ἀετῶν, cuiusmodi sexcenta liceret proferre, ut, τοῖς Ἑρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς ex *Pausan. p. 162.* Vid. *Maitt. de Dial. p. 75.* Si quis iam velit τρόπον h. l. intelligi post τοιοῦτον, ut sit, κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον, ei omnino articulus erit servandus. REITZ.

ead. l. 13. Δεσμοῖς ἀφύκτοις) Conf. supr. *Deor. Dial. XVII* med. SOLAN.

Pag. 208. l. 1. Κωκυτός) Κωκυτός a luctu & eiulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui ex sententia Homeri, *Odyss. K.* ex Styge manat, de quo *Seneca Hercul. fur. & Virg. VI Aen. COGN.*

ead. l. 2. Τὸ δὲ μέγιστον) Τὸ δὲ μέγιστον ἢ Ἀχερουσία λίμνη προῦκειται, quodque est gravissimum, praeiacet *Acherusia palus.* Sic interpretes. Sed scribendum ut *Mf. πρόσκειται, Acherusia palus adiacet. GRAEV.*

ead. l. 3. Ἀχερουσία) Inferorum fluvius, a nomine Acheron, carminibus poetarum celebris, quasi sine gaudio. *Virg. 2 Georg. & VI Aen. COGN.*

ibid. Πρόκειται) Variant hic libri. *Mf. Gr. & L. προσκ—.* *Edd. προῦκ—.* *I. & V.* eam scripturam praeferunt, quam secutus sum. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀδελφεῖδους τοῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι) Iam notaverat Cognatus, Aeacum esse Iovis filium, Plutonem vero regem dixerat supra *Lucianus* fratrem Iovis. An hinc ergo non satis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Aeacus est regis patruelis*, nec Aeacum & Plutonem facerent patruelos, cum alter sit patruus, alter fratris filius? Immo ipsa Graeca vox debuerat eos admonuisse. GRON.

ead. l. 9. Αἰακός) Tres sunt inferorum iudices, de quibus *Virg. VI Aen. Ovid. in Ibin.* Iovis filii fuere, Aeacus ex *Aegina* Aesopi filia, Minos & Rhadamanthus ex Europa, utrique Cretensis, hic Lyciae rex, ille Cretae. COGN.

ead. l. 10. Κύων τρικέφαλος) Cerberus a poetis fingitur canis triceps inferorum custos. COGN.

Lucian. Vol. VII.

I i

ibid. Κάρχαρος) *Asper. καρχαρόδους.* GUYET. Confer supra de Merced. c. 35, Quom. Hist. c. 43, de Salt. 4, & Bis Accus. cap. 33. Proprium vero canis epitheton. Vid. Lycophr. Alex. v. 34, ibique Schol. & Meurf. REITZ.

ead. l. 12. Τλακτῶν, καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος) Vertunt, *allatrans, territofque in specum redigit.* Immo plane contrarium indicant Graeca, ut non tam redigantur in specum, sed abigantur, deterreantur ipso specu, non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo verti debebat & *πίστῳ* vel *hiatu deterrens*, nempe ab tentanda ulterius fuga. GRON.

ead. l. 14. Ἀσφοδέλφ) Alphodeli mentionem & Homerus fecit, tradiditque, manes eo vesci. Hesiod. L. I Oper. COGN.

ead. l. 15. Λήθης) Lethaei amnis Ptolemaeo & aliis fit mentio: dicitur ἀπὸ τῆς λήθης, ab oblivione. COGN.

ead. l. 16. ὀνόμασται) Solanus margini *Iunt.* adscripserat, ὀνόμασται. Florentina recte, &, ὃ in contextu deleto, ὃ reposituerat: quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, si ὀνομάζεσται legeris, alia res foret, idque reciperem, si plures addicerent. Et forsitan id ipsum voluit, at calamus aberravit: nam ὀνόμασται praeteritum sine augmento contra ipsius sententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere solet. REITZ.

Pug. 209. l. 1. Ἀλκίπρις) Confer Dial. Mort. XXIII, § 3. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐμοὶ δοκεῖν) Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* adlevit Solan: Est & in cert. quid mirum? Ita enim solet, ut ἀπλῶς γὰρ εἰπῶν. Paraf. c. 42 pr. Ἐμοὶ δοκεῖν, infra de Dom. c. 17 f. & supra 1 Ver. Hist. c. 7 &c. Alciph. III, p. 372, ἐμοὶ δοκεῖν, Θετταλίδα τινὰ γραῦν — καταγοητεύει. Et sic Plut. Themist. pag. m. 113 F. Aristoph. Pl. 736. Aelian. V. H. I, 17, atque alibi. REITZ.

ead. l. 8. Ἐρινύες) Male vertunt Ἐρινύες, ποινὰι, *Furiae, poenae.* Cum sit, *Erinnyes, Furiae.* GRAEV.

ead. l. 9. Φόβοι) Mirum, ni corrupta haec vox. Scio tamen, & *Pavori* dedicatum templum. Sed de notis & tritis Diis hic sermo est. V. *Fl.* SOLAN.

ibid. Αἰεὶ) Licet αἰεὶ pro ἀεὶ potius poëticum, nihil tamen muto, quia sic saepe apud Nostrum. Ita εἶνεκα pro ἔνεκα vid. ad Amor. c. 49, & mox ad c. 15. REITZ.

ead. l. 14. Συναλισθῶσι) Conf. infra Philop. c. 12. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐς — χῶρον ἐκπέμπουσι) Non quidem vitiosum, quod *I.* habet ἐσπέμπουσι, error tamen operarum, aut for-

san correctoris, qui duas praepositiones oppositas ferre non potuit; quae oppositione tamen nihil frequentius. Vide, quae notamus ad Hermor. c. 79 f. ἐς ἄλμον ἐκχέας. Ita εἰς & πρὸς μὲ ἀποβλέπει habuimus apud Nostrium vel centies; qui dubitat, adeat Tim. cap. 26 & 33, Nigr. § 4, Imag. 1 & 2. Quom. Hist. c. 42, πρὸς τὰ — ἀποβλέποντες. Et Icarom. 23. Bis Accus. 20 &c. Alciphr. III, p. 450. Verum & eandem praepositionem reperi quis nescit? Quare pauca tantum tironibus: Tim. § 25, ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου. Gall. 31, ἐπαγρυπνοῦντα ἐπὶ φροντίδων. Quom. Hist. cap. 4 m. πρὸς — λιβίδιον προσπταίσαντα. Thucyd. VII, § 1, πρὸς τὰ τεῖχη προσέβαλλον, & c. 50 pr. ἀφικόμενος ἀπὸ τῆς Λυβίνης. Long. Paft. III, 117, εἰς κόλπον εἰσήλασαν. REITZ.

Pag. 210. l. 2. Καίμενος) Quis? vide not. ad Men. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑπὸ γυπῶν — Τάντ.) Homer. Od. A, § 81. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἔστηκε) *Tantalus in ipsa palude stat*. Sic interpretes. Cur omisit αὐτός; quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset, *Tantalus in ipsa palude ipse stat*? Legendum αὐτός. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἔστηκε, *Tantalus in illa ipsa palude siccus stat*, quippe qui *mediis sitiebat in undis*. Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus Codex. GRAEV.

ead. l. 5. Αὐτός) Praeter G. etiam L. SOLAN.

ead. l. 6. Τοῦ μέσου βίου) *Mediocris*. GUYET. Ist est, cum Benedictus dedisset *mediae vitae*, Guyetus correxit *mediocris*; quod ipsum tamen in *Par.* ed. iam erat. Ego vero Benedicto adstipulor: mens enim Luciani est, homines mediae cuidam inter bonos malosque vitae rationi addictos, statu etiam quodam inter felicitatem & cruciatus medio frui. Nam primo de bonorum ac iustorum beatitudine, dein de malorum poenis dixit: iam de iis, qui quasi *neutris* accenseri possunt, loquitur. REITZ.

ead. l. 10. Χοαῖς) Ea de re iam supra ad Ἐπισκ. cap. 22, & mox hic c. 19. Vide & Philostratum p. 32. SOLAN.

ibid. Καθαγυζομένοις) Conf. Ἐπισκ. cap. 22. SOLAN. Adde mox c. 19. Et West. ad Diod. Sic. IV, p. 269, No. 12. REITZ.

ead. l. 15. Ὁβολὸν) Alludunt ad hunc morem cum Noster alibi, tum alii multi. Iuv. III: *nec habet quem porrigat ore trientem*. Hic nummus *δανάκνης* dicebatur. SOLAN.

Pag. 211. l. 1. Νομίζεται) Id est, sit in usu, consuetudine. GUYET.

ibid. Εἰ διαχωρεῖ) Vertendum esse, *utrum admittatur*, mor-
nuit Viger. de Idiot. p. 170. Et F. Guyet. *s'il passe, s'il court.*
REITZ.

ibid. Διαχωρεῖ) Eandem hic notionem habet hoc verbum,
quam cognato προχωρεῖν copiose vindicat Salmas. ad Solin. p.
769 b. B. quaeque convenit cum eo, quem vulgo *cursum* vo-
camus: Germani etiam suum *gehen*, ire, ita adhibent. GESN.

ead. l. 4. Πορθμία) Πορθμεία. GUYET. Ego nihil muto. Nam
sic solet apud Nostrium πορθμίον pro paulo scribi. Vid. Dial.
Mort. IV, § 1 f. παραλογιζόμενον τὰ πορθμία. Et Dial. XXII
pr. ἀπὸδος — τὰ πορθμία etiam dedit Hemst. licet ibi O. &
Fl. πορθμεία. Item Catapl. § 18, τὰ πορθμία καταβαλεῖν, &
alibi. Confer omnino, quae Hemst. de differentia inter πορθ-
μίον & πορθμείον dedit in ed. Lucian. minore p. 18; quae cum
vel omiserit in ed. maiore, vel ad alium locum retulerit, per
compendium saltem indicabo. Πορθμείον, ait, apud Nostrium
nunquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet. Dein dis-
sensum Grammaticorum, Hesychii, Eustathii, Suidae, &
Etymologici circa haec vocabula tradit. REITZ.

ead. l. 6. Λούσαντες αὐτοὺς) Lavabant Ethnici olim sepultu-
rae danda corpora. Eurip. in Hecuba, ὡς παῖδα λυτροῖς τοῖς
πανυστάτοις λούσω. COGN.

ead. l. 9. Βιαζόμενον) Malletem βιαζομένην, ut ad δυσωδίαν
referatur. SOLAN. Iuntinae margini adscripserat Solan. no-
ster, Forſan βιαζομένην. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil
muto, nisi quod comma post σῶμα sustulerim. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ κύνες ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται) Diod. Sic. I,
c. 91 pr. ὅταν γάρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς, (τοῖς Αἰγυπτίοις)
οἱ μὲν συγγενεῖς καὶ φίλοι πάντες καταπασσάμενοι πηλῶ τὰς
κεφαλὰς, περιέρχονται τὴν πόλιν θρηνοῦντες. Ubi Wesseling.
etiam hoc Luciani testimonio utitur, aliaque passim hoc Diod.
libro ad illustrandas huius generis antiquitates affert. REITZ.

ead. l. 17. Καλινδοῦνται) Hoc praetuli, quia est in edd. po-
tioribus, & quia sic quoque c. 1 Gymnas. Alioqui utrumque
probum esse, satis notum arbitror. Epict. Sent. 24, ἐπὶ πλα-
τείᾳς κλινῆς καλινδούμενον νοσεῖν. Ael. XIV, 15, γράψαι ἵπ-
πον καλινδούμενον, ubi Periz. id aliis duobus Luciani testimo-
niis probat. Sed κυλινδούμενοις λίθοις Herodian. I, 12, 18. Et
κυλινδεται Aristoph. Vesp. 490, atque alibi. REITZ.

Pag. 212. l. 8. Εἰ λάβοι φανήν) Suspensa oratio usque in
pagin. sequentem, (214) ubi ait, εἰποι δ' οὖν πρὸς αὐτὸν
ὁ παῖς. MARCIL.

ead. l. 9. Φήσει) Φησὶν interpres legisse videtur. GUYET. Non recepi Flor. lectionem, quia brevi post, pr. § 14, iterum φήσει, etiam consentiente illic eadem Florentina. REITZ.

ead. l. 10. Οἷχ' μοι) Verbum istud in recenti luctu usurpatum illustrat, neque hoc praetermissio exemplo, Bergler. ad Alciphr. p. 172. GESN.

Pag. 213. l. 8. Εἵνεκα) Cum nihil varietatis notatum esset, in *P.* tamen usitatiorem orthographiam εἵνεκα invenirem, in *I.* εἵνεκα, reliquas pervolvi, ac principes edd. in hoc conspirare vidi; cumque & alias ita scriptum apud Nostrium invenim, id servare non dubitavi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐμβόησῃ) Obiter vindicavimus hoc verbum Luciano supra in Amor. c. 13, ubi Solan. ἀναβοᾷν rescribi volebat. Addo iam Thucyd. IV, c. 112, ἐμβόησαντας δὲ ἄνθρωπον & Dion. Hal. XI, p. m. 718 f. REITZ.

ibid. Αὐτοῦ) Sic libri omnes. Ego emendandum censeo, legendumque εἰαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδ' ὅ, τι πέπονθεν) Male iterum in vulgatis legitur ὅτι. Neque scientem, quid filio suo evenerit. IENS.

Pag. 214. l. 3. Ματαιίζοντα) Aliter legisse videtur Suidas; nempe ματαιίζοντα. Sed aut genuina est lectio, quam sequimur, aut si quid mutandum, ματαῖζ—legendum fuit. SOLAN. Verba Suidae, ad quae in var. Lectt. hic respicitur, sunt: ὁμοίως εὐρηται παρὰ τῷ Λουκιανῷ ματαιίζω. At unicum tantum hoc Luciani testimonium ad probandum τὸ ματαιάζω attulit Steph. nec ego alibi observavi; quare nescio, num Suidae sit assentiendum. Quia tamen lectio est constans, nihil muto. REITZ.

ead. l. 5. Παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην) Th. Mag. v. τίλλω haec eodem modo habet. SOLAN.

ead. l. 8. ἦ τί) Sequor Venetas, ἦ τί numquid, pro ἦ aut, scribens. REITZ.

ead. l. 9. ἦ διότι) *Fl.* ed. cum plerisque aliis ἦ δ. *Ven.* 2. & hic & supra ἦ, quod magis probo. Sed hic *I.* quae prius ἦ etiam habebat, ἦ δ' ὅτι habet, quod sequi nolui contra fidem reliquorum Codd. SOLAN.

ead. l. 12. Τριακάδας) Sic *Ῥητ.* c. 9, αὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλος ἀριθμῶν. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ) Sic recte *Fl.* ed. Reliquae περί. Qua de re iam supra dictum est. SOLAN. Has praepositiones saepissime omnium a scribis confundi, quis nescit? Conf. *Asin.* c. 22; & quae Hemst. habet ad *Halc.* c. 2. Quare minus forsitan re-

ἐπεὶ τὸν βίον reliquimus in Piscat. cap. 25, cum & ibi παρὰ tres Codd. exhiberent. Adde Catapl. cap. 9, ubi παρὰ τὸν βίον ex plerisque dedimus, dum nonnullae κατὰ ibi haberent, quod tamen aequè bonum; nam & sic κατὰ τὸν βίον sine varietate ibid. c. ult. REITZ.

ibid. τοὺς πρότους) Nihil variari in hac scriptura, notabat Solan. Sed nec varietatem desiderem. Vid. ad Gall. cap. 12, & Icar. 7 f. REITZ.

ead. l. 18. διψῆν — πεινῆν) διψᾶν & πεινᾶν Attica forma postulare videretur; verum διψῆν, πεινῆν, etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. Aristophan. Nub. 440, Παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν. Phryn. p. m. 18, Πεινῆν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ ᾧ. Scripsissem διψῆν sine puncto subscripto; sed quia plerique sic malunt, servavi & hic, & Parasit. c. 38. REITZ.

Pag. 215. l. 7. οὐδὲ συνουσία παρατρέψει) Non pervertet concubitus; sed rectius antiquus liber οὐδὲ συνουσία διαστρέψει, non te depravabit, corrumpet concubitus, non tuam valetudinem labefactabit. Παρατρέπειν est avertere, abducere; διαστρέφειν distorquere, corrumpere. GRAEV.

ibid. παρατρέψει) Ἄν παρατρίψει; Marc. Antoninus de vita sua: ἡ συνουσία ἐστὶ σαρκίου παρατριψάριον. Παρατρίψει σε, i. e. atteret te, consumet, conficiet. GUYET. Παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις) Interpretati sunt, non pervertet coitus, neque huius causa bis terve per diem rem tuam dissipabis. Ego, nec quid tibi παρατρέψει, pervertet, hic velit, recte intelligebam, neque quomodo aliquis bis terve per diem rem suam dissipare possit. Putabam autem legendum esse παρατρίψει, quod verbum convenire huic loco, non est opus, ut ostendatur. Alterum autem σπαθᾶν intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, solitas apud Graecos etiam instaurari in singulos dies, vel nomina ἀρίστου, δειπνου, ac δόρκου satis indicant, de quibus vid. Poll. 6, 101 seq. Porro ipsa propria verbi σπαθᾶν notio non tam ad dissipationem & dilapidationem bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid densandum, inferciendum, cum significet proprie spathae textoriae ope subtemen intra staminis tramas insertum densare & coire cogere. Puto igitur, σπαθᾶν vel σπαθαῖν dici eos, qui cupide ac copiose cibum porumque ingerunt, tum ventri avaro omnia donant, & in illud barathrum tota detruunt patrimonialia. Haec commode transtuleris ad loca auctorum, quae iam collegit Ez. Spanhem. ad Aristoph. Νεφ. 55.

Cogitabam etiam οὐ δυσπαθήσεις, aegritudine non afficeris. Sed non est opus aliquid mutare. Ἐπὶ ταύτῃ verti eodem sensu, atque ἐπὶ ταύταις, *insuper*: non quo vehementer probem, sed quod nihil novi-rectius. GESN. Διαστρέφει facilius concoquo, quam παρατρέφει. Placet tamen magis coniectura Guyeti & Gesneri, unius literulae mutatione sensum facilem praebens. REITZ.

ead. l. 8. Σπαθήσεις ἐπὶ) I. e. *insuper*, pro fusc, bis aut ter in die epulaberis, vel rem prodiges in sumtus superfluos. GUYET.

ead. l. 12. Καὶ διανοῇ) Ὅτι διανοῇ. MARCIL. In καὶ consentiunt edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. REITZ.

ead. l. 14. Κατακλεισθεὶς ἐν ἐπὶ μνήματι) Ἐν ἐπιμνήματι, in superpositio monumento. MARCIL. En quam facile regulae criticae sine librorum auctoritate fallere possint. Arripuit Marcil. quod literarum ductus suadebat, & sine mutatione, sola vocum coniunctione locum sanare visus est: sed illud τῷ pro ἐπὶ, quod libri suppeditant, & quod forsan coniecere non ausus esset, verius esse, quilibet videt. REITZ.

ead. l. 17. Δυνησόμεθα) Ita L. recte. In impress. δυνήσμεθα. SOLAN.

Pag. 216. l. 4. Ἐστεφανωμένος) Accentus Iuntinae satis ostendit, eam praeteritum quoque exhibere voluisse, alioqui στεφανώμενος proparoxytonus dedisset: de augmento omit-tendo hic non cogitandum, quod etiam καλοφωνίαν pareret, licet id alias omitti satis saepe monuerimus. REITZ.

ead. l. 7. Καθαγισμῶν) Vid. supra dicta ad c. 9. REITZ.

ead. l. 8. Νοστιμώτατον) Conf. supra Μισθ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 14. Μεταστελλόμεθα) Vertitur *deportemus*. Redde; *petamus*. GUYET.

Pag. 217. l. 1. Ὡς ἄρα &c.) Hom. Il. Π, 502 & 855. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ μεταστειλόμενοι τινὰ θρήνων σοφιστήν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς) Loquitur Noster de eo ritu, quo in funeribus solitus fuerit quis conducī, qui planctum excitaret, & lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in verbis Graecis mendum est certissimum. Quid enim est συνειληχότα συμφορὰς; Peius id in ed. Amst. ubi συρειληχότα. Συνειληχότα est ab συλλαγχανῶ, si-ve συλλήγω. Atqui id locum hic non habet. Emendo συνελοχότα, quod Attice dicitur pro συνειληχότα, ab συλλέγω, colligo, corrado. Demosthenes in Midian, πολλὰ μὲν τού-

γυν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ περὶ ὧν τοὺς ἄλλους ἡδίκηκεν, ἔχω λέγειν, ὥσπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, καὶ συνειλοχὰ ὑβρεῖς αὐτοῦ, καὶ πονηρίας τοσαύτας &c. Expone itaque Luciani verba, *arcessentes luctus aliquem artificem, qui multos veteres casus, quos corraferit, narret, & in quovis funere idem repetat.* IENS.

ead. l. 5. Θρήνων σοφιστήν) Hic est, quem Homerus Θρήνων ἔξαρχον vocat, II. Ω, 721. Alii aliter. SOLAN.

ibid. Συνειληχότα) Immo συνειλεχότα, α συλλέγω. GUYET. Συνειλοχότα voluit Solanus. Sed cum alii aequè coniici posse dixerint συνειληφότα, edd. lectionem intractam fivi, facile autem utrovis more emendandam, si quid opus fuerit; Iensii tamen coniectura magis placet. REITZ.

ead. l. 7. Καταχρώνται) Dativum sive ablativum huic verbo proprium, contra Graev. probavit Iensius in Lectt. Luc. p. 333. Vid. & nos ad Asin. c. 52. REITZ.

ead. l. 10. Ἑλλην ἔκαυσεν) Homer. in funere Patrocli docet, Graecos cadavera combussisse. COGN. Crematio Macrobii tempore in usu esse desierat, VII, 7. Vid. Meurs. AG. XI, 1097. Magi comburi corpora non concedebant. Iambl. N°. 154, & Diog. Laërt. 2 D. Non Graeci tamen id soli fecerant. Brachmanis etiam mos ille, seu Gymnosophistis solemnns erat. Vid. Pers. c. 25. SOLAN.

ead. l. 11. Πέρσης ἔθαψεν) Persas cera circumlitos mortuos condire solitos, scribit Cic. quod & Asinis attribuitur. Strabo etiam sola, inquit, sepeliunt corpora Persae cera obli- nentes. COGN.

ibid. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περιχύει) Lege ὑάλῳ περιχύει, seu potius περιχύει, id est, *vitrò incrustat.* Indos mortuos incrustasse, testantur Herodotus & Diodorus Siculus. Pessime interpres, *adipe suillo oblini.* MENAG. "Υαλος magis Atticum esse, quam ὑελας, assentior Phrynich. p. 136, et si posterius quoque non semel apud probatos reperiās; ideoque non damnaverim, quod Phrynichus facit: nam ὑελος Diod. Sic. fere ubique; vid. L. 2, c. 15, ubi vel sexies ita scribitur. Bene igitur Th. Magist. ὑαλος dixerē Attici, ὑελος communiter Graeci. Περιχύει autem vel περιχύει pro περιχύει malim ex eodem Diod. ubi iam non de orthographia, sed de re ipsa agitur: nam de mortuis hoc modo condendis & condiendis loquens saepe & constanter verbo περιχύεισθαι utitur, ut l. c. de Aethiopibus ait: περιχύσαντες γὰρ τὰ σώματα, καὶ περιχύσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὑελον· ac deinde ibid. αὐτὸς φησι

τὸ μὲν σῶμα ταριχεύεσθαι, τὴν μέντοι ὕελον μὴ περιχεῖσθαι
 γυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde, περὶ τὴν εἰκόνα χεῖσθαι
 τὴν ὕελον nec non III, c. 9 &c. non tamen idem, quod nos-
 trum vitrum fuisse, recte ad loc. priorem Diodori, No. 45,
 monet Wessel. coniciens sal quoddam fossile pelluciditate vi-
 trum referente ad id adhibitum. At si artificialis, quod Gesn.
 existimat, compositionis incrustatio fuerit, vulgatum Lu-
 ciani περιχρίσει aequè satisfaciet, ac περιχύσει. Merum sal
 quidem sufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris
 vel locorum subterraneorum facile liquefcit, & frustra sic
 cadavera forent ante exsiccata: quare minerale quoddam fir-
 mius, ut lapis specularis, vel simile illi, unde vitreas lami-
 nas lucernarum conficiunt, requiri videtur. Etsi vitrum,
 quale nostrum, illo tempore dudum notum fuit, ut supra
 vidimus. Hoc autem ita circumfundi posse, non est veri-
 simile. REITZ.

ibid. Ἰνδός) Inungebant cadavera pollinctores & libitina-
 rii, quae in pyra mox cremarent. Virg. COGN.

ibid. Τάλαφ) Vide Gatak. ad M. Aur. IV, 48. Aelianus V.
 H. XIII, 3, narrat, in sepulcro Beli repertam πύελον ὑελίνην
 ἔνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἐλαίῳ. Sic in vitrea theca asser-
 vatum Alexandri Magni cadaver conspexit Augustus. Vide
 Notam ad Νεκρ. Δ. XIII. *Condiunt Aegyptii mortuos, & eos do-
 mi servant; Persae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxi-
 me permaneant diuturna corpora.* Cic. Tusc. I, 45, & Herod. I,
 140. Fl. ὑέλφ. SOLAN. *Suillum adīpem* interpretationis anti-
 quae faceffere hinc iubeam equidem. Neque tamen vitrum
 proprium hic intelligi posse, manifestum est ex verbi περι-
 χρίσει notione. Hesychius non tantum ὑαλὴν & ὑαλόεν λαμ-
 πρὸν interpretatur ac διαφανές, sed ipsum etiam ὑαλόν. Et
 quid similis vitro, quam illa accepta a Seribus, h. e. Indis,
 pigmenta, quas *Laccas* vocamus? & variae gummatum so-
 lutiones ac praeparationes ad condituram corporum ido-
 neae? Fuerit itaque illa Indorum conditura similis Theodori
 Kerckringii invento, qui integra cadavera succino circum-
 fuso condivit, si vera sunt, quae narrat Morhof. Polyh. 2, 2,
 2, 37, 3. GESN.

ead. l. 12. Ταριχεύει &c.) Sext. Empir. III Pyrrhon. Hy-
 potyp. 24, p. 184, (monente P. Wesseling. ad Diod. Sic. I,
 c. 92 f.) Αἰγύπτιοι δὲ τὰ ἔντερα ἐξελόντες, ταριχεύουσι αὐ-
 τοὺς (νεκροὺς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ὑπὲρ γῆς ἔχουσι. Adde not.
 Hemsterh. ad Nostri Necyom. c. 15. REITZ.

ead. l. 13. Λέγω δὲ ἰδὼν) Aegyptiorum mortui tempore Luciani adhuc condiebantur. GUYET. Scripta igitur haec post reditum ex Aegypto, (vid. 'Α.μισθ.) cum antea illic fuisset non confiter. SOLAN.

ead. l. 15. Δεομένη χρημάτων &c.) Herodot. II, & Diod. I, § 1. SOLAN. Confirmat idem Diod. Sic. I, c. 93, scribens: νόμιμον δ' ἐστὶ παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ διδόναι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονέων εἰς ὑποθήκην δανείου τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ὄνειδος τὸ μέγιστον ἀκολουθεῖ, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν στέρσις ταφῆς. Ubi Wesseling. plura in hanc rem ex Stob. Serm. 38, Herodot. II, 136, aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, affert. REITZ.

Pag. 218. l. 3. Ἀγῶνας) Vide Δημ. cap. 33, & alibi passim. SOLAN.

Pag. 219. l. 1. Καὶ γὰρ) Homer. II. Ω, 602. SOLAN.

ead. l. 2. Γαστέρι δ' οὐ πῶς) Iliad. T, 225. SOLAN.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 220. l. 1. ΠΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ) Scriptus videtur Dialogus in Iulium Pollucem, cuius exstat Onomasticum. Hinc illud (p. 453) ἀλλ' ἤδη τοῖς Δίδος καὶ Λήδας &c. Sic infra Dial. Ψευδολογ. in Polycnetum Sophistam (pag. 814.) MARCIL. In I. Pollucem scriptum hunc libellum, aiunt Scholiastes & Marcilius, eum sc. cuius hodieque 'Ονομαστικὸν exstat: sane quod extremo libro scribit de nomine c. 24, ut recte coniecisse videantur, facit. Aegyptium fuisse Palmerius inde elicit, quod pater (eodem c. 24) servisse dicitur. Naukratites autem Pollux. Philostr. 592; quamquam 'Αρδουέννας σοφιστῆς aliquando audit. Vid. Suid. Πολυδ. & Ναυκρατ. In alia sententia est Hemsterhusius in praef. & ad c. 1 Pollucis, de quo optime meritus est. Haec ego obiter. Ille ex professo, ideoque magis audiendus. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐρωτᾶς &c.) Ἐρωτᾶς, ὃ μενέαιον, ὅπως ἀν ῥήτωρ γένοιτο, καὶ τὸ σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα σοφιστῆς αὐτὸς εἶναι δόξης. Sciscitaris, adolescens, quo pacto Rhetor evadere, & venustissimum illud, vulgoque celebratum nomen Sophista ipse censeri possis. Sic interpretes. Sed in Mf. est πάντῃμον ὄνομα, verendum, illud & quod ab omnibus colitur nomen. GRAEV.

ibid. τὸ σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα) Haec duo in unam rem coire omnino nequeunt, & latet certe aliud, quod

ex vetustis libris expectandum. Interim solitus fui hic legere πάνδεινον, quod vocabulum in Philopseude quidem usurpat auctor ad malum, πάνδεινα πάσχειν ἱερόσυλον ὄντα: sed in bonum occurrit, & quidem in hac ipsa materia, in Rhetorum praeceptore, πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστήν. GRON.

ead. l. 3. Πάντιμον) Ita Mf. Gr. L. & ed. I. ac V. 2. recte; nec ulla amplius mutatione indiget locus. Reliqui impr. πάνδημον. SOLAN. Πάνδημον) Non possum damnare lectionem impressorum, credo, omnium. Ut in fine huius libelli Venus πάνδημος, quam omnis populus veneratur; sic πάνδημον ὄνομα non minus mihi rectum videtur, quam πάντιμον. GESN. Solan. πάντιμον praeferit, ex I. & V. 2. Ceteras male habere πάνδημον, margini adscripsit. Ego, quia utrumque eodem redit, numerum edd. potiorē sequor, & sine necessitate vulgatum movere non sustinui. Immo, re accuratius examinata, πάνδημον veram esse lectionem video, quod ideo per πάνδημον Venerem iuret in fin. huius Dial. (vid. § 25 f.) quod ipse voti huius compos iam πάνδημος sibi factus videatur, & conclusio ita propositioni respondeat. His scriptis video, Gesnerum mecum plane consentire. REITZ.

ibid. Σοφιστής) Τὸ τοῦ Σοφιστοῦ ὄνομα τριχῶς παρὰ τοῖς παλαιοῖς διανέμεται. πρῶτον Σοφὸν καλοῦσι τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ φρόνιμον, ὅθεν καὶ Πλάτων Φιλόσοφον καλεῖ τὸ πρῶτον αἰτίον, καὶ ἄνθρωπος ὁ μετιὼν τὴν φιλοσοφίαν ἐκ τούτου παρονόμασται, καθ' ἃ καὶ αὐτὸς μιμεῖται θεὸν κατὰ τὸ δυνατόν. καὶ πάλιν Σοφιστὴν καλοῦσι αὐτὸν τὸν ῥήτορα, τὸν διδάσκοντα ῥητορικὰς λόγους, περὶ οὗ διεξέρχεται νῦν. Σοφιστὴν, καὶ τὸν σοφίζόμενον τὴν ἀλήθειαν. Schol. Mf. Reg. 2954.

in Schol. col. 1. l. 1. Πολυδεύκη) Vide annott. ad Schol. in Lexiph. p. 489, Vol. V.

ibid. l. 4. Δόγω) Ita dedit Solan. nescio unde; obsecundavi tamen, quia vulgatum stare non poterat. Hemsterh. in Praef. ad Poll. p. 31 pr. ἢ λόγον corripbat; quod praeferat, cui lubet. REITZ.

ibid. l. 6. Ὑφιστάντα) Συνίσταντα, corrudentem, pro ὕφισταντα corrigi iubet Hemst. l. d. & pro ἀδιάκριτον ἀδιακρίτων malit; licet —ον non damnet. Ego quoque —ων praeferrem. Sed συνιστάντα & ὕφιστάντα ratione accentus eum scribere voluisse, tamen credo, qui lubens admisisset correctionem, si ex Cod. firmaretur. REITZ.

Pag. 221. l. 1. Ἰερὸν) Ex Pythagoricorum schola haustum. V. Iambl. de V. Pyth. N°. 85. KUSTER. Platonis aetate iam

inter proverbia numerabatur. Theag. p. ed. Basf. 239, 1. Ad Menandri senarium alludit, ἱερὸν ἀληθὲς ἐστὶν ἢ συμβουλίαι. Vid. Steph. γρῆμ. p. 278. SOLAN. ἱερὸν τι χρῆμα τὴν συμβ. Rurfus infra Adv. Ind. c. 25, σκόπει τοῖσιν ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλίη. Long. Past. IV pr. ὁ παράδεισος πάγκαλόν τι χρῆμα. Aristoph. Plut. 895, πολὺ χρῆμα τεμάχων. Aelian. V. H. I, 3, σοφὸν τι χρῆμα ἢ γένος βατράχων. Plura Commentt. ad utrumque. At quis hoc loquendi genus ignorare potest? REITZ.

ead. l. 3. Ἐπ' ἐμοί) Ἄκουε ἐπ' ἐμοί iunxit Birkheimer. verrens, *audi ex me*: quod defendi posset ex Phalar. Epist. 18, ubi ἐπὶ σοί, *quem tibi commisi*. Sed rectius Gefnerus cum Benedicto τόγος ἐπ' ἐμοί iungit, pro κατὰ τόγος, i. e. *quantum in me*. REITZ.

ead. l. 4. Τάχιστα) Sic L. In impr. μάλιστα. Ex Thucydide autem verba haec muruo accepit L. II, 60, quem & alibi eorum auctorem nominat; Ὀρχ. c. 36. SOLAN. Τάχιστα) Non placebit haec emendatio illis, qui pr. c. 2 legerint, ubi, multo labore opus esse ad hoc ipsum, videtur innui; sed placebit porro legentibus c. 3, ubi promittit, se non ordinaria ac difficili, sed compendiosissima ipsum via ducturum. Magisque probabitur conferentibus c. 5, ubi unius diei rhetorem illum futurum promittit, & cap. 10, quo loco ταχεῖα εὐθὺς τῆς ῥητορικῆς ὁδὸς, & τάχιστα — τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι itidem habemus. REITZ.

ead. l. 16. Ἰδρῶτος μεστήν) Hesiod. Ἐργ. 290. GUYET.

Pag. 222. l. 1. Ἐπεὶ οὐδὲν) L. Bos de Ellipsi. p. 108 vertit, *alioqui — differremus*; cum ante versum esset, *siquidem differimus*. Sed Gefnerus iam sua sponte emendavit. REITZ.

ead. l. 6. Ἰππῆλατον καὶ κατάντη) Facilem & acclivem reddiderat Birkheimerus: cum deberet, *equitabilem ac declivem*, vel *pronam*. Hemst. illud *equitabilem* superscripserat, quod Gefnerus per circuitionem dedit. REITZ.

ead. l. 9. Αἰρήσεις) Ex Codice L. hoc, qui αἰρήσεις, pro vulgato ἀγρεύσεις, habet. SOLAN.

ibid. Καὶ, γὰρ Δι', εὐωχῆσθαι κατακείμενος, ἐκείνους, ὅπως τὴν ἐτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τοῦ ὕμνου ἐπισκοπῶν) Inducit hic Lucianus quempiam, qui faciliori & breviori via aliquem ad artis Rhetoricae scientiam suscipit perducere. Mirifice itaque in exordio commendat & extollit hic διδάσκαλος, viae, qua discipulum suum ducturus esset, breviter, & commoditatem; ita ut sine ullo sudore & molestia ad summum perveni-

re discipulus possit: *quo cum veneris*, inquit, *hilariter profecto vives, decumbens, eos omnes, qui ad aliam se flexerunt viam, e summo despicies, etiamnum haerentes in difficilibus & lubricis rupibus, aegre ascendentes, & subinde in caput devolutos* &c. Marcilius legit *κατακείμενος ἐκπνοῦς*, pro *ἐκείνους*. Quae mutatio cur sit necessaria, equidem nullus video. Ipsum illud *εὐωχῆσθαι κατακείμενος* satis efficax est ad denotandum eum, qui omni labore immunis, & solutus vivat. Adde, quod haec locutio, *ἐκείνους, ὅποσοι* &c. est nimis rotunda, & Luciano nostro familiaris, quam ut sit sollicitanda. Noster in Hippiae initio, *τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγε φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὅποσοι* &c. & eadem pag. *τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἀξίον θαυμάζειν, ὅποσοι* &c. ac passim. LENS.

ead. l. 10. **Ἐκπνοῦς*) **Ἐκπνοῦς*, ut *ἐκνομος*, *ἐκδικος*, *ἐκνοος*, & id genus alia. Sic paucis interiectis, *μονοουχὶ καθεύδων λαβῶν*. Et pag. 440, *ἀπονητί*. MARCIL. **Ἐκείνους*) Ante Benedictum iam *Fl.* ed. recte habebat. Reliqui libri, quod mireris, *ἐκπνοῦς*. SOLAN. **Ἐκπνοῦς, ὅποσοι*) Sanus mihi videtur locus, tentatus, ut videtur, propter verbum nondum relatum in Lexica. Ut *ἀπνοῦς* est, qui non respirat, *δύσπνοῦς*, qui difficulter: sic *ἐκπνοῦς*, qui labore, cursu, multum spiritus effudit, & nunc aegre eum recipit, verbo, *anhelus*. Iungo igitur *ἐπισκοπῶν ἐκπνοῦς*, & deinde *ἀνέρποντας κ. τ. λ.* GESN.

Pag. 223. l. 2. *Πρὸς Φιλίου Διδε*) Etsi supra *Tim. c. 1*, δὲ *Ζεῦ φίλιε* necessario additur; hic tamen *Διδε* cum *Fl.* omittere malim, vereorque, ne ex interpretamento huc irreperit: nam & alibi solet sine Iovis mentione *Philium* solum dicere, ut *Tox. c. 11* fin. *ἄρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος*; & alibi. Quin vel in iurandi formulis omitti solet *Ζεὺς*. Aristoph. *Acharn. 738*, *καὶ τὸν Φίλιον*, quod cum Scholiast. ibi exponat *τὴν τὸν φίλιον Δία*, facile ex simili glossa illud *Διδε* huc irreperit. REITZ.

ead. l. 4. *Εἰ γὰρ*) **Ἡ γὰρ, an.* GUYET. Non plane opus esse arbitror, quia ex sequenti interrogatione sensus etiam *τοῦ εἰ* est apertus. REITZ.

ibid. **Ἡσιόδος μὲν ὀλίγα φύλλα*) Hesiod. *Θεογ. 30*. SOLAN.

ead. l. 8. **Ἀδύνατον*) Subaudi *ἔσται*, nisi fortasse exciderit reponendum post *τὸ ἀδύνατον*. Vett. libri inspiciendi. GUYET. Nihil in Codd. subsidii reperio; sed nec adeo desidero. REITZ.

ead. l. 10. *Σιδωνίου*) Absurda haec fabula, quam *Sidonio* mercatori ideo assignere puto, quia *Sidonium Sophistam* petebat, de quo in *Demon. vita c. 14*. SOLAN.

ead. l. 12. **Ἡδὴ*) Conf. supra *Σκυθ. c. ult.*, versus fin, *So-*

LAN. Nihil peculiare hoc habet: hac enim potestate τὸ ἥδη saepius occurrit, ut Quom. Hist. c. 1, *Λυσιμάχου ἥδη βασιλευντος*. Ne plura. REITZ.

Pag. 224. l. 2. *Ἐλάσαντας*) *Ἐλαύνειν γῆν* pro *vagari*, *peragere* regionem, etiam supra Alex. c. 46, *γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι*. Vide & Gall. c. 14, ubi nonnulla addidi. REITZ.

ead. l. 4. *Διανύσαντας*) Sic I. & V. 2. melius, quam quod in reliquis *διανύσαντα*, nisi etiam, quod praecessit, *ἐλάσαντας* mures. SOLAN.

ead. l. 10. *Αὐτίκα μάλα*) Si veram narrat historiam Lucianus, merito fides non est habita homini vano ab Alexandro, quem alia omnia edocere nempe poterant mensores sui. Inter fines occidentales Persidis & orientales Aegypti inter sunt gradus non minus XV, id est, milliaria Germanica minimum CC, expedito etiam homini XX mansiones denorum milliarium. Itaque puto, hanc ipsam narrationem, vel fictam, vel veram, pertinere ad ironiam Luciani, demonstrandumque τὸ ἀδύνατον τῆς ὑποσχέσεως potius, quam eo, quo verba, illa praefertim, *καὶ εἶχεν οὕτω*, ducunt. GESN.

ead. l. 17. *Κέβης*) Cebes Thebanus philosophus fuit, discipulus Socratis, quem scripsisse dialogos tres, qui inscribuntur *Ἐβδόμη*, *Φρόνιχος*, *Πίναξ*, auctores sunt Laërt. L. 2, & Suid. Sed praeter *πίνακα* nihil exstat. COGN.

Pag. 225. l. 3. *Ἐφ' ὑψηλοῦ καθίσθαι*) Augent interpretes, *in eminenti folio sedet*. At non utique, cum sic loquuntur Graeci, de folio intelligunt: & ipse paulo ante citatus Cebes, cum de beatitudine agit, *ὑψηλὸν* agnoscit non de folio, sed de loco, ubi illa fingitur morari, & in illo *ὑψηλῷ*, quod statuit esse *ἀκρόπολιν τῶν περιβόλων*, ista *κάθηται ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ*. Denique Lucianus non respexit ad solium, sed ad situm loci; unde mox inquit, *πρόσει δὴ σὺ ἐραστῆς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὀτιτάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἀκρας*, quae quidem *ἀκρα* non est demonstrata, nisi in solo hoc *ὑψηλῷ*, ita ut mihi certe videatur temere addi vox tertia. GRON.

ead. l. 4. *Ἀμαλθείας κέρας*) Rhea Iovem enixa, metu patris infantem in Creta occuluit, nutriendum a duabus Nymphis, Adrastea & Ilda, Melisei filiabus: hae nutricaverunt illum caprae cuiusdam lacte, cuius nomen fuerat Amalthea: eam capram Iuppiter iam adultus in sidera retulit, vocaturque a Graecis *αἰξ οὐράνιος* huius alterum cornu Nymphis nutricibus dedit, videlicet officii praemium, hanc adiiciens facultatem, ut, quidquid optassent, id illis ex eo suppullularet.

Hinc adagium, Ἀμαλθείας κέρας. COGN. Τὸν Δία αἶγα φασὶ δρέψαι Ἀμαλθείαν λεγομένην, ταύτης δὲ τὸ δεξιὸν κέρας βρύειν τῆς παγκαρπίας, ἥτοι πᾶν αἰσθητὸν ἀγαθὸν ἀφθόνως ἔχειν ἀπὸ τούτου πάντας τοὺς εὐδαιμόνως διάγοντας τὸ τῆς Ἀμαλθείας ἔχειν κέρας φασί. Schol. Mf. Reg. 3011.

eud. l. 10. Εἰ που) Ut Συγγρ. c. 23, εἰκέναι παιδίῳ εἰ που Ἔρωτα &c. Ven. utraque ἦπου, prave. De Hippopotamo consule omnino Spanh. 172.... qui in nummis formam eius exhibet. De Crocodilis etiam eundem vide p. 175. At in nummis non infidet Nilus Crocodilo, sed affidet. Πήχεις vero illi comparent recumbenti Nilo adstantes, in nummo Hadriani a Spanhemio memorato pag. 174. Verba ipsa viri illustrissimi, cum nummum ipsum videre non licuerit, accipe. (Exstat quoque in eadem gaza (regis Galliae) huius Hadriani nummus, in quo Nilus recumbens, sphingi innixus, circum autem pueruli quatuor, quorum unus hippopotamo infidet. Haud aliter ac circumstantes etiam pueros praefert statua Nili Vaticana; & eiusdem fluvii, uti a Diodoro alicubi (I, 9.) dicitur πολυγόνου, effigies apud Philostratum (Icon. I, p. 737, ed. post. p. 769.) traditur, quos alias in Aegyptiis Nili picturis familiares notavit Heliodorus. (I. IX.) Adde, quod de dedicata a Vespasiano in templo Pacis insigni quadam Nili e bifalte statua docet Plinius; ac ubi simul tangit, quid liberi illi Nili simulacris addi soliti, & quos alibi Νάνους τοῦ Νείλου dictos legisse memini, denotarent, (XXXVI, 7.) *Argumento NILI XVI LIBERIS CIRCA LUDENTIBUS*, per quos totidem CUBITA summi incrementi augentis se amnis intelliguntur.) Quae omnia hunc locum mire illustrent: nam & res ipsa inde luculenter confirmatur, & simul vocis Πήχεις, quae apud Philostr. etiam occurrit, ratio manifeste aperitur. Vide omnino Philostratum l. c. & 525, ubi eo alludit. SOLAN.

eud. l. 13. Ἐν αὐτῷ) Id est, in Nili fluminis descriptione, five pictura, icone. GUYET. Absurde hae duae voces adduntur: nolui tamen, cum in omnibus inveniantur, expungere. SOLAN.

eud. l. 14. Πήχεις) Amores dicti Πήχεις a statura. Philostrat. tabula Nili, περὶ τὸν Νεῖλον οἱ Πήχεις ἀδύρουσι, παιδία ζύμμετρα τῷ ὀνόματι. BOURD. Si quis inspicere velit Philostrati Icona 1, 5, & quae ibi dedit οὐ πᾶν Olearius, nihil ad explanationem huius loci desiderabit. Ceterum Πήχεις ibi in versione Latina reliquit, Peches, Olearius; ego non dubitavi dare Cubitos, cum Daftilos Idaeos Digitos vocare non refuge-

rint Cicero de Nat. Deor. III, 16, atque Arnobius III, pag. 124 seq. Nempe utrobique ad significationem nominis respicitur, quod de Digitis docet Pollux 2, 156. Cubitos Philostratus l. c. *παῖδια* vocat *ξύμετρα τῷ ὀνόματι*. Et quod Noster de Aegyptiis dicit, sine dubio illi nomine suae linguae, cubitum notante, utebantur. Sic *fatōs* non male dici *Spartos* illos, *σπαρτοῦς*, Cadmeos fratres, diximus ad de Salt. c. 41. GESN. ead. l. 15. Πρὸς εἰ) *Ades*. GUYET.

ead. l. 16. Ὅτι τάχιστα &c.) Affert haec Th. Mag. verbo *βούλομαι* p. m. 31, ubi cum *ὅτι τάχιστα* recte seiungitur, uti & in ed. Lucian. *H.* & ego sic dedi, cum *ὅτι τάχιστα* iunctim exaratum invenirem in edd. *P. I. S.* aliisque. Pleonasmum autem hunc τοῦ ὅτι esse frequentissimum, quid opus est multis confirmare? Vid. mox cap. 15, *φωνὴν ὅτι μεγίστην*. Aesop. Fab. 128, *ὅτι πλείστος χρυσός*. Adde Bud. Comment. L. Gr. p. 688. Et *ὡς ὅτι μάλιστα* sive *κάλλιστα*, apud Aelian. V. H. II, 13, versus fin. ibique Periz. REITZ.

Pag. 226. l. 5. Ἡ ἄορνος) Confer Philostr. L. II vit. Apoll. p. 58, ibique Olear. N°. 2 & 4, docentem, *Αορνὺς* esse, quam *Sisimithri petram* Plutarch. vocat in vita Alexandri, nomenque traxisse ab avibus, quibus careret, vel ad quas aves evolare nequirent. Adde Curt. VIII, c. 11 pr. narrantem, qua ratione haec petra ab Hercule frustra obsessa, tamen a Macedonibus occupata fuerit, ibique Cellarium, docentem, *ἄορνος* & *ἄορνις* scribi. Quare in re nota plura non congeram. Confer, si vis, Dial. Mort. XIV f. ubi iam demum video idem de diversa orthogr. iam traditum a Hemsterh. *Ἀορνου* etiam scribitur Herm. c. 4. REITZ.

ead. l. 12. Ἡσίοδος) Hesiod. I' *Ἔργ.* ait, asperam esse ad virtutem viam, cacumen vero molle; hinc Pythagorae litera, de qua Virg. COGN. Hesiod. I' *Ἔργ.* 290. SOLAN.

ead. l. 14. Εὐνδρος) Sic iam constanter edd. ut supra quoque 1 Ver. Hist. c. 28. Neque Codd. dissentiunt. Alias facile variari inter *εὐνδρος* & *έννδρος*, alibi vidimus. Variatur & in Diod. Sic. V, c. 2, p. 332 pr. REITZ.

ead. l. 16. Τό γε τοσοῦτό) An pro *τοσοῦτό γε* positum est? *τό*, *τοσοῦτό γε* magis hic placeret. GUYET. *Τοσοῦτον*, quod *Par.* habet, fere usitatius est. Phal. Ep. 28, *τοσοῦτον ἀπέχω*. Item 42, & alibi. Epiet. Sent. 78, *μὴ τοσοῦτον τῆς πολυτελείας φρόντιζε*. Ael. V. H. I, 8, *τοσοῦτον κακόν*. Noster fere ubique. Sic *παρὰ τοσοῦτον* 2 Ver. H. c. 26, ubi plura in nott. Item in Tim. § 41, *χρυσίον τοσοῦτον*. Et hoc ipsum *τό γε τοσοῦτον* in

eodem Tim. § 45 med. Quare nihil opus erit correctione Guyeti; nisi quis forte & cum *Par. v* addere velit, nihil veritus *κακοφωνίαν*, cum & *π* sequatur illic, *τόγε τοσοῦτον παραινόμεσθαι* enim legitur. Et sic *τοιούτον* quoque Nostro frequentius esse, quàm *τοιούτο*, non semel alibi vidimus. Atque ita *τοιούτον* & *τοσοῦτον*, pro *τοιούτο* ac *τοσοῦτο*, rursus infra hoc Dial. cap. 13. REITZ.

Pag. 227. l. 6. Τὸν ποιητὴν ἐκείνον) Hesiod. l. c. SOLAN.

ead. l. 10. 'Επὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν) 'Επεὶ δ' οὖν εἰ τὴν ἀρχὴν. MARCIL. Haec corrupta esse, bene vidit Marcilius. Sed *ἐπεὶ* non habet, quo satis commode referatur: sequitur enim *ὥς οὖν*. Equidem aut *ἐπειτ'* οὖν legendum putem, aut dicam, τὴν εἰς esse glossam τῆς *ἐπὶ*, proinde omittendam. Atque hoc interpretando expressi. Forte certiora dabunt libri. GESN. 'Επὶ δ' οὖν &c.) 'Επεὶ iam habebant edd. nostrae; sed quod Marcil. & *εἰ* scribat, pro *εἰς*, si modo scripserit, nihili est. Interim cum Gesnero malim *ἐπειτ'* pro *ἐπειτα* & paulo post *ἀν* receperim, ne illud repetitum οὖν difficultatem pariat. REITZ.

ead. l. 11. 'Ὡς ἂν) Ὅ οὖν L. In omnibus etiam, excepta l. οὖν. SOLAN. 'Ὡς οὖν) Quemadmodum igitur &c. GUYET. Recte; nisi ὅπως quis malit; quod tamen non opus esse credo, quia utrumque non semel confunditur. REITZ. Ms. Reg. 2954 ὅ, *τι οὖν*, non male.

ead. l. 14. 'Εαυτὸν) Praeter variationem αὐτὸν, quam in sola marg. A. IV. invenio, adscriptum erat eidem: *ἐμαυτὸν* legisse videtur Bilibaldus. Quod inde coniecit, quia priscus huius Dialogi interpret Latinus Bilibaldus dedit, *me ipsum*. Id quod licebat, servata etiam vulgata. V. ad *Paraf. c. 8.* REITZ.

ead. l. 15. Ἀσπορα καὶ ἀνήροτα) Homer. Od. I, 109. SOLAN. Sed *ἄσπαρτα* apud Homer. est, & sic apud Nostrium iam crebro quoque ante allegatur hic versus. Vid. ad 2 *Phal. cap. 8.* Adde *Parasit. § 24*, ubi etiam *ἄσπαρτα* ita ut mirum videatur, cur id iam variaverit. REITZ.

Pag. 228. l. 1. Ἀνδράδης τὸ βάδισμα) Conf. supra Tim. c. 32. SOLAN. Ex divisione Hemsterhusii iam est § 54. REITZ.

ead. l. 8. Φήσει) Non improbabit hanc mutationem vulgatae, qui sequens *κελεύσει*, & iterum sequens *φήσει* post *ἀπαραιτήτα* conferet. REITZ.

ead. l. 13. Εἰτά σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἀνδρας, ἕωλα παραδείγματα παρατιθεῖς τῶν λόγων, οὐ ῥᾴδια μιμῆσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστίν, Ἠγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην) Vertunt: Inde te priscos il-

Lucian. Vol. VII.

Kk

los viros imitari iubebit, inutilia orationum proponens exempla, nec imitatu facilis, qualia vetustae sunt constructionis, Hegesii, Crate-
tis, Nesiota. Primum vertendum Hegesiae. Ἡγεσίας enim Ma-
gnesius intelligitur ille orator, qui, ut Cicero de eo ait in Bru-
to de claris oratoribus, Charisii voluit similis esse, ac se ita
putavit Atticum, ut viros illos prae se paene agrestes putaret.
At, inquit Cic. quid est tam fractum, tam imminutum, tam in ipsa,
quam tamen consequitur, concinnitate puerile? in Oratore dicit,
eum Lysiam voluisse imitari, sed particulas incidisse, nume-
ros infregisse, & concidisse, non minus sententiis peccasse,
quam verbis, ut non possit quaerere, quem appellet ineptum,
qui illum cognorit. Strabo XIV Geograph. tradit, eum prin-
cipem fuisse stili Asiatici, & corrupisse receptam consuetudi-
nem Atticorum oratorum. Fragmentum ex eius oratione
laudat idem Strabo lib. IX: Ὁρῶ τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ τὸ περὶ
τῆς τριάντης ἔχει τὸ σημεῖον. ὁρῶ τὴν Ἐλευσῖνα, καὶ τῶν ἱερῶν
γέγονα μύστης. Ἐκεῖνο Λεωκόριον. τοῦτο Θησεῖον. οὐ δύναμαι
σηλωσαι κατ' ἐν ἑκάστον. Video arcem, & quod in illa est, tridentis
signum. Video Eleusinem, & sacrorum sum mystes. Ibi est Leoco-
rium, hic Theseum. Non possum enarrare singula. Dein legitur in
Ms. καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτων καὶ Νησιώτην, quod est verius. Fuit
quidem Crates Trallianus rhetor, cuius meminit inter de-
cem huius nominis claros viros Diogenes Laërtius, lib. IV, in
Cratete, sed is fuit obscurus. Critias vero celebris fuit discipu-
lus Socratis, corruptus a Thessalis, & unus ex triginta tyran-
nis. Cic. de claris Oratoribus, cum dixisset de Themistocle,
Pericle, Cleone, huic, inquit, aetati suppare Alcibiades, Critias,
Theramenes, quibus temporibus quod dicendi genus vigerit, ex Tha-
cydidis scriptis, qui ipse tum fuit, intelligi maxime potest. Grandes
erant verbis, crebri sententiis, compressione rerum breves, & ob eam
ipsam causam interdum subobscuri. Vide Philostratum lib. I de
vitis Sophistarum in Critia. Per Νησιώτην vero intelligit Gor-
giam Leontinum ex Sicilia, quae κατ' ἐξοχὴν νῆσος dicitur,
quia insularum maris mediterranei fuit maxima: is fuit Em-
pedoclis discipulus, & principatum inter antiquissimos Sophis-
tas tenuit. Vide Philostratum lib. I de Sophistis, & Plutar-
chum in vitis Rhetorum. GRAEV.

ead. l. 15. Παλαιὰς ἐργασίας) Sic infra l. 17. c. 5 f. SOLAN.

ead. l. 16. Κρίτιαν) Ita L. etiam, quod probo. In impr. Κρά-
τητα. Vide omnino φιλοφ. c. 18. Quo loco rite perpenso pa-
ret, ni fallor, delendam esse coniunctionem καὶ, ut Critias hic
etiam νησιώτης dicatur. SOLAN,

ead. l. 17. Νησιώτην) I. e. Gorgiam. KUSTER. Ego vero, qui non de Rhetoribus haec dicta puto, sed pictoribus, aut potius sculptoribus, ad Critiam confugio, qui φιλο-. c. 18 *νησιώτης* iterum vocatur, & inter sculptores recensetur. SOLAN. Laudantur apud Plinium inter nobiles statuarios *Critias, Nestocles, Hegias*. Hist. Nat. XXXIV, 19 pr. *Floruit* (Phidias) *Olympiade LXXXIV, circiter CCC nostrae urbis anno*. Quo eodem tempore *acmul* eius *fuere* Alcamenes, Critias, Nestocles, Hegias. Unde ita hunc locum refingi vult cl. Bel. de Ballu: *Ἡγίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτιαν, καὶ Νεστοκλέα* I. Νεστοκλή. *Critiam* certe pro *Craiete* etiam habet Mf. Reg. 2954.

Pag. 229. l. 1. Ἀκριβῶς ἀποτεταμένα) A pictura ducta est metaphora. GUYET.

ibid. Πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίαν, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, ἀναγκαῖα ταῦτα καὶ ἀπαραίτητα φήσει) Interpres: *Laborem autem, vigilias, aquae potum, & squalorem, haec omnia necessaria & inevitabilia dicet*. Squalor non desideratur in studiosis eloquentiae. Mf. *λιπαρὲς, assiduitatem*, quod reponendum. Superius idem mendum ope Codicis antiqui delevimus. GRAEV.

ead. l. 2. Λιπαρὲς) Hoc ex Mf. Gr. In impressis enim *ἀλιπαρὲς* legitur. SOLAN. Supra Quom. Hist. c. 1, *λιπαρεὶ τῷ πυρετῷ, febris continua*, s. magna, ubi & ex Abdic. c. 4, *προθυμία λιπαρεὶ* adduxi, quod Geinerus reddidit, *multo studio*. At cum hic dedit, *cultum neglectiorem*, credo *ἀλιπαρὲς* ei placuisse. Iam vero verterem, *assiduitatem*, immo *indigentiam*, cum Hesychio, qui eadem ratione *λιπαρὲς*, τὸ δέον expōnit, καὶ τὸ παραδρευτικόν, ἀπὸ τοῦ λίαν παρῆναι unde & *λιπαρεῖν δεῖσθαι, κολακεύειν*. Non adeo per *indigentiam* hic intelligo paupertatem, sed aliorum gratiam auxiliumve rogandi necessitatem. REITZ.

ead. l. 6. Τραχάδας) Conf. supra de Luθ. c. 16. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας) Πόλις ἦν ἐν Ἠλίδι Ὀλυμπία καλουμένη, ἱερὸν ἔχουσα ἐπιφανέστατον Ὀλυμπίου Διός. ἐν ταύτῃ ἀγὼν ἐπετελεῖτο παγκόσμιος, τὰ Ὀλύμπια, κατὰ πέντε ἔτη συγκροτούμενος διὰ καὶ πενταετηρικὲς ἐκαλεῖτο, δε καὶ ἀνεγράφετο τοῖς δημοσίοις ἀεὶ, εἰς δόξαν τῶν ἐνιαυτῶν, καὶ ἦν τοῦτο ἀκριβὲς τοῦ χρόνου ἐπίγνωσις· τεσσαρὶν γὰρ ἔσαν μεταξὺ διαρρέοντων, τῷ πέμπτῳ συνετελεῖτο. καὶ διηρκεσεν ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν κριτῶν μέχρι τοῦ μικροῦ Θεοδοσίου· ἐμπροσθέντος γὰρ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ, ἐξέλιπε καὶ ἡ τῶν Ἠλείων πανήγυρις. Schol. Mf. Reg. 2954.

ead. l. 10. Ἀπαιτεῖν) Puto scriptum fuisse ἀποτίειν; ut cum reliquis ad discipulum referatur. In impr. nihil hic subfidii. SOLAN. Nihil sani possum exsculpere ex infinito, quod habent, quorum inspiciendorum mihi fuit copia. Interpretatus sum, quasi legeretur ἀπαιτοῖν, tenui mutatione. GESN. Ἀπαιτεῖ) Quia ἀπαιτεῖν sensum commodum non fundit, quod & pristinus interpret sensu, *expetet mercedem reddens*, non dubitavi recipere ἀπαιτεῖ, nec invito, credo, Gesnero, cuius versio eodem redit, licet ἀπαιτοῖν ab literis vulgati longius abeat. REITZ.

ead. l. 13. Κρονικὸς ἀνθρῶπος) Κρόνιος forte. GUYET. Quare? Cum idem sit. Nihil igitur mutandum. Vid. Spanh. ad Aristoph. Pl. v. 581. REITZ.

ead. l. 15. Μαχαιροποιῦ ὕδν) Τὸν Δημοσθένη. GUYET. Demosthenem designat, de cuius patre diximus ad Ἐνυπν. cap. 7. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀτρομήτου) Τὸν Αἰσχίνην. GUYET. (Idem etiam adscripserat La Croze.) Aeschinem, de cuius patre multa Demosthenes in oratione de Corona cap. 40, p. m. 170 & seqq. quae cum leges, memento tamen paulo inclementius ab inimico dicta. Ibi autem Τρόμης verum eius nomen fuisse dicitur, non Ἀτρομήτης, quod ab Aeschine mutatum fuisse ait. Sed, ut ut sit, hoc obtinuit. Vid. Philostr. p. 506. SOLAN.

ibid. Γραμματιστοῦ) Supra Μισθ. c. 4. SOLAN.

Pag. 230. l. 3. Κεκαινοτόμηται) Τὸ καινοτομεῖν ἀπὸ τῆς σκετοτομικῆς translaturum videtur. GUYET. *Viam secare*, ab aratoribus potius translaturum puto. WETST.

ead. l. 6. Ἐκτραχηλίσῃ) Ab equestri arte metaphora. GUYET.

ead. l. 9. ἴθι) Edd. & Ox. Μf. ἴσθι, mendose. Vide etiam Ἀπαιδ. c. 28. SOLAN.

ead. l. 10. Πέραν τοῦ μετρίου) Πέρα sine dubio, propter frequentem consonam quae sivit Solan. quia sicut scribi amat, ut de Salt. c. 21, & pro Imag. c. 17. Sed quia nihil varietatis invenio, nihil muto. REITZ.

ibid. Χαίρειν λέγε) An legendum λέγειν; ut sit, ἴσθι λέγειν. GUYET. Iam vero invento ἴθι nihil indigemus τοῦ λέγειν. Et quam belle sonarent tres illi infinirivi iuncti χαίρειν, ἀναβαίνειν, λέγειν ego, commate sublato, quod post χαίρειν erat, iam facile ita construo, λέγε μακρὰ χαίρειν, λέγε ἀναβαίνειν &c. REITZ.

ead. l. 14. Μὲν) Ex Μf. O. ante καὶ ἄλλους. SOLAN.

ibid. Πάνσοφον) Quem hisce designari credam, nota nostra ad titulum huius opusculi indicavit. SOLAN.

Pag. 231. l. 1. Πάγκαλον — διασ. — ἐπικεκλ. &c.) Iam eleganti rursus asyndeto haec enuntiat, de quo pauca monuimus ad 2 Ver. Hist. c. 35. Adde Asin. c. 16 m. Icar. 12. Conf. Parasit. cap. 13, μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγάς. Quod ideo moneo, ne semper accusetur nimis repetiti καί. REITZ.

ibid. Διασεσλευμένον) Sic supra de Merced. c. 33 f. διασεσλευμένον τὸ βλέμμα. REITZ.

ead. l. 5. Ὑακινθίνας τὰς τρίχας) Conf. supra Amor. c. 26. Adde I. Arntzen. de tinct. & colore comar. REITZ.

ead. l. 6. Κινύραν) Pindar. in Nemaeis & Plat. L. 2 de leg. meminerunt Cinyrae. Item Suidas in dict. καταγρηράσκω. COGN. Myrrhae patrem; alium enim famosum non novi: nec de muliere intelligi facile extorquebis. SOLAN.

ibid. Ἀγάθωνα) Agathonis poërae tragici splendidi & liberalis meminit Aristoph. in Thesmoph. cuius carminum molliem multis modis deridet. Meminerunt Suidas & Plato. COGN. De hoc consule eruditissimi Bentleii Dissertationem de Epist. Eur. & Philostr. pag. 493 cum not. Vid. etiam Lih. Gyal. 299 f. Aristoph. p. 766. Athen. XIII, c. 4; II, 21. Varia eius vitia taxat Arist. de Poëtic. c. 16, & Schol. Aristoph. Vide & Vossium de Poëtis Gr. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν) Hom. Il. Z, 142. SOLAN.

ead. l. 15. Σσαυτὸν) Florentinam male ἑαυτὸν habere, adleverat Solan. Non adeo male; quin vel sic ederem, si plures addicerent. Vid. ad Paras. c. 8, Asin. 13, & modo ad c. 8 huius Dialogi indicata: at quia vulgatum est ad normam, quis id moveret? REITZ.

ead. l. 16. Βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις) Iulium Pollucem, Onomastici auctorem non tangi hoc libello, cum satis luculenter ostenderit Hemsterhusius, non opus est, ut operam ea in re ponamus: sed illud tamen indicare placet, neque hanc formulam, neque illam alteram de τεθρίπποις τοῦ λόγου, in Onomastico existare, ut scilicet nec reliqua, quae hic ridet Lucianus. Nec est, quod quis dicat, in aliis libris iis verbis usum: non enim profecto talia omisisset in Onomastico. Illius porro singulorum librorum praefationes longissime absunt ab ea dicendi forma, quam Lucianus reprehendit. Sed praeclare actum a viro doctissimo, non agimus. GESN.

Pag. 232. l. 6. Φαίη ἂν τοιγαροῦν πρὸς σὲ ᾧδέ πως, ἀσπαράμενός ἐπὶ σὸν ἔτι λοιπὸν τῆς κήνης, καὶ ὑπομειδιάσας τὰ

γλαφυρὸν ἔκεινο) Vertunt: *Te igitur ita compellabit, reliquam adhuc tibi comam demulcens, & tenerum illud ac iucundum subridens.* Ubi est in Graeco tibi? Theod. Marcilius legit ἀποσπασάμενος, dimota nempe a fronte in tempora, inquit. Sed Ms. legit ἐπισπασάμενος, hoc est, capillos promittens, pectendo scilicet & comendo, non discipuli, sed suos, ut pulchrior & comitior videretur, maioreque polleret auctoritate. Sic in Anthol. ἐπισπᾶσθαι πώγωνα dicitur, qui barbam comit & expandit. Discipulus non multum comae amiserat, sed magister erat calvaster, ideoque dicit, ὅπως ἐτι λοιπὸν τῆς κόμης. Mox pro αὐτοθαΐδα Ms. αὐτὸς θάϊδα. GRAEV.

ead. l. 7. Ἀσπασάμενος) Ἀναψάμενος legendum omnino videtur. GUYET. Ἐπισπασάμενος) Ita G. O. & L. In impr. ἀσπ— nisi quod Fl. ἐσπ— mendoſe habet. Conf. Z. τρ. cap. 16. SOLAN. Ἀσπασάμενος — τῆς κόμης) Est inter gestus eorum, qui dicere incipiunt. Quintil. II, 3, 158: *In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes, ut appellant scenici, morae, caput mulcere, manum intueri, infringere articulos, simulare conatum, suspiratione sollicitudinem fateri &c.* Retineo autem ἀσπασάσθαι, & refero ad primam & propriam notionem verbi, qua blandum aliquem manus vel oris contactum significat, quam declarat Eustath. ad Odyss. Γ, 35, χερσὶν ἠσπάζοντο, ἀπὸ τοῦ ἐπισπῶντο καὶ εἰλκον διὰ δεξιῶστος εἰς ἑαυτοὺς κ. ν. λ. pluscula enim sunt p. 111, 11. Similia habet ad Od. T, pag. 705, 8. GESN. Ἀποσπασάμενος. Dimota nempe a fronte in tempora. Marcil. At iam invento ἐπισπασάμενος placati erunt Marcilii manes. Lubens quidem cum Gesnero retinuissem vulgatum ἀσπασάμενος, si ἀσπάζεσθαι κόμην aut κόμης dici posse, novissem; nam cum ablat. χερσὶν alia res est. Cumque vel quatuor Codd. probent ἐπισπ— nemo me temeritatis arguet ex iis assumſisse id, quod intelligo; nec enim ex libidine novandi sic egi. Florentinae quippe illud ἐσπασάμενος proxime quoque ad ἐπισπ— accedit; quia hoc ipsum poterit dici natum esse ex compendio scribendi τοῦ ἐπισπ. Codicum ergo scripturam praeferre debui. REITZ. Ἐπισπασάμενος, bonis adeo auctoribus assumptum, minime displicet: sed nec poenitet indicasse illam verbi ἀσπάζεσθαι notionem, quam bonam & facundam esse arbitror. GESN. in Addend.

ead. l. 9. Αὐτοθαΐδα) Conf. supra Tim. c. 54, ubi Αὐτοβοῦρας, aliaque similia composita obiter indicantur. REITZ.

ead. l. 12. Δ' αὖν) Ms. O. τοῖνυν. Ven. utraque mendoſe & ὧ. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅτε Χαιρεφῶν) Diog. Laërt. p. 42 D. E. πρὸς τῆς Πυθίας ἐμαρτυρήθη,

Χαιρεφῶντι ἀνελοῦσης ἐκείνο δὴ τὸ περιφερόμενον,

Ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Huius oraculi meminit & Plato in Apol. Minime tamen spernendum, quod ex antiquo scriptore Aristophanis Scholiaſtes observat ad Nub. τοῦτον τὸν χρησμὸν ὁμολογῶν ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφων, ψεύδεσθαι φησι τὴν Πυθίαν· τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρησμοὺς ἐξαμέτρους εἶναι. Idem integrum oraculum sic exhibet: Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης. Ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. Emendare conatur Menagius. verba haec Scholiaſtae ad Diog. Laërt. p. 56 D. SOLAN.

ead. l. 15. Ὁ σοφώτατος) Σωκράτης. GUYET.

Pag. 233. l. 4. Παραλαβεῖν) Παραβαλεῖν. MARCIL.

ibid. Ἀλλ' εἴ τις) Si quis unquam fuit aut Tityus &c. GUYET.

ibid. Ὄτος) V. Ἐπισκ. c. 3, cum Schol. & Odyſſ. loco hic in margine citato. SOLAN.

ibid. Ὄτος ἢ Ἐφιάλτης) Homer. Od. A, 307. Et Il. E, 385. SOLAN. In Luciani edd. Ὄτος exarabatur: ego accentu circumflexo notavi, ut oportebat. REITZ.

ead. l. 8. Χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας) Sola I. hic pro χοροὶ habet χορικοί. Vid. Diog. Laërt. p. 146 B. SOLAN.

ibid. Τοὺς ἐνδιδόντας) Ordientes cantionem, auspicantes. Ἐνδόσιμον auspicatus, ἀρχὴ τῆς ᾠδῆς. GUYET. Verſum eſt, qui remiſſe canunt. Et eſt ſane verbo ἐνδιδόναι etiam illa concedendi & remittendi notio, ſumta ab his, qui poculum, ut hoc utar, miniſtrant & praebent bibenti, atque ad eum ſe accommodant; vid. Xenoph. Cyrop. I, 3. Unde deinde ἐνδιδόναι & ἐπιτείνειν opponuntur apud Plut. de diſcr. adul. p. 95 fin. H. Steph. 8. Verum haud paulo melius huc convenire videtur ille intellectus, quem monſtrat nomen τὸ ἐνδόσιμον, late a Budaeo explicatum. Nempe ἐνδιδόναι dicitur praecentor, cum ſubmiſſa voce choro tonum indicat, quo iam ſtatim utendum ſit. Etiam noſtri vocant den Ton angeben, cum praecentor tenui voce, ut nemo praeter proxime adſtantes exaudiat, harmonicam tetraſtylen c, e, g, c, vel ſimilem accinit, quam illi deinde legem carminis habent. Hinc demum viſ illa comparationis apparet. GESN. De tono muſico etiam dici, probavimus ſupra ad Salt. c. 10. Adde Alex. c. 19, ubi bis τὸ ἐνδόσιμον λαβεῖν eod. modo. Hemſterh. orae Graevianae appinxerat, adeundum L. Bos Obſ. Crit. pag. 78. Huius igitur verba addam: Καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας, & chori eos, qui

remisse canunt, *habet interpretes*. Significat quidem ἐνδιδόναι remittere; sed quando de cantione & choro sermo est, dicitur ἐνδιδόναι & ἐνδόσιμον δίδοναι de chorodidascalo, qui cantionis exordium faciebat, cui chorus accinebat. Exempla passim occurrunt. Malim itaque verba Luciani reddere: & chori eos, qui cantionem auspicantur, vel canendi exordium faciunt. Facile enim totus chorus multiitudine vocum superabat unam magistri & chorodidascali vocem. Pari modo errant saepe interpretes reddendo vocem ἐνδόσιμον remissum, ubi reddenda erat incentivum, ut apud Artemidorum ἡσμα ἐνδοτικὸν (vel ἐνδόσιμον) καὶ κλευστικὸν πρὸς ἔργα, cantilena incentiviva & hortatoria ad opera. Perperam ibi Cornarius, remissa. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπου μόνον, ὃ Κλητίου μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλου πάντα) Interpres insulse: solum o gloriolae studium, ea, quae dico, sequere, ac omnia imitare. Num κλήτιος est gloriola? Verte, o Clytii deliciae, qui curae cordique eris Clytio. Sic & φιλότης amor, pro homine, quem amamus tenerrime. Sic μέλημα cura, pro qui nobis curae est. Clytius est rhetoris nomen. GRAEV.

ibid. Ὁ κλητίου μέλημα) An κλήτιος Mercurii, aut Dei cuiuspiam nomen, ut ξένιος, φύξιος, & simil.? Interpres κλήτιον a κλέος gloriolam exponit, sed qua analogia? GUYET. Μέλημα amatorium esse, iam observavit Casaubon. ad Ath. 845. Mea cura. V. Eurip. Or. 478 & 481, κήδευμ' ἐμὸν, στύγημ' ἐμὸν. Vid. etiam Eur. Ἰφ. A. p. 309 A. Anacr. Od. εἰς ῥόδον ῥόδον ἔαρος μέλημα. Pind. Pyth. X, ἐν τε παλαιότεροις Νεμισίν τε παρθένοισι μέλημα. Κέλτων μ — legere iubet Kuhnius praef. ad Pollucem; quod Hemsterhusio non placet praef. ad Poll. pag. 26. SOLAN. Κλητίου om. Mf. Reg. 2954.

Pag. 234. l. 1. Δέησιν) Hoc praefero; licet & alterum impersonaliter, ut dicimus, acceptum, non sit absurdum. Vid. ad Imag. c. 5, & hic c. 18. REITZ.

ibid. Ἀνίπτοις τοῖς ποσίν) Erasmi. Paroemiogr. BOURD. Latini, illois manibus. Sed ἀνίπτοις γὰρ ποσὶ habuimus etiam supra Demon. § 4 pr. REITZ.

ead. l. 3. Περὶ πάντα) Παρὰ πάντα. MARCIL. (Idem praecipunt schedae Guyeti.) Παρὰ ed. Fl. uti coniecerat Marcil, Mf. Ox. etiam παρὰ, & πάντα omittit. Impr. περί. SOLAN.

ead. l. 7. Ἄ μὲν — ἂ δέ) Th. Mag. Lit. A, p. 1, Ἄ μὲν, ἂ δέ, μὴ εἴπης &c. totidem verbis habet ea, quae Scholiastes noster. Sed vid. Tim. c. 57, ubi cum nemo Th. Magistro obiecerit, & alios ita quoque solere, paucis id videamus. Ev.

Matth. XXI, 35, *ὃν μὲν — ὃν δὲ — ὃν δέ.* Diod. Sic. IV, 31, *οὓς μὲν & οὓς δέ.* Item cap. 50, N°. 85, ubi Wessell. aequae ac loco superiore plura indicavit, ac modo *οὓς μὲν, οὓς δέ,* modo *τοὺς δέ* scribi ostendit. Quare addo tantum Herodian. VIII, 1, 8, *ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας.* Et V, 7, 11, *οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ἐφυγάδευσεν.* Item III, 8, 12, *ὧν μὲν ἐπιστολὰς προκομίζων — οἷς δὲ δῶρα ἐνειδίξων πεμφθέντα.* Ergo non ioci causa sic scripsit Lucianus; si non profusus Artice, at κοινῶς, & usitate. REITZ.

ead. l. 12. Ἀμαθίαν) Simile quid infra, (*Δραπ. c. 12.*) ubi pariter Sophistas & declamatores exagitat. KUSTER.

ibid. Τούτῳ καὶ) Ita Codex Ox. In Fl. ed. *τούτοις.* In reliquis *τούτοις. καὶ ἄλλως δέ.* SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Ψευδολοκιστῇ) Lege *Ψευδοσοφιστῇ*, & sic Th. Magister, unde totum habet Scholion. SOLAN. Recte quidem in Th. Mag. *Ψευδολογιστῇ* edidit Blankh. At in aliis Thomae exemplaribus male legi *Ψευδολοκιστῇ*, adscriptum habeo in marg. Thomae; quare & Scholiast. ex aliquo corrupto Cod. *Ψευδολοκιστῇ* quoque dedisse, suspicari licet. REITZ.

Pag. 235. l. 3. τῆς Ταραντίνης ἐργασίας) Sic Dial. Mer. VII commendat *Ταραντινίδιον.* Est autem *Ταραντινίδιον*, ὕψοςμα διαφανὲς καὶ λεπτὸν τῶν Ταραντίνων περιφανέστερον τοῦτο κατασκευαζόντων. Sic ad oram Codicis Memmiani. BOURD. Pollux VII, 77: *τὸ Ταραντινίδιον διαφανὲς ἐστὶν ἔνδυμα, ὀνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντίνων χρήσεως καὶ τρυφῆς.* Laudatus ibi Mercer. ad Aristaen. I, 25, qui alia ibi Luciani, Alciphronis, Philostrati loca adhibuit. GESN.

ead. l. 4. Ὡς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα) Dixi de his vestibus ad illud Petronii: *Palam proflare nudam in nebula linea.* BOURD. Similiter Anacreon Ode 28: *Στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν Ἵπὸ πορφύροις πέπλοις· Διαφαίνεται δὲ σαρκῶν Ὀλίγον τὸ σῶμα ἔλεγχον.* Plura similia congeffit in Animadv. ad Anacr. pag. 81, non omissio hoc Luciani loco, L. Bos.

ead. l. 5. Τὸ πολυσχιδές) Vix dubium, idem esse genus calceamenti, de quo Pollux VII, 85: *Σχίσται πολυτελὲς ὑπόδημα, καὶ θρυπτικόν ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδεῖς ὀνόμαζον.* Porro ita interpungo hunc locum, καὶ ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές· ἡ ἐμβάς Σικωνία κ. τ. λ. Κρηπίδας & ἐμβάδας upo tempore ut induat aliquis, non videtur posse fieri: quare pro ἡ ἐμβάς legendum puto ἦ. Denique πῖλους intelligo tibialia e lana condensata vel conciliata. Unice huc facit Pollux, &, quem is laudat, Plato. Adscribamus

verba VII, 171: Οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος οὕτως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς ποσίν, ὡς δηλοῖ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς (ut verisimile est ergo, in descriptione hominis μαλθακοῦ, qualis hic noster) λέγων, λευκοῦς (ut hic) ὑπὸ ποσὶν ἔχων πῖλους. ὁ δὲ Πλάτων ἐν συμποσίῳ (sub fin. p. m. 335 B.) — ἐνβλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πῖλους τε καὶ ἀρνακίδας. GESN.

ibid. Ἐμβὰς Σικυωνία) De hoc calceamenti genere p. 989. (i. e. D. Meretr. XIV.) BOURD. V. Ἐτ. Δ. XIV, & Leopard. 7. SOLAN.

ead. l. 11. Σκορακισί) Quasi tu dicas *incorvabit*, h. e. in corvorum praedam cedere iubebit, iracunde reiiciet, a vulgari illo ἐς κόρακας. Illustrat Bergler. ad Alciphr. pag. 177. GESN. Alciphr. I, Ep. 38, τί δὲ τὸν Αἰγύπτιον ἔμπορον ὡς ἀπεσκορακίσεν; vid. Bergl. p. 177. Sed video Gellnerum eodem iam remisisse. REITZ.

Pag. 236. l. 1. Ἄττα) Eundem vocum Atticarum usum affectatum perstringit Themistius Or. I. Vide plura eam in rem collecta a Cressolio Theat. Rhet. III, pag. 335, & de λῶσσι, Philostr. p. 497 cum notis. SOLAN. Κατὰ & ἄττα habuimus Lexiph. c. 21. Sed & ἄττα *ibid.* c. 5. Nec alibi abstinet Lucianus, ἄττα etiam utens Tim. cap. 28, Imag. 13, Icar. 25 &c. Ἄττα vero Amor. cap. 17, Hermot. 30 f. Lexiph. 14, 21, ac frequenter eodem Dial. Affectatum Atticarum vocum usum etiam perstringi a Themistio Or. I, pluraque in eam rem collecta a Cressol. in theatr. rhetor. iam notarat Olear. ad Philostr. Sophist. L. I, pag. 497, No. 6, quae Solanus ei sublegit. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπίπαττε) Supra Reviv. cap. 22 f. ἐπίπαττε οὖν καὶ τὰς αἰρνας. REITZ.

ead. l. 4. Ἀσύμφηλα καὶ ἀπῳδὰ) Λεξικογράφοι non ἀσύμφηλον legunt, sed ἀσύμφηλον. Proferunt Homeri locum ex Iliad. IX, & alterum Luciani ex lib. de Hist. scribenda. Et quidem apud Homerum etiam Cic. ἀσύμφηλον legisse videri potest, Tusc. III, in Latina interpretatione illius loci Homerici. Sed verum si amamus, non nauci utraque vox ἀσύμφηλον & ἀσύμφηλον, neque Cicero ἀσύμφηλον magis, quam ἀσύμφηλον, legisse, ex illa interpretatione argui potest. Scriptura vero illa ἀσύμφηλος & ἀσύμφηλος ex Criticae gentis delirationibus orta est, quas apud Etymologistam legere licet. Oratoria vox est ἀσύμφηλος, & poetica, necessitate carminis ἀσύμφηλος, ὁ ἔξω τοῦ φύλου αὐτοῦ, ἢ οὐκ ἐν τῷ φύλῳ αὐτοῦ, qui extra gentem

suam, sive extraneus genti suae, ut nunc ἀσύμφυλα καὶ ἀπώ-
δα, quasi quae extra gentem suam, atque extra chorum. Et
vero etiam Luciani loco illo de hist. scribenda, rectius fuerit
ἀσύμφυλον & ἀνάρμοστον, quam, ut nunc est, ἀσύφηλον, aut
ἀσύφιλον, quia, ut praemonui, ἀσύφηλον non nauci vox,
ἀσύφυλον poëtica. Hesychius tamen ἀσύφηλος, inquit, ἀδύ-
κιμος, μηδενὸς ἄξιος, ἀτιμος. Sed ea omnia etiam recte inter-
pretamenta vocis ἀσύμφυλος. Etiam illud Iliadis XXIV, 'Ἄλλ'
οὐπω σοὶ ἀκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον, rectius legeris,
οὐδ' ἀσύφυλον, quasi dicat Helena, verbum erga me quasi ex-
traneam, aut quasi peregrinam, neque gentis eiusdem. Pate-
scet locum ipsum inspectanti: & illud Iliad. IX, ἀσύφηλον μ'
ἔρεξε, melius ἀσύφυλον μ' ἔρεξε, infamem fecit me, nempe quasi
de gente mea eiectum, aut exsulem. Verus itaque scriptura
illa fateor ἀσύμφηλος & ἀσύφηλος: sed etiam Saturniae Lemae
veteres sunt. MARCIL. 'Ἀσύμφυλα) Lubens edoceri me pas-
sus sum a viris doctis ad πᾶς ἴστορ. cap. II, ἀσύμφυλον &
illic & hic in bonis libris esse, idque interpretando secutus
sum. GESN.

ead. l. 5. 'Ἡ πορφύρα) Ἡ πάρυφος scilicet. Haec μεταφορικῶς
accipienda. GUYET. Nimirum ad clavum illum purpureum
tunicarum respicit, & ad praetextam togae purpuram, s. ἐσθή-
τα περιπόρφυρον. Absurdam nempe huius praeceptoris ora-
tionem sic declarat, ut dicat similem centoni misero, de le-
vidensi panno, filo crasso, vel de pellibus adeo hirsutis, cui
attexta vel affuta sit purpura. Nempe σισύρας nomen non fa-
tis definitam habet notionem, & ista complecti potest omnia;
quod apparet, si quis conferre velit, quae ad Aristoph. Nub.
10 attulit Spanhemius, & antiquus Schol. ad eiusdem Ran.
1507. GESN.

ead. l. 6. Σισύρα) Gl. Mss. σισύρα χιτῶν βαρβαρικὸς ἐκ δερ-
μάτων. Rusticorum indumentum. Sic Long. lib. II, σισύρας
ἐνδεδυμένος, penula scortea ex pellibus ovillis consarcinata,
de qua Casaubon. ad Apol. Apul. Iungerm. ad Long. Dicitur
etiam σίσυς, & σισύρα, Tzet. ad Lycophron. BOURD.

ead. l. 11. 'Ἀποστλεγγίσασθαι) Ea vox, Xenophontis ae-
tate proba, usurpari iam desierat. SOLAN. Habet, verum est,
hoc verbum Pollux VII, 179; illud vero alterum ἀπεξύσα-
σθαι non habet. Sed hoc nimis parvum argumentum est,
quo nihil contra Hemsterhusianam disputationem, quam an-
te probavimus, efficitur. Ceterum nisi consultum videretur,
in ipsa interpretatione signare, quorundam lectorum causa,

voces damnatas, possit forte etiam effingendis de Latino fonte verbis ostendi, quid de Graecis iudicet Lucianus. Sic ἀποστλεγγίσασθαι esset *destrigilari*, εἰληθερεῖσθαι (quod tamen alias probum & Hippocratis verbum esse, Foelsiana ostendit oeconomia) *solicalere*, προτίμιον *propretium*, ἀκροανεφές *summicrepusculum*, εὐλεξιν *benedictum*, σοφόνουν *doctanimum*, χειρσοφον *manudoctum*. GESN.

ead. l. 13. Τὸν ἀρράβωνα δὲ προτίμιον) Mf. τὸν ἀρράβωνα δὲ προνήμιον. Pro *arrabo* dicunt *pronēmion*. Προτίμιον, ἐπιτίμιον, προστίμιον, προστίμημα, est multa. Sed *προνομία* ἡ, & *προνόμιον* τὸ est praerogativa, ut constar ex Suida, & Hesychio. Videtur tempore Luciani a male loquentibus acceptum esse pro ἀρράβων, quod tamen a polioribus improbatur. Cum tamen τιμὴ sit pretium, & ἐπιτιμᾶν pretium intendere, προτιμᾶν pluris aestimare, non repudiandam duco vulgatorum librorum scripturam: videntur enim tum temporis non emendate loquentes προτίμιον dixisse, quod penditur pro re emta ante τιμὴν, ante iustum pretium. GRAEV.

ead. l. 15. Ὀνοματοθέτει) Vox ab oratore, quem inducit, procusa. SOLAN.

ead. l. 16. Χειρσοφον) Ita edd. hic unanimi consensu. Et sic de Salt. c. 69. At Lexiph. c. 14 f. χειρσοφος legas. Utrum igitur rectius? Utrumque analogia admittit, sive a genit. χειρὸς vel dat. χειρὶ formatum velis; sed in compositis usus magis spectandus, qui ab analogia saepe recedit, ut bene monet Casaub. ad Athen. VII, c. 9, p. notar. 322, docens, compositas voces originem saepe diffimulare, mutatis, adiectis, detractis literis aliquot. — Sic ἡμεροδρόμος ait, dicimus, non ἡμεραδρόμος: sic ἡμερόκοιτος, non ἡμεράκοιτος, δοξόκοπος, δαλασσόκοπος, & similia multa. Ergo contra hanc analogiam usu receptum est, ut dicamus κορακῖνος, non κοροκῖνος, ut & ἀγγελιοφόρος, non ἀγγελιοφόρος. Ita ἀργυρομοιβική supra Bis Accus. 13 & 24, ubi Schol. ἀργυρομοιβική. Utrum autem usus magis comprober, χειρίσοφος, an χειρόσοφος, non habeo dicere. Cetera certe a χεῖρ composita o praefertur, ut χειρόγραφον, χειροβαρής, χειρόδοτος, & reliqua omnia; nam quod a fit in χειραγωγός & simil. aliud est. Βιβλιοφόρος & βιβλιοφόρος post dicitur. REITZ.

Pag. 237. l. 1. Οὔτε ὄντος — οὔτε γεν.) Thucyd. VI, 38. WETST.

ead. l. 9. Καταχρῆσθαι) Vulgatum recte habere, nec opus esse καὶ χρήσασθαι legere, facile est visu: nam & *malus usus*,

& nimius, eodem hic redit; ut Latini *abuti* pro multum uti, ita & hic τὸ καταχρῆσθαι accipere licebit. Exempla darem, si quid necesse esset. REITZ.

ead. l. 12. Ὅποσα ἂν ᾖ δυσχερῆ) Editi, quorum inspiciendorum mihi copia fuit, misere hic corrupti omnes: versio nec cum Graecis conveniens, nec fani sensus. Quomodo legendum censeam, iam interpretatio supra posita indicat, nempe hunc in modum: Ἀπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ᾖ δυσχερῆ, εὐχερῆ λεγέσθω, καὶ — αὐτῶν ἐλομένων. Καὶ μὴ μελλήσας λέγε, ὅτι κεν ἐπὶ γε γλῶτταν ῥῆμα ἔλθῃ. Sententiam sic existere bonam, & huic loco aptam, facile nobis, puto, viri docti concefferint. Videamus de mutationis ratione singulatim. Post δυσχερῆ ob similitudinem maximam excidisse aio εὐχερῆ. Parum novit genus hominum, de quo hic sermo, quod pondum totum κατὰ γαῖα κάλυψε, qui nesciat, primam artem esse contemnere, facilia nimis dicere, quae ipsi nesciant: postulat hoc supplementum sequens ἐκφραυλίζεσθω. Quam imperite divulsa sint αὐτῶν & ἐλομένων, ita apertum mihi videbatur, ut reverentia quadam lectorum nihil ea de re dicendum putem. Sed admissa semel prava interpunctione, καὶ in δὲ facile abiit. Μελλήσας an ullo modo huc conveniat, valde dubito; μελλήσας aptum esse, apparet. Rhetor non permittit longum deliberandi spatium auditoribus, sed fortiter occupat argumentum, de quo ipse mavult dicere. Cui κε in γε mutatum audacius videtur, illum rogo, uti me doceat, ecquid possit κε post κεν, proximae voci adiectum, orationi addere? Denique ῥῆμα esse nominativum casum, & ab ἐπὶ regi γλῶτταν, dubio caret. Supereff, ut ἐπὶ ad γλῶτταν admoveatur. Quemadmodum non ausim, nisi suffragantibus libris, aut uno certe antiquo, verba, quae proposui, in contextum orationis Luciani referre; sic non metuo, ne redux ab inferis Samasotenus noster, non malit legi, quod nos dedimus, quam quod adhuc editum est. GERN.

ead. l. 13. Ἐλομένων) Ἐλόμενος legisse videtur interpres. GUYET.

ead. l. 14. Μὴ μελλήσας) Vide notam nostram ad Ἀποκ. c. 5. Ms. O. μηδὲν ἐπιμελήσας. Impr. omnes hic μελήσας, quod in alio illo supra laudato loco a Benedicto recte mutatum fuerat. SOLAN.

ibid. Ὅττι κεν &c.) Haec verba ex aliquo poëta desumpta videntur. GUYET. Vid. Not. ad Συγγρ. c. 32. SOLAN.

Pag. 238. l. 8. Μαρεθάν) Vid. Not. ad Ζ. τρ. c. 32. SOLAN.

ead. l. 11. Λεωνίδας) Non male Λεωνίδης marg. A. 1. quia idem est, credo, qui Aeliano III, 25, memoratur Lacedaemonius, cum trecentis suorum civium ad Pylas mortem vaticinio sibi denuntiata sponte subiisse. Λεωνίδης eidem ib. c. 14, dux Byzantiorum audit. Sed Λεωνίδας praepositus educando Alexandro scribitur Plutarcho in Al. pag. 667 B. Item Ag. & Cleom. p. 797 A. & ubique sic apud eundem, etsi non ubique idem homo designatur. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα) Plutarch. in Paral-
lelis c. 3. MARCIL. Vid. supra Ἐπισκ. c. ult. SOLAN.

ead. l. 14. Αἱ Πλαταιαί) Orthographia, tritissimum saltem usus, postulat Πλαταιαί nobis sane, hoc nomen aliter ef-ferri, non compertum est. Accidit quidem, ut sicut saepe perperam diphthongus αι permutatur in ε, & contra, quemadmodum in ἕτερος, & ἑταῖρος &c. ita, inquam, accidit, ut etiam usu constanti & ratione proba, utique usitata, αι in ε mutetur: sic notat Scholiastes Theocriti ad Eid. I, v. 12, προγαῖα antiquos dixisse γέα, unde γεωλόφος, ἀνώγειον, κατώγειον &c. E contrario ap. Hesychium legas Φαιναικίζει, Φαινακισθεῖς, Φαιναικισμός ubi tamen Φενακίζω &c. soleat vulgo dici. (In Luciani tamen Amoris legitur φαίνακίζονται, at in Mf. Wittii exstat φενακίζονται.) IENS. Mf. Ox. ut scribendum esse monuerat Iensius. Reliqui corrupte Πλαταεαί. SOLAN. Πλαταιαί hic omnino legendum videtur. Guyet. Vide interpretes ad C. Nep. Pausan. c. 1, § 1. REITZ.

ead. l. 15. Τὰ ὀλίγα) Fl. & Ven. utraque articulum habent. In reliquis abest. SOLAN.

ibid. Εκείνα ὀνόματα) Supra dicta illa ἄττα, κῆττα, μῶν &c. GUYET.

Pag. 239. l. 1. Μηδέν) Sic Mf. Ox. In impr. μηδαμοῦ. SOLAN. Μηδαμοῦ) Solan. μηδέν ex Ox. recipi voluit, & recte credo; sic enim solet Noster alique verbum δεῖ vel δέομαι construere cum οὐδέν & μηδέν. Ut modo c. 14, οὐδέν γὰρ αὐτῶν δέησιν. Tim. c. 48, οὐδέν δέησιν &c. Icar. c. 14, οὐδέν γε — ἐμοῦ δέησιν. Infra Dial. Meretr. 2 a. m. οὐδέν δέησει. Alciphro. III, Ep. 56 pr. ἐπαίρεις σεαυτὸν, οὐδέν δέον. At μηδαμοῦ proprie est nusquam, ut Epiet. Man. cap. 42 pr. μηδαμοῦ σεαυτὸν εἶπες φιλόσοφον, ut alia obvia non addam. Interim quia non ausim improbam affirmare vulgatam lect. nec enim absurda est, intactam eam servavi. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ μὴρὸς πατασσίῳ) Gestus antiquus dicentium. Quid igitur sibi vult hic Scholiastes? Quintil. II, 3, 123: Fe-

mur ferire, quod Athenis primus fecisse creditur Cleon, & usitatum est &c. GESN.

ibid. λαρυγγίζε) Vid. Demosth. p. m. 195 BC. ubi vitio id Aeschini datur. SOLAN. Quod Aeschini obiicit Demosthenes pro Coron. c. 90, repetit Plinius Ep. 4, 7, 6. Videtur autem λαρυγγίζειν, qui imum patulumque guttur, quantum potest, ad pronuntiandum adhibet, & inde tanquam ex ἡχείῃ quodam augere modulationemque reddere sonum studet. GESN.

Pag. 240. l. 7. Ἀπιστήσουσι μὴ οὐχί) Adleverat Hemsterh. adeundum Duker. ad Thucydid. II, 101. Ubi cum Thucyd. dicat, ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἔχειν, ille ex Scholiaste observat, μὴ post ἀπιστεῖν Ἀττικῶς abundare, Lucianumque in Rhet. Praec. h. l. ei duas negationes apponere. Eundem vero pleonasmum post ἀπαγορεύω, κολύω, ἀρνοῦμαι & εἰργω observare Stephanum ad Corinth. artic. 8 & 43. Addo, etiam praemissa negatione post ἀπαρνοῦμαι sequi negationem, ut Soph. Ai. 96, οὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ, non nego me fecisse. At in Dialecto communi abest μὴ, ut δὲ πάλαι ἠρνοῦντο εἰδέναι, apud LXX, in libro Sap. XII, 27, & passim. REITZ.

ead. l. 9. Σμικρὰν) Et si eodem redit, μικρὰν an σμικρὰν legas, hoc tamen servo, quia hoc Dial. c. 2 pr. alibique Cod. Ox. cum edd. consentit. At infra c. ult. μικρὰν edd. pariter & Codd. Et Noster promiscue utitur. Faciunt idem alii nonnulli. Sed quis hoc nescit? REITZ.

ead. l. 14. Ἐν τοῖς μεταξὺ) Senec. Controv. IX: Quid quod laudationibus crebris sustinentur, & memoria illorum assuevit certis intervallis quiescere? SOLAN.

ead. l. 15. Τῶν ἐπαίνων διαλείμματα) Moras laudationum vocat Quintil. II, 3, 126 & 131. Illud artificium dissimulandi haesitationem tanto felicius procedebat nonnunquam, quod solebant interdum oratores eius notae, quam describit noster, resistere subito, & laudem silentio poscere, ut ait Fabius l. c. f. 121. Hoc ut ponerem, dedi amico meo Fabio, e quo etiam illud πηδάτωσαι explicari potest, cum reprehendit II, 2, 9, assurgendi exsultandique in laudando licentiam. Alioquin omnes hic Sophistarum rationes & fraudes persequi longum fuerit, in quo iuvare volentem poterit Cressolius in Theatro Rhetorum, qui pleraque etiam huius libelli, dum adhibet, illustrat. Locus classicus de choro laudantium parasitorum est Plin. Epist. II, 14. GESN.

Pag. 241. l. 3. Διαλαμβάνοντα) Forf. διαλέγοντα. SOLAN.

ead. l. 5. Ὁ Παιαγινός) Quid per hanc dictionem sit intelli-

gendum, nemo facile divinabit. Est tamen, qui Platonem intelligit, & fortasse recte, cum Παισανιεύς tribus quaedam Atheniensis fuerit. COGN. Gilb. Cognatus commentator misere hoc loco prodit memoriae suae defectum, dum nescire videtur, Demosthenem debere intelligi. Plutarchus in vitis decem Rhetorum & in Demosthene nos docet, plebiscita a Demosthene promulgata semper ita coepisse: Δημοσθένος Δημοσθένους Παισανιεύς τάδε εἶπεν, id est, *Demosthenes Demosthenis filius Paeanius haec dixit*. PALM. Demosthenem intelligendum iam supra monuit Solan. Bis Accus. c. 31. REITZ. *ibid.* Καὶ πρὸς ἑνα) Haec interrogative pronuntianda videntur. GUYET. Idem visum Gesnero, ideoque signum interrogandi addidi. REITZ.

ead. l. 13. Τινὰ ἔπαινον) Laudabant itaque, non plaudebant solum, & in ipsa etiam recitatione. SOLAN.

ibid. Ἐπιστρέφοντα) Ἀποστρέφοντα legit interpr. GUYET.

ead. l. 15. Ἐπιφράττεσθαι τὰ ὅτα) Idem supra Imag. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπισείσης — τὴν χεῖρα) Supra Δικ. cap. 28, & Σκυθ. c. ult. SOLAN.

Pag. 242. l. 2. Ἀμφιλαφεῖς) Et etymon huius nominis, & rem ipsam praeclare explicat Epictetus Enchir. cap. 65: Πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφόρητον κ. τ. λ. Sed potest hic quidem ἀμφιλαφὲς simpliciter opportunum notare: qui reprehendere volunt, ansam ubique accipiunt. GESN.

ibid. Τοῖς συκοφαντικοῖς) Leg. Plutarch. de curios. COGN.

ead. l. 13. Ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι) Vid. si tanti est, Bergl. ad Alciph. I, pag. 120, similes phrasas afferentem, quibus probet ὑπὸ τινος σπουδάζεσθαι dicendum, non ἀπὸ, ut in Alciph. editum. REITZ.

ead. l. 16. Τὸ δεῖνα) Scilicet τὸ περαινέσθαι. GUYET.

ibid. Αἰδεσθεῖς) Lege αἰδεσθῆς. GUYET. Αἰδεσθῆς Ox. L. & Ven. utraque. In reliquis αἰδεσθεῖς. SOLAN.

Pag. 243. l. 4. Πλεῖων ἢ ἀναισχυντία καὶ θράσος) Buchanan. de concionatore Franciscano: Nec mihi displiceat primo muliebria passus Flore aevi, hinc effrons audacia &c. GUYET.

ead. l. 5. Ὡς καλλίστεραι αἱ γυναῖκες) Liban. BOURD.

ibid. Καλλίστεραι) Mulier animal natura loquax. Plaut. in Aulul. Nam multum loquaces merito omnes habemur. Idem in Cistell. Largiloquae extemplo sumus, plus loquimur, quam fas est. Euprip. in Phoeniss. Φιλόλογον δὲ χρῆμα θήλειον ἐστὶν, ἡμεκρὰς δ'

ἄφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων, Πλείους ἐπισφένουσιν. ἥδον δὲ
δέ τις Γυναιξί, μηδὲν ὕγιες ἀλλήλαις λέγειν. COGN.

ead. l. 7. Πάσχοις) Cod. Ox. In reliquis πάσχεις. Dein addit
Fl. καὶ καταυτίγῃ. Legendum καὶ κατὰ ταυτίγῃ. SOLAN.

ibid. Πιττοῦσθαι) Qui mos hodieque in Oriente obtinet.
Factitant enim id sedulo in balneis plerique. Qua de re iam
aliquid ad Μισθ. c. 33 dictum est. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑποτελεῖν) *Fellare*, obscœnæ significationis.
GUYET.

ead. l. 15. Ἐρωτας) Ἐρῶντας legit interpret. GUYET.

ead. l. 16. Γονιμωτέρα) Τὸ τὴν γονὴν ἐκμυζᾶν scil. GUYET.
Non est nostrum, hæc ἀπόρρητα & ἄρρητα declarare. Sed il-
lud monemus, etiam apud Longinum l. 31 γόνιμον esse ora-
tionis virtutem, quam forte commodissime expressit Pear-
cius, cum *nativam* reddidit, *foecundam sublimitatis* alii, alii *pu-
ram, genuinam*. GESN.

Pag. 244. l. 7. Ὑπὲρ Ἐβὴν καὶ Θμουῖν) Ex hoc loco patet,
Lucianum traducere quendam rhetorem Aegyptium: sunt
enim Χοῖς & Θημῖς urbium nomina in inferiore Aegypto,
unde nomi duo Ἐοίτης & Θμουίτης nominabantur. PALM.
Ἐβὴν καὶ Θμουῖν) Τοὺς Αἰγυπτίους δούλους. GUYET. Ἐβὴν ur-
bis nomen apud Plut. 656, 1, supra Aegyptum in Abyssinia,
ubi hodieque regio est idem ferme nomen retinens. SOLAN.

ibid. Μητὸς δὲ ἀκαστρίας ἐπ' ἀμφοδίου τινός) Vertitur:
Matre vero sartrice, in bivio quodam natus sum. Haec *natus sum*
inferciunt interpretes, ut sententiam conficiant. In Graecis,
ut vides, non habentur. Dein ἀμφοδος & ἀμφοδον est δίοδος,
bivium, non ἀμφοδίου. Sed moror. Leg. ut Mf. ἀκαστρίας ἐπ'
αμφοδίτου τινός, quæ fuit sartrix hominis venusti. GRAEV. Puto
ab eodem errore hæc corrupta esse, qui Pisc. c. 19 fecit ἐπ'
Εὐφρατιδίων pro ἐπευφρατιδίων. Certe enim vulgata non sa-
tis bene se habent, quæ quidem fient optima, si legas ἀκ-
αστρίας ἐπαμφοδίου τινός. Nam Lucianus gaudet quoque com-
mentis talium vocum. Sic & initio Herculis Gallici agnoscit
ὑποταρταρίους, licet hi apud poëtas præcipuos quoque ex-
stent. Sed maxime miror, cur mox illa συνὴν τινι κακοδαίμο-
νι καὶ γλίσχρῳ ἐραστῇ interpretentur *cum infelici, suavi tamen
amatore*, cum certissime talis sit insuavis, & putidum est hæc
corrigere, quæ nullius, nisi horum interpretum, oculos
fugere possunt. GRON.

ead. l. 9. Ἀδύκιμος) Forfan & supra, Παρασίτ. c. 5, præsti-
terit nominativus πολυπραγμοσύνη εἶναι σοι δοκεῖ, ubi πολυ-

πραγμοσύνην edi passus sum, quia nulla ed. praeibat, & quia tolerabilis erat, quam hic. Est quidem, ubi tam accusativus, quam nominativus, infinito verbo adiungi queat; vid. Ienfr. notata ad Prometh. sive Lectr. Lucian. p. 71 — 73. At hic si accusativum admiseris, ad ὄραν pertinebit, minus comoda sententia. Ceterum nominativ. habes Dial. Mort. XVI, 2, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. Bis Accus. c. 2 f. μόνῳ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν &c. Accusativum Paraf. c. 5, δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην. Iov. Conf. c. 7 f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. Notabilior contra nominativus est ap. Dion. Hal. Ant. VII, pag. 473, 10, δι' αἰσχύνης λαβεῖν, ἀνὴρ αὐτουργὸς καὶ γέρον ὄνείρατα πρὸς τὴν βουλήν ἐκφέρειν. Nisi ibi legendum ἐκφέρων. REITZ.

ibid. Ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρέφεσθαι) Non satis accuratus & hic fuit interpres, qui vertit *ob vilis penuriam*, cum potius sit *nudi vel solius vilis gratia*. VITRING.

ead. l. 10. Τίσι χρεῖ) Vertunt *suavi*. Redde, *senaci*, parco. GUYET.

ead. l. 15. Οὐκ ἔτι Ποσειδὸς ἐνομάζομαι, ἀλλ' ἦδη τοῖς Δίδας καὶ Λήδας παῖσιν ὁμώνυμος γαγνήναι) Et ex hoc loco patet, Rhetorem, quem subsannat Lucianus, primum Ποσειδὸν, (sic enim legendum, non ποτεινὸν) deinde Δίδασκουρον, vel Διδοσκουρίδην, vocatum fuisse. PALM. Primo Photinus dictus fuit, deinde Pollux. LA CROZE. Sed iam sub init. dictum, contra Pollucem haec non scripta. REITZ.

ibid. Δίδας καὶ Λήδας π. ὁμών.) Pollux eatenus designari hic credi poterat, qui Naucratis erat, atque adeo Aegyptius. V. Suid. Ναυκρατικά. Sed pater Pollucis Rhetor, non servus, Philostrato tradente, erat, p. m. 313 A. SOLAN.

Pag. 245. l. 2. Ἐγαστριζόμεν) Vertunt, *laute accipiebar*, cum sit, *in ventrem caedebar*, i. e. nimio coitu vexabar. GUYET. Recte Attici, Phrynichus, Th. Magister, ipse etiam Hesy-chius, ac Suidas, cum aiunt significare hanc vocem λαμπρότερον τρέφεσθαι, ἐμπιπλάσθαι, κορέννυσθαι, χορτάσθαι, λαβρότερον τρέφεσθαι. Sic certe hic Lucianus, in libello, ubi Sophisticam licentiam reprehendit. Sed in hoc falluntur quidam eorum, quod hanc solam significationem antiquorum esse aiunt, & prohibent adhibere hoc verbum de ventris percussione: cum nondum, quod sciam, antiquioris Luciano (qui utitur etiam Ἐταιρ. Dial. Chelid. & Dros. vers. fin.) testimonium, pro hac ventris implendi notione, prolatum sit; pluscule autem sint apud ipsum parentem Atticismi Ari-

stophanem, ubi ventrem vel alterius, laedendi causa, vel suum inter saltandum, ferire significat. Vid. Kuster. ad Eq. 273, &, quem laudat, Menag. ad Laërt. 7, 172. Sensit hoc iam Eustathius, & contradixisse videtur vulgo, ad Od. γ, p. 720, 1, Basf. ἵστέον, inquit, ὅτι γαστρίζεσθαι κατὰ τοὺς παλαιούς, οὐ μόνον ὡς ἐρρήθη χορτάζεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ τὰ κατὰ γαστρός τύπτεσθαι. Respicit nempe ad ea, quae dixerat ad Od. Σ, p. 656, 21, τὸ γαστρίσαι δηλοῖ μὲν καὶ τὸ χορτάσαι, σημαίνει δέ φασι καὶ τὸ εἰς γαστέρα πληῖσαι. Nec alterius significationis, quam huius, mentionem facit Sextus Empir. M. I, 217. GESN. Pro sagina ventris uritur etiam Alciph. III, Ep. 45 f. Τίς ἐτι νέζεται τῶν κακοδαιμόνων τούτων; εἰ τοσούτου τὸ γαστρίζεσθαι πωλεῦνταν, ὠνούμεθα κινδύνῳ τὸ ζῆν & ne quisquam de hoc significatu dubitet, videat idem ab ipso auctore exponi per πλησμονήν, nam illico subiungit, καὶ τὸν ἐκ λημοῦ θάνατον δεδιότες, τὴν μετὰ κινδύνου πλησμονὴν ἀσπαζόμεθα. Quare minime assentior Guyeto, pristinam versionem reiicienti. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν ἄθλον) Id est, laborem Venereum, coitum. GUYET.

ead. l. 11. Κἂν ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι) Vertitur, & in iudiciis contendendo: mallem, in iudiciis versor. Sic loquitur Corn. Nep. in Themistocle. VITRING. Causidici illius aetatis Sophistae etiam fere erant. V. 'A. Μισθ. finem. SOLAN. Contendo adscriptum Guyet. cum in Paris. versum esset *me ostento*. Contra, cum Bened. dederit *contendo*, Vitringa vult *versor*. Tu vide, an Gesnerus melius rem tetigerit. REITZ.

ead. l. 14. Οἱ φοίνικες δὲ) Advocatorum palmae aliquando sine lemniscis & corona, ut apud Iuvenal. Sat. 7: *Ut tibi lasso Figantur virides, scalarum gloria, palmae*. Et Martial. Epig. 27, lib. 7: *Sic fora mirentur, sic te palatia laudent, Excolat & geminas plurima palma fores*. Palmas coronatas, ut hoc loci ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐστεφανωμένοι, tangit Arrianus Epicteti cap. 12, lib. 3. BOURD. De palmis ad ianuas Rhetorum & causidicorum Casaub. ad Sueton. Domit. 23, ubi ex hoc ipso loco lucem affundit Iuvenali VII, 138. Ceterum cogitabam, an forte melius legatur *ἐστεφανωμένη*, ut ad θύρᾳ referatur: sed necesse quidem non est. GESN.

ead. l. 17. Πολὺ πρότερον τῶν λόγων) Ἐπὶ μοχθηρίᾳ scilicet τῶν λόγων. SOLAN. Repeto ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verba, ἐπίσημον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui nondum vitam hominis norunt, odio tamen illum habent ob orationis perversitatem, cum primum

audiere. Nescio, cur maluerit Birkheimerus, *motum pravitate longe prius quam sermonum esse insignem*. GESN.

Pag. 246. l. 1. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Habuimus hoc saepe, ut Harmon. pr. Gymn. c. 36 &c. REITZ.

ead. l. 3. Νῦν τὴν πάνδημον) Conf. supra cap. 1 huius Dial. ubi paucis disquiritur, sitne & ibi sic legendum, ἀν πάντιμον. Hic vero *Venerem* Deam quidem intelligi, notum est; at respicitur simul ad eam orationis venustatem, qua celebritatem per totum orbem, vel saltem universam suam nationem orator adipiscitur. Νῦν vero hic potius esse, quam μὰ, quod μὰ frequentius negationem adiunctam aut intellectam habet, dictum supra ad Icar. c. 14. Adde Gall. c. 11. Etsi μὰ quoque interdum affirmat, ut Gall. c. 29 f. aliisque locis, supra iam indicatis. REITZ.

ead. l. 5. Εἶεν) Hoc verbo excipit relatum a se sermonem Dioscoridis, f. Clytii, Lucianus. Plato de Rep. I, p. 419 E. Ἐγὼ δὲ εἰ σοὶ ὅσπερ ταῖς (al. παῖς) γραυσὶ τοὺς μύθους λεγούσαις, εἶεν ἐρῶ καὶ κατανεύσομαι κ. τ. λ. Vid. ad princ. Κατάπλου. GESN.

ead. l. 7. Οἷπερ ἐξ αρχῆς &c.) Th. Mag. v. Βούλομαι. SOLAN:

ead. l. 13. Πτηνὸν ἄρμα) Supra Ἀναβ. c. 22, Δικ. 33, Plat. Phaed. 344 G. H. SOLAN.

ibid. Ἐλαύνοντα) Sic forte legendum: ἐλαύνοντί σοι μᾶλλον &c. GUYET.

ibid. Φέρεσθαι) Glossema est. GUYET. Non est glossema. Nam non modo etiam sic supra Bis Accus. c. 33, ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται, sed & hic φέρεσθαι ad sensum requiritur: construendum enim, ὥς μᾶλλον πρέπειν σοὶ εἰπεῖν περὶ σεαυτοῦ τὸ ἐκεῖνο τοῦ Πλάτωνος, φέρεσθαι ἐλαύνοντα πτηνὸν ἄρμα. Iam age omittas φέρεσθαι, non habebit, unde pendeat accusativus ἐλαύνοντα. REITZ.

Pag. 247. l. 1. Παύσομαι) Haec Lucianus Rhetoricae iam valedicens. SOLAN.

ibid. Ἐπιπολάζ.) Ἐπιτελάζων forsan legendum. GUYET.

ibid. Ἀσύμβολος) Ita V. 2. recte. In reliquis ἀσύμβουλος. SOLAN. Versionem Gesneri ad vulgatum ἀσύμβουλος esse factam, quilibet videt; nec ego eam immutavi; sed alterum potius esse credens, iam verterem, qui vestra ad illam spectata, (i. e. cum illa) conciliare nequeam. Ἀσύμβολος enim a συμβάλλομαι coniūcio, hic est, qui coniectura assequi nequit; & licet ἀσύμβουλος quoque bonum esset, si solum poneretur, tamen haud assequor, quo modo cum πρὸς αὐτὴν & ὑμέτερε

construi possit; ideo id arripui, quod intelligo. REITZ. 'Α-
σύμβουλος tuendum arbitror, quia consilia continet hic libel-
lus, ironica illa quidem, de gloria artis oratoriae consequen-
da. His consiliis se usurum negat Lucianus. Potest ficta ab eo
vox esse: potest etiam usurpata aliis, sed nondum nobis ob-
servata: nam quod apud Pollucem legitur, illud viderur po-
tius esse ἀσύμβουλος. GESN.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 248. l. 8. Ἐς τὸ χρήσιμον) Dives ille apud Iuvenalem:
quid enim salvis infamia nummis? Orest. in Elect. Sophoclis,
Δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥύμα σὺν κέρδει κακόν. COGN.

ead. l. 10. Οὐδὲν πρὸς ἔπος) Proverb. BOURD.

Pag. 249. l. 1. Ὀδυσσεὺς—ἀρνύμ.) Hom. Od. A, 5. SOLAN.

ead. l. 4. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τιθ.) An quaesivit aliam
structuram Solanus? an πρὸ τῆς ἀληθείας; quod quidem aper-
tius, sed non opus, quia τῆς ἀληθείας genitivus est a compa-
ratione pendens, adeoque idem, quod πρὸ, quod & Scholia-
stes videtur sensisse. Latini etiam positivo interdum utuntur
pro comparativo, uti ex Liv. VII, 8, affert Iens. in Obs. sti-
li Lat. quas adiecit repetitis Collectan. pur. & impur. Latin.
pag. 38, *Multiplex quam pro numero damnum est*; ad quae Livii
verba plura similia indicant Dukerus ac Drakenb. Addo ex
Ev. Matth. XVIII, 9, καλὸν σοι ἐστὶν—εἰσελθεῖν—ἢ βλη-
θῆναι. Alia vid. ap. L. Bos de Ellipsi p. 327, v. μᾶλλον. Et nos
ad Quom. Hist. cap. 17 f. Ac Gall. c. 18. Eurip. Androm. v.
80, Γέρον ἐκεῖνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρών. *Senex est iste, pro*
senior, quam ut te iuvare possit praesens. Sed quid si περὶ cum Eu-
stath. accipias pro περισσότερον; hoc disquiram in Addendis.
REITZ. Immo iam credo, περὶ hic notare excellentiam, prae-
ferentiam, ut περὶ δ' ἐστὶ μάχεσθαι, *superatis pugnando*, Ho-
mero frequens, vid. Eustath. ad Il. A, p. 95, 47. Et Il. Δ, p.
369, 9, ac Θ, 27. Et περὶ πάντων, *supra omnes*, Il. I, 38; ite-
rum 53, ne iam nota illa περὶ πολλοῦ & πλείστου ποιεῖσθαι.
huc traham, quorum exempla Taylor in Lysia dedit, vel
ut Diod. Sic. XI, cap. 29, οὐ ποιήσομαι περὶ πλείονος τὸ ζῆν
τῆς ἐλευθερίας: quia aliquantum discrepant, aliquid tamen iu-
vant. IDEM in Addend.

ead. l. 6. Τούτους οὖν ἐθέλω) Theophr. Eth. Ch. c. περὶ λοχα-
ποιίας. Τῶν τοιούτων ἀνθρώπων τεθαύμακα, τί ποτε βούλομαι

λογοποιούντες. οὐ γὰρ μόνον ψεύδονται, ἀλλὰ καὶ ἀλυσίτε-
λως ἀπαλλάττουσι. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐαλωκότας) Hoc exemplum Iensf. ad Tyrann. c. 12 allegat, quo probet, hoc particip. activum, aequè ac ἀ-
λούς, valere passivè. Recte; & quidem perpetuo apud alios
etiam; vid. Bud. Comment. L. Gr. & Scheidii Indicem Hero-
diani, qui solus vel decem exempla annotavit. Sic etiam apud
LXX, in Ierem. L, 2, & LI, 31. Quare plura in re, quam
& ipse Iensius fatetur notissimam, non addam, nisi & acti-
vum προσκρούσας itidem passivè accipi ap. Aesop. Fab. 128,
προσκρούσας οὖν τῆς κεφαλῆς — καὶ κλασθείσης. REITZ.

Pag. 250. l. 4. Ἐν Ἡρόδοτῳ) Herodotum verius mendacio-
rum, quam historiae, parentem nuncupaveris. Mira enim ab
eo de Xerxis expeditione & transitu. Id. Lucian. L. 2 Ver.
Hist. inter mendaces Ctesiam Cnidium & Herodotum po-
nit. COGN. Notam Cognati ita exhibeo, ut in ed. Par. &
Graev. erat; (excepto quod mendacium, pro mendaciorum
haec habebat) quid autem desit, facile est coniicere. Hero-
dorus vero mihi non est mendaciorum pater, quando narrat
ab aliis accepta, ipseque praemonet, se non omnibus fidem
adhibere. REITZ.

ibid. Ἡρόδοτον καὶ Κτ.) Ingens inter hos, quamquam hic
coniuncti legantur, discrimen est. Herodorus enim, sicubi a
vero aberrat, non id agit, ut mentiatur: Ctesias vero, qui
multos in Persia vixerat annos, ea scripsit, quae ipse, quin
falsa & vana forent, ignorare non poterat, certe non de-
buerat. SOLAN.

Pag. 251. l. 2. Τὴν Μορμὴ καὶ τὴν Λάμψαν) Μορμὴ, οὗς, f.
μορμών, ὄνος, larvam esse, pueris terrendis confictam a nutri-
cibus, unde μορμολύττειν est, & μορμολύκειον, pervulgatum
est, neque opus, ut hic observetur. Sed illud videbatur paulo
disertius annotandum, quod iam indicavit ad Aristoph. Equ.
690 Scholiastes, illa verba μορμὴ τοῦ δράκοντος sic esse acci-
pienda, ut ὀνοματοποιημένη exclamatio, vel interiectio esse
intelligatur. Et viderur ipsa illa vox adhibita ad terrorem in-
iiciendum pueris, sine respectu ad illam larvam: quod fir-
mat locus iam laudatus ad Aristophanem, Casaubono, ex
dulcissimo Theocriti Idyllio Ἀδωνιαζονς. v. 40, ubi mulier,
ut deterreat puerulum, prodire una cupientem ad pompam,
οὐκ ἄξω, inquit, τὸ τέκνον. Μορμὴ, δάκνει ἵππος. Hic certe,
ut in illo Aristophanis, nihil aliud spectatur, quam ipse sonus
quasso capite & turbato vultu proferendus. GESN.

ead. l. 5. Διὸς τάφον) Vide, quae ad Τιμ. c. 4 observata sunt. Non videtur credere Lucianus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐρχομένον) Mira sane ratione, quam tu, si lubet, apud Orig. c. Cels. videas l. VIII; effuso nempe in terram Vulcani Minervam petentis semine. V. & Lactant. I, 17. Fabulam tetigit Noster Ὀρχ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 7. Τοὺς πρώτους) Rectius Mss. τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς γῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα, *primos illos homines ex Attica terra. olerum instar provenisse*. Vulgo γῆς omittitur. Itaque vertit interpres. *in Attica*. Tns. absorpserat γῆς. GRAEV.

ead. l. 10. Σπαρτούς τινες ἀναβεβλαστηκέναι) *Satinos quosdam progerminasse*. Ita interpretes. Sed ab Latinis hos eisdem aequae ac ab Graecis. *Spanos* appellatos fuisse, discimus ex fragmento Varronis, & ideo non debuerunt boni viri appellationem celebrem & propriam sua versione obscurare. Idem occurrit de Salt. cap. 41. GRON. Vid. supra de Salt. cap. 41. REITZ.

ead. l. 12. Κοροΐβου) De Coroebo in Scholiis Mss. lepida legitur historia. *Κοροΐβος οὗτος μωρός τις ἀπομνημονεύεται ὥστε γυναῖκα ἀγαθόμενος μὴ ἀνελέσθαι συγκαθευδῆσαι αὐτῇ διὰ τὸν πρὸς πενθερὰν αὐτοῦ φόβον, καὶ οὕτω ἐχόμενον παρθενεύειν αὐτήν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς ἡ φαιμένης τὸ ἄρθρον ὀδύνη συνέχεσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καθαφθεῖσαν, οὕτω τὴν κοινωσίαν τοῦ γάμου γενέσθαι*. Nulla est causa, cur haec interpretemur. Apud Eustathium in Odyss. K, p. 413 ed. *Raf.* eadem historia legitur, sed tribuitur Margitae. GRAEV.

ead. l. 13. Μαργίτου) Conf. supra Ἑμμ. c. 17. SOLAN.

ibid. Τριπτόλ.) Adi. Ἑνύπν. c. 9. (i. e. Somn. § 15.) SOLAN.

ead. l. 14. Πάνα) Pan, cum Athenienses duce Miltiade cum Persis essent dimicaturi in campo Marathonio, eo in loco Graecis auxilium tulit, atque repressit Persarum ferociam. Meminit Theocr. in Syring. COGN. In Iove Tragoedo. Long. lib. 3. BOURD. Confer Θ. Διαλ. XXII versus fin. & Διχ. cap. 9. SOLAN.

Pag. 252. l. 16. Εὐκράτους τοῦ πάνου) Ad Palmerii notam addidit Kust. Sed is (apud Aristoph.) vocatur *Epicrates*, non *Eucrates*. Dinonis filius dicitur cap. 17. Si idem sit, de quo in Ἀλ. infanda illa narravit, quid de Luciano censendum, qui talia efferat, aut de aetatis illius hominibus, qui talia sine pudore & infamia audirent? SOLAN.

Pag. 253. l. 5. Διεξιόντες) In omnibus libris antea legebatur διεξιόντος, nullo prorsus sensu. Vid. c. 29 eandem phrasin. SOLAN. Διεξιόντος) Primo intuitu διεξιόντες blanditur, quasi ad Ἐρινύας pertineret narrantes. Sed accurate rem ponderanti vulgatum omnino servandum apparebit: nam neque Erinnyes quidquam narrant, nec alia multitudo; sed Eucrates: ad hunc igitur spectat διεξιόντος absolute positum; neque quisquam de populo Nostrum expulisse refertur; sed ipsa illa monitrosa dicta illum abegerunt, eademque ei fuere quasi Erinnyes; cumque sollicitudines atque anxietates mentis re vera per furias designari docuit Cicero, recte & Noster indignationem & aversionem suam hoc nomine vocat, quae non passa sit ipsum diutius isthic loci consistere. REITZ. Διεξιόντες ad Ἐρινύας referri salva Grammatica non potest. GESN.

ead. l. 6. Ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ — βαδὼν πρόγωνα καθειμένος) Eucrates quidam Atheniensis olim fuit proluxa barba insignis, & eo nomine traducitur ab Aristophane in Concionantibus, dum inducit mulierem barbam facitiam afferentem & dicentem, Κάγδ' γ' Εὐκράτους οὐκ ὀλίγα καλλίονα. Ad quae sic Scholiafles: οὗτος εἰς δ' αὐτότητα κομφοδεῖται, ἢ δὲ ῥήτωρ καὶ δημαγωγός, οὗτος μέγαν πρόγωνα ἔχων ἐπικαλεῖτο σακεσφόρος. Ergo si quendam Eucratem proluxa & ampla barba insignem suo tempore noverat Lucianus, & in nomine, & in pilositate cum antiquo illo conveniebat. Nam illum antiquum non debuit inducere, quando in eo dialogo de Peripateticorum sectis & cum Eucrate differentem Cleodemum Peripateticum inducit. At Peripateticae sectae auctor Aristoteles post Aristophanem & Eucratem vixit. PALM.

ead. l. 14. Παραστησάμενος τὰ παιδία) Iac. Elsn. ad Evang. Matth. XXVII, 25, ubi legitur, τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν, haec Luciani ita exponit: Eucrates ille δὲ φιλοφρόνης, ut dictis maiorem fidem conciliaret, iurare solebat παραστησάμενος τὰ παιδία, adnotis etiam liberis, quos nempe diris devovebat; pluribusque testimoniis docet, in foro Atheniensis consuetudinem obtinuisse, ut is, qui alium gravioris criminis reum ageret, se ac liberos suos diris devoveret, si falso accusasset. REITZ.

Pag. 254. l. 1. Ὑπὸ τῇ λεοντῇ) Prov. BOURD. Plane inaudita res, simia cum leonis exuviis, ineptumque exiguo animali, quale simia, bene amplas aptare exuvias. Nempe ad duo simul Lucianus eo loco respicit proverbialia. Alterum est ὕνα

ὅπρ' αὖτε, alterum πίθηκος ἥρως προσωπεῖον περιθέμενος. Luculenter rem firmat locus in Piscatore, ubi similiter coniungit utrumque, sed paulo clarius. (v. c. 32.) Olearius ad Philostr. p. 432. Idem Lucianus in eodem opusculo Ἀναβ. c. 37, proverbium ipsum affert, ad quod hic alludit, nempe si recte Codd. habent, Ἡρακλῆς καὶ πίθηκος. SOLAN.

ead. l. 10. Νοσοῦντα ἐπισκέψόμενος) Ἐπισκέψασθαι proprie esse *invisere aegros*, hoc Luciani testimonio, aliisque docet Iac. Elfner. ad Evang. Matth. XXV, 36, ubi habemus, ἡσθένησα, καὶ ἐπισκέψασθέ με. REITZ.

ead. l. 15. Κλεόδημος) V. de eodem, Συμπ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 16. Δεινόμαχος) Nomen videtur fictitium. SOLAN.

ibid. Ἰών) Plura de eodem vid. Συμπ. c. 7 &c. SOLAN.

ibid. Οἶσα) Cum in *Amst.* male esset οἶστα, Lâ Croze id emendarat. Sed recte οἶσα iam habebant al. edd. REITZ.

Pag. 255. l. 13. Τί μετὰ ξὺν εἰσιδὼν ἐπήκουον) Sic rursus infra hoc Dial. c. 29 med. Quod ideo moneo, quia ibi ἐπήκ — non nemo emendarat; quod iam nihil opus erit; vide ibi dicenda. REITZ.

ibid. Καὶ γὰρ μάλα πεφυλαγμένως μὴ ψάυσαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ) Corrige, ut recte Basileensis, πεφυλαγμένως. Et ego *studiose cavens, ne pedes eius attingerem*. IENS. Πεφυλαγμένως) Receptam scripturam secutus sum. Πεφυλαγμένως, ut πεφεισμένως, usurpat Aelianus H. Anim. I, 8. Mutavit tamen B. 2. editor, fecitque πεφυλαγμένως. SOLAN. Non ausus sum πεφυλαγμένως mutare ob solam B. 2. Nam per saepe non modo adverbia ex particip. praeterit. formantur, ut ἐγρηγόρως, (de quo frustra dubitavi Hermot. c. 1, quandoquidem & Alciph. III, p. 356, id habet) aliaque similia passim occurrentia, ut πεπλανημένως, πεπλάσμενως, πεπληροφορημένως &c. Sed & adverbia ponuntur, ubi adiectivo locus esset, ut apud Phalar. Ep. 34, διδὲ πάντα πολυπόνως ἐπιγνούς, omnia miseria- rum plena videns. Liban. Epist. 28 pr. οὐκ ἀγεννῶς μοι προκεῖσθαι τοῖς λόγοις, pro ἀγενές, i. e. non ignobile mihi (est, videtur) *incumbere in dicendi studium*. Ita ibid. 29 ἄλλως pro ἄλλο. Nam ait: οὐ γὰρ ὄνομα ἄλλως, τὸ Ἀττικόν. Quod interpretes recte: *neque enim aliud nomen habet, Atticum*. Ita & ἴσα adverbii more, pro adi. ἴσον, in N. T. Epist. ad Phil. II, 6, οὐχ ἀρπαγμὸν ἠγάγατο τὸ εἶναι ἴσα θεῷ. Taceo vulgarissima illa ὁ αἰ χρόνος, ἢ πάντῃ τρυφῇ, non plane huc pertinentia, de quibus ad Amor. c. 16 dictum, ad verba τὴν πρὶν ἀστοχίαν. Omitto alium adverbiorum cum adiectivis promiscuum usum, in ὅλῳ

& ὅλως εἰμὶ ἐν πράγματι, de quo Iens. etiam egit ad Hermot.² sub init. Sed & vicissim adiectivum adhibetur, ubi usitatus ad verbo locusest; ut Diod. Sic. V, 13 f. *φυζόμενον τούτων δαφιλῶν* pro *δαφιλῶς*, ad quae peritissimus Wessel. plura similia producit, quem etiam vid. ad V, c. 21, N°. 93. Interim non satis conveniens est Luciano exemplum, quod Solan. ex Aelian. modo adduxit, legitur enim: *τὰ δὲ τελευταῖα μονονυχὶ τοὺς παρόντας ἡμέρα καὶ πεφεισμένως κατὰ τῶν ἡματίων δάκνοντες* nec aliud demonstrat, quam adverbia sic a participio formari solere, dum structura apud Lucian. est alia. Nec ego, etsi dedi, quae propius accedunt, *πεφυλαγμένως* esse sanum affirmo, propter illico adiunctum *ἀπολογησάμενος*, licet ad postremum *ἐκαθεζομένην* referendo stare queat, atque ideo nihil immutarim. REITZ.

Pag. 256. l. 4. *Κλεόδημος*) Vid. Reines. Ep. ad Hofm. pag. 381. LA CROZE.

ead. l. 17. *Χρῆναι — εἶναι*) Nonnihil incommodi praeferunt hi infinitivi: verum quia recte ἐστὶ χρῆναι, licet uti, vel utendum est, dicitur; non offendet peritum, utrumque infinite, ut structura postulabat, hic efferri. Difficilioris structurae infinitivos tres videbimus infra c. 39. Et δεῖν ἐπαινεῖν occurrit mox Hipp. ipso initio, atque alibi non semel. REITZ.

Pag. 257. l. 2. *Ἀμέλει*) Confer supra Συγγρ. cap. 29 m. SOLAN.

ead. l. 7. *Κατεργαζόμενος μου πολλὴν τὴν ἀγνοίαν*). Eadem rursum infra c. 32 pr. REITZ.

ead. l. 13. *Υφαιρεῖν τοῦ τόνου*) Videtur exprobrare tacite Eucrati intemperantiam, ut circa vinum & carnes, sic etiam circa res venereas, quorsum τόνον hic respicere suspicor, licet generalius nomen ad omnem contentionem vehementiorem pertinere non ignorem. GESN. Vix dubito, quin simul ad tensionem Veneream alludat: interim vult videri Medice loqui, ut intelligatur *relaxatio toni*, ut hi loquuntur, i. e. quo tensio fibrarum minuat, ad sedationem doloris podagrici, quae maxime in tensione membranarum, periosteorum atque fibrillarum consistit, ac rigidos ineptosque ad motum reddit musculos, & hinc ad ambulationem & cursum ineptos, unde relaxationem tensionis sanatio infert. REITZ.

Pag. 258. l. 3. *Ἐνεργεῖν*) Hanc vocem interpretatur Gilbert. Gaulminus ad Psellum. BOURD.

ead. l. 17. *Ἦλω — ἐκκρούεις τὸν ἥλον*) Habuimus. idem supra pro Merc. Cond. c. 9, REITZ.

Pag. 259. l. 14. Ἦπια φάρμακα πάσσοντες) Homer. Iliad. Δ, 218. SOLAN.

Pag. 260. l. 3. Ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν) Vertunt circa forum plenum Latine valde obscure. Potius dicendum fuisset, circa tempus fori pleni, quo frequentissimum est forum, circa meridiem, nostris mercatoribus *omtrent de Beurstiids*. GRAEV. Firmat Graevianam observationem Kusterus ad Suid. v. ἀγορᾶς ὥραν. Add. Wokius ad Liban. Epist. 1036, a. No. 4; qui Sophista accuratissime forte definit tempus, quod hac formula designant, Epist. 1084, καὶ ταῦτα ἐν τετάρτῳ μέρει τετέλεσται σοι τῆς ἡμέρας, ἀπὸ πληθούσης ἀγορᾶς εἰς μεσημβρίαν σταθεράν. Eo magis haec nota temporis forte posita est ab auctore, quia versus meridiem aucto calore irritantur magis, & plusproinde nocent, venenata. V. Plin. II, 25, f. 30. GESN. Thucydid. (quem conferendum in marg. suavit Hemsterh.) VIII, cap. 92 pr. ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ ait, ibique Dukerus; Suidas, περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν. περὶ ὥραν τετάρτην, ἢ πέμπτην καὶ ἕκτην· τότε γὰρ μάλιστα πλῆθει ἡ ἀγορά. Postremam interpretationem secuti viri doctissimi in Luciani Philops. (h. l.) ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν, & in Philostr. vit. Apollonii II, 36, ὁπότε ἀγορὰ πλῆθει & VII, 29, περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν vertunt, circa meridiem. Sed Suidas ipse deinde πλήθουσιν ἀγορὰν exponit ὥραν τρίτην. Et scriptor Anonymus apud Phavorinum in πλήθουσα ἀγορά· ὥρα τρίτη ἡ κροβολίζοντο περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν. Herald. I Adversar. 10. Interpretes Aeliani ad XII V. Hist. 30, & Kuhnius in Indice Aeliani pluribus ostenderunt, his phrasibus designari tempus, quod est inter mane & meridiem, & tempus, quod πληθούσης ἀγορᾶς, & περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν vocant Græci, a μεσημβρίᾳ distingui. Itaque hoc recte inchoari potest ab hora tertia, quae, ut Martialis dicit, causidicos exercere incipiebat; nec Brodaeus IV Miscell. 33, satis accurate illud cum Gallorum hora undecima componit. Adde Kusterum ad Suidam in ἀγορᾶς ὥραν. Vid. etiam Casaub. ad Athen. VI, cap. 20, p. m. 292, qui iocum in πληθούσης ἀγορᾶς captatum exponit, & πρὶν ἀγορὰν λυθῆναι refert ad horam decimam, quo desinerent homines esse frequentes in foro. Sed non adeo horam nobis indicare vult Lucianus, quam id actum esse in frequentissimo populi conspectu, ut res coram tot testibus acta eo minus negari queat. REITZ.

ead. l. 4. Ὅτι δ' ἐχέθης δὴ χέθης — τὸ θηρίον) L. Bos ad Act. Ap. p. 90, quem admonitu Hemsterhusii evolvi, haec Luciani comparat cum verbis Apostoli c. 28, 4, εἶδον οἱ βάρβαροι

κρεμάμενον τὸ θηρίον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, aliaque similia afferit. Quae non exscribam, quia magis nota. REITZ.

Pag. 261. l. 2. Αὐτὸς ἀράμενος) Ut paralyticus in Evangelio. LA CROZE.

ead. l. 6. ἱερατικά τινα) Non possum, quin adscribam hic, quae in margine veteris Codicis hic sunt annotata: ἱερατικά. οἷα εἰκὸς τὰ τελεστικά φησι Ἰουλιανοῦ, ἃ Πρόκλος ὑπομνηματίζει, οἷς ὁ Πρόκλιος ἀντιφθέγγεται πᾶν δεξιῶς καὶ γενναίως. GRAEV.

ead. l. 7. Θεία καὶ δαδὶ καθαγνίσας) Vide C. Barthii Advers. L. VII, c. 3. ALM. Nimirum sulphur ad fascinationes adhibuit aliquot poetarum testimoniis ibi docet Barthius. Hodie vero & fures fumum sulphuris adhibent in furandis porcis, qui eo stupefacti obmutescunt, & se quocunque abstrahi patiuntur. Conf. Necyom. c. 7, ibique notas. REITZ.

ead. l. 8. Ἐς τῆς) Vid. de hac locutione fratris consultiff. G. O. Reitzii Belg. Graec. pag. 464. Adde Theocr. Eid. I, 25. REITZ.

ead. l. 10. Κεράσαι) Vid. Δι. c. 3. De physalo Rubri maris vide Aelianum de anim. III, 18, qui *piscem* vocat. De ἀκοντίαις idem VI, 18. SOLAN.

ead. l. 17. Συνηλίσθησαν) Sic emendandum omnino duximus, ut Πενθ. cap. 7. Vid. Kuster. Not. ad Iambl. N°. 58. Incantationibus serpentes e latibulis vulgo elicitos tradit Aelian. de An. VI, 33. SOLAN. Pro correctione Solani non solum facit, quod & supra de Lucr. § 7 legas, ἐπειδὴν συναλίσθωσι πολλοί, sed quia *συννυλ* — a *συναυλίζομαι*, *commoror*, hic sensum nullum exhibet. Aliud foret, si, quod nescio, *συννυλῆθσαν* daretur a *συναυλούμαι*, sibilando congreco, vel fistula convoco, ut pastores solent congregare oves; tum nihil sine auctoritate Codd. immutassem. REITZ.

Pag. 262. l. 7. Γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι) In Collectaneorum Gal. uno Codice deerant posteriores duae voces, & pro γίγνεσθαι, πιστεῦσαι erat. Ego πιστεῦσαι prorsus eiciendum censeo. SOLAN.

Pag. 263. l. 5. Ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξικλέους) Video verti in *Glauclia Alexiclis filio*. At tales hi interpretes debuerunt quoque lectori demonstrare, quid in eo factum fuerit; quod quidem in hac relatione prorsus nihil dicitur. Quid enim aliud, quam retinuit semel conceptum amorem, donec potiretur amato. At haec omnia, quae narrantur, contigerunt in domo Glaucliae, ut patet ex duobus locis, vel dum hic adiu-

tor dicit se ἄγειν ἐκεῖνον μάγον πρὸς αὐτὸν, & quod tum hic dicitur βόθρον ὀρύξασθαι ἐν αἰθρίῳ τινι τῆς οἰκίας nempe eiusdem, vel quod tandem ipsa Chrysis ἐπέστη κλέπτουσα τὴν δύραν καὶ εἰσελθοῦσα versata est cum Glaucia. Itaque ἐν Γλαυκίου nunc accipe, ut circa finem harum infaniarum ἐν Ἀμφιλόχου, ἐν Εὐκράτους. Praeterea viri docti, qui Lucianum publico dederunt, vereor, ut bene contemplati sint libros scriptos, dum eum, quem nunc dicunt filium Ἀλεξικλέους, mox ab Luciano scribi faciunt, quasi patrem habuerit Ἀναξικλέα; ex quibus verum eligere sine auctoritate vetustatis nequimus. GRON. Sic infra c. 38, ἐν Ἀμφιλόχου, quod videat, cui opus est. REITZ.

ibid. Ἀναξικλέους) Aut ita hic, ut infra Ἀναξ — legendum; aut illic Ἀλεξ — quod hic in impr. erat, reponendum. SOLAN. Ἀλεξικλέους) Solan. in nott. nihil definit. In l. vero Ἀλεξ — deleto, Ἀναξ — rescripserat. Ego Ἀλεξικλέα στρατηγὸν invenio apud Thucyd. VIII, c. 92. Num vero idem sit, de quo hic, non habeo dicere. REITZ. Forsan nihil mutandum. Quidni enim liceat mendaci, non esse memorem?

ead. l. 11. Ἀνέλυσ) Optimo sane consilio sic apud veteres comparatum erat, ut, priusquam Logicam docerentur, quae maturum iam, certe rerum cognitione instructum, iudicium requirit, Physica audirent. Stoici vero non secundo tantum loco, sed tertio & ultimo videntur Logicam docuisse. Vide Diog. Laërt. pag. 173 D. quamquam idem (174 A.) docet, alios Stoicos primum docuisse Logicam, 2. Phys. 3. Mor. Phil. SOLAN.

Pag. 264. l. 1. Βόθρον το ὀρυξάμενος) Heliod. lib. 6. BOURD.

ead. l. 9. Γυναικείαν μορφήν) Nempe species humana pertinet ad Dianam, bos est Isis, canis Hecate, quae nomina ad Lunam referri constat. GESN.

ead. l. 15. Ἐπιμανέστατα) Supra ἴστ. β. ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα. Infra Ἀποφρ. c. 21, ἐπιμανέστερα. SOLAN.

Pag. 265. l. 1. τὸ λυκαυγές) I. e. τὸ λυκόφως. Ex λύγος seu λύγη utrumque compositum λυκόφως, λυκαυγές, pro λυγέφως, λυγαυγές. GUYET.

ead. l. 3. Εὐ λέγεις) Paruissim hic margini Aldinae, personae novae nomen praemittere iubentis, quam edd. omiserunt; sed quia idem plus triginta vicibus in uno hoc Dialogo iubet, & coniectura tantum est, non Codicis lectio, non tantum ei tribuendum duxi, ut nimia mutatione contra auctoritatem edd. & nostrorum Codd. grassarer. Immo re penitus inspe-

ita, saepissime personarum nomina studio omissa ab auctore video, quia sponte pater, ubi incipiat nova persona, quando illud inquam ego, inquit ille, additur. Ita Cicero e contrario evitaturus illa repetita inquam & inquit, personarum nomina adscribit, quod disertis verbis monet de Amicit. c. 1: *Quasi enim ipsos induxi loquentes, ne, inquam, &, inquit, saepius interponerentur: atque ut tanquam a praesentibus coram haberi sermo videretur.* Quare terque quaterque insertionem illam marginis Ald. indicasse contentus, ceteras omitto. REITZ.

ead. l. 17. Ὁ δὲ τεττάρων μινών, πάνυ μικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται) Interpres, *Is quatuor minarum, tantilli lucri avidus, Glauciam amoris compotem fecerit.* Merae nugae. Ad historiam de amore Glauciae (qui nimirum Chrysidem quandam amans, ea potitus dicitur esse ope Magi cuiusdam; qui iactaret, se, si vellet, ab ditissimis feminis sollicitatum iri, & integra ab eis talenta accepturum esse, ubi tamen quatuor minis Glauciae Chrysidem conciliaffet) responder Tychiades inter alia, se mirari Magum ipsum, quod ille, dum possit ipse ditissimarum feminarum amore frui, & insuper integris talentis ab eis donari, tamen quatuor minis, Lucelli oppido exigui rationem habens, Glauciam reddiderit amabilem, Chrysidem nempe. IENS.

Pag. 266. l. 3. Δαιμονῶντας) Vid. Plut. Symp. VIII, 5, p. 1257. SOLAN. L. Bos (de quo adeundo Hemst. in marg. admonuit) in Evang. Ioan. VII, 20, plura similia affert, quibus demonstrat, δαιμονῶν & κακοδαιμονῶν profanis scriptoribus idem esse, quod sacris δαιμόνιον ἔχειν. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν Σύρον τὸν) Christianum intelligere videtur. GUYET. Non dubito, quin per Syrum illum e Palaestina intellexerit aliquem ex Apostolorum discipulis Christianum: iis enim, ut dominus Christus praedixerat, subiecta erant daemonia, & talia miracula passim fiebant in prima illa aetate ecclesiae. PALM.

ibid. Ἐπὶ τούτων σοφιστὴν) Florentinum τούτῳ minus placeat. Ἐπὶ enim cum secundo casu hic notat eum, qui praest, praepositus est illi negotio, ut in Evang. Luc. XII, 42, ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ. Ac sine verbo, ut hic, Ioseph. Ant. XII, 1, ὁ ἐπὶ βιβλιοθηκῶν, Bibliothecarius. Et apud nostrum Tox. c. 29 pr. ὁ ἐπὶ δεσμῶν praefectus carceris, ubi & alia dedimus. REITZ.

ead. l. 9. Ὅμοις ἀνίστησι, καὶ ἀποπέμπει ἀρτίους, ἐπὶ μεσῶ μεγάλῃ ἀπαλλάξας τὸν δεινόν.) Sermo est de Syro quodam, (Christiano forte, ut iudicat Palmerius) qui eos, qui ad

lunam conciderent, oculos distorquentes, & os spuma impleti, tamen erigeret, sanosque ac integros dimitteret, non magna mercede malo isto liberatos. Sic enim suspicor, id potius exigua mercede fuisse praestitum, voluisse auctorem, quam magna, ut vulgo legitur in Graecis; atque adeo intercidisse οὐκ, quod facile ex affinitate ultimae in ἀρτίους syllabae potuit evenire. Legendum itaque mea sententia, ἀποτέμπει ἀρτίους, οὐκ ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. IENS. Ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ) Cave quidquam mutassis: genuina enim haec scriptura. Nec de Christianis labores, qui gratis miracula sua edebant. De aliis consule, si lubet, Orig. c. Cels. p. 53, 2, quo in loco Aegyptios videbis & ipsos talia a se patrata iactasse. SOLAN. Haec verba faciunt, ut non credam, de Christiano Exorcista sermonem esse, quos de magistri sui voluntate χαρίσματα illa sua etiam gratis dedisse, satis constat: nec unquam obiecta illis, quod sciam, aut depulsa avaritia. Video, quid in mentem venerit Iensio: sed non ausim ei assentiri, cum praefertim ipsa nos Christi & Apostolorum historia doceat, fuisse in Palaestina etiam Exorcistas non Christianos. GESN. De phrasi egimus supra 1 Ver. Hist. cap. 19. De re haec tantum habeo monenda: emendationem Iensii, οὐκ inferentis, etsi de Christiano sermo non fuerit, nondum improbo; quia fin. cap. proxime praemissi miratur, magum exigua quatuor mitarum mercede talia facere; idque novo iam exemplo confirmatum ire censerì potest. REITZ.

ead. l. 13. Ὅθεν ἂν αὐτὸς) Patriam daemonis ipsius linguam intelligit. V. Bellum de op. daemonum, de daemone Armenice loquente. LA CROZE. Qui nobilissimi Crozii notulas descripsit, dilucide Bellum auctorem indicavit; cum vero suspicaret, eum non bene assecutum Crozii manum, clariss. virum L. Odé consului, qui eruditissimo libro de Angelis conscripto, in hac materia est versatissimus: isque mihi indicavit, sine dubio *Pfellum* rescribendum, qui de Daemonum operationibus libellum confecit, editum Paris. 1576, & an. 1615, notis illustratum a Gilb. Gaulminio, recusumque Graece ac Latine in forma minore. REITZ. Locus Pfelli habetur p. 102 sq. ed. Kilo. 1688, 12. GESN.

ead. l. 17. Οὐ μέγα) Sic supra Δημων. c. 30 f. SOLAN.

Pag. 267. l. 9. Ἐκ τῶν σταυρῶν) Cave & hoc ad Christianos referas, nondum eo sanuitatis dicam an superstitionis devolutos, ut ligno virtutem tribuerent. Circulatores isti nempe faciebant, quod hodieque fere a stultis hominibus fit, qui suspen-

forum adipi, & cui non rei, virtutem magicam affingunt. Pu-
det in tanta Christianismi luce huiusmodi etiamnum supersti-
tiones, ab ipsis derisas Ethnicis, apud ipsos Reformatos mul-
tis in locis conspici, quas Romanensibus relinqui par erat, in-
ter quos tot Monachis aliisque quaestui sunt. SOLAN.

ead. l. 16. Φαινόμενον) In omnibus libris erat *φαινόμενον*.
Ego audacter, quia ita sententia postulabat, mutavi. SOLAN.
Φαινόμενον) Etsi *φαινόμενον* non improbo, nihil tamen sine
auctoritate muto, quia τὸ *φαινόμενον* quasi substantivè, pro
apparitione acceptum intelligi potest eod. modo, ut *phaenome-
na* philosophi ponere solent; & sic τὸ *φαινόμενον τοῦ ἀνδριάν-
τος* nihil habebit incommodi. REITZ.

Pag. 268. l. 2. Δημητρίου) Ἀλωπεκῆθεν oriundus dicitur, in-
fra c. 20. SOLAN.

ead. l. 4. Τῆς ἀφέσεως) Leg. Casaub. ad l. 1 Athen. BOURD.

ead. l. 5. Τὴν δισκοφόρον) De manu discum gestante & vi-
bratura intellige. De ἑκλάζω vide Zenξ. c. 4. SOLAN. Fuerint
igitur statuæ duæ, feminae ministrantis discum, & iaculantis
viri. Sed non satis placet haec *δισκοφόρος*, cum ad certamina
eiusmodi non admissæ videantur mulieres. Itaque cogita-
bam, an ἡ *δισκοφόρος* possit esse via & quasi linea, ad quam
proiciendus est discus, ut dicatur hic discobolus tanquam me-
tas respicere & superare conari signa aliorum, qui ante ipsum
proiecere. Putabam, ut ἡ *λεωφόρος* est via, qua com meat ὁ
λεως, sic *δισκοφόρον* posse vocari viam, & lineam, ad quam
discus dirigitur. GESN. Ignoscet Gesnerus, si, recte sensisse So-
lanum, dixerō; nam intellecto *χεῖρα* sensus est facilis. Id au-
tem substantivi saepe intelligi, satis ipse novit. V. Bos de Ell.
p. 184; vel 247 ed. Schoetg. REITZ. Τὴν *δισκοφόρον* ὁδὸν ab-
furdam esse, necdum puto. Sed etiam *χεῖρα* facile probo: quæ
si in mentem mihi venisset, aut aliunde esset oblata, reddidif-
sem, *reflexo ad manum disco oneratam vultu*. GESN. in *Addend.*

ead. l. 7. Μύρωνος — δισκοβ.) Huius ipsius statuæ meminit
Quintilianus II, 13: *Quid tam distortum & elaboratum, quam est
ille DISCOBOLOS Myronis?* SOLAN.

ibid. δισκοβόλος) Barbarum hoc foret, si Th. Magistro fi-
des, scribenti: ΔΙΣΚΟΒΟΛΟΣ οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ δισκευ-
τής. REITZ.

ead. l. 9. Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο) Ubi mentio fit Polycleti,
miror, veterem Luciani Scholiasten Mf. notare, Polycletum
fuisse pictorem, non statuarium, itaque se non intelligere, qui
in statuariorum numerum referatur a Luciano, nisi forte sit

Polycletus. Verba enim sunt: Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω, ἢ μήπερ ἕτερος οὗτος ὁ Πολύκλειτος. Verum quis nescit Polycletum Sicyonium Angeladae discipulum, & eius Canonem, & tot statuas, quas in coelum extulerunt veteres? Vide Plin. XXXIV, 8, & de Canone sive norma Polycleti, Galenum de Hippocratis & Platonis decretis, & in primo de temperamentis. Euphranor & pictor & fictor fuit, uti ex eodem Plinio constat; vide lib. XXXV, 11. Critiae quoque Plinius meminit. GRAEV. Πολυκλείτου καὶ τοῦτο ἔργον) Statua nimirum illa, de qua in praecedentibus sermo fuit. Ad hunc locum Scholiasies: Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω. Inscississime quidem hoc, si unquam ab ullo quidpiam, ab Scholiaste scriptum est. Quid? Nonne fictor & revera ἀγαλματοποιὸς fuit Polycletus? Cicero certe III de Oratore, *Una fingendi est ars*, inquit, *in qua praestantes fuerunt Myro, Polycletus, Lyfippus*. Idem Plutarcho in Symposio audit πλάστης. Idem ab eodem hoc Luciano inter πλάστας nobiles memoratur in Somnio § 9, & in Sacrificiis c. 11. Omitto quamplurima ex Aeliano, Plinio, aliis innumeris, loca, in quibus statuarius memoratur Polycletus; quaeque, ut & opera eius ab auctoribus celebrata, diligenter congeffit Iunius in artificum Catalogo. Quid quod & Euphranor non pictor tantum, ut hic ab Scholiaste statuitur, verum etiam fictor fuit; ut ex eodem Catalogo studiosus lector possit discere. IENS. Vid. Iensf. Et Davisf. not. ad pag. 4 Tusc. SOLAN.

ead. l. 11. Κριτίου) Idem hic Critias cum eo, qui Πητ. c. 9 memoratur. SOLAN.

ead. l. 13. Φαλαντίαν) Supra Tim. § 47, ἀναφαντίας, *re-calvaster*, ubi vid. quae Hemsterh. notavit. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοανθρώπων ὅμοιον) Vid. Hemsterhusius ad Tim. § 52, ubi αὐτοβορέας occurrit, i. e. *verus & ipsissimus boreas*, aliaque obiter indicantur: at cum ibid. promissit, se hic dicturum, quid sit αὐτάνθρωπος, nulla tum divinatione praevidit, hanc sibi facultatem ereptum, & successorem tam festinantem, ipsoque tanto inferiorem datum iri. Quare paucis tantum defungar: omnis statua humana vel levi arte facta similis est homini: talem si diceret hanc, ὅμοιον ἀνθρώπων πλάσμα dixisset; at iam vult eam ita referre vivum ac spirantem, i. e. verum hominem, ut nihil differentiae appareat, quin sit *ipse homo*. Talia autem praeter philosophorum αὐταρχή, αὐτοσφία,

Lucian. Vol. VII.

M m

etiam aliis frequentantur, ut αὐτόπαις, quod Hesych. affert, αὐτόλυκος, fur pecudes lupi instar furari solitus. Nec refert, num ab avo Ulyssis Autolyco derives, an ab ipso λύκος, quia & prior ille cognomen inde traxit. Ovid. Metam. XI, 313: *Nascitur Autolycus furtum ingeniosus ad omne: Qui facere assue- rat patriae non degener artis.* REITZ.

ead. l. 16. Πέλιχος) Consule Thucyd. I, 29, ubi saniores Codd. ita legunt. SOLAN.

Pag. 269. l. 2. Στεφάνους) Honor divinus, inquit Barthius, 719. SOLAN.

ead. l. 4. Ἠπιάλου) Vid. Schol. Adde supra eundem ad Gall. c. 9, ibique notata: item Theogn. v. 174. REITZ.

Pag. 270. l. 3. Τάλας) V. Ὀρχ. c. 49, & Platon. Minoë ver- sus fin. p. m. 510: ὁ γὰρ Τάλας τρίς περιήει τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ τὰς κόμας φυλάττων τοὺς νόμους ἐν αὐταῖς ἐν χαλκοῖς γραμ- ματείοις ἔχων γεγραμμένους τοὺς νόμους, ὅθεν χαλκοῦς ἐκλή- θη. Athenaeus, ex Ibyco, amatorem Rhadamanthi fuisse ait, 603. D. SOLAN.

ead. l. 4. Τῆς Κρήτης περίπολος) Habuimus de Salt. c. 49, & 2 Ver. Hist. c. 6. REITZ.

ead. l. 5. Χαλκοῦ — ἐπιποίητο) Sic supra Ὑπ. Eik. cap. 23. SOLAN.

ead. l. 16. Κηρῶ) V. Iani Rutg. Var. Lect. V, p. 461. SOLAN. in Schol. col. 2. l. 3. Δαιδάλου — αὐτόματα) Idem habet Palaephatus de Incredibilibus c. XXII, & Tzetzes Chil. I, cap. 19. CLER.

Pag. 271. l. 2. Πυρετῶ ἐχόμενοι) Πυρετῶ συνέχεσθαι usita- te dici, ostendit Iac. Elfner. ad Evang. Luc. IV, 38. Sed & ἐχόμενος πυρετῶ Lucianum dixisse refert. At verbo simplici ἐχεσθαι Hippocrates ita utitur frequentissime, ut ἦν ὑπὸ πυ- ρετοῦ ἐχομένῳ, Sect. IV, aph. 34 & 35 &c. Aliisque locis, ab Foessio in Oecon. Hippocr. v. ἔχειν indicatis, cum praepos. ὑπὸ. Sed & sine ἑα, ἀπὸ νοῦσιν εἰχeto, idem ex V. Epidem. p. 335. Nolim plura accumulare in re nimis nota. REITZ.

ead. l. 18. Ἀλωπεκῆθεν) Ut Tox. c. 27, & Et. Δ. II. Quod ideo moneo, quia hic prave in omnibus impressis antea scri- ptum erat Ἀλωπεκῆθεν, quamvis iidem libri recte in illis lo- cis habeant. SOLAN. Ἀλωπεκῆθεν recte Solan. restituit, quia non solum sic amat scribi locis ab eo indicatis, sed & ap. alios, ut ex Alciphr. demonstravi ad Tox. c. 27. Adde Suid. Ἀλω- πεκῆθεν quoque scribentem. REITZ.

Pag. 272. l. 3. Ἐδεδίειν) Lege ἐδεδίειν ἄν. LA CROZE.

ead. l. 11. Ἀγανακτεῖ &c.) Scribe, ἀγανακτεῖ ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ, indignatur, nisi slato tempore eximiiis victimis pascatur. Sic scribendus Ms. volente hic locus & vertendus. Vulgo legitur ἀφ' ἱερῶν, invito Graecae linguae genio. Vertitur satis inepte, nisi in tempore iustorum sacrificiorum epulis excipitur. ἱερὰ sunt victimae, hostiae & eorum exalta, quae Diis adolentur. Τέλεια ἱερὰ sunt eximiae hostiae. Quod ἱερὰ ῥέξαι Homero est, hoc Thucydidi ἱερὰ δύνειν, sacra facere, victimas caedere: apud quem etiam legitur ἱερὰ τέλεια. Dicuntur & ἱερεῖα, hostiae: inde ἱερεῖα sunt quaevis animalia, quae maſtantur. Polyb. lib. II, ὕνα ἱερεῖα caro suilla: Athen. lib. I, τροφή τῶν νεογνῶν ἱερείων, caro tenerarum pecudum. Sic & ἱερεύειν & δύνειν non tantum est sacrificare, sed & maſtare. Sic & sacrificare apud Plinium lib. XXVIII, 19. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐφ') Sic Ven. utraque. Vid. & Τιμ. c. 5. Reliquae ἀφ', nisi quod Fl. habet ὑφ'. SOLAN. Facile secutus sum id, quod verum est. Quod tamen Graev. dicit, ἀφ' invito linguae Graecae genio scribi, hoc non plane perspicio: nam cum recte dicatur ἀπὸ τῶν σῶν δειπνῶ, & similia, quae Stephan. notavit; vel abundet interdum ἡ ἀπὸ, ut ἀπὸ μιᾶς ὀρχῆς, υπο impetu, Thucyd. VII, 71 f. & ἀφ' ἐνδὲς κελεύσματος Diod. Sic. III, 15, 67, ubi plura Wessel. non esset adeo contra analogiam ἐστιαθῆναι ἀπὸ ἱερῶν, quando ἀπὸ id significaret, unde excipiare; sed quia δειπνεῖν ἀπὸ τῶν τινος partitivum potius est, & ἐφ' hic melius satisfacit tempori, totumque sacrificium complectitur, id cum viro clariss. praetuli: ac tricari amplius nolim. REITZ.

Pag. 273. l. 14. Ἐσπειραμένους) Conf. supra Συγγρ. c. 29 med. Infra Δι. l. c. 6 m. & Εὐχ. c. 2 f. SOLAN. Etsi in locis ab Solano indicatis non ἐσπείρ— sed περισπείρ. legas, tamen ad probandam hanc scripturam & versionem valent: nam ἀσπειράομαι, in gyrum contraho, formatum est, pro quo Th. Morus interpres Parisinae ed. sparsis dedit, quasi ἐσπαρμένους ἀσπείρω legisset. Sed Gesnerus id sponte ad Graeca rectius composuit. REITZ.

Pag. 274. l. 1. Πᾶσιν) De emendatione cogitarem; sed traiectionis est, quamvis duriuscula, Luciano tamen familiaris. Neque adhuc dum aderant Eucratis filii. Vid. c. 27. SOLAN. Ego comma adieci, ut ad ἐδείκνυσεν referatur. Traiectiones nonnullas eiusmodi constructionis oportuisset additas ab eo, qui tamdiu in evolvendo Luciano est versatus. Nos dedimus aliquot supra, Parasit. § 16. Addimus hic Imag. c. 11 f. ἀλλ' οἷς

προεῖπον ἐκείνοις. Rhet. Praec. cap. 18, ὅττι κεν ἐπὶ κε ῥῆμα γλῶτταν ἔλθῃ. Bis Accus. 34, πάντα γοῦν μᾶλλον ἀνῆλπισατον διάλογον, ἢ τοιαῦτα εἶρην περὶ ἐμοῦ. Plura ex aliis iam addere non vacat. REITZ.

ead. l. 11. Ἐλεφάντων — Ἰνδικῶν) Magnitudine enim Indici Elephanti Africis praestant, teste Livio XXXVII, 39. SOLAN.

ead. l. 13. Πινναρᾷ) Ita V. 2. Reliquae πινναρᾷ. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐκἀτῃ) Videnda hic vita Marini a Proclo scripta p. 68: φάσμασι μὲν Ἑκρητικοῖς φωτοεῖδεν αὐτοπτουμένους ὁμίλησεν. SOLAN.

Pag. 275. l. 9. Κατὰ φύλα κ. φρ.) Homer. II. B, 362. SOLAN:

ead. l. 12. Ἰερῷ Πλάτῳ) Plat. π. ψυχ. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰκάζων) Forlan εἰκάζον. Sed si per ellipsin accipias, ut intelligatur εἶδον ex praemisso εἶδες, mutatione non opus erit. REITZ.

ead. l. 17. Πρὸς φίλους) Lucilius: homini amico non est mentiri meum. Laet. VI, 18: Sed etiam inimico atque ignoto existimabit non esse mentiri suum. SOLAN.

Pag. 276. l. 7. Ἐπιμετρήσαντος) Quid proprie significet, patet ex Dial. Mort. V Plutonis & Mercur. § 1, ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοις ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοιαῦτα. Hic igitur iocose usurpatum, pro testimonio superfluo admetiris, superaddis, idque magis placet, quam ἐπιμαρτυρήσαντος. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος; καύσωνος σφοδρότατος) Benedictus: Febris, o qualis! incendio certe vehementior. Ms. ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος καύσωνος σφοδρότατος, θερμότερος, febris, tanquam incendium vehementissimum, ardentior. REITZ.

Pag. 277. l. 1. Χάσματος) Conf. supra de Lucet. c. 2. REITZ.

ead. l. 6. Δοκεῖ) Mallet δοκεῖν. SOLAN. Verum est, μοι δοκεῖν hic locum habere. Vid. supra notata de Lucet. c. 5. At non plane opus est mutatione, quia & μοι δοκεῖ, intellecto ὡς, non incommodum sensum exhibet. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπιλεγόμενος) Th. Mag. v. ἀναλέγομαι haec eodem modo affert. In quo tamen male admodum interpunctio facta in ed. Blankardi, dum dedit, Λουκιανὸς ἐν τῷ φιλοφειδῆς ἢ ἀπιστῶν ἐπιλεγόμενος, quasi ἢ ἀπιστῶν pertineret ad verba Luciani. Quare punctum, quod post φιλοφειδῆς est, post ἀπιστῶν collocandum, iam quisque videt, vel me non moneante. REITZ.

ead. l. 10. Οὐ πά πεπλήρωται, φησι, τὸ νῆμα) Divus Augustinus cap. 12 De cura pro mortuis. Caesarius Monachus historiæ. memorabil. cap. 42, lib. XII. MARCIL.

Pag. 278. l. 5. Ἐπιμενίδην) Poëta hic Cretensis, quem 50 annos perpetuos dormisse fama est; Plut. 1403 f. Vid. Τιμ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 11. Τίτων) Sic pro νίῳ etiam paulo post & alibi scriptum invenio. Alios amare νίῳ, qui dubitat, adeat Herodian. III, 14, 17; Ev. Matth. XX, 20; Luc. I, 16 &c. REITZ.

ibid. Οὕτως ἀναίμην — τούτων) Formula bene precandi & affirmandi. Alciph. III, Ep. 19 pr. κοινωνικὸς ὢν καὶ φιλέταιρος ὄναιο σαυτοῦ — bene tibi sit ex te ipso. Ubi plura exempla, non omisso hoc Luciani, dedit peritissimus Graeci idiomatis Berglerus. Sed in malam partem, per ironiam, idem habuimus Asin. c. 36 f. ὄναιο τούτων τῶν καλῶν γάμων. Τούτων autem pertinere ad νίῳ, monuit Iac. Elsn. in Epist. ad Philem. I, 20, ubi legimus, καὶ ἀδελφὲ, ἐγὼ σου ἀναίμην ἐν Κυρίῳ. Ad quae ille alia etiam similia affert, Maiumque merito reprehendit, qui illa ex Venereæ phrasi, *frui aliquo*, interpretetur. REITZ.

Pag. 279. l. 2. Τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλ.) Alio ordine infra Musc. Enc. c. 7. SOLAN.

ead. l. 14. Κυρίδιον — Μελιταῖον). Vid. supra Μισθ. c. 34, & infra Συμπ. c. 19. SOLAN.

Pag. 280. l. 2. Σανδάλῳ γε χρυσῷ ἐς τὰς πυχὰς — παίσσθαι) De puerili, item fervili & contumeliosa hac solearum ac sandaliorum castigatione veteribus usitatissima, multa habet Gataker. in Cinno c. 19 med. REITZ.

ead. l. 5. Ἀρίγνωτος) De hoc nihil invenio. SOLAN.

ead. l. 9. Πέλεκυν) Confer Συμπ. c. 6, ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. Sed aliud hic est. SOLAN. Sic Demosthenes, teste Plutarcho Vit. Phocion. p. 303 ed. Reisk. cum ad dicendum surgere videret Phocionem, ad amicos dicere solebat, ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κοπίς πάρεστιν. Monuit hoc cl. Bel. de Ballu. Idem vir doctiss. conferendum iussit Xenoph. Cyrop. IV, 2: μὴ δῶμεν αὐτοῖς μηδὲ γνῶναι πάνπαν ὅτι ἀνδραποῖ ἐσμέν· ἀλλὰ γέρρα καὶ κοπίδας καὶ σαχάρεις ἅπαντα καὶ πληγὰς ἔκειν νομιζόντων.

ead. l. 11. Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς) Proverb. BOURD.

ibid. Ἐπεισκευληθῆναι) Ἐπεισκευληθῆναι legendum videtur. GUYET. Ἐπεισκευληθῆναι) Aliter antea hic in omnibus libris nostris legebatur, nempe ἐπεισκληθ— Sed certa est Kusteri emendatio. Vid. Ἐκκλ. c. 9, ubi recte habet Fl. [Lego ἐπεισκευληθῆναι, aderat enim invocatus & inexpectatus. Aristoph. Thesmoph. v. 272, εἶσω τις ὥς τάχιστα μ' εἰσκληθ—

σάτω. KUSTER.] Ἑπεισκληθῆναι μοι) Nihil equidem absurdū video in vulgata lectione. Quid enim prohibet, quo minus ab ipsa Fortuna advocatus venisse dicatur Arignotus? Sed non dissimulanda tamen oppido elegans doctissimi Kusteri coniectura, qui ad Aristoph. *Δεσμωφορ.* 774 suspicatur legendum ἐπεισκυκληθῆναι. Probaverat iam ad v. 102, εἰσκυκλεῖν esse theatralis machinationis verbum, qua θεοὶ ἀπὸ μηχανῆς, in scenam descendentes de coelo Dii, repraesentantur. Quod si admittamus, ita hic locus interpretandus fuerit, *tanquam Deum e machina in hanc scenam a Fortuna demissum*. Si unus Codex addiceret in verbo paulo reconditiore, & captum librarium superante, non dubitarem, sic, ut iubet Kusterus, reponere. GESN.

Pag. 281. l. 2. Ἐπήκουσα) Forfan ὑπήκουσα legendum, adscripserat Solan. Nescio, num ex suo ingenio, an monitu alterius. Verum quia supra c. 6 versus fin. etiam habuimus τὴ μεταξὺ εἰσιδὼν ἐπήκουον, nihil hic quoque mutare consultius fuerit. Adde & Prometh. § 20, μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσά σου. Ac de Salt. c. 64, μὴ ἐπακούοντα τῶν ἀδομένων. Et iam tanto minus de mutatione sollicitus erit REITZ.

ead. l. 15. Συνεστῶτα ὁρᾶσθαι) Συνθῆναι etiam deinde c. 32 med. sic accipitur, ut significet idem fere, quod ὑφασθῆναι, φύσιν ἔχειν. Nimirum συνίσταται vel συνέστηκε, quidquid potest cum aliis stare, quidquid nec sibi, nec aliis repugnat, non involvit, ut aiunt, contradictionem, vel implicat. Observata Budaeo verbi notio, sed exemplis, quod sciam, nondum firmata. GESN.

Pag. 282. l. 7. Κράνειον) Sic scribitur etiam N. Δ. I, ubi vid. not. SOLAN. Κράνειον praeferendum esse vid. ad Quom. Hist. c. 3, & ultimum ibid. REITZ.

ibid. Τίβειον) Vid. supra Τιμ. c. 14. (iam c. 22.) SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνορύξας) L. Fl. & S. cum A. Reliquae ἀνοίξας, absurde. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀόικυτος ἦν, ἥδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων) C. Plinius Epist. 27, L. VII. Scriptor vitae S. Germani Antisiodorensis Episcopi c. XVII. D. Antoninus Archiepisc. Florentin. T. II, c. 9, Tit. 12, paragr. 8. MARCIL.

Pag. 284. l. 1. Καθαρὰν) Diod. Sic. II, cap. 39 pr. καθαρὰν ποιῆσαι τῶν θηρίων γῆν τε καὶ θάλατταν. Plutarch. Thes. p. m. 3 C. οὐδ' ἐν μέρος καθαρὸν οὐδ' ἐκίνδυνον ὑπὸ ληστῶν. Ibid. pag. seq. A. καθαίρειν γῆν καὶ θάλατταν. REITZ.

ead. l. 10. Δαιμόνιος τὴν σοφίαν) Facete ludit in duplici fr-

gnificatu; cum & pro valde sapiens, & quasi pro eo, qui in spectrorum negotio callidus est, accipi queat. Sic δαίμονίως ἐπεθύμουν, misere, i. e. valde cupiens, Aristoph. Plut. v. 675. Adde Aelian. V. H. II, 4, ἐσπουδακὸς δαίμονίως. Et Spanh. ad Aristoph. l. d. REITZ.

Pag. 285. l. 8. Μνήμα) V. Diog. Laërt. p. 246 F. & Hesych. π. σοφῶν. Sed pro ὥστε hic apud Nostrium lege ὅστε. SOLAN. ead. l. 10. Στειλόμενοι νεκρικῶς) Ad ista verba στειλόμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, notat antiquus Scholiastes ineditus; veteres solitos cadavera nigrae vestī infuere. "Ὅτι, inquit, τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναῖς στολαῖς ἀμφιέννυσαν· & ad sequentia, μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς, haec adiecit: ὅτι καὶ τὰς ψυχὰς θνήττας ὥστε εἶναι, ὥσπερ καὶ τὰ σώματα. GRAEV.

ead. l. 11. Καὶ προσωπείοις ἐς τὰ κράνια μωμιμημένοις) In Salm. ed. simul & in hac ipsa vitiose edi video in Latinis, ac personis in capitis affictis, ignorans, utrum sic praeses eius & editionis & versionis de industria scripserit, ac interpolare voluerit Th. Mori versionem, an eam ipsam retinere, quae est in capita, ut sit typorum error. Certe neutrum placet. Neque enim Graeca id modo volunt, assumsisse eos personas vel larvas in capita, sed clare sumsisse larvas tales, quae in speciem simul & formam cranii vel calvariae, vel diu mortui capitis fictae essent. GRON.

Pag. 286. l. 4. Τάχα) L. & Ven. utraque ταχὺ, quod non placet. SOLAN.

ead. l. 7. Κοπτήν) Hinc Coptica lingua. Inde terrestri iam itinere Thebas petunt, ubi Memnonis statuam fuisse diximus. ad Τοξ. c. 27. V. Plut. de Iside p. 356 Spanh. SOLAN.

ead. l. 8. Μέμνονα) Saxeus ille Memnon, a Germanico etiam visus apud Tac. A. II, 61. Sed hic noster ἐπιμετρεῖται, cum voces sibi ait prolatas &c. Vid. & Τοξ. c. 27. Adde Philostr. p. 232, & Strabonem, qui ipse statuam vidit, strepitumque audivit; sed a quo editum, an nempe ab alio, ut credi ab incolis narrat, pulsatae statucae, an vero ab aliquo, qui tum adesset, aut sub basi lateret, a sacerdotibus ei rei, quod subinnuere videtur, praefecto, non affirmat. XVII, pag. 816. Audi etiam, si lubet, Pausaniam, (p. 40, 26.) Strabone iudicio longe inferiorem. SOLAN. Hemsterh. adscripserat: vid. Strab. XVII, pag. 1170, ubi Casaub. utitur hoc loco. Verba autem Strabonis sunt: τὸ Μεμνόνιον — Περὶ στεύεται δ' ὅτι ἄπαξ καθ' ἡμέραν ἐκάστην ἡμέραν — ἀποτελεῖται. Ad quae laudatus Casaub. Plinius ait, quotidiano solis ortu contactum τα-

diis crepare, *Lib. XXXVI, c. 7, & ita Corn. quoque Tacitus L. II, c. 61, Annal. referens, visam fuisse Germanico hanc Memnonis saxeam effigiem; (meminit & Eusebius in Chronicis, & Dionys. Periegeta v. 250. Vid. omnino Lucianum Ἀπιδωτῶν pag. 349, T. 2 ed. Amst.)* Adde Scalig. Animadv. ad Euseb. p. 25. Meminit & Iuvenal. Sat. XIV, 5: *Dimidio Magicae resonant ubi Memnone chordae*; ubi vet. Scholiast. ait: Memnonis ex aere statua, citharam tenens, certis horis canebat. Hanc Cambyſes rex iussit aperiri, existimans mechanici aliquid esse, quod intra statuam lateret: nihilominus tamen aperta statua, quae erat magice consecrata, horis statutis sonum reddidit. Ideo *dimidio* dixit, id est, aperto & diviso. REITZ.

ead. l. 12. Ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἑπεσιν ἑπτὰ) Proſus eadem locutio est in Evang. Matth. XIII, 35, ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. Et ad idem Evang. V, 2, ubi ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐδίδαξεν αὐτοὺς, I. Elsner. phrasin ἀνοίγειν τὸ στόμα firmat ex Aeschilo aliisque. De pleonasmō autem τῆς ἐν, vid. supra ad Herod. c. 5. Adde huc propius convenientem Long. Paſt. II, p. 81, σύριγξ ἐν στόματι παιδὸς ἡμπνεομένη. Et Alciph. I, 31, pag. 138, ἀμυνοῦμαι αὐτὰς, οὐκ ἐν σκώμμασιν, οὐδ' ἐν βλασφημίαις. Permulta alia non abſimilia afferre liceret, ut ex Homer. Batrach. ante med. κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλέοισι. Diod. Sic. V, cap. 57 pr. ἐν παιδείᾳ διήνεγκαν. Vel IV, 78 pr. ἐν ὑπερβολῇ τῆς τέχνης θαυμαζόμενος Δαίδαλος. Item ex Nostro, Phalar. I, c. 5, ἐν ὀφθαλμοῖς ὄραν, ubi & alia iam dedi; nec non Amor. 29 pr. ἐν ὀμμασιν υποβλέπων. Timon. c. 15, ἐν δύραις κατακλείειν. Ev. Matth. V, 13, ἐν τίνι ἁλισθίσονται; sed satis esto. REITZ.

ead. l. 14. Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν) Memphiticus vir, quidam ex sacris illis scribis, mirabili sapientia. Sic Benedictus. Meminit & alibi scribarum Aegyptiorum, in libello de sacrificiis, ubi cum Prophetis eos coniungit, & Apul. Metam. 11: *Tunc ex his unus, quem cum ceteris Grammatea dicebant, pro scribis assistens, coetu pastophororum, quod sacrosancti collegii nomen est, velut in concionem vocato, ut fuerint inter sacerdotes Aegyptios, qui reconditam illorum sapientiam docebant, aliisque muneribus sacris fungebantur.* Sic & in libro de Macrobiis cap. 4 recenset inter longaevos Aegyptios ἱερογραμματεῖς. Nec repudio lectionem editam. In *Flor.* tamen legitur ἱερογραμματέων, sed in Mf. ἱερῶν γραμματέων, quod non puto fastidiendum esse, ut sit τῶν ἱερῶν γραμματέων σοφίαν θαυμάσιος, admirabili sacrarum literarum

ſapientia praeditus. Sacras literas vocabat illam myſticam Aegyptiorum ſapientiam, quae nonniſi initiatis tradebatur, & circumſectis, magiam ſcilicet, & literas Hieroglyphicas, de quibus tam multa apud Herodotum, Diodorum Siculum, Clementem Alexandrinum, alioſque habentur. GRAEV. Inſra Macro. c. 4 pr. ὡς περ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς. Adde & ſupra Vit. Auſt. c. 14. Quare & hic rectius γραμματέων, quam γραμμάτων. Intelligi autem εἰς vel τις, in vulgus notum, & monuimus alibi, ex Ariſtophan. Plut. εἰ γὰρ τῶν φίλων, aliſſque. REITZ.

ead. l. 16. Αἰγύπτιον) Mallem Αἰγυπτίων. SOLAN. Αἰγύπτιον non modo Fl. & Fr. ſed & l. H. P. B. 1. &c. Et recte, nec opus Αἰγυπτίων legere, quia παιδεία Αἰγύπτιος bene connectitur. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 4. Ὅσον — εἰκάσαι) A Graeculis hoc fiſtum, qui prius debuiffent oftendere, Iſidem Graece locuſam. Sed ſolent etiam barbarorum nominum etymologias Graecas tradere. CLER.

Pag. 287. l. 1. Ἀδύτοις) Conf. ſupra Ἀλεξτ. c. 18. SOLAN.

Pag. 288. l. 5. Δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν) Th. Mag. ſic: ΔΙΑΚΟΝΟΤΜΑΙ καὶ διακονῶ. Λαυκιανὸς ἐν τῷ Φιλοſευδῆς, ἢ ἀπιſτῶν δεξιῶς ὑπηρετήſεν καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν. REITZ.

ead. l. 12. Ἐν ſκοτεινῷ ὑποſτάς) Sic & Th. Mag. v. ὑφίſταμαι. SOLAN.

Pag. 289. l. 8. Δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι) Articulum οἱ, qui in omnibus edd. adhuc legebatur ante διάκονοι, expunximus auctoritate Mſ. Reg. 2954.

ead. l. 15. Ἀλλὰ δέηſει ἡμῖν ἐπικλεισθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην) Et quae venuſtas in hoc Luciani ἐπιμυθίῳ, quod tamen nunquam his narrationibus niſi venuſtiſſimum ſubiicit, reſidebit, ſi claudatur domus aqua reſerta? Immo an claudi poteſt? Periiit omne auſtoris ingenium, quod reſtitues ſcribendo ἐπικλυσθῆναι. Sed, inquit, oportebit domum horum aquariorum hauſtu reſertam mergi & inundari. Reſ ipſa dictat. GRON. Certiſſima eſt, meo iudicio, Gronovii emendatio, reſcribentis ἐπικλυσθῆναι. Id namque verbi hic requiritur. Noſter in Timone § 18, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιρροήν, μὴ ὑπέραντλος εἰſπεſῶν, ἐπικλύσω αὐτόν. IENS. Ἐπικλυσθῆναι) Secuti ſumus emendationem Gronovii omnino neceſſariam. SOLAN. Ἐπικλυσθῆναι legendum etiam probe monuit Weſſ. ad Diod. Sic. IV, c. 51, N°. 39. Quare tot viris erudi-

tis consentientibus ita edere, non expectata Codd. auctoritate, nullus haesitavi. REITZ.

Pag. 290. l. 13. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχα, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φέγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μὴ σοὶ ἄπιστα δόξω περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλαυχέσδαι) Benediktus: *At non dico, me sacrum anulum habere, cuius sigillum exprimit Apollinis Pythii imaginem, nec mecum loqui Apollinem, ne videar ad gloriam meam res incredibiles narrare.* Pro ἄπιστα Mf. ἀπιστοῦν-τι scribit. Sic autem interpretare hunc locum: *At non dico, me sacrum anulum habere, cuius signum Apollinis Pythii imaginem exprimat, qui Apollo mecum loquatur, ne tibi, qui haec non credis, videar de me ipso elate loqui, ne tibi videar me ostentare, & iactare.* GRAEV.

ead. l. 17. Ἀμφιλόχου) V. Ἀλεξ. c. 19, & not. &c. 29, & Paus. Att. pag. 33, Orig. c. Cels. 131 B. SOLAN. Ἐν Ἀμφιλόχου) Scil. οἴκῳ. Dictum satis ante. Sic supra c. 14, Ἐν Γλαυκίου. Vid. Bos de Ellips. REITZ.

Pag. 291. l. 1. Ὑπερδιαλεχθέντος) Mira vox & mihi suspecta. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. vertit: *où la statue de ce héros a réellement causé avec moi*, emendationem Larcheri secutus, pro ὑπερδιαλεχθέντος facillima mutatione legentis ὕπαρ διαλεχθέντος, in notis ad Herodot. lib. VII, T. V, p. 317.

ead. l. 5. Τὸ ἐν Μαλλῷ — ἀληθέστ.) Huc facit Pausaniae locus (p. 33 in Att.) ἀψευδέστατον τῶν ἐμοῦ &c. De Alexandri Abonoteichitae oraculo nihil habet, quia homo tum potentior erat, quam ut eum tangere Lucianus auderet. Maluit itaque silentio rem totam involvere. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐγγράφας) Quod Alexander Pseudomantis imitatus est. V. Ἀλεξ. c. 19. A Iove Heliopolitano etiam facilitatum tradit Macrobi. I, 23. SOLAN.

ead. l. 13. Δοκεῖν οἰνθεῖς δεῖν) Florentinae lectio concinnior & facilior est vulgata, quae satis intricata tribus infinitis δοκεῖν δεῖν ἀντιλέγειν, tamen sic resolvi potest: οἰνθεῖς οὐ δεῖν δοκεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἅπασιν, existimans non oportere videri velle, (vel speciem praebere) ac si solus contradicerem omnibus. Mallem tamen, eiecto alterutro vel δοκεῖν vel δεῖν, stilum concinniores reddere, vel Florentinae lectionem cum vulgata commiscendo scribere, οὐ δοκιμάσας δεῖν μόνος &c. Duplex infinitivus nihil habet incommodi; vid. supra c. 7, χρῆναι εἶναι. I. I. Wetsten. malit ἀντιλέγων. REITZ.

Pag. 292. l. 14. ΦΙΛ.) Continuabantur haec antea in ple-

risque impr. ego distinxī, suadente *FL.* ed. lacuna, *B.* 2. & *S.* SOLAN. Interpres Thom. Morus Latinae versionī personam *PHIL.* & mox *TYCH.* inseruerat, etsi in Graecis aberat. Necessitate igitur postulante etiam Graecis inserui, & ἀπέλαυσα quoque dedissem, si vel nulla ed. praeisset. REITZ.

ibid. Ἀπέλαυσα) Ita *FL.* ed. recte. In rel. ἀπήλαυσα. SOLAN.

ead. l. 15. Λυσσῶν) Λυσσῶν supra Nigr. in fin. οὐκ αὐτοῖς μότοι λυσσῶσιν. At λυττώντων κυνῶν contra rursus Dial. Mort. XVII ad f. Sed eodem redire, quis nescit? REITZ.

Pag. 293. l. 6. ΤΥΧ.) Et hic, priore mutata, iterum nova reponenda fuit persona. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδὲν οὐ μὴ) Nondum assentior Florentinae. Triplex enim illa negatio intensissime negat. Vid. modo supra Rhet. Praec. c. 20, οὐχ ἔξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ ἀγωνιστὴν εἶναι σε, ibique notata. REITZ.

IN HIPPIAM.

Pag. 294. l. 1. ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝ.) Προσλαλιὰ, ut aliae nonnullae, de quibus ante dixi. MARCIL. ΙΠΠΙΑΣ) Olearius eundem censet cum Platónico illo decantatissimo, ad Philostr. p. 495. Sed vide c. 3, unde, longe alium multoque recentiorē esse, luculenter patet. Sophista ille merus, (& ita audit eo ipso in loco) hic mathematicus summus, non oratione tantum, sed opere ipso probatissimus, in Geometria, Mechanica, Musica, Astronomia summus. Quod autem ibi vir eruditissimus de rebus ab eo Olympiae factis testem Nostrum adducere videtur, μνημονικὸν σφάλμα est; nisi forsan respiciat *Hr.* c. 3, ubi primus inter eos numeratur, qui Olympiae declamando inclaruerunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀγαθοὶ) Ἀγαθὸς τι ποιεῖν, aptius ad aliquid praestandum, esse Graecismum usitatissimum, ut Aelian. V. H. I, 10, Κρήτες τοξεύειν ἀγαθοὶ, eo minus opus est dici, quo pluribus potest. Vid. Homer. sexcentis locis ἀγαθὸς βοὴν exhibentem, & fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. Lit. A. REITZ.

Pag. 295. l. 1. Τῶν πάλαι) Male omissum in *FL.* articulum quisque fatebitur, qui mox τῶν κάτω adspexerit, noveritque, τοὺς πάλαι significare antiquos, quod vel ex Syntaxi sciunt pueri. Sic supra de Gymn. cap. 21, τῶν ὑστερον, posterorum. Quare in re tritissima plura afferendo lectori gravis non ero. REITZ.

ead. l. 4. Οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος) Non quod aliter historiam edere velim. Sic Salmurienfis. Sed per

Musas! cui bono hic illud *aliter*? Immo, *non quod temere & furiliter historiae narratione me ostentare volo.* GRON.

cad. l. 11. Καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν) Sostratus ille Cnidius fuit celeberrimus ille Architectus, qui turrin in Pharo insula aedificavit, de quo Strabo L. XVII, Plin. L. XXXVI, cap. 12. Ipse vero noster Lucianus supra, lib. Quom. Hist. scrib. Sed quod ait hoc loco Lucianus de Ptolemaeo & Memphi capta per Nili diversionem, exspecto, qui hoc me doceat: nullibi enim unquam legi hanc historiam, & quis fuerit ille Ptolemaeus, omnino me latet, & de ea Memphis rebellionem silent historiae. Tentabam me extricare legendo, τῷ μὲν Πτολεμαίῳ χειρωσάμενον τὴν Μέμφιν, id est, *qui Ptolemaeo subiecit Memphin.* Nam Ptolemaeus Philadelphus, cuius tempore vixit ille Sostratus, & quo imperante & sumtus suppeditante extruxit illam celebrem turrin in Pharo insula, inter amicos habuit illum Sostratum Cnidium, nec unquam, quod sciam, nec ab illo nec ab alio captus est. De Ptolemaeo Cerauno dicto, incidit mihi quaedam suspicio, haec intelligenda esse, sed sine auctoritate. Nam Ptolemaeus ille Ceraunus dictus vir praeceps fuit, & ad audacia facinora promptus, & qui, cum natu maior filiorum Ptolemaei I Soteris dicti esset, a minore natu Philadelpho supplantatus fuerat, patre communi favente Philadelpho, non dubito, quin omnia tentaverit, ut Philadelphum expelleret. Itaque suspicor, eum Memphin occupasse, in qua obsessus a fratre iam regnante fuit, & captus. Sed tamen, si captus fuit, credendum est, patre adhuc vivente Ptolemaeo, Sotere, seu Lagi dicto, id accidisse, scilicet iam privato, & regnante Philadelpho, cui regnum reliquerat. Nam si patre iam mortuo rebellasset & captus fuisset, non est credibile, Philadelphum eum vivum dimisisse, qui post patris mortem duos fratres Leontiscum & Argaeum (quorum hic ultimus ex eadem matre Berenice natus erat) occidi curavit, non tam praecipitis audaciae viros, nec tanta iniuria affectos. Si coniecturae credendum est, ista haec mea non est sine verisimilitudine. Si quis super hoc loco certiora docuerit, gratias agam lubentissime. PALM. Donec lux maior affulgeat, Πτολεμαίῳ legendum censeo, non, ut in libris est, Πτολεμαῖον. Narrat Pausanias in Att. sub Philadelpho defecisse Gallos mercenarios, & ab eo in Insula Nili fame consumptos. Vide, an inde aliquid elici possit, quo huius facti pateat veritas. SOLAN.

ead. l. 14. Τριήρεις) Combustas ab Archimede hostium naves, nec Plutarchus in Marcello, nec Livius auctores sunt, qui tamen praeclara eius facta data opera memorantes haud temere quidquam omisuri censendi sunt. Mendum esse hic in x — suspicor. Ut ut sit, exstare Venetiis audiavi instrumentum ustorium ad quingentos usque passus vim suam exserens. Sed an veteribus speculi ustorii usus iam cognitus fuerit, ego sane ignorare me non invitatus fateor; quamquam nuper concionatorem audierim, non infimi inter Gallos nostros nominis, de speculo ustorio locum S. scripturae, qui excidit, intelligentem. Eo tamen non incommode referri posse videtur, quod alicubi apud Aristophanis Scholiastam de lapide *φωγίτη* legere me memini, qua de re ad 'Αλεξ. c. 21 dictum est. Lactantius autem disertè ait lib. de ira Dei cap. 10, p. m. 630 C. *orbem vitreum plenum aqua si tenueris in sole, de lumine, quod ab aqua refulget, ignis accenditur, etiam in durissimo frigore.* SOLAN. De Archimede hoc puto primus somnium Lucianus dixit. LA CROZE. Mirandis ab se inventis machinis hostium naves repulisse atque demersisse narratur a Plutarch. in Marcello pluribus in locis. Ita ut Marcellus eum Geometricum Briarea vocarit, contra quem frustra Romani fabri machinas suas adhiberent. REITZ.

ead. l. 15. Θαλῆς δὲ &c.) In marg. A. W. adscriptum: idem Laërtius in vita Thaletis. Sed Gesn. locum iam indicavit. Ad dam tantum verba Diogenis: *Κροῖσον, ᾧ καὶ τὸν Ἄλυν ὑποσχέσθαι ἀνευ γεφύρας περάσαι, τὸ βεῖδρον παρατρέψαντα.* REITZ.

Pag. 296. l. 1. Ἄβροχον διαβιβάσειν) Cautè narrat Herodotus I, 75, & ita ut fidem se adiungere narrationi disertè neget: asseverate, ut videtur, Apollodorus apud Diogenem Laërtium I, 38: plane sine ulla dubitatione Schol. ad Aristoph. Nub. 180. Illud *κατόπιν* nostri disertè, ut solet, explicat Herodotus, *ἀνὰ τὸν τοῦ στρατοπέδου ἀρξάμενον, διὰ ῥυαβάνην ὀρύσσειν, ἄγοντα μνηοειδέα, ὅπως ἂν τὸ στρατόπεδον ἰδρoμένον κατὰ νότον λάβοι, κ. τ. λ.* Etiam illud observandum. Qui narrabant Herodoti aetate, ii 1) non dicebant *ἄβροχον* traductum exercitum, sed divisum in duo brachia Halyn ob ipsam illam divisionem utrinque vadofum factum, ut pedibus transiri posset: 2) nec dicebant, una nocte id opus effectum esse. Et tamen Herodotum patrem fabularum vulgo appellamus: & noster dedit praecepta scribendae historiae. Cautius paulo ante de Archimede, cui incendia modo navium, non specula tribuat. GESN.

ead. l. 2. Οὐ μηχανικὸς) Atqui Mechanicum hinc probat Aristoph. Scholiastes. Sed hoc vult Lucianus, non eam fuisse Thaleri artem, sed virum industrium & sagacem, ingenii felicitate id assecutum, quod earum rerum artifices non viderant. Narrat etiam Herodotus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἰππίου) Nemone de hoc quidquam? Conf. Voss. de Mathem. Ceterum cave, hunc cum Platonis Hippiam confundas; quod miror a viro doctissimo factum in Catalogo Philosophorum. Hic enim Luciani aetate vixit, uti hoc ipso in loco vides, τοῦ καθ' ἡμᾶς. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐκ ἐν τοιαύταις — συνισταμένον) Spuria haec videntur & insititia. GUYET.

ibid. Ὑποσχέσσειν) Repetiit, puto, librarius improvide vocem, quae paulo ante affuerat: legendumque ὑποθέσσειν, ut non ita multo post, κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις. Est duplex genus artificum. Alii, & maior quidem pars, ad imitationem tota conversa, quae ab aliis elaborata sunt, quae magister ostendit, ea satis feliciter imitatione assequuntur, sed nihil novi ipsi inveniunt: quoties non est, quod imitentur; tanquam deprehenfi, haerent. Talis non est Hippias: non expectat exempla aliena: ipse sibi & aliis exemplum est. Non tantum designatam omnibus lineis figuram describere & transferre puerili industria potest, sed in data quacunque linea, ex praeceptis artis, quodcunque triangulum postulatum fuerit, construere. GESN.

ead. l. 13. Ἡτύχησαν) Etsi Florentinae scripturam probo, quod augmentum saepissime omitti soleat, secutus tamen sum numerum maiorem illarum, quae πύτ — habent. Vid. supra dicta ad Alex. c. 22. Pro Imag. c. 3 & c. 19 f. ubi εὐδοκίμου. Item Amor. c. 6 pr. ubi & εὐτρέπιστο, non πύτ —. Adde dicta ad Gall. cap. 3 f. Ita εὐλόγησε in Evang. Matth. XIV, 19. Et Luc. II, 28, atque ubivis. Εὐφράνθη, Act. II, 26, ac passim. REITZ.

ibid. Κατὰ δὲ) Mathesin minime cultam fuisse a Luciano, alibi docuimus. V. Πτα. c. 5, & Ἑρμ. c. 74. Hic autem vides & iniquum rerum earum aestimatorem & imperitum, ut qui primum omnium geometriae problema, quasi summum artis culmen, afferat: quasi quis dicat, literarum decus summum in eo versari, ut quis elementum primum a scite pingat, nisi forsan Scholium insulsum textui Luciani intrusum est. Certe nisi aliunde constaret hisce in rebus Luciani & imperitia & iniquitas, ut ab eo haec profecta crederem, a me impetrare

non possem. Ex his autem verbis, ut aliquis sensus exprimeretur, primo dele illud δὲ, deinde lege συνιστάμενοι. SOLAN. Nos gratum lectoribus facturos speramus, si notam cl. Bel. de Ballu, simul ad defendendum Lucianum contra Solanum, & ad emendandum dilucidandumque hunc locum facientem, ipsis viri praestantissimi verbis integram adscribamus. Ait autem : *Ce que Lucien donne ici comme le non plus ultra de la géométrie, est le premier de tous les principes de cette science, comme l'observe Dufoul. D'où il infère que notre auteur étoit fort ignorant en mathématiques. J'ai de la peine à croire qu'un philosophe aussi savant que Lucien, ait négligé cette partie de philosophie si essentielle, & si estimée des anciens. En vain Dufoul appuie son opinion d'un passage de notre auteur, Herm. c. 74, où il blâme la définition vulgaire des points & des lignes mathématiques. Cette définition avoit déjà été attaquée par Aristote de insec. lin. p. 1223, & par Sextus Empiricus adv. Phys. pag. 623 ed. Fabr. Or, on ne peut pas douter qu'Aristote & Sextus n'aient été fort habiles dans cette science. D'ailleurs, pour prétendre que les lignes & points mathématiques n'ont pas réellement les trois dimensions, longueur, largeur & profondeur, il faudroit que ce ne fût point des corps; car tout corps a nécessairement ces dimensions: & si ce ne sont pas des corps, ce n'est rien de tout; ou il faudroit les ranger dans la classe des êtres immatériels, & purement intellectuels, dont l'existence n'est prouvée que par la foi. Mais occupons nous plutôt du passage de Lucien. Il me semble qu'il est aisé de le rendre très-intelligible, si l'on retranche un mot parasite, & qui nuit au vrai sens de la phrase. Ce mot est εὐθείας, que quelque copiste aura ajouté pour déterminer le sens de δόσεις, qui ne doit point être déterminé. Alors la pensée de Lucien est, qu'Hippias étoit si habile en géométrie, qu'il pouvoit, comme le disent les géomètres, former un triangle parfait sur une ligne donnée, quelle qu'elle fût, c'est à dire, qu'il pouvoit faire même l'impossible; car il n'est pas possible de tracer un triangle rectiligne, qui est le triangle parfait, sur une courbe. Je ne m'arrête pas à prouver que le retranchement du mot εὐθείας n'empêche pas la phrase d'être conforme au génie de la langue Grecque; car tout le monde sait que le mot γραμμή est un de ceux, que les Grecs aiment à ne point exprimer. Idem in Nott. Crit. pro συνιστάμενου repōni iubebat συνιστάμενον.*

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς δόσεις, φασὶν, εὐθείας) Proverbiale fuisse videtur. GUYET.

Pag. 297. l. 1. Ὁ δὲ μηχανικῶν — καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἀρμονικῶν καὶ μουσικῶν &c.) De admiranda Hippiae peritia in

artibus ac scientiis vid. Philostr. L. I Vit. Soph. XI, ibique Olearium, qui ex Platone, & Luciano plura de eodem affert, atque sibi memoriam comparasse docet, ita ut quinquaginta vocabula semel audita eodem ordine recitare posset, esseque insigne memoriae argumentum, quod omnes fere artes percalluerit, ostenderitque in Olympiis anulum, sigillum, strigilem, vasculum unguentarium, soccos, pallium, interulam, cingulum, propriis manibus confecta, ex Plat. in Hippia maiore p. 97. Cetera vid. ibid. & lege Philostratum, opificia arteisque eius enumerantem. Verum magis stupenda, de memoria non arte parata, sed a natura donata, legi quondam, ni fallor, in Epist. Mureti, de puero, qui aliquot centena vocabulorum, peregrina, cuiuscunque linguae, vel nihil etiam significantia, semel audita potuerit recitare eodem ordine, dein retro, denique per saltus, ut tertium, sextum, nonum, & quomodocunque iusseris. De arte autem mnemonica, de qua Lamb. Th. Schenkelius ac Buno in Idea hist. universalis aliiq. egere, nihil addam, quia ad delirium sectatores suos adegit. REITZ.

cad. l. 12. Ὁν παραλαβὼν κατὰ δάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν) Reddunt interpretes, quem ex utraque parte mirum in modum humilem accipiens, ut apparet, non animadvertentes, quemadmodum ipsi evertant prorsus hanc suam narrationem. Si enim fuit talis, hoc est, ex utraque parte humilis, quomodo fuit acclivis? Utrique sic debuisset addere auctor, acclivem fuisse in medio. Sed clarius se destruunt per ea, quae mox sequuntur, cum statuunt eum locum talem fuisse alteri aequatum. Cui illi alteri? an loco? non certe, nec enim plures loci agnoscuntur, sed unius modo facies describitur. Quid quod in fine huius ipsius paginae ἐκατέρωθεν interpretantur ex utraque parte, & recte. Nempe κατὰ δάτερα est in alteram partem. Nactus locum ab uno latere perquam humilem ac declivem, eum alteri lateri aequavit aggerando. In sequentibus Latine reddendis difficilior ratio est. Dicit Lucianus ample satis, κρηπίδα μὲν βεβαιοτάτην ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίαν θέσει τὴν τῶν ἐπιτιθεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος. Id describendi genus cum Salmurii proximum tautologiae existimaretur, vide qui compegerit & contraxerit sua, posito operi firmissimo fundamento, quo superstructi aedificii certitudinem confirmaret. At religiosior in his Oblopoeus aequare voluit Graeca, firmamentumque munitissimum omni futuro operi subiiciens; fundamentorum positione sub-

struendū aedificiū certitudinem confirmavit. Sed nos liquido & merito censemus hos floccifaciendos. Locus hic balneis fabricandis electus videtur fuisse prope rivum aut fontem, ad quem spectans alterum latus fuit declive, ut solet. Hunc locum adeptus Hippias planavit, *crepidinem* (vel marginem ripae, qui extollendus erat) quidem firmissimam omni operi ponens, & fundamentorum positione stabiliens securitatem imponendae aedificationis. Crepidinis firmitas vel maxime requirebatur, ne deinde pressa ventrem faceret, & extrinsecus paulatim cedens ruinam toti op̄ri afferret. GRON.

ead. l. 13. Θάτερα — 3.) Alterum alteri aequavit. SOLAN.

Pag 298. l. 1. Ὑψισι — κρατυνάμενος) Et haec insititia videntur. GUYET. Non accipio haec de tectorum fastigiis; de quibus si hic diceret, importunus mihi videretur: sed de montium iugis circumpositis, quae portu quasi quodam facto tutum a ventis undique praestarent balneum. Laudatur hic prudentia Hippias in eligendo loco, &, quatenus opus erat, accommodando. GESN. Adscripserat Solan. conferend. Δικ. p. 236, id est, Δικαστηρ. f. Bis Accus. c. 33. Ibi vero legas, *κατὰ τὴν ἀψίδα πετόμενον* quod non video quid huc faciat, nec quidquam iuvare ad emendationem arbitror, nisi pro ἀποτόμοις quoque aliud adiectivum substitueris. Nam etsi Ὑψισι — κρατυνάμενος, non intelligo, & ἀψίδι hac ratione melius conveniret, non tamen assequor, quid ἀποτόμοις, proprium celsi ac praerupti epitheton tum faciat. Quare in Gesneri expositione acquiescemus, donec meliores Codd. nati verum apertius videamus. At si, quod iam suspicor, ἀψίδες, substructiones, sive murorum proiectiones, magnis aedificiis sustinendis extrorsum adiectae, quas *contresorten* appellamus, significant, belle procedet ἀψίδι ἀποτόμοις. REITZ.

ead. l. 6. Πυλῶν μὲν ὕψιλος) Consuetudo fere & sensus communis virorum insignium tutos ab reprehensione facit hos interpretes, dum *πυλῶνα* vertunt *vestibulum*: ita ubique id fieri deprehendo. Sed quae similitudo Graeci *πυλῶνος* ad Romanum vestibulum? & maxime huius, qui dicitur fuisse ὕψιλος, & ἀναβάσεις ἔχων, & ὕπτιος μᾶλλον ἢ ὄρθιος, quae omnia ab Romano vestibulo sunt alienissima. Res ipsa clamat. Sequentia sic distinguenda sunt: ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων (βαλανείῳ δ' οὖν καὶ ταῦτα προπαδέστατα) χαρίσσαι καὶ φασὶ πολλῶ καταλαμβάνεσθαι ὑποχωρήσεις. Et verto; *ad laevam vero conclavium ad delicias comparatorum* (quippe & haec balneo aptissima) *venusti*

& multa luce fulgentes recessus. Vulgo enim vides arenas sine calce. Et sicut nunc οἰκηματα non vertimus aediculas, (ut inepte interpretes, & iam alibi monere debuimus) sed conclavia, sic quoque οἶκος, quae vox frequenter ab Luciano in hac descriptione usurpatur, non domus aut habitatio verti debuit, (& quaeſo quot ab illis domus hic supponuntur?) sed cubiculum aut conclave, aut oecos, ut eam vocem in ista significatione propriam sibi vindicarunt Latini architecti, quod & ipsum passim non observatur. Denique cum dicit σῆκονες λίθου λευκοῦ, utique non sufficit, si cum Salmuriensi reddas marmoreae imagines, (an credidit, marmor non esse nisi candidum?) sed potius cum Obsopoeo ex albo lapide. GRON.

ead. l. 7. Εἰσιόντα δὲ τοῦτον) Intellige ἄνθρωπον. Ἀνθρώπου εἰσιόντα τοῦτον τὸν πυλῶνα ἐκδέχεται οἶκος &c. GUYET.

ead. l. 8. Οἶκος Oecos Plinius etiam & Vitruvius vocant. Vid. Cafaub. ad Theophr. Char. p. 224. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν ἀριστέρᾳ δὲ) Oecus ille, (vid. Noster περὶ τοῦ οἴκου) atrium illud magnum & commune, ita constitutum est, ut sinistrum sit conclavium, sive, quod eodem redit, ad dextram ingredientium per vestibulum habeat conclavia illa voluptuaria. De his conclavibus primo dicit auctor, ea decere balneum, deinde laudat a iucunditate & multa luce. Nempe eadem sunt, nisi fallor, οἰκημάτια & ὑποχωρήσεις; quae non recte distinxit doctissimus Gronovius, bene alioqui de hoc loco meritus. GESN.

ead. l. 10. Τῶν ἐς) Aut hic aliquid deest, aut legendum τὰ ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένα οἰκημάτια. GUYET. Assentior Guyeto, aut ex praemisso iterum intelligendum ἔχων διατριβὴν, quo facto, vulgatum nondum reiicio, meliorem tamen lectionem quaero, quia διατριβὴ non satis convenit alteri huic membro. REITZ.

Pag. 299. l. 3. Τῆς ἀρχαίας ἐργ.) Sic supr. Πρωτ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 4. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται) Cum videatur non continuare descriptionem oeci, in quo adhuc versatus est, sed ad novum membrum transire; velim legeretur in libro bono ἐξελθόντας. Exeuntes ex oeco adhuc descripto excipit &c. Si hoc non placeat, certe εἰσελθόντας significare debet, progressos ad interiora: & hoc securi sumus. GESN. Nihil varietatis invenio: nam si ἐξελθ— reperirem, lubentissime id cum Gesnero recipirem; quod enim paulo ante dixit εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται, alia ratio est. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ ταύτῃ) Supra hanc. Post. GUYET. l. e. Bene-

dictus dederat, *supra hanc*, quod Noster recte corrigit, *post hanc*, sive quae deinceps sequitur. Nam ἐπὶ cum casu dandi saepissime τὸ sequens notare qui nescit, adeat Homer. II. H, 163—64, 65, ubi vel quater ita positum est, Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῃς ὦρτο — Τοῖσι δ' ἐπ' Αἰαντες — Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεύς — & 367, Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος — addatque notata ad Nostri Asin. c. 11. REITZ.

ead. l. 12. Ἐγκυλίσασθαι) Non iacebant tantum nudi, sed & volutabantur. Nunc etiam in oriente a balnei ministro artus fricantur, extenduntur, premuntur, & quassantur. Quod ab eruditiss. Syro Theochari Dadichi, nunc Hagae comitum (ann. MDCCXXII desinente) sitim orbis visendi explente; a quo viro aliquando, si Deus vitam & post labores tot itinerum studiorumque exantlatos requiem concefferit, magna orbi literato & curiosa expectanda sunt, quibus & veterum scriptis lux magna accedat, & artes historiaeque recentiorum seculorum excolantur. SOLAN.

ead. l. 14. Νομάδῃ λίθῳ διακεκολλημένος) Sic vertit Obsopeus: *Nomadio lapide coagmentatus*. De Nomade lapide in Latinis auctoribus nihil legi. Numidico lapide debebat, credo, vertere; nam Numidae dicuntur Graece Νομάδες. Tum διακεκολλημένος male vertitur *exstructus*; melius, si *incrustatus* dixisset. PALM.

Pag. 300. l. 1. Πυέλους) Conf. *supra* Ἰστ. β. c. 11 f. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀρχομένους ἔργου) Pindar. Ol. VI, 4. SOLAN. Ubi in ed. Steph. lego — ἀρχομένου δ' ἔργου &c. quod idcirco addo, ut appareat, non male marg. A. W. habere ἀρχομένου, modo iam addas δ', ex quo male picto, in Luciani quodam Codice, vulgatum ἀρχομένους forsan est natum. Nec alienum est ἀρχομένου sic absolute poni, ut ἀρχεται ἐν-αὐτῷ, annus incipitur, vel incipit se. Vel ἀπὸ νυκτὸς ἀρχομένης, ab incipiente usque nocte, sive prima de nocte, ut (monente Steph.) interpretatur Cicero. Cui addo Theogn. v. 586, Ποῖ σήσσειν μέλλει, πρήγματος ἀρχομένου. Sed quia accusandi casus ad χρὴ relatus, non est absurdus, nihil sine auctoritate Lucianeorum Codicum immutarim. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάστιγος) Cur sic potissimum loquatur auctor, & non maluerit ἐκ τοῦ αὐτοῦ, plane non capio, cum nihil vel praecedat, vel sequatur, unde istud femininum dependeat. Sed est vitium, legendumque ἐκ τῆς αὐτῆς, orto errore, ut videtur, ex Codice maiusculis literis scripto, & illic confuso caractere T & Γ. GRON. Ubi

legitur, τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλιστα, καὶ τοῦ φέγγους, sagacissime pro αὐτῆς vidit Gronovius corrigendum esse αὐγῆς. Utique αὐγῆς clare habet ed. *Fl.* Sequitur continuo, καὶ τῶν φωταγωγῶν corrige φωταγωγῶν, ut itidem recte *Flor.* Post paulo, τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορρᾶν προκαχωρήματα ἐποίησεν, reponere βορρᾶν, (vel βορρᾶν, siquidem & βορρᾶς dicitur) fecit conclave frigori excipiendo aptum, in borean spectans. Quod hic εἰς βορρᾶν προχωρεῖν, id infra in *De Syria* Dea c. 28, ἐς ὄνεμον βορρῆν ἀποκεκρίσθαι dicitur. IENS. *ibid.* τῆς αὐτῆς) Lege τῆς αὐγῆς. GUYET.

ead. l. 10. Φωταγωγῶν) Quod Iens. monet sic scribendum, id praeter *Fl.* etiam recte habebat *I. H. P.* aliaeque. REITZ.

ead. l. 12. Βορρᾶν) Iens. Prave antea in omnibus βορρᾶν legabatur. SOLAN. Non potui, quin hoc invitis edd. mutarem. Βορρᾶ enim εἴς est. Long. Past. II, pag. 74, ἀλλ' ἡμᾶς βορρᾶν ἐχθρῶν θύσσει. Vel *opsonia*, ut vertit Hemsterh. Tim. cap. 8 med. REITZ.

ibid. Οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρ.) Ut nempe non quiescens aër esset, sed copiose a Septemtrionibus affluens, angustum versus meridiem exitum haberet, eaque ratione ventilatus esset salubrior. GESN.

Pag. 301. l. 9. Ἀφρόδων) *Fl.* ed. & Schol. ἀφρόδων. Mox L. & B. 2. δυσὶν pro corrupto ceterorum δυσσίν. SOLAN. Ἀφρόδων μὲν ἀναγκαίων) Non tam Scholiastae auctoritas me moveret, quamquam illa quoque, ut legendum sine dubio putem ἀφρόδων μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσεις, quam attentior loci ipsius atque rei consideratio. *Bivium*, quod adhuc dederunt, plane ἀπροσδιόνυσον. *Circuitus* forte possit applicari ad balneum: sed repugnat, quod ἀναγκαῖαι vocantur, quod ἀναχωρήσεις. Architecti laus non minima (Cic. de nat. Deor. II, 56.) avertere ab oculis & naribus dominorum ea, quae profluentia necessario tetri aliquid essent habitura. Sed res est manifesta, & quae subolere unicuique potest. Nec minus δυσὶν legendum esse, non δυσσίν, quod libros occupavit. GESN. Ego cum Schol. ἀφρόδων legendum cenfeo, qui recte de secessibus ad exonerandam alvum interpretatur, idque suadet additum ἀναγκαίων quo, tanquam honestiore vocabulo, significari solere alvi deiectionem, notum arbitror ex Epict. Sent. 88, p. 134, καὶ τι τῶν ἀναγκαίων ποιήσαντα, ἀπονίζειν ἐκείνα τὰ μέρη. Adde Diod. Sic. IV, p. 297 pr. χρεια ἀναγκαῖα, ubi Wessl. & illa Epicteti addidit. REITZ.

ead. l. 10. Ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρομένον) Non notant haec

verba, ut credidit Benedictus, multis ianuarum egressibus munitum, (& quæso, quid est muniri egressibus ianuarum?) sed ut recte Obfopoeus, multarumque ianuarum egressibus patens. GRON. *ead. l. 11. Τεθωρωμένον*) Pervium. GUYET. Bene; nam θύραια est ianuam vel ianuas facio. Aristoph. Av. 614, — οὐδὲ θύραιαί χρυσαῖσι θύραις. REITZ.

ibid. Ὀρῶν) Corrige ὠρῶν. GUYET. Idem Iens. quoque monet in Lectt. Lucian. p. 362. Et vel sine librorum auctoritate sic eū curassem, adeo res est manifesta. REITZ. Ὀρῶν — μυκήματος) Non igitur simplex clepsydra hic indicatur, sed operosior & magis artificiosa machinatio Ctesibiana, de quo genere Vitruvius IX, 9, ubi inter multa deliciarum genera etiam horologiorum ex aqua comparationes memorat, in quibus præter cetera etiam buccinae canunt, qui est ipse μυκήθης, bubulae vocis imitatio. GESN.

ibid. Δι' ὕδατος καὶ μυκήματος) Qua ratione haec horologia aquatica fuerint constructa, ut murmure ac sonitu simul horas indicarent, accurate exponere nequeo, nec festinatio finit addere, aut examinare, quae super his annotavi. Quare videat curiosus lector Pancirol. memorab. ab H. Salmuth conversa, T. 2, Tit. X de horologiis, figurasque clepsydram antiquarum ap. Peraktium in Vitruv. Gallico. Item Casaub. ad Athen. IV, c. 17, pag. 294, Philip. Carol. animadv. 2 in A. Gell. III, c. 3, Salmas. ad Solin. a p. 447 ad 458, atque alibi; aliosque, quos indicat Pinellus in additamentis T. IX Thesauri Graev. insertis p. 514 f. & seq. De horolog. Solari Romae in foro, Memoir. de Literat. T. II, pag. 271, ac Bargaeum de obeliscis, Thes. Graev. T. IV, p. 1905, & potissimum p. 1922. Et interpretes Petron. ad Sat. 26 fin. & 71 fin. Ut alios omittam. Sonitum etiam excitatum fuisse a calculo singulis horis in pelvim decidente, cum Pancirollo Tit. X de horologiis, probabile credo. REITZ.

Pag. 302. l. 1. Εἰ δὲ θεὸς παράσχοι δα.) Si les Dieux vous accordent jamais la faveur de vous y baigner, vertit cl. Bel. de Ball. intellecto ὑμῖν post παράσχοι rectius quam Gesnerus, qui — ut lavare quandoque hic possim.

ead. l. 2. Πολλοὺς καὶ ἄλλους) Male posteriora in Fl. esse omissa, testatur Luciani consuetudo. Conf. supra Philop. c. 19, ubi δὲ καὶ ante ἄλλο. Τί οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὀράτε; sed πολλοὺς καὶ ἄλλους, plane uti hic, in Rhet. Praec. cap. 11 ipso init. ac saepe alibi. Item in Tab. Cebet. statim in pr. ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἑωραοῦμεν. REITZ.

IN BACCHUM.

Pag. 303. l. 8. Ὑπὲρ τῆς στρατιάς) Ἐπὶ περὶ, quod Solan. vult, usitatus; tamen ὑπὲρ verum credo, quod reliquorum ὑπὸ idem suadeat, & περὶ longius a literarum ductu recedit, quod potius cum παρὰ confundi amat. Sed recte ὑπὲρ pro περὶ usurpari, adeoque & hoc nomine nihil opus esse correctione, vid. supra dicta ad Gall. c. 18 med. Quin & Homer. ὑπὲρ cum accus. pro περὶ, Iliad. Z, 524: — Ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἰσῶχ' ἀκούω, quando de te protra audio. Sed praeter exempla ad Gall. l. d. allegata, non longe quoque abit hoc Epicteti p. 149 ed. Rel. ἀμείρον ὑπὲρ ὑμῶν βεβούλευται, quod etsi super nobis consuluit recte ad verbum reddas, tamen revera ὑπὲρ in talibus significat, id quod ad nos spectat, & ita eund. sensum haec Luciani admittunt. REITZ.

ead. l. 12. Ἀσίδηρα) Contra Diod. Sicul. III, c. 64, ait, ferum latuisse sub hederā. Sed quis in huiusmodi fabulis consensum requirit? REITZ.

ead. l. 14. Ἀσπίσι γὰρ εἰκάζον) Interpositio (ἀσπίσι γὰρ εἰκάζον καὶ τὰ τύμπανα.) MARCIL.

Pag. 304. l. 1. Νεανίσκους) Τοὺς Σατύρους, Satyros. GUYET.
ead. l. 2. Οὐράς ἔχοντας κέραστας) Οὐράς ἔχοντας καὶ κέρατα. MARCIL. In L. καὶ κέρατα, uti volebat vir clarissimus; sed ego vulgatam genuinam puto: sic enim iterum infra Ἑκκλ. cap. 4 f. de iisdem Satyris, κέρασται οἷα τοῖς ἀρτί γενηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφύεται. Sic autem loqui amat Noster. Vide Δι. c. 3, ὑμενόπτερον δὲ, οἷα ταῖς — νυκτερίσι τὰ πτερά. SOLAN. Vereor, ut vera sit, quam Marcilius hic, ex librone, an ex ingenio? profert, lectio, καὶ κέρατα. & ob id ipsum vereor, quia nimis facilis est, quam nemo librarius in alteram, quae libros obtinet, mutaturus fuerat. Κέραστας iungendum cum accusativis reliquis: οἷα per synesin, s. syllepsin dicere malis, aut ellipsin adeo, (omnia enim ista nomina huic figurae accommodari videas) refertur ad κέρατα, quae in κέραστας latent: id qui concoquere non poterant, mutationem susceperunt. GESN. Optime iudicat Gesnerus, fanum esse vulgatum; tacite enim respicitur ad κέρατα intellectum, qualibus gaudent Graeci pariter ac Latini. Cic. vel durius ad Fam. XII, 1: Ut ego quidem & urbi & oīo diffiderem urbano; sed ita COMPRESSA EST, ut videamur — tuti futuri. Ubi post compressa est intelligitur turba vel seditio, cuius tamen

nulla praecessit nec sequitur expressa mentio. Philostr. I. XXV, pag. 536 pr. Πατρὶς Ἡράκλεια — ἐπαινοῦντες. Noster Tim. c. 9 ad Ἀττικὴν refert αὐτοῖς. Adde Hemst. ad Nigr. c. 1 pr. Nos ad 2 Ver. Hist. c. 37, ubi πλοῖα κολοκύνθινα sequente αὐτήν. Pro Imag. c. 9. Et Wessell. ad Diod. Sic. I, 93, N°. 4, & XI, 25, N°. 65. Ac mirare Stephanum & Rhodom. talia corrigentes. REITZ.

ead. l. 6. Μίτρα τὴν κρήνη ἀναδεδεμένον ἐν πορφύριδι.) Fieri non potuit, quin, dum haec sic iunguntur ab interpretibus, in iis intelligendis errarent. Et tamen quam ingeniosè ista vertērunt, *mitra purpurea comam revinctum*? Sed duo praedicantur ab auctore, cuius verba sic distingue, ἀναδεδεμένον, ἐν πορφύριδι, & verte *mitra comam revinctum, purpurea in veste*. GRON.

ead. l. 7. Ἐν πορφύριδι.) Interpres: *mitra purpurea comam revinctum*. Verte: *in veste purpurea & aureo cothurno*. GUYET.

ead. l. 8. Βραχὺν πρᾶσβύτην.) Sileni imaginem & descriptiones persequitur, neque hoc loco praetermissio, Perizonius ad Aelian. V. H. 3, 18. GESN. Ne suspicere, τραχὺν melius esse, quod barbarus senex intelligatur; nam id paulo post sequitur. Et quis demum ignorat, brevitatem corporis in bello contemptui haberi solitam, qui Tacitum, Curtium ac Caesarem legerit? quare unum hoc tantum ex Caes. 2 B. Gall. c. 30 afferam: *quibus viribus, praesertim homines tantulae staturae, (nam plerisque hominibus Gallis, prae magnitudine corporum suorum, brevitatis nostra contemptui est) tanti oneris turrem in muros sese collocare considerent?* Ubi & Graecus interpres priora reddidit, ἄλλως τε βραχυτάτοι ἀνδρες. Sic τεῖχος βραχὺ Thucyd. VII, c. 29. REITZ.

ead. l. 9. Πρᾶσβύτην) Σαίληνός. GUYET.

ibid. Ὡτα μεγάλα &c.) Cauda non instruxit hunc Bacchi nutritorem Lucianus, quod tamen facit Diod. Sic. III, cap. 71, ubi id observat Wess. eumque rarius conspici in nummis & gemmis ait. Sed si hoc tanti est, adderem, conspici in marmoribus. At cum plurimum asino infideat, cauda non apparet. Ceteram formae Sileni, Panis, ac Satyrorum, descriptionem vid. etiam infra Deor. Conc. c. 4 & 5. Et supra Deor. Dial. XXII. REITZ.

ead. l. 12. Ἀπιθανόν) In omnibus libris nostris antea legebatur πιθανόν, nullo aut absurdo sensu. Certissima est emendatio haec nostra: nihil enim tali legato *absurdius*. SOLAN. Πιθανόν) Lubens dedissem ἀπιθανόν, si ullus Cod. aut ed. praeiret. iam potest ironice intelligi, etsi paulo aegrius ita acci-

piam, quia primum ducem aperte contemptum inducit, adeoque & alterum serio despectum proponi verisimile est. REITZ.

ibid. Ἐτέρον δὲ τὸν Πάνα. GUYET.

ead. l. 13. Τεράστιον ἀνθρώπων) Sic infra Ἑκκλ. c. 5, γελοῖους θεοὺς καὶ τεραστίους. SOLAN.

ead. l. 14. Κέρατα) Cornua Pani ab antiquis afficta putat Polyaeus, quia is cornuum in exercitu inventor, Strat. I, pag. 9. SOLAN. De Baccho cornuto vid. Diod. Sic. L. III aliquoties. REITZ.

ibid. Ὀργίλον) Sic de eodem Pane Theocr. I, 17, ἐντίγχε πικρὸς, καὶ οἱ αἰεὶ δριμύτια χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται. GESN.

Pag. 305. l. 5. Εὐοὶ — δεσπότην) Omissa viris summis Bocharto atque Huetio observatio, quam aequae facile ipsis fuisset exornare, ac reliquas coniecturas, quas proponunt, ille in Canaan I, 18, hic Demonstr. Evang. Prop. 4, 4, 3. Nempe ipsum nomen *Iehovah* hic latere dicerent, tetragrammatum & ipsum, solis vocalibus & spiribus constans, cui respondet apud septuaginta interpretes κύριος. Qui diviserunt hanc vocem, & εὐ οἶ, vel εὐ οἱ, scribere, quod factum video in editis, qui mihi patent, omnibus; illi votum forte, Bene illi! interpretati sunt, qua ratione cum nobili illo *hoshia na* — conveniret, quod in Iudaica illa thyrsophoria (*Βακχίσια* & hanc vocat Plutarchus Sympos. 4, 5.) ingeminatum novimus. GESN. Εὐ οἱ) Vid. Redi in notis ad Dithyramb. p. 17. LA CROZE.

ibid. Τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότην) Minor, cur vertant, quo nomine earum dominum vocari coniecte, cum non moneat vel iubeat auctor, sed narret, speculatores coniecte ita vocari earum dominum. GRON.

ead. l. 10. Ἄλλ' εἶπερ) Ἄλλ' ἢ περ. GUYET.

ead. l. 13. Θηλύμιτρον) Hinc emendandus Suidas, apud quem suo ordine *θηλύμιτρος* leg. pro *θηλύμιτρος*. Conf. Ἑκ. c. 4. SOLAN. Mitram ut effeminatum quid rex Iarbas quoque exprobrat Aeneae ap. Virg. Aen. IV, 215: *Et nunc ille Paris cum semiviro comitatu Maeonia mentum mitra subnixus.* — REITZ.

Pag. 306. l. 5. Ἐυχαινώσαντες) Absurda haec omnino; nec, cum haec scriberet, aut elephantem viderat, aut usum rationemve regendi fando audiverat. SOLAN.

Pag. 307. l. 1. Τύπανα ἐπαταγεῖτο) Alibi *πλαταγεῖν* dicitur; vid. Lampe de cymbalis vet. c. 9, L. I, pag. 48 seqq. Sed alias non utebantur veteres tympanis in bello; verum

quia apparatus est Bacchicus, etiam Bacchica instrumenta ad pugnam adhibentur, cymbalis enim ac tympanis in festo Cybeles & Bacchi urebantur: & sic Terentius, ridiculam aedium expugnationem describens, coquum cum peniculo etiam inducit. REITZ.

ead. l. 3. Τὸ ὄρθιον) Conf. supra notata ad Bis Accus. c. 11, ubi Pell. τὸν ὄρθιον volebat, quod νόμον intelligatur; sed quia & μέλος potest intelligi, & saepius neutro gen. ab Nostro ponitur ὄρθιον, nihil mutandum. REITZ.

ead. l. 4. Σειληνοῦ) Quamquam haec ad risum movendum comparata leviori cura sint tractanda; vid. tamen Plur. 646, 2: σάλπιγγιν οὐ χρῶνται τὸ παράπαν, ὥς ὄνα φεγγομέναις ἐμπερές. SOLAN.

ead. l. 17. Οἰόμενοι — ἀκούσθαι) Quae ista est connexio, dum putant a nobis audiri ridicula, talia credunt? quis, inquam, sic loquitur de una quadam re, dum putant, credunt? Corrupta haec esse, mihi non est dubium, ac lentissima mutatione unius prope apicis posse restitui, οἰόμενοι, dum audiunt ex aliis, ut illi Indi ex suis exploratoribus, credunt. Quae audiunt, ab invidis forte sparsa, iis nimis temere assentiuntur. Audacter recipi inter indubia Luciani verba suaderem, si praesto esset vel libri unius auctoritas, vel succurreret saltem, Lucianum aut alium bonum scriptorem verbo ἀτομαί, pro ἀίω, quod ipsum poëticum est, usum esse. Sed ideo non damno coniecturam; cum facile observationem eorum, qui Lexicis scribendis poliendisve operam dedere, & meam, qui pauca nimis annotare consuevi, fugerit. Praesto etiam causa est, ob quam verbo alio, quam ἀκούειν, usus esse potest Lucianus; quia statim sequitur ἀκούσθαι. Ipsa deinde raritas verbi fecit, ut in οἰόμενοι mutaretur. GERN.

Pag. 308. l. 2. Ἀκούσθαι) Ego vulgatum servo; nec enim Florentina semper supra ceteras sapit, sed infra Musc. Enc. cap. 6, vel male, fatente ipso Solano, ἀποκρούσεται habet, pro ἀποκρούεται. Nexus autem ipse satis docet, ἀκούσθαι bene procedere. Sed οἰόμενοι suspectum. REITZ.

ead. l. 3. Οὐκ οἶδ' ὅτι δόξαν) Leviculum est mendum, cui similia iam in superioribus notavimus. Inde tamen factum, ut interpret quoque parem dederit versionem, hoc est, mendosam. Vertit ille, nescio, quod ita illis de me visum esset. Sed rescribendum οὐκ οἶδ' ὅ, τι &c. ac vertendum, nescio, quid illis de me visum fuerit; nescio, quid illi de me senserint, opinati sint. IENS.

ibid. Οὐ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνουῦνται) Interpretes, *alii ne principium quidem attingunt*: qui si esset Luciani sensus, saltem scripsisset ἐς τὴν ἀρχὴν. Sed innuit, *alii omnino non veniunt*. Et sic rectius attenderunt in Fugitivis cap. 15, ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἔλεγχον δέχονται. Et in Symposio cap. 28 fin. ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειρᾶσθαι ἡξίου. GRON.

ead. L. 5. Καταβάοντας ἀπὸ τῶν ἑλεφ.) Cum allusione ad Indos intelligit, superbo quodam fastidio quosdam venire nolle ad audiendas suas recitationes vel declamationes. GESN.

ead. L. 7. Ἐπαινεῖν τολμῶσι) Non est hic sermo de laudibus ac plausu, sed simpliciter de audiendi studio. Videtur senex Lucianus forte ad primam fortunam Rhetoris, ex procuratore partis Aegypti, relapsus, (quod idem suadet proxima praefatio s. Hercules) denuo studia audientium hac praefatione excitare voluisse. Queritur, quosdam, audito, ludicra a se dici, plane non venire: alios, qui ludicra audiendi consilio veniant, seriis praeter spem turbatos, non audere . . . quid expectamus? *laudarene an redire?* Redire profecto, nisi vehementer me fallit animus. Illud unum agit hic, ut inauditum se contemni deprecetur. Legendum ergo pro ἐπαινεῖν levi discrimine ἐπανιέναι, vel ἐπανεῖναι. Infiniri enim circumflexi, quale esset ἐπανεῖν, quod vix apice distaret ab ἐπαινεῖν, exemplum desidero. Certe sine fraude fuerit interpretationem dedisse, quae non ex ἐπαινέω, sed ex ἐπάνειμι tracta sit. Reditum hic peti, ex frequentiore reditu demum laudem sperari, sequentia satis declarant. GESN.

Pag. 309. L. 2. Οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον) Οὐκ ἀπροσδιόνυσον hic omnino legendum videtur. GUYET. Οὐκ ἀπροσδιόνυσον, ita ut ego ante conieceram, Cod. L. & *Bas.* Reliquae corrupte οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον. SOLAN. Οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον) Miror, qui sustinere se ita diu potuerit tam absurda lectio & ἀπροσδιόνυσος. Ausim ego vel contra omnes libros restituere, quod vix dubito, quin in aliquo supersit, ἀπροσδιόνυσον. Verbum iam Ciceronis aetate, (vid. Att. 16, 13.) ne de Athenaeo dicamus, notam adagii habebat: hic unice convenit, cum quae sequitur narratio, non minus, quam quae praecessit, ad Bacchi comites & opera pertineat. GESN.

ibid. Οὐδ' ὃν ποιῶμεν ἀλλότριον ἐν Ἰνδ.) Οὐδ' ὃν ποιῶμεν ἄλλ. ἐν Ἰνδ. Patescit narratione sequenti. MARCIL.

ead. L. 3. Ἐν Ἰνδοῖς) Conf. Hemsterh. ad Nigr. § 5, ubi pauca quaedam de Bacchi expeditione ad Indos exorsus, plura hic dicere minabatur; sed quae ille vir acturus erat, ego non

attingam. Potest interim curiosis adiri Diod. Sic. non uno loco. REITZ.

ibid. Τοῖς Μαχλαίοις) Ignorabile nomen Geographis : non puto tamen a Nostro confictum. GESN.

Pag. 310. l. 5. Τορὸν) *Perçant.* GUYET. Conf. supra Gall. sub init. διατόρον eodem modo. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτόν) Sic omnes libri. Recte olim legendum putabam αὐτοῦ· sed nunc ita alibi etiam a Nostro usurpari animadverto, ut in libris legitur. Vid. Z. τρ. c. 17. SOLAN.

ead. l. 10. Νιφάδεαςι) Hom. Il. Γ, 222. SOLAN.

ead. l. 12. Τεττιγῶδες τι &c.) Hom. Iliad. Γ, 151. SOLAN. Quales Ucalegon & Antenor Homer. Il. Γ, 151 : Ἀγορηταὶ ἐσθλοὶ τεττιγέσσιν ἐοικότες, κ. τ. λ. GESN.

IN HERCULEM.

Pag. 312. l. 2. Ὀγμιον) Haec vox Graeca est, contra quam multi censent, ab ὄγμῳ *fulco*. Sic Aelian. V. H. IV, 8, p. 320, τὸν Ὀχον οἱ Αἰγύπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ ὄνον ἐκάλεον. LA CROZE. Coel. Rhodig. L. VI, pag. 278, haec omnia ad verbum descripsit, addita hic illic de suo vacula. Pluraque de variis Herculis nominibus praemisit. REITZ.

ead. l. 3. Εἶδος — γράφουσι) Hanc imaginem non ad solius vim eloquentiae, sed ad hanc, & ad rem militarem simul repraesentandam referunt auctores historiae literariae Galliae Benedictini I, 1, pag. 7, & commode huc referunt locum ex Catonis originum secundo, laudatum Charisio l. II, p. 181 extr. Putsch. *Pleraque Gallia duas res industriosissime persequitur, rem militarem, & argute loqui.* GESN.

ead. l. 8. Πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρ.) Sic supra Deor. Dial. XVIII, 1, καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον ἐοικὼς ἢ σοί. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆται τὴν τοῦ λέοντος) *Ut qui leonis exuvius sit indutus*, bene interpretes. Nec reiicio hanc scripturam. Nam & sic alibi loquitur Lucianus. Non frustra tamen in antiquo Codice Mf. legitur ἐνεῖται. Nam sicut apud Homerum est εἶται *indutus est*, sic & ἐνεῖται hic accepit, si haec eius manus est, Lucianus. Nam poëticis verbis saepe, sed suo loco, uti hunc scriptorem, nemini latet. GRAEV.

ead. l. 13. Ὅλως Ἡρακλῆς) *Iunt.* καὶ ὅλως, Ἡρακλῆς ἐστὶ. At supra Dial. Mort. XVI, § 1, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστίν, & Necyom.

1, *Μενίππους ὅλος*. Adeoque & hic suspicari liceret ὅλος scribendum. Sed adeo indifferens est, & utrumque sanum, ut, quidnam praefendum, non liqueat. Liban. Epist. 113 pr. *χαίρει γὰρ οὗτος καλούμενος*, pro οὗτω, quod non prorsus immerito ibi malit Wolf. Sed notum est, modo adiectivis, modo adverbis uti Graecos aequae ac Latinos, in huiusmodi locutt. Sic infra Adv. Indoct. cap. 9, *ὅλος περιλαμπόμενος*, ubi multae edd. ὅλως. Adde supra Philop. cap. 6, ubi *πεφυλαγμένος* pro *πεφυλαγμένος*, si proba lectio; qua occasione tamen plura dedimus. Sed potius adi Hermor. § 2, ubi similiter in ὅλος & ὅλως variatur, & utrumque probum esse lenius docet. REITZ.

ead. l. 14. Ἑλληνίων) Miror, nullam ed. habere Ἑλληνικῶν, non quod sic velim, sed quia facilis est aberratio. At vulgatum recte habet. Aetian. V. H. XII, 1 ante med. *Θεοὺς πάντας ἐκάλεi Ἑλληνίους καὶ Ἐλευθερίους τοὺς αὐτοὺς* atque alibi; quare plura non addam, nisi quod & Ἑλλάνιος Zeus erat. V. Aristoph. Eq. 1250. REITZ.

Pag. 314. l. 2. Ταῖς σειραῖς) Obscura constructionis ratio; propter quam aliquando optabam legi τῆς σειρᾶς. Sed plurali numero ante extulit: & potest dativus hic intelligi positus pro genitivo. Certè non opus esse putabam, interpretationem ad hanc difficultatem accommodari. GESN.

ead. l. 16. Λόγος ἐν γῆραι) Huc facit locus Plutarchi, laudatus a cl. Bel. de Ball. *Προῖων γε τῷ χρόνῳ ὃ Ἡρακλῆς ἔοικε μαντικώτατος ὁμοῦ καὶ διαλεκτικώτατος*. Plut. El apud Delph. Orr. T. VII, p. 522 ed. Reisk.

Pag. 315. l. 3. Ὅττι μὲν &c.) Homer. Il. Γ, 108. SOLAN.

ead. l. 4. Τὸ δὲ γῆρας ἔχει) Eurip. Phoen. 533. SOLAN. Immo, si τὸ δὲ γῆρας abscideris, quod male in unum versum compactum est in P. in aliis plane non distinctum; tum senarius erit Euripideus, ut iam edi curavimus. REITZ.

ead. l. 6. Νέστορος — γλώττης) Hom. Il. A, 249. Et quod sequitur vid. Γ, 152. SOLAN.

ead. l. 8. Λειριόεσσαν) Respicit ad Il. Γ, 152, ubi, quod ad finem praecedentis opusculi iam vidimus, laudantur Ucalegon & Antenor senes, comparanturque cicadis, *οἳ τε καθ' ὕλην δένδρῳ ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἱεῖσι*. Proxime itaque cicadis tribuitur λειριόεσσαν vocem. Non puto autem, generatim ἀνθος esse λείριον, sed, ut recte hic Eustathius, *εἶδος ἄνθους*, & speciatim *λίλιον*. GESN.

ead. l. 13. Ταύτη) I. e. hac parte, scil. τῇ γλώττῃ. GUYET.

ead. l. 15. Τοῖς γὰρ λάλοις) Τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄχρου Ἡ γλ. &c. Casaub. ad Theophr. Char. 203. SOLAN. Facile suis pedibus restitues laborantes versiculos, si ita legas — τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄχρου Ἡ γλῶττα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη. GESN.

ead. l. 16. Ἡ γλῶττα — τετρυπημένη) Senarius cum dimidio, sic forte legendus:

Τοῖς λάλοις

Γὰρ ἐξ ἄχρου

Ἡ γλῶσσα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη. GUYET.

Pag. 316. l. 6. Παρόδου) Conf. supra Alex. c. 48, εὐδοκίμουντα πάροδον. SOLAN. Πάροδον etiam esse *aditum*, vid. Diod. Sic. III, c. 20, & XI, c. 12 pr. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπιπλήξει) Non ausim damnare hic futurum indicativi: sed melius cohaeret cum superioribus, & verbo δόξαιμι, aoristus optativi ἐπιπλήξει. Versus ex Il. Θ, 103 seq. laudasse videtur ex memoria: prioris enim hemistichium posterius apud Homerum ita se habet, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει. Usus sum horum versiculorum versione Obsopoeiana, qua meliorem a me dari posse desperabam. GESN.

ead. l. 14. Σὴ δὲ βίη λάλυται &c.) Hom. Il. Θ, 103. SOLAN:

ead. l. 17. Ἐς τοὺς πόδας) Ἐς τὰς ποδιὰς emendabat cl. B. de Ballu, vertendo, *pour railler mes cheveux blancs*.

Pag. 317. l. 5. Εἰσίδὼν με) Ἀν εἰσίδὼν μου ὑποπόλιον γένειον. Vel sic potius, εἰσίδὼν με ὑποπόλιον, ita ut τὸ γένειον, quod glossema videtur, eiiciatur. Sed ἐπέχω. Lectio certe vulgata non placet. GUYET. Si τὸ γένειον legeretur, forsitan non quaesisset mutationem Guyetus, planior enim foret sententia, κατὰ intelligi. Verum anne eod. modo construi poterit absente articulo? quem tamen facile admitterem, si alicubi invenirem. REITZ.

ead. l. 6. Χρυσοφαέννων) Senarius ex Anacreonte aut alio quodam poeta. Χρυσῶ φαεννῶν εἰ βεβούληται πτερῶν. Sed a Luciano interpolatus videtur. GUYET. Anacreontis esse satis indicat, cum Teium poetam vocat, sed nullibi apud eum in iis, quae supersunt, reperio. Vid. Eur. (pag. 230 A. B.) Hipp. 1276, de Cupidine dictum χρυσοφαῖς. SOLAN. Χρυσοφαέννων — πτερύγων) Non apparet, quomodo hic locus sit genitivo. Fuit, credo, apud Anacreontem πτερύγων χρυσοφαέννων: sic enim respondet dativus dativo ἀστοῖς. GESN. Non legitur in carminibus Anacreontis, sed ad fragmenta eius refulit doctiss. Anacreontis editor I. C. de Pauw, legendumque suspicatur χρυσοφαέννοις πτέρυξι, quod & ego ma-

lim, ac reciperem, si libri addicerent; vel potius χρυσοφαέων cum Gesnero. Sed, quod addit, ἢ ex Ionismo oriri potuisse, pro ἀήριος nempe aliquem notasse ἡέριος, adeoque pro ἢ ἀστοῖς quoque legendum ἀέριος, nondum video. Florentinae χρυσοφαέων, modo vox proba sit, aptius ad senarium foret, si certum esset, versum referri ab Luciano, quod minus credibile, quia nimia de suo intermiscet. REITZ.

ead. l. 11. Αὐτῷ) Τῷ λόγῳ scilicet. GUYET.

Pag. 318. l. 5. Οἶν ἐκ) Homer. Odyss. Σ, 73. SOLAN.

IN DE ELECTRO SEU CYCNIS.

Pag. 319. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚ. Η ΤΩΝ ΚΥΚ.) Praefationcula est orationis alicuius habitae a Luciano in iudicio, priusquam rhetoris sive causidici persona deposita, induisset sophisticam. De qua versione pallii narrat historiam ipse in bis accusato. Proptereaque orationem illam ipsam suppressit, ne inter declamationes & dialogos illa exstaret, quasi inter aviculas noctua, & pristinae causidicinae vestigium. Dicta vero illa apud Praesidem provinciae causa videtur, & concilium eius coronamque populi circumstantis. Atque inde in numeris personarum evariatio illa in fine praefationis, cum modo ut multos, modo ut unum affatur. Multos, ut ὑμῖς ἐλπίσαντες, ὁρᾶτε &c. unum, ut ὥστε ὅρα &c. ἐλπίσας &c. σαυτὸν. Iudiciale vero distinctionem fuisse, etiam illud arguit ἢ δὴ οὐ σοὶ προλέγω ἐκχέας τὸ ὕδωρ &c. Respicit nempe ad clepsydram. Signanter vero, non dixit ἐγχεας, sed ἐκχέας. MARCIL. Nescio quid in mente fuerit viro docto, cum ista scriberet. Est προσλαλιὰ ceteris similis, tota sophistica. Illud de clepsydra infra videbimus. GESN.

ead. l. 3. 'Ηλέκτρον) Vide Herodot. III pag. 128 f. & Plin. XXXVII. SOLAN. Vid. si lubet, Olear. ad Philostr. Icon. I, p. 780. REITZ.

ibid. 'Ημᾶς) Ita L. & Ven. utraque, recte. In reliquis ὑμᾶς. SOLAN. Et si ὑμᾶς quoque *Par.* tamen eius interpretes Obfop. nobis fidem fecit dederat. Et sic solet in hoc pronimine sequi, quod verum existimat, licet Graeca aliter edantur, quod non ubique repetemus. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἀποστᾶζειν — δάκρυον) Confer supra Deor. Dial. XXV f. SOLAN. Sed ibi legas, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι. Re quidem eodem redeunte, nihil tamen ad verba

probanda faciente: nam suspicio hic possit esse, δάκρυα legendum, cum & mox bis ter plur. numero efferatur; sed nihil opus est; nam *electrum* ipsum vocatur δάκρυον, eodem modo, ut alibi *gummi* audit. Magis, si quid mutandum, ferret animus legere τούτων δακρύων, ut constructio invertatur, & ἡλεκτρον fiat nominativus, plane ut infra c. 6 med. οὐκ ἡλεκτρον, ἀλλὰ χρυσοῦς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν λόγων. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ) Culpa tua factum est, Lucia-
ne, ut tua te spes falleret. Legisses Plinium 37, 3, & alia te do-
cuisset. Quin tuum consuluisse Herodotum, qui 3, 115, iam
monuerat, esse qui dicant, Ἑριδανὸν καλέεσθαι πρὸς βαρβάρων
ποταμὸν, ἐκδιδόντα ἐς τὴν θάλασσαν τὴν πρὸς βορέην ἀνέμῳ
(loquitur autem de extremis Europae) ἀπὸ τευ τὸ ἡλεκτρον
φοιτᾶν λόγος ἐστὶ κ. τ. λ. Probabile est, in illa vicinia litorum
Prussicorum, ubi invenitur hodieque succinum, fuisse appel-
lationem, quae ob similitudinem qualemcunque soni locum
narrationi de *Eridano* faceret. Ac memini me legere *Radaunae*
vel simile nomen, quod iam quaerere non vacat. Ceterum
in Eridani arenis inveniri ἡλεκτρον αὐτίματον, ita simpliciter
dicit Pausanias Eliac. I, p. 159, 39, ut videri possit ipse quo-
que huius erroris, cuius se accusat Lucianus, non immunis
fuisse. Quod ut fatemur, sic depellendam censuimus iniu-
riam, qua affecit illum Gallicus interpres, cum e Latina ver-
sione, male intellecta, illum confudisse in simulat electrum s.
succinum gemmam, cum electo metallo facticio. Vid. Act.
Erud. Lips. 1733, p. 109 seqq. GESN.

ead. l. 13. Ἦκων) In omnibus libris nostris antea ἦκων lege-
batur. Ego sic necessario mutandum duxi. SOLAN.

ead. l. 14. Αἰγείρους) *Populos nigras* etiam recte vertitur in
Diodor. Sic. V, cap. 23, in quas illas mutatas is quoque re-
fert, totamque fabulam enarrat, quam tamen & ipse con-
temnit. REITZ.

Pag. 320. l. 4. Ἐκδιδούσας) Male *Fl.* hoc omittere, appin-
xerat Solanus noster. At quis dixerit adeo male omisissum?
nam quia satis ante iam dixerat, has arbores electrum δα-
κρύειν, & ἀποστάζειν, forsan id iam per ellipsin vult intelligi,
aut ἐχούσας tacite supplendum, quod frequentissime omit-
ti, abunde ostensum supra. Vid. Gall. cap. 14, ὁ τὰ πινάρια.
Bis Accus. c. 9 & 20, ἢ τὰ ποικίλια notaque ad Mort. Dial.
X, § 4. REITZ.

ead. l. 11. Ἡμῖν) Ita L. & Ven. utraque optime. Vid. notam
nostram ad § 1. In reliquis ὑμῖν, SOLAN.

Pag. 321. l. 1. Οἷς ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας) Transitus ille ab dativo ad accus. etiam est in Diod. Sic. XI, c. 9, p. 410 f. τοῦτοις παρήγγειλε ταχέως ἀριστοποιεῖσθαι, ὥς ἐν ἔδῳ δειπνησομένους, quod frustra suspectum esse Stephano & Rhodomano docet Wessel. ex Plutarch. Apophth. p. 225, iisdem plane verbis utente. Addo Thucyd. IV, c. 2, εἶπον δὲ τοῦτοις — παραπλέοντας ἐπιμεληθῆναι. Ubi Duker. ex Aristoph. Eq. 1391, σοι παραδίδωμι — ἵνα λαβόντα, tum & hoc Luciani affert. Sed, ut verum fatear, non est semper eiusmodi dissimilis casus anomalus, quando duo verba adsunt, quae diversum casum admittunt: ita οἷς hic regitur ab ἐξεστὶ, & ἀναλέγοντας ab infinito πλουτεῖν, propter coniunctionem omisam, i. e. ὥστε ἀναλέγοντες πλουτῶσι. Idque patet eadem ex hoc Lyfiae pro Corinth. Sociis, p. ed. Lond. 28: Ἀξιον γὰρ πᾶσιν ἀνθρώποις κακείνων μεμνησθαι, ὑμνοῦντας μὲν ἐν ταῖς ψδαῖς, λέγοντας δ' ἐν ταῖς τῶν ἀγαθῶν μνήμασι, τιμῶντας &c. Merentur interim talia observari, quia & continuatur alias dativus praemissus, ut ead. Orat. p. seq. μόναις δ' αὐταῖς οὐκ ἐξεγένετο ἐκ τῶν ἡμαρτημένων μαθούσαις περὶ τῶν λοιπῶν ἀμεινον βουλευσασθαι. REITZ.

ead. l. 14. Ἀπόλλωνος παρέδρους) Cygnorum fabulam vulgo aliter narrant: prae ludu enim Phaëthontis mutatos fecerunt. Vid. Ovid. Met. II, 367, & Virgil. Aen. X, 186. Vid. Plat. Phaed. p. 387 g. & Stob. serm. CXIX, p. 607, Cic. Tusc. I, 30, & Davis. not. SOLAN.

ibid. Παρέδρους) Addendi hi παρέδροι illis, quos magna diligentia, nec sine felicitis ingenii speciminibus collegit Ge. Arnaldus, forte c. 5, aut 25. GESN.

Pag. 322. l. 10. Ἐνι) Recte habere vulgatum, vix operae erit multis docere, adeo id est frequens. Noster supra Paraf. § 17, οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἐνι. Aristoph. Plut. 348, ἐνι γὰρ τις ἐνὶ κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι, ubi Spanhem. ex Demosth. aliisque idem affert, quem etiam ad partes vocat I. Elsn. ad Galat. III, 28, οὐκ ἐνι Ἰουδαῖος — οὐκ ἐνι δοῦλος &c. Adde Theogn. v. 1000, — ἐν προμάχοισιν ἐνι, & frequenter alibi. Ita ἐνι pro ἔνεστι vel ἔξεστι Ael. V. H. XII, 21. Item Diod. Sic. Athen. & Plato, quos allegat Periz. in Addend. ad Ael. pag. 981 ed. minor. REITZ.

Pag. 323. l. 5. Τὸ δὲ ἐμὸν ὁρᾶτε ἥδη ὁποῖον ἀπλοῖον καὶ ἄμυδον, οὐδέ τις ὧδ' ἐπρόσσειν) Mea vero dicendi ratio quam sit simplex, & a fabulis aliena, videtis, neque ipsi infit modulatio. Haec est versio Salmurienfis. Sed in Mf. est ἄμουςος pro ἄμυθος,

quod magis probo, & verto, *mea videris oratio quam sit simplex & inerudita*, sic sua ipse per modestiam elevat, & *quam nihil in ipsa sit canori*. Sic enim recte verti puto ὡς δὴ. Ut Crassus apud Cic. III de orat. de C. Carbone: *Profluens quiddam habuit Carbo, & canorum*. Et Gellius de eodem in Bruto de claris oratoribus: *L. Gellius, qui se illi contubernalem in consulatu fuisse narrabat, canorum oratorem, & volubilem &c. fuisse dicebat*. Ubi volubilis est, cui facile profluit oratio. Plutarchus de auditione, sic circumscribit: τὴν φωνὴν ἐμμελίαις τίσι καὶ μαλακότησι καὶ περισσέσιν ἐφειδύνειν, *vocem accuratis quibusdam sonis ac mollitie & modulationibus edulcare*. Μῦθοι pertinent ad poëtas, non ad oratores. Quoniam tamen Sophistae suis orationibus adspergebant fabulas, non contendam, si quis pro vulgata stet acrius. GRAEV.

ead. l. 10. Σκιᾶς — αὐγῇ) Non satis opticarum rationum, etiam in quantum illa aetate erant cognitae, peritum fuisse Nostrium, non negaverim. Sed nec obesse illi debet usus horum nominum. Nempe σκιὰ est species in oculos incurrens, praesertim, cui nihil solidi subest, ut illa εἰδωλα tum Opticorum, tum quae apud manes, quas etiam Latine umbras vocari notum est: αὐγῇ sunt radii varie reflexi & refracti, quibus augetur illa umbra, illa species. Sic posuit αὐγᾶς Euclides, vel quisquis est, in principio Opticorum: εἰδωλον autem & ἐμφασιν hic pariter & Heliodorus Larissaeus dicunt eam, quae hic σκιὰ est. Plin. XXXVI, 26, f. 67, imaginem, quam reddit Obsidianus lapis, *umbram* vocat, & magis diserte Isidor. Orig. XVI, 4, *imaginum umbras*. GESN.

ead. l. 12. Ἐρχέας τὸ ὕδωρ) Nihil minus, quam ad iudicalem clepsydram, hoc pertinet: quod cum putaret Marcellius, profecto dormitarit necesse est. Dixerat, quae sub aqua sint, ea apparere maiora: ac simili ratione iudicare quosdam de operibus ingenii. Iam subiicit, se hac ingenua de se professio-
ne, velut aquam illam effundere, quae hominum iudiciis offi-
cere posset, & nudum se praebere spectandum. GESN.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 324. l. 3. Ἐμπίσι καὶ κόνωσι) Non inveniebam diversa nomina horum insectorum. Utrumque culicis genus esse video. *Muscellas*, quod dederunt interpretes, vel *musculas*, quo nomine Augustinus κύνιφας Aegyptiorum reddit, muscis

adſcribendas, *tabanos*, *aſilos*, *ceſtros*, muſcarum genera ipſa quoque eſſe, putabam. Igitur contentus fui, *culicum* genera in- diſcretim dicere. Ceterum magnificentius aliquanto enco- mium futurum erat, ſi noſtri aevi praefidiis, & Leeuwen- hoeckio aliquo vel Reaumurio praemonſtratore uſus eſſet Lucianus, v. g. in oculorum numero & admirabili ſtructura, in proboscide. GESN.

ead. l. 5. Ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὥς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὀκνυπτέροις χρῆ- σθαι) Non accuratus ſatis fuit interpres in hiſce vertendis hoc modo: *eſt autem alata non eo modo, quo ceterae volucres, qua- rum aliae pennas in toto habent corpore, aliae pernicipibus aliis utun- tur.* Poſteriorum verborum hic eſt ſenſus: *ut aliis pennis ab omni parte ornatum habeat corpus, aliis in volando utatur.* Ita L. Bos in ſchedis Mſſ. Plura in Obſ. Crit. pag. 64 f. & 65. REITZ.

ibid. Κατὰ τὰ αὐτὰ) Male *Fl.* omiſſiſſe τὰ, patet ex cap. 3, ubi & ipſa cum cett. κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφας. REITZ.

ead. l. 6. Ὡς τοῖς μὲν — χρῆσθαι) Haec inſtitia videntur. GUYET. Mox pro *pennas* eſſe vertendum *plumas*, monuit idem. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ τὰς ἀκρίδας) Conſer Noſtrum infra Διψ. cap. 3. KUSTER.

ead. l. 8. Μελίττας) Dele punctum. KUSTER. Non hoc tan- tum, ſed dele etiam μὲν cum *Fl.* quod in reliquis odioſe oc- currit, & ſenſum perturbat. SOLAN.

ibid. Ἔστι μὲν) Recte abeſſe μὲν in *Fl.* adlevit SÓlan. idque in *I.* deterat. Ego etſi abeſſe poſſe credo, nondum tamen de- leo, cum in al. Codd. non deleatur, atque & alibi implendae orationis gratia abundet, & vel hic durior ſit pronuntiatio, ſi μὲν deleas. Abundat ſimiliter μὲν apud Long. Paſt. IV, p. 147 (vere 139) ed. Moll. Αἰγὶ καὶ ἄρρεν μὲν παιδίον ὑπέθη- καν, καὶ θυγάτριον γενόμενον δεύτερον. Neque opus eſſe, ut δὲ ſemper ſequatur, patet etiam ex Ariſtophan. Pl. 58, ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι — vid. reliqua. Non diſſimile etiam eſt hoc Diod. Sic. XI, cap. 39, τοὺς λόγῳ μὲν συμβουλευſοντας κατὰ τὸ παρὲν μὴ τειχίζειν τὴν πόλιν &c. ubi δὲ quoque non ſequitur, niſi poſt aliquot periodos, nec ad illud μὲν per- tinens. Nec Apoſtoli in Act. c. XXVII, 21, ἔδει μὲν, ὃ ἄν- δρες, πειθαρχήσαντάς μοι, μὴ ἀνὰ γέσθαι ἀπὸ τῆς Κρήτης, ubi nec adverſativa ſequitur, ſed tacite intelligitur, in oppoſito verbo κερδήσαι mox adiuncto. Herodian. I, 4, 2, ἀχθεσθαι

μὲν ὑμᾶς — θαυμαστὸν οὐδὲν, & sic bis ter alibi. Interdum etiam simpliciter μὲν pro asseverationis nota poni, notum arbitror ex Ael. V. H. IV, 10, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ. Quin & μὲν praemisso μὲν habuimus haud semel, ut Parasf. c. 15 & 21. Nec tamen adeo abundare hic videtur, quin augeat aliquantum, ut Latinum *vel*, quando dicimus, ille *vel maior est, vel centies*, & simil. Ita & apud eosdem τὸ *quidem* nullo sequente sed adhiberi, hodie vix quemquam fugit, licet id male negarit Sanctius L. III, pag. 514 f. quem permultis testimoniis probe refutavit Perizon. REITZ.

Pag. 325. l. 5. Ἀπηνῶς) Sic necessario corrigendum fuit, propter sequens οἷα. Legebatur enim in omnibus ἀπηνῶς. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ συμπεφυκυῖα ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων) Vertunt, non cervici affixum, ut est locustarum; quod unde potuerunt effingere? De cervice nihil est in Luciano. Et qualis, quaeso, cervix locustarum? Certe Lucianus ullam esse prorsus per has voces negat, quae verti debent, non agnata reliquo corpori, ut est locustarum, non est continuus tractus corporis a capite ad caudam, ut in locustis, sed post caput est velut intervallum, ita tamen, ut tenui fauce caput reliquo corpori annectatur, & sic possit converti alia parte corporis immota & quiescente. Paulo post etiam potuit vocem φολιδας lenius interpretari, quam per vocem cortices, praecipue cum loricas squammatas dixerint, & laminas ex ferro in eis agnoverint. Tum & οὐ κατὰ τὸ ὀρόπυγιον reddidit inficite, non aculeo, quasi vocis huius significatio & discrimen, quod inter muscam & alia insecta notat auctor, respiceret formam, & non potius locum, ubi situs eius, in extrema nempe parte diversus, quam est in vespis & apibus. GRON.

Pag. 326. l. 4. Ὀδούς) Florentinam recte ὀδούς habere, appinxit Solan. nescio quare; nam si dentis significatum retinere voluit, cur scripturam apud omnes receptam novaremus? Et cum dentes etiam vocentur aculei-furcarum, quae ideo tridentes ac bidentes audiunt, nec τριδούς de fuscina Neptuni Graecis ignotum, item pinnae rastorum, dentes vocantur; quid obstat, quo minus & proboscidem muscae aculeatam, dentis nomine insigniret Noster? Ita & vertebram primam colli ὀδόντα vocari Hippocrati, monet Poll. L. 2, S. 131; quem tamen refellit Foef. in Oecon. Hipp. secundum Hippocrati hoc nomine insigniri docens; sed nihil hic refert, dum a similitudine dentis canini aculeati tamen traxisse no-

men faterur. Et quamquam ὀδόντα quoque adspirare habet Mf. unum Pollucis, editores id recte spreverunt. Apud LXX, 1 Sam. 13, 21, ὀδόντες adhibentur de dentibus *falcium*; (nam dentatae falces veterum) aut de furcis, ut alii verterunt, (Lutherus omisit) Noster *limas dentatas* dedere ex Hebraeo, quam recte, non inquirō. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ ἀποτίκτει σκώληκα) Non satis ex fide historiae. MARCIL.

Pag. 327. l. 4. Πολιτεύεται) Vertunt, *abversatur*. Verte, *negotiat*. GUYET. Idem addit, *ὑπέπτηχε* *subsedit* esse vertendum, ac dein pro *contractae*, *subsidentes*. REITZ.

ibid. Νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ἄδει) Pugnat secum ipse sine encomii: nam cis pauca dicturus est, eam *πᾶσι τοῖς κοιμαμένοις τοῦ ὕπνου φθογεῖν* &c. nempe quia turbat eis somnum morfu & cantu. Sed dici potest, generatim accepto muscae nomine, & muscas & culices contineri, & somniurbationem referri ad culices, noctis quietem ad muscas alias. MARCIL.

ead. l. 6. Ἀτρεμεῖ) Supra Prometh. § 7. (iam § 11.) SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνδρίαν) Si Rhodomanno credimus in Addend. ad Diod. Sic. *ἀνδρεία* semper scribendum, & sic Diod. Sic. XI, c. 4. Sed cum *ibid.* cap. 6 bis legatur *ἀνδρίαν*, atque alibi frequenter, nihil & hic in orthographia mutandum. *Ἀνδρεία* Herodianus ubique, item *οἱ* LXX. Aelian. Epictet. Thucyd. etiam plerumque; sed & *ἀνδρία* idem III, c. 82. Ac Noster de Salt. cap. 12, ubi *ἀνδρίας* quoque ex edd. optimis servavimus. Ut igitur frustra Rhodomannus contendit, *ἀνδρεία* semper scribendum, ita iam minus etiam certam habeo observationem Stephani contrarium docentis: sed utrumque inveniri in editis libris video; *ἀνδρίαν* tamen multo frequentius. REITZ.

ead. l. 12. Ἀλλ' ὁ μεγαλοφρόντατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος) Ὑπολόοικον fuisset enim ἄλλα τὸν μεγαλοφρόντατον τῶν ποιητῶν ὁ Ὅμηρος τὸν γὰρ &c. Ὀλίσθημα stili properantis. MARCIL. Vid. Marcilii notam, cui subscribo, quamquam delendo sequens γὰρ consuli sententiae possit. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸν γὰρ ἄριστον) Atqui Menelaum ibi laudat Homerus, ne cum Luciano erres, non Achillem; quod Barnesium, ibi de Luciano aliquid monentem, fugit. Turbatque is nonnihil, dum tragici c. 11 allata verba pro his affert, & apponit ad rem quidem suam ibi facientia, sed minime indicantia ad hunc Homeri locum a Luciano allusum. SOLAN.

ead. l. 14. Τῷ θάρσει τῆς μύτης) Hom. II. P, 570. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ γὰρ θάρσος, ἀλλὰ θάρσος) Firmat itaque etiam Lucianus discrimen inter θάρσος & θάρσος, idque ait antiquissimum esse, & Homero iam observatum II. P, 570, ubi Menelao Minerva μυῖνς θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἔθηκεν, κ. τ. λ. quam accurate, non dixerim. Certe ad Euripidis Alcestin 604 observat Barnesius, non nimis religiose id esse poetis notatum, defenditque poetam suum contra reprehensionem veteris Scholiastae ad Medae v. 469, ubi θάρσος vocatur παράστημα τῆς ψυχῆς μετὰ λογισμοῦ, θάρσος δὲ ἡ ἀλόγιστος τόλμη. His similia Eustath. ad II. E, 3, ubi Diomedei Minerva δῶκε μένος καὶ θάρσος. it. ad Od. Ξ, pag. 547, 28 *Basf.* & Pollux III, 135, atque Ammonius h. v. Cumque θάρσος sit plane idem, quod θάρσος, huc pertinet etiam auctor περὶ ἑρμηνείας, vulgo Demetrius Phal. f. 114, ubi παράκειται, ait, φαυλά τινα ἀστείους τισὶν οἶον θάρρει μὲν τῷ θάρσος, ἡ δὲ αἰσχύνῃ τῇ αἰδοῖ. Observavit hoc discrimen Thucydides, qui I, 121, θάρσει ἀπίστω ἐπαίρεσθαι dicat, *fallaci audacia*, & nobile illud II, 40, ἀμαθία μὲν θάρσος, λογισμὸς δὲ ὄκρον φέρει. contra ea VI, 68, θάρσος παρασχεῖν de honesta fiducia. Observavit Aristophanes, & puto, ut quisque est accuratissimus. Ista paulo copiosius non ad lucem modo Luciani, sed ad emendandum Plutarchum, apud quem in comparatione Periclis & Fabii Maximi prope finem sic legitur, in ipsa quoque splendidissima Briani ed. pag. 414: Μία γὰρ ὡς εἴκειν ἀπειρία καὶ θάρσος γεννᾷ, καὶ θάρσος ἀφαιρεῖται. Nulla ratione dubito, quin legendum sit, καὶ θάρσος ἀφαιρεῖται. Pulchre sententiam expressit interpres, una temeritatem gignit, & eripit audaciam imperitia. Eadem plane sententia, cum Hippocrates in Νόμῳ extr. ἡ ἀπειρία, inquit, κακὸς θησαυρὸς — δειλὴς τε καὶ θρασυότητος τιθήνη. Sic praeclare nuper ven. Wolfius apud Liban. Ep. 1036 b. N°. 4, in varietate librorum, θάρσος τῷ θάρσει praetulit. Ne quid super sit apud Plutarchum dubitationis, ponamus unum alterumque locum ex ipsa vita Fabii. De Minucio eiusque insolentia ait p. 321 extr. H. Steph. ὁ δὲ μᾶλλον εἰς φρόνημα καὶ θάρσος ἀνείμενος. De eodem p. 325 post med. αὐτὸν τε μεγαλαυχίας ἀμέτρου, καὶ θάρσους τὸ στρατιωτικὸν ἐμπεπληκώς. Denique p. 328 extr. αὐτοῦ τε τοῦ Μινουκίου τὸ θάρσος κατακέκλαστο. Contra de vera fortitudine p. 332 extr. τοῦτο τοῖς Καρχηδονίοις ἰδοῦσι θάρρος παρέσθην. Sed nimium forte diligentiae in re non dubia. GESN. Vid. Diod. Sic. V, c. 29, ubi Wessel.

etiam profert distinguentem inter *δράσος* & *δάρσος* Gregor. Naz. Or. IV, pag. 113, qui ait: ὅτι *δάρσος* καὶ *δράσος*, καὶ ἐν τοῖς ὀνόμασι πλησιάζουσι, πλείστον ἀλλήλων τῇ δυνάμει κεχώρισται— τὸ μὲν γὰρ ἐν τοῖς τολμητέοις δαρρῆν ἀνδρείας ἐστίν.— οὗ δὲ πλείων ὁ κίνδυνος ὁμοσε χωρεῖν καὶ ὠθίζεσθαι — *δράσους*. Sed quia Gesn. hoc diligenter egit, plura non addo. REITZ.

Pag. 328. l. 2. Οὐχ ἅπαξ — μέμνηται &c.) II. B, 469. Π, 641. Δ, 130. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀδινὰς προσειπὼν) Hom. II. B, 469. SOLAN. Vaga admodum est notio huius epitheti. Eustath. Od. Ψ, 326, p. 817, 35 *Basf.* ad verba ποιῆται *Σειρήνων ἀδινάων*, Ἐνθα φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸ ἀδινάων ἀκτὶ τοῦ ἡδυφάνων, ὠδίκως. παρὰ τὸ ἀδινεῖν, ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἡδύ. πέντε γὰρ φασὶ τὸ ἀδινὸν σημαίνει. ἀθρόον, ὥς ἐν τῷ μελισσάων ἀδινάων. οἰκτρὸν, ὥς ἐν τῷ ἀδινὸν στοναχῆσαι. ἡδίων, ἢ γούν ἡδὺ γλυκὺ, ὥς ἐν τῷ σειρήνων ἀδινάων. πυκρὸν καὶ ἰσχυρὸν, οἷοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. καὶ ἥρμα, ὥς ἐν τῷ ἀδινῶς ἀνευνέκατο φώνησέν τε. Inter haec ipse Eustathius ad locum, quem tractat Lucianus, nempe II. B, 469, p. 194, 48 *Basf.* eligit ἢ τὰς λεπτάς, ἢ τὰς πυκνάς καὶ ἀθρόον ποτόμενας. Posterior intellectus ad Luciani mentem aprior: nisi tamen malis *canoras*, quod praeferrem, nisi de fortitudinis laude ageretur, cuius etiam est densare ordines. GESN.

Pag. 329. l. 3. Ἀποτμηθεῖσα) Papilionem memini capite amputato ultra septiduum vitae signa dedisse, motis, cum tangebatur, alis pedibusque humo firmiter haerentem. Adde, quae Aelianus de testudinis marinae capite similia profert de Anim. IV, 28. SOLAN.

ead. l. 8. Τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται) Narravit etiam Aelian. de Anim. L. II, 29: Μυῖα ἐμπεσοῦσα εἰς ὕδωρ, καὶ γὰρ εἰ (malim καὶ γὰρ καὶ) ζῶων ἐστὶ δραсутάτη — καὶ διὰ ταῦτα ἀποπνίγεται. εἰ δὲ αὐτῆς ἐξέλοις τὸν νεκρὸν, καὶ τέφραν ἐμπάσοις, καὶ καταθήσεις ἐν ἡλίῳ αὐγῇ, ἀναβιώσεις τὴν μυῖαν. Cretae insperfone idem fieri, omnes norunt, quo citius humor exsicceetur; alioqui & sine hac insperfone id contingit ad solem & fornacem. Sed forf. & τὸ νεκρὸν legendum. Nisi ex Genes. 23, 4, prius probes. REITZ.

ead. l. 9. Παλιγγενεσία) Vocabulum hoc in Epist. ad Tit. III, 5, occurrens, hoc Luciani alioque Iosephi testimonio probantem vid. I. Elfingerum in Obs. Phil. ad N. T. T. 2, pag. 327. Adderem, si quid opus, Long. Paft. III, p. 94, ἐκ θανάτου παλιγγενεσία. REITZ.

ead. l. 14. Ἑρματίμου) De eo Plin. VII, 52, & Plut. 1051, 2,

ubi corrupte *Hermodorus* pro *Hermotimo* legitur. Historiam habet Apollonius Dyscolus cap. 3, & Orig. c. Celf. p. 129 f. SOLAN. De hoc, & aliis, qui revixisse narrantur apud antiquos, quaerere volentem iuvabunt, quae ad Plin. VII, 52, f. 53, dedit Harduinus: copiose inprimis id iam egit Huetius demonstr. Evang. Prop. 9, c. 142. GESN.

Pag. 330. l. 5. Ἡ ἀνθρώποις) Antea in omnibus legebatur καὶ quod cum ferri non posset, mutavi. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπανηρμένῃ) An ἐπανηρμένῃ, sublato altero η; certe sic debet, si ab αἶρω compositum est: ita τοὺς ἐξηρμένους ab ἐξαίρω extollo, apud LXX, in Syr. XVI, 10, & ἐπηρμένους clausus Diod. Sic. II, c. 34, p. 147 f. & 1 Maccab. 8, 5. Contra ἀφηρμένα ab ἀφαιρέω, in 1 Reg. V, 4. Et ἀφηρμένος, Esai. XVI, 2. Quid multis? simplex αἰρέομαι facit ἡρμένος, vid. Herodian. V, 5, 3, & VIII, 7, 6. Sed αἶρω, ἡρμαι, ἡρμένος, vid. Aelian. VI, 1. Ceterum ἐπαναιρεῖσθαι φιλίαν habuimus etiam in Tox. c. 8; at hoc aliud quid est. REITZ.

Pag. 331. l. 1. Ἀντερασθῆναι) Include κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως parenthesi, ut aliquatenus sensui consulas. SOLAN.

ead. l. 12. Ποιήτρια) De Myia poëtria & hoc ipso loco Luciani vid. Olear. Diss. de poëtriis Graecis § 48, p. 166 editionis, quam debemus elegantissimi atque honestissimi ingenii, doctrinae autem solidae, viro, Io. Christ. Wolfio, qui etiam cum Menagii libello de mulieribus philosophis Muscae Pythagoricae vitam reddidit, non ille quidem cineribus adspersis, quod de vulgaribus muscis Lucianus modo dicebat, sed sale candido atque puro. Ceterum versiculus comici ita legendus est, Ἡ Μυῖ ἔδακνεν αὐτὸν ἄχρι καρδίας. GESN.

Pag. 332. l. 4. Δεινὸν) Eurip. haec sapere videntur. SOLAN.

ead. l. 7. Μυίας τῆς Πυθαγ.) Pythagorae haec filia, de qua consule Menag. de mul. Phil. & Phot. Cod. CCXLIX. Meminit Iamblichus in catalogo p. 218. C. Milonis uxor. Porphyry. etiam N°. 4, & Anonym. N°. 2. Miror, a Luciano omissum, quod de muscis Pisatidibus ab Aeliano traditur de Anim. V, 17; supra feminas enim ille intelligentes facit. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν τῷ μέρει) Pro vicissim, saepe utitur Noster; vid. ad Gym. c. 19. Adde notam Hemst. p. 45 ed. Luciani minoris, qui & aliorum testimonia addidit; nam non inferuit eadem huic ed. Vid. tamen Dial. Mort. XII, 1, οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. REITZ.

Errata.

Pag. 60. l. 5. ἐκ γειτόνων, leg. ἐν γειτ. quamvis & alterum probum.

Pag. 90. l. 2. προστάτην, leg. προστάτιν.

Pag. 197. l. 13. ἀναφύετο, leg. ἀνεφύετο.

Pag. 301. l. 11. ὄρων, leg. ὄρων.

192108 - -

731

